
Yüzün Buğusu
DİLAN DURMAZ

1. GİRİŞ
2. I- beyaza imza atılmaz, safı kanun korumaz
3. II- itimat kontrole mani değildir
4. IV- kanun bilmemeyi affetmez
5. III- "affeden tarafın dava hakkı yoktur"
6. V "fail ile mağdur aynı kişi olamaz"
7. VI- "ceza sorumluluğu şahsidir"
8. VII "usul esasa mukaddemdir"
9. VIII "kanunsuz emre uymak suçtur"
10. IX "her temas olay yerinde bir iz bırakır"
11. X- "evi terk etmek zorunda bırakılan taraf, evi terk etmiş sayılmaz"
12. XI- "failin kimliği değil fiili önemlidir"
13. XII- adalet yalnızca çoğunluğun değil azınlığın da güvencesidir
14. XIII-"makul sürede edilmeyen itiraz, kabul sayılır"
15. XIV "yük taşıyamayacak olana borç yüklenmez"
16. tanık ifadesi
17. XV- güçlü olan değil haklı olan korunur
18. XVI- "bir kimse, kendi kusuruna dayanarak hak talep edemez."
19. XVII- delil susturulursa, suç konuşmaya başlar
20. XVIII- iradesi olmayan söz, borç doğurmaz
21. XIX- suçlunun beraat ettiği yerde hakim hüküm giyer
22. XX- hiç kimse kendi davasının hakimi olamaz
23. XXI- masumiyet karinesi
24. XXII- tanığın beyanı kadar suskunluğu da delildir
25. XXIII- propaganda serbestliği
26. XXIV PART I- hakikat tanığın diliyle ayakta durur.
27. XXIV Part II- hakikat tanığın diliyle ayakta durur.

GİRİŞ

16 KASIM 1992 ANKARA

Doğumları kadınlar, ölümleri erkekler başlatır.

Bir kadın katil doğurabilir, bir adam katil yaratabilir, bir çocuk katil olabilir.

Takvim yaprakları 15 Kasım'dan 16 Kasım'a yırtıldı, parti başladı, doğumlar kutlandı, ölümler doğdu.

Hicret 1992.

Kasım 16. Pazartesi. Gün 321. Kalan 45.

Dikkat! Banka ve Sigorta muameleleri vergisi ödeme son günü.

Çiz üstünü.

Ali Ecevit Tarhan'ın doğum günü.

İki kez çiz üstünü.

Firuze Akın'ın doğum günü.

Bir kadın bir çocuk doğurabilir, bir adam o çocuğu büyütebilir, bir aile o çocuğu yok edebilir.

Pikabın üzerinde raks eden plağın sahibi, gözlerini yumdu ve elindeki ince şampanya kadehini kaldırdı. "Tam burası," dedi mest olmuş bir sesle. İnce, sivri çenesi öne doğru uzadı. "Tam burası beni ikna etti. Tam bu kısımda karar verdim Firuze'nin ismine. Kızım olunca adı Firuze olacak, dedim. Oldu! Hâlâ aynı tadı alıyorum tam burayı dinlerken. İnanılmaz! Muazzam!"

İnce uzun yüzü, şarkının ona hissettirdikleriyle şekilden şekle girdi. Etrafındakiler onu izliyordu. Siyah papyonuyla bir beyefendi gibi duruyor, çevresindeki herkesi kendine hayran bırakıyordu. Kızını seven bir baba, karısına aşık bir eş, dürüst bir siyasetçi.

Atilla Akın.

Aralanan gözleri küçük kızını aradı. "Firuze," diye seslendi nazik bir sesle. "Neredesin prensesim?"

Merdivenlerden koşarak iniyordu Firuze. Ona özel dikilen kabarık elbisesinin eteklerinden tutmuş, küçük hediyesini sıkıca kavramış, koşturuyordu merdivenlerden. Babasını duydu ama babasına koşmadı. "Anne!" dedi mutfağa doğru. "Anne pastam geldi mi?"

Üzerinde saten askılı yeşil elbise, kıvrımlı bedenini sarmış, yeşil gözleriyle müthiş bir ahenk yakalamışken kadın kapıya doğru döndü siyah topuklu ayakkabılarının üzerinde. "Firuze koşma!" dedi daha kızını görmeden. Biliyordu, koşturarak geliyordu. Birkaç adım yürüdü ve kızını gördüğü gibi eğildi. Kısa bir çarpışma yaşadılar, genç kadın kızını sıkıca tuttu.

Aylin Akın.

"Düşecektin Firuze," dedi sitemle ama çok geçmedi kızının ellerinden yakaladı ve onu bir tur döndürdü. Terziye tam üç kez diktirdiği bu elbise şimdi tam da içine sindiği gibiydi. "Çok güzel olmuşsun..." dedi hayranlıkla. Kendisinden aldığını bildiği göz rengi kızında çok daha koyu ve göze çarpıyordu.

"Pastam geldi mi?" dedi küçük kız.

"Geldi anneciğim. Tezgâhın üzerinde."

Firuze boyunun yettiğince yükseldi ve pastaya baktı. Belki tamamını göremedi ama pastanın çikolatalı olduğuna artık emindi. "Anne!" dedi hayal kırıklığıyla. "Anne pastam meyveli olacaktı!" neredeyse ağlayacaktı. Dudakları titredi, gözleri saniyelere meydan okudu ve sulandı.

"Güzelim sen meyveli pasta sevmezsin ki."

"Anne Ecevit meyveli pasta severdi. Anne... Anne ben size söyledi..."

"Sakın Firuze! Doğum gününde ağlayacak mısın?" kızının ıslanmış kirpiklerini sildi. "Bugün senin doğum günün. Tabi ki senin sevdiğin gibi çikolatalı yaptırdık pastayı."

"Bugün Ecevit'in de doğum günü ama!"

Aylin Akın kızının şımarıklık yaptığını düşündü, hatta belki de ilk kez. "Ama bu senin doğum günü pastan Firuze. Sen çikolatalıdan başka yemezsin. Biliyorum ben. Çok istersen, elbette ki Ecevit'e de meyveli pasta alırız."

Firuze huysuzca kıpırdandı ellerinin arasında. "Hayır, geçen sene de aynı şeyi söyledin ama yapmadın!" dedi. Aylin Akın düşündü, böyle bir söz vermiş miydi? Belki. Yapmalı mıydı? Evet ama unutmuştu. Bu insanlık hali değil de neydi? "Tamam söz ben hemen söyleyeceğim bir meyveli pasta alsınlar. Onu da Ecevit'e üfletiriz olur mu?"

"Söz mü?"

Kızının hassas kalbiyle yere biraz daha çöktü Aylin Akın. Hayır kızı şımarıklık yapmıyordu. Kızı, arkadaşı için fazlasıyla hassas düşünüyordu sadece. Sözünü tutacaktı.

"Söz bebeğim. Şimdi lütfen gülümse. Bugün senin doğum günün! Bugün dünyanın en önemli günü. Hadi baban sana seslendi, yanına gidelim. Misafirlerimiz..."

"Sen git anne, ben hemen geleceğim."

"Hadi Firuze, lütfen kızı..."

Firuze annesinin avuçları arasından kaçtı ve mutfağın cam kapısına doğru koştu. Bugün tam yedi yaşına basıyordu. Yedi tane seneydi ki varlardı. Hatta Ecevit daha fazla. O ve Ecevit. Bugün ikisi de doğmuştu. Bugün

dünyanın en önemli günüydü. Koşarak çıktığı mutfağın arkasından annesi seslendi.

"Çabucak geliyorsun. Seni bekliyoruz."

Firuze ezbere bildiği yere doğru koşuyordu. Elbisesini değil, hediyesini tutuyordu sadece. Onların bahçesinde olan küçük bir evleri vardı Ecevitlerin. Babası evin her işiyle uğraşırdı, Ecevit ise... Firuze'nin bu hayatta en çok sevdiği arkadaşı... Firuze ve Ecevit. Birbirlerinin tek oyun arkadaşları. Müştemilatın kapısına varmadan ayakkabılarını giyen Ecevit'i gördü. "Ecevit!" diye seslendi.

Yeni yeni öğrenmeye başlamıştı bağcıklarını bağlamayı ama heyecanlanınca yapamıyordu küçük çocuk. Firuze'yi gördü, heyecanlandı ve bağlamadan ikişer ikişer indi. Üzerinde Firuze'nin abisine ait küçülmüş beyaz bir gömlek vardı. Ecevit'in en yeni elbisesiydi. Bugün doğum günleriydi ama bu güzel gömleği kesinlikle Firuze'nin doğum günü olduğu için giymişti.

Jölesi yoktu, merdivenleri hızla inerken özenle taradığı saçları düştü ama umursamadı. Firuze'yle birbirlerine kavuştukları yerde kucaklaştılar. Büyükler gibi. Sarıldılar, doğum günlerini kutladılar. "Biliyor musun," dedi Firuze. "Annem sana meyveli pasta almış," dedi. Ecevit'in mutlulukla parlayan gözleri çok sürmeden üstü kapatılmış bir ateş gibi söndü.

Firuze bazen ona küçük yalanlar söylerdi. Bu da onlardan biriydi sanırsa. Çünkü geçen sene de tam bugün ona aynı şeyi söylemişti. Gece uykuya dalana kadar, sessizce meyveli pastasını beklemişti ama getiren olmamıştı. O hayal kırıklığını çocuk kalbi taze tutmamış ama solmuş haliyle barındırmıştı içinde. Ecevit yine de az da olsa heyecanlandı ama bir şey demedi.

"Seninki çikolatalı mı?"

"Babam öyle yaptırmış, unutmuş. Yoksa ben meyveli istemiştim."

"Yalancı! Sen çikolatalı pasta seversin."

"Hayır! Meyveli seviyorum artık."

"O nedenmiş?"

"Çünkü sen meyveli seviyorsun! O, nedenmiş."

Çocuklar kendi aralarında kıkır kıkır gülüştüler. Ecevit yine uzun uzun bu dünya üzerinde en çok sevdiği insana baktı. Evet. Bazı geceler uyumadan önce soruyordu kendine, Firuze'yi babasından çok sevdiğini düşünüyordu. Bu korkunçtu. Annesi ölmese bence bu dünyada en çok sevdiği kişi annesi olurdu, ikinciyse Firuze ama annesi ölmüştü. Babasını çok seviyordu ama işte bazı geceler... Firuze'yi daha çok sevdiğini düşünüyordu. Sonra kız kardeşi. Melike. Evet ondan da çok seviyordu. Hem o daha bir yıldır vardı, Firuze çok yıldır.

Firuze onun tek oyun arkadaşıydı.

"Bak," dedi ve kotunun cebinden çıkardı. "Sana ne aldım."

Ah! Firuze'den önce davranmıştı. Firuze; Ecevit'in cebinden çıkan, siyah ipin ucunda sallanan, bir kutup yıldızının orta yerinde sabitlenmiş adını taşıyan taşa baktı. Bir yıldızın orta yerinde parlayan firuze taşı... Firuze'nin gözleri kocaman açıldı. Ona getirilen onlarca pahalı hediyenin yapamadığını yaptı bu küçük taş. Kalbini hızlandırdı, aklını kaçıracağı kadar sevindi.

Hızla kolyeyi aldı, neler neler söyleyecekti... Ne iltifatlar edecek, nasıl teşekkür edecekti... Bu hayatında aldığı en güzel hediyeydi ama izin verilmedi. Bağırışlar duydu çocuklar. Çocukları korkutacak bağırışlar. Firuze "Abi!" diye bağırıp koşmasa Ecevit koşmazdı, hemen eve götürürdü Firuze'yi zarar görmesin diye ama yine de elinde tutmayı başardı.

El ele bağırışlara koştular, büyük bahçedeki denizin dibinde ağabeyiyle yan komşunun oğlu adeta boğuşuyordu. Engel olacak hiçbir şey yapamadılar. Ağabeyi Bülent gözü dönmüş bir halde avucunun içine aldığı yaşıtını yerden yere vuruyordu. Kapı komşuları Cumhuriyet savcısının tek oğlu, azılı düşmanının elinde ölüme sürükleniyordu. Doğruldu ama dik duramadı, Bülent son darbesini vurdu. Başını önce mermere geçirdi ardından havuza

doğru itti. On sekiz yaşındaki iki genç, kendilerine göre davalarını savundular. Sol sağı vurdu, sağ sola saldırdı. Ölen ideoloji değil on sekiz yaşında bir genç oldu.

16 Kasım 1992.

17 Kasım 1992, gazetelerin manşetleri donatıldı.

Ünlü siyasetçi Atilla Akın'ın evinde kan donduran cinayet!

Atılan çığlıklara gelen parti kalabalığı, feryatlar, figanlar, ağıtlar, kanla dolmuş havuz.

Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkan Vekili Atilla Akın'ın yedinci yaşına giren kızı için evinde düzenlediği büyük parti kan gölüne döndü. Partiye gelen misafirlerden savcı M.T'nin oğlu olay yerinde can verdi.

Bülent Akın, korkuyla olay yerine ilk gelen annesine koştu ve sinesine sığındı. Baş parmağı bir pusula oldu ama yanlışı gösterdi.

Çiz üstünü.

Masumu gösterdi.

Bir daha çiz üstünü.

Ali Ecevit Tarhan'ı gösterdi.

Cinayet zanlısının ise Atilla Akın'ın evinde çalışan hizmetlinin oğlu Ali Ecevit Tarhan olduğu öne sürüldü. O anlara şahit olan Bülent Akın ve Firuze Akın, cinayetin evdeki çalışanın oğlu tarafından işlendiğini doğruladı...

Suçlar ve Cezalar.

Cezaları yalnızca suçlular mı çeker?

Suçlananlar ve cezalandırılanlar.

Tik tak.

Çocuklar ve yetişkinler.

Suçlular sadece yetişkinlerden mi çıkar?

Tik tak.

İyi polis kötü polis!

Çiz üstünü.

İyi çocuk kötü çocuk.

Çiz üstünü.

Suçlu çocuk masum çocuk.

****

Instagram; uzumbugusuofficial

Instagram; dilanduurmaz

I- beyaza imza atılmaz, safı kanun korumaz

Bu hikayedeki bütün kurum, kuruluş ve şahıslar hayal ürünü olup gerçeği yansıtmamaktadır.

Günümüz- 16 KASIM 2010

Zihnimin kuytu olmayan bir köşesinde, duyduğuma emin olduğum ama nereden olduğunu hatırlamadığım, üzerine de pek düşünmediğim bir söz var. Yetenek çok zor bir şeyi kolaymış gibi yapmaktan ibarettir. Öyleydi, sanatçılar sanatını icra ederken en çok bir başkasının yapamadığı o eylemi böylesine kolay yapabilmeyi severlerdi. Kendilerini kutsal hisseder, yaptıkları işin zorluğundan bahsetmezlerdi. Sanat zanaattan tam olarak burada ayrılırdı. Zanaatçı yaptığı işin zorluğundan bahsederken, sanatçı bu işin onun için nasıl kolay hatta onunla bir bütün olduğunu anlatırdı.

Ve sanatçılar, kendilerinin içinde olduğu bir durumdan bahsederken bile bir başkası gibi anlatmaya bayılırlardı. Bizzat benim gibi.

Elimdeki kılları sıkı fırçanın darbeleri henüz yaratacağı şekli saklıyordu. Sonuç benim zihnimdeydi, kâğıdın hâlâ haberi yoktu. Atölyenin camdan tavanı havanın habercisiydi. Kafamı kaldırdım ve gökyüzüne baktım. On altı kasımlar tam on sekiz yıldır yağmurluydu. Bulutların yası bitmemiş olmalı. Senin bitti mi Firuze? Son on altı kasımımda bile bitmeyecek, tutacağım. Yasımı.

Matemlere biçilen süre üçtür. Çünkü matem demek, acıyı yaşamak, acıyla yatıp kalkmak demek. Üç günden fazlası, ölenden sonra kalanın zararınadır. Peki ölüsüz matemler? Mezarı bile olmayan matemlerin yası kaç gün tutulur? Çok gün. Ölene kadar. Ölüsüz matemlerin son günü, bir mezar taşı dikildiği gündür.

On sekiz yıldır matemim sürüyor, son gününe çok var sanıyorum.

Bugün tuvalimi tersi yönüne çevirdim. Takvim yaprağını arkama aldım ama onun dönsem görebileceğim kadar yakınımda olduğunu bilmek yetiyor. Gözlerimi sıkıca yumdum, bastırdım, gözyaşlarımı gömdüm, soluklandım. Ölüsüz matemlere öyle her yerde ağlanmazdı da. Yargılanırdınız. Mezar taşınız yoktu bir kere, somutluktan başka bir şey bilmeyen insanoğlu garipserdi gözyaşlarınızı.

Bugün takvim yaprağına bakmayacak, o tarihi görmeyecektim.

Gözlerimi açacak kuvveti henüz kendimde bulamamışken kapalı kapının arkasından gelen gürültüler doluştu içeri. İrkilerek açtım gözlerimi. Kapım hiddetle çalınıyordu. "Firuze," diyordu annem. "Burada olduğunu biliyorum, aç çabuk kapıyı!"

Fırçamı uygun bir yere koydum ve ayaklandım. Uzun, uçlara doğru dalgalanan sarıya yakın kumral saçlarım bir başka fırçayla topluydu. Dört bir yandan bebek saçlarım fırlamış, her spontane yapılan topuz gibi başarılı olmuştu. Kapı kolunu indirdim ve gördüğümle indirmemeyi diledim. Defalarca kez. On sekiz kez en az.

Annemin elinde çikolatalı bir pasta, üzerinde yanmayan bir mum, kardeşimin elinde patlamamış bir konfeti ve gülen iki çift yüz... Her bir parçası çirkin olan bir resmin bütünü güzel olamazdı. Ben bunu savunurdum. Bütün parçayı kurtarmazdı, parça bütünü kurtarırdı. Ya da öldürürdü. Kim bilir?

Gözlerimi yeniden yumdum. Bu kez tümüyle acıyla değil, derin bir öfke de dağıttı içimi. Hiçbir şey söylemeyecek kadar çok şey söylemek istedim. "Bari bugün yapmasaydınız," dedim gözlerimi açarken. Onlara dünyanın en berbat insanları gibi baktım çekinmeden. Annemin bunu hissettiği her an gibi yüzü değişti, gözlerini devirdi ve kardeşime "Patlatma onu," dedi sadece. Hiç beklemedim ve içeri girdim. Arkamdan girdiler ve kapıyı örttüler.

"Firuze," dedi annem. "Bugün senin doğum gün..."

"Değil!" dedim anında. Bu kavgayı nasıl her sene yapmayı sürdürebiliyorduk? Bu korkunç bir iradeydi. "Değil anne, değil."

Bugüne hiç abartısız ölüm günüm olarak betimleyebilirlerdi. Bunu kutlamak bile isteyebilirlerdi. Ben yemin ederim ki itiraz etmeden kabul ederdim. Çünkü bugüne doğum günü demek... Nefes alamadığımı hissettim. Sabahın ilk ışıklarından beri kaçtığım takvim yaprağı gözlerini dikmiş korkunç bir kibirle beni izliyordu.

"Sen ne dersen de ne yaparsan yap yirmi beş sene önce bugün seni doğurdum ve ben hiç bıkmadan usanmadan bunu kutlayacağım. Beni anlıyor musun?"

O kibirli gözlere daha fazla direnemedim ve baktım. Takvim yaprağı 16 Kasım 2010'u gösteriyordu. Doğum günün kutlu olsun... Senin mi Firuze? Hayır, yalnızca onun. Benim bu dünya üzerindeki ilk ve son oyun arkadaşımın.

Kalbimde hissettiğim fiziksel acı doktor olan annemi endişelendirebilirdi ama ben ruhumdaki acıyı görsün ve seneye bana bunu yapmasın isterdim. Gözlerinin içine baktım. Gördü, görmemiş gibi yaptı. Ruhum, kendi ailemin gözünde çok uzun senelerdir bir hiçlikten ibaretti. Her sabah uyandığımda içine limon sıkılıp chia tohumu konulmuş bir bardak su içmeme özen gösteren annem ruhumun kan kaybede kaybede ölüşünü gözlerini kırpmadan izledi senelerce.

Katil; eli kana alışmış, ilk cinayeti olmayan katiller ferini aldıkları gözü kapanışına kadar izlerlerdi.

"İnan ki doğmamış olmayı yeğlerdim. Benden bunu duymak hoşuna gidiyor galiba," dedim açıkça. İnci'nin sesiyle isyan ettiği nefesi duydum. En azından kardeşimi alıp gelmeseydi. Bu da oyunun bir parçası değil miydi gerçi? Belki onun hatırına böyle konuşmam diyordu. Yanılıyordu.

"Siz sanatçılar, ölüme ne çok yatkınsınız!" dedi hiddetle. Ne söylediğimi çok iyi biliyordu, sadece annem doktorlukla beraber çok iyi bir tiyatro oyuncusuydu aynı zamanda geçmişte. "Ağzınıza yama yaparsınız, en olmadık zamanlarda iki süslü cümleyle ölümden bahsedersiniz. Çünkü

ölümsüz olmak için ölmeniz gerekiyor ama yirmi beş yaşında bile olsanız bir aptal gibi ölümden bahsetmekten çekinmezsiniz. Çünkü sizin sanatınız bile unutulmamak için, çünkü si..."

"Anne neyden bahsediyorsun sen?" dedim içi boş bir sesle. "Ne diyorsun anne sen?" dedim bastırarak. Konuyu dağıtmak için yaptığı bir sahne şovuydu bu. Romantizme yaklaşmıştı, ben tümüyle realist olarak karşısındaydım. Neyden bahsettiğimi beni yirmi beş yıl önce doğurduğunu bildiği kadar iyi biliyordu. Bu açıkça aptalı oynamaktı. Elindeki çikolatalı pastayı aldım ve masamın altında duran çöpe attım duraksamadan.

"Benim meyveli pasta sevdiğimi bilmeyecek kadar kendi içinizde yaşıyorsunuz artık bu hayatı. Senelerdir hem de."

"Sen çikolatalı sever..."

"Sev mem anne!" dedim bastırarak, annem fark etmedi ama sesim titredi. "Çikolatalı pasta sevmem. Sen seversin. Senin amacın benim doğumumu kutlamak değil zaten, doğurduğun günü kutlamak. Lütfen git bir pasta al ve bunu kutla ama bana bunu yapma. Bugün önemli evet. Doğduğum için değil, ilk resim sergimi açtığım için. Teşekkür ederim, bunu sonra kutlarız. Çok incesin. İnci, annemi de alıp gider misin lütfen?"

"Abla..." dedi ilk kez.

"Hadi ablacığım. Lütfen. Akşam sergide görüşürüz. Çalışmak istiyorum biraz, akşam benim için çok özel bir gün. Daha fazla annemin bencilce bunu kamçılamasına izin verme."

"Çok kırıcısın Firuze."

"Kırmak, kırılmak gibi nahif duyguları hak eden bir aile değiliz biz anne. On altı kasımlar sana bunu hatırlatsın," dedim açıkça. Kötü insanlar belli aralıklarla kötü olduklarını hatırlamazlarsa, kötülüğü bu hayatın normali sanmaya başlarlardı. İyileri aptal gibi görmeye kalkışırlardı sonra. İyiliği absürtleştirirlerdi, kendilerini bu dünya üzerinde yaşayan en onurlu insanlar olarak tanımlarlardı. Kötülük, kötülüğü yapandan daha zehirli değildi. Olurdu ve biterdi. Kendini onurlu gösterecek kadar alçalmazdı.

Öfkeyle çenesi titredi. Ardından rengini aldığım gözleri açılıp kapandı. Bana artık eskisi gibi merhametli değillerdi. Aynaları gibi daima karşılarında duruyordum. Ben bir aynaydım. Aynasına baktı, çirkinliğine dayanamadı ve kapıya doğru adımladı. Ben hiçbir şey söylemez sanıyordum artık ama o cüret etti. "O çocuk yaşıyorsa bil ki seni çoktan unuttu ama sen hâlâ onun yasıyla öldürüyorsun doğduğun günü."

Kapı şiddetle kapandı, gözlerim şiddetle takvim yaprağını buldu, bedenim aynı şiddetle titredi. O çocuk değil. Ecevit. Ali Ecevit. Benim bu dünya üzerinde en çok sevdiğim oyun arkadaşım. O çocuk yaşıyorsa... Kalbim orta yerden çatladı sandım, çatladığı yerlere kan doldu, kan akmadı kangren oldu. Hızla kolyemi tuttum, kutup yıldızının sivri uçlarını parmaklarıma batırdım. Bazen o kadar çok batırırdım ki parmak uçlarım kanlanırdı. Gözyaşlarım bir şart kipine doldu, takvim yaprağını izlerken akmaya başladı. Avuç içlerimi gözlerime bastırdım, cam duvarlara yağmur damlaları, atölyemin zeminine gözyaşlarım çarpmaya başladı.

***

Gri gökyüzünün akıttığı gözyaşları şiddet kazanmış beni atölyede bir şemsiye arama telaşesine düşürmüştü. Var mıdır, yok mudur, yoksa saçlarımı koruyarak nasıl ineceğim buradan diye telaşlara sürüklerken kendimi bahçe kapısının açıldığını ve siyah şemsiyesiyle babamın şahsi şoförünün bana doğru koştuğunu gördüm. Daha fazla arayışa girmeden aynadan son kez kendime baktım. Üzerimde yeşil askılı, sol tarafında çok derin olmayan bir yırtmaç ve ince bilekten bağlamalı beyaz bir topuklu ayakkabım ve minik bir çantam vardı. Bu gece davete katılan çoğu sosyetenin yanında belki görünmez olacaktım ama yarın manşetlerde elbisemin zarifliği konuşulacaktı. Bunları artık ezberleyecek kadar biliyordum. Üzerime önü kuşaklı beyaz uzun kabanımı aldım ve kapıyı açtım. Birbirimize uzaktan bir baş selamı verdik ve bir an önümde çok küçük bir açıyla eğildi. Bu, bu gece için emrime amade olduğunu gösteren bir işaretti. Kendini dışarıda bıraktı ve şemsiyeyi sadece bana tuttu. Yaşım biraz daha küçükken onlara şemsiyenin altına ikimizin de sığacağını söylerdim, bu eşitlik çabam son birkaç yıldır sonlanmıştı. Çünkü onlar için bile aslında doğrusu buydu. Dünya eşitliği alt ve üst tarafından şiddetle reddeden bir kazanın içinde kavruluyordu.

Merdivenleri indik, ayaklarıma biraz yağmur damlaları sıçradı. Önüme geçti son adımda ve kapımı açtı. Babamın kapısının önünde duran bir başka adam daha vardı. Beni görür görmez kapıyı açtı ve şemsiyeyi havalandırdı. Mesela bu adamın tek görevi ben indiğimde babam için kapıyı açmaktı. Çünkü babam kendi kapısını kendisi açamaz ve kendi şemsiyesini tutamazdı. Bunları benim yapmama da izin vermezdi ve bunu tümüyle itibardan sayardı.

Önce parlak siyah ayakkabılarını gördüm sonra takım elbisesini ve yüzünü. Aynı ifadeyle o da beni süzdü ve yüzü hayranlıkla mest oldu. Anladım. Beni beğendi ama yüzündeki bu ifade abartıydı. Benim babam annemden de iyi bir tiyatrocuydu, çok iyi bir siyasetçiydi.

"Bu dünya üzerindeki en güzel varlıksın," dedi içli bir sesle. Dip dibe geldik, yüzüme dokundu ve alnımdan öptü.

"Annem duymasın,"

"Annenin yanında da annene aynı şeyi söylüyorum."

"Yani bu bir yalan?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil, size ne hissettirdiğim önemli. Doğru ya da yanlış, hiç fark etmez."

"Lütfen bugün siyasetçi gömleğini bırak ve sadece babam gibi ol yanımda," dedim. Hangi dilden konuştuğunu ben çok iyi biliyordum. Bu bahsettiği cümleyi yönettikleri halka da çok iyi bir şekilde uyguluyorlardı. Bilirdim.

"Pekâlâ, beyaz ayakkabı biraz kötü bir tercih olmuş. Annenin eli değseydi böyle olmazdı."

"Annem bugün o hakkını kaybetti," dedim açıkça. Bir adım uzaklaştırdı bu cümle onu benden ve bana uzaktan baktı. Gözü kolyemde takılı kaldı. Annem gibi doğum günü zırvalıklarına girmedi. Babam önünü çok iyi görebilen bir adamdı, çok iyi satranç oynardı. Kolyemi boynumdan çekip alma çabası seneler önce tükenmişti. Canımı alabileceğini ama yine de bu

kolyeyi boynumdan alamayacağını biliyordu. Bunu onlara en çiğ şekilde göstermiştim ve bu kolye o günden sonra onlar için görünmez olmuştu.

Sanatçı olduğumu iddia eden ailem, bir o kadar sanattan uzaktı. Onlar derin düşünmezlerdi, onlara bir şeyi anlatmak için kafalarına vurarak, oldukça ham şekilde anlatmak lazımdı. Yapmıştım, anlamışlardı.

Bu kolye ancak ölünce boynumdan çıkacaktı, bunu artık biliyorlardı.

Babamla sohbetimiz kısa sürdü ve tek bir işaretiyle iki kapı da bize açıldı. Sağ taraftan babam bindi, bu özellikle dikkat ettiği bir takıntıydı, sol taraftan ben bindim. Babam bu dünyaya solak gelseydi, otuz yaşından sonra temel elini sağ el yapardı. Öylesine takıntılı bir adamdı. Çantamı aramızdaki boşluğa koydum ve "Makam aracıyla gitmemeliydik," dedim.

"Bunu stratejik olarak söyleyip sekreterimi mi eleştiriyorsun? Öyleyse düşüneceğim ama seçim vakti yaklaşmadı,"

"Bunu tümüyle vicdani olarak düşünüyorum. Sen şu an Umap genel başkan vekili Atilla Akın mısın yoksa Firuze'nin babası Atilla mısın?"

"Firuze ben her zaman Atilla Akın'ım," dedi tereddütsüzce. "Ayrıca Umap ne? Ulusal Mutabakat Partisi diyeceksin. Bunu anlamayacak kadar aptal değilsin. Ne çirkin bir söylem bunlar? Onların dilinden konuşma bana."

"Uzun uzadıya parti adını söylemek zorunda değilim."

"Zorundasın. Sen benim kızımsan zorundasın."

Senin kızın olmamayı yeğlerdim, vakit ilk sergime bu kadar yakın olmasaydı babamla fazlasıyla kırıcı bir kavgaya tutuşacaktım. Ağır konuşacak, ağır sözler işitecektim ama o kavgaların sonunda biraz olsun gülümsemediğimi biliyordum. Bu gece somurtmak istemeyecek kadar, bu geceye karşı derin bir heyecan duyuyordum. Uzun bir zamandır hissetmediğim bir heyecan hem de.

"Tartışmayacağım seninle," dedim ve başımı cama çevirdim. Hiçbir şey söylemedi ama onu öfkelendirdiğimi biliyordum. Bir yerden sonra bizim

için kapatılan yollardan geçtik, bu sabaha kadar günlerce gidip geldiğim o yere vardık. Türkiye'nin en önemli sanat galerinden birinin içinde tablolarım vardı şimdi. Titredim. Gördüğüm kalabalık karşısında soğumuş ellerimi birbirine bastırdım ve titrek gözlerle arabayı çeken kameralara baktım. Onlarca gazeteci ve kameraman etrafımızı sarmıştı. Yağmur şiddetini azaltsa da hâlâ yağıyordu. Birer birer kapımız açıldı ve şemsiyelerin arasında birkaç adım atıldı. Annemi, abimi ve kardeşimi gördüm. Bizimle aynı anda inmiş olmalılardı. Babam kolunu uzattı bana ve girmemi bekledi. Yüzünde bir devlet otoritesiyle karşıya bakarak yürüyor benim aksime gülümsemiyordu. Kapalı bir alana gidene kadar defalarca kez benim ve babamın adı söylendi. Sorular soruldu. Etrafımıza etten duvarlar örüldü ve kırmızı bir halının önünde mutlu aile pozu verdik. Uzun zaman sonra ilk kez tüm aile aynı fotoğraf karesinde yer aldı. Annemin ve babamın düşünceleri alındı, babama karşı siyasi sorulara girmeye yeltendiklerinde babam güler yüzünü kaybetti ve ikaz etti.

Sözü tümüyle bana bırakarak, kırmızı halıyı benim kalacağım şekilde boşalttılar. Burada sergilenen her şey benimdi ama tüm bu şatafat ve tüm bu ilgi babamaydı. Çünkü bana karşı kurdukları cümleler bile bir yerden sonra siyasete kaydı. Sorular o yöne evrildi. Verebileceğim en kibar yanıtlarla bu anı sonlandırdım, son kez kameralara poz verdim ve adımlarım artık kendimi iyi hissedeceğim o yöne doğru kaydı. Ailemin gelen misafirlerle ilgilendiğini biliyordum. Girişte insanlara göre en ihtişamlı duran ama vakit olarak en az vakit ayırdığım tablomla selamlaştım. Ben eserlerimle konuşurdum. Hatta ben bir tek onlarla konuşurdum, benim tek dostum onlardı.

Sağ alt köşede olan imzama bakarken o tablonun önünde olan adam ilk andan itibaren dikkatimi çekmedi. Onun dikkatini tek çeken şey ben oldum muhtemelen biri adıyla seslendi ama sadece eliyle işaret verdi ve bana baktı. İsmi benim için çok büyük bir anlam ifade etmedi, tanıdık gelmedi ama ne zamanki yüzüne baktım simaya yabancı olmadığımı anladım.

Yeni Ufuklar Partisi Genel Başkanı, babamın kadim dostu olduğu düşünülen ama siyaset sahnesinde iki kişi ne kadar dost olabilirse o kadar yakın olan Orhan Yiğit'in oğlu, Alparslan Yiğit'in ta kendisiydi. Hangi ülkede olduğunu hatırlamadığım ya da hiç merak etmediğim ama yurt

dışında eğitim gördüğünü hatırladığım adamdı. Ülkeye mi dönmüştü? "Firuze," dedi korkunç bir hayranlıkla. Bu hayranlık benim adımlarımı çürüttü ve tabloma yaklaşmadım. Alparslan Yiğit bana doğru geldi. Uzun boyu, takım elbisesiyle bu ülkenin ileride siyaset sahnesinde göreceği bir isimdi. Bunu görebiliyordum. Sırf bu yüzden kameraların bu denli olduğu bir yerde çok fazla kendisiyle gözükmek istemezdim ama yine de nezaketen elimi uzattım.

"Merhaba," dedim. Elim sıkılmak için uzatılmıştı ama zarifçe kavradı ve dudaklarına yaklaştırdı. Dudaklarını elime bastırdığında yüz ifademin değişmemesi için koca bir savaş verdim. Bir yabancının teması ne ve kim olursa olsun, tipinden ve karizmasından bağımsız beni rahatsız ederdi. Etti.

"Muazzam," dedi başını iki yana sallayarak. Elimi bırakmadı. "Muazzam. Aklımı kaçıracağım senin ve yaptıkların karşısında."

"Çok incesin, çok teşekkür ederim."

Elimi hâlâ bırakmamıştı. "Hayır hayır, bu gece kimseye teşekkür etme. Bu gece teşekkür edilecek tek kişi sensin, sakın kimseye teşekkür etme," elimi çantamdan bir şey alacakmış gibi çektiğimde hızla konuştum. "Gezme fırsatın oldu mu?"

"Sanatçıyı bekledim," dedi. Bu adamla denk gelişlerimiz arasına uzun seneler giriyordu ama yine de bu tavrı zerre değişmiyordu. Aklımı kaçıracaktım.

"Çok isterdim ama misafirlerimle ilgilenmeliyim."

"Bence buradaki hiç kimse Firuze, Amerika'dan kalkıp gelmemiştir."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, ne söyleyeceğimi şaşırdım. Muhtemeldir ki yalandı. Burayı asıl geliş sebebi kesinlikle farklıydı ama bunu bu şekilde anlatmak daha doğru gelmişti. Tıpkı babamın söylediği gibi. Önemli olan doğrular değildi, bana nasıl hissettirdiğiydi. Şaşkınlığımı attığım da gözlerimi kaçırdım ve iç taraflara doğru baktım. Benim değil ama organizasyonu yapan kişinin tam da söylediği tablolar daha çok ilgi görüyordu ama benim aklım tek bir tablodaydı. Buradaki en kuytu ve uç

köşede, yerini kasti olarak ben seçmiştim, duran tablonun önünde biri var mı onu merak ediyordum. Hissedebilen, fark edebilen olmuş muydu onu merak ediyordum.

"Şunu unutuyorsun, ben Atilla Akın'ın kızıyım ve şunu söylemeliyim ki," dedim ve ona doğru bir adım attım. "Sizin ciğerinizi bilirim," dedim en kaba tabirle. Bir adım geri uzaklaştım ve gülümsedim. "Yine de vakit ayırdığın için çok naziksin. Hoş geldin."

Kaşları havalandı ve gözlerime baktı. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, biliyorum."

"Babanla siyasete aynı yerden baksak da sen benim için siyaset üstüsün Firuze."

"Anlayamadım?" dedim çatık kaşlarımla.

"Yani sanatın," diye bir düzeltmeye gitti. Umuyordum ki öyleydi. Son kez gülümsedim ve "İzninle misafirlerimle ilgileneceğim," diyerek devamı gelmeyecek bir sohbeti noktalamak istedim. Her şey yolunda gitseydi hızla oradan uzaklaşacaktım ama ansızın elini önce elimde hissettim ve ardından hızla kol kola gelecek hale soktu bizi. Aynı anda adım atmaya başladık, ne yapacağımı şaşırırken kuytu köşedeki tablomu gördüm.

Etrafında kimse yoktu ama tam önünde bir adam vardı.

Yalnızca siyah kabanını fark edebildim ama devamında yanımdaki adama baktım. "Alparslan Bey,"

"Lütfen Firuze Hanım. Bu halıda tek yürümemelisiniz."

"Bilakis tek yürümeliyim, hemen şimdi birbirimizden uzaklaşıyoruz."

"İnanın bu mümkün değil..." cümlesini tamamlayamadan, fotoğraf çekiminde iki ayrı uçta olduğum abim Bülent'in adımları yolumuzu kesti ve bulunduğum kol değişti, tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Alparslan," dedi vurgulu bir sesle. "Geleceğini bilmiyorduk."

Siyaset sahnesinde aynı taraftaydılar ama Bülent'in hiçbir zaman hoşuna gitmezdi bana olan ilgisi. Hiç fark etmeden hayatı boyunca ilk kez bana iyilik yapmış oldu. Tokalaşmalarını izledim. "Türkiye'nin en önemli ressamının ilk sergisini kaçıracak kadar aptal olduğumu mu düşündün?"

"Asla ama babanın yalnızca bir hafta önce yaptığı parti toplantısında koltuğunun boş olması hoş olmamış. Orhan amca seni burada gördüğünü sevinmeyecek," arkamı döndüm ve yeniden o tabloya bakmak istedim ama o tabloya giden yol doluydu. Göremiyordum.

"Önceliğim parti değilmiş demek ki,"

"İşte tam olarak bu yüzden bizim ileride asla rakip olamayacağımızı, hatta senin benim rakibim olamayacağını söylüyorum da inanmıyorlar bana."

Yeniden şansımı denedim ama tam da bu sabah bahsettiğim, yanında giyim olarak sönük kalacağım kişilerden biri tüm ihtişamıyla önümü kapatmayı sürdürüyordu. Kim olduğuna bakmadım. Sadece tabloyu görmek istiyordum ama payıma düşen Alparslan'ın onu ilk gördüğüm andan beri yüzünde olan duyguların dağılışı oldu. O bana hayranlıkla bakan adam gitti, yine gülümsedi ama gözleri bir düşmanın gözleriydi.

"Ben meydana çıkarsam rekabet yaratmam zaten Bülent," dedi ve Bülent'in koluna dokundu. Ortamdaki soğukluk ya da bir başka şey, umurumda değildi. Biraz kaydım ve yeniden tabloya bakmaya kalkıştım ama başaramıyordum. Kimsenin göremeyeceği kadar kuytudaydı, ben bile göremiyordum. "Alır geçerim. Bilirsin."

"Görmediğim şeyi bilmem," dedi Bülent. Birbirlerini öldürecek gibi konuşuyorlardı. Tek bir düşünce tüm hislerimi alaşağı etti ve nefesim kesildi. Kalbimin üzerine bir ağırlık çöktü ve Bülent'e baktım. Bülent'e değil. Bir katile. Gibi kalkabilirdi, Bülent her şeyi yapabilirdi. Kalbim yersiz bir korkuya kapıldı, zihnimdeki tüm ışıklar söndü. Korkuyla Bülent'in kolundan çıkmaya çalıştım ama olmadı, izin vermedi. "Muhtemeldir ki görmeyeceğim de."

"Bülent..." dedi alayla. "Biz dostuz ama bir gün rakip seçmek istesem de kendime bu sen olmazdın biliyor musun? Ucuz siyaset, böyle ucuz kışkırtmaları getirir. Laf dalaşına girmeyeceğim seninle böyle bir günde," kan akıttığı kelimeleri korkunç bir şekilde değişti ve bana baktı. "Değil mi Firuze Hanım?"

"Birbirinizden hemen uzaklaşın midemi bulandırıyorsunuz," dedim açıkça. Dizlerim titriyordu. "Burası sizin sandığınız gibi bir yer değil. Terk edin isterseniz burayı ve istediğiniz bir yerde kozlarınızı paylaşın," gözlerimin önüne aynı görüntüler düştü, Bülent'in kolundan çıkmayı başardım. Kozlarını nasıl paylaştığını biliyordum bunu nasıl söylerdim?

Alparslan'ın telefonu çalmasa ve onu açmak zorunda kalmasa ne olurdu bilmiyordum. Hızla uzaklaşmak istedim ama Bülent izin vermedi. "Ben senin ağabeyinim," dedi ve saçlarıma dokundu. "Beni savunman gereken her an..."

"Bülent kes sesini!"

Bedenim de titremeye başladı. Başımı değil sallamak, kıpırdatmaktan korktum. O başı yeniden sallamaktan korktum, titredim, dizlerim tutmadı. Saçlarımdan öptü, "Seninle gurur duyuyorum, her bir parça muazzam gözüküyor," dedi. "Siyaset değil de güzel sanatlar okuman sahiden bir işe yaradı, yanılttın beni tebrik ederim."

Onu gövdesinden ittim ve hızla ilerlemeye başladım. O tabloyu bir kez daha gördüm, siyah kabanlı adamı görür gibi oldum ama hızla kendimi lavaboya attım. Görmek bakmak değildi. Bakamadım. Ellerim lavabonun mermerindeyken eğildim, bu korkumun olası bir atağı tetiklemesi an meselesiydi. Böyle bir günde, tuvalet köşesinde panik atak geçirip mahvetmek, isteyeceğim son şey bile değildi. Elim boynumdaki kolyenin taşına gitti ve dilim yine aynı ritme tutuldu. Titremem önce hafifledi sonra tümüyle yok oldu. Erken aldığım önlem işe yaradı. Aynadan yüzüme baktım. Kolye parmak uçlarıma mıhlanmıştı. Ellerimi yıkadım, gerdanımı ıslattım. Belki dakikalarımı daha geçirecekken burada kapının açılmasıyla beraber mermere tutunmayı bıraktım ve arka arkaya birkaç peçeteyi aldım.

Tanıdık simayla aynadan göz göze geldiğimizde ikimizin de ağzından samimiyetsiz bir şaşkınlık nidası koptu ve hemen ardından kısa bir öpüşme geçti aramızdan. Ünlü bir iş adamının kızı olduğunu biliyordum. Daha önce karşılaştığımız için mi tanıyordum yoksa tamamen dergilerden mi emin değildim. Bizim tavırlarımıza rağmen benim için söylediği çoğu şeyde samimi beğeniyi hissettim. Fotoğrafını çektiği birkaç tabloyu gösterdi ve sorular sordu. En son satın alacağı tabloyu açtı ve "Tüm gelirler Çocuk Esirgeme Kurumuna bağışlanacakmış, doğru mu bu?" diye sordu. Şaşkınca ona baktım.

"Gizli bir bilgiydi bu..."

"Ah Firuze... Bizlerin hayatındaki tek gizli sadece bizim bildiklerimizdir. Bunu senden başka bir kişinin dahi bilmesi gizliliği öldürür bilmiyor musun? Biz sıradan insanlar değiliz. Hem bu müthiş bir pr... Baban için bil..."

"Yasemin," dedim ve tedirginlikle yüzüne baktım. Hayır ismini yanlış söylememiştim, garipsememişti. "Pr denen şey umurumda değil. Bu niyetle yapmış olsam inan ki farklı yöntemler kullanırdım."

"İtibar da mı umurunda değil?"

"Benim itibarım var zaten," dediğimde o gülümsemesi tatlı bir aptallığa döndü. Buradaki aptal ona göre ben oluyordum. "Peki sana bir soru, tablomu itibar için mi aldın?"

Çok basit bir oltaydı. Elbette ki düşmedi. "Hayır böyle bir eser evime asılsın diye aldım. Bu davranışım bana zaten itibar getirecek ama sadece itibarım için yapsaydım ve senin yeteneğine bu kadar hayran kalmasam evime asla asmazdım. Müthiş bir yeteneksin..."

"Teşekkür ediyorum," dedim. Artık çıkmak istiyordum buradan. Koluma dokundu ve gülümsedi. Bana yol verdi. Adımlarım beni nereye götüreceğini biliyordu. Hızlandım, bir başkasına takılmak istemedim. Defalarca görmek istediğim o yer artık tümüyle karşımdaydı ama bomboştu. Kalbim adeta yaşadığım hayal kırıklığıyla hızlandı. Orta yerde durdum, defalarca kez başımı çevirerek etrafımı taradı gözlerim. Siyah bir kaban arıyordu

gözlerim. Tek bir isteğim vardı. Tabloyu neden bu kadar incelediğini sormak. Sorsam, bir yanıt alsam ne olacaktı? Boşluktan ibaretti bunun cevabı ama ben o boşluğu deli gibi merak ediyordum. Bu kuytu köşeye kadar varmış ve dakikalarca burada durmuştu.

Ansızın koluma bir hanımefendi girdi. Neredeyse annem yaşındaydı. Kullandığı pahalı parfümün kokusunu aldım en başta. "Firuzeciğim!" dedi fönlü saçlarını savururken. "Senden bir şeyler duymaya ihtiyacım var. Lütfen şu eserin hakkında benimle konuşur musun? Ne düşündün yaparken?"

Beni aldı, kısa zamanda söylediği tablonun önüne sürükledi. "Leman Hanım, ben yaptığım tabloların duygularını sözlü bir şekilde anlatmayı sevmem," dedim. Gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı.

"Yapmayın Allah aşkına! Çok sevdiğim bir yazar vardı, o da ben yazdıklarımı açıklamayı sevmem diyordu. Bu ne tam olarak? Sanatçı kaprisi mi?" dedi. Sitemi tümüyle samimiydi. Gülümsedim, bir kez daha o boşluğa bakmak istedim ama insanlar yüzünden göremedim yine.

"Hayır yalnızca bunu biraz eserimize hakaret gibi hissederiz. Bana göre en fazlasını fırçalarım anlattı zaten, ben daha fazlasını anlatamam. Aynı şey yazar arkadaşınız için de geçerli olabilir. Kelimelerim yetmiyor mu, sözlerime ne hacet diye düşünüyor olabilir. Tabi kendisi adına konuşmam yine de doğru değil."

Arka arkaya gelmiş bedenlerin arasından geçen minicik bir boşluk vardı. Kimi burnuyla bozuyordu, kimi çenesiyle ama tümüyle kapanmamıştı. Orada bir omuz görür gibi oldum. Siyah kabanın örttüğü bir omuz. Parmak uçlarımı birbirine bastırdım ve heyecanla bir adım atmak istedim. O minik boşluktan gözlerimi alamıyordum. Kaybederim diye korkuyordum. Telaşlı gözlerim kadını buldu. Gitmek istiyordum.

"Bu ruha hiçbir zaman erişemeyeceğim, üzgünüm ama anlamaya çalışacağım," dedi.

"Leman Hanım bana seslenen biri var izn..."

"En azında tema söyle Firuze. Dur! Lütfen. Bu tablo evimde olacak. Uzun uzun düşünmek istiyorum üstüne. Bana bir şeyler söyle, onun üstüne düşünürüm."

Tabloya baktım, normal vakitte asla yapmayacağım şeyi yaptım. Fırçalarımdan daha çok konuştum, kendi çizgimden çıktım. Bu hissettiğim his, her neyse öylesine yoğun ve şiddetliydi ki bana bu çizgiyi rahatça aştırdı. Oraya varmak istiyordum, şiddetle çekiliyordum. Karşı koyamıyordum. Daha katı bir merak ne zaman uğramıştı bedenime hatırlamıyordum.

"Kendini sıradan görmeyen insanların, Tanrı'nın gözündeki küçüklüğünü ve basitliğini işledim," adım atmadan önce kadının gözlerine baktım. "Yani bizim gibi insanları," dedim açıkça. Yüzündeki ifade sarsıldı, ne diyeceğini şaşırdı. Bulamadan ondan uzaklaştım. Defalarca kez durduruldum. Fotoğraf çekildiğim insanlar oldu. Alparslan Yiğit yeniden önüme geçti. Kahve içmekten bahsetti. İlk kez o gözlerimi alamadığım yeri gördü ve dönüp baktı. Sorguladı ama onu da geçiştirdim.

O kadar geç varabildim ki o tabloya, zihnim onu ulaşılmaz kılmıştı. Dağın zirvesini görünce dağa tırmanacak cesaretim kırıldı. Siyah kabanlı adamın birkaç adım gerisinde, parmak uçlarımı yine kutup yıldızının çıkıntıları tırmalarken kalbim kriz geçirir gibi hızlı atmıyordu, kalbime dokunsam durduğunu düşüneceğim kadar yavaş atmaya başladı. Kaç Firuze. Parmak uçlarım sızladı. Git Firuze. Adımlarım geri gitti, dilim susmadı.

"Beğendiniz mi?"

Firuze kaç.

Bir sanat icra ettiğimi hep söylerdim ama bir sanatçı olduğumu açıkça hiç söylemedim. İnsanların dile getirmesinden çok hoşlandım ama ben özgüveni öylesine yüksek bir kadın olmadığım için söyleyemedim. Sanatçılara yüklenen iyi kötü her özelliği kabul ettim ama. Bunların başını annem abartı çeker derdi mesela. Her şeye, herkese abartı. Siz abartmadan yaşayamazsınız. Siz abartılı anlamlar yüklemezseniz üretemezsiniz. Babam beni yersiz bulurdu, annem sanatçı. Neye tam olarak nasıl bir anlam

yüklediğimin bilincinde değildim ama aklımı kaçıracağımı hissettim. Görünmez bir dalga tablonun önünden bana doğru savruluyordu.

"Olağanüstü," dedi.

Dalga yüzüme çarptı ama beni öne doğru savurdu. Cesur bir adım attım ve arkasından yanına geçtim. Yüzüne bakacak cesareti bulamadım, tabloma baktım çünkü kendimi en güvende orada hissederdim. Babam bana korkak derdi, annem ise sanatçı.

"Söylediğiniz gibi olağanüstü olsaydı yeri burası mı olurdu?"

Çok korkuyordum. Zihnimin inşa ettiği o kutsallık bozulacak, beni tatmin etmeyecek basit cevaplar duyacağım diye çok korkuyordum. Yüklediğim abartılı anlam yetersiz kalacak diye çok korkuyordum. Bu bende yine 'abartılı' bir hayal kırıklığına uğratırdı.

"Gözden sakınılan, gözler önüne serilmez," dedi sarsılmaz bir halde. Gözlerimi kıstım. Cümle yerli yerine oturdu ilk anda. Cesaretimi biriktirdim ama yüzüne bakacak kadar toplayamadım. Hâlâ korkuyordum. "Yoksa bu kuytu köşeyi, bu tablo için özellikle seçtiğinizi inkâr mı edeceksiniz?" sesi ve üslubu öylesine bir delikti ki, kendimi bir hortumun basıncıyla o deliğe çekilmiş gibi hissettim. Bir İstanbul beyefendisiyle konuştuğumu hissettim.

"Doğruluğundan emin olunan şey için inkâr gibi bir ithamda bulunmak gerekir," dedim daha fazlasını duymak için.

"Doğruluğundan eminim," dedi ve bir adım bana yaklaştığını hissettim. Aramızda üç karışlık bir mesafe vardı. Bir adım attı, iki karış kapattı. Elini öne doğru uzattığında tabloda dokunduğu yere bakamadan ellerine baktım. Ellerinin büyüklüğü parmaklarının uzunluğundan geliyor, bu büyük görüntüyü tırnakları kamçılıyordu. Dibine kadar kesilmiş tırnakları vardı. Tırnaklarını öylesine derinden kesmişti ki, istese de kendini kaşıyamazdı. Canı acımıyor muydu?

"Önce imzanızı mı attınız?" diye sorduğunda tüm korkumu içimden söktü aldı. O kutsallık tümüyle haklı çıktı. Cesaretimi toplamayı bitirdim ve hiç anlaşmadan aynı anda birbirimize baktık. Fırçalarımı istedim yalnızca. Bir

yazar olsam kalemimi isterdim, ben yalnızca fırçalarımı istedim. Kahverengi gözleri küçüktü, bir mezar gibi içe çöküktü. Fırça izleri tabloya çarpıyordu zihnimde. Küçük, kahverengi gözler... Fırçanın şiddeti arttı, renkler ve şekiller birbirine girdi. Bu benzerlik ensemden sinsi bir nefes üfledi. Nefes almak benim için artık lükstü. Gözleri bir an gerdanıma kaydı ama çok kısa sürdü yeniden gözlerime bakmak.

"Bu arada tanışmadık, ben Erdem."

Eli aramızdaki boşluğu doldurdu, bir karışı kapattı. Firuze kaç. Beklemedim elini sıktım, gözlerine bakarken.

"Firuze," dedim.

"Firuze," dedi.

Elimdeki baskısı arttı, tenlerimiz birleştiği yerde durdu. Eski bir dosta benzetmişim gibi değil, biraz olsun yeniden görebilmek için bu benzerliği uzun uzun izlemek istedim. Gözlerine diktim gözlerimi. Demek ki gözleri küçük olan insanların gözleri, büyüdüklerinde de küçük kalırmış. Bu gerçek bana tablolarca çizdirebilirdi. Çünkü ben küçükken aksini iddia ederdim. Gözlerin büyüyecek derdim...

Derdim öylesine farklıydı ki benim adımı dillendirdiğini fark edemedim bile. Güldü, o şaşkınlığımı bambaşka şeye yordu. Gözlerine baktığımı anlayamadı. "Elbette ki hayranınızım."

Elini elimden ayrıldı, gözlerini çok çabuk aldı benden. Onu saatlerce yalvarabilirdim biraz daha gözlerine bakabilmek için bunu ona açıklayamazdım. Yeniden tabloya baktığında ben onu izledim. "Yoksa bunu da mı inkâr edeceksiniz?" bana soru sorduğunu bile fark etmedim. Gözlerini bana yeniden bahşetmeyene kadar, o gözlerde sorguyu görmeyene kadar sarsılmadım. "Efendim?" dedim gözlerimi kırpıştırırken. "Çok özür dilerim anlayamadım?"

"Dedim ki, önce imzanızı mı attınız?"

"Evet."

"Neden? İmza en son atılmaz mı?"

"Bazen atılmaz."

"O bazı an, hangi anlar?" diye sordu. Tabloya bakıyordu. Bedeni değil ama ruhu hissettim. Arkama baktım istemsizce. Kimi arıyordum? Kimi aradığımı bilmiyordum ama kimi hissettiğimi biliyordum. Tablodaki erkek çocuğun sırtına baktım, öyle yanıt verdim.

"Tablonun bana ait olduğunu hissetmemin, tablodan daha önemli olduğunu bildiğim anlar."

"Yanlış," dedi.

"Yanlış olan ne?"

"Beyaza imza atılmaz," imzamın olduğu yere baktı. "Safı da kanun korumaz."

"Yanlış," dedim.

"Yanlış olan ne?"

"Hukukla sanat dost değil."

"Doğru," dedi.

"Doğru olan ne?" diye sorgulamaya devam ettim.

"Her şey adalete düşman, dostluk mümkün değil."

Neden böyle bir anın içindeydik, neyden bahsediyorduk bilmiyordum ama bu sabaha kadar sürebilecek gibi duruyordu. Bir an güldüm ve yeniden baktım ona. Bu bedene yabancıydım, ruhun benzerliğinden kendimi sarsarak kurtarmaya çalıştım ve sordum. "Siz kimsiniz Erdem Bey?"

Aynı gülümseme onda da peydah oldu. Bana baktı, hatta beni süzer gibi oldu. "Sanatsever," dedi. Başını biraz daha eğdi, bu bana tepeden baktığını hissettirdi. Ayağımdaki topuklulara rağmen benden uzundu ama tepeden

bakacağı kadar kısa değildim ben. "Ya da adalet düşmanı. Hangisini seçerseniz."

"Tercihim sanatseverden yana olur,"

Çok silik bir kahkaha attı, yere bakarken kafasını iki yana salladı. "İnanın tahmin etmiştim."

"Neden bu tablomun başında bu kadar vakit harcadınız?" diye sordum ansızın. Halbuki az önce gülümsüyordum. Oysaki şimdi ciddileşmiştim. Yüzünden hiçbir şey kaçırmak istemedim. O benden gözlerini kaçırsa da.

"Bunu neden bu kadar merak ediyorsunuz?"

"Çünkü kimse bu tablonun fotoğrafını bile çekmeyecek bugün. Biliyorum. Sanatın sahibi, sunduğu eserin kim tarafından ne kadar sevileceğini kendiyle yüzleşirse eğer bilir."

"Madem yüzleştiniz, neden bu tabloyu yaptınız?"

"Kendim için yaptım çünkü," dedim açıkça. Az önce bana yalvaran kadına ağzımı bıçak açmamış gibi her şeyi tüm çıplaklığıyla dillendiriyordum ve bu engelleyebileceğim bir eylem değildi.

"Neden burada o zaman?"

Uzunca düşünürsem sessiz kalacağım bir soruydu. Hiç düşünmeden "Birini arıyorumdur belki," dedim. Bu cümle yeterliydi, biraz olsun ruhumu görebilen biriyle denk gelmeyecek kuvvetim yok artık diyemedim. Bu tabloya biraz olsun bakacak biriyle yapacağım kısacık bir sohbet bile yeterdi yeniden yaşamayı istemeye. Yaşayacak kuvvetim kalmadı diyemedim. Bugün tam yirmi beş yaşına girmiş bedenimi, ruhumun daha fazla ayakta tutmak istemediğini dillendirmedim. Buhranımdan bahsetmedim ona. Tutunacak bir dal aradığımı söyledim üstü kapalı halde.

"Bulabildiniz mi?"

"Bilmem..." dedim yalnızca. Cevaplarım kapalı bir kutunun içinde kalmaya devam etti ama içimden gelen sesi duyabiliyordum. Sanırım buldum... "Siz

bulabildiniz mi?"

"Neyi?"

"Bu tabloda dakikalardır aradığınız şeyi?"

"Bilmem..." dedi aynı şekilde. Ona baktım. Söylemeliydi. Ne gördüğünü söylemeliydi. Gecelerce aklımı delecek bir soruydu bu. Benimle söğüt ağacı hakkında konuşmalıydı biraz. Üzüm taneleri ve zambaklar hakkında sonra... Cebinden bir kart çıkardı ve bana uzattı. Kartın üzerinde Erdem Kılıç yazıyordu. Şirketin adına bakmadım, numaraya baktım.

"Bir gün sorduğum sorunun cevabı bilmem olmazsa ve bana söylemek isterseniz, buyurun. Buradan ulaşın."

"Peki siz cevaba ulaşırsanız benden önce?"

"Ben size her halükârda ulaşırım Firuze Hanım," dedi. Kartı aldım, parmak uçlarımız birbirine temas etti. Kalbim hissedemediğim andan uzaklaşmıştı, taban tabana zıttı. İkimizin de parmakları soğuktu. Kartı verdi bir kez gözlerime baktı, bir kez gerdanıma ve arkasını dönüp gitti. O bana sırtını döner dönmez acıyla ezildi yüzüm. Gözlerini unutmamak için gözlerimi kapattım. Bir daha görür müydüm meçhuldü.

Küçük gözleri olan çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşürmüş.

Bu gece bunu yazacaktım günlüğüme. Fırçalarımla.

***

"Yani siz adamla birbirinize numaralarınız vermediniz doğru mu?"

"Bana kartını verdi, orada numarası yazıyordu."

"Adam fakir olduğu için kontörü olmayabilir mi? Çünkü bana böylesine bir flörtten sonra numaralaşmamak mantıklı gelmiyor."

"Hilal adam, o tabloya gecenin en büyük parasını ödedi. Sence sorun kontör mü? Ayrıca o an... Bir flörtleşme değildi."

"Sen hayatında kaç kez flörtleştin ki, değildi diyebiliyorsun?"

"Aptal değilim,"

"Annen gibi cevap vereyim mi?" diye sorduğunda yüzümü buruşturdum ve başımı iki yana salladım.

"Rönesans döneminde sadece sanatıyla yaşayan kafayı yemiş bir sanatçı gibi yaşıyorsun. Senin hayatındaki tek insan sensin Firuze ve ben dış dünyadaki bir insan olarak o adamla yaşadığın şeye flörtleşme diyorum. Eminim adam senin gibi kafayı kendisiyle yemediği için adam da bunu öyle sanıyor," dedi.

Senin hayatındaki tek insan sensiz Firuze...

Evet annem de aynı şeyi söylerdi. Evet annem gibi konuşmuştu ve evet. Bu hayatta hem annem hem de en yakınımda olan arkadaşım bile içimde iki kişiyi yaşattığımı bilmiyordu. Arkadaşımı anlıyordum. O, o kişiyi tanımıyordu. Annemi de anlıyordum. Katiller, öldürdükleri kişiyle yaşayacak kadar vicdan sahibi insanlar olsaydı, zaten öldüremezlerdi.

Yere attığım minderlerin birine oturmuş, eline tutuşturduğum bardağı tutuyordu. "Her neyse, fakir değil, kendi numarasını veriyor, ben sana ulaşırım diyor. Adam o zaman MİT'te çalışıyor."

"Saçmalama!"

"Çok gizemli değil mi ya? Tipini anlatsana nasıldı?" dedi merakla. Hafifçe doğruldu çöktüğü yerden. Kendimi geri çektim ve kapımı çektiğimi hissettim. Bir an fazla ayrıntı verdiğimi düşündüm. Ötesi bana özel kalmalıydı.

"Ne olur kilitleme kendini... Merak etme adam o kadar gizemli ki daha hiçbir şey anlatmadın bana."

"Konuyu kapatalım mı Hilal?"

"Çok kötüsün," dedi sıkıntıyla. Ben insanlara tümüyle içimi açmaya korkardım. Bana dair hiçbir özeli kalmaz sanır, onun değerini bilmediğimi

hissederdim. Bir de ben, her şeyin söylenmeyeceği ailesi tarafından baskılanarak öğrenmiş bir çocuktum. Yedi yaşımdan beri. Her türlü yolla bu bana anlatılmıştı. İnsanlara anlatmaya korkuşum psikoloğuma göre buradan gelirdi, anneme göre sanatçı oluşumdan.

Hilal duvardaki saate baktı. "Gitmem lazım, trafiğe kalacağım yoksa. Yoksa sıkıştıracaktım seni," kalktı yerinden, kabanını giydi ve bana yaklaştı. Birbirimizi öptük ama biraz mesafeli durdu. Boyalarımın kıyafetlerine bulaşmasından hiç hoşlanmazdı. "Şu adı neydi, siyasetçinin oğlu. Alp miydi... Hı tamam, Alparslan. Sergide gazetecilere verdiği röportajı okudun mu?"

"Gördüm ama ilgilenmedim."

"Çok havalısın Firuze Akın ama benden söylemesi. O adam sana tapıyor ve kabul edelim ki yakışıklı."

"Sizi tanıştırabilirim," dedim bir daha bana bu teklifle gelmemesi için açıkça.

"Yok canım, siyasi görüşümüz kendisiyle epey ters. Ben onu tenhada vururum o beni ama siz..."

"Hilal, derse yetişemeyeceksin."

Asker selamı verdi ve "Mesaj alınmıştır ve konu kapanmıştır," dedi. Son hamlesinde saçlarımın arasındaki fırçayı çekti ve beni sinir etti ama çabucak çıkıp gitti. 7 farklı rengi karıştırarak elde ettiğim tona baktım. Fırçayla beraber bıraktım paleti yerimden doğruldum. Gökyüzü dünün aksine bugün sakin ama yine solgundu. Gri bulutlar güneşe izin vermiyor, ezip geçiyordu. Güneş yetim bir çocuk gibi geride duruyordu. Masanın üzerine koydum başımı. Yüksek sesli bir müzik açtım, doğruldum yerimden. Rastgele bir kâğıt aldım ve orta yerine bir çift göz çizdim. Bana bir gerçeği öğreten gözler.

Küçük gözleri olan çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşürmüş.

Yüzüm defalarca kez avucumun içine düştü. "Firuze kendine gel," dedim sabırsızca. "Kendine gel, kendine gel, kendine gel!" neredeyse yirmi dört saat olmuştu. Kafamı toplayamıyordum. Ne yaşıyordum? Bir hastalık gibi enseme yapışmıştı. Öyle bir hastalıktı ki benzerliğin beni yakıp yıkmasına fırsat vermiyordu. Çekmeceden kartı çıkarıp numarayı tuşlamak sekiz saniyemi aldı. Beklemeden kulağıma dayadım. Açtığında pişman oldum. Kapatmam için hamle yaptım, sesini duydum.

"Efendim."

"Erdem Bey," dedim yalnızca. Hayır başka bir isim sallamalı ve bu telefonu kapatmalıydım. Kâğıdı da çöpe atmalıydım.

"Efendim Firuze Hanım?"

"Siz..." gözlerimi yumdum ve alnımı ovaladım.

"Benim ses hafızam kuvvetlidir."

"Anlıyorum."

"Sizi dinliyorum."

"Tabloyu almışsınız, teşekkür etmek istedim."

"Yalnızca tablo için mi bu arama?" ne yaparsam yapayım bir adım önümde gibi hissediyordum. Yetişemiyordum.

"Hayır," dedim yenilgiyle. "Belkiler sonuca ulaştı."

"Anlıyorum. Akşam saat sekiz uygun mudur?" dedi. Bedenim titredi. Ben ne yapıyordum? Nasıl durduramıyordum kendimi?

"Uygun,"

Daha önce gittiğim bir restoranın adını söyledi. Başka da bir şey konuşmadık. Hızla kapattım telefonu. Çizdiğim gözlere baktım. Yine fısıldadı. Koş Firuze.

***

Perçemlerime taktığım bigudiye fön makinesiyle uyguladığım ısının ardından makineyi kapattım ve makyaj masamın üzerine koydum. Bigudiyi saçlarımdan çıkardığımda elimin senelerdir alıştığı gibi şekil verdim ve o kelebek şekli saçlarımın iki yanında oluştu. Üzerimde kalın askılı bileklerimin bir karış üstüne kadar uzun, vücudumu saran siyah bir elbise vardı. Elbisemin sol taraftan üst bacağıma kadar oluşan derin bir yırtmacı, altımda bilekten bağlamalı, çok yüksek olmayan bir topuklu ayakkabı vardı. Üzerime yine siyah renkteki, önden bağlamalı kabanımı aldım. Aynadan son bir kez yüzüme baktım. Burnumun ve yanaklarımın soğuktan kızaracağını bildiğim için allığı olabildiğine az tutmuştum. Takı takmamıştım sadece kolyem vardı boynumda. Kolyem artık takı olarak nitelendirebildiğim bir şey değildi. Bir uzvum gibi daima benimleydi.

Tek amacım evden kimseyle denk gelmeden çıkıp gitmekti ama bir ev ne kadar büyük olursa o kadar çabuk yakalanırdınız. Çünkü gözler de artardı. Senelerdir sayılı kullandığım evin içindeki asansörü bile kullandım çabucak kaçmak için ama asansör kapısı kapanmadan anneme yakalandım. Asansörü durdurdu ve kendini son anda içine attı. Dışarıda hiç tanımadığım biriyle denk gelmişim gibi sessizce karşıya baktım. İzin verirse eğer kapı açıldığında da inip gidecektim hemen ama mümkün olmadı.

"Bir saniye bir saniye," dedi ve elimden tutup beni kendine çevirdi. Kıyafetime baktı. "Nereye gidiyorsun sen?"

"Arkadaşımla," dedim düz bir sesle. "Yemek yiyeceğim."

"Hilal'le mi?"

"Hayır."

Kısa bir sessizlik oluştu aramızda. "Aklıma bir başkası gelmeyişi durumun vahametini gözler önüne seriyor mu?" dedi açıkça alay ederek.

Ona çevirdim hızla başımı. "Anne bazen kırıcı olmam için zorluyorsun ama farkında mısın? Beni siz böyle yetiştirdiniz. Sosyallikle büyütülen bir çocuk oldum da ansızın büyüyünce evlere mi kapandım?"

"Abin ve İnci neden senin gibi değil peki? Onların fazlasıyla arkadaşı var ve bir şeyleri bahane etmiyorla..." sinirlerim kısacık bir asansör yolculuğunda öylesine bozuldu ki kahkaha atmaya başladım. Asansörden inerken yüzüm yere eğik gülüyordum, biraz daha gülersem ağlamaya başlayacaktım. Ne zamanki peşimden geldiğini hissettim topuklularım üzerinde ona sert bir dönüş yaptım. Gülüşümü katlettim.

"İnci eve kapatılmadı anne," dedim açıkça. Ben büyüdükçe annem her şeyi küçümsemeye başlamıştı ama bilmeliydi ki her şey benimle büyüyordu. Küçükken ağırlığını hissetmediğim şeyler bile artık taşıyamayacağım noktadaydı. "Oğlun olacak adam da zaten birini öldü..."

"Firuze."

"Sus o zaman!"

"Yüz yıllık olaylarla beni vurmaktan vazgeç!"

"Asıl sen bende bıraktığınız bu travmaları deşmekten vazgeç. Geçmiyor. Yüz yıl da olsa geçmeyecek! Siz atlatmış olabilirsiniz. Hatta mutlu bir aile tablosu içerisinde olabilirsiniz ama ben orada yokum anne. O resmin içinde değilim."

"Sana bu aralar ne oluyor Firuze?" diye sordu yüksek sesle. Birbirimize artık bağırıyorduk. Nefes alamadığımı haykırmak istedim. Vicdan denen illet ve vicdan denen lütuf öylesine büyük bir duyguydu ki her şey ölüyordu ama o sağlam kalıyordu. Aklımı kaçıracaktım, ben ölecektim ama o sapasağlamdı.

"Hiçbir şey olmuyor anne," dedim bitkince. Anlaşılmamak susmaya yeterdi. "Arkadaşımı bekletmek istemiyorum." Yanından geçip gittim. Kapım ben uzanmadan açıldı.

"Alparslan'la mı bu akşam yemeği?"

"Rezalet bir tahmin."

"Ya kimle o zaman?"

"İyi geceler anne."

"Şoför bıraksın seni."

"Kendi aracımla gideceğim."

"Firuze," cevap vermedim bahçeyi aştım ve bana doğru yaklaşan herkesi elimle durdurdum. Kendi aracıma atlayıp gittim. Biz öylesine önemli ve mühim insanlardık ki her yere makam aracıyla gitmeliydik. Yollar bizim için kapatılmalıydı. Biz o kadar önemliydik ki görevi bu halka hizmet etmek olan babamın kendi ve ailesinin rahatı için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Giyeceğim kıyafet, takacağım takı, nerede durmam gerektiği, nerede konuşmam gerektiği bunların hepsi önceden yazılmış bir piyesten ibaretti.

Yine düşüncelerin buhranında kaybolacağımı sandığım bir yolculuk oldu ama hissettiğim tek şey karşı konulamaz bir stres ve bana kaza tehlikesi yaşatan bir heyecandı. Mesafe azaldıkça kutup yıldızının sivri uçlarını daha çok hissettim parmaklarımda. Yeniden iletişime geçmediğim, hayatım boyunca yalnızca bir kez gördüğüm bir adamla yemeğe çıkıyordum. Belki de gelmeyecekti. Evet bu bir alaydan ibaretti. Gidecektim saatlerce bekleyecektim sonra da kalkıp gidecektim. Belki babamın karşıt görüşünden biriydi. Benim de babamdan hallice olduğunu düşünüp kendince alay edecekti benimle. Bu ihtimal beni garip bir şekilde sinirlendirmedi. Yine de sürdüm aracı. Tüm olması yüksek kötü ihtimallere karşı topuklularımın üzerinde kendimden emin bir şekilde yürüdüm. Valeye anahtarı bıraktım, kabanım üzerimden alındı ve etrafımda dolaşan insanlara birer birer teşekkür edip Erdem Kılıç ismini verdim.

Söylenen masa numarasına kadar biri bana eşlik etti. O kendimden emin adımlarımın sebebi sanırım gittiğim yerde kimseyi görmeyecek olmaya kendimi ikna etmemdi. Görünce adımlarım yavaşladı. Kaç Firuze. Karşısındaki boş sandalyeye bakıyordu. Baskın bir topuk sesim de yoktu ama yine de sanırım fark etti geldiğimi başını kaldırdığında göz göze geldik. Üzerinde siyah bir gömlek ve siyah takım bir elbise vardı. Beni görünce yavaşça ayaklandı ve ikimiz de aynı anda birbirimize elimizi uzattık.

"Hoş geldin," dedi. Bana sen diye seslenişi mi, ses tonu mu yoksa sadece ellerimizin teması mı bilmem stresimi tetikledi. Kolyeme tutunmak istedim sadece.

"Hoş buldum."

Ellerimiz ayrıldı, bana eliyle sandalyeyi işaret etti ve önce benim oturmamı bekledi. Önümüze menüler konuldu, garson yanımızdan ayrılana kadar ikimiz de hareket etmedik. Kolyeme dokunduğumda soluklandım. Gözleri dokunduğum noktada kaldı. Hiç kaçırmadı bakışlarını, ne zaman ki ben kolyeme dokunmayı bıraktım o zaman gözlerime baktı.

"Niye buradayım bilmiyorum," dedim açık seçik. "Hatta buraya gelmeden önce aslında senin gelmeyeceğini vesaire düşündüm. Yalnızca beş dakika maruz kaldık birbirimize ve şu an aynı masadayız. Akıl alır gibi değil benim için,"

"Neden akıl alır gibi değil?"

"Neden mi? Yani anlamsız değil mi şimdi burada olmamız? Tablomun önünde birkaç dakika konuşmak dışında ne kadar tanıdık ki birbirimizi? Tablo... Evet aslında tablo. Sadece o tablo benim için öylesine önemliydi ki... Ve evet o tabloyu o kuytu köşeye özellikle koydum. Göz önünde olursa, insanlar geçip giderken elbet dururdu önünde. Bunu istemedim. O tablonun yeri benim içi..."

"Basit bir tablo."

Henüz toparlamakta zorlandığım cümleler dakikalara bedel olacak kadar uzayacaktı. Duygusal bir boşlukta, biraz olsun isteyerek bulunduğum bir yerdeysem haddinden fazla konuşabilirdim. Burası benim kendi ayaklarımla geldiğim bir yerdi. Çok hevesliydim. Yarım saat olmamıştı daha anneme cümleler kurmaya erineli ama şimdi dilimin ucunda onlarca cümle vardı. O tabloyu, neden benim için o kadar özel olduğunu. Her şeyi anlatacaktım durmadan ve hiçbir şey beni kendi eserimden bahsederken böylesine kamçılayamazdı.

"Efendim?" dedim şaşkınca. Öylesine sarsıldım ki sadece kaşlarımı oynatabildim. Yanlış duyduğumu sandım.

"Basit, kuytu köşeye atılması gereken bir tabloydu. Onu girişe koymak facia olurdu, tebrik ederim. Yeri çok doğruydu. Şimdi sen sanırım çok heveslisin serginin en basit tablosu hakkında konuşmaya ama inan ki her şeyi konuşulmayacak diye ödü kopan insanların kibriyle bu akşam uğraşamayacağım. Bakma öyle, dürüst olalım birbirimize."

Tutuldum. Dilimin altındaki onlarca cümle birbirini ezdi, ölüleri kaldı. Hiçbir şey söyleyemedim bile. "Yok şöyle önemliydi, yok böyle mühimdi. Ne anlatıyorsun sen? Serginin en basit tablosuydu. Elin de hep boynunda, ne o zımbırtı?" dedi. Elimle kolyemin üzerini kapatmamak için zor tuttum kendimi. Olduğum yerde küçüldüm. Herkes bana bakıyor gibi hissediyordum. Öylesine berbat bir his doluştu ki boynuma, nefes alamadan bakıyordum ona. Kalkıp gitmek ya da karşılık vermek arasında hiçbir şey yapmadan sallanıyordum. Bunlar gerçek miydi?

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Saçmalık mı? Eleştiriye açık değil misin yoksa? Basit bir ta..."

"Madem o kadar basitti ne diye dakikalarca başında durup üstüne satın aldın tabloyu?"

"Ben basit olanla ilgilenirim çünkü. Şu an buradayım mesela görmüyor musun?"

"Küstahlaşma," dedim. Az önce bize bakmayan insanlar artık bakıyordu. Sesim yükseldi. "Sen kiminle konuştuğunu farkında mısın?" beden dilimi masadan uzaklaştı. Kalkıp gitmek üzereydim.

"Kiminle konuşuyorum? İnan ki zerre umurumda değil," yeniden boynuma baktı. "Benim basit olana ilgim senin de anlam yükleyişin var galiba. Boynunda ne kadar ucuz duruyor, takarken de mi utanmadın? Madem bana kiminle konuştuğumu hatırlatmaya çalışıyorsun,"

"Kolyem hakkında tek bir yorum daha yapma kes sesini. Terbiyesiz. Benim hatam. Ne işim var burada, bu masa..."

"Kolyem mi? Basit olanı severim dedim ya. Hadi bir fiyat biç, onu da alayım. Bir akşam yemeği de onun için ayarlarız." Masanın üzerindeki bıçağı aldım ve tam tersini orta yerine vurdum.

"Bana bak," dedim. Tüm kişisel gelişimime veda etmek üzereydim. "Ben seni satın alırım, sen bu kolyeyi satın alamazsın anladın mı?" dudakları aşağı doğru vay dercesine büzüldü. İlk kez Atilla Akın'ın kızı gibi konuştum. Kendimden tiksindim. Devam ettim. "Duydun mu beni? Ben seni satın alırım, sen bu kolyeye dokunamazsın bile. Sen benim kim olduğumu, kiminle konuştuğunu gayet iyi biliyorsun. Benim yapabileceklerimi de zerre bilmiyorsun. O tabloyu iade edeceksin ve bir daha asla benim karşıma çıkma cüretinde bulunmayacaksın."

"Sizin böyle her şeye gücünüz yetiyor demek?" dedi sahte bir şaşkınlıkla. Yerimden kalktım ve çantamı aldım. Ne diye buraya gelmiştim? Her zaman aptal duygularımla hareket etmek zorunda değildim.

"Evet yetiyor, aklının alıp alamayacağı her şeye yetiyor."

Geçip gitmek istediğim an kolumdan tuttu ve neredeyse burun buruna kaldık. Gözlerindeki benzerlik bile benim için artık yok oldu. Benzemiyordu, böyle birine benzememeliydi.

"Yok edersiniz yani beni öyle mi?"

"Ederiz," dedim bastıra bastıra.

"Basit bir tablo ve ucuz kolye için?" eli kolyeme gitmek isteği an, bulunduğumuz ortamı umursamadan hiddetle elimi kaldırdım. Belki de hayatımda ilk kez birine böylesine vurmak istedim. Ne kolyemi bıraktı ne de yüzüne inecek darbeye izin verdi. Kolyemi kurtardım ama elimi kurtaramadım.

"Kaç kişiyi yok ettiniz böyle?" dedi. Bu cümleye tüm öfkemin orta yerine bir kurşun gibi saplandı. Ölmedi ama çöktü. Neye uğradığımı şaşırdım.

"Anlatsana. Çok açık sözlüsün, kaç kişinin hayatını elinden aldınız? Suçlu suçsuz demeden? Hep böyle kolay mı yok edersiniz insanları? Kaç kişinin günahı var boynunuzda?"

O bunları neden söylüyordu, nereden canı yanmıştı ya da derdi neydi bilmiyordum ama söylediği her şey tek bir noktaya dokunuyordu bende. Belki o sadece yaşadığım güç zehirlenmesine dem vurmak istiyordu ama canım bir başka yerden yanıyordu. Babamın kızı gibi davrandım, ilk kez. Pişman edilmem geç olmadı. Kaç kişiyi yok etmiştik bilmiyordum ama bir kişi vardı ki, ondan kalan tek parça için bile şimdi burada bu adamı parçalayabilirdim.

"Bırak!"

"Cevap ver, az önce kendinden bahsedi..." devamına izin vermeden adeta çırpınarak kurtuldum ondan. Nefes nefeseydim ayakkabılarımın üzerinde hızla yürürken. Kapının önünde bir curcunanın içinde kaldım. Zor sıyrıldım şiddetli bit kavgadan ama biraz olsun dönüp bakmadım ne oluyor diye. Tek bir isteğim vardı, buradan hemen uzaklaşmak. Dudaklarım zangır zangır titriyor, bacaklarım beni taşımıyordu.

Kaç kişiyi yok etmiştik?

Kabanımı almadım, rüzgâr önce saçlarımı geriye doğru savurdu, sonra gözbebeklerime kadar üşüttü beni. Gözyaşlarım gözlerimde donuyordu. Araba geldiği an bindim, emniyet kemerimi bile bağlamadan sürdüm. Evet doğru düşünüyordum. O tabloyu oraya birini bulmak için koymuştum.

Tablo benim çocukluğumdu. Tablodaki ben ve Ecevit'tik. Birini buldum, geldi ve bana hatırlattı. O tablonun katili bizdik. O tablodaki çocuğu biz yok etmiştik.

Ölüme sürer gibi hızlıydım. Deli gibi ağlıyor, emniyet kemerini takmam için durmaksızın uyarı alıyor, ışıklara bakmadan geçiyor, insanlardan durmaksızın küfür yiyordum. Eve gitmiyordum biliyordum ama bir zamanlar evim dediğim yerin tam önündeydim. Dakikalarca o evin önünde avuç içlerim gözlerime baskı yaparken ağladım. Bir saniye bile susmadım, indim arabadan. Açık olan dış kapıdan çıktım.

Doğduğum ve öldüğüm evdeydim. Doğduğu ve öldüğü evdeydim. Defalarca kez adını sayıkladım. Gerçek ensemdeydi. Çocuk sesleri duyuyordum. Ben bu yükle yaşayamıyordum, bu yük ben yaş aldıkça benimle büyüyordu. Dün bir yaş daha büyümüştüm ve sanırım taşıyacağım son sınıra ulaşmıştım.

İçi pislik dolmuş havuzun başındaydım. Gölgem düşüyordu pis suyun zeminine, gözlerim o kanlı görüntüyü hatırlıyordu. Yapamıyordum. Annem, babam, abim. Herkes yapabiliyordu ama ben yapamıyordum. Tüm varlığıma yemin ederdim ki katlanamıyordum artık. Nefes almak istemiyordum.

O adam doğru söylüyordu. Suçlu suçsuz demeden kaç kişiyi yok etmiştik? Gözlerimi patlatacak gibi yumdum. Ecevit'i yok etmiştik. Gözümün arkasında sakladığım fotoğraftaki yüzü geldi. Mezar gibi gözleri vardı. Küçüktü. "Firuze bitir bu zulmü." Kendi kendime ne fısıldadım bilmiyordum. Bu bahçede oynadığımız oyunların sesi kulağıma dolmaya başladı. Gülmeye başladım ağlarken. İki küçük çocuk bu evde yaşıyordu, ölmemişti. Avuç içlerimi şakaklarıma vurdum. "Firuze bitir."

Ayağım boşluğa düştü ama hiç korkmadım. Ecevit beni tutardı. O iki çocuk burada yaşıyordu ve Ecevit Firuze'yi hep tutardı. Bedenim buz gibi bir suyla birleşti, suyun dibine çöktüm ve kollarımı bacaklarıma sardım. Nefesimi tuttum ve yine aynı şeyleri fısıldadım.

"Bir küçücük aslancık varmış,"

Başımı sırtımı yasladığım zemine vurdum, su çok soğuktu. Ecevit bana çok kızacaktı ama ben onu dinledim. Ninni söyledim. Bana bu ninniyi ne zaman söylesem canımın acısının geçeceğini, uykumun geleceğini söylemişti.

"Çöllerde koşar oynarmış,"

Başımı bir kez daha vurdum zemine.

"Abisi onu pek çok severmiş,"

Başımı daha sert vurdum. Çığlık atmak istedim ama suda dağıldı sesim. Düzelttim. "Abisi onun, katilin biriymiş," tekrar ettim. "Abisi onun katilin biriymiş."

Başıma yeterince darbeyi aldıktan sonra bu sudan çıkmaya çalışacaktım ama gücüm kalmayacaktı. Güldüm. Ailem düzeldiğimi sandığı ilk an beni kaybedecekti. Yanlış. Benden kurtulacaktı. Artık sırtlarında kambur olan vicdanları yok olacaktı.

"Sen benim canımsın dermiş,"

Bir kez daha vurdum başımı. Bedenim titriyordu. Çenem kilitlenmeye başladı. "Sen benim canım..." ama ninnimi bölen şey çenem olmadı, suyun dengesini değiştiren o şiddet oldu. Gözlerimi ilk kez açtım ve bana doğru yüzen karartıyı bir an seçemedim. Korkup kaçacak bilincim yoktu, kuvvetim de yoktu belki de. Bir çift el, hızla bana dolandı. Bacaklarım ellerimden kurtuldu ve bedenim açıldı. Belimden yakalandım, suyun derinliklerinde kafam çıkarıldığı an ciğerlerim patladı sandım. Görüntüler net değildi. Yıldızlar gökyüzünden büyük gözüküyordu. Parmak uçlarım uyuşuktu, yer yer felç geçirdim sandım. Bedenimi yüzdürecek kuvvetim yoktu "Ne yapıyorsun sen?!" bağırışı duydum. Görüntüler netleşmedi ama yüzüm bir el tarafından kavrandı aynı soru tekrarlandı. Yüzüme yapışmış saçlarımı geriye doğru itti.

Gözler...

Küçük gözleri olan çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşürmüş.

"Tutun bana," dedi. Tutunmadım ama beni bir çırpıda çıkardı havuzdan. Bacaklarım hâlâ suyun içindeydi. Mermere oturtulmuştum. Siyah gömleğini gördüm ilk. Nefes nefeseydim. Ben ne yapmıştım?

"Sen..." dedim, düzensiz nefeslerimle. Bu o adamdı. Erdem? "Senin ne işin var burada? Beni mi takip ettin?" kendimi ite ite hem havuzdan uzaklaştırdım hem ondan. "Kimsin sen? Niye geldin peşimden?" korkuyla aynı yere dokunmak istedim. Elim boynuma gitti. Kulaklarım uğulduyordu. Ne parmaklarımdaki uyuşukluk ne ayaklarım ne de bedenimin bir başka uzvu. Hiçbir şey kolyemin yokluğu kadar korkutmadı beni. "Kolyem,"

dedim korkuyla. Boynuma dokundum hoyratça. "Kolyem yok," bacaklarım tutuyordu. Ayaklandığımda anladım. "Kolyem yok!"

Denizin içine mi düşürmüştüm? Ötesini berisini düşünmedim. Yeniden suya bırakacaktım kendimi ama izin vermedi. Belimden tuttu "Firuze," dedi.

"Bırak!" dedim. Suyun altında hissettiğim nefes sıkıntısıyla bir değildi bu. Kolyem yoktu. Bedenimden bir parça yoktu. Yemin ederim biraz azı değildi. "Kolyem yok, bırak!"

"Havuzda değil!"

"Nerde?" dedim dehşetle. Arabada gelirken bir kez bile dokunmamıştım. "Restoranda mı düşürdüm? Nerede?" çimenlerin arasına bakıyordum. Hayır. Yoktu. Kapının önündeki kargaşa geldi gözümün önüne. Düşürmüştüm. Kolyeyi düşürmüştüm. Defalarca kez ortalığa baktım. Yalın ayaktım, sırılsıklamdım ama gidecektim. Mantıklı düşünemiyordum. Arkamdaki adam kim onu bile bilmiyordum. Tek istediğim kolyeyi bulmaktı. Bu dünya üzerinde kolyede başka istediğim hiçbir şey yoktu. Her şeyi verebilirdim ama kolyeyi bulmam lazımdı. Hızla çıkmaya çalıştım evden, arkamdan seslendi.

Bu dünya üzerinde tek aradığım şey kolye sanıyordum.

" *Üzüm Buğusu* ," dedi.

Bir elektrik akımına tutuldu bedenim, olduğum yere çakıldım. Saniyeler sonra cesaret edebildim başımı çevirmeye. Havaya kaldırdığı kolyeyi gördüm ilk.

"Bunu mu arıyorsun?" dedi. Aramızda mesafe çoktu, onu yanlış duyacağım kadar, onu duymayacağımı düşünecek kadar.

"Ne dedin sen?" dedim, bu benim son cümlemdi. Ölecektim. Bu dünya üzerinde tek aradığım şey Ali Ecevit Tarhan'dı.

1991, Haziran

Henüz çiçek açmamış karahindiba benim elimdeyken "Aynı anda dileyelim, aynı anda!"

"Zıplama Firuze, bak uçuşuyor tozları!"

Ecevit beni uyarmasa görmeyecektim. Telaşla durdum, hatta rüzgâr değmesin diye korumaya çalıştım elimle. Dilek dileyecektik, biz üfleyince uçacaktı tüyleri. "Ben üç deyince tamam mı? Tut dileğini,"

Kafamı salladım ve gözlerimi kapattım. Annem ne zaman dilek dilese gözlerini kapatırdı. Bu kabul olması içindi galiba. Ben de öyle yaptım.

"Bir," dedi Ecevit.

"Ecevit'le hiç ayrılmayalım," dedim.

"İki," dedi Ecevit ve "Üç." deyince ikimiz de aynı anda tüm nefesimizle üfledik. Karahindiba çırılçıplak kaldı. Tüm tüyleri uçuştuğunda ağzımız kocaman birbirimize baktık ve hiç anlaşmadan zıpladık.

"Kabul olacak!" dedik aynı anda. "Kabul olacak, dileğimiz kabul olacak!"

"Ne diledin?" dedim heyecanla.

"Buradan taşınmamayı, birbirimizi kaybetmeyelim diye. Sen ne diledin?"

"Söylemem," dedim hemen. Annem böyle yapardı. "Annem söylenirse kabul olmaz der. Söylemem ben?"

"Ya ben niye söyledim?" dediğinde ikimiz de korkuyla birbirimize baktık. Niye sormuştum ben?

"Kabul olmayacak mı benimki?" dedi. Ama benimki kabul olacaktı. O zaman onunki de kabul olmuş sayılmaz mıydı?

"Hayır olacak,"

"Yalan söyleme Firuze, kabul olmayacak. Bak gideceğim, kaybedeceğiz birbirimizi."

"Hayır!" diye sızlandım. Koşup anneme soracaktım. Annem yanlış biliyorsa babama soracaktım. Babam yanlış biliyorsa öğretmenime."Ben seni kaybetmem, kaybetsem de bulurum. Tanırım seni!"

"Ya çok uzun zaman geçerse, büyürsek, kocaman olursak? Nasıl tanıyacağız?"

Büyüyünce çok mu değişirdi insanlar? Anneme bunu da söylemeliydim. Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. Benim yüzümden söylemişti. Sormasam söylemeyecekti. Niye sormuştum? "Hayır ağlama," dedi. Ağlamamıştım ki? "Dur! Dur bekle geliyorum!" Koştura koştura gitti. Çiçeğin sapı elimdeydi, atmadım. Yenisini bulup onu üflesek olmaz mıydı?

Küçük not defteriyle geldi. Yere çöktü, hemen yanına oturdum ben de. "Mektup mu yazacağız birbirimize?"

"Yok, sen daha yazmayı bilmiyorsun ki hem!"

"Biliyorum!"

"Sadece kendi ve benim ismimi yazabiliyorsun Firuze."

"Biliyorum işte bak."

Ecevit kalemi çenesine bastırdı ve düşünceli düşünceli kâğıda baktı. "Buldum," dedi ellerini kaldırarak. "Bak, baban en çok hangi şarkıyı dinliyor?"

"Firuze?"

"Evet! Biz oradaki hangi sözü yanlış anlamıştık da dün öğrendin doğrusunu?"

Düşündüm. Bizim evde her gün takılırdı o şarkı pikaba. Babam en az bir kez dinlerdi. "ÜZÜM!" dedim heyecanla. "Biz hüzün diyorduk, üzümdü! Hatırlıyorum!"

Üzüm çizecek sandım ama yazdı. Ecevit'in yazısı çok çirkindi, ben tamamen öğrenince onun da yazısını düzeltecektim. Böyle de çirkin yazılmazdı ki

yahu... "Ne yazdın?" dedim o bana kâğıdı uzatırken. Küçük, yırtılarak koparılmış yamuk bir kağıttı.

"Üzüm Buğusu yazdım, sakla bu kâğıdı."

"Neden ki?"

"Kaybedersek birbirimizi buradan buluruz. Ben seni saçlarından hatırlarım hem. Üzüm Buğusu derim, anlarsan bulmuşuzdur birbirimizi. Kâğıdı atma sakın, sakla. Unutursan bakarsın."

Dedi. Ben hiç unutmadım. İkimiz de sırılsıklam halde birbirimize bakıyorduk. Gülümsedi, gözlerden sonra bir parça daha doğru yere oturdu. Bu gülümsemeyi de biliyordum. Tekrar etti.

"Bunu mu arıyorsun *Üzüm Buğusu?* "

Instagram; **uzumbugusuofficial**

Instagram; **dilanduurmaz**

II- itimat kontrole mani değildir

Bu hikayedeki bütün kişi, kurum ve kuruluşlar hayal ürünü olup gerçeği yansıtmamaktadır.

İkimiz de sırılsıklam halde birbirimize bakıyorduk. Gülümsedi, gözlerden sonra bir parça daha doğru yere oturdu. Bu gülümsemeyi de biliyordum. Tekrar etti.

"Bunu mu arıyorsun *Üzüm Buğusu* ?"

Ölümün insana yaklaştığında insan silüetine benzediği bir tablo çizmiştim zamanında. Yine insanların etrafımda ne anlatmak istedin diyerek kendini paraladığı bir tabloydu ama kimseye realist bir tablo olduğunu söylemedim. O realist bir tabloydu. Gözlerimi yumdum, yine patlatacak kadar.

Küçük gözlü çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşür ve ben Firuze Akın öldüğümü hissettim. Ölümün enseme dokunduğunu hissettim ve şiddetle gözlerimi açtım. Suyun içine baktım, yüzen bir ceset aradım. Kendi cesedimi, öldüğümü düşünmüyordum. Ölmüştüm. O sudan çıkamamıştım ve Tanrı bana öldükten sonra istediğimi tattırıyordu. Bu ne cennetti ne cehennemdi. Bu araftı.

"Firuze," dediğinde korkuyla bir adım geriye gittim, elim kalkar gibi oldu havaya ama yapamadım. Yeniden suya baktım. Cesedim hâlâ yüzmüyordu. Zaman kavramım değişmediyse bir canlının su altında bu kadar kalması mümkün değildi. Korkuyla o adama baktım. Ölmüş olmayı kabul etmiştim, başka gerçek nasıl kabul edilirdi bilmiyordum. Vücudum sırılsıklamdı, tir tir titriyor, gözyaşlarım adeta beni ısıtmak için sicim gibi boşalıyordu gözlerimden.

Bana bir adım daha yaklaştı ama geri gidemedim. "Üzüm Buğu..."

"Sus!" gür sesim boş evin zeminine vurdu. İşaret parmağım defalarca kez dudaklarımın üzerinde paralandı, gözlerim kocaman açılmıştı. Kendimi göremiyordum ama ne kadar korkunç durduğumu biliyordum. "Sen..." kelimeler birleşecek kadar kuvvetli çıkmadı ağzımdan. Dudaklarıma siper olmuş işaret parmağımı ona sallarken buldum kendimi. Ben ölmemiştim ama şeytan karşımdaydı. Bu öyle korkunç bir kötülüktü ki şeytana ancak yakıştırıyordum. "Sen... Sen bunu nereden biliyorsun?" ona doğru bu kez ben adımladım. Korkusuzca. Şeytan olduğunu itiraf ederse onu bu suda boğacaktım. Ona temas edecek kadar yaklaştım. Önce parmağımla sonra ellerimle omuzlarından ittim. "Seni öldürürüm. Duydun mu beni? Seni öldürürüm! Kimseye bırakmam senin canını alırım. Senin bu yaptığın..." yeteri kadar kötü bir kelime yoktu lügatimde, yüzümün ekşimesiyle sonlandı cümle. Korkusuzca gözlerimin içine bakıyordu. Sanki ölmeyeceğini biliyordu...

"Firuze benim..."

"Kes sesini. Bu yaptığın..." onu iten ellerim ansızın bir çocuk gibi yüzüme örtüldü. "Bu yaptığın çok..." alçakça...

"O zaman da biliyordum senin ne kadar unutkan biri olduğunu. O yüzden vermiştim o kâğıdı. Söylesene hiç mi tanımadın sahiden?"

Ellerim daha çok gömüldü yüzüme, ağlayışım şiddetlendi, sırtımı döndüm. Bu an zihnimin bir oyunuysa tam buradan sağ çıkarmayacaktım kendimi. Kendime söz veriyordum, kalbime yemin ediyorum. Her şeyin bittiği bu yerde bu kez fiziken de her şeyi bitirecektim. Ellerimi öleceğime gayet emin olarak yüzümden çektim ve ölü cesaretiyle ona baktım. Görüntüsü saniyelerce netleşmedi. Derin ve belki de son kez nefes aldım. "Sen beni neyimden tanırdın peki?" diye sordum. Bu sınavın son sorusuydu. Eğer bu an gerçekse ama o bunu unutmuş olsa da ölümü gerçek kılacaktım.

Sınavın en son sorusu, onun için en kolay sorusu oldu.

"Saçlarından," dedi. Tüm gücüm bedenimden çekildi, ruhum çekildi sandım. Dengemi kaybettim bir çift el beni tuttu. Firuze çocukluğunu çok az düşerek geçirmişti, dizinde çok az yarası olurdu.

Çünkü Ali Ecevit Tarhan onu daima tutardı. Tuttu.

"Firuze," dedi. Sesindeki duyguları seçemiyordum. Beni kucaklamamıştı ama ayakta durmamı o sağlıyordu. Başımı dik tutamıyordum, önüme düşüyordu. Önüm o adamın gövdesiydi.

"Sen misin?" dedim, yalvarır gibi.

"Benim."

"Sen misin?" diye tekrar ettim. Cevabını duyuyordum ama delirmiş olmaktan korkuyordum. Sol elimi avuçladı. Ne yapacağını bilmiyordum ama hiçbir tepki vermedim. Aldı, yavaşça sağ kulağının arkasına doğru götürdü. İrkildim. "Bak," dedi. Zedelenmiş parmak uçlarım, o et benini hemen hissetti. "Alay etmeyecek misin yine, kızmayacağım bu kez?"

Gözlerim bir an bile açılmıyordu. O elimi bıraktı ama ben, o bene dokunmaya devam ettim.

"Allah sen daha çok duy diye sana üç kulak vermiş, üçüncüsü nokta kadar ama!"

"Alay etme Firuze!"

Tüm bedenimden aynı anda kan boşaldığını sandım. Ağzımdan ardı ardına hırıltılar çıktı, bu tümüyle ruhsal bir acının karşılığıydı. Ne tam olarak hıçkırarak ağladım ne de bağırdım. Her ses isyan gibi döküldü benden. Parmak ucum tek bir yerde sabit kaldı, başımı daha da bastırdım, bedenim daha şiddetli titriyordu artık. "Firuze gel," dedi. Gözlerimi açacak takatim yoktu. Birkaç adım ileriye gittik, ayaklarım yerden bir kesiliyor, bir sürülüyordu. Avucumun içine gelen her parçasını sıkıca tutuyordum. Ellerim ayaklarımın aksine çok kuvvetliydi.

Bir ölüyü sürüklediğini farkındaydı çünkü amacı o ölüyü ısıtmaktı. Yerden kabanını aldı. Bu titreyişimi üşüdüğüme yoruyordu. Halbuki içime kor kor ateşler salınmıştı kalbimden. Beni aldı, küçük Firuze dışarıda oynamayı çok seviyor diye babası ona kapalı bir küçük bahçe yapmıştı küçükken, oraya götürdü. O bahçe iki küçük çocuğun minik evi olmuştu. Hatta kız çocuğu

orada uyumak isterdi küçükken, bunun için gözyaşı dökerdi ama onu ikna eden anne babası olmazdı o evini paylaştığı Ecevit olurdu. Toz kir içindeydi artık, seneler sonra yine oraya girdik. Yerdeki minderler oturulmayacak haldeydi, soba hâlâ orta yerde duruyordu. Defalarca kendimi ve Ecevit'i yaktığım sobaya baktım. "Dur bakalım," dedi. Bir an beni bırakmak istedi ama tırnaklarım bedenine yapışmıştı. Ayrılmadım. Bir minderi ayağıyla itti, beni oraya oturttu. Dokunduğumuz şeyi ıslatıyorduk. O da benimle beraber oturmak zorunda kaldı. Kabanını bana giydirmek isterken zorla ayırdı ellerimi bedeninden.

"Dur Firuze, şu sobayı tutuşturayım," dedi. Yaramazlığımla devamlı yaktığım küçük gözlü çocuk, büyümüş yandığı sobayı yakacak küçük gözlü büyük bir adama dönüşmüştü. Yüzüne baktım, bir ölüye bakar gibi baktı yüzüme. Dudaklarım bile birleşmiyordu. Onu tutamadan kalktı yanımdan. Başım önüme düştü, yüzüm kabanının içine gömüldü. Koklamak için cesaretimi toplamak suyun altında nefes almaktan daha zor geldi. Sudan çıktığımdan beri ilk kez tam nefes aldım.

Zihin korkunç bir varlıktı. Doğru eğitilirse dâhiler, yanlış eğitilirse canavarlar yaratırdı. Burnuma dolan koku, koştu nefes nefese vardı, o küçük kahverengi kazağın üzerindeki kokuya ulaştı. O hırıltılı ses yeniden döküldü boğazımdan. Can veriyordum. Bedenim bu gece toprağa gömülecekti. Bunun gibi bir acı hissettiğim olmamıştı. Bana bu kabanı ölüm giydirmişti. Dakikalar sürdü o sobanın tutuşturulması. On beş sene önce neyi nerede bırakıp defolup gittiysek bu evden, her şey yerli yerindeydi. Odunları nereden bulmuştu, zaten varlar mıydı bilmiyordum. Sadece cebinden çakmak çıkardığını ve sobayı yaktıktan sonra içine birkaç kez üflediğini gördüm. Üzerindeki gömlek üstüne yapışmıştı. Tümüyle sırılsıklamdı, saçları alnına düşmüştü.

Soba tutuştuğunda yanıma yaklaştı, eskiden bir mindere sığardık. Artık sığmadık, bir minder de kendine itti. Tam önüme oturdu. Göz göze geldik ve yeniden sordum "Sen misin?" gülümsedi, sol gözünün altında minicik bir çöküntü oluştu. Gözlerime yaşlar çöktü. Küçükken daha belirgindi, şimdi dikkatsiz bir bakışın defalarca kaçıracağı kadar yok olmuştu ama görmüştüm oradaydı. Bazen gülerdi ve ben boya kalemlerimin tersini oraya banardım. Şimdi de dokunmak istedim ama elim havalanmadı. O kadar

cesur olamadım. Başını salladı, dudaklarım bir bebeğin dudakları gibi büzüldü. Ağzımdan dökülen minik ağlayışlar da o bebeğin benzerliğini uzattı. Öne doğru uzandım ama omzuna yatacağım şekilde değil. Alnımı bacağına yaslayacağım kadar. "Firuze," dedi ama beni kaldırmadı. Alnım dizlerine ulaştığı gibi bir bebeğe yakışır o minik ağlayışlar, nahifliğini kaybetti, arttı, büyüdü, kabalaştı. Adını sayıkladım defalarca kez. Ne kadar zaman sonra bilmem saçları elimde dolandı. Bu ne bir rüyaydı ne de ben ölmüştüm. Ecevit'in elleri yine saçlarımdaydı.

Ecevit benim en çok gözlerimi beğenirdi ama en çok saçlarımı severdi. Onları okşamayı, bazen örmeyi, taramayı... Tüm sevgi dilini saçlarıma açardı. O yüzden beni gözlerimden değil saçlarımdan tanırdı. Onun bana teması aralıklarla olmaya devam etti. Saçlarımı okşayışından bir zaman sonra çenesini başımda hissettim. O da bana eğildi. Üst üste devrili kaldık. "Geldim," dedi, benim anlayamadığımı farkındaydı. Şiddetli ağlayışımdan. "Buradayım,"

"Buradasın,"

"Öyle Üzüm Buğusu,"

"Geldin."

"Geldim."

Devrildiğimiz yerden kalkmamız ne kadar vakit aldı bilmem ama önce o kalktı sonra yavaşça ben. Ağlayışım tükenmek bilmeyen bir boşluk gibiydi. Yüzüne bakmak beni tetikliyordu. Ali Ecevit Tarhan küçük bir çocukken bile ağlamazdı. Bazen düşerdi, bazen canı çok yanardı ama hiç yanmamış gibi kafasını iki yana sallardı ama gözleri yine de dolarsa gözlerini kaçırırdı. Biraz yükseğe bakardı.

Ali Ecevit Tarhan gözlerini kaçırdı ve yine biraz yükseğe baktı ama ben gördüm. Gözleri küçük olsa bile dolan yaşları gördüm. Akıtmadı, sakladı ama oradaydı.

"Ben seni o kadar çok..." bekledim diyemedim, aradım demeye dilim varmadı. Kelimeleri ağzımda geveledim durdum. "Ecevit," dedim yine.

"Çok şükür. Ecevit," ağzımdan bir tek adı korkusuzca çıkıyordu. Zorlandığımı gördü sanırım "Tamam," dedi. "Daha çok vaktimiz var artık. Zorlama kendini, konuşacak çok vaktimiz olaca..."

"Ellerine dokunabilir miyim?" tek derdim bu değildi belki ama tam şu an tek isteğim sorulsa bunu söylemek isterdim. İkimiz de ellerimize baktık. O benimkilere, ben onunkilere. Onunkiler yine büyüktü, benimkiler sanki hiç büyümemişti. Bana sözlü bir onay vermedi ama ellerime uzandı. Ellerimiz yine boy ölçüştü. Açtı kocaman avucunu, avucumu bastırdı avucuna. Yine o tezatlığa baktık. O gülümsedi belki ama ben sadece gözyaşı döktüm. İkimizin de elleri küçüldü ama aralarındaki büyüklük farkı azalmadı. Hiç anlaşmadan, parmaklarımız birbirinin arasından geçti. Ellerimiz birleştiği an birbirimize baktık. Ona sarılmak istedim ama eline dokunmak bile lütuftu benim için. "Dizlerine yatabilir miyim?"

"Yer soğuk Firuze," dedi eskisi gibi. Bunu söylediği zamanlarda yer soğuk olmazdı ama şimdi gerçekten soğuktu. "Olsun, minder koyarız. Olmaz mı?" dedim. Yedi yaşında olsaydım aynen böyle söylerdim, yine bu yolu tercih ettim. Minderlere baktığında kalktım yerimden. Bacaklarım uyuşmuştu. Birkaç minder aldım yerden çekiştirdim ona doğru. Yamuk bir yol çizdim üzerine yattım. Bu bedenimi soğuktan korumak için değildi zaten, bana izin vermesi içindi. Bedenim minderlerin üzerinde başım dizindeydi. Sobadan gelen cızırtılar, hızla artan ortamın ısısı, üstümde kurumaya yüz tutan ama kurumayan elbiselerimiz ve Ecevit'in elleri. Saçlarımı okşadığını hissettim. Bu bir hayal miydi bilmiyordum. Sadece hayal olacak kadar güzeldi. Onu biliyordum. Uyumazdım ama gözlerimi kapattım. Yarın öleceksem bu anı hatırlayabilmek içindi.

"Ağlama artık," dedi ağladığımı bile bilmiyordum. "Hâlâ ağlaksın Firuze,"

Sen gittikten sonra daha çok ağladım, hep ağladım diyemedim. O bile inanmazdı bana. Bazen ben bile inanmıyordum kendime. Kabanıyla beraber benim de küçük çantamı almış olmalıydı. Çantanın içindeki telefon çaldı ama gözümü açıp da bakmadım bile.

"Telefonun çalıyor,"

"Umurumda değil."

"Annen ya da babandır,"

"Umurumda değil,"

"Seni merak ederler."

Bacağına daha çok sarıldım. Bu konuşmanın sonunu biliyordum.
"Gitmeyeceğim,"

"Firuze..."

"Lütfen. Bırakmayacağım seni. Lütfen Ecevit. N'olur yalvarırım. Lütfen," içimde öyle bir korku vardı ki, sanki tek an bir bile yanından ayrılacak olayım onu yine kaybedecektim. Sanki bu an hiç yaşanmamış gibi sonsuzluğa karışacaktı. Sanki insanlara onu gördüğümü söyleyecek ama deli muamelesi görecektim.

"Ben de gitmeyeceğim, buradayım artık."

Daha sıkı sarıldım bacağına. Onu bir daha göremeyecektim. Biliyordum. Belki bu an bile bir rüyaydı. O lanet olası telefon bir kez bile susmadı. Çaldıkça çaldı. Annem telefonları açılmasa da meşgule de atılsa, açılana kadar büyük bir kibirle arardı. Açılmak zorundaydı o telefon. Ondan daha önemli bir işimiz olamazdı. Kulağımın dibinde sıcak bir nefes hissettim. "Söz veriyorum," dedi. "Ali Ecevit sözü," Ecevit bana yalan söylerdi bazen ama Ali Ecevit'in hiç yalan söylediği olmamıştı. "Hadi kalk aç telefonunu. Hadi Firuze," defalarca kez tekrar etti, beni sözleriyle esir aldı. Kalktım açtım telefonu, annemdi.

"Ne var?" dedim öfkeyle. Anneme karşı içimde amansız bir nefret birikti. Bu anı bozan herkese düşman olacaktım.

"Neredesin sen? Neden açmıyorsun telefonumu?"

"Anne müsait değilim."

"Firuze başlatma müsaitliğine! Beni çıldırtma babanla baş edemiyorum. Kiminlesin?"

"Anne saçmalama! Saçmalama! Sizi ilgilendirmez!"

"Bak tek bir abuk subuk fotoğrafın yarın manşette olsun seni babanın gazabından korumam. Kimsenin seninle gelmesine izin vermemişsin! Ne yanında bir koruma var ne şoför! Aklını mı kaçırdın sen? Neredesin, kiminlesin?" Ecevit yerinden kalktığında korku dolu gözlerimle ona baktım, sobanın dibine kadar gitti. Hiçbir şey söylemeden kapattım telefonu.

"Hayır hayır," dedim korkuyla. "Hayır gitmeyelim. Lütfen gitmeyelim," o kadar dengesiz yaklaştım ki ona, soba hiç yanmıyormuş davrandım. Kendimi yakacaktım, Ecevit beni çekmeye çalışırken sol eli sobaya sürttüğünde dudağından bir sitem döküldü. "Ecevit," dedim korkuyla eliyle soba arasına elimi yasladım. "Özür dilerim, çok özür dilerim."

"Yine yaktın beni," dedi gülümseyerek. Hiçbir şey değişmemiş gibi. Firuze yine tez canlılığı yüzünden Ecevit'i yaktı. Firuze zaten hep Ecevit'i yakardı.

Elini tuttum sıkıca. "Gitmeyelim," dedim. "Gitmeyelim lütfen Ecevit. Daha konuşmadık bile. Ağzımızı bile açmadık. Lütfen Ecevit. N'olur gitmeyelim, şey yapalım..." dedim telaşla. "Sen üşüme sana yeni kıyafetler bulalım, saçlarını kurutalım. Onlar kurumuşlar gerçi. Yemek yedin mi? Acıktın mı?"

"Firuze."

"Ne yapalım? Sen söyle. İstersen soba sönene kadar başında bekleyelim öyle çıkalım. Biraz daha ısınırs..."

"Firuze, sen evine gidiyorsun,"

"Hayır," dedim korkuyla. Annem de babam da, gazapları da umurumda değildi. "Hayır lütfen. Kapatırım telefonu. Rahatsız olduysan sesinden... Kapatırı..."

"Yarın kuru bir halde görüşüyoruz."

Ellerimi yüzümün iki yanına bastırdım. "Göremeyeceğim bir daha seni, biliyorum ben. Göremeyeceğim bir daha seni, gideceksin."

"Gitmeyeceğim."

"Gideceksin, annem yüzünden. Kapatacağım şimdi telefonumu, bir daha hiç çalmayacak. Söz veriyorum. Yemin ederim, kimse rahatsız etmeyecek bir daha bizi. Hadi gel oturalı..." bakışları nefes nefese susturdu beni. Gözlerim durmadan akıyordu, büzülmüş dudaklarıma baktı. Ağlama demedi. İkimiz de ayaktaydık, daha hiç sarılmadığımızı fark ettim. O da sanırım fark etti. Bedenlerimiz bir yapbozun parçaları gibi birleşti, kollarımı boynuna sardım. Belimden sarıldı bana.

Yirmi beş yıllık hayatımda kimseye böyle sarılmadım. On beş yıldır da kimseyi böyle sarmalamadım. Saçlarını sevdim, ensesini sevdim, boynunu sevdim. Burnumu yasladım en rahat yere. Çocukluğumun kokusunu aldım saniyelerce. "Söz gitmeyeceğim," dedi. Bana söz vermemeliydi, inanırdım. Boynundan ayrıldım ama aramıza mesafe katmadım. Temas cesareti getirdi. Saçlarına dokundum, yüzüne dokundum. Buradaydı. Yemin ederim oydu. Aklımı kaçırarak değil, gayet aklı başında biliyordum, görüyordum. Ecevit dönmüştü. Buradaydı.

"Yarın nereden bulacağım ben seni?"

"Sen beni nerede bulacağını bilirsin Firuze," dedi. Gözlerimin içine bakıyordu. Bilmem gerekiyordu. Öyle bakıyordu. Başımı salladım hızla. "Bilirim," dedim. "Geleceksin değil mi?"

"Geleceğim."

"Kolyemi alabilir miyim?"

"Yarın versem?"

"Lütfen, şimdi. Kolyemi verir misin?"

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu. Başımı iki yana salladım, bu hayır demek değildi. Sadece bu konunun güvenle bir ilgisi yoktu.

"O kolyeyi sen bile alamazsın benden diyorum,"

"Doğru, sen beni bile satın alabilirdin ama ben bu kolyeye dokunamazdım bile değil mi?"

Utançla gözlerimi kapatmak istedim ama bunu tavırla söylemedi. Kolyemin değerini o da bilmeliydi zaten. O kolye için canımı bile verirdim ve bu cümle biraz bile abartı içermiyordu. Bilmeliydi. "Sende bile bırakamam kolyemi, lütfen alabilir miyim?"

Eli cebine gitti. Kolyemi çıkardı. "Doğrusun," dedi ve bana uzattı. "İtimat, kontrole mâni değildir. Unutmamak lazım." Uzattığı kolyeyi aldım. Hızla boynuma taktım. Öndeki taşı düzelttim ve parmak uçlarımla dokundum. Mevzu itimat değildi, mevzu benim bu kolyesiz nasıl yaşanır bilmememdi. Nasıl uyunur, nasıl nefes alınır, nasıl aynaya bakılır bilmezdim ben. Kolyem olmazsa bir hiç gibi oradan oraya sürüklenirdim.

Ecevit'e olan itimatımın, hiçbir kontrole ihtiyacı yoktu. Canımı bile bugün onunla bırakırdım ama kolyemi bırakmazdım.

Kolyeye dokunuşumu izledi bir süre. Sonra kapıya doğru gitti. "Gel," dedi bana da. Peşinden çıktım ben de. İkimiz de o havuza bakmadan geçtik gittik. Duraksarsak boğulurduk, bu ev beklersek öldürürdü bizi anılarıyla. Bahçeden hızla geçtik. Arka arkaya sıralanmıştı arabalarımız. Anahtarımın arabanın üzerinde olduğunu biliyordum. "Ecevit," dedim. Bana baktı. "Yarın görüşeceğiz," dedi.

"Söz mü?"

"Ali Ecevit sözü dedim ya."

Arabaya binmemi bekliyordu. Sadece bir adım atabildim, dönüp ona bir kez daha sarılmam hiç uzun sürmedi. Son kezmiş gibi hissetmedim ama sarıldım. Cılız bir adam değildi ama kemiklerini hissettim.

"Bana kendinden bir şey bırak yarına kadar,"

"Kabanım sende kalsın," dedi ve benden ayrıldı. "Hadi bin," dedi yalnızca. Binene kadar hiçbir şey de söylemedi. Arabamın kapısını kapattı, ben sürene kadar da ayrılmadı kapı önünden. O kadar yavaş sürdüm ki aynadan onu daha fazla izleyebilmek için... Defalarca kez telefonum çaldı, birinde bile dönüp açmadım. Kabanı da çıkarmadım eve varınca üstümden. Bir erkek kabanı olduğu her halinden belliydi ama umurumda değildi. Kabanını

bana bırakmıştı, bu gece bununla uyuyacaktım. Saçlarım kurumuştu ama pis su hissediliyordu saçımdan. Berbat gözüküyordum. Umursamadım, düzeltmeye çalışmadan indim. Kapımızda dikilen kişiler dönüp defalarca bana baktı. Bahçenin merdivenlerinden indim, bana kapıyı annem açtı. Yollarımı gözlüyordu. Ağzından birikenleri kusmak için kapıda yatıyordu ama bu halim onu öylesine şaşkına uğrattı ki saniyelerce ağzını açamadı. Bu fırsattan istifade hemen gitmek istedim yanından ama çok geçmeden silkindi yakaladı beni.

"Bu ne hâl?" dedi tutulmuş bir halde. "Bu ne Firuze? Ne oldu sana?"

"Küçük bir su birikintisine düştüm, ayağım kaydı," dediğim an başımdaki sızı sudan çıktığımdan beri ilk kez nüksetti ya da ben ilk kez bedenime kulak kesildim. Ecevit'in yanında hissettiğim hiçbir duygu fiziksel bir acının gerisinde kalamazdı.

"Sen sarhoş musun yoksa?" parmaklarını koluma sapladı ve hızla bana doğru yaklaştı. Tam da o an fark etti. "Bu kaban kimin?" dedi dehşetle.

"Anne uykum var?"

"Seni mahvederim. Şu an bana adam akıllı cevaplar vermezsen tüm evi ayağa kaldıracağım ve babana hesap verirsin."

"Kaldırsana," dedim açıkça.

"Firuze sen iyi misin?" dedi dehşetle. Aklımı kaçırdığımı sanıyordu.

"Şu an dünyanın en mutlu insanıyım," dedim. İnanmadı. Annem ben ona ne zaman doğruyu söylesem inanmazdı zaten.

"Kiminle buluştun sen?"

"En son bu kadar mutlu olduğumda küçücük bir çocuktum biliyor musun?"

"Firuze sen Atilla Akın'ın kızısın!" dedi öfkeyle. "Başka erkeklerin kabanlarını giyerek bu eve geri dönemezsin. Aklını mı kaçırdın sen? Kimdi bu adam? Bu gece neler oldu?" beni sıkıştırmalarının eşliğinde odamın kapısına varmıştık. Annemin koluna dokundum.

"Bu gece ölecektim," dedim. Bana yine inanmadı. Bilmiyordu ki kafamda kurumuş kanlar birazdan sıcak suyla benden akıp gidecekti. "Ama yeniden doğdum," dedim. Bana bir kez daha inanmadı. Bilmiyordu ki on sekiz yıl sonra ilk kez bugün yarın için umut ederek uyanacaktım. Bir anlık boşluğundan yararlandım ve odama girip kapımı kilitledim. Anında indirdi darbelerini kapına. "Başlatma sanatsal konuşmalarına Firuze, beni çıldırtma!" dedi ve daha sert vurmaya başladı kapıya. "Aç kapıyı, konuşacağız. İki süslü cümleyle çıkamazsın bu gecenin içinden. Ne sanatın ne sanatçılığın kurtarır seni aç kapıyı konuşacağız. Hadi Firuze, aç diyorum sana."

"Sabah görüşürüz anne, iyi geceler." Dakikalarca beni taciz etmeye devam etti. Sonra yine kurabileceği en ağır cümleleri kurdu ve ayrıldı kapının önünden. Kabanı çıkardım yatağıma yatırdım. Duşa girdim, tahmin edebildiğim o kanı akıttım. Bir kez bile aynadan bakmaya çalışmadan pijamalarımı giydim ve yatağa girdim. Kabanın bir kısmını başımın altına çektim ve burnumu yakasına gömdüm.

Ali Ecevit Tarhan dönmüştü. Küçük gözlü büyük adamın kokusu yatağımdaydı ve bu bana yaşayacak kuvveti verirdi.

***

"Siz alçaksınız, haysiyetsizsiniz, vatan hainisiniz!"

"Sizsiniz ulan vatan haini! Sen kimsin de beni vatandan vuruyorsun? Biz sizin gibi bu ülkey..."

"Sen konuşma. Otur aşağı konuşma. Ne dedim ben size? Tarih 1 Ekim Cuma. Siz değil, ben kendi dokunulmazlığımı kaldırıyorum. Benim bu ülkede hesabını veremeyeceğim hiçbir davam yoktur. Benim bu halkın önünden çaldığım tek bir lokmam yoktur. Tarih 18 Kasım Perşembe, Atilla Akın'ın davadan beraatine karar verilmiştir. Hadi çıkın konuşun, ben korkak fareler gibi deliklere saklanma..."

"Allah aşkına kapatın şu televizyonu," dedim gözlerimi yumarken. Başım zonkluyordu, kalbim çok hızlı çarpıyordu ve böyle bir sabahta babamın meclisteki kirli ağzını dinlemek istemiyordum. Annem tarafından zorla

oturtulduğum bu kahvaltı sofrasında dakikalarımı harcadığım için çok mutsuzdum. Kalkmak, meyveli pastamı yapmak ve koşarak bu evden çıkmak istiyordum.

"Gerçekten ben de çekemeyeceğim sabah sabah," dedi annem beyaz çayından bir yudum alırken.

Babam ve abim birbirine bakıp oldukça alçak bir gülüş sergilediler. Mide bulandırıcıydı. "Hanımlar hanımlar... Ben aylardır bu anı bekliyordum. Ne çabuk unuttunuz beni hırsızlıkla suçladıkları günleri? Ellerindeki o alçak yalan delilleri?" bazen evde de kendini siyasetçi sanıyor ve öyle konuşuyordu. Yersiz yükselmeler, anlamsız kafiyeler. Ben burada ne yapıyordum? Ecevit'in yanına gitmek istiyordum.

"Bu meclis ilk kez kendi dokunulmazlığının kaldırılması için bizzat kendisi Adalet Bakanlığına istemde bulunan birini gördü. Böyle adı temize çıkmışken haykırsın gerçeği, bırakın."

"Adını temize çıkarmış o adamın kirli dilini dinlemek istemiyorum ama ben," dedim açıkça. Babamın sert bakışları beni buldu, sesi Bülent'ten duydum. "Sanat mı konuşalım istersin?" ona bakmadan cevap verdim.

"Susalım isterim."

"Babana Atatürk düşmanı dediler," dedi babam gözlerimin içine bakarak.

"Sen kendilerine ne söyledin?"

"Ata dirilse, ilk onların yüzüne tükürürdü. Bunu söyledim."

"Atatürk'ün adını ağzınıza almanızdan nefret ediyorum. Ve iki tarafın da Atatürk ilke ve inkılaplarına sahip çıkmadığı için açıkça düşman olduğunu ben de düşünüyorum. Kaldı ki ülke yönetimi senin partinin elinde, sizin yapmayışınız onların yapmayışından daha büyük kabahat."

"Bu ülkenin yönetim koltuğuna da Atatürk'ün getirdiği demokrasiyle geldik. Ne demek sahip çıkmıyoruz?" dehşetle babama baktım. Şaka yapmıyordu. "Anayasanın ilk üç maddesinin değiştirmediğiniz için de taktir

bekliyor musun?" diye sordum. Böyle bir sabahta neden babamla sohbet ediyordum ben? Onun sinirlerini bozmak bile biraz olsun umurumda değildi. Bu sofrada geçecek olan dakikalarımı arttırıyordum. Çenemi kapalı tutmalıydım.

"Neyse ki bu halkın gözü benim kızım kadar kör, vicdanı benim kızım kadar hain değil," dedi babam. Neredeyse tüm tadı kaçtı, elindeki çayı altlığa vurarak bıraktı.

"Sizden olmayan herkes hain mi?" diye sordum.

"Babam dirilse, bizden olmasa, öz babam da hain olur."

"İşte tam olarak bu yüzden o perdenin arkasına geçtiğimde oy pusulasını size basmıyorum," dedim açıkça. Bunu yaptığımı bilse de dillendirmemden nefret ederdi. Babamın canını yakmak istedim. Başımdaki sızı bana bunu hatırlattı. "Siz tarafından hain diye anılmak;kendinden olmayan herkesi hain diye nitelendiren, sünger gibi oy verdikleri kişinin fikirlerini yutan insanlardan olmaktan çok daha onurlu bir davranış gi,"

"Firuze kes sesini!" dedi elini masaya vururken. Tüm tabak çanaklar sarsıldı, babamın boynundaki damar belirginleşti.

"Ben televizyonu kapatın demiştim ama."

"Gü," İnci'nin neşeli ve yüksek sesini duyduk. "nay," geniş salonun girişinden gözüktü. "dın," dedi ama son hecesi bizim suratlarımızı görünce kısık çıktı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve bizi süzdü. "Bu masaya gün aydı mı? Yoksa ben geri mi gideyim uyumaya?"

"İnci masaya," dedi annem şakaklarını ovalarken. İnci geldi, önce annemi öptü sonra babamı. En uzun babama sarıldı, "Sen gergin misin?" diye sordu. On yedi yaşında ailemizin göz bebeği ve bu ailenin en mutlu ferdiydi. "Masaj yapayım mı sana?" diye sordu ama babam başını iki yana salladı. İnci'nin saçlarından öptü ve "Hadi otur," dedi yalnızca. Benim yanağıma bir öpücük kondurdu, Bülent'e öpücük attı ve gerginlikten çatlayan masaya oturdu. Bir an televizyona baktı.

"Tüm haber siteleri seni konuşuyor baba," dedi.

"Herkes her zaman beni konuşur," dedi babam. Kalkmalıydım masadan.

"Çok haklısın ne diyebilirim ki Atilla Akın? Dokunulmazlığını ne zaman geri alacaksın?"

"En doğru zamanda."

"Peki..." dedi ve siyaset konuşmanın sınırını doldurdu. Sandalyemi ittim ve ayaklandım. "Size afiyet olsun," dedim.

"Firuze otur ve kahvaltını et," dedi annem. Onun derdi öylesine dün geceydi ki şimdiki kavgamıza takılmamıştı bile.

"Bırak gitsin," dedi babam. Gülümsedim ve arkama bile bakmadan mutfağa geçtim. Buzluktaki donuk meyveleri çıkardım. İnsanlar elimden iş almak için adeta birbiriyle yarıştı ama hiçbirini istemedim. Sadece minik bir pasta kutusu bulmalarını istedim. Küçük bir kek kalıbına önce pandispanya yaptım. Sonra pastacı kremamı hazırladım. İçine bol meyve koydum, yetmedi üstüne de ekledim. Küçük ama pastacı kreması ve bol meyvesiyle kendimin en lezzetli pastasına ulaştım. Sadece yenmesi için biraz dinlenmesi gerekiyordu. Mutfaktan çıktım, hızla odaya girip hazırlandım. Kabanını askıladım ve dolabımın baş köşesine açtım. Beremi taktım, beyaz bir kazak, buz mavisi bir kot pantolon giydim. Çok üşürsem diye eldivenlerimi aldım. Babamın ve Bülent'in çıktığını görmüştüm. Annem ve İnci'den ses yoktu. Düz taban botlarımla önce mutfağa indim, olabildiğince sessiz şekilde aldım pastamı. Bu kez başardım dedim, anneme maruz kalmadan çıkabileceğim evden sandım ama hayır o zaten benim çıkmamı bekliyordu.

Yine uzaktan ve oldukça yargılayıcı bakışlarla beni süzdü. "Nereye?" diye sordu.

"Atölyeye,"

"Tamam ben seni bırakırım, bekle."

"Ne münasebet anne?" dedim hayretle. "Arabamla gideceğim."

"Biz de çıkıyoruz dışarı. Seni de bırakacağız Firuze. O elindeki ne?"

Neredeyse artık nefes alamayacağım noktaya gelmiştim. "Atölyede yemek için bir şeyler hazırladım ve siz gidin. Ben araba kullanmak istiyorum,"

"Ya da atölyeye gitmiyorsun. Sadece yalan söylüyorsun."

"Anne sen iyi misin?" dedim hayretle. Tümüyle doğru söylüyordu ama duvarlar üstüme üstüme geliyordu.

"Siz sanatçılarda ne var biliyor musun Firuze?"

"Bilmek istemiyorum," dedim net bir sesle ama yine yargılayıcı sesiyle devam etti.

"Duygularınızla öylesine bütünleşiyorsunuz ki yalan söylerken mantığınızı kullanmıyorsunuz çünkü söylediğiniz yalana inanıyorsunuz. O yüzden kusursuz yalanlar söylemiyorsunuz ama yine de inandırıcı oluyorsunuz,"

"Tamam bugünün cümlesi bu olsun, zaman bulursam gün içinde kafa yoracağım. Görüşü..."

"Geldim geldim!" İnci'nin merdivenlerden neredeyse zıplayarak inen bedenine baktım. "Evet İnci de geldiğine göre çıkabiliriz," dedi annem ve hızla kürkünü giydi. Aradan sıyrılamadan ben koluma yapıştı "Sakın aklından geçeni yapma. Ya benimle geliyorsun ya da kiminle buluştuğunu söylüyorsun."

"Sen hiç iyi değilsin."

"Bunu dün gece elin adamının kabanıyla sırılsıklam eve gelen kızım mı söylüyor?" dedi. İnci her şeyden habersiz şakıya şakıya tırmandı merdivenleri. Alışverişe gittiklerini düşünüyordum. Kendimi yine o makam araçlarının içinde buldum. Elimde pastamla atölyeye kadar gittim ama atölyede değildi ki işim? Zaman geçtikçe onu bekleteceğim korkusuyla stresle kıvrandım olduğum yerde. Annemin tüm iğneleyici cümlelerine rağmen karşılık vermedim. Atölyenin önüne geldiğimiz gibi de yalnızca

İnci'yi öpüp indim araçtan. Kapıdan geçtim, atölyeye girdim. Annem bana öylesine güven vermiyordu ki sokağın başında bile bekleme olasılığı vardı. Pastayı hızla dolaba koydum. Dinlenmesi gerekiyordu, zaten Ecevit'i atölyeme de getirecektim. Burada yerdik pastayı. Annemin gideceğinden emin olacağım vakit kadar bekledim. O sırada dolabımdaki malzemelerle sandviç yaptım. Belki kahvaltı etmeden gelir diye. Bir sandviç ekmeğim kalmıştı yalnızca. Artık, beklese de gitmiştir diyeceğim zamandan sonra bir taksi çağırdım. Yine de o taksiye binmeden önce defalarca kez kolaçan ettim ortalığı. Verdiğim adrese yaklaşık yarım saatte ancak vardık.

Ne o beni aradı ne de ben onu. Biliyordum oraya gelecekti. İndiğim taksi önünde görüyordum, oradaydı. Satın aldığı, serginin en kuytu köşesine koyduğum tabloda bir söğüt ağacı vardı. Bir söğüt ağacı vardı ki yüz küsur yıllık olduğu söylenirdi. Bir söğüt ağacı vardı ki seneler önce iki küçük çocuk hep oraya kaçardı. O söğüt ağacının altında oturuyordu. Sırtını yaslamıştı ağacın kovuğuna, yanındaki küçük kız çocuğunu belki o görmüyordu ama ben görüyordum. Yanağını yanındaki adamın koluna yaslamıştı, minik minik sallanıyordu. Taksi kapısının kapanış sesine kaldırdı başını göz göze geldik. Yüzünde varla yok arasında bir gülümseme geçti. Hızla ona doğru koştum, yine hızımı alamadım diye devriliverdim yanına. Boşluğa bir ceket sermişti, dizlerim acımadı.

"Beklettim mi?"

"Hayır, çok değil."

Sırtımı onun gibi ağacın gövdesine yasladım karşıya baktım. Kollarımı bacaklarıma sarmıştım. "Bak, nerede olduğunu buldum," dedim.

"Bulursun demiştim."

"Demiştin."

Sessizleştik ne diyeceğimi ne soracağımı bilmiyordum. Sadece çok korkuyordum. Yanlış bir şey söylemekten, yanlış bir şey düşünmesinden... Sadece korkuyordum.

"Dün neden gittin o eve Firuze?" diye sordu ama o. Geçmiş bir köşede bekletilecek, unutulacak bir şey değildi. Ben istediğim kadar kaçayım, bizim geçmişimiz şu anımızın da geleceğimizin de önündeydi.

"Bilmiyorum," dedim yalnızca.

"Ben gelmesem o sudan çıkacak mıydın?"

"Bilmiyorum," dedim yeniden.

"Kimse kirli bir suya yüzmek için girmez."

"Doğru."

"Kimse yüzmek için girdiği suyun dibine de çökmez."

"Doğru."

Bana sormak istediği soruyu biliyordum ama açıkça cevap vermiyordum. Yine de o bu kadar açık sormasın isterdim. "Ölmek mi istedin?"

Karşıya diktiğim gözlerim önce yere sonra ona kaydı. Cevap vermedim. Bu sorunun cevabını o an bilmiyordum. Tek istediğim zulmü bitirmekti. Onu gerçeği söylersem bana hangi zulmü diye sorardı. Cevap verecek cesaretim yoktu. "Daha önce buna teşebbüs ettin mi?" sesinde sahici bir merak vardı yalnızca. Başka hiçbir duygu seçemiyordum. Sadece merak ediyordu.

"Sandviç yemek ister misin?" diye sordum gözlerine bakarak. O da bana baktı, birkaç saniyenin ardından kafasını salladı. Hızla çantamdan sandviçi çıkardım ve sardığım peçeteyle ona uzattım. Aldı elimden ama çantama bakmayı sürdürdü. "Kendine hazırlamadın mı?"

"Ben aç değilim," dedim. Açtım, sadece tek bir sandviç ekmeğim vardı. Peçeteyi çıkardı sandviç ekmeğini ikiye böldü ve yarısını bana uzattı. Yirmi beş yaşındaydım, bana ikiye bölünmüş bir sandviç ekmeğinin bir parçası gözlerinden yaşlar akıtacak deseler hiç anlamazdım. Milyon tane mecaz anlam kurardım ama hiç anlam veremezdim gerçeğine. Aldım karşıya baktım. "Zeytin ezmeli ve beyaz peynirli yaptım. Hâlâ en sevdiğin mi?"

"Hayır," dedi daha çok ağladım. Hiç sesim çıkmıyordu. Bana on yıl bakmayan biraz bile anlamazdı ağladığımı ama ben on yıl boyunca ağlar dururdum. "Ama yerim,"

"En sevdiğin ne peki artık?"

"En sevdiğim yok artık."

Çünkü bazı kötü insanlar, bazı iyi insanlardan en sevdiği basit şeyleri bile çalarlardı. İkimiz de sessiz sedasız sandviçlerimizi yerken o benden önce bitirdi. "Ağlama," dedi bana. On yıl geçmeden baktı. "Güzel olmuş, ellerine sağlık."

"Ben ondan ağlamıyorum ki."

"Ya neden ağlıyorsun?"

"Karnım çok aç, sandviçim küçük."

Bu daha sesli ve daha cesur ağlayabilmek için uydurduğum sağlam bir yalandı. Kafamı diğer yöne çevirdim. Sesim çıkmadı ağlarken ama sırtım sarsıldı. Ecevit'ten çaldıklarımız o kadar büyüktü ki Ecevit'i göremiyordum. Dakikalarca sürdü bu, son lokmamla gözyaşlarımı sildim. Hiçbir şey söylemeden yanımda oturuyordu. Ne düşünüyordu,ne hissediyordu bilmiyordum. Sadece canımın yandığını görüyordu bunu farkındaydım. Yanağımı dizlerime bastırıp ona baktım. "Benim bir atölyem var biliyor musun?"

"Tavanı nasıl?" diye sordu.

"Camdan," dedim gülümseyerek.

"Dört duvarı,"

"O da camdan, siyah perdeleri var."

"Hayal ettiğin gibi?"

Başımı salladım. Hayal ettiğimiz gibiydi aslında ama anladığım kadarıyla bu artık sadece benim hayalimdi. Çünkü kötü insanlar iyi insanlardan hayallerini de çalardı. Yüzümü dizlerimin arasına gömdüm. O belki de biliyordu niye ağladığımı. O yüzdendi bu suskunluğu. Sessizce durdu yanımda. O şiddetin azalmasını bekledi sonra konuştu. "Bana atölyeni göstermeyecek misin?"

Başımı ağlayınca isteğine ulaşmış bir çocuk gibi kaldırdım. "Gerçekten mi?" dedim saf bir heyecanla. "Görmek ister misin?"

"Elbette, sen göstermek istersen..." cümlesini tamamlamadan kalktım ayağa. "Arabayla mı geldin buraya yoksa taksi mi çağırayım?" dedim. Beremi düzelttim, ıslak kirpiklerimi sildim. "Arabayla geldim."

Bir adım önümden yürürken hızla onu takip ettim. Kapıları açar açmaz bindim, telefondan haritayı açtım ve onun önüne koydum. Kendi telefonuna baktı sonra konuma. Kendi telefonundan açacak sandım ama birkaç şey yazdıktan sonra benim telefonumdan baktı, kendinkini cebine geri sıkıştırdı. Emniyet kemerimi bağladım, heyecanla yolu izledim. Taksiyle geldiğimden daha kısa sürdü. "Burası," dedim. "Hadi gel," onun arabadan inmesini bekledim kapının önünde.

Siyah, metal işlemeleri olan büyük bir kapı vardı. O kapıyı açtığımızda boy boy ağaçların yükseldiği bir bahçe karşılıyordu bizi. Bahçelerin dalları yüksek duvarların ardına kadar varıyordu. Bol yeşil bir alan vardı, baharda tuvalimi alır bu yeşilliğin orta yerine çökerdim. Dış kapıyı kilitler çalışırdım saatlerce. Vücudumu sinekler kemirir, alerjim nüksederdi ama kalkmazdım yerimden. Bahçenin karşısında atölyeye uzanan bir merdiven vardı. Düz çıkıyordu, atölyenin cam kapısına uzanıyordu. Tavanı üçgen kubbe şeklinde camdandı, dört yanı yine camdandı. Doğa olayları daima atölyenin içindeydi, sadece zarar görmüyordum. Güneş de bana vuruyordu, yağmur da bana çarpıyordu ve kar da bana düşüyordu. Bazen evdeki odaya sığamaz, gecenin bir vakti pijamalarımla çıkar buraya gelirdim. Minderleri birleştirir yıldızları ya da siyah bir kâğıt gibi boş olan gökyüzünü izleyerek uykuya dalardım.

Burası benim evimdi.

Evimin kapısını ilk kez bu kadar istekli birine açtım. Misafir sevmezdim, bir başkasının çok sık gelmesini, çok uzun kalmasını istemezdim ama şimdi kalbim öylesine huzurluydu ki, evimin bir anahtarını da yanımdaki adama vermek istedim. Bunu söyleyecek cesaretim yoktu ama çok isterdim. Bir anahtar da onda olsun, çok istedim. Tavan hariç tüm perdeleri kapattım. "Bak siyah perdelerime," dedim. "Bazen buradan tek bir adım atmadan günlerimi geçiriyorum. Bu perdeleri gece gündüz demeden açmıyorum. Günlerce, durmadan, bazen yemeden içmeden çiziyorum. Bak," dedim ve tablolarımı göstermek istedim ama o masanın üstündeki kara kalem çalışmasına bakıyordu. Sessizce izledi o gözleri. Tanımaması imkansızdı gözlerini ama hiçbir şey söylemedi atölyemi incelemeye devam etti.

"Sobam var böyle. Aslında ısıtma sistemi var ama ben soba sıcaklığını seviyorum."

"Hâlâ mı?"

Başımı salladım gülümseyerek. "Evet. Kestane kokusunu da. Kestanem var, ister misin?"

"Yakabilecek misin sobayı?"

"Öğrendim ki, hep ben yakıyorum. Kimse gelip buradaki hiçbir şeye dokunamaz. Temizleyemez bile. Benim evim burası, geç otur sana kestane yapayım. Sıcak çikolata da yaparım istersen, hadi gel otur. Nerede oturmak istersin? İstersen minderde otur istersen koltuğa geç. Nasıl rahat edersin? Sandviç çok küçüktü, yemek söyleyeyim mi? Ya da canın ne isterse? Üşüdüysen soba tutuşana kadar ısıtıcıları yakab..."

"Firuze sakin," dedi telaşımı izlerken. "Sadece soba, varsa birkaç tane kestane yeter."

Hızla başımı salladım ve sobayı tutuşturdum. Zaten en son çıkmadan içini doldurmuştum. Alttan ve üstten hava boşluğunu açtım kuvvetle yansın diye. Birkaç kestanenin üstünü çizdim koydum sobanın üstüne. O istemedi ama sıcak su da koydum, üzerine bir kâse ve içine biraz çikolata. Köşeye de süt. Oturmadı, resimlerimi inceledi. Duvara yasladığım ve üstünü örttüğüm resimlere baktı.

"Boyalarıma, fırçalarıma ve kalemlerime bakmak ister misin?" dedim ve buradaki en büyük çekmeceyi açtım. Belki bir okulun tüm ihtiyacını karşılayacak kadar çoklardı. "Almaya da devam ediyorum. Böyle o kadar çok olsunlar istiyorum ki, bir gün ölsem bir müzeye konmasını değil de bir sürü çocuğa ulaşmasını, belki okullara bağışlanmasını isterim... Sonu hiç gelmesin, o yüzden son nefesime kadar kalem alacağ..."

"Ne zamandan beri böyle sık ölümden bahsetmeye başladın?" dedi. Boya kalemlerimle alakalı daha çok anlatacağım şey vardı, hepsi ağzımın içinde kaldı, canımı yaktı. Dondum kaldım, hiçbir şey söyleyemedim bir süre.

"Anneme göre sanatçı ruhumu fark ettiğimden beri, ölümsüzlük için ölümü istiyorum her sanatçı gibi."

"İşin gerçeği?" diye sordu süslü cümlelerime kanmadan.

"Bilmem," dedim. "Hiç düşünmedim."

"Düşünsen peki?" dedi bu kez. Çekmeceyi kapattım ve sobanın üzerindeki kestaneleri çevirdim. Bana neden bu soruları soruyordu? Ona neden sadece bunu hissettiriyorum gibi davranıyordu? Sobanın yanına çöktüm yine. Sesim soluğum çıkmıyordu ama benden bir cevap bekliyordu. Karşıma sayılabilecek bir yere oturdu. Beni izliyordu.

"Yaşamak istemediğim zamandan beri galiba," dedim. O sessiz vakit bana düşünmem için verilmişti.

"Ne zamandan beri?"

"Hatırlamıyorum."

"Çok eskide kaldığı için mi?"

"Belki de," dedim.

"Çocuk muydun?"

"Ecevit," dedim. "Lütfen. Niye benden bahsediyoruz ki? Sen geldin. Şimdi tek önemli ve konuşmaya değer şey bu benim için. Sen geldin Ecevit. Şu an

buradasın. İnan ki bu hayal kurmayı bile bırakmış benim için nasıl büyük bir şey anlatamam... Hatırlıyor musun? Atölyemiz..."

"Hatırlamıyorum," dedi hızla. Dinlemedi, durduğu yerde sadece beni izliyordu. Yüzünde ne bir duygu seçiliyordu ne de başka bir şey. O kadar zoruma gitti ki bu, küstahça, alçalabildiğim kadar alçaldım ve bunu hissettim. Unutmasın isterdim.

"Hatırladığın bir şey var mı?" diye sordum, titrek sönük bir sesle. Sadece duymak istiyordum, minicik bile bir şey hatırlıyorsa benim için yeterdi. Onun üzerinden saatlerce konuşabilirdim.

"Yok," dedi çatık kaşlarıyla. "Olsa burada olur muydum Firuze?" dedi hiç gevelemeden. Dudaklarımı sıkıca birbirine örttüm başımı salladım ve gökyüzüne kaldırdım başımı.

"Ben hiçbir şey unutmadım," dedim onun aksine. "Sorsan bazen adımı bile unuttuğum oluyor ama seninle alakalı hiçbir şeyi unutmadım. Unutkan değilim sandığın gibi, yemin ederim unutmadım."

"İyi beslenmektendir o," dedi ansızın. Ona çevirdim başımı. Alay ediyor sandım ama gülmüyordu. "Ne?"

"Yok bir şey," dedi. Yanlış duymuş olmalıydım, en azından bir kelimeyi ama ısrarla sormadım. "Kestanelerin olması lazım," dedi sobayı işaret ederken. Kalktım yerimden ellerim yansa da hepsini topladım, beyaz kazağımın eteklerine koydum eskisi gibi. Bunu da hatırlamıyordu. Dibinde diz çöktüm, onun önüne koydum. Çok sıcaktı, ben dokunamadım daha fazla ama o buharı tüten kestaneleri elleri yana yana soymaya başladı.

" *Ecevit ellerin yanacak! Bekle de soğusunlar!"*

"Yok," dedi. Elleri yanmıyor muydu? Buradan bile dumanı süzülüyordu. "Sen soğuk sevmezsin kestaneyi,"

"Ama ellerin yanıyor,"

"Yanmıyor,"

"Nasıl yanmıyor? Sıcak işte görmüyor musun? Bak buhara."

"Benim ellerim sana kestane soyarken yanmıyor, öyle yaratılmışlar. Sen sıcak kestane yiyebil diye."

Belki unutmuştu ama elleri sahiden öyle yaratılmıştı. Yanmıyordu. Teker teker soydu kestaneleri, koydu altındaki tabağa. "Ellerin yanmadı mı?" diye sordum.

"Yandı," dedi. Unutmuştu...

"Niye beklemedin o zaman?"

Sen soğuk sevmezsin kestaneyi, demedi. "Tez canlıyım ben, sabır nedir bilmem. Bekleyemem soğumalarını."

"Anladım," dedim kırgın bir sesle. Öylesine alçak hissettiriyordu ki böyle hissetmek. Hakkım varmış gibi. "Unutmayı mı bekledin?" sorular kesik kesik ansızın dökülüyordu benden. Hepsini bir anda soramıyordum. "Yeniden gelmek için? Ben seni o kadar çok aradım ki Ecevit, senelerce. Gücümün yettiği kadar..."

"Gücün yetmemiş demek ki, yerim de yurdum da belliydi benim," ağzına bir kestane attı. "Sen niye böyle sorular soruyorsun bana? Anlamadım ben? Hatırlamam neyi değiştirecek? Geldim işte. Bak buradayım. Ali Ecevit Tarhan geldi."

Şükürler olsun ... "Merak ediyorum. Senelerdir Ecevit, senelerdir. Yeniden birbirimizi gördüğümüzde tanıyamayacak kadar senelerce..."

"Ben kayıp değildim ki?" dedi. "Altı yıl ıslahhane, sekiz yıl hapis. Omzuma bir cinayet, sırtıma da vatana ihanet. Sizin eliniz kolunuz uzundur bulurdun aslında benim nerede olduğumu istesen. Yapma. Sizin gücünüzün yettiği şeylere benim aklım yetmez. Ağlama Firuze. Ağlayacaksan sorma. Bak ben unuttum da geldim diyorum her şeyi, inanmıyor musun yoksa? Unutmasam gelemezdim. Allah'a şükürler olsun ki yerimiz yurdumuz, yediğimiz bir parça kuru ekmeğe kadar her şey belliydi. Böyle şimdi kaçak muamelesi yapma bana. Gücüme gider, dur daha ne kadar oldu özgürlüğüme kavuşalı?

Yeni suça hazır değil bu bünye. Alnımızın akıyla işlediğimiz işlemediğimiz her suçun bedelini ödedik, bize her şey yakışır ama kaçak göçek bir hayat yakışmaz.Kimseden korkum yok benim, kaçmam."

Kestane tabağını bana doğru itti. "Geldim oturdum bak sofrana, ekmeğini bölüştün. Ben de kabul buyurdum yedim. Bu düşman ekmeği demedim. Hatırlasam derdim. Unuttum da demedim, böyle sanat sepet ayağına hatırlamam için zorlayacak mısın her şeyi? Fırçana boya mı arıyorsun? İlham mı diyorsunuz siz buna? Ben sana senin hiç bilmediğim anılarımı anlatırım çok istersen. Senin hatırladığın yıl sayısının iki katını yaşadım zaten ben ama bak sorumluluk kabul etmem, sanata küsersen, fırçan kurursa ben bilmem ama bu kadar. Her şeyi hatırlıyorum diye zorlayacak mısın böyle? Dün hatırladım işte. Ecevit'miş Firuze'ymiş. Ne hatırlayayım istiyorsun, açık açık anlat. Ben hatırlamıyorum tek bir şeyi bile," ayağa kalktı ve yavaşça dolandı ortalıkta. Biraz perdeyi araladı. Telefonuna baktı. Sesinden öfkeyi bile alamıyordum. Sadece konuşuyordu, onu biliyordum.

"Her şeyi unuttuysan niye geldin?" burada hiçbir suçlama yoktu, hatta sorgu bile yoktu. Sadece anlamaya çalışıyordum. Anlamlandırmaya çalışıyordum. Döndü camın önünden bana baktı.

"Bir dursaydın da soluklansaydık Firuze, misafire öyle denir mi?" dedi alayla. Öfkeli mi, nefret dolu mu yoksa sahici bir affediş mi vardı anlamıyordum. Bir saat gibi tik tak ediyordu ve sanki vaktini bekliyordu. Koşulsuz bakmak istedim, hiçbir şeyi düşünmeden, o vakit gelecekse eğer o vakte kadar kafamı bununla yormadan sadece Ecevit'in gelişiyle ilgilenmek istiyordum. Aynı evi paylaştığım insanlar onun geldiğini görmeden ve tüm saldırganlığıyla benim üzerime çullanmadan sadece Ecevit'i görüp duymak istiyordum. Sadece susarak, belki dizine yatarak, izin verirse ellerine dokunarak içimdeki amansız özlemi dindirmek istiyordum. Pişmanlık yaşayacağım çok vaktim vardı demiyordum, pişmanlığa biraz ara verip arsızca biraz mutlu olmak istiyordum. Bunun benim hakkım olup olmaması önemli değildi. Mühim olan onun varlığıydı.

"Misafirim sıcak çikolata ister mi?" diye sordum. Sütüm kaynamak üzereydi. Silik bir gülümsemeyle sobanın üstüne baktı ve başını salladı. Ayaklandım, erimiş çikolatayı yavaş yavaş ekledim sütün üzerine. Geldi oturduğu yere çöktü. Siyah kabanını koymuştu bir köşeye tamamen bir göz

dalgınlığıyla gördüm yere düşmüş küçük siyah not defterini. Benim değildi. Kabandan düşmüş olmalıydı. Sıcak çikolatayı hazır ettiğimde iki bardağı Ecevit'in önüne koyup ilerledim deftere. Eğildim aldım. "Senin mi bu?" dedim ve gayriihtiyari ilk sayfayı araladım. Çirkin eğik bir yazı vardı üzerinde. Ecevit'in yazısıydı galiba.

"Evet benim," İlk sayfayı sesli okumaya çalıştım.

"Pederem ravza-i rızvan be du gendum befrûht," benim zorlanarak okuduğum şeyin devamını oturduğu yerden okudu tek nefeste. "Men çirâ mülk-i cihan râ be covî nefrûşem."

"Hangi dil bu?"

"Acemce."

"Şiir mi?"

"Şiir," ayaklandı ve defteri usulca elimden aldı.

"Türkçesi ne?" diye sordum merakla ama o da aynı anda masanın üzerindeki tek fotoğrafa bakıp konuştu. "Yanındaki kim?" dedi.

"İnci," dedim. "Kız kardeşim." Ecevit onu ilk kez gördü. Belki de içinde olduğum ailede nefret duymadığı tek kişiydi. Varlığından bile habersizdi. Burada başka da bir fotoğraf yoktu zaten. Ailemden başka hiç kimsenin fotoğrafını görmek istemezdim İnci hariç. Hiçbir yorumda bulunmadı. Ona tek bir soru sormak istedim ama alacağım cevaptan korktum. Ecevit'in babasına da kız kardeşine de ne olduğunu bilmiyordum. Kulağıma gelen her şey söylentiden ibaretti ve ben bu söylentileri hiçbir zaman doğrulayamamıştım.

Geçti gitti yanımdan hiçbir şey söylemeden. Belki de benimle aynı şeyleri düşündü yalnızca. Belki bendeki söylentiler ondaki gerçeklerdi, belki de onda bambaşka gerçekler vardı. Ayaküstü sıcak çikolatadan birkaç yudum aldı. "Benim gitmem gerekiyor," dedi.

"Neden?" dedim hemen ve kapıya neredeyse siper olacak kadar yaklaştım. "Nereye gidiyorsun?"

"İşim var, halletmem gerek."

"Yağmur yağacak şimdi, gitme. Biraz daha kal, daha yeni geldin."

"Daha iyi ya yürürüm biraz yağmur altında, dünden beri ıslanmadım hiç," kabanını aldı ve bir çırpıda giydi.

"Ben de geleyim o zaman ben de ıslanmadım dünden beri, beraber yürürüz."

Hemen beremi taktım, üstümü giydim ve itiraz etmesine izin vermeden kapıya yöneldim. "Firuze," dedi kapı eşiğindeki bana bakarken. O çıkmadan ben çıkmıştım.

"Hadi çabuk ol, yağmur başlayacak şimdi. Yürümeye başlayalım." Anahtarı aldım, ondan önce indim merdivenleri her halükârda kapıyı çekerdi zaten. Öyle de oldu, peşimden indi. Çiselemeye başlamıştı bile. Gökyüzüne baktım ellerimi açtım. Öylece çekip gitmesin istiyordum, yağmurda cesaret arıyordum. Dış kapının da ötesine çıktığımız an, üzerinden bin yıl geçmiş gibi unuttuğum ama daha bu sabaha kadar beni yaparken deli gibi heyecanlandıran şeyi bana karşıdaki bir ağacın meyvesi hatırlattı. "Ecevit," dedim heyecanla. "Dur bekle, unuttum!"

"Neyi unuttun?" demesine kalmadı, geri koştum atölyemin içine. Dolaptan pastayı aldım, iki de çatal kaptım da indim geri aşağıya. Üzerimde beyaz bir kazak ve beyaz bir kaban vardı. Önümü bağlamamıştım. Beyaz beremle uyum içerisinde süzüldüm yağmurun altına doğru. Yağmur ben çıkıp inene kadar korkunç bir hızla şiddetini arttırdı. "Sana meyveli pasta yaptım," dedim heyecanla. "Az kalsın unutuyordum," bir köşeye geçmeyi beklemedim, yolun orta yerinde açmak istedim pastamın kutusunu. Bir çatal da olsun yesin istiyordum, yağmur başımızdan aşağı akarken tek derdim meyveli pastamdı. Üzerindeki kırmızı meyvelerin sosu elime bulaştı, dikkat etmeye çalıştım üzerimdekiler kirlenmesin diye ama arkamdan hızla geldiğini hissettiğim arabanın sesiyle dünden kalmış su birikintileri üzerime sıçrayacak sandım.

Beyaz üstümü kırmızıdan ve bir tutam çamurdan korumak için telaş yapmak istedim ama Ümitköy'ün sakin bir sokağında arabanın tekerleğinin cızırtısından sonra Ecevit'in sesini duydum önce. "Firuze!" diye bağırdı, eş zamanlı olarak beni bulunduğum yerden dengemi kaybedeceğim şekilde itti. Benden önce pastam elimden kaydı gitti, elimdeki kırmızı meyvelerin lekesine kuşların çığlıkları eşlik etti. Kulağımın dibinde ardı ardına patlayan silah sesleri ilk kuşları korkuttu sonra beni. Bedenim çok sert bir şiddetle yere çarptı, aynı anda tüm vücudumda bir ağrı hissettim bu çarpmanın şiddetliyle. Ecevit üzerime siper olmuştu ama baktığı gözlerim değildi, gözleri daha aşağıdaydı. Sol tarafımda, yerini tam olarak seçemediğim ama tüm bedenime hızla yayılan korkunç bir yangı hissettim. Ecevit'in elinde ateş vardı da bedenimde gezdiriyor sandım. Bu yangı öylesine büyüktü ki parmak uçlarım uyuştu, gözlerimin önünde su birikintileri oluşmaya başladı. Silah sesleri ya uzaklaştı ya da o yangı kulaklarıma da vurdu. Yanma hissi azalmadı ama korkunç bir acı az önce yaşadığım ağrının önüne geçti. Yangıyı hissedemiyordum artık, acı tüm sinirlerimi titretti. Ecevit adımı sayıkladı.

Meyveli pastam Ecevit tadına bakamadan ayaklarımız altında ezildi, meyveden sakındığım beyaz üstüm yağmurla yarışır bir hızla kırmızıya boyandı. Vücudum titremeye başlarken benden akan kana baktım, korku bilincimin kafasına bir tokmak gibi indi son kez Ecevit'in gözlerine baktım. Son gördüğüm gözler onun gözleri oldu.

***

Yeni bölüm sayacı ve daha fazlası için;

Instagram; uzumbugusuofficial

Instagram; dilanduurmaz

IV- kanun bilmemeyi affetmez

!!!!!!!İKİNCİ BÖLÜMDEN SONRA WATTPAD KAYNAKLI BİR SORUN OLMAKTA VE ÜÇÜNCÜ BÖLÜM DÖRDÜNCÜ BÖLÜMDEN SONRA GÖZÜKMEKTEDİR. BU BÖLÜM *DÖRDÜNCÜ* BÖLÜMDÜR. LÜTFEN ÖNCE BU BÖLÜMDEN SONRA GÖZÜKEN *ÜÇÜNCÜ* BÖLÜMÜ OKUYUP SONRA BU BÖLÜMDEN DEVAM EDİNİZ. *BU BÖLÜM DÖRDÜNCÜ BÖLÜMDÜR, ÜÇÜNCÜ BÖLÜM BİR ALTA KAYMIŞTIR.* !!!!!!!

Bu hikayedeki bütün kurum, kuruluş ve şahıslar hayal ürünü olup gerçeği yansıtmamaktadır.

****

"Selamın aleyküm," dedi. Bu adamı tanımıyordum. Ecevit değildi karşımdaki Ali Ecevit Tarhan'dı. Bana baktı ve bir haberi verdi. "Misafirlik bitti Firuze. Ali Ecevit Tarhan geldi, başlıyoruz. Kural bir," dedi ve bıçağı bir kez masaya vurdu. "Affeden tarafın dava hakkı olmayacak."

Bu cümle, benim gözümün içine bakarak okuduğu bir kanundu. Bedenimdeki titreme durdu ama bu bir sakinleşme belirtisi değildi, bu durmuş bir kalbin son tepkisiydi. Bu hikâyede hiçbir affın olmadığını, her affın bir bedeli olacağını bana haykırıyordu. İkimizin gözleri arasına hiçbir şey giremedi, Akın ailesinin evi yıkılırken bizim aramızda bir geçmiş süzülüyordu. Onlar için zaman bir kaosla akıyorken, bizim aramızda ölümcül bir yavaşlık vardı.

Bülent yerinden hoplayarak kalkıp Ecevit'in üzerine atlamasa, ben burada günlerce bu gözlere bakabilir, kalbimi bu acıyla durdurabilirdim. Bir panik atağın içinde olduğumu sandım ama sanırım bir panik atağı bastırmanın yolu da daha korkunç bir panikle baş etmeye çalışmaktı. Kendimi Ecevit'e siper ettim ve Bülent'in havalanmış yumruğu salise farkla yüzüme inmedi.

"Senin ecdadını sikerim," dedi tükürerek. Hareket ettirebildiğim tek bir elim vardı, onu Bülent'e siper ettim. Geriye doğru itmek istedim ama yapamadım. Bir katil gibi Ecevit'in üzerine üşüşmüştü. Gibi kelimesinin ne kadar fazla olduğunu elimi bedeninde hissettiği gibi gözlerini bana dikerek ve "Seni öldüreceğim," diyerek belli etti. Tüm her şeyin biletinin bana kesileceğini elbet biliyordum, belki de o biletin sahibi zaten bendim ama yine de "Geri çekil!" dedim gözlerinin içine bakarak.

Durmadı tekrar etti, "Seni geberteceğim Firuze, seni bu sef..."

"Polis!" Ecevit'in alay dolu sesi ansızın aramıza girdi. Bağırdı, bir yardım çağrısında bulundu adeta. "Katil var! Polis!" onun için komikti belki, bizimle de çok eğleniyordu ama biraz daha bağırırsa polis bunu duyardı.

Bülent daima öylesine haysiyetsiz bir adamdı ki, insanların zayıflıklarını kollar, o kısımdan yaralamak için tetikte beklerdi. Benim koluma yapışırsa canımı yakamazdı, direnirdim. Birbirimizi hırpalardık. Bu ilk kez yaşanmış bir şey değildi ama benim birkaç gün önce kurşun yemiş koluma yapışırsa, tüm dikişlerim atmış kadar canım yanardı, ona saldırmak için açılmış dilim acıyla ağzımın içine gömülürdü. Acı nefesimi kesti, gözlerim yaşardı ve ağzımdan annemin aramıza girmeyi akıl edeceği bir nida koptu. Annem "Bülent," dedi. Firuze demedi.

Annemin etkisiz elemanlığına karşı sırtımın dönük olduğu ve az önce polis diye feryat figan bizimle alay eden Ecevit'in avucunun içi Bülent'in yüzüne yapıştı ve onu yüzünden ileriye doğru itti. Omzundan iter gibi yüzünden itti, Bülent'le beraber ileriye doğru savrulacağım, ne kadar sağlam olduğunu bilmediğim dikişlerim acı bir şekilde birbirinden kopacak sandım ama kıvrak bir el Bülent'i yüzünden iterken parmaklarını da bükerek kolumdan ayırdı, Bülent beni çekemeden geriye doğru savruldu.

Kulaklarımdan karıncalar yürüyor, beynim çektiğim acıyla çın çın ötüyordu. Derin nefes aldıkça çektiğim sancıyı daha çok hissediyordum. Bülent'in bana mı yoksa Ecevit'e mi saldırmak için konum aldığını bilmiyordum ama annemin soğuk kanlılıkla "Kes şunu babanın yanına git!" dediğini duydum. Oğlunun bozulan yakasını düzeltti. "Babanın yanına git! Hadi Bülent! Babanın yanına git!"

Bülent'in ağzından sayısız küfür yükseldi Ecevit'in güldüğünü sesinden anladım. "Koş Bülent koş!" dedi bir ilkokul çocuğuna cümle çalışması yaptırır gibi. "Babanın yanına koş!"

Bülent saçlarını geriye doğru parmaklarıyla taradı ve bir rolün gömleğini giydi üzerine. Burada bu kargaşa yaşanmamış gibi kapıya doğru yürüdüğünde annem hızla Ecevit'in getirdiği tabloyu aldı. "İnci odana çık!" dedi yalnızca. Öylesine ketumdu ki yönlendirmeleri yaparken bana babamla evlenmese doktorluktan istifa edip bir tiyatro oyuncusu olarak hayatına devam edeceğini haykırıyordu.

"Aylin teyze," dedi aynı ses. Buradaki herkesle alay etmeye yemin etmişti. "ama ben onu polise de verdim..." dedi samimiyetsiz bir hüzünle. "Yine de yok edeyim dersen ben olsam ateşte yakardım, bak şömine yanıyor."

Annem Ecevit'in yüzüne bir kez olsun bakmadı. Ne düşünüyor bilmiyordum. Yalnızca seneler önce bu ailede benden sonra biraz olsun uykuları kaçan biri varsa annem olduğunu bilirdim. Bir süre en azından, vicdan azabı çekmişti. Sonra kendi oğlunu kurtardığını hatırladıkça, yuvasının sözde yıkılmadığını gördükçe vicdanı ölmüş ve en doğrusunu yaptığına karar vermişti, zamanla yaptığını savunacak hale gelmişti. Çünkü onlara benzemişti. Beni annemden ayıran en büyük fark buydu. Ben onlara benzememiştim ama annem onlardan biri olmuştu.

"Firuze İnci'yi odasına çıkar," dedi. İnci'nin donup kaldığını, ağladığını bakmadan görebiliyordum. O bu ailenin kaosuna hiçbir zaman alışamamıştı. Kendini sarsmak için durdu ve gözlerini kapattı. Doğru bir adım atmamaktan korkuyordu. "Sakin ol," dedi dudaklarını kıpırdatarak. Defalarca kez tekrar etti ve en sonunda fotoğrafı koltukla duvar arasında kalan minicik bir boşluğa sıkıştırdı. Nemli gözlerini sildi ve o sırada babamı gördüm kapıdan girerken. Sadece annemle birbirlerine baktılar ve aynı anda adımlayıp orta yerde buluştular.

"İfade vermem gerekiyor," dedi sakin bir sesle. İçinin korkunç bir kaos içinde olduğunu biliyordum ama bunu ancak onunla her gece aynı yastığa baş koyan karısı ve babasının ciğerini bilen kızı görebilirdi.

"Bunun için evimize gelmek zorundalar mıydı?" dedi annem.

"Evet, zorundalardı."

"Onlarla gitme, kendi aracımızla gidelim."

"Bu mümkün değil. Onların aracıyla gideceğim."

"Atilla saçmalama! Gitmezsen ne yapacaklar?"

"Kelepçe takmaya hakları var," dedi babam ve annem olayın büyüklüğünü o an anladı. Gözleri parıldadığında hızla kaçırdı. Babam yanaklarını avuçladı yaklaştı ve annemi alnından öptü. Öylece onları izliyordum.

"Sakın ola ki ağlama, sen Aylin Akın'sın," dedi fısıltıyla. Anneme zehirli bir gücü aktarmaya çalışıyordu, annem bunu almaya alışık bir bağımlıydı zaten. "Gideceğim ifade vereceğim ve elimi kolumu sallayarak çıkacağım."

"Eve arama yapabilirler mi?"

"Bunun olmaması için elimden geleni yapacağım ama böyle bir ihtimal doğarsa ne yapman gerektiğini sana söyleyeceğim,"

"Tamam..."

"Seni seviyorum,"

"Biliyorum," dedi annem. Babama öfkeli olmasaydı, o da sevdiğini söylerdi ama öfkeliydi. Sırası olmadığı için belli etmiyordu. Annemden ayrıldığında masada öylece ağlayan İnci'ye doğru ilerledi hızla. Günlerdir babamdan uzak duran İnci babam ona yaklaştığı gibi kollarını hızla babama sardı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Öylece onları izliyordum. Babam saçlarını okşuyordu, öpüp kokluyordu kızını hızla.

"Gelince bana kruvasan yapacak mısın?"

"Baba..." dedi İnci nefes nefese.

"Yapmayacaksan, gelmeyeyim."

"Yapacağım, ne olur gel."

"Söz mü?"

"Söz," dedi İnci ve babamın kollarından çok zor koptu.

"Dışarısı gazeteci kaynıyor baba," dedi Bülent. Elinde babamın kabanı ve siyah bir gömlek vardı. Babam hızla üzerindeki kazağı çıkardı, annem kravatını taktı ve kabanını giydirdi. Yakasını özenle değiştirdi ve babam Bülent'in omzuna dokundu.

"Gazetecilere tek bir kelime bile kurmayın. Ağzınızdan tek bir kelime bile almasınlar. Evim de hanem de sana emanet oğlum," dedi. Bir satranç oynar gibi adım adım gidiyordu. Herkes birer piyon gibi onun dediklerini uyguluyordu. Bülent babama sarılırken "Avukatlar bizden önce varacaklar," dedi. Son kez annemi öptü, İnci'ye sarıldı ve benim yanımdan öylece çekip gitti.

O an ne oldu bilmiyorum, sanırım kolumun acısı gözlerimi yaşarttı. İçimde korkunç bir sıcaklık yayıldı. Bir sobanın gümbürtüsünü duyuyordum adeta. Babam ansızın durduğunda hızla ona döndüm. Bana döndü sandım, Ecevit'e baktı. Ecevit rahat bir tavırla telefonunu ve arabasının anahtarını aldı ve babama baktı.

"Ali Ecevit Tarhan," dedi babam kafasını sallarken.

"Ta kendisi."

"Görüşeceğiz,"

"Yerim yurdum belli."

Ecevit babamdan önce çıktı evden ve babam son kez anneme bakıp polis memurlarına doğru ilerledi. Babam o arabaya binene kadar Bülent yanından ayrılmadı. Annem babam evden çıktığı an sırtını döndü ikimize de. Ağladığını biliyordum. Yerimden kıpırdamıyordum, öylece tablonun sarıldığı ambalaja bakıyordum. Neyi beklediğimi biliyordum.

Bir, iki, üç, dört, beş...

Kapı yerinden sökülecek hızla çarptı ve Bülent Akın tüm heybetiyle bana doğru gelmeye başladı.

"Senin belanı sikeceğim!"

Onun bana yapacağı hamleden önce hamle yapmazsam elinden kendimi kurtaramayacaktım. Üstüme yaklaşan gölgesini takip ettim. Bana varmasına bir adım kala sağlam omzuma tüm gücümü yükledim ve yanağına okkalı bir tokat yapıştırdım. Avcuma bir kor düştü, sarsıldı ve birkaç adım geriye gittim.

"Sen bana hiçbir bok yapamazsın!" dedim haykırarak. Sesim camları titretecek kadar yüksekti. Tokadım onu daha da öfkelendirdi, tek hamlede saçlarımı avucunun içine aldığında saçlarımdan çok omzum acıdı. Gözlerimi kocaman açtım, bir damla bile gözyaşı dökmeyecektim. Annemle İnci aynı anda aramıza girdi, saçlarımı koparark aldılar elinden. Suratına yumruk atmak istedim gücüm yetmedi. Omzum çok ağrıyordu.

"Bırak anne! Bırak! Geberteceğim bırak! Ne geldiyse senin kızın yüzünden geldi başımıza! Gitti o orospu çocuğunu sonunda buldu da başımıza bela etti. Geberteceğim, bu gece gebertec..."

"Sen bu dünya üzerinde yaşayan en alçak adamsın!" dedim. Kuduz bir köpek gibi saldırıyordum ona, İnci engel oluyordu. "Katil!" diye haykırdım. "Katil! Alçak! Şerefsiz alçak!"

Saçlarım yine avuçlarına düşeceği an, kopacağını bile bile geri çekildim. "Katilsin sen! Bizim başımıza ne geldiyse senin yüzünden geldi! Kati..."

"Firuze kes sesini!" çenem aniden annemin avucunun içine sıkıştırıldı. Bana vurmadı ama susturdu. "Sus! Sus artık sus! Kes sesini! Sus!" saçlarım Bülent'in avucunda kaldığında ya da belki de açılmış olan dikişlerim bu kadar canımı yakmadı. Annem bana öyle büyük bir nefretle baktı ki, yanaklarıma baskı uygulayan parmakları canımdan can aldı. Belki de uzun süre sonra ilk kez birine böylesine hayal kırıklığıyla baktım. Gariptir ben en çok canım yanarken bu kadar gülümsüyordum galiba.

İnci'nin de temasından kurtuldum, gülümsemem sönmeden ayrılmam gerekiyordu yanlarından. Bin bir türlü küfür yedim ama biraz olsun annem kadar zoruma gitmedi. Arkamda bıraktım herkesi. Tam otuz sekiz merdiven boyunca gülümsedim. Ecevit bir kez bana ağlamama oyunu öğretmişti. Onu oynadım. Ona sorsam hatırlamazdı ama ben çok sık oynardım. Hiç unutmamıştım.

Odaya girene kadar oyunum sürdü. Işığı hiç açmadım kapıya yaslandım ve dibine çöktüm. Sonra oyun bitti. Oynayacak gücüm kalmadı, minik minik hıçkırmaya başladım. Sonra büyüdü, kocaman oldu. Elim kolyemden hiç ayrılmadı. Akın malikanesinde tüm gece ışıklar sönmedi. Bir odanın ışığıysa hiç yanmadı. Bir insanın kalbinin ışığı söndüyse, gördüğü tüm ışıkları kapalı tutardı. Kalbinin karanlığını karanlıkta gizlerdi.

***

Odanın içindeki inlemelerim duyulan tek sesti. Nefes nefese klozetin üzerine çöktüm. Hayır yapamayacaktım. Canım çok yanıyordu, kendim yapamazdım bunu. Bandaj, kuruyan kana yapışmıştı, çıkmıyordu. Ellerim sararmıştı acıdan, çıkaramıyordum. Siyah bol bir kazak bulup giyecektim. Kanarsa kamufle olsun yeterdi. Banyodan çıktım, dolabımdan siyah yarım boğazlı bir kazak aldım. Acıyla kıvrıla kıvrıla giydim. Saçlarımı toplayabildiğim kadar topladım ve çıktım odadan. Babam yirmi dört saatlik bir çapraz sorgunun 14. saatindeydi sanırım. Bugün ailecek oraya gidecek ve bir boy gösterisi yapacaktık. Yirmi dört saatin sonundaysa babamın alıp çıkacaktım. Güvenli aile pozu çizecektik. Ülke çalkalanıyordu. Karşıt gazeteler ve partiler durmaksızın açıklamalar yapıyor, yeni manşetler giriyordu. Bazen bizden daha çok şey biliyorlardı, bazen yalan haber giriyorlardı. Babamın dahil olduğu partinin genel başkanından yalnızca bir kez açıklama gelmişti, bir şeyler söylemişti ardından hızla bizi aramıştı. Anneme sözler vermiş, gazetelere yaptığı şovların aksine adaletten yana değil babamdan yana konuşmuştu. Dün geceden beri telefonlarım susmuyordu. Bazı gazeteci arkadaşlarım, bol bol Alpaslan, tanımadığım numaralar... Mesajlar... Twitter hesabımın mesaj kutusuna dolan hakaret mesajları... Bakıyor ama görmüyordum.

Gittim bir boşluğa oturdum, kimsenin yüzüne bakmadım. "Bu mal neden cenazesi var gibi giyindi?" diye sordu Bülent. Cevap vermedim.

"Bülent yine başlamayın. Firuze niye makyaj sürmedin?" dedi annem. Dirseğimi masaya yasladım ve alnımı ovaladım biraz. Ona da cevap vermedim. Sonra ansızın artık hissettiğimden bile şüphe ettiğim elime İnci dokundu. "Abla," dedi. İlk kez ona baktım.

"Sana sandviç yapmamı ister misin?" dedi kısık bir sesle. Tek bir soru beni en az dün gece kadar şiddetli ağlatabilirdi. Çenem titredi ama dedim ya ben en çok canım yanarken gülümsüyordum diye, yine gülümsedim ama çok ağlamak istedim.

"Teşekkür ederim bir tanem. Yemeyeceğim. Sen yedin mi?"

"Biz yedik bir şeyler. Sana da bir şeyler hazırlayayım ister misin?"

Çenem daha çok titredi. Başımı iki yana salladım. "O herifi bu dünya üstünden sileceğim," dedi Bülent. Bu benim önüme attığı bir yemdi. "O fotoğrafı bulduğuna bulacağına pişman edeceğim onu,"

"Bülent biraz olsun sırası gelince konuş," dedi annem.

"Onu var ya, bu yaşına kadar ölmediğine pişman edeceğim. Yalvaracak. O fotoğraf benim elime düşmeseydi de cayır cay..."

"Hiç demiyorsun değil mi benim babamın neden öyle bir fotoğrafı var diye?" dedim öylece, içi bomboş bir sesle. Ona baktım.

"Demiyorum,"

"Aklın yarım o yüzden."

"Senin o aklını dağıtırım,"

"Anca böyle içi boş tehditler," anneme döndüm çenemle kendisini işaret ettim. "Dün gece avukat oldunuz, savcı oldunuz, cellat oldunuz ama bir kere bile bu adamın nasıl böyle bir fotoğrafı var demediniz değil mi? Tek derdiniz bu fotoğrafın ortaya çıkması, neden böyle bir fotoğraf var demediniz."

"Firuze susmaya devam et,"

"Etmiyorum! Babam önüne gelene vatan haini muamelesi çekerken gerçek vatan hainleriyle fotoğrafları çıktı. Siz bunu nasıl sorgulamazsınız ya! Neymiş efendim fotoğrafı ortaya çıkarana neler neler yapacakmış! Sen kimsin ki? Babam bu olayın bile ekmeğini yiyerek bu halkın yarısından fazlasından oy aldı ya. Biz nasıl bakacağız bu halkın yüzüne! Bunları düşündünüz mü?"

"Çok eski bir fotoğraf o!" dedi annem. Tiyatrodan doktorluğa, oradan avukatlığa uzanan iğrenç bir kariyer yönetimiydi. Çok isterdim annemin bu ülkede hakkı verilmediği için aç kalan ama yine de sanatını icra eden tiyatrocular dan olmasını. Belki keşfedilmezdi, belki binlerce dolarlık çantası olmazdı ama onurlu bir yaşam sürerdi.

"Babam zamanında eski fotoğrafları çıkanları affetmedi ama anne!"

İkisi de bana öfkeyle baktı. Yine ayna olarak duruyordum karşısında. "İnsanların içtiği içkiye kadar burnunu sokmaya başlarken, kendini o kadar kaybetmişken duvarların arkasında içtiği rakılar çıktı ortaya. Hadi fotoğraf eski, bu utançla nasıl yaşay..." durdum ve kafamı iki yana salladım. "Siz neler neler yaptınız da yaşadınız? Bunda mı yaşayamayacaksınız, benimki de laf!"

"Senin sesini babam çıkınca keseceğim sen annene dua et," dedi Bülent.

"Sen annene dua et. Beni değil seni dar ağacından aldılar her seferinde."

Aramızda ucu harlanan kavgayı evin çalışanının araba için verdiği haber böldü. Herkes sustu da sessizce ilerlemeye başladı. Şişmiş gözlerimi, siyah gözlüklerimle kapattım. Annem Bülent'le bir araca bindi, ben İnci'yle. İkimizden de ses seda çıkmadı. İnci saçlarımı daha düzgün şekilde topladı yalnızca. Emniyetin önünde zaten bir kalabalık bekliyordum ama yine yüzüm buruştu. Babam aksini söylese de konuşmazdım, nefret ediyordum bana uzatılan her mikrofondan. Gazetecilerin bir kısmı diğer araca bir kısmı bizim araca geldi. Benim kapım açıldığında indiğim gibi elimi İnci'ye uzattım ve çenemi dikleştirdim. Bize uzanan her mikrofona ve soruya bakmadan ilerlemeye çalıştım ama çok zordu. Bülent ve annem hızla geçip gitseler de benim gücüm bu kalabalığa yetmiyordu. Alışık değildim onlar

gibi. Bir an elim İnci'nin elinden koptu. Yalnızca iki saniyede İnci'yi gazetecilerin arasında kaybettim ve korkunç bir hızla onun üstüne üşüştüler.

Öyle acımasız sorular ardı ardına kardeşimin üzerine bindi ki telaşla itmeye başladım insanları. İnci korkuyla etrafına bakıyordu. "Hayır arkadaşlar, lütfen," dedim İnci'nin elini tutmadan hemen önce ağzının dibine getirilen bir mikrofonun ardından "Vatan haini misiniz?" sorusu geldiğinde içimdeki tüm ipler koptu.

İnci, Akın ailesinin temiz yüzüydü.

"Sen on altı yaşındaki bir çocuğa böyle bir soru soramazsın!" dedim ve yarın hakkımda ne yazılacağını bile bile parmağım kalktı. On yedisinden gün alıyordu İnci. Tam on yedi bile demedi dilim. "Sen bu mesleği yapıyorsan mesleğin etik ve ahlak kurallarını da taşıman gerekiyor. Bir çocuğa böyle bir soru soramazsın."

Ansızın flaşlar yüzümde patlamaya başladı. "O zaman size soruyorum Firuze Akın, vatan haini misiniz?"

"Gel İnci!"

Bu kez o kalabalığı ite ite yardım da çıktım aralarından. "Terbiyesiz," dedim ağzımın içinden. Şimdiye kadar bir kez olsun babamın siyaseti için ağzımdan tek olumlu bir şey çıkmamıştı. İnci bir kez olsun bir yerde konuşmamıştı. İnci çocuktu. Atilla Akın'ın kızı olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. İnci daha çocuktu.

Rolümüz şimdilik burada sonlanmıştı. İyi aile pozumuzu vermiştik. Kenetlendiğimizi herkese duyurmuştuk. İnci'yi onların yanına bıraktım. Bir köşeye geçip oturdum. Sanki içeride sorgulanan babam değilmiş gibi defalarca kez gelip bir şey içip içmeyeceğimiz soruldu. Geniş bir odanın içindeydik. Önce ayaklandım sonra odadan çıktım çaktırmadan. Genel başkan da girince odaya işim biraz kolaylaştı. Bulduğum ilk camdan aşağıya baktım. Gazeteciler oradaydı, gitmemişlerdi. Kapıdan uzaklaştım ve telefonumu çıkardım. Neredeyse tüm rehberimin beni aradığı telefonda beni aramayan tek kişiyi aradım.

Ali Ecevit Tarhan'ı.

Kolyemi tuttum sıkıca. Yine yıldızın uçları parmaklarımı deşti. "Buyur," diye açtı. Adeta ben o İstanbul beyefendisi değilim demeye çalışıyordu.

"Neredesin?"

"Suikast mı düzenleyeceksin?"

"Ecevit neredesin?"

"Kuğu besliyorum söyle,"

"Geliyorum bekle."

"Keyfim bilir," dedi ve suratıma kapattı. Emniyetin arka kapısını aradım. Güneş gözlüklerimi taktım, hiç kimsenin ruhu duymadan çıktım emniyetten. Birazdan yokluğum fark edilirdi, bir süre umursanmaz sonra şüphelenirlerdi. Ben çoktan taksiye binmiştim, inene kadar da fark eden olmadı. Telefonum çalmadı.

Park çok büyük değildi ama yine de oturma yerleri sayıca fazlaydı. Kuğuların olduğu yerin çevresinde daha az bank vardı. Daima oturduğum bir yer vardı, istemsizce ilk o banka baktım. Bazen o bankta oturur, dizlerimi kendime çekip bir şeyler çizerdim. Evim gibi diyemezdim, biraz fazla olurdu ama rahat ettiğim bir misafirlik gibiydi orası benim için.

Ecevit o bankı tercih etmişti. Çok az, azımsanacak kadar az, gülümsedim.

Ona doğru ilerledim ama benden önce bir köpek vardı. Kuyruğunu ağır ağır sallıyorken yavaş adımları Ecevit'in önünde durdu. Ecevit ikimizin de geldiğini gördü ama köpeğe baktı. Önüne köpek oturdu, yanına ben. Köpeğin baktığı yere baktım. Yarım ekmeğin arasında peynir vardı, bir de sanırım domates.

"İstiyor musun?" diye sordu. Köpeğe. Ucundan bir parça kopardı, uzattı ağzına doğru. Yere koymadı. "Yersen biraz daha koparacağım, ziyan olmasın, yazık günah," dedi. Köpek Ecevit'in avucunun içinden tek

lokmada aldı ve yüzüne bakarak çiğnedi. Ecevit cebinden bir mendil çıkardı, ekmeğinin yarısını küçük parçalara bölerek sol köşeye koydu.

Yarısı kalmış ekmeğe baktım ve geldiğimden beri ilk defa konuştum. "Bana da çok az verir misin?"

Sabah bana avokado sosuyla hazırlanacak sandviçi tereddütsüz reddetmiştim ama içinde biraz peynir ve domates olan ekmekten bir parça istiyordum. Dişlerimi birbirine bastırdım. Ben sadece Ecevit'in benimle lokmasını paylaşmasını istiyordum.

Ecevit bana bakmadan kalan ekmeği de ikiye böldü. İkimize de pek bir şey kalmadı ama benimle lokmasını paylaşmış olması elimdeki küçük parça ekmeği dünyanın en kıymetli hazinesine çevirdi. İkimiz de sessizce ekmeği yedik.

"Tiksinmeyeceksen iç," dedi ayranını bana doğru uzatırken.

"Tiksinmem," dedim ve uzandım ayrana ama içmeden durdum. "Sen tiksinir misin?" diye sordum. Cevap vermedi, ayranı usulca yerine geri bıraktım. Bir yavru kuğu, annesinin çok gerisinde kalınca kaybolduğunu sandı. Gözlerim doldu bunu görünce, o yavruyu izleyip sessiz ve gizli birkaç gözyaşı döktüm. Ben bile görmedim.

Ekmeğim bitti, çok uzun zamandır bu kadar tadını alarak yediğim hiçbir şey olmamıştı. Biraz olsun karnımın doyduğunu hissettim, bunun için "Teşekkür ederim," dedim.

"Ne demek. Kuru ekmek. Dilsiz canla da düşmanla da paylaşacaksın."

O ekmek midemde büyüdü, öylesine bereketliydi ki, günlerce bana yemek yedirmeyecekti. Gözlerimi kaçıramadım direkt yumdum. Kuğular gözyaşlarımda boğulmasın istedim, ağlamama oyununu oynayamadım. Hiç sesim çıkmadı ama kapalı iki kutudan taştı. Sıvılar sıkıştırılamadı.

Yirmi beş yıllık hayatımda annemi babamı bile düşman bellemiştim ama bir gün bile yoktu ki oyun arkadaşımı düşman bellediğim. Halbuki bu dünya üzerinde onun en büyük düşmanı bendim belki de.

"Ağlayacaksan kalk git yanımdan Firuze,"

"Ağlamam seni niye rahatsız ediyor Ecevit?"

"Zerre de umurumda değil," dedi acımasızca. Bir nefeslik es verdi ve "Kuğular rahatsız oluyor. Kalk git ağlayacaksan."

Sinirlerim bozuldu galiba, güldüm biraz. Azımsanacak kadar da değil. Başım çok ağrıyor, omzumun ve elimin acısı bile artık net değildi. Hepsi baş ağrısı gibi geliyordu.

"Dün gece o masaya oturmanın tek sebebi yapmak istediklerindi,"

"Bravo, kafan çalışıyor."

"Misafirlik bitti, söyle ne istiyorsun?"

"Suçluların cezasını çekmesini."

"Babamın suçlu olmadığını, o fotoğraftan hiçbir şey çıkmayacağını biliyorsun."

"Neye dayanarak söylüyorsun bunu, yargıç mısın sen? Ulan bir kerede sizin boynunuz adalete kıldan ince olsun! Baban suçlu. Devletin içinden geçmek isteyenler adamlarla boy boy fotoğrafları çıktı, daha ne olsun?"

"Gerçekten derdin bu mu Ecevit?" dedim. Biliyordum buydu.

"Vatana ihanetten yargılandım diye baban gibi vatan haini mi olacağım? Bir siz misiniz lan bu vatanı seven? Bu derdim. On altı yıl yattım, vatanım için devrim yapmaya çıktım. Olamaz mı? Dışarıda beş kişiden üçü babana oy veriyor, ben bu ülkenin evladıyım. Baban gibilere peşkeş çekmeyeceğim bu vatanı,"

"Babam gibi konuşuyorsun," dedim öylece.

"Onun cümlelerini ezberledim zaten. Yoksa çoban mıyım ben böyle konuşayım? Yalan dolan hepsi. Bak nasıl anladın hepsini. Merak ediyorum. On sekiz sene önce, alacağı ceza artsın diye yaşı iki yıl büyütülen o

çocuktan sonra ne değişti bu ülkede? Baban gibileri, gerçek hainleri ödüllendiriyor mu yoksa cezalandırıyor mu? Adalet mülkün temeli mi yoksa babanın tekeli mi?"

"Babamın tekeli," dedim dürüstçe. Bu gerçeği zaten biliyordu, yalan söylüyordu, amacı tam olarak bu değildi. Ondan mı gizleyecektim? Bu konuda canı en çok yanan oyken ona mı yalan söyleyecektim?

"Senin babanın şerefini sikeyim o zaman."

Cebinden sigarasını çıkardı ve yaktı hızla. Parmakları titriyordu öfkeden, görebiliyordum. "Senin babanın da baban gibilerin de gelmişini geçmişini sikeyim. Amına koyayım böyle düzenin."

Hiçbir şey söylemedim, öfkesini kusmasını bekledim. Babam birkaç saat sonra çıkacaktı. Belki gerçekten suçlu olmadığı için ama olsaydı da bir şekilde çıkardı biliyordum ben. Babam kılıfı çok bir adamdı. Babamda minare kılıfından çok ne vardı ki?

"Okula başlamadan bana on kıta İstiklal Marşı ezberleten babamı, cezaevinin önünde vatan haininin oğlu diye copla dövdüler. Yedi sülalenizi sikeyim lan sizin. Kalk git Firuze. Siktir ol git yanımdan."

Adeta öfke nöbeti geçiriyordu. Titreyen ellerinden çok bir tamlama kulağımı tırmalıyordu. Böyle bir bilgi yoktu benim zihnimde. Hatırlamıyordum. Ecevit gittikten sonra çoğu an silik silikti zaten ama böylesine bir şeyi hiç hatırlamıyordum. Sormaya korktum.

"Hüseyin a..."

"Alma babamın adını o ağzına!" dedi. Eli havalandı, titriyordu. Beni tehdit edemeyecek kadar. "Sakın alma benim babamın adını ağzına. Benim babamın ismi sizin gibi haysiyetsizlerin ağzına ağır gelir. Konuşma."

Hüseyin amcanın saçımı okşayışları kendi babamdan daha çok kalmıştı hatırımda. Bir soğuk kış günü oturduğum bu bankta zihnimde Ecevit'in bir cümlesi canlandı. Ressamlar zihinlerinde de iyi resim çizerdi. Hüseyin amcanın bir 23 Nisan'da kendi eliyle yaptığı kilden kırmızı tokayı saçlarıma

taktığını hatırlıyordum. Bayramda hediye verilir diyordu. Bugün de senin bayramın. O anıyı zihnime çizilen cop darbeleri bölüyordu. Nefes alamadım başımı eğdim de yüzümü örttüm. Ecevit'ten daha çok nefret ettim kendimden. Yine sordum. *Firuze niye yaşıyorsun? Öl artık, öl Firuze, öl! Bu veballe yaşanmaz, öl!*

Midem yoğun şekilde bulanıyor, başım ağrıyor ve telefonum çalıyordu. Kimin aradığını görebiliyordum bakmasam da. Defalarca kez çaldı, ardı ardına. Öfkemi kusmam için doğru insandı telefondaki biliyordum.

"Ne var Allah'ın cezası ne var?!"

"Abla..." dedi İnci, beni yanılttı. Başımı geriye doğru attım ve gri gökyüzüne baktım. Yüzümde yaşlarım donmuştu.

"Efendim ablacığım?"

"Neredesin abla?"

"Dışarıdayım, bir şey mi oldu?"

"O adamla mısın?"

"Sana bu soruları kim sorduruyorsa İnci, telefonu ona ver,"

"Abim gelmen için yarım saat biçti,"

"O abine söyle, gelmiyorum, yarım saati de doldurdum ne yapıyorsa yapsın. Hatta onlara söyle ki paşa gönlü ne zaman isterse o zaman gelecekmiş tamam mı?"

"Abla lütfen yapma böyle."

"Görüşürüz İnci," dedim ve kapattım telefonu. En kötü ihtimalle kalkar gelirdi ama koskoca Bülent Akın toplumun içine karışamayacak alçaklıkta olduğu için bu parka girmezdi. Rezillik çıkaracağımı da bilirdi.

"Defolup gitsene Firuze ailenin yanına,"

"Gitmiyorum," dedim daha sıkı oturdum banka. "Buraya git oraya gel. Gitmiyorum. Halka ait bir banktan da mı kovacaksınız beni?"

"Sen kendini halktan mı sayıyorsun?"

"Sayıyorum," dedim kıpırdamadım yerimden. "Sayıyorum Ecevit. Sen ister kabul et, ister etme sayıyorum. Hem bu bank benim her zaman gelip oturduğum yer. Senin yaşının on katı kadar ben bu banka gelmişimdir, oturmuşumdur. Anladın mı? Babanın malı mı diyeceksin biliyorum ama değil. Babamın değil, babamın olsa gelip oturmazdım zaten."

Bir kapana sıkıştırmışlardı beni, herkes dört yandan saldırıyordu. Nefes alamıyordum. Orta yerde haykıracaktım. Ben nefes alamıyorum diye bağıracaktım. İnsanları durduracaktım sarsacaktım ve ben nefes alamıyorum diye bağıracaktım. Ecevit'e ne yapmıştık biz? Çantamdan kablolu kulaklığımı çıkardım, karman çorban olmuştu. Nefes alamıyordu. Bana ait olan hiçbir şey nefes alamıyordu. Biz Hüseyin amcaya ne yapmıştık? Düğümü çözmedim, bu düğüm alamadığım nefesi temsil ediyordu zaten. Çözmeye çalışsam da hiç çözemezdim. Koparırdım ama çözemezdim. Kaç kulaklık elimde heba olmuştu da biri bile çözülmemişti. Nefes alamıyordum, kulaklığım çözülmüyordu. Çözmeden taktım, indirdiğim son şarkıyı açtım. Çantamdan bir kurşun kalem çıkardım, rastgele bir köşeye eğildim ve ne olduğunu bilmeden çizmeye başladım. Biz Tarhan ailesine ne yapmıştık?

Ecevit kalkıp gitmedi ve yaklaşık yarım saat kadar bir vakit geçti. İki tane adamın tepemde dikildiğini gölgelerinden hissetim. Kurşunu tahtadan ayırdım, ne çizdiğime bakmadan kafamı kaldırdım. İki tane eşkıya gördüm. Takım elbiseli, temiz tıraşlı iki tane eşkıya. Kulaklığımı çıkardım ve onlara baktım. "Buyurun?" dedim ne olduğunu bilerek.

"Buyurun Firuze Hanım, size emniyete kadar eşlik edeceğiz Bülent Bey'in isteğiyle."

"Teşekkür ederim, çok incesiniz ama bu teklifinizi reddediyorum. Şimdi hemen burayı terk edin."

Bir an bakıştılar ve uzun boylu olan konuştu bu kez. Midemi bulandırıyorlardı. Babamın gücünü anlatan her şey bana mide bulandırıcı geliyordu. "Firuze Hanım bu bir teklif değildi."

"Emir miydi? Sen bana emir verebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bülent Bey'in emri. Buyurun, size eşlik edelim."

"Benim emrim de tam şu an burayı terk etmenizi söylüyor. O Bülent'e de söyleyin, kendisi bu halkın iyiliğini isteyen siyasetçi, mafya babası değil. Aklını başına alsın, rezil etmesin kendisini."

Yeniden bakıştılar, zor kullanamazlardı. Buna izin vermezdim. O Atilla Akın'ın oğluysa ben de kızıydım. Oğlunu dinleyip kızını zorlayamazlardı. Diğerine göre daha kısa olan geri çekildi bir telefon görüşmesi yaptı. Geri geldiğine gözlerimin içine baktı. "İlettik söylediklerinizi,"

"Yanıtı nedir?"

"Mafyalıktan anlayacaksa mafyalık uygulayacağım. Ya kendi iradesiyle yürüsün ya da tutun kolundan zorla getirin."

"Tamam..." dedim anlayışla. Kafamı salladım ve kalkacağımı sandılar. Kulaklığımı çıkardım telefonumdan. "O zaman ben polisi arıyorum, siz emniyete gidin. Ben geleceğim arkanızdan, Bülent'e de orada selamımı iletin."

Telefonum 155'i tuşladı ama bir el telefonuma uzandı ama dokunamadan sol tarafımdan bir el daha girdi araya. Ecevit'in eli bana uzanan elin arasına siper oldu. "Dur bakalım orada, geri çek elini," dedi ve adama baktı. Sesi oldukça sakindi.

"Sen karışma birader,"

"İnan ben de onu istiyorum. Aranızdaki mevzu biraz olsun umurumda değil. Ne yaparsanız yapın ama ben banktan kalkınca. Benim yanımda hiçbir halt yapamazsınız. Yapmaya kalkarsanız bak şu arkada kuğuların olmadığı yeri görüyor musun?" dedi ve çenesiyle bir yeri işaret etti. Ben dahil herkes

baktı o kısma. "Kafanızı oraya sokar çıkarırım sokar çıkarırım. Ben böyle bir şey yapmak istemiyorum. Cinayetten yeni çıktım hapisten. Belalıyım ben, tutamıyorum kendimi ama sizi tanımıyorum. Asla, tanımam etmem. Ama benim oturduğum banktan kadını zorla kaldırmaya kalkışırsanız ben de kalkışırım her şeye. Ya ikna edin kadını, kendi ayaklarıyla kalksın yürüsün ya da benim banktan kalkmamı bekleyin."

Adamın bana uzanan elini itti Ecevit ve bu kez Ecevit'e ulaşmaya çalıştı ama Ecevit'in yanında yatan köpek ansızın öyle bir ayaklanıp havladı ki, yerimden hopladım. Dişlerini gösteriyor, hırlıyordu, her an saldıracağını belli ediyordu. Adam korkuyla geri çekildi. Ecevit köpeği işaret etti "İki lokma ekmek verdim, benim için yapmayacağı şey yok. Cebi delik adamım ben kuru ekmek verdim, insan eti yedirtmeyin bana."

Köpek adeta Ecevit'i anlamış gibi bir kez daha havladı. Saldıracaktı. "Hadi," dedi. "Ya ikna edin kadını ya da benim kalkmamı bekleyin. Ben kalktıktan sonra ne bok yerseniz yiyin. Geri basın şimdi, benim için sorun yok ama bunun için aynı şeyi söyleyemem. Canınızı seviyorsunuz geri çekilin."

"Firuze Hanım, lütfen," dedi adam çaresizce.

"Paşa gönlüm ne zaman isterse o zaman kalkıp gideceğim. Sizinle de gitmeyeceğim. Bülent'e bunu da ilet..." köpeğin onlara doğru atılımıyla korkuyla geri çekildiler, cümlelerim yarım kaldı. Yaklaşamadılar bize. Ecevit'e baktım ve "Ne zaman kalkacaksın?" diye sordum çaresizce. Beni kaldırıp götürürlerse, çırpınırdım direnirdim ama iki erkek gücüne fiziken yetemezdim, bir kolumu kullanamıyorken üstelik.

"Sigaram bitince," dedi ve paketi çıkardı.

"Paket mi, adet mi?"

"Paşa gönlüm ne isterse," dedi ve tek eliyle yanımızdaki köpeği sevdi. Çok kızgındı ben sevmeye cesaret edemedim ama Ecevit "Aferin oğlum," dedi onu duydum. Sigarasını yaktı, biri bitti diğerini yaktı. Paketini aldım boşluktan, içindeki sayıya baktım. On iki adet vardı. Karşımdaki adamlar telefon görüşmeleri yapıyor ve bana bakıyorlardı. Ecevit'e baktım.

Sigarasını içine çekince başını yukarı kaldırdı ve gökyüzüne üfledi tüm dumanı. Adem elması, ağır bir yutkunmayla hareket etti, gözlerini yumdu bir an. Saatlerim olsa onu izlemek isterdim ama ne saatlerim vardı ne de o buna izin verirdi. Yeniden kulaklığımı taktım. Ecevit on iki sigarayı bir saatte içti. Son sigarasını yaktığında ahşaba çizdiğim söğüt ağacına baktık ikimiz de.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Sigarımı içtim, senin için yaptığım bir şey yok," dedi. Her neyse sebebi "Yine de teşekkür ederim," dedim ve kulaklığı çektim telefonumdan. Onlarca cevapsız aramayı es geçip taksi çağırdım. Hiç konuşmadan kalktık, ikimiz de iki ayrı yöne doğru ilerledik. Peşime takıldıklarını biliyordum. "Taksi çağırdım, emniyetin yolunu unuttuysanız taksiyi takip edin," dedim ve taksinin geleceği yöne doğru yürüdüm. Yakın bir duraktı zaten, çok geçmeden geldi. Hemen bindim ve gözlüğümü taktım. Emniyet'in arka kapısından kaçak göçek girdim. Bülent onca polisin arasında, hiç çekinmeden adeta yakama yapıştı.

"Sana paşa gönlüm ne zaman isterse o zaman gelirim dedim," başımı salladım, ondan uzaklaştım bir adım. "Yarım saatin üzerinden dört yarım saat geçti, paşa gönlüm isteseydi dört yarım saat daha geçirirdim ama sen hâlâ burada şov yapıyorsun. Senin aklın yarım,"

"Çok özledin değil mi sen eve kapatıldığın günleri?" dedi acımasızca. Dudaklarını kemiriyor, başını sallıyordu hızla. Tiksiniyordum.

"Ateş olsan cürmüm kadar yer yakarsın."

"Sana o özlediğin günleri yaşatacağım. Bekle. Babam çıksın, o günlerin bin beterini yaşatacağım sana. Senin hak ettiğin hayat dört duvar," taktığı kravatı elime sardım onu kendime doğru çektim. Alınlarımız birbirine çarptı.

"Ancak katillerin hak ettiği hayat dört duvardır," dedim kısık sesle. "Bu cümleyi bağırarak söyleyeyim ister misin?"

"Ne yapıyorsunuz siz?" annem hışımla araya girmese, oğlunun kravatını kurtarmasa elimden devam edecektik. "Emniyetteyiz ne yapıyorsunuz? Firuze!" dedi, adım ağzından savaş meydanında gibi çıktı. Beni doğurduğu için içi yanıyordu adeta. Ağzıma gelen onlarca sitemi yuttum da geçtim gittim yanlarından. Bizim için ayrılan, muhtemelen bir müdürün odası olan yere girdim. İnci odadaydı, içeri girince ayaklandı bana sarıldı. Hiçbir şey konuşmadım kimseyle. Sadece bir kez kalkıp lavaboya gittim. Soğuk olan elimi sıcak suyun altında tuttum biraz. Bandajımı kontrol ettim, etrafındaki kan lekelerini temizlemeye çalıştım. Belki kalkar diye zorladım ama olmadı. Yapışmıştı.

Çıktığım odaya geri dönüyorken odada bu kez beni bir başkası karşıladı. Üstelik İnci de yoktu. Alparslan Yiğit, karşı koltuğa oturmuş kapıyı izliyordu. Görüş alanına girdiğimde gözlerime baktı ve hızla ayaklandı. "Firuze," dedi. Ben kapıyı kapatmadan o bana vardı. Kapıdaki elimin üzerine elini koydu ve tek kapatamayacakmışım gibi benimle beraber itti kapıyı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim ve elimi elinin altından çektim.

"Benimki de soru... Yüzün sapsarı, gel otur şöyle. Sen zaten yaralısın. Bülent'in bazen şuuru tamamen kapanıyor, seni getirmesine gerek var mıydı?"

Saçlarımın dün gece Bülent'in elinde kaldığını bilse, herhalde kendisi şuur kaybına uğrayacaktı. Onun oturduğu koltuktan uzak bir yere oturdum ama o oturduğu yeri değiştirdi, yakın bir yere oturdu.

"Hiç iyi gözükmüyorsun Firuze, en son ne zaman yedin? İlaçlarını aksattın değil mi? Bak annen hiç iyi bir durumda değil, sen kendini düşünmek zorundasın. Ver bana ilaçlarının ismini, ben hemen getirteyim."

"Çok naziksin, çok teşekkür ederim ama söylediğin her şeye cevabım hayır. Bülent'e mi bakmıştın sen? Şeyde olması gere..."

"Hayır Firuze, ben sana bakmıştın. Onlar başının çaresine bakar," dedi ve ilk kez ona baktım. Bir an içime dokundu. Çünkü insanlar hep aksini düşünürdü. Başının çaresine bakan hep Firuze olurdu.

"Ben de bakarım başımın çaresine," dedim yine de. Alışkanlıktan olacaktı herhalde.

"Yemek yedin mi?"

"Sandviç yedim," dedim, özellikle belirtme gereği duydum. Çünkü uzun zamandır yediğim en güzel sandviçti.

"Sandviç ne Firuze? Sen ilaç içiyorsun, yapma. Okumuş görmüş bir kadınsın. Sana yakışmayan bilinçsizlikler. Ben hemen sana yemek söylüyorum, sen de ilaçlarının ismini söy..."

"Babamdan bir haber var mı?" kestirip attım. Benim gerçekten ne işim vardı ki burada? Eminim babam da beni burada gördüğüne hiç memnun olmayacaktı.

"Çıkış işlemleri yapılıyor ama uzun da sürebilir. Bu babana yapılanın bedeli ödetilecek merak etme."

"Neyin bedeli tam olarak? Ve kime ödetilecek?"

"Sen kime ödetileceğini benden daha iyi biliyorsun. O Erdem midir, Ecevit midir... Şarlatanın teki, aranızdaki mevzu tam olarak ne, bu adamın hangi kapanmış mevzunun dayılığını yapıyor bilmem ama biz..."

"Siz kimsiniz ya?" dedim yüksek sesle. Gözlerim kısılmış, ona tıpkı onlardan öğrendiğim gibi aşağılarcasına bakıyordum. "Siz kimsiniz? Ecevit'in adını ağzına öyle kolayca alamazsın. Başlarım sizin konumunuza. Kendinizi ne sanıyorsunuz siz? Benim babam Ecevit yüzünden mi yirmi dört saattir sorguda yoksa vatan hainleriyle boy boy fotoğrafı çıktığı için mi? Siz kimsiniz ya aklımı kaçıracağım, padişah mısınız siz? Hanedanın soyundan mı geliyoruz da bize boyumuzun ölçüsünü gösterenin kellesini alıyoruz?"

"Babana karşı elin adamını savuna..."

"Elin adamı sensin Alparslan," dedim açıkça. Gözleri bozguna uğradı. Tokat gibi çarptı yüzüme. "İstersen dünyanın en önemli eğitimini al,

istersen padişah soyundan gel, istersen bir seneye kalmaz babamın yerine geç bu ülkeyi yönet. Benim için elin adamı sensin. Ne bu Ecevit'le boy yarışın? Kimsin sen?"

"Ben Alparslan Yiğit," dedi bastıra bastıra. Bana karşı tüm yumuşaklığını kaybetti. Kılıcı çekmedi ama elini beline attı. "Sen benim ben senin kim olduğunu çok iyi biliyoruz."

"Yedim bitti," dedim yüksek sesle. "Senin soyadını da kendi soyadımı da yedim bitti. Umurumda mı sanıyorsun? Bak dün cihan padişahı sanan adam yirmi dört saattir çapraz sorguda. Bir bardak suyu zar zor içti. Gerçekten suçluysa ailecek bineceğiz gemiye kaçacağız muhtemelen. Suçlu değilse de çıkacak saltanatını sürdürecek. Siz bu halkın desteği olmadan bir hiçsiniz, sandığınız yerde değilsiniz. Bu ülkenin doktorundan, öğretmeninden ya da sizin yüzünüzden hak etmediği bir hayatı yaşayan bir vatandaştan daha önemli değilsiniz."

"Bu boş söylemleri cinayetten senelerce hapis yatmış bir katilden mi duydun?"

"Kes sesini Alparslan."

"Senin karşında kes sesini diyebileceğin bir adam yok Firuze," dedi ve geri durdu benden.

"O zaman o adam o sınırı aşmasın, bana bunu söyletmesin. Haddi olmayan konularda konuşmasın."

Alparslan kalktı yanımdan hışımla. "Bu adam kim bilmem, dengim değil ama uğraşırım Firuze. Kimleri bana savunduğuna, kimler için bu kadar cüretkâr konuştuğuna dikkat et."

"O tehdit dilini düzelt. Ben senin altın değilim,"

"O adam altım ve ezerim Firuze.Benim ola..." cümlesini yarım kesti dudaklarını yaladı. "Baban için vatana ihanetten sorgulanıyor derken arka çıktığın insanların çocukluktan o hainliği içinde taşıdığı dosya dosya elimde. Biz aynı gemideyiz, gemi değiştiremezsin Firuze. İstediğin kadar

suyu beğenme, istediğin kadar şikâyet et sen doğduğun gemiyi değiştiremezsin," dedi. Baba adeta parmak sallıyordu. "Hiç yakışıyor mu senin gibi bir kadına ne olduğu belirsiz bir adamı savunmak?"

"Ben sizinle aynı gemide değilim,"

"Sen o geminin içindesin," dedi yine. Bir gerçeği yüzüme vurduğunu sanıyordu ama vurmuyordu. Öyle sanıyordu.. "Senin annen de baban da abin de evleneceğin adam da doğacak çocuğun da o geminin içinde."

"O gemiden atlayalı çok oldu,"

"Boğulursun Firuze," dedi. Gözümün önüne suyun içinde ölmeye beklerken beni o sudan çıkaran adam geldi yalnızca.

"O gemide yaşamaktan daha iyidir,"

Gözleri bana duyduğu öfkeyle büyüdü. Bu bana ilk, öfkeli bakışıydı. Kabanını aldı, telefonunu aldı ve kapıyı çarpıp çıkmadan önce "Ali Ecevit Tarhan mıydı?" dedi, ta kendisi dememek için zor tuttum kendimi. "Haberin olsun, artık şahsi meselem."

***

"Vakti zamanında çekilmiş, şu an yüz karası olan o fotoğraflar için tam olarak ne söylenir bilmiyorum ama o fotoğrafın çekildiği yıllar bu ülkedeki herkesin gözünü açmadığı, kötüleri iyi bellediği, hainleri güvenilir sandığı bir dönemdi. Gençtim, toydum, iyiyi kötüyü insanın gözüne bakarak anlamadığım yıllardı. Tek pişmanlığım bu fotoğrafın gizlenmesi. Utansam bile, halkımdan hiçbir şey gizlememeliydim. Çünkü ben biliyorum benim halkım hatayı affeder, yanlışı affetmez. Hatasız kul olmaz diyerek beni bağrına basardı. Kandırılacak yaşlarımı yakalayan vatan hainleri, şimdi onları nefes aldırmayacak kadar köşeye sıkıştırınca kendilerine yakışır gibi oynamaya başladılar. Buradan onlara sesleniyorum, benim zaten şahsi meselemdiniz ama artık bu iş, en korkutucu şekilde hız kazacak. Kimse benim halkımla arama giremez. Seneler önceki bir hatamla beni, bana güvenen insanların önüne atamaz. Benim alnım ak, başım dik. Ülkeme tek bir yanlışım olmadı. Bir haram masasına seneler önce kandırılıp

oturtuldum. Yediğim tek haram o geceydi. Milletim beni affetsin, partim beni affetsin, ailem beni affetsin. Ve en çok Allah beni affetsin. Süreç devam ediyor. Yine söylüyorum, benim alnım ak, başım dik. Aksi çıkarsa idam sehpamı benim milletim çeksin. Bu buradan yeminim olsun, bu dünyada bedelini milletim öbür dünyada Allah ödetsin ama ben yanlış yapmadım. Ben bu vatan hainleriyle birden fazla kez oturmadım, ben ülkemin boğazından bir haram lokma geçirmedim, bunlarla aynı yola çıkmadım. Yargı kararını en kısa zamanda verecek."

Etrafımız bir miting meydanı gibi dolmuştu. Ansızın alkışlar kopmaya başladı, tezahüratlar yapılmaya başlandı. Babam insanlara el salladı, önünü ilikler gibi yaptı. Baktım ilikledi mi diye ama iliklemedi. Gülmemek için zor tuttum kendimi. Etrafımızda koca bir güvenlik önlemi vardı, babamı ona tapanlardan koruyorlardı. Ne garip dünyaydı.

Genel başkan bu coşkuyu kaçırmadı ve hemen ona uzatılan bir mikrofona bağırdı. "Bu halk, bu millet..." dedi. Alkış sesleri daha arttı. "Bizim arkamızda. Biz onların, onlar bizim arkamızda olduğu sürece tillahı gelse bir şey yapamaz." Gürültüler arttı. Geçtiğim yollarda babama eller uzandı. Kutsanmış gibi ona dokunmaya çalışıyorlardı. Babam yetişebildiklerinin elini sıktı. Yaşlı bir amcanın elini bırakmadı, öptü. Çok yaşlıydı, burada olması akıl işi değildi.

"Hoş geldin, babam," dedi. Adam ayaküstü onlarca dua etti babama. Babam yine coşkuyu arttıracak birkaç cümle kurdu, el salladı insanlara. Annem babamın elinden tutmuş yanında yürüyordu. Kalabalığın içinden gidiyorduk. Bülent fırsatı kaçırmadı, küçük Atilla olmaya devam etti ve o da elleri sıktı. Kapılar açıldı, arabalara yerleştik. Tezahüratlar arasında uğurlandık, bir an alkışlanacak bir şey yaptık sandık. Ülkenin karşıt görüşlülerinin bizim hakkımızda neler yazdığını tahmin bile edemiyordum. Bugün burada toplanan bu kalabalık için neler söyleyeceğini, kaç kişiye dava açılacağını, kaç kişinin yarın ters kelepçeyle evden alınacağını bilmiyordum. Küçük balıklar babamı alkışlarla uğurlarken ben İnci'yle olduğum arabada kahkahalarla gülmeye başladım. Babamın Ecevit'le yaptığı büyük balık küçük balık muhabbeti kulağımda çınlıyordu.

"Abla iyi misin?" diye sordu İnci. Başımı iki yana salladım. Dikişlerimde yine amansız bir acı hissedene kadar güldüm. "Babamıza baba diyerek

tezahürat yapıyorlar," dedim. Bu gülüşümü ve ağrılarımı daha çok tetikledi. Arabada kahkahalarım duyuluyordu. Babama tapan bir kesim tarafından babamın lakabı babaydı. Ağrım sinirlerimin önüne geçmeyene kadar gülmeye devam ettim. İki ayrı arabada eve kadar gittik. İlk babamlar indi, ardından biz. Bize ardı ardına kapılar açıldı. Tek amacım hızla odama çıkmak ve bu bandajlarımdan ne yapıp edip kurtulmak ve babamla muhatap olmamaktı. Eve giriş kapısından geçtiğimizde İnci'nin elini bıraktım ve usulca merdivenlere yönelmek istedim ama arkada da iki gözü olduğunu kanıtlayan babam "Herkes içeri," dedi despot bir sesle. Dinlemedim merdiven tırmanmak istedim ama ekledi. "Firuze içeri geç."

Kaçma Firuze. Kaçma. Kaçarsan seni kovaladıklarını kabul edersin. Kaçma, meydan oku. Yenil ama en azından yakalama hazzını yaşatma. En fazla ne yapabilirler sana?

Tıpkı babamın söylediği gibi, başım dik alnım ak yürüdüm salona. Hatta birkaç kişiyi geçtim, sadece babamı ve annemi bıraktım önümde. Kulaklarım uğulduyor, ellerim titriyordu ama başım dikti. Bedenimin geri kalanı bel bükebilirdi ama başımı eğmezsem hep güçlü dururdum. Bunu babamdan öğrenmiştim.

"O resim nerede Aylin?" diye sordu babam. Annem gitti ve sıkıştırdığı yerden çıkardı resmi ve babama uzattı. Babam kimseye bakmadan resmin bir köşesini ortadaki sehpaya yasladı ve İnci'ye baktı. "Güzel kızım sen yorulmadın mı?" diye sordu.

"Yoruldum," dedi İnci yorgun bir sesle. Kopacak kıyamete İnci şahit olmasın istiyordu. Ben de öyle isterdim. "ama sen uyutmayacak mısın beni?" Babam İnci'ye yaklaştı ve saçlarını sevip şakaklarından öptü. "Benim inci kızım, sen git ben geleceğim yanına. Hadi."

İnci özlemle babama sarıldı, öptü onu bir kez ve anneme baktı. Annemden de onayı alınca yavaşça kapıya ilerledi. O da şahit olmak istemiyordu olanlara. Yüzündeki tedirginliği görebiliyordum. Yanımdan geçerken biraz zorladım ama gülümsemeyi başardım. Bu stres altında yapabileceğim en zor şeydi. Gözlerimi kırpıştırdım, gülümsemeye devam ettim ondan göz bağım kopmayana kadar. Tamamen İnci'nin çıkmasını bekledik. Dudaklarımı kemirmek istiyordum ama başımı dik tutmaya gölge

düşürürdü bu. Babam küçük bir volta atmaya başladı ve ansızın büyük çerçevenin orta yerine tekmesini geçirdi, resim ikiye ayrıldı ve gözlerimi titreyerek kapattım. Ses beni korkutmuştu, kalbim boğazımda atıyordu. Kırılan iki parçayı da şöminenin içine attı.

Tıpkı Ecevit'in söylediği gibi.

Bülent baş köşeye oturmuş, keyifle bizi izliyordu.

"Ne zaman buldun Ecevit'i?"

Gözlerimi açmadım, dört saniyeye tahammül etti babam. "CEVAP VER BANA!"

Sesle kapanan gözlerim sesle açıldı, babama baktım. "Ben bulmadım. Kendisi sergiye geldi," dedi. Annem gözümün içine bakıyordu ve biliyordum ki bana içten içe yalvarıyordu meydan okumamam için.

"Tanıdın mı?"

"Maalesef, tanımadım. Tanıştık."

"Sonra?"

"Bir akşam yemeğine davet etti,"

"Sonra?"

"Ben de gittim."

"Ne zaman öğrendin Ecevit olduğunu?"

"Akşam yemeğini yediğimiz gece."

"Sonra?"

"Sonrası yok."

"Firuze sonra?"

"Vuruldum. O an yanımdaydı sonra sizinle tanıştı, annem eve davet etti. O da Ecevit olduğunu bu şekilde açıklamayı tercih etti."

"Bunun olacağından haberin yok muydu?"

Şaşkınlık bir rüzgar gibi çarptı yüzüme. "Sandığın kadar hain değilim baba, elbette yoktu. Sadece Ecevit olduğunu söyleyecekti, tahmin edebiliyordum."

"O söylemeseydi sen söyleyecek miydin?"

"Hayır bu bana düşmüyor. Söylemeyecektim," dedim dürüstçe. Ben Ecevit'i bir fanusun içine koyup saklamak istiyordum onlardan, önlerini yem diye atar mıydım?

"Bir daha o adamla asla yüz yüze dahi gelmeyeceksin,"

"Bundan sonra o adamla hep yüz yüze geleceğim," dedim ve annem bana doğru bir adım atacak gibi oldu. Korktuğu başına gelecekti. "Sen eğer ki bunu iki gündür başına gelenler için istiyorsan kendin ettin kendin buldun. Ecevit hiçbir şey yapmadı ama sen bunu geçmişten dolayı istiyorsan yine mümkün değil. Ecevit beni istemeyene kadar ben daima onunla yüz yüze geleceğim ve sen," dedim babamı işaret ettim. Sonra aynı el annemi işaret etti. "Ve sen," sonra Bülent'i gösterdim. "Ve sen buna asla engel olamayacaksınız."

"Firuze sana seçenek sunmadım,"

"Ben de sana sunmadım baba. Sen istersen yerin yedi kat dibine bir zindan yap, ben Ecevit'le görüşeceğim."

Babam derin bir nefes aldı gözlerini yumdu. "Siz benim hayatıma karışamazsınız. Hemen şimdi beni evlatlıktan reddedebilirsiniz. Beni her şeyden menedebilirsiniz. Hemen şimdi, pılımı pırtımı toplar giderim."

"Bu evden çıktığında gideceğin tek yer cehennemin dibi olur Firuze,"

"Ne mutlu sana baba, orada da benden kurtulamayacaksın o zaman."

Babam dişlerini göstere göstere güldü yüzüme. "Ha şunu bileydin, cehennemde bile benim kanatlarımın altında olacaksın."

"Peki..." dedim ve başımı salladım. "Senin kanatların altında yapacaklarıma da katlanacaksın o zaman. Madem konu Ecevit, size tek bir soru soracağım. Hepinize. Tek bir cevap istiyorum," dedim hepsini teker teker süzdüm. "Ecevit'in ceza alması için yaşını iki yıl büyüttünüz mü?"

Derin bir sessizlik oluşur herkes bakışlarını kaçırır sandım. Çünkü suçlu insanlar öyle yapardı ama yapmadılar. Bülent ve babam birbirine bakarak kahkaha attılar. Bülent gülüşlerinin arasında "İlk zehri vermiş," dedi.

"Piç," dedi babam ağız dolusu.

"Piç mi? Piç kime denir biliyor musun?" dedim onun üstüne giderken. "Babası belli olmayana denir. Hüseyin Tarhan. Tanımayan var mı?"

"Alma o alçakların adını ağzına."

"Alçak mı? Ant içerim ki," dedim ve kıyameti kopardım. Zihnimin duvarında bir cezaevinin önünde suçsuz oğlu için beklerken coplanan bir adamın tablosu asılıydı. O adamı savunmak için hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. "Hüseyin amca senden çok daha haysiyetli bir hayat yaşamıştır Atilla Akın,"

Kulak zarı bu denli hissedilebilir bir şey miydi? Ağzımdan akan kanı kulağımdan akıyor sandım. Sol omzumun üzerine düştüm, bir an gözlerim tümüyle karardı. Annemin çığlığını duydum. "Atilla hayır hayır hayır!" dedi ve bana siper oldu, yanıma çöktü.

"NANKÖR!" diye bağırdı bana doğru. *Firuze sakın ağlama. Bir gözyaşı iki gözyaşı üç gözyaşı. Evvel zaman içinde kalbur zaman içinde ağlayanın kaybettiği bir oyun varmış.*

Babam bana doğru bir atılım daha yapmaya çalıştı ama annem adeta çığlık atıyordu. "Dokunma kızıma! Sakın bir daha dokunma kızıma!"

Kolumdan kan süzüldüğünü artık hissedebiliyordum. Kulak zarım patlamamıştı, duyabiliyordum. Zorlukla kalktım yerimden, başımı dik tuttum. Başı dik olan güçlü dururdu, indirmedim başımı, ağlamadım babama baktım. Ağzımın içine kan dolmuştu. Konuşmak için yuttum.

"Nankör ama dürüst," dediğim an annem ağzıma örttü elini.

"SUS! SUS YALVARIRIM SUS!"

"BIRAK!" annemin elinden kurtuldum. "BIRAK DOKUNMA!"

"Alçak," diye bağırdı babam. "Alçak, nankör! Seni kızım diye elime verdikleri güne lanet olsun."

"Sana baba dediğim güne lanet olsun!"

Geri geri gidiyordum ya da annem beni itiyordu. "Bu tokadı sakın unutma, ölene kadar hatırlatacağım sana," dedim açıkça. Kanım avucumun içine doğru akmaya başladığında hızla döndüm arkamı ve merdivenlere doğru koşar adım gittim. Birkaç kez yalpaladım ama odaya varabildim. Kapıyı kilitledim. Kanım yere damlıyordu artık engelleyemiyordum. Çıkardım kazağımı bandajı çığlık çığlığa söktüm. Annem kapıma geldi. Açmadım. Oda yerle bir oldu, yerdeki cam parçaları yer yer bedenimi kanattı. Su uzun süre temiz akmadı, kan durmadı, hıçkırıklarım susmadı. Hıçkırıklarım arasında tekrar ettim.

"Bir küçücük aslancık varmış."

Başımı duvara vurdum.

" *Çöllerde koşar oynarmış."*

Bedenim suyun altında buruştu, gökyüzü renk değişti, suyun altından öyle çıktım.

***

" *Amma ağlaksın Firuze!"*

"Ama ağlamam durmuyor."

"Hayır sen ağlamak istiyorsun."

Bu küçük kızı daha çok tetikledi ve yine ağlamaya başladı. Derdini anlatamayınca ağlamaya başlıyordu. Ecevit söylediğini söyleyeceğine pişman oldu. Ağlama derken bile ağlıyordu bu kız. Ne yapacaktı böyle?

"Hayır hayır ağlama. Firuze, bak baban gelecek şimdi ağlama." Firuze baba kelimesini duyunca daha da çok ağladı. Ecevit tıpkı annesinin ona ağladığında yaptığı gibi saçlarını okşadı Firuze'nin. Hatta biraz saçlarından da öptü. Annesi ona öyle yapınca ağlayası biraz geçerdi.

"Oyun oynayalım mı seninle?"

Küçük çocuk, kendi çocukluğuna bakmadan karşısındaki kıza öğretmenlik yapıyordu. Firuze'nin oyunla yapmayacağı şey yoktu. Kaldı ki Ecevit'in de hoşuna gidiyordu kendi ürettikleri oyunları oynamak. Kuralları kendisi koyuyor, şartları kendisi belirliyordu. Çok keyif alıyordu.

Firuze ağlıyordu ama yine de oyun lafını duyunca başını salladı akan burnunu uzun uzun çekti. Ecevit'in ona çok acilinden peçete bulması gerekiyordu. Yoksa koluyla silecekti şimdi.

"İkimizin içinde birer ağlama kovası olsun, ağlamamız geldiğinde içimizdeki kovaya akıtalım akıtabildiğimizi sonra haftada bir kere bahçede buluşup kovamızdaki su kadar ektiğimiz fasulyeleri sulayalım. Kimin fasulyesi ilk çiçek verirse oyunu kazanır,"

"Ama sen az ağlıyorsun ben kazanırım ki," dedi Firuze bir kez daha burnunu çekerken.

"Ama ben içimdeki kovaya doldurmayı biliyorum, sen hiç bilmiyorsun. Hep böyle ağlarsan kovan hiç dolmaz, ben kazanırım."

"Öğrenirim ki," dedi Firuze. "Öğrenirim bir kere. İçimdeki kovayı doldururum, ağlamam ki."

"Bence yine de ben kazanırım,"

"Hayır ben kazanırım."

Uyku beni dizlerinde sallıyordu ama anılar uykuya dalmamı engelleyen gürültüler gibi zihnimde ötüyordu. Gökyüzü bir kez daha renk değiştirmişti. Belki de dünün üzerinden bir yirmi saat geçmişti. Anılar yattığım yatakta top oynuyor, beni rahat bırakmıyordu.

Oyunu Ecevit kazanmıştı. Benim yastığım sırılsıklamdı.

Defalarca kez kapım çalınmıştı. Bir kez babam tarafından hatta. Belki pişmanlıktan, belki kibirden. Bunun sebebini bilmiyordum çünkü herkes gibi ona da sesimi çıkarmamıştım. Öldüğümü düşünmesinler diye sadece İnci'ye iyi olduğumu söylemiştim. Kulak zarım ağrımıyordu, kolumun ağrısı azalmıştı, dudağımdaki yarık sızlamıyordu, kalbim çok ağrıyordu.

Yine kısa sürecek bir uykunun içine dalmak üzereydim. Uzun bir uyku mümkün değildi benim için. Kafamın içi ya da dışarıdan gelen her uyarana çok açıktım. Olmasaydım da yine bir lazer ışığı benim dikkatimi çekerdi. Kırmızı bir ışık içinde adeta dans ediyordu. Korkuyla gözlerimi açtım ve çıktım yataktan. Bir an yeniden kurşunlanacağımı bile düşündüm. Korka korka yaklaştım pencereye. Kaç adım kala bilmiyorum o ışığı tutan kişinin bedenini gördüm uzaktan. Işığı oynatmayı bıraktı ve direkt benim kalbimin üzerinde sabit tuttu. Görebiliyordum. Bir silah değildi. Bir lazerdi. Kalan adımları da tamamladım ve duvarın üzerinde duran Ecevit'e baktım.

Artık onu gördüğüme emin olduğunda eliyle birkaç işaret yaptı. Kapıyı aç demek istiyordu galiba. O duvara nasıl tırmanmıştı, ne yapmayı tam olarak planlıyordu bilmiyordum ama ansızın aşağı atladığında korkuyla pencereye sıfırladım kendimi. Yüksek bir duvardı. Ben oradan atlasam kırardım kemiğimi ama Ecevit kusursuz bir atlama yaptı doğruldu ve köşede düşmüş bir poşeti aldı.

Hızla çıktım odadan. Bu bir rüyaysa asla garipsemeyecektim. Zaman hızlı geçiyor gibi hissediyordum zaten. Ev sessizdi ama insanlar uyumuyordu, ışıklar açıktı. Merdivenlerden yalın ayak inerken annem ve babamla arka arkaya karşılaştım.

"Firuze," dedi annem. "İyi misin? Ne oldu?"

Ne yapacaktım? Neyi nasıl açıklayacaktım? Ecevit her ne için buradaysa gitmeliydi. Hem babam hem Bülent evdeydi, tek bir seslenişle gelecek insanlar vardı. Ne o ne de ben onu koruyabilirdik. Dilim lal oldu hiçbir yalan uyduramadım ama zil çaldı zaten. Evin çalışanıyla aynı anda kapıya yürüdüm kapı açıldığında Ecevit'i gördüm. Bana bakmadı bile direkt gözüyle babamı seçti. "Selamın aleyküm," dedi ve içeri girdi. Annem "Sen nasıl girdin içeri?" dedi ama babam tepki vermedi.

"Duvardan atladım. Benim atlayamayacağım duvar daha inşa edilmedi," dedi ve rahat tavırla birkaç adım daha attı. "Konuşacaklarımız var,"

"Ecevit yalvarıyorum git," dedim. Bülent evde sanıyordum ama hâlâ çıkıp olay çıkarmadığına göre belki de yoktu ama her an gidebilirdi.

"Bir saniye Firuze ya, babanla iki çay içeceğiz."

"Ecevit git, n'olur git."

"Senin bu kızın hâlâ ağlak Aylin teyze, hiç büyütememişsin. Kalmış daha yedi yaşında çocuk gibi."

"İki çay gönderin yukarıya," dedi babam. Tam o an Ecevit'e temas ettim. Dünden beri zorlukla sakinleştirdiğim bedenim yine titremeye başladı. Ecevit'in gövdesine temas etti iki yandan ellerim. "Lütfen git Ecevit, lütfen git."

"Korkma babana bir şey yapmayacağım," dedi beni aşarken. Korktuğum babama bir şey yapacak olması mıydı? Babam anneme baktı. "Kimseyi ölse bile yukarı çıkarma, Bülent gelecek. Gerekirse bağla onu buraya, yukarı çıkmasına izin verme."

"Amma abarttın sen de ha," Ecevit alayla. "Canavarım sanki. Korkma yemeyeceğim kimseyi. Ne taraftan bu taraftan mı?" babam başka bir şey söylemeden yukarı çıkmaya başladığında hızla peşlerinden gitmeye çalıştım ama annem beni bağlayacak gibi tuttu.

"Anne bırak!"

"Firuze gitmeyeceksin!"

"Ecevit'e bir şey yapacaksınız," dedim krizin çanları çın çın öterken. Babamın silahı vardı kasada biliyordum. "Ecevit'e bir şey yapacaksınız."

"Aptal olma! Baban bir şey yapacak olsa, kendi elleriyle kendi çalışma odasında mı yapar? Aptal olma."

"Ecevit'e bir şey yapacaksınız!"

Annem beni zorla bir koltuğa oturttu. Parmaklarım birbirine girmeye başladı. Kalbim duracak kadar hızlı akıyor, tüm vücudum benden bağımsız kasılıyor ama çözünmüyordu. "Firuze sakin ol! Sakin ol! Aç kızım ellerini, dur dur sana su getireyim."

Yanımdan kalktığı gibi merdivenlere doğru attım kendimi. Ayak parmaklarım içe doğru kıvrılmıştı, tırnaklarımın üstüne basa basa tırmandım merdivenleri. "Firuze!" dedi annem.

"Sakın gelme Bülent gelecek! Sakın gelme!"

Kapının önüne kadar koşar adım gittim ama kapıyı açmaya çalışırsam babamın beni zorla aşağı götüreceğini biliyordum. Kulağımı hızla kapıya dayadım, sessizlik bana onların sesini tüm çıplaklığıyla sundu.

"Hindistan."

"Yanlış. Türkmenler çıkış noktası. Herkes satrancın atasını Hintliler sanır ama Türkmenlerden çıkmış ilk kalıntılar."

"Bu bana ikinci hediyen," dedi babam. Ecevit'in elinde bir torba vardı. O torbanın içinde bir satranç mı vardı? "Bunda ne var, kamera mı gizledin yoksa içine? Polise vermek için yeni deliller mi arıyorsun?"

"Yok," dedi Ecevit. Evin hiçbir odasının anahtarı çalışma masasının anahtarıyla aynı değildi. Bir şey olursa nasıl açacaktım kapıyı. "Bu satrancı ya bu gece bir taşını alıp sana bırakacağım gerisini ya da tamamını alıp gideceğim."

"Hangisi benim yararıma?"

"Bu satrancı alıp gitmem."

"Sen küçükken de böyle bir çocuktun Ecevit. Oyun oyun içinde kurardın. Kurnazdın, akıllıydın, çok tehlikeliydin. Sadece çocuktun diye insanlar bu tehlikeyi göremiyordu, ben o zaman görmüştüm sendeki tehlikeyi."

"Bana gazel okuma ihtiyâr, ben senden masal dinlemeye gelmedim."

"Masal anlatmaya mı geldin?"

"Benim masallarla işim olmaz. Şimdi," dedi. "Aslında yapmam gereken bir şey var ama ben çok doğru bir anne babanın evladıyım. İçimden her şeyi söküp attım da onların evladı olmayı söküp atamadım. O yüzden sana bu gece, senin de ailenin de hayatını kurtaracağın bir teklif yapacağım. Bunu kabul edersen, alacağım bu satranç takımını siktir olup gideceğim hayatınızdan. Bir daha sittin sene karşınıza çıkmayacağım. Cehenneme kadar görmeyeceğiz birbirimizi,"

"Kaç para istiyorsun?" dedi babam tüm sığlığıyla. Aklına nasıl para geliyordu aklım almıyordu.

"E ben de o zaman senin beynini sikeyim, para isteyeceğimi düşünecek kadar eksikse aklın nasıl yönetiyorsun bu ülkeyi? Gerçi yönetebiliyor musun?"

"Kısa kes Ecevit."

"Kardeşim nerede?"

Bu soru babamda ne yarattı bilmiyorum ama Hüseyin amcadan sonra ikinci kez dumura uğradım. Ecevit bilmiyor muydu?

"Kardeşin mi?"

"Kardeşim. Bu gece kardeşimin nerede olduğunu söylersen hayatınızdan siktir olup gideceğim. Bu mevzu burada kapanacak, davamı içime gömeceğim. Bir daha da görmeyeceğiz birbirimizi."

"Mezarının yerini mi bulamıyorsun?"

"Senin feriştahını sikerim."

"Senin kardeşin ölmedi mi Ecevit?"

Bir kırılma sesi geldi, babamın ağzından çıktığına emin olduğum bir hırıltı duydum, kapıya asıldım ilk kez. "Ecevit," dedim. "Ecevit yapma."

"Firuze aşağı in," dedi babam acılı bir sesle. Acı çektiği bir konumdaydı.

"Sen benim kardeşimin ölmediğini biliyorsun. Bana yalan söyleme. Bana bu gece kardeşimin nerede olduğunu söyle yoksa ben senin de ailenin de hayatını sikip atmadan bırakmayacağım hiçbirinizi,"

"Benim senin ailenin hayatını sikip attığım gibi mi?" devrilme sesleri arttı. Babamdan çıkan sesler çoğaldı. "Ecevit kasasında silah var!" dedim korkuyla. "Sakın kasayı açmasına izin verme! Kasasında silah var!" o kasa şifreliydi ve daima kapalıydı. Ecevit açamazdı ama babam ilk fırsatta o silahı alırdı. Annemin söylediklerine güvenmiyordum.

"Adi orospu evladı," dedi Ecevit. "Kardeşim nerede, söyle! Söyle siktir olup gideyim. Söyle. Söyle bitsin bu dava. Kardeşim nerede?"

"Aç kapıyı, bırak aç kapıyı. Ecevit aç şu kapıyı!"

"Kardeşin hakkında tek bildiğim şey baban gibi ölüp gittiği!"

Kapı yıkılacak kadar sarsıldı, birinin bedeni kapıya çarptı. "Kardeşimin yerini söylemiyor musun?" diye sordu tekrardan. "Bak kızın şahit. Kızın şahit göz göre göre aileni yakacaksın. Kardeşim nerede?"

"Bilmiyorum lan bilmiyorum! Ölüp gittiler. Mezardan mı çıkarayım. Sen kimsin benim ailemi mahvedeceksin Ecevit. Sen kimsin? Sana bedel ödetmez miyim ben?"

Kapının kilidi aniden açıldığında öne doğru savruldum ve Ecevit beni önüne siper etti. Bu babamın kasasındaki silahına koşmasına alınmış bir

tedbirdi ama babam silahına koşmadı. Ecevit çenemden tutmuş başımı geriye doğru bastırarak omzuma yaslamıştı.

"Şahitsin!" dedi kulağımın dibine doğru. "Şahitsin Firuze. Babana hayatının şansını sundum. Şahitsin. Elinin tersiyle itti. Yemin ederim ki siktir olup gidecektim. Baban bir orospu çocuğu olmasaydı, sizi biraz olsun sevseydi siktir olup gidecektim ama yapmadı. Şahitsin Firuze, sizin hayatınızı teker teker sikeceğim kardeşim için. Kendim için de değil, kardeşim için." Boynumu koparacak kadar sabit tutmuştu, inim inim inledim elinin altında. Ansızın elini ayağını çekti üzerimden bedenimi babama doğru iterken masanın üzerindeki camdan satranç takımında bir taş aldı. Ateş ve suyu temsil eden, özel tasarım cam bir satranç takımıydı. Nefes nefese aldığı taşa baktım.

Atı aldı, suyu tercih etti.

Gözleri bir okyanus gibi üzerimizde dolanıyordu. "Sakla bu takımı, bir gün seninle oturacağız, bir kere oynayacağız. Kazanın kaybedeni yok edecek. Yok edeceğim seni o gün. Bu sıfatı aklına iyi kazı. Ben Ali Ecevit Tarhan, benden ne aldıysan bin mislini senden alacağım. Sana olacakları bir bir söylüyorum bak. Benden aldıklarını, ben de olmayıp sende olanı teker teker alacağım senden. Her şeyi açık açık söylüyorum. Gözünün önünde yapacağım bunları. Parmağını oynatamayacaksın. Keşke o gece kabul etseydim de siktir olup gitseydi diyeceksin her gece. Şahitsin Firuze," dedi bana da parmak salladı. "Hayatımı siktiniz, şahitsin. On altı sene önce nasıl şahitsin şimdi de şahitsin. Sizi öyle bir yok edeceğim ki sizden öncekilerin bile yattığı yer sızlayacak. Kardeşimi vereceksiniz bana, bulacağım onu. Aç kulaklarını iyi dinle beni şahitsin. Kanun bilmemeyi affetmez. Yok edeceğim topunuzu."

***

Instagram: uzumbugusuofficial

Instagram; dilanduurmaz

Üzüm Buğusu asıl şimdi başlıyor diyorum ve susuyorum, sevgilerimle:)

III- "affeden tarafın dava hakkı yoktur"

Bu hikayedeki, bütün kurum, kuruluş ve şahıslar tamamen hayal ürünü olup gerçeği yansıtmamaktadır.

*****

1991 Ocak

"Firuze hadi kızım,"

Küçük kız, bedenini daha da küçülttü ve yatağın içinde anne sıcaklığını muhtaç gibi daha da cenin pozisyonu aldı. Halbuki şu an kaçtığı annesiydi. "Hayırrr," dedi uzata uzata çatallı bir sesle. Yutkunurken bile acıya boğazından hiçbir şey geçsin istemiyordu.

"Prensesim," dedi babası arka yerden. "Kızmaya başlıyorum."

Firuze yorgana sarıldı ve yüzünü sakladı. "Yahu şu yorganı çekme diyorum bu kadar üstüne ateşin çıkacak yine," annesi yorganı çekiştirdi, Firuze engel olmaya çalıştı ama çok güçsüzdü. Elbette ki kazanamadı. Küçük elleri izin vermedi. Yorganı alabildiler ama yüzünü göremediler kızının. Aylin Akın pes etti ve kalktı yatağın ucundan, bir adım geride duran eşinin yanına geçti.

"Saat de geç oldu ama Ecevit'i mi uyandırsak?"

"Ne münasebet Aylin? Kız hasta ve iştahı kapalı, başka bir çocuk ne yapabilir? Doktor çağırdık az önce, yeni çıktı gitti adam."

*"Ecevit ikna eder o çorbayı içmeye,"

"Hiç hoşuma gitmiyor bu cümlelerin," dedi adam açıkça. İki küçük çocuktan da bahsediyor olsalar, kız babası damarından olacak bozuluyordu.

"Hiç umurumda değil desem Firuze bu haldeyken? İçerebilecek misin o çorbayı?"

Atilla Akın kendinden emin bir adım attı ama karısı kolundan tuttu. "Zor kullanarak, kaşığı zorla ağzına tıkarak ya da iğneyle korkutarak değil. Bunları ben de yapabilirdim."

"Aylin bunlar sandığın gibi kızımızda travma bırakacak şeyler değil, aynısını Bülent'e de yaptık."

"Evet oğlumuzun hırçınlığı bence de bizim yüzümüzden katılıyorum. Şimdi burada sessizce bekle ben Ecevit'i alıp geliyorum," dedi ve daha fazla bir şey demeden odadan çıktı. Üzerine bir hırka aldı ve dış kapıdan çıktı, bahçenin içindeki müştemilata yürüdü. Saat çok geçti. Bu saatte kendi çocuğu için bir başka çocuğu uyandırmak onu vicdanen rahatsız etti ama bu çok da uzun sürmedi. Açıkçası hiçbir şey onun gözünde Firuze'den daha önemli değildi. Kapıyı birkaç kez tıklattı ve açılmasını bekledi. Kapıyı hamile kadının açması vicdanını biraz daha zorladı. Eli karnındaydı ve biraz korkuyla kendisine bakıyordu.

"Hayırdır inşallah Aylin Hanım,"

"Çok özür dilerim, uyandırmak istemezdim..." dedi samimi bir sesle.

"Buyurun estağfurullah," dedi Ecevit'in annesi.

"Firuze hasta, ateşi var... İlaçlarını içmesi gerekiyor ama bir şeyler yemesi gerekiyor. Biz yediremedik, Ecevit'i alsam, o ikna eder Firuze'yi."

Kadın oğlunu uyandırmaz istemezse ne yapar bilmiyordu Aylin Akın. Girip zorla elbette uyandıramazdı. Büyük bir tepki de veremezdi ama içten içe sinirini ne kadar sürede atardı bilmiyordu. Israr edebilirdi. Eli karnında kadının birkaç kez oğlunun odasına ve kendisine bakışına baktı. Aynı şey

ondan istense diye düşündü Aylin Akın. Emin değildi kızını tatlı uykusundan uyandıracağından.

"Biraz bekleteyim," dedi ve gitti. Ecevit bir daha uykuya dalardı ama o kızcağız ağrıyla sızıyla sabahı nasıl edecekti? Bunu düşünerek gitti, oğlunu öpe koklaya uyandırdı. Firuze hastaymış biraz dedi, Ecevit çabucak kalktı yerinden.

Kapıya doğru koştu. "Aylin Teyze," dedi iki kez arka arkaya. Aylin Akın yere doğru çömeldi ve Ecevit'in elinden tuttu.

"Sen uyandırmak istemezdim Ecevit."

"Firuze çok mu hasta."

"İlaçlarını içse hiçbir şeyi kalmayacak ama çorba bile içmiyor. Sen bir konuşsan olur mu? Çorbasını içtikten sonra bizde uyursun bu gece olur mu?"

Ecevit koşup eve doğru gitmek istedi. Ne demek çorba içmiyordu. İlaçlarını içmese nasıl iyileşecekti? Nasıl göreceklerdi birbirlerini? Kendini zar zor tuttu ve annesine baktı. Onayı alınca koşmak istedi ama Aylin Akın elini bırakmadı. Daha yavaş yürüdüler. Evin içine girince Ecevit bir an elini bıraktı ve mutfağa doğru koşup kendine de bir kaşık aldı. Hızla yukarıya çıktıklarında Atilla Akın kızının saçlarını seviyordu. Kapıdaki hareketlilikle kafasını kaldırdı ve onları gördü. Kızına doğru fısıldadı.

"Bak kim geldi?"

Firuze'den ses seda çıkmadı. "Ecevit geldi," dediğinde kapalı tuttuğu gözlerini ışık hızında açtı ve heyecanla kapıya baktı. "Gel evlat."

Küçük çocuk Firuze'yi o kadar iyi tanıyordu ki hemen hastalığından bahsetmedi. "Ben geldim," dedi ama aldığı karşılık başkaydı.

"Ecevit ben hasta oldum,"

Anne ve babasını göz göze getirdi bu cümle. İkisinin de içi ezildi bu mahmur ses karşısında. Atilla Akın kızının saçlarını öperken "Ecevit

acıkmış, son çorbayı da sana getirmiştim. Sen içmediğin için onu getirdim, o içsin bari," dedi temkinli bir sesle. Ecevit yavaşça yatağa oturdu ve göz ucuyla Firuze'ye baktı.

"Oyun oynayalım mı?"

Firuze biraz daha az hasta olsa el çırpacaktı. Başını salladı.

"Çorbadan son kaşığı alan yenilsin,"

"Nasıl yani?"

"Sırayla istediğimiz kaşık kadar alalım, son kaşık kime alırsa o yenilsin," dedi ve hiç beklemeden bir kaşık aldı. "İstersen oynama ben mutfakta yerim," dedi. Firuze'yi oyun isteği mi yoksa Ecevit'in gitmesi ihtimali bilinmez tetikledi ve kaşığa uzandı. Kaşığın ucuyla aldı. Ecevit bir sonrakinde üç kaşık birden aldı, Firuze azalan çorbaya baktı ve iki kaşık aldı bu kez.

Aylin ve Atilla Akın birbirlerine bakarken "Ben sana söylemiştim," dedi kadın.

"Bu çocuk çok kurnaz," cümlesi çıktı Atilla Akın'dan. Derin düşünceli, sakin ve dikkatliydi. Çocukları inceliyordu.

"Çocuktan kurnaz olmaz Atilla."

"Ben insanları gözünden tanırım. Bu çocuk büyüyünce felaket olacak, kafası fena çalışıyor," dedi. İnsan sarrafı ilan etti kendini, Ecevit o gece hastalıklı bir çorbadan içti. Günlerce yataklara o düştü ama Firuze'ye ilaçları içirdi.

Günümüz, Kasım 2010

İnsan ressam oldu mu, adı ya deliye ya da zengine çıkar, derken Van Gogh; bir yatakta, kolumu derin bir sızıyla hissederken, dilim damağım kupkuruyken ve çevremde olan tek bir şeye bile odaklanmamışken bu cümlenin zihnime neden ulaştığını bilmiyordum ama benim adım zengine

çıktığı için içimde derin bir üzüntü vardı. Adımın ressamlıkla deliye çıkmasını, zengine çıkmasından daha çok isterdim.

Bir düşünce burhanından çıktım ve gözlerimi daha uzun süre açıkta tuttum. Gözlerim açıkken aklımda kalan şey bu düşünceler değil, seneler önce yarışarak içtiğim o tavuk suyu çorbası oldu ve onun ismini çok kısık sesle fısıldadım. Ruhumun sıkıştığı yedi yaş öncesi yaşlarım bedenime öyle tesir etmişti ki yatağın dibinden oyun oynayalım mı cümlesini duyacağım sandım ama olmadı. Olmadığı için acım daha çok arttı, yüzüm acıyla büzüldü ve annem fiziki bir acı çekiyorum sandı. *Her zamanki gibi.*

"Kızım," dedi endişeli bir sesle. "Meleğim... Firuze." Saçlarımı okşuyor, bana derin bir şefkatle sesleniyordu. Ne burası benim yatağımdı ne tavuk suyu çorbası vardı ne de oyun oynamayı teklif eden bir çocuk. Bedenimde daha önce hissetmediğim bir sancı vardı.

Yeniden "Ecevit," derken buldum kendimi ama annem kendisine seslendiğimi sandı. Odada bir hareketlenme oldu, babamın "Prensesim," dediğini duydum. Geçmiş birer birer düşüyordu baktığım boş tavana, fırça darbeleri çiziyordu son kalan anı. Meyveli pasta resmin ilk parçası oldu. Yere düşmüştü, dağılmıştı. Üzerimde fiziki bir ağırlık hissediyordum, Ecevit'in bedeniydi. Son gördüğüm gözler tablonun en vurucu parçası oldu. Babam yüzümde annem saçlarımda bir gezintiye çıkarken tavandaki tablodan uzaklaştım ve onları gördüm. Bu Ecevit'in gözlerinden sonra gördüğüm ilk gözlerdi.

"Sonunda... Firuze. Buradayız, korkma. İyisin kızım," dedi annem arka arkaya. Artık gözlerimi kapatamıyordum. Etrafımda olan tüm hareketliliği takip etmeye çalışıyordum.

"Sana bunu yapmaya kim tenezzül ettiyse," dedi babam kısık ama bir o kadar tehlikeli bir sesle. "kim böyle bir şeye kalkıştıysa onun kemiklerini ellerimle kıraca..."

"Atilla, sırası değil."

"Sırası. Kızım içi rahat dinlensin," dedi koca bir kibirle. Bu bir maganda kurşunu değildi, bu tümüyle planlı bir eylemdi. Babam bunu biliyordu ve

hareleri ateş parçası gibi yanıyordu bana bakarken. Gözlerimi kırpıştırdım, kirpiklerim batıyordu ve biraz üşüyordum. Bu bedenimi üşütecek bir titremeydi. Özel bir hastane olduğu duvarlarına astıkları tablolardan bile belli olan oldukça lüks bir odadaydım.

"O adam kimdi Firuze? Erdem..." gözlerimi odadan aldım ve yeniden anneme baktım. Algılarım oldukça yavaş açılıyordu. Erdem de kimdi? "Onun sayesinde... Kurşun kalbine ulaşabilirdi, izledik güvenlik kameralarını. İlk kez.." İkisi de aynı anda kapıya döndüğünde uzaktan seslere henüz tamamen duyarlı değildim. Ben hiçbir şey duymadım ama istemsizce baktım onlar gibi.

"Gelebilir miyim," diye sorduğunda Ecevit bana değil anneme ve babama bakıyordu. Ağzımdan dolu dolu ismi çıkacaktı ve elimi ona uzatacaktım ama annemin "Erdem..." deyişi tüm isteklerimi söktü aldı benden. "Tabi ki gelebilirsin *oğlum* , gel."

Ecevit gözlerini benden çekti ve anneme çevirdi. Birkaç saniye kıpırdamadan anneme baktıktan sonra gülümsedi.

Erdem? *Erdem Kılıç...*

"Tanıştınız mı?" dedim korkak bir sesle. İçime korkunç bir huzursuzluk çöktü, fiziksel acımı unuttum. Babam elini Ecevit'in omzuna koyarken "Elbette tanıştık bu delikanlıyla," dediğinde içimdeki korku büyüdü. Ecevit'in gözleri kısa bir an babamın kolundaki eline kaydı ama çok geçmeden anneme gülümsediği gibi gülümsedi. "Bundan sonra başına ne gelirse gelsin ne yaparsan yap bana geleceksin."

"İnsanlık görevimi yaptım," dedi Ecevit yalnızca. Ne hissediyor, şimdi burada ne düşünüyor bilmiyordum. Rengi asla belli olmayan bir kutunun içindeydi kendisinden bir başkası göremiyordu.

"Sen benim kızımı kurtardın. Bu dünya üzerinde daha büyük bir borç edinmedim ben bu yaşıma kadar," dedi babam. Susmasını istiyordum. Bu tarz mayın tarlasında cümleler kurmasın istiyordum. Çocukluğunu borçlu olduğu bir adama böyle söylemlerde bulunmasın istiyordum. Algılarımı böyle bir korku açmaya yetti. Babamın cümleleri daha ileri gidecek, daha

büyük söylemlerde bulunacaktı, nasıl araya gireceğim, ne diyeceğim ve ailemi Ecevit'e karşı nasıl susturacaktım bilmiyordum. Tanrı biraz olsun beni seviyordu o telefonu benim için çaldırdı. Babam ara verdi bu şovuna. Cebinden telefonu çıkardı ve anneme baktı. "Buna bakmam gerekiyor," dedi ve Ecevit'e bir baş selamı verip hızla ayrıldı odadan. Beklediği bir haberin geldiğini o söylemese de anlamıştım. Belki de beni vuran kişiyi bulmuştu, evet bu kadar kısa bir zamanda. Kısa bir zaman? Ne kadar geçmişti, saat kaçtı bilmiyordum.

Ecevit'e elimi uzatmamak ve ona adıyla seslenmemek için çok zor tuttum kendimi ama yapamadım. Uzaktan birbirimize baktık. Aramıza annem girdi. "Sana ne kadar, sana nasıl ve ne şekilde teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Kimsin, nereden geldin bilmiyorum ama Erdem, adeta kurtarıcı gibi geldin kızımın yanına," dedi uzun cümlelerle. Gerçekten nasıl teşekkür edeceğini şaşırmıştı. Ecevit gözlerini benden aldı ve anneme çevirdi.

"Tekrar söylemeliyim ki, ben insanlık görevimi yaptım," sesi oldukça nazik çıkıyordu. Küçüklüğü yanı başımdaydı. Ecevit anneme karşı hep yoğun bir saygı beslerdi zaten ama şimdiki hali o haliyle bir noktada buluşuyor muydu? Mümkün müydü bu? Mümkün olamazdı bu.

"Aynı zamanda bir İstanbul beyefendisi," dedi annem hayran bir sesle ve imalı bakışları beni buldu. Gözlerimi kaçırdım utançla. Ecevit'e bile bakamadım. Ağzından çıkabilecek olan her cümle beni dehşete sürüklüyordu. Susmasını istiyordum. "Siz nasıl ve nereden tanıştığınızı bana anlatmak iste..."

"Anne..." dedim şaşkınca. "Bana bunu kim yaptı?" diyebildim sadece. Çünkü annemle konuşmamız gereken tek şey buydu. Başımın ağrısı annem konuştukça artıyordu.

"Baban harıl harıl arıyor ve eminim bulmak üzere ve yine eminim adam babanın eline düşünce yargının önüne bile gidemeyecek ve ben kılımı bile kıpırdatmayacağım,"

Ecevit'in gözleri anneme kaydı. Annem konuştukça yatağım bir mezar gibi kazılıyordu. Kimin yanında bu cümleleri kurduğunu bilmiyordu. Ecevit'in

söylemediklerini ben içimden söylüyordum . *Yargının önüne gitmeden . Zamanında ona yaptığınız gibi mi anne...*

Annem yeniden cümleler kuracaktı ama neyse ki bugün cümleleri hep çalan telefonlar tarafından bölünecekti. Şimdi herkesin aradığını biliyordum, iyi kötü, samimi samimiyetsiz fark etmeksizin herkes arıyor, medya çalkalanıyor ve açıklamalar yapılıyordu. Yarınki manşetleri görmek değil duymak dahi istemiyordum. "İnci arıyor," dedi annem telaşla. "Sınavı olduğu için söylemedim. Duymuş olabilir baban kapı önünde terör estirdi kameraların karşısında, tüm son dakikalarda biz varız."

"İyi olduğumu söyle," dedim yalnızca. Çocuklarını korkutmak istemeyecek kadar nahif düşünürlerdi ama aynı kızın medyanın olayı daha da abartarak son dakika geçeceğini ve oradan görünce nasıl korkacağını akıl edemeyecek kadar kalın kafalı olurlardı.

"Hemen geliyorum," dedi ve deli gibi istediğim o şeyi yaptı. Çıktı odadan, kalbim durma tehlikesi yaşamamış gibi hızla attı, yeniden yaşadığımı hatırladım. Son günlerde ölüm bana ne kadar da yakındı öyle, onu tek çeken ya da ona tek yürüyen ben değildim. O da benim peşimden geliyordu. Ecevit'le göz göze geldik. Üstünde yalnızca gömleği vardı, kollarını kıvırmıştı, yakaları açıktaydı, saçlarını elleriyle taradığı belliydi, küçük gözlerine biraz yorgunluk sinmişti ve kirli sakalları çenesine oturmuştu. Bir süre onu inceledim, o bana "İyi misin?" diye sorana kadar. Birkaç adım attı, ellerine baktım. Çok uzakta duruyordu, yatağımın dibinde bana oyun teklif eden çocuk değilmiş gibi.

Gülümsemeye çalıştım, çok susamıştım ama söylemedim. "Eline," dedim. Çünkü ellerine dokunma ihtiyacım su içme ihtiyacımdan daha büyüktü. Anladı, bana daha çok yaklaştı. Yanı başımda bir sandalye vardı, oturdu oraya ve elime uzandı. Su içmedim ama açlığım, susuzluğum geçti, kısmen acım hafifledi.

Ruhum yedi yaşında kapana kısılmıştı, aynı şeylerle mutlu oluyor, aynı şeylere canı yanıyordu. Yedi yaşındaki Firuze o çorbayı Ecevit gelince içerdi, yirmi beş yaşındaki Firuze de aynı şeyi isterdi.

Elini hızla yanağımın altına aldım ve gözlerimi yumdum. Başını biraz eğmiş, dirseklerini dizlerine bastırmış, küçük gözlü büyük adam beni izliyordu gözlerimi kapatmadan önce. Bir soluk sesi duydum, biraz korktum sıkılıp elini benden alacak diye almadı ama alsaydı, yedi yaşındaki Firuze yorganın altında çok gözyaşı dökecekti.

"Korkuttun herkesi," dedi bir zaman sonra.

"Ölüm demek ki sadece benim bahsettiğim bir şey değil, zaten dibimde."

"Hangimizin dibinde değil ki?"

Sana hiç yaklaşmamasını dilerim Ecevit.

"Benim kadar kimseye yakın değil,"

"Herkes öyle hisseder,"

"Ama kimse kurşunlanmaz,"

"Annen uyanınca ölüm edebiyatı yapacağını söylemişti," dedi alayla. Gözlerimi açtım, dikkatle ona baktım. Kapalı kutuyu görmenin tek yolu o kutuyu kırmak mıydı? Ecevit'i kırmadan içini görmek mümkün değil miydi? Anahtarı bulmalıydım, o asla kutunun içini göstermiyordu. Göstermeyecekti. "Annemlerle..."

"Tanıştım," dedi ve dudaklarının sol köşesi çarpık şekilde kıvrıldı.

"Erdem Kılıç olarak,"

"Zaten kızları vurulmuş bir aileyi gerçek kimliğimle sarsıp daha büyük bir sarsıntı yaratmamalıydım. Rol çalmayı sevmem. Annen baygınlık geçirdi ve baban terör estiriyor,"

"Burada olmak sana kötü hissettiriyorsa gidebil..."

"Giderdim zaten Firuze," dedi açıkça. "Senden bu cümleyi duymayı bekleyecek kadar bir İstanbul beyefendisi değilim, annenin sandığı aksine."

"Özür dilerim," dedim kırgın bir sesle. Özür dilemek kadar insanı yetersiz hissettiren başka ne vardı ki? Bu gece tattığım bu amansız acı özür dilerken çektiğim acının önünde değildi. Küçükken, genç bir kızken çözümü fiziksel bir acıda arıyordum. Vicdani bir acının önüne geçecek başka bir acı olmadığını bilmiyordum. Kurşun yarası bile. Omzumdan başlayıp sızısı boynuma, koluma ve kalbime doğru uzasa bile. Hiç fark etmiyordu.

"Yatakta dileme bari,"

"Özür dilerim,"

"Baban bundan sonra seni korumasız kapının önüne bile çıkarmayacakmış, annen de onayladı."

"Asla izin vermeyeceğim buna."

"Neden?"

"Bunu bana senelerdir yapmaya çalışıyorlar,"

"Bugün haklı çıkardı onları,"

"Bunu yapan yine onlar değil mi? Beni kendilerinden korumaya çalışıyorlar."

"Bu sonucu değiştirmiyor,"

"Benim engel olacaklarımı da değiştirmiyor, hiçbir zaman istedikleri o evlat olmayacağım. Şimdi endişelenmelerine bakma, bunu da burnumdan getirecekler," bunları Ecevit'e neden anlatıyordum bilmiyordum ama sanırım dikkatimi çekti. "O ne demek?" diye sordu pür dikkat. Başımı salladım. Ecevit'ten ailem konusunda dünyanın en korkak insanı olarak kaçıyordum. Ailemden tek bir ferdi bile konuşmak istemiyordum onunla, maruz kalsın istemiyordum ya da sadede cesaret edemiyorum.

"Boş ver," dedim.

"Boş vermek istemezsem?"

"Firuze!" destursuzca ve ismim telaffuz edilerek açılan kapı Ecevit'in eline daha sıkı tutunmama sebep oldu. Az önce Ecevit'le yalnız kaldığım için hızlanan kalbim duracak kadar kasıldı. Halbuki bir hastane odasında yeniden kurşunlanamazdım ama korktum, Ecevit'in koca eline sığındım. O destursuz giren bedenin takım elbisesini gördüm ilk.

Alparslan Yiğit, neredeyse nefes nefese odanın orta yerinde, benim adımla girdiği odada şimdi bizim ellerimize bakıyordu. Ben korkuyla tuttuğum eli bırakamadım, Ecevit kıpırdamadan Alparslan'a bakıyordu. Genç adamın gözleri ellerimizi bıraktı ve Ecevit'in yüzüne baktı. "Siz kimsiniz?" dedi oldukça resmi bir sesle. Sesini kontrol edebilmişti ama göğsü aldığı nefeslerle oldukça seri halde inip kalkıyordu. Ecevit'le yavaşça ellerimiz ayrıldığında Alparslan gözlerini Ecevit'ten çekmedi. Ecevit'in yerinden kalkışını izledim. Kaşları çatık olduğu için gözleri biraz daha küçülmüştü.

Tüm resmiyete karşı oldukça rahat bir seste sordu. "Asıl sen kimsin?"

Alparslan içe çökmüş kaşları ve olanları anlamak isteyen bir tavırla ikimize baktı birkaç kez. Endişeyle girdiği bu odada onu şaşkınlık karşılamıştı. Boğazını temizledi ve Ecevit'e iki adım yaklaştı. Başını salladı hafifçe ve sağ elini Ecevit'e uzattı. "Alparslan Yiğit," dedi soyadını söylerken kulak tırmalamayan ama biraz olsun bu üsluba alışık olan birinin rahatça fark edebileceği bir kibirle. Ecevit'in yüzünde istediği bir ifade vardı. Bunu benim ailem de Akın soyadını dillendirirken beklerdi ve çoğunlukla alırdı. Özellikle Bülent için bu uyuşturucudan daha beter bir bağımlılıktı. O zevk aldığını sanırdı ama zehirlendiğini fark etmezdi. Ecevit'in yüzünde bir değişiklik göremedi ama bozuntuya vermedi. O devlet adamı ifadesi sarsılmadan yüzüne bakmayı sürdürdü. Ecevit'in o eli sıkmama olasılığı yüksekti ama yapmadı, elini sıktı, ikisi aynı anda baskı uyguladı, o güç gösterisi parmak boğumlarındaki beyazlıktan hissedildi.

"Erdem?" dedi. Elbette ki kimliğine tapan bir adam için insanlar da soyadları kadar vardı.

"Kâfi."

İkisi de aynı anda ellerini çekti ve Alparslan yeniden bana baktı. O devlet adamı gömleğini açtı, üstünden çıkarmadı ama biraz olsun gevşetti.

"Firuze," dedi ve Ecevit'in kalktığı koltuğa oturdu. "İyi misin? Bunu sana kim yaptı?"

"Bunu benim size sormam lazım," dedim ve yatağın diğer ucuna kaymak istedim ama doğrulacağımı sandı, elleri bana uzandı. "Hayır hayır doğrulma," dedi. Bedenimi saldım ve benden uzaklaşmasını bekledim ellerinin. Uzaklaştı da.

"Bunun cevabı şimdi bende değil ama sana söz veriyorum, en yakın zamanda olacak ve ben,"

"İnan ki devamını duymak istemiyorum. Bu kirli siyasetinizin bir sonucu,"

"Hiçbir şeyin sonucu sana varamaz," dedi keskin cümlelerle. Alparslan hep böyle keskin cümleler kurardı. Bu benden başka herkesi etkileyebilirdi. İnanırdı söylerken, belki de gerçekten yapardı ama ben Atilla Akın'ın kızıydım. Ben bunları öylesine aşinaydım ki, bu cümlelerin tekeli benim babamdaydı zaten. Boğazını temizledi ve kaşlarını havalandırdı anlık düştü gafletle ağzından kaçanları çoğullaştırmayı ve gövde gösterisine çevirmeyi çok severdi. "Size varamaz. Bizim hiçbir ferdimiz, bizim yaptığımız siyasetin cezasını çekemez," dedi.

"Yaptığınız siyasetin cezalık olacağını farkındasınız yani?"

"Kimse bizden olana zarar veremez diyorum," onun için nedenler önemli değildi. Onun için tek önemli olan şey sonuçtu. Bu neden başıma geldi diye düşünmezlerdi, bunu kim yaptı onu bilmek isterlerdi. Bu kirli siyaset bize zarar veriyor diye düşünmezlerdi, biz babamızın çiftliğindeyiz geriye kalan herkes bizim yaptıklarımıza biat etmek zorunda diye düşünürlerdi.

Gözlerimi devirdim adeta ve "Ec..." kelimem yarım kaldı. "Erdem," dedim. Onun ellerinden sonra en sancılı ihtiyacım suydu. "Su verir misin?" dedim. Her ne kadar Ecevit'ten istesem de ikisi aynı anda hareketlendi. Su şişesi Ecevit'te, bardak Alparslan'daydı.

"Eksik mi tanıttın kendini?" diye sordu Ecevit. İkimiz de anlamadık. "Adaş mıyız yoksa?" Ecevit bir başka bardağa uzandı ve suyu doldurdu. Bana yaklaştı. Omzumdan destek oldu, kaldırıp bir yere yaslamadı beni. Kendisi

yaslanacağım şekilde koydu kolunu. Suyu tutan elinin üzerine koydum elimi. Bu susuzluğa üç yudum fazla geldi.

Tıkandım da durdum. Biraz soluklanmamı bekledi, iki yudum daha içirdi ve "Yeter mi?" diye sordu. Başımı salladım. Desteğini sırtımdan yatakla geri buluştuğumda aldı.

"Erdem Bey'i ilk defa gördüm, tanıdığımız biri mi?" diye sordu sanki kendisi hiç burada değilmiş gibi.

"Hayır değil," dedim. Ecevit hakkında son konuşacağım insan bile değildi Alparslan.

"Okuldan bir arkadaşın o zaman?"

"Sen ne yapacaksın benim okuduğum mektebi?" dedi Ecevit açıkça. Onunla sizli konuşulsa da asla bu dürtüde değildi. Alparslan'ın da saygısından siz demediğini elbet farkındaydım.

"Bir ahbaplık varsa bilelim,"

"Benim kimseyle bir ahbaplığım yok,"

"Olmasa burada işin olmazdı,"

"Doğrudur," dedi Ecevit başını sallayarak. "Bazı insanlar ahbaplık olmadan kapıdan geçemeyecek hale gelmiş ama Allah'a şükür. Öyle bir derdim yok," bir an bana baktı ve Alparslan'ı işaret etti. "Ahbabınız değil mi?" dedi.

"Erdem Kılıç," dedi ansızın Alparslan. Eli üstünlük belirtir gibi Ecevit'in koluna dokundu. Ecevit soyadını söylememişti.

Onun zaten adını sanını bilerek, belki görüntüleri inceleyerek gelmişti ama bilmiyordu ki bu haliyle bile önde değildi. Ecevit'le yersiz bir yarış içinde olduğunu görüyordum. Koşmuyordu ama Ecevit'i herhangi bir yarış halinde alaşağı edeceğini anlatmaya çalışıyordu. Ecevit'in umurunda bile olmadığını görmüyordu. O kırk tilkinin dolaştığı kafasında ne kuruyordu bilmiyordum ama bizi gördüğü konuma bin plan kurmuştu.

"Buyur benim,"

"Bizde ahbaplık olmaz, dostluk olur."

"Dostumun kızı dostumdur dedin de merdiven mi koştun, geç şöyle otur istersen dinlen," dedi ve karşı koltuğu gösterdi. Alparslan adeta aşağılar gibi baktı Ecevit'e, ağzına gelen o kirli cümleleri artık mimiklerinden anlıyordum bu tarz insanların. Sadece Alparslan eğitim hayatının büyük bir kısmını Amerika'da geçirmiş olduğundan kişisel gelişimini rahatça bırakamıyordu. Ona göre bir insanı yermenin en temiz yolu üstten bakmaktı. Yapıyordu ama yaptığı Ecevit'e dokunmadığı için sürdüremiyordu. O yüzden görmezden gelerek yapmayı denedi bu kez. "Firuze," dedi ve devamında bana döndü. Ecevit kıvrak bir hamleyle sandalyeye oturduğunda Alparslan dönüp sandalyeye bakmaya bile gerek duymadı. Dolduğunu biliyordu. Yatağın ucuna da elbet oturmadı. "Bundan sonra, bizzat benim kontrolümde korunacaksın. Etten duvar öreceğim çevrende. Kimse Atilla Akın'ın kızına,"

"Alparslan lütfen," dedim. Herkes bana siper olmuştu. Bellerindeki silahlarla bakışıyordum. "Çok teşekkür ederim geldiğin için."

"Burada sana saygı duymayı üzülerek ikinci plana attığımı söylemek istiyorum. Canının güvenliğ..." bir telefon trafiği bu kez Alparslan'a takıldı. Ekrana baktığında gülümsedi. "Bundan sonra benim elimden ne kaçan ne uçan. Sabaha varmadan bulacağım, andım olsun," dedi ve "Müsaadenle,"

Kimse benim yanımda konuşmayarak aklınca iyilik yapıyordu. Çıkıp gitti ve odada derin bir sessizlik oluştu. Omzuma bakmaya çalıştım. Acı öylesine büyük bir yere bulaşmıştı ki kurşunun girdiği yeri ya da dikişin atıldığı yeri tam seçemiyordum. Bunu, öğrenirsem ne işimi yarayacak bilmeden Ecevit'e sormak istedim ama o benden önce konuştu.

"Kim bu sik kırığı?"

"Hı?" dedim mırıltıyla. Duyduğumu anlamak istemezdim bazen, biraz da o yüzden tekrar ettirirdim. İşe de yarardı hep. Daha yumuşatarak konuşurdu insanlar. Babam da dahil.

Ama Ecevit "Kim bu sik kırığı?" diye olduğu gibi yine sordu.

"Ecevit," dedim şaşkınca. Ne diyeceğimi bilemedim. Kim olduğunu söylemek Alparslan için o hakareti kabul etmek demekti ama bunu yapmak istemiyordum. Ondan da konuşmaya niyetim yoktu. "Bana kaç dikiş atıldı?" diye sordum. Ortalıkta gezinen gözlerini bana çevirdi. O hızlı bir geçiş sandı ama değildi. Bunu düşünüyordum zaten.

"Bilmiyorum," dedi yalnızca. "Hem ne yapacaksın kaç dikiş olduğunu?"

"Öyle," dedim. "Merak ettim." Annemle babam gelmiyordu, muhtemeldir ki yan yana konuşuyorlardı. Alparslan'la tartışıyorlardı bu elim olayı. Babam Alparslan'ın fikirlerine güvenirdi, nasıl canımı sıkacak bir muhabbetin içinde olduklarını tahmin edebiliyordum. "Ben böyle hep abuk subuk şeyleri merak ederdim zaten, hatırlıyor musun..."

"Hatırlamıyorum," dedi gözlerimin içine bakıyorken. Netti, kalbimin nasıl kırıldığını göremeyecek kadar duygudan yoksundu. Kapımızın yavaşça tıklatıldı, daha girmeden anladım gelen benim ailemden değildi. Onlar böyle girmezdi odama. Bir hastane odasına hiç girmezdi. Karşıdaki televizyonu gördüm. Yarın manşetlerden kaçacak olsam da şimdi görmek istedim söylenenleri. Kapıdan giren beyaz üniformalı, başında mutfak bonesi olan kadına baktım. "Yemek vakti,"dedi. Ayrı ayrı tabaklanmış yemekleri yatak tepsisinin üstüne koydu. İçinde ince tavukların yüzdüğü çorbayı işaret ettim. "Ne çorbası?"

"Tavuk suyu. Tüm öğünleriniz doktor kontrolü altında, gönül rahatlığıyla yiyebilirsiniz. Doktorunuz da gelecek kısa zaman içinde. Yardımcı olmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır teşekkür ederim," dedim yalnızca. Onları yiyecek miydim ondan bile emin değildim. Kadın güzel dileklerini iletip çıktı odadan. Ecevit'le göz göze geldik. "Kalk bakalım," dedi bana yaklaşırken. Sırtıma iki ayrı yastığı üst üste koyarak rahatlık sağladı. Masanın konumunu ayarladı. Bir plastik bir de metal çatal bıçak vardı. Plastik kaşığı da paketinden çıkardım ve Ecevit'in önüne koydum.

"Bu yemek senin için Firuze,"

"Canım istemiyor,"

"İnan doktorun zerre umurunda olmaz bu."

"Oyun oynayalım mı?" dedim ansızın. Tavuk suyu çorbasını karıştırıyordu. Eli duraksadı, hareket etmedi bir süre. Bu onun oyunuydu ama ben bulmuşum gibi anlattım. "Son kaşığı alan yarışı kaybetsin, bir sen iç bir ben."

Çorbaya bakıyordu hâlâ. Heyecanla ona bakıyordum. Hatırlıyordu, ummuyordum, biliyordum. Unutmuş olamazdı. O çorbayı içti diye o da hasta olmuştu. Gözleri sonunda beni buldu, gülümsemek için tetikte bekliyordum. "Niye?" dedi dünyanın en saçma ihtimalini ona sunmuşum gibi. Elimdeki ayna, onlarca metre yükseklikten düştü. Paramparça oldu. "Nimetle oyun olmaz, bunu bulamayanlar var," dedi ve kaşığı bana doğru itti. "Ye hadi."

Ellerime bakmaya başladı. Tuzla buz olmuş aynada yansımamı görüyordum, kanlı bir yüz müydü gördüğüm yoksa ayna mı kırıldığı yerden kanamıştı? Sol yanımdaki tüm sızı kalbimin üzerine bindi. Acı gözlerimi doldurdu, kaşığa uzandım. Ben solaktım ama sağ elimi resim yaparken çok iyi kullanırdım ama kaşığı tutamadım. Çorba biraz döküldü, kaşık elime tam oturmadı. Kalanı ağzımla buluşturduğumda kendimi sıksam da gözyaşım tepsinin içindeki peçeteye aktı. Acı ilk kez belime de vurdu, gözyaşlarımı tutamamaya başladım.

"Neden ağlıyorsun Firuze?"

"Omzum acıyor."

Sesim hiç ağlıyor gibi çıkmamıştı ama gözyaşlarım hızla süzülüyordu. Peçete saniyeler içinde damlalarla doldu, damlalar yer yer birleşti. Birikinti gibi durdu. Ecevit kaşığı elimden aldı "Bırak sen bana," dedi ama benim yiyecek gücüm kalmamıştı. Az önce tetikte bekleyişim gülümsemek için değildi ağlamak içindi.

"Doydum ben,"

"Seni doyurmak için değil bu, mideni ilaca hazır etmek için,"

"Yemeyeceğim,"

"Firuze ağlama."

"Ağlamıyorum ki," dedim inatla. Gözümden akan yaşlar benim inisiyatifimde olmadığı sürece ağlıyor sayılmazdım. Tepsiyi önümden ittim, kendi kuvvetimle yatmak istedim ama bilinçsizce sol kolumdan da destek almaya çalıştım. Uyandığımdan beri ilk kez kurşunun girdiği yeri hissettim, ağzımdan acı dolu bir ses geldi ve kapım da destursuzca açıldı. Annemin "Firuze," deyişini duydum. İnsanlar etrafıma doluştu bir an anne ve babamın kanlı elleri bana şefkat göstermeye çalıştı. Acıyan kurşun yeri değildi. Kaynak kesinlikle orası değildi. Öyle olsa onlara "Dokunmayın!" diye bağırmazdım. Öyle bir nefretti ki içimdeki onların canını yakmak istiyor, başaramıyor, kendi canımı yakıyordum. "Sizin yüzünüzden!" dedim açık açık. Onlar yediğim kurşuna yordu bunu. Annemin gözleri doldu, gerçek nedenini bilseydi üzülmezdi aksine öfkelenirdi. Babam intikam yeminleri etti yine, ben onlara gerçeği haykırdım "Sizin yüzünüzden!" dedim yine. Kolumu destursuzca oynatmaya kalkışıyor, omuzlarım sarsıla sarsıla ağladıkça dikişlerim sızlıyordu. Ecevit bir adım uzaktan beni izliyor ve sanki burada benim niye ağladığımı bir tek o biliyordu.

Sakinleştirici yiyene kadar anne ve babama öfkemi kustum. Beni yine dinlemediler, bileklerimden bir ilacı almamı daha uygun gördüler. Onlar için iyileşmem değil, acılarımı haykırmamam daha mühimdi. Buradaki Ecevit'ten de Alparslan'ın varlığından da rahatsız oldular. Çıkmaları için rica ettiler ama çıkmadılar. İkisi de uzaktan beni izliyordu ama yalnızca Ecevit görüyordu. İlk defa, gözlerinden geçen ifadeyi görecek gibi oldum. O sakinleştirici usulca bedenimi ısıtmasa ve beni zorla huzura itmese seçecektim ne olduğunu.

Sizin yüzünüzden dedim, *Ecevit ne kestaneyi ne de tavuk suyu çorbasını hatırlıyor* . Sizin yüzünüzden... Her şey onların yüzündendi.

***

"Bu yalnızca benim kızıma değil, bize oy veren herkese yapılmış alçakça bir saldırıdır. Namertsiniz, buradan bunu üstüne alınan herkese sesleniyorum. Namertsiniz, sizin soyunuz sopunuz alçak. Sizin derdiniz vatan değil, siz bu ülkeyi peşkeş çekecek anı kolluyorsunuz, yedirmeyeceğiz. Benim adım Atilla Akın, sizin gibi terör sempatizanlarına bırakmam ben bu ülkeyi. Benim kızımın canına göz diken yarın senin kızının canına da göz dikmez mi? Benim halkım aptal değil. O şerefsiz hainlere buradan söylüyorum ki sizin eceliniz olacağız. Sizin gibi şarlatanlara vereceğim ne bir evladım ne de bu vatanın evladı var. Gözdağı mı vereceksiniz? O gözü çıkarırım, ben Atilla Akın'ım. Allah'ın izniyle benim arkamda halkım var. Siz mi bize zarar vereceksiniz? Halkın kararına saygı duymuyorsunuz madem, sandıktan çıkana saygı duymuyorsunuz sizin yolunuz darağacıdır. O idam yasasını da kaldırtmayacağım. Kulislerde bunun dedikodusu dönüyor, niye olduğu belli. Yetmedi mi akan kanlar size? Beni öldüreceksiniz beni. Önce bu halkı sonra Allah'ı aşacaksınız da bana ulaşacaksınız. Sıkıysa gelin beni vurun, alçaklar."

Babamın konuşmalarının arasına giren spiker kadın, "Atilla Akın'ın sert sözlerinden sonra muhalif parti başkanlarından ardı ardına açıklama geldi. İlerici Demokrasi Partisi Deniz Kösedağ katıldığı bir canlı yayında birinci ağızdan yanıt verdi, dinliyoruz," dedi ve bir ekrana baktı. Belli ki dün geceki yayından bir kesitti bu.

"Öncelikle buradan Firuze Hanım'a geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum. Elbette söylenecek çok şey var ama karşımda acılı bir baba var. En azından buna inanmak istiyorum. Böyle ithamlar hoş değil. Biz yapmayız, bize yapana da acılı der geçeriz ama bu halk bunu der mi? Şova dönüştürmemek gerekiyor bu acıyı. Eğer ki akmış kanlardan bahsedeceksek, onlar buradan zararlı çıkar. Firuze Hanım bizim için bu ülkenin sanatçısıdır. Biz bu çirkin saldırıyı esefle kınıyoruz, bu saldırı Atilla Akın'ın kızına yapıldı diye sevinmiyoruz. Sanatçımıza yapıldı diye üzülüyoruz ama Atilla Akın çıkıp ailemi siyasete karıştıramazsınız diye barbarlık yapacağına, ona oy vermeyen ve karşısında olan her partiye parmak sallayacağına, kendi ağzında önce kızını uzak tutsun siyasetten. Hoş değil, yakışmıyor, acısına veriyorum ama şova karşıyız biz. Bu halk bunlara inanmaz. Tiyatro mu bu? Değilse, tiyatro oyuncusu gibi bize parmak sallamasın. Tekrardan geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum."

"Bu olayın tiyatro olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Elbette hayır, bir kadının canı yandı mı yanmadı mı? Biz buna bakarız ama baba bunu bir tiyatro malzemesine çeviriyor. Akın'a yakışmıyor. Bu halkın vicdanıyla oynamaya çalıştığı şey kızının canı. Kimin yaptığı belli olmayan bu olay için vatanın evlatlarını da işin içine katıyor. Ben de buradan kendisine soruyorum, bize oy verenler bu vatanın evlatları değil mi de kızı için sözler söylerken konuyu ansızın darağacına getiriyor? Biz gerekirse o darağacında canımızı da veririz. Bir sizsiniz bu vatanı seven öyle mi? Şimdi çıkıp idam güzellemesi yapıp geçmişte akan kanlarla vicdan mastürbasyonu yapması..."

"Orospu çocuğu," dedi babam ve televizyonu kapattı. "Dava açıldı mı bu orospu çocuğuna?"

"Açıldı baba," dedi Bülent.

"Benim canımı sıkmayın!" dedi annem ikisinin de aniden üstüne yürürken. "Benim canımı sıkmayın, kesin sesinizi! Kızlarımın yanında bari kesin sesinizi."

İnci ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamışken ağlamaktan şişmiş gözlerini benden kaçırıyordu. İsterdim, hiç haberi olmasın, böyle bir hayat yaşamasın, bunlara maruz kalmasın çok isterdim. Kendimi kurtaramadım bari onu kurtarayım çok isterdim ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Tam da bugün ilk kez babama mesafeli görmüştüm onu. İlk kez babamın cümlelerinden sonra havalı olduğunu iddia etmemişti. İlk kez midesi bulanarak dinlemişti.

"Biz senin kızlarının canını ve iffetini korumak için zate..."

"Kes sesini!" dedi annem ve Bülent'in üzerine yürüdü. "Siyasetiniz, partiniz batsın. Ne hale geldi çocuklarım. Hani sabah olmadan buluyordunuz kim yaptıysa, hani kemiklerini tek tek kırıyordunuz. Siz ancak size inanan insanları kandırırsınız,"

"Aylin zaten sinirlerim bozuk, bir de seninle papaz olmayalım!"

"Benim sinirlerim bozuk değil mi?!" dedi annem bağırarak. İnci'ye baktım. Birazdan ağlamaya başlayacaktı. Önümde diz çökmüştü, saçlarını okşadım sakin bir tavırla. Kulaklarını kapatmak istedim ama duyardı. Bizim evimizde her kavga duyulurdu.

"Dün kızım sinir krizi geçirdi, dikişleri açıldı! Sizin yüzünüzden! Kesin artık sesinizi!"

"Anne ben buradayım ve duyuyorum sizi," dedim sakin bir tavırla. Bu aile nahif duygular beslemeyecek kadar bencillikle boğuşuyordu.

"Senin o kızın aptal inadını bırakıp, sanki rastgele biriymiş gibi sağda solda tek başına dolaşmasıydı bunlar başına gelmeye..."

"Baba oğlunu ya sustur ya da kov."

"HEPİNİZ SUSUN!" babamın gür sesi ben hariç herkesi yerinden bir kez sarstı. Evet, yüz yüze bu ses tonuna en çok ben alışıktım ya da aldığım ilaçlar beni uyuşturmuştu. Sessizliği İnci'nin içli içli ağlayan sesi böldü. Başını aniden dizlerime bıraktığında "İnci," dedim. Eğilemedim ama uyuşmuş bedenimi kardeşimin sesi açtı. Bülent kapıyı çarpıp çıktığında annemle babam İnci'nin iki yanına çömeldi. Ona en azından, bana yaptıkları gibi ağladığımda gamsız davranmıyorlardı. Sarıp sarmalıyorlardı. Küçük hıçkırıkları yetiyordu. "İnci kızım," dedi babam. Bu İnci, isim olan değildi sıfat olandı. Sesinden anladım ama İnci babama değil anneme sarıldı. Babamın hayal kırıklığına baktım, buz gibi içimle. Biraz olsun içim gitmedi. Annem ve ben İnci'yi sakinleştirdik, doktor geldi çıkış işlemlerim halloldu. Tüm bunları büyük bir duygusuzlukla takip ettim. Yalnızca eve gitmek istiyordum. Senelerdir yaşadığım içsel savaşın bir kısmını görmek, hafızası kuvvetsiz ailemi biraz zorlamıştı ama ben iyiydim. Düne göre ağrım daha azdı. Onlar da çok geçmeden unuturlardı zaten.

Ailemin içinde olan kaosu gözlerimi dinlendirerek bekledim. Herkes birbirine laf ediyor, kavga devam ediyordu. Ansızın odaya derin bir sessizlik çöktü, doktor geldi sandım ama kalbimin etrafına bir örtü örtüldü sandım. Sıcakladı kalbim. Gözlerimi yavaşça açtığımda kapının önünde duran adama baktım. "Gelebilir miyim?" diye sordu Ecevit. Kalbimdeki sıcaklık yüzüme yansıdı, gülümsedim. Annem "Ah! Erdem, hoş geldin!

Tabi ki gelebilirsin," dedi ve ona doğru ilerledi. Elindeki bereyi kaldırdı. "Bu bende kalmış, dün vermeyi unutmuşum."

"Hoş geldin evlat," dedi babam.

"Gerçekten iyi ki sende kalmış. Yoksa bütün gün Firuze'den senin numaranı almak için didinip duracaktım. Dün aniden gittin, konuşamadık," dedi. Ayaklarım dikkatle yere bastı ve bereme doğru yürümeye başladım. Ecevit ayaklarıma baktı önce, birkaç adım içinde ona vardım. Beremi bana uzattı.

"Olsun," diye geveledi Ecevit ağzının içinde. "Elbet yine denk geliriz."

"Geliriz!" dedi annem neredeyse şakıyarak. Az önce bağırıp çağırmıyor gibi şimdi çok sakindi. "Gelmeliyiz! Bu hafta sonu müsait misin? Seni bir akşam yemeğinde ağırlamak isteriz,"

"Anne," dedim şaşkınca. Bu olay ucu alınmaz bir yere gidiyordu. Ecevit'e baktım. Ansızın bir patlama gelecek diye çok korkuyordum. Çekip gidecek, tüm nefretini aileme kusacak ve gidecek diye çok korkuyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Rahatsızlık vermek istemem," dediğinde Ecevit'e bakakaldım.

"Estağfurullah evlat. Bekliyoruz, ne rahatsızlığı?" dedi bu kez babam. Ecevit bana baktı. Kafamı iki yana salladım. Bunu kabul etmek zorunda değildi. Ecevit'i böylesine bir yerde görmek istemiyordum. Ecevit'i bu kez ailemden korumak istiyordum.

"Davete icabet etmemek," dedi babama bakarak. Aynı anda devamını getirdiler. "Ayıp olur." İkisi de aynı anda kafasını salladı. Neden bunu yapıyordu? O masa kurulmadan telaşı bedenimi sardı. Ne oluyordu? Benim telaşım kimsede yoktu. "Kapının önü gazeteci kaynıyor," dedi Ecevit.

"Arka kapıdan çıkacağız," dedi babam. Ecevit kapım kapanana kadar yanımdaydı. O yemek masasına o değil bir başkası oturacak gibi rahattı. Göz kırptı bana son kez birbirimize bakarken. İçimde bir sancı nüksetti adeta. Annem yanı başımdaydı, ofansif mizah yapar gibi adeta kolumdan dürttü beni.

"O gün yemek yediğin adam bu adamdı değil mi?" dedi. İnci ve babam bir başka araçta, biz başka araçtaydık. Cevap vermedim. "O kaban da bu adamındı." Yine sustum. O yemek masasında ne olacaktı? Ecevit bunu neden kabul etmişti. "Sevgilin mi?" dedi açıkça.

"Anne," dedim utançla.

"Söz aramızda kalacak. Bana söyleyebilirsin. O gece ne oldu? Neden sırılsıklamdın? Ne oldu yağmur altında romantik bir yürüyüş mü yaptınız? Onu atölyene mi götürdün?"

"Anne yeter!" dedim mesafeli bir sesle. "Neyse ne? Biz arkadaş değiliz seninle. Tamam mı? Yeter. Bir dur!"

***

"Ecevit neden?" dedim açıkça. Camın önünde, arttırılmış güvenlik önlemlerini izliyordum. Ağaçların arasında gördüğüm adamlar kapının önünde volta atıyordu.

"Ailene gerçeği söyleme vakti gelmedi mi?"

"Onlara hiçbir şey söylemek zorunda değiliz,"

"Nereye kadar?" diye sordu. Bunun cevabı yoktu, yarın ne yapacağım bile yoktu. Onu en son arabada görmüştüm, o günün üzerinden tam iki gün geçmişti.

"Bilmiyorum,"

"Eninde sonunda öğrenecekler. Kaldı ki benim gizlediğim tek bir şey yok. Doğru yer hastane değildi sadece,"

"Onlarla denk gelmeni istemiyorum," derken buldum kendimi. Hastane bir zaruriyetti. Bir süre ses gelmedi karşı taraftan.

"Seninle denk gelmemden ne farkı vardı Firuze?"

Camıma uzanan ağacın dalları kalbime doğru battı. Bir gerçek tüm çıplaklığıyla gözler önündeydi artık. Kalbimin üzerindeki damarlar cımbızla çekildi benden. "Haklısın," dedim kısık bir sesle.

"Ben her şeyi unuttuğumu söyledim sana Firuze."

"Ben de sana neden geldiğini sordum."

"Bir dursaydın da soluklansaydık, misafire öyle söylenir mi dedim ben de."

"Soluklanmadın mı Ecevit?" diye sordum. Bu soru bir çözüme ulaşmadıkça aramızda bir ceset gibi sallanıyordu. Ölü bir beden mi yoksa bedene ait ruh mu musallat olacaktı bilmiyordum ama artık öğrenmem gerekiyordu.

"Yorgunlukların o kadar çabuk mu geçiyor Firuze?" dedi bana. Yanıt vermedim. Beni bulduğu ilk gün beni o havuzun dibine bitmeyen yorgunluğum çöktürmüştü.

"Sana meyveli pasta yapacağım," dedim. Bu artık kabullenmeydi. Ne olacaksa olsaydı. Bu gece evde yaşanacak yüzleşme ya da adı her neyse yaşanmalıydı. Ecevit'in paçasına yapışmıştım, bir daha gider diye tetikte bekliyordum.Onu bana nefes bile aldırmayan ailemden mi saklayacaktım? Nereye kadar böyle gidecekti. Belki de bu son sınavdı. Son sınavı verecektim ve her şey biraz daha rahat olacaktı. Ecevit belki de unutmuştu her şeyi, bir yüzleşme olacaktı ve bitecekti. Artık ailemle varlığı kanıtlanmış bir adam için savaşacaktım. En büyük dertleri bu değil miydi zaten?

"Bu kez yiyebilecek miyim?"

"Söz kurşunlanmayacağım," dedim. Vedalaşmadım, vedaya dair ağzımızdan bir şey çıksın istemiyordum. Aşağıdaki şaşalı hazırlığın orta yerine düştüm. Kulağımda kulaklıklarım dünya üzerindeki en meyveli pastayı yaptım. İçi dışı dolu dolu meyveydi. İnsanların yardımlarını reddettim. Tek başına tek elle yaptım, dinlenmesi için dolaba koydum. İnciden rica ettim en azından saçımı yıkadım. Çok yağlanmıştı, Ecevit'in karşısına bu şekilde çıkmak istemiyordum. Yine İnci'den yardım aldım ve makyajımı yaptım saçlarıma şekil verdim. Çok şey sormak istiyordu ama onu yanımdan uzaklaştırırım

diye sadece susuyordu, istediklerime yardım ediyordu. Çok erken hazırlandım, zaman yaklaştıkça karnımda ağrı artıyordu, terliyordum. Atölyeme gidip saatlerce çizmek istiyordum sadece. Belki Ecevit'i. Karşımda olmasına bile gerek yoktu. Oturduğum masada karaladığım her şey ona çıkıyordu. Onun çehresinden başka hiçbir şey çizemez olmuştum.

Kapım iki küçük tıkırtıdan sonra açıldı. Annemdi bu biliyordum. Ona gelme diyemeyeceğim kadar silik çalardı kapıyı çünkü kapıyı çalmadan girecek kadar hanımefendiliğinden ödün vermek istemezdi.

"Hazırlanmışsın." dedi. Kolyemden ayırdım parmaklarımı ve çizdiğim resmi ters çevirip dosyama koydum. "Heyecanlı mısın?" yanıma kadar ulaştı, ucu dalgalı uzun saçlarıma dokundu. "Gençken bu kadar güzel olduğumu bilmiyordum, baban söylerdi de inanmazdım. Ama şimdi sende gençliğimi görüyor olmak... Kırışıklıklarıma moralim bozuluyor, nereden nereye diye..."

Annem hâlâ akıl alacak kadar güzeldi ama bunlar onunla konuşmam için birer tuzaktı, düşmedim. "Kim kimlerden bu adam? Tanıdığımız biri mi? Ben biraz arattım adını ama pek bir şey bulamadım," biraz kelimesinin ne kadar fazlalık olduğunu görebiliyordum. "Mesleği ne?"

"Tek derdin bunlar değil mi anne? İyi bir meslek ama çok daha önemlisi iyi bir soy ad."

"Herkes kendine yakışanla olmalı,"

"Sen kendine babamı mı layık gördün?" diye sordum acımasızca. Bozuldu, bunları duymak istemiyordu ama benimle iletişime geçmekten geri durmuyordu.

"Öyle bir tercih yapmışım ki şu an ülkeyi yöneten bir adamlayım," dedi kendinden emin bir sesle.

"Bir gün herkes Akın olduğumuz için bizden nefret edecek, siyaset tarihine adımızı altın harflerle mi yazdıracağız sanıyorsun?"

"Sanmıyorum, biliyorum. Ben de eşimle her konuda hem fikir değilim ama senin kadar körkütük karşı değilim. Babanla evli olmasam da babana oy verirdim,"

"Sen babamla evli olmasan, babam aleyhine yapılacak bir eylemde önde mikrofon tuttuğun için tutuklanırdın anne. Her neyse. Meslek ve soyadına tapma demek istiyorum kısaca,"

"Tapmıyorum! Abartıyorsun! Sadece her anne gibi sormam gerekenleri sordum," dedi kendinden oldukça eminken.

"Erdem benim erkek arkadaşım değil,"

"Buna kesinlikle inanıyorum,"

"Anne kavga edeceğiz, bence devam etmeyelim," eli yüzüme dokundu ve yanağımı okşadı. "Seninle kavga etmeyeceğim, benim güzeller güzeli kızım. Bana demiştin ya sen doğduğum günü değil doğurduğun günü kutluyorsun diye... Ben bunu düşündüm. Haklı olabilirsin, öylesine büyük bir sanatçı doğurdum ki ben, onu doğurduğum günü kutlamak benim görevim. Güzeller güzeli kızım, Firuze'm. Sen mutluysan, ben o kahramanın mesleği ne olursa olsun kabul ederim. Yeter ki senin yüzün gülsün, gözlerin yeniden parlasın. Şu ölüm kelimesinden uzaklaş, bir sanatçı doğurmanın bedelini bana bazen ağır ödetiyorsun."

"Sen hazırlanmayacak mısın?" dedim ucu bucağı gelmeyen cümlelerini yarıda bırakıp.

"Hazırlanacağım," dedi ve yanağımdan öptü. Öyle ayrıldı yanımdan. Akşam edene kadar defalarca kez arayacak gibi oldum Ecevit'i. Gelme demek için ama elim hiç mi hiç gitmedi. Kendi kendimi yedim, o kapı çalana kadar ve o kapının önünde birleşene kadar kemirgen oldum, ezdim içimi. Bülent'in tüm o kaba saba cümlelerine inat, babam kapının önüne dikti onu da. Öylesine keyifle baktım ki yüzüne bana saldıracak kadar öfkelendi. Kapı çaldı, elinde bir demet nergis vardı. Onu anneme uzattı. Babamla selamlaştı, ilk kez Bülent'le denk geldiklerinde ikisi de bir süre elini uzatmadı. Ta ki Bülent'e kadar. Hızla tokalaşıp geri çekildiler. İnci'ye

kendisi uzattı elini. Biz sadece birbirimize baktık, gülümsedik. Sargıda olan koluma baktı sadece biraz.

Masaya yerleşildi, herkes usulca servisin açılmasını bekledi. Babam sofranın başında, bir yanında annem diğer yanında Bülent vardı. Annemin yanında ben, benim karşımda Ecevit ve yanımda İnci vardı. Bülent'in ve Ecevit'in yan yana oluşu bile bana beyin kanaması geçirtebilirdi. Bu cümlede hiçbir abartı yoktu. Masa örtüsünü masanın altında avucumun içine sıkıştırdım ve derin bir nefes aldım. Su içmek istiyordum. Ecevit bana bakarken Bülent ona bakıyordu. Ansızın omzuna dokunduğunda Ecevit'in bir krizin öncesi gibi ufak bir titreme geçti bedenimden. Bir tuvalin orta yerine kanlı bir avuçla tokat attı, tüm tuval kirlendi. Gray'in tablosu gözlerimin önünde belirdi. Kitabı okurken bile böylesine net değildi bu tablo. Kan kimindi? Ecevit'in mi? Ecevit'in olmasındansa benim olmasını yeğlerdim. Bülent'in eline baktım nefretle. Bir kez daha ona zarar verecektik biliyordum.

"Erdem sana şahsi olarak tekrar tekrar teşekkür ederiz, Firuze bizim göz bebeğimiz," dedi. Alçağın tekiydi. Dün bana elin adamları muamelesi yapıp odayı başıma yıkmak üzereyken böyle konuşmuyordu. Bu dünya üzerinde tanıdığım en haysiyetsiz adamdı.

"Teşekküre hacet yok, insanlık görevimi yaptım," dedi yalnızca Ecevit ve bir kez koluna baktı. Bülent biraz daha çekmese ben müdahale edecektim. Ecevit'e dokunsun istemiyordum. Bülent elini çekti ama ona bakmayı sürdürdü. "Seni birine benzetiyorum," dedi ansızın. Tablo kanlı el tarafından tokatlanmaya devam ediyordu. Kalbimin atışları kulaklarımdaydı, bir uçağın içinde gibi kulaklarım basınçla zonkluyordu.

"Kime?" dedi Ecevit sakin bir halde. Tüm sinirleri alınmış gibi davranıyordu.

"Bilmiyorum. Çıkaramıyorum. Eski bir dostumla karşılaştım sanki," dedi kafasında belirlediği profilden çok daha iyisiyle karşılaştığını düşünüyordu.

"Yanlış," dedi Ecevit.

"Nasıl yani?"

"Dost unutulmaz, düşman anımsanır. Karıştırıyorsun yüksek ihtimal."

Bülent duyduklarıyla şaşırdı, o az da olsa varolan samimiyeti ondan hiç zorlanmadan koptu. "Düşman mıydık biz yoksa?"

"Ne alakası var oğlum?" dedi annem. Oğlunun ne kadar leş biri olduğunu biliyordu, adım kadar emindim ki misafir demez burada gerginlik yaratırdı. "Adam öyle mi söyledi?"

"Bir saniye anne," dedi Bülent midemi bulandıracak şekilde gülerken. "Dur bakalım belki düşmanızdır. Söylesin adam, tanıdık çünkü bir yerden. Çıkaramıyorum sadece."

"Bülent," diye babam bu kez sert bir sesle. "Misafirimizi sıkıştırma, yemeğimizi yiyelim. Daha çok vaktimiz olacak elbet bir ahbaplık varsa çıkar ortaya."

"Bence de! Hem kimsenin tanıştığını düşünmüyorum ben. Siz Firuze'yle nerede tanışmıştınız?"

Ecevit'le birbirimize baktık. Onun amacını unutmuş olduğumdan değil sadece o an yalan söylemekten başka bir çarem yoktu.

"Sergide." dedim.

"Evvelden." dedi.

Masadaki istisnasız herkes temas ettiği şeyi bıraktı ve Ecevit'e baktı. Basınç arttı, artık çok az duyuyordum.

"Evvelden derken?" dedi babam.

"Firuze Akın'ı tanımasam o sergide işim neydi?" dedi oldukça profesyonel şekilde. Doğru söylüyordu ama tüm cümleleri lastiktendi. Kim nasıl isterse oraya çekiştirirdi ve çekiştirildiği yerde doğruluğu temsil ederdi.

"Yoksa Firuze'nin hayranlarından biri miydin?" dedi annem.

"Kesinlikle öyleydim," dedi. Öyleydi... Çocukken öyleydi.

"Firuze bana bunu söylememişti. Gerçi benim kızım biraz ketumdur, hiçbir şeyi söylemez. Sanatçıların çoğunda bunun olduğunu düşünürüm ben. Bence paylaştıkları zaman biricikliğini kaybedeceğini düşünürler. Ne olduğundan bağımsız. Firuze'de de bu yoğun bir şekilde var."

"Sanat sepet mi konuşacağız?" dedi Bülent. Ağzımı açıp tek kelime edemiyordum.

"Tabi herkesin ilgisini çekmez bu konular, siz siyasetçiydiniz değil mi?" dedi Ecevit tok bir sesle. Takım elbise giymişti ama kravat takmamıştı. Siyah gömlek ona küçükken de pek yakışırdı. Saçlarını geriye doğru sanki parmaklarıyla taramıştı. Söğüt ağacının sarkan yaprakları gibi güzel duruyordu. Ecevit'im cümlesi babamın hoşuna gitmeyen ilk şey oldu. Kimse neredeyse yemek yemeye başlamamıştı. Masadaki gerginlik en yoğun banaydı ama herkes için vardı.

Umarsızca yemek yiyecek olan İnci bile masadaki yabancıyı izliyordu. Bir huzursuzluk vardı. Herkes farkındaydı ama Bülent yüzünden sanıyorlardı.

"Biz siyasetçi değiliz, siyasetin kendisiyiz," dedi babam. Ecevit'in sesindeki ince alayı benden önce almıştı.

"O nasıl oluyor?" dedi Ecevit. "Ben siyasetten çok anlamam, marangozum ben."

"Marangoz musun?" diye sordu annem şaşkınca. Altan ayağına vurdum, yüzündeki ifadeyi değiştirdi. Ecevit'in doğru söylemediğini farkındaydım. Aile içinde bir bakışma geçti. Bu masayı ateşe vermek istiyordum.

"Esnaf adam iyi anlar aslında siyasetten," diye ilk toparlayan babam oldu.

"Bende çok işlememiş herhalde o, anlamam. Hak, hukuk, siyaset... Bunlar bana işin kitapta yazan hali gibi geliyor," dedi. Bunları söylerken bir cahil gibi gözükseydi babam ona cevap vermeye bile tenezzül etmezdi ama öyle kurnazdı ki burada herkesin cehalet sayacağı şeyden o nem kaptı.

"Kitapta olmayan hali ne peki?"

"Büyük balık küçük balığı yer," dedi Ecevit. Bülent'in kahkahasını duydum. "Ha şöyle ya, böyle gel bize. Aptalın tekiyle aynı masayı paylaşıyorum sandım ben de. Şimdi dürüst ol, marangoz musun sen?"

"İnsan marangozu," dedi ansızın Ecevit. Bu Bülent'e daha büyük bir kahkaha attırdı. Annemin elime dokunduğunu hissettim. Sonra bana dokunduğunu.

"İyi misin?" Cevap vermedim. İyi değildim.

"Elimde zımparayla dolaşırım, taşan insanı törpülerim, eksilen insanı törpülerim. İşim bu benim," babama baktı ve başını salladı bir kez. "Uluslararası Ticaret." dedi ve babam hariç herkese bir nefes aldırdı. "Ama önceki söylediklerimin de arkasındayım,"

"Küçük balık büyük balık mı?" diye sordu babam.

"Ta kendisi,"

"Doğru. Ben de arkasındayım. Aslında geriye kalan her şey toplumu kandırmak, biz büyük balıkların da onlarla aynı okyanusta olduğunu düşündürmek için uydurduğu zırvalıklar. Bilsinler ki, hakları var sansınlar ki okyanusa zarar vermesinler."

"Küçük balık okyanusa zarar verebilir mi?" diye sordu Ecevit. Bir zamanlar onu yok eden babam gibi büyük balıkların olduğu okyanustu.

"Ya birlik olurlarsa? Koca okyanusta bir büyük balığa milyonlarca küçük balık düşer sonuçta,"

"Ya da küçük balıklardan biri büyürse?" dedi Ecevit ve ağır ağır başını salladı. "Doğrusunuz,"

Sağlam olan kolumu yasladım masaya, suya uzanacak kuvvetim yoktu. Söyleyecekti, muhabbetin sonunu görebiliyordum. Büyüyen küçük balık Ecevit'in ta kendisiydi.

"Hayır, o dediğin olmaz."

"Neden?"

"Küçük balık hep küçük kalır. Kaderi değiştiremez," dedi babam. Ecevit'in konuşmayı nereye vardıracağını bekliyordu sakince. Babam insanlardan anlardı, bir insan bir laf etti mi altı boş mu yoksa dolu mu sezerdi. Mesleğinin ona kattığı bir özellik miydi yoksa nu özelliği olduğu için mi mesleği buydu bilmiyordum.

"Hayır, o dediğiniz yanlış,"

"Yanlış olan ne evlat?"

"Bir büyük balığın midesinden kurtulmuş küçük balık gün gelir büyür, zamanında beceriksiz olan büyük balığı yok eder,"

Babam güldü. Bu öylesine çirkin bir gülüştü ki cevabında çok acımasız bir şey geleceğini artık öğrenmiştim, biliyordum. "Ah evladım ah! İşte bak tam buradan yanlışsın. Büyük balıkların amacı sanıyorsun ki birbirlerini mi yok etmek? Onların tek amacı küçük balıkları hep küçük bırakmak, hep kendilerine biat ettirmek. Hep büyük kalmak. Küçük balık büyüdüğünde düşman kesilmez, geçtiği tarafı görür ona göre davranır. Bu çark böyle döner."

Ecevit çatalının arkasını yavaş yavaş masaya vurmaya başladı. Zihninde cam bir bardağa vuruyordu, bardak çatladığında Ali Ecevit Tarhan ismi çıkacaktı ağzından.

"Oldu o zaman bırakalım bir balık okyanus muhabbetini de doğrucu Davud olalım. Madem büyük balıklar düşman değiller, madem küçük balıkların biat etmesi için her şey sorarım size Atilla Akın, bu ülke niye bu kadar kan döktü?"

"Baba tamam, kapatın konuyu." demek istedim ama babam izin vermedi. Çok gaza gelmişti, kendini mecliste savunur gibi savunacaktı herhangi bir gerginlikte. Ecevit'in bakışları bana düştü bir an ama çok durmadı ve babamdan duyabileceği en çirkin cümleyi duydu. Suratındaki acı bana çığlık attıracaktı.

"Hangi büyük balığın evladına zarar geldi, olan küçük balığa olmadı mı? Dökülen kanı kandan saymamız için bizden akması, biten ömrü saymamız için bizden gitmesi lazım. Bana bir tane taraf fark etmez ciğeri yanan bir siyasetçi söyle. Söyleyemezsin. Bizim için zaten kendilerini feda ederler, biz onları yönetiriz karşılığında. Bu iş böyle gider, hep de böyle gidecek."

Ecevit'in yüzünün nasıl ezildiğini, acının rüzgar gibi yüzünde nasıl estiğini ve bu cümlelerin 10 yaşındaki Ecevit'e nasıl dokunduğunu gördüm. Çenem titremeye başladı, bir panik atağın habercisiydi bu. Parmaklarımı birbirine dolanmasın diye bacaklarıma bastırdım. Kollarım acıyor, dikişlerim sızlıyordu ve ben kalp krizi geçireceğimi sanıyordum.

On yaşındaki Ecevit'in hislerini karşımdaki koca adam bastırdı koca bir kahkaha attı, belki antlar içti. "Sende mi öyle düşünüyorsun Bülent?" diye sordu.

"Çok daha fazlası, çok daha acımasızını."

"Sağ solu, sol sağı boşu boşuna öldürdü; aslında hepsi bizlere hizmet içindi mi diyorsun?"

"Tam olarak öyle söylüyorum."

"Temel atılsa senin için sol öldürülür o zaman," dedi bu kez. Az kalmıştı hissediyordum.

"Aynen öyle," dedi kibirle. Bir uyuşturucuyu almıştı yine bünyeye, zevk aldığını sanıyordu öleceğinden haberi yoktu.

"Bu ne yaman çelişki Bülent Akın, söylesene şimdi bana sen sağı kimin için öldürdün zamanında?"

Akın ailesinin evinde bir bomba patladı, kalbim taşikardi geçiriyordu, ölüm masanın altından bacaklarıma sarılmıştı. Nefes alamıyordum, parmaklarım birbirine dolandı, çenemin kilitlendiğini hissettim. Dikişlerimi patlatacak kadar kendimi sıktığımı farkındaydım. Kim ne tepki verdi bilmiyordum, sadece Ecevit'e bakıyordum.

"Kimsin lan sen?"

Telefonuna bir mesaj düştü, "Düşman anımsanır demedim mi sana? Kapının önünde bir hediyem var size, az bekleyin geliyorum hemen."

Ecevit yerinden kalktığında herkes ayaklandı, babamın "Aylin kızları çıkar, Bülent silahı getir," dediğini duydum. Ben çığlık atmasam her şey bir bir yerine getirilecekti. Donakaldılar. "O silah çıkarsa kendimi sağ çıkarmam bu evden!" dedim açıkça. Konuşabiliyordum, kriz henüz başlamamıştı. Ecevit dış paketlemesinden tablo ya da çerçeve olduğunu anladığım bir paket getirdi, sivri ucunu yemek masasına vurdu. Bülent'e parmak salladı gülerken.

"Ondan önce de şunu sormalı, solu savunurken sağı vurdun, suçunu küçük bir çocuğa attın, bir de davanı sattın, sağa geçtin. Böylesine haysiyetsiz bir hayatın evveliyatını sikeyim demiyor musun sen?"

"Kimsin lan sen orospu evladı," masada birkaç şey devrildi Ecevit'in elindeki şeye bakıyordum sadece.

" *Ben Ali Ecevit Tarhan* ," dedi ve masadaki bir bıçağı avucunun içinde bir tur çevirerek aldı. İnci'nin çığlığını duydum. O bıçak kahverengi ambalajı yırttı ve koca bir resim çıktı ortaya. Babamın bir rakı masasında oturduğu bir fotoğraftı, yanında bir adam vardı. Adamı tanımaya fırsat bulamadan, ansızın bahçenin içinden tüm eve arka arkaya polis aracının tepe lambaları ve siren sesleri doluştu. Kapı sesi ardı ardına çalmaya başlarken Ecevit kapıyı işaret etti. Babam ayaklandı kapıya doğru bir robot gibi yürüdü.

Kapılar açıldı ve polis memurunun sesini duyduk. Ecevit birkaç adım geri çekildi "Atilla Akın," dedi adam. "Terörle mücadele şubeden başkomiser Hasan Aslan, hakkınızda açılmış bir soruşturma dosyası var. Bizimle emniyete kadar geliyorsunuz, ifadenize başvurulacak."

"Selamın aleyküm," dedi. Bu adamı tanımıyordum. Ecevit değildi karşımdaki Ali Ecevit Tarhan'dı. Bana baktı ve bir haberi verdi. "Misafirlik bitti Firuze. Ali Ecevit Tarhan geldi, başlıyoruz. Kural bir," dedi ve bıçağı bir kez masaya vurdu. "Affeden tarafın dava hakkı olmayacak."

***

Yeni bölüme dair her şey için

Hikaye Instagram hesabı; uzumbugusuofficial

Şahsi Instagram hesabı; dilanduurmaz

Twitter; bosverdilaan

V "fail ile mağdur aynı kişi olamaz"

Herkese merhaba! Biz geldiiik!

Biliyorsunuz ki Wattpad kapalı, o yüzden etkileşim olması gerektiğinden düşük. Zaten bir bu kadar kişi daha siteden okuyor, belki giriş yapmadan okumaya çalışanlar vardır. Yorum ve oy sayısına biraz daha anlayışla yaklaşabiliyorum ama onun dışında hikayemize diğer mecralarda sahip çıkalım mı? Twitter'da #ÜzümBuğusu hashtage ile, instagramda beni ve hikayenin hesabını etiketleyerek ya da TikTok üzerinden paylaşımlarınızla bu wattpadin kapalı oluşunu bence toparlayabiliriz. Bir zamanlar geleneğimizdi, geri dönelim madem ona,

Önce yıldıza basalım mı?

Basalım basalım...

Bilim insanlarına göre her yorum beş yıldıza bedelmiş ben bilmiyorum bilim insanları söylüyor;)))))

Keyifle okuyun❤

"Bu hikayedeki bütün kurum, kuruluş ve şahıslar hayal ürünü olup gerçeği yansıtmamaktadır."

19 Kasım 1992

"Kardeşim,"

Atilla Akın'ın eli; komşusunun değil, savcının değil, acılı bir babanın omzuna dokundu. Dokunduğu noktadan sıvazladı, acının sahibinin babası değilmiş korkunç bir sabırla teselli verdi. "Durma öyle kaya gibi. Sen babasın. Ağla, benim kadim dostum. Acın çok büyük, biz bizeyiz."

Aylin Akın yaslandığı kapı pervazında, şişmiş gözlerle eşini izliyordu. Vücudundan bir ürperti geçti. Düşünme yetisini kaybettiği birkaç gün geçiriyordu. Hangi anın gerçek hangi anın hayal olduğunu ayırt edemiyordu. Oğlu katil olmuştu, kendisi katil bir çocuğun annesiydi, eşi bir katilin babasıydı. Rüzgâra maruz kalmış gibi üşüdü ve titredi. Ölüm bir rüzgâr gibi yüzüne vuruyordu. Onun bedeninin verdiği hiçbir tepkiyi eşi vermiyordu. Karşısında ölen çocuğun babasına yılların dostu gibi teselli veriyordu. Öldüren çocuk onun çocuğu değil gibi büyük bir nikbinlikle yaklaşıyordu adama.

Profesyonel bir katil babasıydı sanki. Bu adam kimdi? Bu adam onun eşiydi. Bu adam kimdi? Bu adam çocuklarının babasıydı. Bu adam kimdi? Bir katilin babasıydı.

Acılı adam başını iki yana salladı. Bir ölüm sertliği çehresini tutmuş, bırakmıyordu. Oğlu için tek gözyaşını bir morg kapısı üstüne kapanınca dökmüştü. Ağladığını gören tek kişi ölüydü, kendisi bile aynadan yaşlı bir çift göze maruz kalmamıştı. İntikam yemini, antların en kuvvetlisiydi. Bir ölünün bile arkasından dökülecek olan gözyaşlarına ket vurabilirdi.

"Oğlumun kanını yerden silmeyene kadar," dedi odaklandığı noktadan gözlerini ayırmadan. Baktığı yerde bir vazo görmüyordu, on yaşında bir katilin yüzünü görüyordu. "Bana tek yudum su bile haram."

Aylin Akın korkuyla elini ağzına örttü. Kalbi hızla çarpıyor, dizleri titriyordu. Bülent yukarıdaydı, bu acıya ve bu öfkeye sebep olan çocuk yukarıdaydı. Onun oğluydu. Atilla Akın kimdi? Atilla Akın güçlü bir babaydı. Çocukları için ne gerekiyorsa onu yapıyordu. Kendisi gibi kapı pervazlarına yaslayıp ağlamıyordu. "Sileceksin," dedi Atilla Akın. Eşiyle lahzaya tekabül edecek bir vakitte göz göze geldi.

"Sileceğim," dedi.

"Sileceksin kardeşim, ben bir baba olarak elimden ne geliyorsa yapacağım. Sözüm söz, senin oğlun benim oğlum."

Adam gözlerini karşısında sahi dost bildiği adama kaldırdı. Elini omzundaki eline koydu. "Kardeşim," diyebildi sadece.

"Kardeşimsin Atilla."

Korkunç bir sahneye şahit oluyordu Aylin Akın, senelerce zihninden çıkmayacaktı. Senelerce korkutuculuğundan hiçbir şey kaybetmeyecekti. Atilla Akın masanın üzerinden sigara aldı, önce karşısındakine uzattı sonra kendisi bir dal aldı ve iki sigarayı da yaktı.

"O piçin babası..." demeye kalmadan adam, "Tekme tokat gönderdim evden," diye karşılık aldı. "İçin rahat olsun. Gün yüzü görmeyecekler bu şehirde. Bir lokma ekmek yiyeceklerse ikinci lokman..."

"Bir lokma ekmek yedirmeyeceğim Atilla," büyük cümlelerin üstü daha büyük cümlelerle kapatıldı. Aylin Akın yine müthiş bir karmaşanın içine düştü. Zihni ona durmadan oyunlar oynuyordu. Ona belki arkadaş olmamış ama bu eve çok faydası olmuş, gönlü rahat defalarca kez çocuklarını emanet etmiş o kadını düşündü. Doğumda ölmüştü, belki de öldüğü için böylesine ruhuna çöküyordu. O kadının geride bıraktıklarını yok ediyorlardı. Suçsuzlarken üstelik. Peki onun oğlu? Suçluydu. Ama oğluydu. Her ne pahasına olursa olsun oğlu için yapmayacağı ne vardı? Hiçbir şey. Bu vicdan azabıyla baş ederdi ama oğlunun yokluğuyla edemezdi.

Atilla Akın yanıt vermedi yalnızca sigarasını içti bir süre. "Çocuk," dedi sonra. "Yaşı küçük. Ceza alacak mı?"

"Alacak,"

Gözlerini kıstı ve eşini bakmamak için çok zorladı kendini. "Ne var aklında?"

"Yaşı kaç?"

"Üç gün evvel on oldu,"

"Artık on iki,"

Yapamadı, Aylin Akın'a baktı. Karısı tutulmuştu, kontrolsüz bir tepki verecek diye çok korkuyordu. Gitmesi için bir işaret yaptı. Devamını duymasını istemiyordu ama kadın hareket edemedi.

"Kaç yıl yatar?"

"Önce çocukluğunu sonra gençliğini orada bitirecek,"

"Kardeşim," dedi Atilla ve biraz yaklaştı ona. Sigarasını içmiyor, külleri yere düşüyordu adamın. O sigarayı içine çekecek kadar bile derin bir nefes alacak kuvveti bulmuyordu kendinde. "Bu koşullarda mümkün değil biliyorsun," dedi. Yaşını iki yaş büyütmek onlar için zor olmasa gerekti ama kanun belliydi. Ne yaparlarsa yapsınlar o bir çocuktu, yatarı belliydi.

"On iki yaşındaki bir çocuk ne yaparsa cezada indirime gidilmez Atilla?"

Atilla Akın yutkundu. Onu aşmaya başladı. Bu korkunç öfke, kararan gözler, alınacak kararlar onu aşmaya başladı. Kafasında küçülttüğü şeyler, bir çığa dönüşmeye başladı. "Ne yaparsa?" dedi.

"Sen söyle Atilla. Sen bunu benden de iyi bilirsin. Her şeye af getiren bu devlet, neyi affetmez? Söyle. Sözüm söz dedin bana, söyle kardeşim. Söyle. Ben bu ciğer yangınıyla her yeri yakacağım yoksa. Söyle..."

"Vatana ihaneti."

Adamın yüzünde korkunç bir gülümseme oluştu. Beyni yüzlerce kişi öldürecek bir zehri salgılıyor, kalbi bir toplumu katledecek kanı pompalıyordu. Evde sinir krizleri geçiren karısı vardı, oğlu soğuk toprak altında yatıyordu. Hiçbir sebep o katili oradan çıkarsın istemiyordu. Başını salladı ve gözlerini yumdu. Başını koltuğa yasladı, sigaradan son ve ilk nefesini aldı. Aylin Akın yalnızca eşine bakarak başını sallıyordu. Bu çok fazlaydı. Daha da fazlası çıktı duman süzülen dudaklardan.

"İki sene önce Bülent'in," Atilla Akın taktığı maskeyi elinden kaydırdı ve korkuyla gözleri kapalı adama baktı. "Bir eylemden kaçarken yüzü gözükmeyen, bu eve girerken çekilen birkaç fotoğrafını getirmiştim sana hatırlıyor musun? Oğlunun kulağını çek yoksa devlet çekecek demiştim," sigarayı kendinden uzaklaştırdı. "O fotoğrafları saklıyorsun değil mi hâlâ kardeşim?"

"Bu çok..."

"Benim oğlum öldü, bahçedeki havuzdan cesedini ben çıkardım. Hangisi daha fazla?"

"Bak kardeşim... Anlıyorum seni ama bu ikisi bambaşka olaylar. Aynı dosyada bile sunamayız bunu. İki farklı dava, iki farklı soruşturm..." adam tüm bu söylenenleri eliyle savurdu.

"Önemli olan vatandaşın düşüncesi, halkın vicdanı değil mi Atilla? Sen söylesene bu kadim halk ister mi bir vatan haini katilin aralarında dolaşmasını. Sen bilirsin bu halkın ciğerini. Ne yaparlar? Söyle kardeşim, söyle hadi," dedi ısrarla. Karşısındaki adam bu alçakla işlere çok hakimdi, biliyordu bu.

"İstemez. İstemediği gibi de baskı uygular, hâkim bu baskıyı mutlaka hisseder."

Savcı keyiften uzak bir halde başını salladı ve gülümsedi. "Harika, bir de çocuklar. Bülent de Firuze de şahitlik yapacaklar." Başını arkaya çevirdi ve Aylin Akın'a baktı. "Değil mi Aylin?"

"Firuze çok küçük..." diyebildi. Bu cümleyi ona kurduran şey tam olarak neydi? Firuze'nin sahiden küçük oluşu mu yoksa Ecevit'in aleyhine yalan söylemeyeceğini, yalancı şahitlik yapmayacağını bildiği için mi söyledi bunu bilmiyordu.

"Benim oğlum da çok küçüktü," bahçeye baktı, havuzu görmeye çalıştı. "Artık yok."

"Aylin sen çocukların yanına çık," dedi Atilla araya girerek. Çocuklarını da karısını da uzak tutmak istiyordu. Aylin Akın savcıya yanıt veremedi, söyleyecek tek kelimesi yoktu. Gözyaşları yeniden akmaya başlarken hızla yukarı çıkmaya başladı. Adımları kızının odasına doğruydu. Camın önündeki koltuğa tırmanmış, küçük çenesini koltuğa yaslamış Ecevit'in evini izliyordu. Koşup gitmek için bir kıpırtı bekliyordu, bir hareketlilik arıyordu. Boynunda Ecevit'in ona verdiği kolye vardı. Eli oradan hiç kopmuyordu, oyun arkadaşını bekliyordu dört gözle. Kapı açıldığı an heyecanla döndü, annesi onda hayal kırıklığı yarattı. Ecevit değildi.

Koştura koştura indi koltuktan "Anne anne!" dedi tezcanlılıkla. "Ecevit mi geldi?" Aylin Akın bir satranç oyununun içindeydi. Kızı bir piyondu, kazanmaları için o piyonu da kullanmalıydı. Kızını yem etmeyecekti ama kullanmaktan geri de durmamalıydı. Yoksa oğlundan olacaktı.

"Daha değil," dedi kızının saçlarını okşarken. "Onun gelmesi için bazı şeyler yapmamız gerekebilir. Yapar mısın sen?"

Firuze hızla başını salladı. Daha yedi yaşındaydı, okula bile başlamamıştı, kötülükle tanışmamıştı. "Her şeyi yaparım anne!" dedi. Tek bir isteği vardı. Ecevit gelsin istiyordu. Başka da bir şey istediği yoktu.

2010- GÜNÜMÜZ

"Şahitsin Firuze,"

Kulağıma fısıldadığı son şey bu oldu beni babama itene kadar. Bedenim babama doğru savruldu, babamın kolları bana sarıldı. "Kızım," dedi. "Firuze iyi misin?"

Bana sarılan kolları bir yılandan kurtulmak ister gibi ittim ve çıktım babamın kollarından. Yüzüne bile bakmadım. Bana iyi misin diye sormaya hakkı olan son kişi bile değildi. "Bırak," dedim sadece. Adımlarım hızla kapıya varırken "Ecevit," dedim. Babam peşimden geldi, annem Ecevit'in peşinden giden adımlarımın önüne geçti ama kimse tam olarak engel olamadı. "Ecevit!" diye bağırdım yine. Yalın ayak çıktım evden, adımları o kadar hızlıydı ki ben ona gittikçe uzaklaşıyordu benden ve bu hâl tümüyle gerçek bir anlam içermiyordu.

"Ecevit!"

"LAN NE VAR NE?"

Aramızda çok uzun bir mesafe varken durdu ve bana döndü. Hâlâ evin bahçesindeydik. Annem ve babam bana, ben Ecevit'e yetişememiştim. Kapıya çok yakındı. Herkes Ecevit'in üzerine üşüşmeye kalkıştığında elimi kaldırdım durmaları için. Durdular da. Elleri silahlarına gitti ama çıkarmadılar. Ecevit çevresini kuşatan adamlara baktı. "Sik beyinli

duvardan atladım da görmedin," dedi rastgele birine. Ona yaklaşmak için büyük bir gayret gösterdim, başaracaktım da. Olmadı. Büyük, metal ve gösterişli kapı iki yana açıldı. Bir araba farı yüzümüze vurdu ve içindeki Bülent'i gördüm. Kapısının açılmasını beklemeden kuduz bir köpek gibi kendini arabadan attı ve Ecevit'in üzerine doğru saldırdı.

"Senin ne işin var lan burada?"

Bülent'in hoyrat atlayışına Ecevit avucununiçiyle karşılık verdi. Onu tıpkı babamın tutuklandığı gece gibi yüzünden itti ve geriye doğru savurdu.

"Siktir git sen de," dedi ve yeniden arkasını dönüp gitmeye çalıştı. Bülent'in "Yakalayın!" emrine karşılık babamın hemen arkamızdan gelen "Bırakın gitsin!" cümlesi duyuldu ve elbette ki babam dinlendi. Ecevit elini kolunu sallayarak çıktı evden. Çılgına dönmüş bir Bülent'in ilk hedefi ben oldum. "Kızım sen ne ayaksın?!" Elleri havalanarak bana doğru yürüdü. Ben çıkıp gittiği kapıya bakıyordum. Omuzlarım çökmüş, ayak tabanlarım yürüdüğüm yolda ne kadar sivri şey varsa hepsine basmış, ellerim üşümüştü. Bülent'ten bir adım bile uzaklaşmadım. Annem aramıza girdi.

"Saçmalama Bülent!" dedi. Onu böyle bana karşı korkusuz yapan kendileri değilmiş gibi davranıyorlardı. Vicdan rahatlatıyorlardı. Beni kendi yarattıkları canavardan korumaya çalışıyorlardı. Onlar da canavarlardı görmüyorlar mıydı?

"Bırak anne! Bırak! O orospu çocuğunu eve kadar soktu mu bu? Bırak, elimde kalaca..."

"BÜLENT!" Babam, lanet olsun ki sözü dinlenen bir adamdı. Annemin çırpınarak yapamadığı şeyi durduğu yerde tek bir kelimeyle yaptı. Sesi sertti, bir kaya gibi devrildi Bülent'in üzerine. Bülent bana zarar vermesin istedi, bunu engelledi. Yanağımda beş parmak izi vardı, dudağım patlamıştı. Midem bulandı. Öyle alçak bir dünyanın içine doğmuştum ki herkes yalnızca kendinden kötüsünü engelliyordu. İyi yoktu. İyi olan hırpalanıyordu. Dün bana tokat atan o adam, oğlunun vereceği zarardan beni aklınca korudu ve iyi bir baba olduğunu sandı. "Geç içeri."

"Baba!"

"Bülent sana geç içeri dedim! İkiletme sözümü!"

Bülent olduğu yerde pasif agresif tavırlarla, on beş yaşında bir ergen gibi bir yerleri tekmeledi. Ağzının içinde bana küfürler etti. Biraz daha yüksek sesle söylemeye cesareti yoktu. Sol omzuma çarptı giderken, fiziksel acı bir bıçak gibi saplandı ama yüzümde hiçbir değişiklik hissedilmedi. Omzum canımı yaka yaka iyileşecekti. İnsanlar benim canımı çok yakıyorlardı ama bilmelilerdi ki benimle yarışamazlardı. Bu benim onurumu korumak için geliştirdiğim bir yöntemdi. Canımı en çok ben yakacaktım. Birinciliği onlara hiç vermeyecektim.

Babam "Firuze," dedi, ben bana dokunduğunu fark ettiğim an "Bana dokunma!" diye çıkıştım bir adım geriye çıkıp. Bunlar alçakça uyguladığı, ona oy veren bir seçmeni kandırmaktan daha öteye gitmeyen ucuz pişmanlıklardı. Babam yanağıma baktı, kendi eserine baktı. Onun böyle pişman gözüktüğüne bakmamak gerekirdi. İki gün sonra bana yine o tokadı atmaya yeltenebilirdi. Biliyordum çünkü, bir kez cesaret edilen her şey alışkanlığa yüz tutardı.

"Firuze," dedi babam yeniden. Bana sarılmak istedi, belki küçük bir kız çocuğu gibi şefkatle saçlarımı okşayacaktı ama hayır bunu istemiyordum. Buna ihtiyacım olduğunu da düşünmüyordum artık. Babam en kötü anında, evden polisler eşliğinde çıkarken dönüp bir kez olsun bana bakmamış bir adamdı. Babam tüm çocuklarına döndüğünde sevgi gösterileri yaparken beni şiddetle karşılamış bir adamdı. Babam artık bir ihtiyaç değildi, babam artık bir zaruriyetti.

"Sakın bana yaklaşma," dedim işaret parmağımı ona doğru sallarken. Yanından geçip gittim. Annem kolumdan tuttu sıkıca benimle yürümeye çalıştı.

"Firuze bir lokma bir şey ye, lütfen."

"Anne bırak kolumu,"

"Yalvarıyorum, lütfen. En son ne zaman yemek yedin... Lütfen Firuze, söz babanı yaklaştırmayacağım yanına."

Hızlı adımlarıma yetişemedi, koşarak çıktım merdivenlerden. Odaya girdim, kapımı kilitledim. *Şahitsin Firuze* .

Avuçiçlerimi gözlerime bastırdım. "Değilim," dedim odanın içinde bir ileri bir geri giderken. Şahitsin Firuze. "Değilim." Odanın içinde iki yana gidip durdum, gözlerime uyguladığım baskıyla tek bir gözyaşı bile akmadı gözlerimden. Dakikalar sürdü bu halim. Şahit değildim ben. Yanlış biliyordu. Şahit değildim. Benden olsa olsa yalancı şahit olurdu zaten.

Kıyafet dolabımı açtım hızla en arkaya sıkıştırdığım orta boyda ahşap bir kutu vardı. Yere çöktüm, açtım kutuyu. Hüseyin amcanın bana verdiği tokayı sardığım kâğıttan çıkardım. Gözlerim baskıdan kurtulduğu gibi biriktirdiği yaşları akıtmaya başladı. Bordo renginde bir kile kelebek şekli verilmişti. Her bir ayrıntısı ilmek ilmek işlenmişti. Üzerinde kabartma gibi duran kendinden yaprakları, lacivert renginde çiçekler vardı.

"Aynısından Melike'ye de yaptın mı Hüseyin amca?"

"Onun daha saçları çok az, tutmaz ki. Büyüyünce ona da yapacağım."

"Aynısından yap ama olur mu? Toka kardeşi oluruz hem."

"Olur. Sakla sen bu tokayı ama yoksa aynısını yapmak zor olur. Unuturum."

Tokanın üzerine damlıyordu yaşlarım, iç çekiyordum izlerken, yaşları siliyordum. Ölmüş çiçekleri canlı gözyaşları sulayamazdı. Tokayı aldım, birbirine karışmış saçımdan bir tutama taktım. Ecevit unutmuştur muhakkak ama ben hatırlıyordum. Ona tokamı gösterdiğimi ve nispet yaptığımı. *Bak tokama. Baban büyüyünce Melike'ye de yapacakmış.*

Senin yok ama bizim var. Ne bu tokayı yapan adam yaşıyordu ne de bu tokayı takacak kişi. Melike ölmüştü.

Biliyordum. Melike ölmemiş olsaydı, en azından onu bulurdum. Ecevit'i bulamamıştım ama onu bulurdum. Bu tokayı ona hediye ederdim. Bunu Ecevit'e nasıl söyleyecektim bilmiyordum ama Melike ölmüştü. Ölmemesi için avucumda ne var ne yok verirdim, Ecevit'e Melike'yi vermek için veremeyeceğim çok az şey vardı ama yaşamıyordu. Biliyordum. ***

***

Sanat sanatçıya değil ama sanatı sanatçıya acı verir. O yüzden birçok sanatçının; ölmeden hemen önce sanatı üreten değil, sanatı tüketen olarak ömrünü tamamlamamanın pişmanlığına düştüğünü düşünürüm. Bunu fakültenin ilk yılında katıldığım ilk derste dile getirmiştim en arka sıradan. Gözlüklerini indiren profesör ayağa kalkmamı söylemişti. " *Van Gogh'un bir ressam değil de din adamı olarak ölmesi onu mutlu mu ederdi demek istiyorsun?* " diye sormuştu çizgisi düz bir sesle. *Evet, demiştim. Tam olarak bunu düşünüyorum. Ömrünü resme adamış ve tüm ömrü boyunca tek bir resmi satılmış bir adam, eminim anne babasını dinleyip bir din adamı olsaydı çok daha mutlu bir ömür sürerdi. Çünkü sanat sanıldığı gibi bireysel değildir, sanat sanatçı için karşılık getirmelidir.*

Sınıftaki tüm gözlerin bana çevrildiğini, profesörün gözlüklerini çıkarırken beni izlediğini hatırlıyordum. Bana otur demeden uzunca bir süre yüzüme bakmıştı. " *Van Gogh diye biri hiç olmazdı böyle bir durumda,"* demişti. Namını okula başlamadan duyduğumuz bir adamdı, belki oturmak ve bu konuşmayı çok devam ettirmemek gerekiyordu ama fikrimi savunmak istemiştim o an. Babamın Atilla Akın olduğu henüz ortaya çıkmamıştı, konuştuklarıma o kadar dikkat etmem gerekmiyordu.

" *Öldükten sonra var olmak sadece kalanlar için önemlidir. Ölen için değil. Biraz bencil düşünmeli. O hiç böyle değer gördüğünü bilmedi, ne önemi kaldı kendisine çektirdiği ıstırabın?"* diye sormuştum. Yine oturduğu yerden yüzüme bakmıştı.

" *O zaman sana göre bir yazar satmıyorsa yazmamalı, bir ressam tanınmıyorsa çizmemeli. Sanatçı tüketicisini aramaz, sanat arar,"* demişti. Ses çizgisini tepelere doğru kaydırıyordu. Hissedebiliyordum.

" *Hayır, sanatı sanatçıya zarar verir, bir karşılık da alamıyorsa kendisine bu işkenceyi çektirmesin başka bir şeye yoğunlaşsın belki daha mutlu olur diyorum. Kendini olmadığı bir karakterle kandırsın demek daha doğru hatta. Bu sayede daha az acı çekmiş olur."*

Bunları söylerken uygulanmayacağını da biliyordum. Gogh nasıl bir din adamı olsa daha vasat ama daha acısız bir hayat yaşayacaksa ben de daha

acısız bir gece hatta bir hayat geçirebilirdim. Resim yapmak benim ölümümü uzatıyordu. Çizmeyi bırakırsam yaşamaya başlamayacaktım, ölmeye yaklaşacaktım ama bu ıstırap son bulacaktı. Dün geceden beri çizdiğim hiçbir şey beni mutlu etmemişti çünkü dedim ya sanatı sanatçıya zarar verirdi.

Çok hızlı kilo verirdim. Bir haftada kilolarca verirdim ve bu rahatça yüzüme yansırdı. Çökmüş yüzümden verdiğim üç dört kiloyu hissedebiliyordum. Üzerimdeki açık renk, önden bağlamalı kabanımın ipini bağladım. Yüzümde hiç de ince olmayan bir fondöten vardı. Bazı izlerin iyileşmesini beklemek istemiyordum, ben görünen yaraları sevmiyordum. Büyük çantamı koluma taktım ve çıktım odamdan. Saçlarım derli topluydu artık, Hüseyin amcanın yaptığı kil tokaya yakışır vaziyetteydi. Ecevit'in gelişi bana bazı ufak cesaretler de yüklemişti. Bu tokayı saçıma takabilmişti. Vicdan azabım mı azalmıştı? Hayır ama gerçek sebebi neydi ben de bilmiyordum.

Çatal ve bıçak seslerini duyuyordum. Onlar benim önüme geçmeden ben onların yanına gittim. Dün geceden beri kafamda savaş veren düşünceleri keyifle kahvaltı ettikleri masaya bırakıp öyle çıkmak istedim. Çünkü onların keyifle yaptıkları her şey bana vicdan azabı olarak dönüyordu. Masa beni görünce hareketlendi. Oturacağımı sandılar ama baş köşeye oturan babamın tam karşısında, masanın diğer baş köşesinde durdum ve kimseye bakmadım. Bana ait olan boş yere baktım.

"Size tek bir şey soracağım," dedim. Bu boşa sorulmuş bir soruydu. Biliyordum. "Gel Firuze, hadi gel otur kızım," dedi annem.

"Melike yaşıyor mu?" dedim hiç uzatmadan, kelime oyunlarına girmeden. Bu sorunun en büyük muhatabıyla masanın iki başını kaplıyorduk. O bana bakıyordu ama ben ona bakmıyordum. "Böyle bir ihtimal var mı? Bu konu hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Firuze masaya otur," dedi babam.

"Melike yaşıyor olabilir mi?" diye tekrar ettim. Yanıt gelmedi. Kimse benim sorumu cevap vermeye bile layık görmedi. Sesli bir nefes verdim.

"Peki..." dedim ve arkamı dönüp gitmek istedim. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu babamla annem aynı anda.

"Atölyeye anne, engel mi olacaksınız?"

"Evet," dedi Bülent hadsizce. "Gidemezsin hiçbir yere. Çık git odana, kahvaltı ediyoruz. Asabı..."

"Sen biraz daha konuşursan ettiğin kahvaltıyı burnundan getireceğim," dedim.

"Bak baba senin hatırına susuyorum ama,"

"Bülent karışma," dedi babam yalnızca. Gözlerini yalnızca bana dikmişti. Başka hiç kimseye bakmıyordu. Babam yerinden kalktı ve bana doğru yürüdü. Üzerinde takım elbisesi vardı. Buradan meclise ya da partiye gidecekti. Tam önümde durduğunda parmaklarıyla yüzümü yüzüne kaldırdığında ilk kez göz göze geldik. Ona nasıl bakıyordum bilmiyorum ama "Bana düşmanınmışım gibi bakma Firuze," dedi sakince. Dünden önceki gece, dün gece... Hiç yaşanmamış gibiydi. Ya her şey kontrolü altındaydı ya da öyleymiş gibi davranıyordu. Atilla Akın korkunç iyi bir siyasetçiydi. Ülkesini bile kaybedecek hale gelse çıkar bas bas yaptığı yatırımlardan, gelecekte ülkesini bekleyen güzelliklerden bahsederdi.

"Benim düşmanım olsan bana daha az zarar verirdin," dedim sesim titremeden ama bu cümle içimdeki tüm yayları titretti. Ben bir zamanlar babasının küçük kızıydım. Bu his bana senelerce uzaktı ama bir zamanlar vardı. Hafıza unutmuyordu.

Bir gün her şeyi unutacaktım ve can verecektim. Bunun inancıyla yaşama katlanabiliyordum. Yaşayabilmek için sancısız bir ölüm fikrine tutunabiliyordum, annem buna sanatçı ruhu derdi ama ben buna tümüyle çaresizlik derdim.

"Yanılıyorsun kızım, bu dünya üzerinde baban sana düşman olmayacak tek kişidir."

"Yanılıyorsun, bu dünya üzerinde en büyük zararı düşmanın babansa görüyorsun."

Bu söylediklerim ona acı çektirmiyordu, biliyordum. Sadece zoruna gidiyordu. Atilla Akın acı çekmezdi, olsa olsa ancak sindiremezdi bazı şeyleri. Bir şeyin en iyisi olmamayı, en iyi baba, en iyi eş, en iyi siyasetçi, yönetici... Şimdi bu söylediklerim onda sadece güç zedelenmesi yaşatıyordu. Benim çektiğim acının birazını bile çekmiyordu. Çenemde olan parmakları ellerine dönüştü, yanaklarımı avuçladığında geri çekilmek için an kolladım.

"Fazla dokunma," dedim babama. "Bıraktığın izleri zor kapattım, silinmesin."

O zedelenme biraz sarsıldı, gözlerinde bir kırılma yaşandı. Elini çekecek gibi oldu ama çekmedi. "Firuze," dedi. "Yapmamam gerekirdi."

"Özür dilemek seni alçaltacak sanıyorsun değil mi?"

"Senin için dünyaları yakacak babanı, başka babalarla kıyaslamamalıydın."

"Her fikrimin arkasındayım," dedim ve birkaç adım geri çekildim. Babamın gözlerindeki kırılma yok oldu, o belki yaptığı hareketin arkasında durmuyordu ama ben kurduğum cümlenin arkasındaydım. Tokama dokunmak istedim ama babamın o tokayı hatırlama korkusuyla dokunup dikkatini çekmedim. "Yeniden tokat mı atacaksın?" diye sordum. "Yoksa oğlun gelip saçlarımdan sürükleyerek beni odaya mı çıkarsın? Odamın pencerelerinde trabzan yok.

Herkesin gözünde artık korku vardı. "Kendimi atarım," dedim korkutucu bir sesle. Bu cümleyi söylemek bana bu dünya üzerindeki en basit cümle gibi geldi. Tüm ailenin nasıl tedirgin olduğunu görebiliyordum. Herkes neredeyse hareketlendi. İnci'nin yanında bu cümleyi kurmak bile canımı yakmadı. Üzerimde hafiflik vardı, öylesine kurmadım bu cümleyi.

"Bak nasıl korktunuz, sebebini hepimiz biliyoruz. Doğru bir sebep," dedim başımı sallayarak. Yüzümde bir gülümseme vardı. Onlara korkunç dönemleri hatırlatıyordum. Ecevit'ten daha çok nefret ediyorlardı. Benimle

en başa döndüklerini sanıyorlardı ama ben oradan bir adım bile uzaklaşmamıştım zaten. Dehşetle beni izliyorlardı. Çünkü onlara kahvaltıda ya portakal suyu ya çay içeceğim diyordum sanki. "Alt katta bir odaya kapatırsanız, bulduğum ilk camı parçalarım. Parçaların üzerinde yürür durur yürür dururum," annemin korkuyla ayaklandığını gördüm ve babamla benim arama girdi. Eli ağzıma doğru bir örtü oldu. "Firuze neler diyorsun sen?" dedi, neredeyse ağlayacaktı. Sınandıkları her şeyle onları yeniden sınardım. Annemin elini ittim. Sadece babama bakıyordum. "Beni ya bir yatağa bağlayın ya da şimdi çıkıp atölyeye gideceğim. Tercih sizin. Hangisini istersin babacığım?"

Annemin tüm çırpınışlarına rağmen babam kıpırdamadan bana bakıyordu. Bakışlarını sesli okudum. "Babam şu an beni doğurmadığın o ihtimali hayal ediyor anne. Ne üzücü, sen de öyle mi düşünüyorsun? Ben de babamla aynı şeyi dilerdim sanırım."

Annemin gözyaşları ve serzenişleri arttı. Annem sanırım bazı anlarda beni nasıl kaybettiklerini görüyordu. O yüzden ağlıyordu böyle. Sonra unutuyordu ama olsun, en azından bu gerçeğe ağlayarak tepki gösteriyordu. Babam gibi değildi. Babamın eli telefonuna gitti ve birine gelmesini söyledi. Dakika ulaşmadan bir adam belirdi yanımda.

"Firuze Hanım'a atölyeye kadar eşlik et. Kendisini yalnız bırakma ve dönmek istediğinde eve kadar bırak," dedi. Göz devirdim yalnızca. Yatağa bağlamıyordu ama kendisine bağlıyordu, sıkı iplerle. Bu duygusal bir bağ değildi, bu bedenimde kesik bırakan çirkin bir ipti. "Kızımın kılına zarar gelirse onu koruyamadığın silahla kendi beynine sıkacaksın. İntihar etmek istiyor musun?"

Adam olağanüstü normal bir soru almış gibi "Hayır Atilla Bey," dedi.

"Güzel," dedi babam. "Manşetler için biraz da rakiplere fırsat verelim. Hep biz hep biz olmaz, adaletli bir yarışı savundum zaten hep."

Babam bana baktı ve gülümsedi, "İyi çalışmalar güzel kızım," dedikten sonra masaya doğru ilerledi. Bülent'in omzuna dokundu, ben gittikten sonra neler söyleyeceğini ve onları kışkırtmak için çabalayacağını biliyordum,

İnci'nin saçlarından öptü ve inci kızım, diyerek sevdi. Oturdu masaya, kahvesinden keyifle bir yudum aldı.

***

Babamın ipleri bir aidiyet hissettirmediği gibi bedenimde kesikler de bırakıyor demiştim. Araba kullanmak, sadece benim duyabildiğim şekilde bir müzik eşliğinde yolu defalarca kez uzatmak ve gideceğim yere öyle varmak bana özgürlüğü hissettirirdi çoğu zaman. Özgürlük, bir savaştı. Kazanmak için de kaybetmek için de bedel ödeniyordu ve bu bedel hiç bitmiyordu. Bir araba sürmenin bile bana çok görüldüğü gündü. Aracın kapısı bana açıldı ve inmem için beklendi. İndim, sabah babamdan intihar tehdidi almış adama baktım. O benim yüzüme bakmıyordu. "Merak etme," dedim yalnızca. "Bugün senin için yaşayacağım."

Bu onun için belki çok şey belki hiçbir şey ifade etmedi ama yine de söylemek istedim. Bahçe kapısından girdim. Atölyem dört yanı cam duvarlarla kaplıydı ama üç tarafı dış tarafı görüyordu. Dördüncü duvar atölyenin geriye kalan kısmına açılıyordu. Merdivenlerden çıktım ve kapıyı açtım. Geriye kalan üç camı boylu boyunca siyah perdeyle kapattım. Dördüncü duvarın açıldığı yer minik bir tezgâhtan oluşan bir mutfak ve küçük bir masadan ibaretken geriye kalan kısımlarda üst üste koyduğum tablolarım vardı. Bu alan da dışarıdan dolap gibi gözüken bir parçayla son kısma açılıyordu. Dolabın kapağını iter gibi ittim ve son kısma geçtim. Burada da yatağım ve küçük bir banyo vardı yalnızca. Burası benim evimdi. Çok büyük değildi ama nefes aldığım tek yerdi. Ailemin yaşamama şükrettiği bir dönem beni hayata bağlamak için yaptırdığı bir yerdi, belki de bana tek faydalarıydı.

Yatağın üzerine oturdum, Ecevit'i aradım açmadı. Tam da tahmin ettiğim gibi. Elim kolum babam kadar uzun olmasın, biraz uzundu. En azından elimde bir telefon numarası varsa onun nerede olduğunu biraz zorlarsam bulabiliyordum. Babama söylemeyeceğine inandığım nadir insanlardan birini aradım ve birkaç yalanla bu numaranın şu an nerede olduğunu, sinyali nereden aldıklarını bulmalarını istedim. Sağ olsun kırmadı beni, telefonum çalana kadar cenin pozisyonda yatağın köşesinde yattım. Varla yok arasında bir uykuya daldım, karnım gurulduyordu açlıktan ama kalkıp bir yudum bile su içmedim. Çok açtım ama sadece hissediyordum. İcraata

geçmiyordum. Kötü olan her şeyi hissetmek bana iyi geliyordu. Bunu kasti olarak hissetmeye devam etmek de bana iyi geliyordu.

Zamanın geçip geçmediğini bilmediğim bir aralıkta telefonum çaldı ve bana gerekli adresin mesaj olarak iletileceği söylendi. Hava kapalıydı ve siyah perdelerle kapatılmış atölye geceyi anımsatıyordu. Yerimden kalktım ve yatağın karşı kısmında kalan, zamanında şömine yapılmak için düşünülen ama uzun bir süredir arka bahçeye açılan küçük bir kapı olarak varlığını gösteren yere yaklaştım. İlk kez kullanıyordum burayı. İçinden bedenim geçebilir diye düşünüyordum. Üstüm başım biraz kirlendi ama geçebildim. Avucumu yere çok bastırdığım için biraz zedelendi ama üstüme sürttüm yapışmış tozları ve yürüdüm. Arka duvarlar alçaktı, omzumda yara olmasa daha rahat atlayabilirdim ama tüm yükü sağ omzuma vermeye çalışırken daha çok canım yandı. Düştüğüm yerde birkaç saniye kalkamadım. Aldığım nefeslerin acımı dindirmesini bekledim. Gözlerimin önü kararıyordu, açlıktan mı acıdan mı bilmiyordum.

Caddeye doğru yürüdüm taksi bulmak için. Neyse ki çok geçmeden bir taksinin koltuğuna bırakabildim bedenimi. Bana gönderilen adresi şoföre gösterdim ve cam kenarına yasladım kendimi. Kulaklığım açıp şarkı dinlemek istedim ama daha çok karışmıştı, takamadım bile, pes edip çantama koydum. Avucumun içindeki silik kan lekelerini ıslak mendille sildim ve sabırla yolun bitmesini bekledim. Çok yolumun düşmediği, belki hayatım boyunca bir iki kere geldiğim bir semtti. Ücreti ödeyip indim arabadan. Beni gördüğüne hiç sevinmeyecekti. İnsanlara sora sora yürüyordum. Bir kenar mahalleydi. Aradığım bir yol muydu onu bile bilmiyordum. Telefon sinyali buradan geliyordu en son hâlâ burada mıydı onu da bilmiyordum. Burada olmadığım belli oluyordu galiba, insanlar yürüdükleri yolda durup bir an bana bakıyordu. Mesajda yazan kapı numarasına baktım. Önünde durduğum marangozcuyla aynı numaraydı. Doğru yere gelmiştim. Daha girmeden ortalığın nasıl ahşap tozuyla kirli olduğunu görebiliyordum. Masada marangoz olduğunu söylemişti, işin doğrusu çok ciddiye almamıştım. Bir isim yazmıyordu üzerinde, sadece marangoz yazıyordu. Üstünde bir kağıt parçasına yazılmış bir numara vardı, Ecevit'e ait değildi.

Çekingen adımlarla kapıya yaklaştım. Çok bir eşya yoktu gördüğüm kadarıyla. Bir duvara boylu boyunca aletler asılmıştı. Bir başka yer tümüyle boştu. İçeride bir vurma sesi geliyordu. Çivi çakılıyordu galiba. Boğazımı temizledim.

"Kolay gelsin," dedim içeride kim olduğunu bilmeden. Ses durdu ama yanıt gelmedi. O zaman anladım Ecevit olduğunu. Bir başka esnaf olsaydı bana mutlaka cevap verirdi. Birkaç adım daha attım ve tamamen içeri girdim. İki tane küçük ahşap oturaklar vardı. Epey alçaklardı. Ecevit onlardan birine oturmuş önündeki bir ahşap parçasıyla uğraşıyordu. Önündeki küçük sehpada bir bardak çay ve bir paket bisküvi vardı. Yuvarlık, içi kremalı olanlardan. Hareketleri durmuştu ama bedeninin şeklini değiştirmemiş sadece kafasını kaldırmıştı. Üzerinde siyah bir kazak ve kot pantolon vardı. Üstü kirli değildi, burada çalışmadığı her halinden belliydi.

"Senin ne işin var burada?"

Kabul, bu cümleyi bekliyordum. "Kolay gelsin," dedim yüzsüz gibi.

"Ne işin var Firuze burada? Nereden buldun beni?"

Çekindiğim belli olmasın diye yavaş yavaş ilerledim ve yanına vardım. "Aradım açmadın," dedim. Boş olan tabureyi gösterdim ve "Oturabilir miyim?" diye sordum beni kovacağını bile bile. Başını oynattı ve "Allah'ım sen bana gani gani sabır ver," dedi, oturmam için izin vermedi, yaptığı işe geri döndü. Bana bağırmasını göze alıp oturdum tabureye. Tepki vermedi, yokmuşum gibi davrandı. Elindeki önümüzdeki gibi küçük bir sehpaydı. Ayağına çivi çakıyordu. Çiviyi parmaklarının arasına sıkıştırıyor, üstten çekiçle vuruyordu. Her darbede çekiç parmaklarına gelecek diye yüreğim ağzımda izliyordum onu ama yapma diyemiyordum. O çiviyi sabit tutmaktan daha önemliydi canı ama o gelişine vuruyordu. İlk çivi sorunsuzca girdi yerine. Çayından bir yudum aldığında hızlıca "Kızım kalkıp gitsene, hasta mısın sen?" dedi iki yudum arasında. Ellerimi kucağıma koydum. Burası biraz soğuktu.

"Bana da çay verebilir misin?"

Mesnetsiz bakışları üstümde dolandı. Her an kopup gidecek gibiydi, ilk an kopup gitti de zaten. Kucağımdaki ellerimi izledi sonra sabır dileyerek kalktı yerinden. Az ötemizde duran küçük çay ocağına yanaştı. Bir bardağın içine önce sıcak su koydu çalkaladı ve döktü. Sonra çay doldurup bardağı altlığa koydu ve önüme çarparak bıraktı. "İç çayını kalk git hadi."

Gitmeyecektim ama çaya uzandım. Sırtını dönmedi ama artık oturduğu yerde yüzünü değil omzunu görüyordum. Oturduğu yerden bir kaleme uzandı ve elindeki ahşaba birkaç düz çizgi çekti. "Bisküviden yiyebilir miyim peki?" diye sordum bu kez. Sadece benimle ilgilensin değil, yüzüme baksın istiyordum.

"Firuze ne yiyip ne içeceksen ye iç git, konuşup durma yanı başımda."

Yutkundum. Tamam... Bunu zaten biliyor ve bekliyordum. Çay vermesi bile mucizeydi. Ecevit yenebilecek her şeyi paylaşıyordu. Düşmanıyla bile. Bisküvi paketini açtım ve saydım içindekileri. "On tane var, beşini ben yiyeyim beşini sen,"

"İstemez."

"Niye ki sen çaya banmayı severdin? Hatırlıyor musun sen çaya ben süte ba..." dedim anlık bir gafletle. Beni sesiyle değil gözleriyle susturdu. Başını öylesine sert çevirdi ki bana, boynu acımıştı biliyordum.

"Hatırlamıyorum," dedi bastıra bastıra. "Kızım sen ne ayaksın? Bir şeyi kaç kerede anlayacaksın? Her yanıma geldiğinde aynı zırvalıklar. Yok şunu hatırlıyor musun yok bunu hatırlıyor musun? Hatırlamıyorum anlamıyor musun?" dedi. Benim hiçbir şey zoruma gitmiyordu bana böyle bakması kadar. Bana her şeyi söyleseydi ama yalvarıyordum bakmadan söyleseydi. "Sırıtıyor Firuze, sırıtıyor üzerinde. Ne sen eskisi gibisin ne ben. Anla artık bunu. Kıytırık bir bisküviyi açmışsın yemeye çalışıyorsun, mideni bozar senin. Buradaki çay da mideni bozar. Burası da bozar seni.

Yetmedi, üstümü işaret etti. "Kabanın kirlenir, ağzının tadı bozulur. Git babanın malikanesinde beyaz çayını içip kruvasanını ye. Gelmez sana buralar hadi. Çık git. Karnın mı aç gelip burada iki bisküviye tamah ediyorsun, benden bu kadar laf işitiyorsun iki yudum çay için?" dedi.

Bunları söylerken çok hiddetliydi, her an kalkıp kolumdan tutacak ve beni dışarı atacak gibiydi ama bunu yapmıyordu. Yapmamasındaki tek sebep belki de koluma dokunmak istememesiydi.

Belki onlarca cevap kurdu kafasında ama hiçbiri eminim ki "Evet karnım aç," olmadı. O yüzden tutuldu kaldı. Hiçbir şey söyleyemedi. Bir bisküviyi aldım ve çaya batırdım. Günler sonra ilk kez ağzımın içine bir şey girdi. Tat tomurcuklarım bile birkaç saniye algılayamadı, tatlı mı tuzlu mu ayırt edemedi. Yumuşamış bisküviyi damağıma bastırdım. Ona göre kıytırık ama benim için günler sonra gelen muhteşem bir tattı. Gülümsedim istemsizce. Kalan yarımı da batırdım çaya. Bir süre sadece beni izledi sonra başka bir şey demeden işine geri döndü. Beş bisküvi hakkım vardı, beşini de yedim sonra sadece çayımı içtim. Biraz soğumuştu ve içine bisküvi kırıntıları düşmüştü ama yine de içtim. O bilmiyordu ama evde içtiğim beyaz çay ya da yediğim bisküvi bu kadar güzel gelmiyordu bana. Sehpayı izliyordum bana baktığını görmedim.

"Ye hepsini ben yemeyeceğim," dedi. Beş tane kalmıştı. Başımı iki yana salladım. "Yok o senin hakkın," dedim yine de. "Çay koyabilir miyim kendime?" diye sordum sadece. Başıyla çay ocağını işaret ettim. Bu evet demek değildi, ne yaparsan yap Allah'ın belası demekti. Kalktım bardağımı yıkadıktan sonra yeniden çay koydum kendime. Ecevit'inkini de tazeledim. Geri oturdum yerime. "Burada mı çalışıyorsun?"

Cevap vermedi. Kalan bisküvilere baktım.

"Yoksa burası senin mi?"

Cevap vermedi. Beş tane bisküvi kalmıştı. Aç gözlü bir insan hiç olmamıştım ama sanırım günler sonra ilk kez bir şey alan midem daha fazlasını istiyordu.

"Bu oturduğumuz şeyleri de sen mi yaptın?"

Cevap vermedi. Kalktı yerinden, çay bardağını aldı. Buraya gelirken yanında sakın ağlama ikazımı yerle bir edecek bir şey yaptı. Ona doldurduğum çayı bir çırpıda döktü ve yeni bir bardağa çay doldurdu. Ense kökümden bir darbe yedim, dik duramadım, nefes alamadım saniyelerce.

Elimdeki bardağı sıkıyordum, bileğimde derman olsa bardak avucumda patlayacaktı. Elimden bir bardak çay bile içmedi.

Daha soracak çok soru bulurdum ama dudaklarım titriyordu. Küçükken benimle oynadığı evcilik oyunları geldi aklıma.

Pembe bir oyuncak setim vardı, içinde tüm mutfak malzemelerinin oyuncak halleri bulunurdu. Kocaman bir setti.

Onunla oynamayı çok severdim, Ecevit pek sevmezdi ama benim hatırıma eşlik ederdi bana. Çay içmeye gelirdi bana. Ona oyun hamurlarından arası kremalı bisküviler yapardım. Kapıyı çalardı, açardım hemen. Bizim için hazırladığımız köşeye alırdım onu. Çay mı içmek istersin kahve mi diye sorardım. Neredeyse hep çay derdi. Pembe çaydanlığımla, pembe bardaklarımıza çay doldururdum hayali bir şekilde.

Şimdi doldurduğum çayı içmeyen, döküp yenisini dolduran adam zamanında küçük pembe çay bardaklarıyla olmayan çayı içerdi benimle.

Bunu kendime neden yapıyordum bilmiyordum ama oturduğum yerde gözyaşlarım içinde kalan bisküvileri de yedim. İçimde bir kıymık vardı kalbime batıyordu durmaksızın. Göğüs kafesim önüne cinayet işlenmiş bir duvar gibiydi. Kan izleri vardı. Önünde değil ama içinde bir cinayet işleniyordu. Kimse duymuyordu beni. Nefes alamıyordum. Kimse görmüyordu. Yine sokaklarda dolaşırken çığlık çığlığa bunu haykırmak istedim. Nefes alamıyorum diye bağırmak istedim. Bakın diye sarsmak istedim insanları. Nefes alamıyorum, görmüyor musunuz?

Kalan bisküvileri yedim tek çırpıda ağlarken. Nefret ediyordu benden ve bu baki kalacaktı. Benim çocukluk arkadaşıma duyduğum bu özlem gibi baki kalacaktı. En zoru da o sadece yirmi beş yaşındaki Firuze'den değil yedi yaşındaki halimizden de nefret ediyordu. Bununla başa çıkmak çok zordu. Bununla nasıl yaşanırdı bilmiyordum. Yedi yaşındaki Firuze'den nefret ettiğini o geri dönünde öğrenmiştim.

"Senin hakkını da yedim," dedim.

"İlk değil meraklanma ama bu helali hoş olsun."

"Ecevit..."

"Hadi yedin kalk git," kendisi de kalktı yerinden. Tabureyi bıraktı ve birini aradı, çıktığını söyledi. Oturduğum yerden onu izliyordum. "Kalkma otur burada, sahibi gelecek şimdi. Ne istiyorsan ona söylersin."

Söylediklerinin tam aksini yapmaya ant içmişim gibi bu kez kalktım ve peşinden çıktım. Elleri cebinde hızlı hızlı yürüyordu. Koşar adım peşinden gidiyordum, yağmur yapıyordu ve tahmin ettiğim kadarıyla çiseleyip durmayacaktı. "Ecevit!" diye bağırdım. Durmadı. "Melike yaşamıyor Ecevit!" dedim o durmadıkça. Eğer ki bu cümleyi hızlıca kurmazsam, duyamayacağı kadar mesafe girecekti aramıza. Adımları bacakları kesilmiş kadar hızlı durdu. Bana baktı hızla, beni öldürmek istiyordu sanki. Acaba ölürken kollarında olsam ya da ellerinde ölsem, ölmeden hemen önce bana nasıl bakacaktı? Bu soru bana gecelerce çizdirebilirdi. Çizecektim.

"Ne dedin sen?" dedi nefretle. Bu cümleyi tekrar edersem beni olduğum yere gömecekti sanki. Aramızdaki mesafeyi biraz kısalttım.

"Bak bunu asla annemi babamı temize çıkarmak için söylemiyorum. Yemin ederim sana. Yemin ederim biraz bile onları savunma içgüdüm yok sadece biliyorum. Çok isterdim Ecevit. Sana yemin ederim aksi olsun diye çok isterdim. Çok şeyden vazgeçerdim, Melike yaşasın di..." Bana ne zaman bu kadar çok yaklaştı, eli enseme ne zaman böyle yapıştı da başımı koparmak ister gibi yukarı kaldırdı bilmiyordum. Enseme bir ağrı girdi, yüzüm çektiğim ağrıyla buruştu. Dudaklarından ateş parçaları düşüyordu, burun burunaydık.

"Seni gebertirim Firuze," dedi açıkça. Bundan bir an bile şüphe duymadım. Korkmadım ama şüphe de duymadım.

Yağmur damlaları şiddetini arttırıyor, bulutlar yukarıdan baskılanıyormuş gibi tüm birikintiyi yeryüzüne bırakıyordu. Gökyüzü griydi, üzerimize kara bulutlar çökmüştü. Onun saçlarına benim yüzüme damlıyordu taneler. "Anneni, babanı, abini, kardeşinin... Hepsinin canını alırım. Sana ne yaparım biliyor musun?" bana soru sormuyordu. Bana olacakları anlatıyordu yalnızca. "Kanını akıtmadan alırım o canını. Kanın bile

akmayacak senin. Şimdi o cümleni tamamlama, Melike'nin adını ağzına alma."

"Beni ölümle mi korkutacaksın Ecevit?" diye sordum. Yüzüm sırılsıklam olmuştu. "Sen ister kabul et ister kabul etme ben Melike'nin yaşamasını çok isterdim tamam mı?" beni iterek bıraktı, birkaç adım geriye savruldum. Ellerini ıslak saçlarına daldırdı.

"Hâlâ konuşuyor, hâlâ konuşuyor," dedi kendi kendine. Olduğu yerde volta atıyordu.

"Konuşuyorum çünkü içimi biliyorum tamam mı? Ya niye Ecevit!" dedim, sonlara doğru nefesim kesildi, dudaklarım büzüldü. "Niye beni de canavar belledin? Sen sanıyorsun ki ben babasının biricik kızıyım! Babamın malikânesinde oturup beyaz çayımı içiyorum! Sence ben öyle biri miyim Ecevit? Öyle bir hayat mı yaşıyorum ben?" hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, sesimden çok onlar duyuluyordu. Yüzümü sildim avuçlarımla, sonra saçlarımı çekiştirdim, sonra avuçiçlerimi vurdum başıma. "Ya ben nefes alamıyorum artık! Duyuyor musun beni? Nefes alamıyorum ben!" günlerdir istediğim şeyi boş bir sokakta şimdi yapıyordum. Tam da istediğim gibi kimseler duymuyordu beni. "Madem bu kadar nefret ediyorsun benden neden beni o gece kurtardın! Girmeseydin havuza peşimden! Girmeseydin! Boğulup gidecektim. Kanım da akmayacaktı!"

"Ölmek o kadar kolay mı?" dedi bana. Parmak uçlarımı birleştirdim ve önümde tuttum. Acıyla yerimden zıpladım adeta.

"Yaşamaktan daha kolay benim için!" nefesim yetmiyordu cümlelerime. Gözyaşlarım kelimelerden daha fazlaydı. "Ya sen bile dört duvar arasında bu yaşına gelmişsin ben koca bir malikanenin içinde sekiz yaşıma varamamışım Ecevit! Sence ben, senin sandığın gibi bir hayat mı yaşıyorum?" başımı gökyüzüne kaldırdım, omuzlarım sarsıla sarsıla ağladım. "Nefes alamıyorum!" dedim yine. "Nefes alamıyorum! Bana kız, benden nefret et, bana her kötülüğü yap ama sensiz hayatıma devam edebilmişim gibi davranma! Buna katlanamıyorum! Anlıyor musun? Ben çocuktum Ecevit! Kötü bir insan değildim çocuktum. Ben kötü bir insan değilim Ecevit, Melike'nin yaşamasını istediğime inan bari. Benim. Benim Ecevit. Firuze. Ben kötü bir insan değilim."

Gözlerim yağmur damlalarına direnemedi, kapandı. "Nefes alamıyorum," dedim inleyerek. "Nefes alamıyorum." Gözlerim kapalı bunu söyledim sadece. Kısa bir süre de değil üstelik. Gözlerimi açtığımda Ecevit gitmiş olabilirdi. Yeterli bir vakitti bunu görmemem için ama o durduğu yerde beni izliyordu. Yüzüme bakıyordu yalnızca.

"Melike yaşıyor," dedi. "Bunu senin o baban da biliyor."

Çok emindi. Biraz bile soru işareti yoktu. Tereddüt etmiyordu. Bu kanıya nereden varmıştı, elinde nasıl bir kanıt vardı bilmiyordum ama çok emindi kendinden. "Bana bir dayanak ver, babamı sıkıştıracağım bir kanıt ver. Nereden ulaştın buna?"

"Aptal mı yazıyor benim alnımda?" dedi. "Sen kötü bir insan olmasan ne olacak? Atilla Akın'ın kızısın! Faille mağdur aynı kişi olamaz Firuze. Sen ne olursa olsun o adamın kızısın!"

"Bu gerçeği değiştirmek için her şeyi yapardım," diyebildim. "Sana yemin ederim bunu değiştirebilmek için her şeyi yapardım," gözleri dikkatle yüzümde dolanıyordu. Çok cesurdu, ben ona bu kadar uzun bakamıyordum. "Lütfen Ecevit, her şeyi düşün benim için ama güllük gülistanlık bir hayat yaşadığımı ne olur düşün..." eli bana doğru kalktığında vurmasından korkmadım ama refleks olarak bir an geri çekileceğimi sandım. Parmak uçları çenemin soluna baskı yaptı ve yüzümü çevirdi biraz. Neye baktığını o an anlamadım. İki parmağına bir yenisi eklendi, baş parmağı usulca dudağımdaki patlağın altına baskı yaptığında anladım neyi gördüğünü. Ben açıkta olan yaraları sevmezdim, yüzümü ayırdım parmaklarımdan ama o görmüştü. Yağmur yüzümdeki tüm yağmurları akıtmıştı.

"Bunu sana kim yaptı?"

Dudaklarım büzülmesin diye bastırdım birbirine. Çantam çırpınırken düşmüştü galiba. Cevap vermedim sorusuna. "El bebek gül bebek bir hayat yaşamadım ben," dedim sadece. "Bunu bil, benden nefret et ama bunu bilerek nefret et." Çantamı almak için eğildiğim yerden kalktığımda dip dibe kaldık. Bana doğru gelmişti. Bu kez saçımdaki tokaya bakıyordu. Hatırlamaz sanıyordum ama sanırım bu kez hatırladı. Dokundu tokaya, alacak diye çok korktum ama çekti elini yeniden yanağıma baktı.

"Orospu evladı abin mi?" dedi. Çantamdan kulaklığımı çıkardım. Gitmek istiyordum. Babamla konuşacaklarım vardı. Bulmam gereken biri daha vardı artık.

"Bir gün bile yoktu seni düşünmediğim, nerede olduğunu merak etmediğim, sana yaptığımız kötülükle boğuşmadığım. Ama ben çocuktum. Biliyorum sen de çocuktun. Biliyorum yaşadıklarımız kıyaslanamaz ama..."

"Firuze benim sorduğuma cevap ver!" dedi sabrının sonunu görmüş gibi. Kaçtığım gözlerine baktım. Dudaklarımı gizlemeye yetmedi. Ağladığımı yağmur bile gizlemiyordu. Yedi yaşında nasıl ağlıyorsam öyle ağlıyordum. O bunu hatırlamazdı ama bu benim canımın çok yandığı bir andı.

"Ben Atilla Akın'ın kızı olmamak için her şeyimi verirdim," dedim sadece. Bunu sanırım beklemiyordu. Babam olduğunu anladı. Ecevit sanıyordu ki babamla olan ilişkim de yedi yaşımda kalmıştı. Yanlıştı. Yedi yaşında kalan tek şey bendim. Bedenim bile büyümüştü. Kulaklığımı çözmeye çalıştım. "Ama onun kızıyım işte. O malikanenin en güzel odasında yaşayan," ama o odaya zamanında kilitlenen. "Sınırsız yemekler içinde istediğini seçen," ama sadece kuru bir ekmek ve bir bisküvide gözü olan, "Varlık içinde büyüyen bir insanım ben. Lanet olsun ki Atilla Akın'ın kızıyım!" kulaklık açılmadıkça öfkem de arttı. Biraz daha çözemezsem kabloları koparacaktım. "Böyle aptal burjuvazi zevklerim var benim. Yağmur altında giderken müzik dinleyeceğim çünkü ben buyum, böyle büyütüldüm."

Pes ettim kabloyu koparmak için ilk hamlemi yaptım ama aldığım ilk günden beri karman çorban olan, benim gibi nefes almayan kulaklığım elimden çekilip alındı. Tırnakları dibine kadar kesilmiş el, altı hamlede çözdü düğümü ve kulaklığım nefes aldı. Kabloları sarkmaya başladı, Ecevit bana uzattı. Artık kulaklığım bile nefes alıyordu, tek çırpınan ben kalmıştım. Kulaklığımı taktım, döndüm arkamı gittim. Bugün ölmemem lazımdı, birine söz vermiştim. Ben kötü bir insan değildim. Atilla Akın'ın kızı olsam da kötü bir insan değildim.

***

Bugün intihar etmemek için beni korumak zorunda kalan adama kapımı açtığı için teşekkür ettim ve indim arabadan. Bana açılmayan tek kapı

odamın kapısıydı. O vakte kadar tüm kapılar birer birer açıldı. Annem kapıda bekliyormuş gibi bana kapı açılmadan bitti kapı önünde. Üstüm başım biraz ıslak bolca kirliydi. "Firuze," dedi hiç bıkmadan. "Bu ne hâl?"

"Bugün biraz kirli çalışmak istedim," dedim sadece daha fazla o soruyu tekrar etmesin diye.

"Çamurla mı?"

"Niye bu sanatıma dahil olamaz mı?"

Annem adımlarıma yetişemeyince benim önüme geçti ve yürümemi engelledi. "Kızım," dedi ve elini yanağıma koydu.

"Dinle beni,"

"Efendim anne? Dinliyorum."

Bunu beklemiyor olacak ki biraz afalladı. "Siz sanatçılar gerçekten seviyorsunuz ters köşeleri," dedi ağzının içinde ama çok üstelemedi bu kez. Sanırım daha önemli şeyler söyleyecekti. "Baban çok pişman Firuze. Bak babandır yapar kesinlikle söylemiyorum. Bir daha sana el kaldıramaz. Çok özür dilerim, o an engel olamadığım için çok özür dilerim ama çok pişman Firuze. Gecelerdir uyumuyor,"

"Anne gecelerdir tek uyumayan benim bu evde, sen bile uyuyorsun niye yalan söylüyorsun ki bana?"

"Firuze çok pişman diyorum sana. Yemin ederim, ona da söyledim. Bir daha böyle bir şeye yeltenirse kızlarımı da alacağım ve terk edeceğim seni dedim."

Güldüm biraz buna. "Çok incesin anne ama lütfen babamı terk etme yalanını söyleme. Katiyen inanmam. Yatakları ayırırım falan de en azından,"

"Firuze sen benim kızımsın," dedi. Ona babam kadar ağır konuşamadım ama yine söyledim.

"İyi ki demeyi çok isterdim," dedim. Duygularını çok açık yaşamaya alışıktı, yaşadığı hayal kırıklığını görebildim bu yüzden.

"İşte tam olarak bunu yapıyorsun. Babana çok daha ağırını yaptın. Bunu hak ettin demiyorum ama..."

"Ama?" diye sordum. Şaşkın değildim. Kurduğum cümleden sonra bunu biraz olsun hak ettiğimi düşünüyordu.

"Ama herkes aynı duygularla tepki vermiyor. Ben şu an çok kırıldım, muhtemelen birazdan ağlayacağım ama baban öfkelendi. Üzülmekten öte sinirlendi," dedi. Bana tam olarak neyi anlatıyordu? Babamla empati mi kurmalıydım?

"Babam duygularıyla tepki vermedi anne, babam şiddetiyle tepki verdi. Zamanında bir çocuğun canını almış oğluna bile el kaldırmamış bir adam, haysiyetli ve şu an kendini savunamayacak, onurlu bir adamın arkasından söylenmemesi gereken cümleler kurdu küstahça. Ben de ona gerçeği söyledim. Tamam mı anne? Bitti mi oynadığın tiyatro?" dedim ve onu yeniden geçtim.

"Seni bu dilin öldürecek Firuze," dedi arkamdan.

"Beni öldürecek olan her şeye minnet duyuyorum anne."

Odama geçtim, üzerimi değiştirdim. Bugün biraz daha az zorlandım bandajlarımı değiştirirken. Bu halde babamın karşısına çıkarsam birilerini intihara zorlamayacağının bir garantisi yoktu. Bunu beni cezalandırmak için bile yapabilirdi. Babam gözü kara bir adam değildi, babam kalbi katran karası bir adamdı. Üstüme temiz kıyafetler giydim, yediğim bisküviye güvenerek düzensiz içtiğim ilaçlarımdan aldım ve babamın çalışma odasına geçtim.

Kapıyı çalmadım, girdim içeri. Bundan hiç hoşnut olmazdı ama hiçbir şey söylemedi. Başını kaldırdı ve bana baktı. Gözünde çalışırken taktığı gözlükleri vardı, Burnun kemerine yaslanmıştı, bana bakarken çıkardı. Ayakta birbirimize baktık bir süre. "Kızım," dedi mest olmuş bir sesle.

Aslında öyle sanmadı, öyleymiş gibi yapmak istedi. "Geleceğini biliyordum. Gel bakalım yanıma, çok özlettin kendini."

Geçtim karşı koltuğuna oturdum. Tam karşısına hem de her zaman yaptığım gibi. "İnsanlardan oy alma mekanizman da bu değil mi? Önce onlara zarar verip sonra onlara şefkat gösteriyorsun. Babalığınla siyasetin çok benziyor. Zaten sana bu yüzden baba diyorlar. Onları hem dövüp hem sevmek istiyorsun,"

"Yanlış," dedi dirseğini masaya yaslarken. "Ben hem halkımı hem de çocuklarımı çok seviyorum."

Ellerimi kısa bir an birbirine çarptım ve alkışladım. "Miting bitti Atilla Akın. Kapalı duvarlar arasındasın. Ne onları ne de bizi seviyorsun. Sen sadece sana tapmamızı seviyorsun. O yüzden sana tapmayan herkesi ezmek istiyorsun. Diyorum ya babalığınla siyasetin çok benziyor diye. Tapmayınca onları terörle, hainlikle suçluyorsun, bizi de nasıl sindirmeye çalıştığını zaten gördük."

Söylediklerim yüzünde tebessüme sebep oldu. Katran karası kalbi benim ağzımdan ne duyarsa duysun biraz olsun yıkanmayacak, karalığını azaltmayacaktı. Ne zordu. Bu adamın kızı olmak nasıl zordu. Kurtulamayacağım bir doğum lekesiydi adeta. Ben bu adamı silemiyordum kimliğimden insanlar nasıl destekliyorlardı? *Baba sendromu*.. . Babam bizimle beraber tüm ülkeye bunu yaşatıyordu.

"Ah benim güzel kızım," dedi içli içli. "Her şeye duygusal bakman benim sınavım. Ben de beklemiyordum benden bir sanatçı çıkacağını, her şeyi böyle süslü püslü yorumlayacak, böyle benzetecek... Sen hep sürprizlerle dolu oldu..."

"Bana Melike öldü dedin."

O siyasetçi ağzını kesip attım. O sendromu nüksettirmek için çabalıyordu. Beni bu ülkenin tüm güzelliklerinden mahrum bırakacak sonra gelecek ve bizim birbirimizden başka kimsemiz olmadığına inandıracaktı. Bunu yapıyordu. Görüyordum. Beni bu cümlelerle kandıramazdı. Bu halkın

yarısından fazlasını kandırırdı ama beni kandıramazdı. "Evet. Ne çok ağlamıştın. Annen bana kızmıştı söylediğim için."

"Baba," dedim. "Melike'nin öldüğüne emin misin?"

"Firuze," dedi sıkılmış bir sesle. Ne çabuk sıkılıyordu benden. "Ben seneler önce sadece oğlumu korudum. Bülent yerinde sen olsaydın, senin için de aynılarını yapardım. İnci olsun yine aynılarını yapacağım. Çünkü ben babayım. Mesleğim siyaset de olsa, hizmetli de olsa ben babayım. Tek amacım Bülent'i korumaktı. Oğlumu korudum ama daha fazlasını yapmadım. O adam sana neler diyor, senin beynini nasıl yıkıyor bilmiyorum ama sen akıllı bir kadınsın. Düşün. Ben her istediğimi yaptırdıktan sonra, eti budu olmayan, kendi oğlunu bile koruyamamış, kimsesiz bir adamdan ne isteyebilirim? Bana öyle bir adamın gücü yeter mi korkup, ona da kızına da bir şey yapayım? Benim için risk teşkil ediyorlar mı?"

Bu dünya üzerinde yaşamış en namuslu adamı, ondan daha çok kazandıran bir mesleği yok diye eti budu olmayan diye tanımlanıyordu. O sesindeki aşağılık kapris bir canavarın eli gibi bana uzanıyordu tüm vücudumu, ruhumu, kabullerimi, insanlığa inancımı taciz ediyordu. Bunları ona söylemek istedim ama benim amacım bambaşkaydı. Susmalıydım.

"Ecevit'in bildiği bir şey var!" dedim yaslandığım yerden öne doğru eğilip. İşaret parmağımı ona doğru salladım. "Durup dururken kardeşinin peşine düşmedi baba! Bildiği bir şey var! Neden babam yaşıyor demiyor da kardeşim yaşıyor diyor?"

"Çünkü babasının cenazesine katıldı kelepçeli de olsa, buna izin verdik."

Kelepçelerle bir cenazeye mi katılmak? Ecevit o cenaze kalkarken daha küçüktü. Çocuktu. Bunu kırptım cebime koydum, şimdi değildi.

"Melike nasıl öldü hatırlıyor musun?"

Babam gözlüğün ucunu çenesine sürttü. "Yanlış hatırlamıyorsam bir hastalık yüzünden. Yazık oldu tabi, benim el kadar kızla ne derdim olabilir? Ama o ailenin yok olmasından ben sorumlu değilim."

"O ailenin yok olmasından biz sorumluyuz baba!" dedim bastıra bastıra. Vicdanı ne rahattı öyle! Bu ailenin bütün vicdani yükü bana verilmişti, bir tek ben kambur olmuştum. Herkes dimdikti. "Her şeyden biz sorumluyuz! Hüseyin amca çok güzel bakıyordu çocuklarına. Eşini kaybetmişti ama yetiyordu çocuklarına. Anlıyor musun? O aileyi biz yok ettik."

"Güçsüz olan yok olur Firuze, doğanın kanu..."

"Ya baba kes sesini!" Elimi ortadaki sehpaya vurdum ve bu iğrenç cümleyi tamamlamasını engelledim. Ne kolaydı onun için bu ilkel cümleleri kurmak. Sabrım taştı. Hüseyin amcanın şefkatle benim saçlarımı okşayan ellerini hissettim sırtımda. Bana savunulması gereken bir hak bırakmışlardı. Susmamalıydım. Onlar bizim gibi alçaklar yüzünden, şerefleriyle namuslarıyla ölmüşlerdi. Dünyanın adalet terazisi alçaklardan yana basıyordu.

"Firuze çık dışarı."

"Sus! Böyle ilkel cümlelerle mi kendini kandırıyorsun? Evrimle doğa değişti, senin şu vicdanın biraz olsun düzelmedi. Ne kanunu baba? Bak! Bir şey biliyorsan söyle! Melike yaşıyor mu? Her şeyini aldık Ecevit'ten. Her şeyini aldık. Biz aldık baba. Çocukluğunu, gençliğini. Babasını. Hayatını aldık. Kendi oğlunuzun hayatı için hiç suçu olmayan bir çocuğu yaktınız. Eğer ki kardeşi yaşıyorsa, bari onu geri verelim. Baba," dedim ve kalktım yerimden. Yirmi beş yaşındaydım. İlk kez bunu yapacaktım. Yedi yaşından sonra ilk kez babamın dizlerine bu kadar yakın duracaktım. Dizlerinin önünde diz çöktüm, ellerini tuttum. Yaşadığı şoku atlatamadı saniyelerce.

"Sana yalvarıyorum," dedim. Sesim de kirpilerim de titriyordu. Ağlamaktan çok sıkılmıştım. Yaşamaktan çok sıkılmıştım. Acı çekmekten çok sıkışmıştım. Ölememekten çok sıkışmıştım. "Sana yalvarıyorum baba. Eğer ki Melike yaşıyorsa, eğer ki bir şey biliyorsan söyle baba. Ne olur... Ecevit'e kardeşini geri verelim. Ne olur... Yalvarırım, her şeyini çaldık onun."

Alnımı dizinin üzerine koydum. "Firuze bana onlar için mi yalvaracaksın?" duymadım, kızmadım.

"Ne olur baba... Söz veriyorum sana bir daha sözünden çıkmayacağım. Sana söz veriyorum bir daha asla istemediğin o evlat olmayacağım. Ne olur bir şey biliyorsan söyle. Ne olur... Biz Ecevit'ten her şeyini aldık. Bari kardeşi olsun. Nasıl istersen öyle yaşayacağım. Yapacağım meslek, görüşeceğim insanlar, evleneceğim insan... Sana söz veriyorum sen nasıl istersen öyle yaşayacağım."

"Firuze onlar için ağlama, kalk yerden."

Beni kaldırmaya kalkıştı ama ben paçalarına yapışmıştım. Bu vicdanımı yaşayacak kadar susturmanın son çaresiydi. Bu biraz olsun telafi etmemin tek yoluydu. Melike yaşıyorsa onu Ecevit'e bulmalıydık.

"Sana yalvarıyorum. Şimdiye kadar olan kavgamızı söz sonlandıracağım. Hayatım boyunca nasıl istersen öyle bir evlat olacağım. Söz. Lütfen. Biz onun her şeyini aldık, biz onun her şeyini aldık baba. Kimsesiz bıraktık baba. Onu bile aldık ondan. Her şeyini kaybetti. Melike'yi ona verelim. N'olur söyle. Ne olur... Yalvarıyorum sana. Küçük Firuze olarak yalvarıyorum. Baba küçük kızın olarak yalvarıyorum sana, Melike nere..." kolumdan tuttu beni. Tüm yalvarışlarıma inat sürükleyerek kaldırdı. Çok çabaladım paçalarından kurtulmamak için. Sanki biraz daha yalvarsam, çok daha yalvarsam ikna olacaktı. Söyleyecekti. Açtığı kapının dışına itti. Parmak salladı kapıyı yüzüme kapatmadan önce.

"Bir daha o haysiyetsizler için yalvarırsan bana o adamı öldürürüm!"

Kapı suratıma kapandı. "Öldürürüm o adamı!" diye haykırdı kapının gerisinde. Kapının önünde diz çöktüm ama yalvarmaya devam edemedim. Alnımı yasladım kapıya. Bir babanın kapısına sürtüyordum kanlı ellerimi. Baba ocağı ve baba kapısı değildi bana sanki ne bu ev ne de bu kapı. Öyle zordu ki babamın evinde babama düşman olmak. Öylesine zordu ki sofrasına oturduğum ve bu dünyada bana en helal lokmayı sunacak olan adamın bir yudum suyundan bile nefret etmek. Öyle zordu ki babama yalvarmak. Tırnaklarımı kapıya sürte sürte yalvarıyordum ama babam beni duymuyordu. "Benim kızım kimse için yalvaramaz. Öldürürüm. Sen Firuze Akın'sın! Kimseye yalvarmayacaksın! Seni bu hallere düşüren herkesi öldürürüm!"

Beni bu hallere onlar düşürmüştü. Aklımı kaçıracaktım, görmüyorlar mıydı? Kapı dışarı edilmediğim hiçbir yer kalmamıştı. Babamın kapısının önünde sadece ağladım. Bağırıyordum olmuyordu, ağlıyordum olmuyordu, meydan okuyordum olmuyordu, yalvarıyordum olmuyordu. Ne yapacaktım? Tanrı bile sesimi duymuyordu sanki? Ona bile ulaşamıyordum. İnsanlar çevreme gelmeyene kadar kalkmadım yerimden. Kendim gittim odama. Kilitledim yine kapıyı, çöktüm karanlıkta bir köşeye. Çıkmaz içimdi. Çıkmaz kalbimdi ve çıkmaz zihnimdi. Çıkamıyordum. Kendimle boğulacaktım. Çırpınamıyordum. Bir başkası sizi boğmaya kalkarsa kurtulmak için kuvvetiniz olurdu ama sizi boğan kendinizse, söz geçiremiyordunuz. Ölüm yanı başımdaydı, ona ulaşamıyordum, ondan kaçamıyordum. Yoruldum, olduğum yere uzandım. Yoruldum ama uyuyamadım. Yine kapım çaldı, yine açılmadı. Güneşin doğuşunu yattığım yerde, güneşin batışını uzandığım yatakta izledim. Ölüm benimle yatıyordu ama uykuya dalmıyordu. Ölüm benimle uzanıyordu ama uykuya dalmama izin vermiyordu.

Can çekişiyordum.

Zaman zaman yalvarırken buluyordum kendimi. Kime yalvardığımı bile bilmiyordum. Ecevit'in varlığını hissediyordum, halbuki odada benimle olan tek şey ölümdü. Hüseyin amcanın tokası hâlâ başımdaydı, onu hiç çıkarmıyordum. Gözlerimi yumuyordum, yedi yaşımda oynadığım oyunları oynuyordum. Ecevit bana çay içmeye geliyordu ben ona oyun hamurlarından kremalı bisküvi yapıyordum sonra Ecevit ona koyduğum çayı döküyor hazırladıklarımı yemiyordu. Babam geliyordu saçlarımı seviyordu ama bana tokat atıyordu. Annem geliyordu çayımı içiyordu, benimle resim çiziyordu ama ağzımı açtığımda çeneme saplanıyordu parmakları. *Bir var bir yok. Evvel zaman kalbur saman. Develer tellal pireler berber. Ecevit on yaşında, Firuze yedi, Melike bir. Yalancı şahitler kaybolmuş.* Kutup yıldızının sivri uçları parmaklarımı kanattı. Gecenin bir vakti saat bilmem kaç. Telefonu aldım elime. Babama yalvarışımın üzerinden neredeyse 24 saat geçmişti. Zihnim çok bulanıktı.

Seninle konuşmam lazım. Melike hakkında.

Bir yerin açık adresini buldum ve ona attım.

Bir saat içinde oradayım.

Yerimden kalktım, üzerime sadece bir mont aldım. Bir de arabanın anahtarını. Pencereden kapıyı kontrol ettim. Ecevit'in atladığı yere baktım. Çok yüksekti. Kapıdan çıkmaktan başka çarem yoktu. Ayakkabılarımı giydim ve hızla indim aşağıya. Kapıya çıktığım gibi bahçedeki birkaç adamın dikkati bana yöneldi ve hızla bana doğru gelmeye başladılar. "Arka bahçede bir şey var," dedim korkuyla. "Benim camıma fener tutuyor. Hatta birden fazla kişi. Dışarıdan geliyor olamaz, ışık çok kuvvetli. Bakar mısınız?" Üst üste birden fazla komut verildi ve kulaklarındaki kulaklıktan haberleştiler ve sayıları aniden arttı. Arka arkaya bahçenin arkasına gidiyorlarken eve giriyor gibi yaptım ama son kişi de ayrılınca koşar adım çıkış kapısına doğru gittim. Adımlar kapıya gittikçe yavaşladı. Kapıda kalanlar da bana bakmaya başladı. "Duymuyor musunuz sesleri?" dedim dehşetle. "Arka bahçede birileri var! Sesleri duymuyor musunuz? Babam size uçan kuşu bile göreceksiniz demedi mi?"

Sesim herkesi telaşa düşürdü ve buradan çıkmam sandığımdan da kolay oldu. Yokluğum tahminimce fark edilecekti, belki tüm ev ayağa kalkacaktı ama umurumda değildi. Amacım çıkmaktı, görülmemek değildi. Çıktım. Arabamı hiçbir zaman içerideki otoparka bırakmazdım zaten. Onlar olmayan insanları ararlarken dışarıda ben çoktan atladım arabaya uzaklaştım oradan. Ecevit'e bir saat dedim ama ne o ne de ben vaktinde geldik. Gecenin bir vakti ikimiz de yarım saati görmedik.

Vakit vardı gece yarısına, Ecevit ve Firuze denk geldi aynı masada. Ankara'nın tepesinde açık bir alandaydık. "Ne oldu?" dedi Ecevit. "Ne konuşacaksın benimle?"

"Kardeşinin yaşadığından emin misin?"

"Eminim Firuze, beni bunun için mi çağırdın?"

Bir gündür zihnimin bulanıklığında tek bir netlik vardı. Ona sunacaktım. "Zulme karşı mukavemet," dedim açıkça. "Babama karşı mukavemet. Sana babamda olan ne lazımsa, babama karşı neye ihtiyacın varsa her şeyi ben sana sağlayacağım. Melike'yi bulalım, sana yardım edeceğim," dedim. Yalvarışlarıma kulak tıkanmıştı. İhanet şarttı, ben babama engel

olamıyorum. Buraya gelen meraklı hali biraz olsun sarsılmadı, bana üç karış mesafeden baktı. Gördüm, onun dikkatini ilk kez çekebildim.

"Melike'yi bulmak için babama ihanet edeceğim. Babama onun evladı değilmiş gibi ihanet edeceğim. Melike'yi bulalım Ecevit. Ben seninleyim, senin yanındayım."

***

Instagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

Twitter; bosverdilaan

VI- "ceza sorumluluğu şahsidir"

Herkese merhaba. Maalesef her bölümde en az yarım saat buraya ayırıyorum çünkü sorun çıkarıyor. Siteye daha erkek yükleyeceğim artık, burası bekletirken orayı da bekletmemin bir anlamı yok.

Önce yıldıza basalım mı? Basalım basalım.

Keyifle okuyun.

Bu hikayedeki bütün kişi kurum ve kuruluşlar hayal ürünüdür.

Kendisiyle bile olmayı bırakmış bir insanın bir başka insana, seninleyim demesi, yanındayım demesi; susuz bir çöle kuyu kazmak gibiydi ama o kuyudan su içebilecek insan kaldıysa bir değeri oluyordu. Ecevit'in gözleri o çölden bir daha yolunun geçmediğini söylüyordu.

Gözleri zaten küçüktü, içe göçük sayılırdı, iki mezar gibi. Onları biraz daha küçültmek için çok çabalamasına gerek yoktu. Biraz olsun kısmak, onları kapatmak sayılırdı. Gözleri kapanacak kadar küçüldü. Beni büyük bir güvenle karşılamayacağını elbet tahmin edebiliyordum ama vereceği ilk tepkinin gülmek olmasını ne isterdim ne de beklerdim. Aramızda iki adımlık mesafe vardı. Geriye doğru bir adım daha attı ve gözleri artık güldüğü için küçülmeye başladı. Bana bakmayı bıraktı, başını gökyüzüne kaldırdı ve kahkahalarla güldü. Avuçiçlerini sakallarına bastırdı ve gülüşünün sonunda bana hiçbir şey söylemeden dönüp arkasını gitmek istedi. Koşar adım önce mesafemizi kapattım sonra önüne geçtim.

"Ecevit beni dinle,"

"Firuze seninle uğraşacak vaktim yok. Bas git."

O beni geçmeye çalışıyor ben adımlarını engelliyordum. Bacaklarım yetmeyince ellerimi kullandım, kollarına dokundum. Ellerime nefretle bakmasını sindirebilirdim ama çekip gitmesiyle baş edemezdim. Beni dinlemek zorundaydı. "Dün senin yanından gittikten sonra babamın yanına

gittim," dedim. Yalnızca ellerimi çekmem için ellerime bakıyordu. "Yalvardım Ecevit, sana yemin ederim yalvardım. Daha yüzüme bıraktığı iz geçmemişti, babamın ayaklarına kapanıp yalvardım bir şey biliyorsa söylesin bana diye. İnan ya da inanma, yalvardım Ecevit."

"Ellerini çek üstümden."

"Babam hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Sana söz veriyorum Melike'yi bul..."

"Ellerini çek üstümden."

Ne bu ses tonunun ne de bu bakışları altında ona daha fazla temas edemedim. Ellerim iki kanat gibi kırıldı, o ona dokunmayı bıraktım sandı ama benim kırılan kanatlarım iki yana düştü. Yüzüme ancak ellerimi hissetmeyince baktı. "Baban mı gönderdi seni?" diye sordu gözleri beni yerle bir ederken. Beni aşağılamıyordu bile, bir boşlukmuşum gibi bakıyordu ben kendimi aşağılık hissediyordum.

"Ecevit yapma," başım istemsizce sola doğru düştü. Bu güvensizlik benim kaldıracağım boyutu aşıyordu artık.

"Üstüne dinleme cihazı da taktı mı? Yoksa bu bir komplo mü, keskin nişancı mı var ortalıkta?" son soruya doğru gülmeye başladı alayla ortalıkta gezindi bakışları. "Yanlışlıkla seni vurmasınlar bak, çok trajik bir son olur senin için."

"Buraya babamın beni göndermediğini biliyorsun."

"O zaman senin canın sıkıldı, heyecan arıyorsun?" dedi ve keskin nişancıyı aramayı bıraktı. "Bak benim çok sosyolojik iyi bir tespitim var biliyor musun? Duymak ister misin?" dedi. İstemiyordum. Yaptığı tespitin benimle alakalı olmadığını da o söylemeden biliyordum. "Siz zenginlere rahat batıyor ama benden uzak dur. Ben zaten sizin rahatınızı kaçıracağım, geç köşene otur sabret. Ya da sabredemiyorsun, böyle keyfi olarak ben senin babanı ya da abini bir daha tutuklatayım. Uyar mı sana?"

"Bulamıyorsun Melike'yi!" diye bağırdım. Bir tepedeydik, sesim kısmi olarak yankılandı. Bu gerçeği onun yüzüne haykırmak istemiyordum, bunu yapmasının sebebi de canımı yakması değildi sadece beni duysun istiyordum.

"Kardeşimin adını ağzına alma."

"Ecevit, Melike'yi bulamıyorsun. Eğer bulabilseydin, o gece eve gelip babama o teklifi yapmazdın!"

Suratındaki o alayı dağıtabildim ama beni bekleyen daha iyi bir duygu değildi. "O gece geldin ve sana yaşattığımız her şeye rağmen kardeşinin yerini söylerse babam bir daha karşımıza çıkmayacağını söyledin. Melike'yi bulamıyorsun. O kadar bulamıyorsun ki Ecevit, babamla pazarlığa oturmayı göze aldın."

"Baban da kabul etmedi," dedi bastıra bastıra. "Çünkü senin o haysiyetsiz baban, on sekiz yıldır görmediğim kardeşime duyduğum sevginin bir gramını bile duymuyor size. Çünkü senin baban hain. Hainin kızı da hain olur. Ben böyle öğrendim."

Hainin kızı da hain olur.

"Ben hain değilim."

"Sen *hainsin* Firuze."

Kelimeler bir yemin gibi dökülüyordu dudaklarından, bana kendimi savunmam için yer bile bırakmıyordu. Yine suçlamalarının arasına sıkıştım, çaresizce ona baktım. "Hainin kızı da hain olur," dedi tekrar başını sallarken. "Sizden gelecek bir yudum su bile bana haram, susuzluktan geberip giderim ama sizin elinizden bir yudum su içmem. En azından onurumla öldüm derim."

Döktüğü çay geldi gözümün önüne. Suyu bile haram kıldıysa keyfe keder çayı mı içecekti? O pembe oyuncak setinden hayali çayı içen çocuk yoktu karşımda, bunu hangi an kabul edecektim? O zaman yaşayabilecek miydim? Bilmiyordum.

"Hain ihanet etmek için insan ayırt etmez o zaman," dedim bu kez. "Babama ihanet edeceğimi söylüyorum."

"Ben sana niye inanayım kızım, manyak mısın sen?"

"Başka şansın mı var?" dedim açıkça. Ecevit belki tümüyle çaresiz değildi ama önünde birden çok şans da yoktu. Babamın elinde çok daha fazla yetki vardı. Babam çok daha güçlü demiyordum ama babam çok kalabalıktı. Ecevit gözünü karartmıştı bunları görmüyordu ama babam çok kalabalıktı. Ecevit'e zarar vermelerinin önüne geçemezdim.

"Var!"

"Yok Ecevit. Babama ne yaparsan yap benim kadar yaklaşamazsın. Sana yemin ederim tek isteğim Melike'yi bulmak. Babam çok zalimleşecek Ecevit, senin her hamlende çok zalimleşecek. Zulmü artacak,"

"Ondan korkan onun gibi olsun!"

Kendisi için korkmuyordu biliyordum ama yaşadığına inandığı kardeşi içinde mi korkmuyordu? "Ya Melike dediğin gibi yaşıyorsa ve gerçekten babam nerede olduğunu biliyorsa? Senin her hamlen Melike için tehlike değil mi? Ecevit sen benim babamı tanımıyorsun," dedim saklamadan. En büyük zararı ona vermişti ama yine de benim babam onun bildiğinden daha da tehlikeliydi. Kimsenin aklına gelmeyecek ihtimalleri o, tereddüde bile düşmeden yapardı.

"Ben senin o onursuz babanı çok iyi tanıyorum,"

"O zaman seni durduramadığı yerde Melike'ye zarar vereceğini de biliyorsun."

Bu söylediğim şeyler onu çok kızdıracaktı, belki benden daha çok nefret edecekti ama gerçekliğine engel olamayacaktı. Melike yaşıyorsa ve babam onun yerini biliyorsa Ecevit'ten bir adım önde demekti ve babam ne zamanki Ecevit'i bir tehlike olarak görürse o bir adım mesafeyi açmak için her şeyi yapardı.

"Ezberlenmiş cümleler mi bunlar? Babanın lügatinden, kibarlaştırılmış tehditler."

"Seni ben mi tehdit ediyorum?"

"Siz bana bu saatten bir sikim yapamazsınız, daha ne yapacaksınız?" dedi. Son soru bir hançer gibi göğsüme saplandı da sırtımdan sarktı. Ben de Ecevit'e yapabileceğimiz daha fazla bir şey yok sanıyordum. Eğer ki Melike yaşamıyorsa sandığım gibi yoktu da zaten. Biz Ecevit'e o kadar çok şey yapmıştık ki, yapacağımız hiçbir şey kalmamıştı. Kötü insanların sınırı olmazdı, yapacakları şeyler kalmazdı sadece.

"Ya kardeşine? Onun için de böyle konuşabiliyor musun? Bak babam, şimdi bile bir şeyler yapmış olabilir. Gerçekten biliyorsa arka planda ne yaptığını kestiremiyorum. Sana yardım edeceğim diyorum Ecevit, sana kardeşini bulman için yardım edeceğim. Gerekirse kendimi riske atacağım her seferinde ama sana yardım edece..."

"LAN NİYE NİYE?"

"ÇÜNKÜ BENİM DE KARDEŞİM VAR?" göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. Çırpınıyordum, biraz olsun görmüyordu. Ecevit'e varmak için koşuyordum, sadece nefes nefese kalıyordum. Biraz olsun aramızdaki mesafeyi kapatamıyordum. "İnci benim o evde tutunduğum tek dal, ben ablayım ve senin içindeki o acıyı tümüyle hissedemesem de anlayabiliyorum. İnci daha on altı yaşında Ecevit, Melike'den bile küçük ve ben onu kaybettiğim o ihtimali düşünürken nefes alamıyorum. Sana yemin ederim seni anlıyorum. Benim de kardeşim var ve sana yemin ederim, tek amacım senin kardeşin. Düşün Ecevit. Bir süre düşün. Hemen reddetme ne olur... Senden bu kadar çok şey almışken, en azından kardeşin yaşıyorsa onu sana geri ver..."

Ve İnci sanki hisseder gibi aradı beni, cümlelerim yarıda kaldı. Telefonumu çıkardım. İnci arıyordu, açmak yoktu içimde ama bu aramadan önce onlarca mesajı vardı. Tam da Ecevit'e söylediğim gibi, İnci benim tutunduğum tek daldı çoğu zaman. Ona bir şey olma ihtimali, minicik bile olsa, beni korkuttu ve açtırdı o telefonu.

"Efendim?"

"Abla neredesin?" dedi nefes nefese.

"Bir şey mi oldu?"

"Atölyede değilsen hemen oraya git, abim atölyeye gidiyor. Orada değilsen yakıp yıkacak atölyeni," belki de ağlıyordu bunları söylerken. Gecenin bir vakti onun da uyanacağı kadar ses çıkmıştı evde muhtemelen.

"İnci, hadi sen git kulaklıklarını tak, kapını da kilitle git uyu ablacığ..."

"Abla yakacak! Benzin bile aldı. Yakacak. Dışarıda olduğunu, o adamla olduğunu düşünüyor. Atölyede misin?" İnci o kadar çok bağırıyordu ki sesi Ecevit'te duyuyordu. Duymasa da yüzümdeki tedirginlikten anlardı bir şeyler olduğunu. Yine de İnci'ye karşı sakin kalmayı başardım ve "Ben halledeceğim," dedim sadece. Atölyem ufacık bir kıvılcımla bile tutuşmaya çok müsaitti. İçindeki her nesne yanmak için hazırdı zaten. Korkuyla telefonu indirdim ve Ecevit'in arabasının farına daldı gözlerim. Yakabilir miydi? Evet yakardı. Atölyemi mi? Titredi bedenim. Evimdi orası benim.

"Beni çok hızlı bir şekilde atölyeye bırakabilir misin?" dedim. "Taksi çağırırsam vakit kaybederim." Sesim titriyordu galiba, ağlamıyordum ama yüzüm her an ağlayacak gibiydi. Ecevit hareket etmediğinde dudaklarım büzüldü ve hızla beni getiren taksi durağını aradım. İlk çalışta açan olmadı, ikinci çalışta boşta taksi olmadığını söylediler. Arama motoruna en yakın taksi durağı yazarken ellerim titriyordu. Ecevit'in arabaya bindiğini fark etmedim.

Gidiyordu.

O beni görmediği ilk an dudaklarım daha çok büzüldü. Kalbim hızlanıyordu, ellerim soğuyordu tablolarım yandığını düşündükçe. Halbuki bunu düşünmek bile canıma kastederdi, görmek işten değildi. Sırtımı arabasına dönüp taksi bulana kadar çocuklar gibi ağlamak istedim. Arabanın ışıkları yüzüme doğru bir yandı bir söndü, bir yandı bir söndü. Ecevit üst üste kornaya bastığında başımı kaldırdım ve ona baktım yaşlı

gözlerimle. Kornaya yeniden, daha uzun abandığında tepkisizce yüzüme bakıyordu. Kaşları çatıktı ve sanırım bana gel diyordu.

Koştum arabasına doğru, kalbim heyecanla attı bu kez. Arabaya adımımı attığım an ondan bu kez özür dilemedim. "Çok teşekkür ederim, çok teşekkür eder..."

"Bir daha karşıma çıkma diye yapıyorum," dedi ve tek eliyle direksiyonu tam tur çevirdi, araba tersine doğru döndü. Gaza bastı. Karşı çıkacaktım ama bir şey söylemedim. Stresle dudaklarımı kemirdim tüm yol boyunca. Bizim konumumuz evin atölyeye olan uzaklığından daha yakındı. Bülent'in gözü dönmüş şekilde o arabayı sürdüğünü biliyordum ama Ecevit de asla yavaş gitmiyordu. Bu gecenin ceza celbi ona ulaşacaktı, biliyordum.

"Ben sana tarif edeceğim, atölyenin arkasında durmamız gerekiyor," dedim ama bu cümleyi kurmamışım gibi davrandı. Ben tepkisiz kalsa da tarif ettim, o da tarife uydu. Çok kısa zamanda geldik atölyenin arka kısmına. "Teşekkür ederim," dedim bir tarafım araçtan inmişken. Yanıtsız bıraktı beni, arabadan indim. Gitmesini beklemek istesem de arabayı sürmedi. Tırmanacağım alçak duvara baktım sonra yeniden Ecevit'e. Gitmesi gerekiyordu. Bülent'in ne yapacağını kestiremiyordum. Ve bu duvarı aştıktan sonra gidip gitmeyeceğini hiç bilemeyecektim. Duvara tırmanmadan önce arabaya geri koştum arabanın kapısını açtım.

"Ecevit gidebilirsin," dedim.

"Kızım gitsene hani acelen vardı!" dedi tepkiyle.

"Ecevit git," dedim yeniden.

"Boşuna mı hız yaptım canımı tehlikeye attım ben? Gitsene!" dedi ve açtığım kapıyı zorla çekti elimden ve kapattı geri. Çalıştırmadı arabayı. Gitmek zorundaydım. Daha fazla vakit harcamamam gerekiyordu. Yeniden duvara gittim. Ayağımı daha alçak duvar parçasına yasladım. Ellerim boştu, bu işimi biraz daha rahatlattı. Yaralı omzuma yüklenmeden tırmandım, inerken canım yandı biraz ama telaş acıyı çok ısıtıyordu. Hissedemiyordum sıcağı sıcağına. Hızla arka küçük kapıdan girdim, üzerimdeki kabandan kurtuldum ve üstümü başımı düzelttim. Perdelerim tümüyle kapalıydı

ışıkları hiç açmadım. Birkaç mum yaktım ardı ardına, bir palet aldım elime ve hızla karıştırdım, birkaç tona ulaştım. Boş bir tuvale benim için özensiz ama dışarıdan öyle gözükmeyen birkaç iz bıraktım. Ellerim titriyordu, gelene kadar buraya geldiğimi düşündürecek ne kadar şey varsa hepsini yapmam lazımdı. Yarısı içilmiş bir kahve koymak için ayaklanmak istediğim an dış kapıdan bulunduğum zemini sarsacak bir ses yankılandı. Kapı öylesine açılmıştı ki duvara çarpmış ve bu zeminden hissedilmişti.

Parmaklarım birbirine dolandı, kalbim onun kapıları yumrukladığı gibi içinde olduğu kafesi yumrukluyordu atışlarıyla. Parmaklarımı eklemlerinden büktüm, birkaç saniyesini aldı cam kapıyı yumruklaması. O kapıyı vurarak kıramazdı ama elinde İnci'nin söylediği gibi bir benzin şişesi varsa ve ben burada yokmuşum gibi davranırsam burayı ateşe verirdi.

Bülent bir canavardı ve ben bunu biliyordum.

Dik dur Firuze. Dik dur. Meydan oku. Onlardan kaçarsan seni yakalayacaklarını sanırlar. Sen kaçmazsan seni yakalayacaklarını düşünmezler. Yakalasalar bile bunu bilemezler. Dik dur.

Çenem sivrildi, "NE YAPIYORSUN SEN?" diye bağırdım kapıya gitmeden. Perdeyi savurarak açtım, kapıdaki canavarla göz göze geldim. Kapının anahtarı üzerindeydi zaten, hızla açarken aramızdaki somut cisim kalkınca ne yapacağını kestiremiyordum. Ona saldırmış gibi gözüktüm ama en büyük amacım bana vereceği zararı azaltmaktı. Düşmekte olan bir cismi yavaşlatmak için önüne engel koymaktan farksızdı bu. Onu gövdesinden itmek istedim ama fiziki gücü bana ağır bastı, boğazıma yapışmasını ve bedenimi duvara çarpmasını beklemiyordum.

"Seni öldürürüm!" diye haykırdı ağzından tükürükler saçarak. Tek dişi kalmış bir canavardı, canıma göz dikiyordu. Eline tırnaklarını geçirdim, aynı anda ayaklarını ezdim. Onun konuşarak yaptığı şeyi ben kasti olarak suratına tükürerek yaptım. Boğazımı bıraktı ve saçlarıma asıldı. "Seni öldürürüm Firuze. Seni öldürürüm, neredesin lan sen? Neredesin, kiminlesin?"

Eti tırnaklarımın altında parçalanıyordu. Tırnaklarının arasına kan doluyordu. Canımın acısını duyamıyordum ona saldırmaktan. "Çık dışarı!"

diye bağırdım. "Hayvan herif çık dışarı!"

Saçlarımın ellerimde kalacağını bile bile çekiştirip kurtardım kendimi. Onu itmeye çalışıyordum ama öylesine boğuşuyorduk ki ben daha çok geriye gidiyordum. "Sen akıllanmıyorsun, senin o küçük beynin insanlıktan anlamıyor sen akıllanmıyorsun! Ben senin anlayacağın dili biliyorum," üstüme yürüdükçe ortalığı dağıtıyordu, her adımında bir parça eşyam daha devriliyordu.

"Sen mi bana insanlığı öğreteceksin? Şeref yoksunu, sen mi bana insanlığı öğreteceksin? Çık dışarı, çık defol! Çık atölyemden!" cam alandan çıkıp o küçük odaya girersek çırpınamazdım bile. Kimse yoktu, önümüze geçecek kimse yoktu. Direncim bir yerden sonra kırılırdı, fiziken yıkılırdım biliyordum. Beni itmeye çalıştığı çukuru biliyordum.

"Senin vücudundan morarmayan yer bırakmayacağım," dedi üstüme gelirken. "Sen akıllanana kadar, senin sağlam kalan yerini bırakmayacağım."

"Sen bir bok yapamazsın bana!" geriye gidiş yönümü değiştirdim ansızın sırtımı kapıya döndüm. "Seni rezil kepaze ederim duydun mu? Kılıma zarar gelsin, seni rezil kepaze ederim, insan içine çıkamazsın."

"Senin belanı sikerim."

Onun gibi ortalığı ateşe veremiyordum. Buradaki her şey bu halime rağmen bile benim için kıymetliydi. Sadece geriye gidiyordum. "Vasıfsız alçağın tekisin sen, ateş olsan kendi gölgeni bile yakamazsın. Seni rezil kepaze edeceğim, boy boy resmini astırırım her yer..."

Koca eli yüzüme inmek için olduğu yerden kalktı, bu tokat bana adımı unutturacak bir hızda inecekti yüzüme. Dengemi değil belki de bilincimi kaybedecektim. Onu kalem kalem rezil edecektim. Yarın aldığım darp raporuyla günlerdir benden özür bekleyen gazetecilere abimin rezilliğini anlatacaktım. Bunu yapacaktım, kısacık vakitte bunu akıl edebildim. Ailemin korumak için insanları harcadığı itibarını yarın gözümü kırpmadan ben yıkacaktım. Onu yaptığı her şeye pişman edecektim. O tokat yüzüme inerse, karşılık vermeyecektim. Yarın yüzümdeki hiçbir morluğu

kapatmayacaktım. Bu gece üstümde şovumu yapmasına izin verecektim, yarın köşeme sinip morlukların silinmesini beklemeyecektim. Bülent Akın ismini silecektim, babam bile yeniden yazamayacaktı.

Bunları düşündüm yalnızca, bunlara karar verdim, bunların yüküyle ezildim. Beklediğim darbe, acısını hissettirmedi.

"Bülent, Bülent!" zorba bir ilkokul çocuğunun alay etmeden hemen önce arkadaşına seslendiği o ses tonu arkama aldığım kapıdan geldi. O ilkokul çocuğu kadar alaya hazır, zorba ve acımasızdı. Sadece bir sesti ama o bana kalkan eli havadan indirmedi. Ecevit yavaş adımlarla merdiveni tırmanırken şahit olduğu kaosa rağmen oldukça sakindi. Bir komedi izler gibi gülüyordu. "Köpekler açmış, elini verelim ister misin?"

Az merdiven vardı zaten, yavaş gelse de bitirdi. Bülent'in eli indi ama öfkesi arttı. Benzine ihtiyacı yoktu, köpürüyordu ortalığa. İkimize bir bütün olarak baktı, yüzünde haklı çıkmanın o çirkin sırıtması peyda oldu. "Siz..." dedi küfreder gibi. Ecevit'in üstüne yürüdü "Piç!" diye bağırdı, ona vurmak istedi ama Ecevit'in, Bülent'in ensesine yapışan eli bir tokat gibi ses çıkardı. Alın alına geldiler, Ecevit kafasını koparacak gibi sıkıyordu ensesinden.

"Şimdi bak," dedi tane tane. "Senin kemiklerini kırarım kardeşinin önünde, o sikik itibarını yok ederim bir daha böyle barbarlık yapamazsın. Taşşak geçer durur seninle," dedi beni işaret ederek. Bülent ağzından saldıracağına dair ilkel sesler çıkarıyordu, hamle yapıyordu ama ensesindeki baskı buna izin vermiyordu. "Ama sen yine de kır kemiklerimi diyorsan aramızda iki kemiğin lafı olmaz, omurgan yok zaten. Kemiğin az. Kırarım," dedi. Bülent, kafa atamadığı için alnını geriye doğru çekmeye çalışıyor açılan mesafeyi Ecevit'in alnına vurarak kapatıyordu. Ecevit buna daha fazla izin vermedi olduğu yerden itti ve geriye doğru savurdu.

Bülent tasması bırakılmış gibi kendi etrafında bağırarak bir tur döndü ve eline ne geldiyse ortalığa saçmaya başladı. "Siz kimsiniz lan," haykırıyor, can verir gibi konuşuyordu.

Bülent Akın tehlikeyi görüyordu.

Bülent Akın biliyordu. Ali Ecevit Tarhan gelmişti.

Bülent Akın babası gibi korkusuz ve soğuk kanlı değildi.

Bülent Akın korkuyordu.

Küfürler etti, içim yana yana eşyalarımın devrilişini izledim. Sonra hızına alamadı yine bana saldırmaya kalktı. "Hayatımızı siktin lan," üzerime doğru yürüdü. Kendimi savunmam için bile bir fırsatım yoktu, sıkışmıştım olduğum yere. Ecevit olmasa bana rahatça varacaktı. Yüzünün orta yerine yediği yumruk, devirdiği eşyaların arasına düşürdü onu.

"Bana vursana yavşak orospu,"

Ecevit onun üzerine doğru gitti ve yakasından tutup kaldırdı. Elinden almak için hiçbir şey yapmadım, sadece izledim. Çünkü Ecevit'in dudaklarından dökülen isyanın her harfi altına imza atacağım kadar gerçekti, doğruydu. "Korkak! Bana vursana! Vursana lan bana! Gücün ona mı yetiyor? Senin şerefini sikeyim. Alçak. Gücün ona mı yetiyor, karşındayım lan!"

Bülent ona ilk hamleyi yaptığında hareketlendim yerinden. "Ecevit tamam bırak," dedim kolundan tutarken.

"Kolumu bırak Firuze!" dedi bana bakmadan. Bülent'ten gözlerini almıyordu, yine alın alına geldiler. "Vursana lan, ellerin armut mu topluyor? Vur lan, pezevenk! Baban olmadan elin kolun tutmuyor mu? Babası," diye bağırdı Ecevit. "Babası koş oğlun sakat kaldı, arayayım mı babanı? Gelsin götünü temizlesin mi yine senin?"

Belki de Ecevit o darbeyi yiyebilmek için basabileceği her noktaya parmak değdirdi. Bülent tüm korkularını yerle bir etti ve o darbeyi yedi. Bu çıkacak olan bir arbedenin ilk sahnesiydi. İyi ki dış kapı biraz daha önce ya da biraz daha sonra açılmadı. Annem oğlunun bir canavar olduğunu gördü. Ecevit'i suçlu ilan edemeyeceği bir görüntüydü bu. Bu muydu burada önemli olan konu? Benim için buydu evet. Tam olarak buydu. Anneme açılmaya ihmal edilmeyen kapıdan geçti. Babam yoktu. Bunca olayda en önde değilse muhtemelen evde değildi. Nerede olduğunu bilmiyordum. Annemin "Bülent!" diye bağırdığını duydum. Ecevit, bir adım geri çekildi ve dudağının kenarına bastırdı parmağını.

"Koş annen geldi, saklan arkasına!"

Annem aralarına girmese, saldırmaya devam edecekti. Bir canavarı siz doğurursanız onunla nasıl baş edeceğinizi de bilmeliydiniz. "Senin bu kızın, senin bu kızın bizi yok edecek!" dedi, annem onu sakinleştirmeye çalışırken. Defalarca kez bana küfretti, saldırmaya çalıştı. "Yok edecek bizi anne! Bu piçle yakaladım! Yok edecek bizi, sonumuzu bu kızın getirecek!"

Annem zapt edebildi. Köşedeki koltuğa çöktüler. Fısır fısır konuştular. Annemin telefonu çaldı, arayanın babam olduğunu konuşmalarından fark ettim zaten. Bülent'e uzattı telefonu. Bülent aldı gitti, çıktı atölyeden. Çok meraklıydık sanki ne konuştuklarına. Annem "Çıkar mısın atölyeden?" dedi ona bakmadan.

Annem Ecevit'in yüzüne bakamıyordu. Yerdeki eşyaları toplamaya kalktı.

"Yok," dedi Ecevit. "Çıkmam."

"Firuze çıkar atölyenden."

"Asıl sen Bülent'i çıkar," dedim hızla. Ecevit elbet gidecekti, ben kal desem de kalmazdı. "Bak ne hale getirdi atölyeyi. Görüyor musun yetiştirdiğin canav..."

"Dua et yakmadı!" dedi öfkeyle. Eşyaları toplamıyordu, benden hırsını çıkarıyordu. Her birini birer birer çöpe atıyordu.

"Onu da yapar senin doğurduğun canavar, doğru."

"Kes sesini," dedi öfkeyle yüzüme bakarken. Benden yine sadece nefret ediyordu. "Gönder. Bu kez sesini kes, olay çığırından çıkmadan gönder."

"Yok ben gitmiyorum," dedi Ecevit ve ayakta kalan tek sandalyeyi çekip oturdu. "Kundak riski var, ben vatansever bir vatandaş olduğumdan bu risk geçmeyene kadar gitmeyeceğim. Çevrede ağaçlar var, yaktırmam."

"YETER!" diye bağırdı annem. "Yeter! Amacınız ne sizin?"

"Doğayı koru yeşili sev," oturduğu sandalyeye yasladı sırtını. Kolunu yasladı başlığına. "Kundakçıları gitmeden, ağaçlar güvene alınmadan kalkmıyorum ben. Haberiniz olsun. Ağaç önemli."

Birinin sizden nefret ettiğini bilmek, birinin hayatını elinden aldığınızı bilmek, bir ağacın canınızdan daha önemli olduğuna bir an inanmaktı. Ecevit'i izliyordum. Bana bakar diye bekliyordum, o bakışlarda korkma ifadesini görmek gibi küstahça isteklerim vardı ama hiçbiri yaşanmadı. Annemden ayırmadı gözlerini. "Yüzüme bakamıyor musun Aylin teyze," diye sordu. "Niye, ne oldu bir şey mi yaptın yoksa?"

Yere düşmüş kalemlerimden birini aldı ve bir tur çevirdi parmaklarının arasında. "Sanki cinayet yıktın üstüme ne bu mahcubiyet?" annem gözlerini yumdu ve sırtını çevirdi yüzüne. Onu duvarın dibine sıkışmış halde gördüm uzun seneler sonra. Ecevit annemi, babamı ya da Bülent'i suçladığı kadar açık bir dille bile suçlamıyordu. Anneme yaklaştım ve fısıldadım.

"Bülent'i gönder yoksa kalkmayacak," dedim kısık sesle. "Ben de kalk demeyeceğim. Gönder oğlunu."

"Seni mahvedeceğim Firuze,"

"Ya da ver benzini yaksın atölyeyi, söz kapıyı kilitleyip orta yerde oturacağım. Kalkmayacağım."

Şimdi yaşansa bu olay, can havline düşmeyene kadar tek amacım Ecevit'i çıkarmak olacaktı buradan. Ruhum buradan kurtulmak istemiyordu, bedenim de yanmaya başlamayana kadar çırpınmazdı. Biliyordum. Annem gözlerini açtı ve bana baktı. Hayal kırıklığı ya da aklını kaçıracak gibi. Ya da aklımı kaçırmışım gibi. Bilmiyordum, tanımlamak istemiyordum. Bülent çıkınca kapattığım kapıyı açtı ve çıktı. Oğlunun yarattığı harabeye baktım. Kalemlerimi toplamak istedim. Annemin çöp poşetine sıkıştırdıklarıyla başladım. Fırçalarımı ve kalemlerimi topladım cam kırıkları arasında. Kimseler konuşmadı, yine bir başkasının yakıp yıktığını toplamak bana kaldı.

Annem dakikalar sonra girdi içeri "Firuze hadi biz de gidiyoruz," dedi. Bu Bülent'in gittiğini söylemekle eş değerdi. "Baban buraya özel uçak

indirmeden, biz de gidiyoruz."

"Bana da müsaade o zaman," dedi Ecevit ve kalktı yerinden. "Akşam akşam bu kadar eğlence yeter. Ağaçlar da güvendeyse."

Elindeki kalemi bırakmadan kapıya doğru yürüdü. Annem hiçbir şey söylemez sanıyordum ama tutamadı kendini hiddetle sırtına bakarak konuştu. Yüzünü konuşmak zordu zaten onun için. "Sen bize zarar verdiğini düşünüyorsun ama sen Firuze'ye zarar veriyorsun!"

"Firuze sizden değil mi?" dedi, beni işaret etti çenesiyle. "Evlatlıktan ret mi yedi yoksa?"

Sorduğu soru yüzüme bir dalga gibi çarptı. Ben ve onlar. Evet, dışarıdan gözüken de buydu, söylenen de buydu. Annem bile böyle konuştuğunu farkında değildi.

"Ayrıca kim zarar görürse görsün bana ne?" dedi Ecevit. "Umurumda mı sanıyorsunuz siz? Ne sanıyorsun senin kızını korumak için mi oturdum da kalkmadım. Ulan bana ne? Siz sanıyorsunuz ki benim defterimde ceza sorumluluğu şahsîdir. Yok öyle bir dünya. Birbirinizi yiyin ete para vermeyin,"

Doğru bir histi, mevzu ağaç olabilirdi ama ben olamazdım. Ben zaten hiçbir zaman yanlış hislerin kurbanı olmamıştım, ben hislerin katili olmuştum. Sandığım her şey gerçekti.

"Ama siz çok et yediniz, ben vitaminsiz kaldım. Size bırakır mıyım bu sefer?"

Annemle benim aramızda gitti geldi gözleri, olduğumuz yeri kazdı, içine düşürdü bakışlarıyla ve çıktı gitti. Ben Firuze Akın. İşlemediğim suçun cezasını çeken o kadınım. Akın ailesinde işlenen hiçbir suç şahsi olmadı, her cezanın bedeli ödendi. En çok ben tarafından.

***

Bazen ne kadar cesur olursanız olun, korkularınız bir gömülü taş gibi kalsın içinizde ve dilinizin zehir saçmayacağı tek bir kişi bile olmasın yine de bazı şeyleri yapmaktan çekinirdiniz. Onu yapacak olsanız başınıza gelenler sizi korkutmazdı ama onu yapmaya kalkıp yapamazsanız, karşınızdakilere bu zaferi yaşatacağınıza doğru anı beklemek en mantıklısıydı. Hayatım hep bu basit satrançla geçti. Yapacağım şeyi engelleme ihtimalleri varsa onu yapmaya kalkmazdım, doğru anı beklerdim. Şu kendi üzerimde kurduğum otorite yıkılırsa biliyordum ki bana istedikleri her şeyi yaparlardı.

Bana istedikleri her şeyi yapamıyorlardı.

O atölyeden hiç çıkıp buraya gelmek istemezdim ama getirirlerdi. Şimdi kalkıp o atölyeye gitmek isterdim ama izin vermezlerdi. Bunları yapacaktım ama doğru anı bekliyordum. Doğru anda değildik. Işığı kapalı odanın sandalyesini camın önüne çekmiş oturuyordum. Babam geliyordu biliyordum. Evin ışıkları hiç sönmemişti. Dizlerimi birbirine çekmiş, bir ileri bir geri sallanıyordum. Telefonum Ecevit'ten alacağım bir mesaj için yanı başımdaydı ama o mesaj gelmeyecekti biliyordum ama öyle ki içimde kuvvetli bir his Ecevit'in bu saatte teklifimi düşündüğünü hissediyordum. Buna tutunuyordum.

Ecevit henüz küçük bir çocukken biz, kardeşi doğalı altı ancak olmuştu galiba. Tarihlerle aram pek iyi değildi. Benim için önceleri ve sonraları vardı sadece. Yedi yaşından öncesi ve sonrası gibi. O zamanlar Melike'yle benden çok vakit geçiriyordu. Bu benim için çok can sıkıcı bir durumdu. Halbuki olması gereken buydu. Annesini kaybetmişti ve babası çalışıyorken kardeşine bakmak onun göreviydi. Yine içimdeki o ilkel kıskançlıkla beni mi daha çok seviyorsun Melike'yi mi diye sormuştum. Uzun uzun düşünmüştü, bir yetişkin gibi derin düşüncelere dalmıştı. Sonra sen demişti. Öyle sevinmiş, öylesine sevinmiştim ki ellerimi çırpıp Ecevit'e sarılmıştım. Bu benim için çok kıymetliydi. Aylak aylak dolaşmıştım ortalıkta. Melike'nin Ecevit'in arkadaşı değil kardeşi olduğunu ayırt edemiyordum. Sonra günlerden bir gün Ecevit bana aynı soruyu sormuştu. Abini mi daha çok seviyorsun beni mi. Yemin ediyordum ki Ecevit'i az sevdiğimden değil, o dönem abisinin omuzlarından inmeyen bir kız çocuğuydum. Abim demiştim. Ecevit hiçbir şey söylememişti ama ben annem, babam ve abim dışında herkesten ve her şeyden çok sevdiğimi söylemiştim ona.

Ecevit benim en sevdiğim oyun arkadaşım sanıyordum o zaman sadece. Öyleydi de zaten ama bedenim büyüdükçe, ben yedi yaşında kaldıkça Ecevit'in içimdeki sevgisi de büyümüştü. Bedenim gibi.

Şimdi o dünya üzerindeki hiçbir şeyi benden çok sevmiyordu, şimdi ben dünya üzerindeki her şeyi içimde benimle büyüyen oyun arkadaşımdan daha az seviyordum. Artık bambaşka bir adam vardı belki ama benim oyun arkadaşım asırlık bir söğüt ağacı gibi içime tutunmuştu. En karanlık gecede benimle o vardı yanı başımda. Yokken de vardı. Hep vardı.

Bir dönem ailemin zoruyla gittiğim psikolog, bana kendini büyütmemişsin ama onu büyütmüşsün. Lakin bu hayatı yaşamak zorunda olan sensin, demişti. Bir tehlike görüp bunu aileme söylemesin diye içimdeki cevabı dışa vurmamıştım ama bu cümlesini hiç unutmamıştım.

İnsanların koşuşturmasından anladım gelenin kim olduğunu. Şafak sökmek üzereydi ve ben, benim için alacakları kararların tartışıldığını biliyordum. Yerimden kıpırdamadım. Babam indiği gibi araçtan, eli hızla yakasına gitti ve kravatını çıkardı yürürken bu gerginliğini katlarca aşıp bana ulaştıran bir davranıştı. Yerimden kıpırdamadan bahçeyi izlemeye devam ettim. İnci uyuyordu, bağırmayacağını düşünüyordum. Büyük bir gürültü de kopmadı zaten. Saniyeler dakikaların peşine düştü, ikisi de yakalanmadan epey bir yol kat ettiler. Çenem dizlerime yaslıydı, üzerimdeki kumaşın izleri çenemde çıkmıştı.

Kapım destursuzca açıldığında gelen hangisiydi bilmiyordum. Hiç açılmamış gibi davrandım ve bekledim. Sol koluma asıldı gelen kişi, parfümünden anladım Bülent olduğunu. "Çığırtkanlık yapma, İnci uyuyor. Yürü,"

Benim kalkmam için hiçbir çaba sarf etmeyişim onu zorlamadı ama beni sarstı. Dengemi kaybettim kaldırırken beni. Günlerdir bir parça domates peynirli ekmek ve birkaç bisküviyle duran bedenimi evirip çevirmek hiç de zor değildi. Sol kolumu çekiştire çekiştire indirdi beni aşağıya. Bir suçlu gibiydim avucunda, o da bir gardiyan. Sesimi çıkarmadım. İnci'yi uyandırmayı ben de istemiyordum.

Beni salonun ortasına doğru itti, birkaç adımım hız kazandı ama durduğum yerde sabit kaldım. Yıkılmadım. Çenemi dikleştirdim ve salona baktım. İnsanlar beni inceliyordu. "Buyur burada," diye beni taktim etti getiren kişi.

"Evet," dedim tutuk bir sesle. "Buyurun buradayım."

Babam üzerindeki ceketi de atmıştı, kollarını da kıvırmıştı. Yanağım sızladı ellerine bakınca ama uzunca bakmadım o ellere. Göz göze geldik yorgun bakışlarla. Onu en son bıraktığım gece çalışma odasındaydı. Muhtemelen bugün de şehir dışından geliyordu. Sık sık giderdi, sonuçta bir ülkeyi yönetmek kolay değildi. Üstelik kariyeri şimdi riskliyken. Dolaşması gereken çok şehir, seslenmesi gereken çok insan vardı. İnsanları kandırması gerekiyordu ve ben onu meşgul ediyordum.

"Koca ülkeyle baş ettim de kendi kızımla baş edemedim," dedi babam koca bir hayal kırıklığıyla. Tek kaşım havalandı, başımı salladım hafifçe.

"Bu da senin sınavın."

"Benim kazanmadığım sınav oldu mu peki?"

"Bakarsın ilki ben olurum,"

Bülent yıpranmış sinirleriyle kahkahalarıyla güldü bu dediğime. Kafayı yemek üzereydi, tehlike çanlarını susturamıyordu. Babamın yüzünde histerik bir gülümseme peyda oldu.

"Şu cesaretinle, sivri dilinle iyi bir siyasetçi olursun sandım yanıldım. Sanatı tercih ettin, saygı duydum. Kızım mutlu olsun yeter dedim ama benim kızım kendi köşesinde sanatını icra etmeyi bile tercih etmedi; hain olmayı seçti. Bu nasıl bir şanssızlık, aklım almıyor."

Sanat onlara göre benim kariyerimdi bana göreyse kurtuluş. Çizdiğim resimler onlar için bir yetenekti benim içinse zulüm. Onlar fırçalarım beni yaşatsın istiyordu, ben kendi ölümümü boyuyordum. Bunu kabullenmiyorlardı.

"Senin adına talihsizlik tabi," dedim anlayışla. Başımı çok hafif bir ritimde sallıyordum.

"Neyini eksik ettim Firuze," dedi ayağa kalkarken. "Maddi manevi neyini eksik ettim? Saçlarını da sevdim, isteklerini bir gün bile geri çevirmedim. Neyini eksik ettim de sen olmadın?"

Gülümser gibi bile yapamadım. Gülümsemek için de kuvvet gerekiyordu, o yoktu. "Çocukluğumu çaldın sonra sağlıklı bir yetişkin olmamı bekledin. Saçlarımı severek uyutmaya çalıştın ama sizin vicdanınızın kelliğiyle gözüme uyku girmedi, bana kaleml..."

Babamın güçlü elleri, çeneme saplandı ve onun gövdesine bakarak kurduğum cümleleri kesti. Çenemi kavradı, başımı sertçe kaldırdı. "Bana böyle edebi cümlelerin söker mi sanıyorsun?" dedi o üzerindeki tatlı sakinliği bırakıp. "Karşında annen mi var?"

Gülmek istedim, gerçekten istedim, ama eli çenemi kısıtlıyordu. "Onu da etkilemiyor ki? Sizin vicdanınız kel dedim, unuttun mu?"

Çenemden itti beni, parmaklarını çektiği her şey sızlıyordu. Bülent'e bir hareket yaptı ve Bülent bana doğru yürümeye başladı. Korkuyu hissettim, istemsizce annemi görmeye çalıştım. "Korkma buraya gel," dedi Bülent ve beni omuzlarımdan tutarak önüne çekti. "Masaj yapacağım benim canım kardeşim korkma,"

"Senden korkan senin gibi olsun," dedim ellerinden kurtulmaya çalışırken. "Sen bugün yediğin dayaktan sonra hâlâ konuşuyor musun rezil herif? Annen gelmese sen..." omuzlarımda başlattığı masaj dikişlerimin üzerinde bana amansız ağrılar vermeye başladı. Nefesim de cümlemle beraber kesildi. Annemin sesini duydum ama babam izin vermedi.

"Ya yukarı geç ya otur."

"Atilla saçmalama! Saçmalama! Daha iyileşmedi! Pişman olacağın şeyler yapıyorsun. Saçmalama! Dokunma yarasına!"

"Aylin yukarı çık,"

"Bülent bırak!"

"Niye anne, dur? Kızına masaj yapıyorum bak. Benden iyi abi mi bulunur?"

"Canın yanıyor mu kızım?" babamla aramda bir karış mesafe var sanıyordu herkes, bir mezar sığardı oraya kimse bilmiyordu. Cevap vermedim. *Başını dik tut Firuze, sakın ağlama.*

"Artık beni durdurmak için fiziksel acıya mı başvuracaksın?"

"Bu acıyı benim yüzümden mi çekiyorsun?"

Kulağım çınlıyordu çektiğim acıdan. Burnumun direği sızlıyor, boğazım kuruyordu. "Sana bunu kim yaptı Firuze? Ben mi? Benim kirli siyasetim mi? Senin yüzünden demiştin sana bunu kim yaptı?"

Bülent'in elinin altında çırpınmıyordum, çırpındıkça baskısı artıyordu. Acı gözlerimin önüne benekler çizmeye başladı. *Sakın ağlama Firuze.*

"Sana bunu yapan adam soframıza oturdu, sana bunu yapan adam için ayaklarıma kapandın, sana bunu yapan piçin babasını bile bana tercih ettin sen! Yeter Bülent,"

Bir acı onu tetikleyen şey geçerse, yok olmaz ama hafifler. Bülent'in elleri üzerimden çekildi ama acım azalmadı. Beynimin içine sıçradı, ellerim titremeye başladı. "Kimi bize tercih ediyorsun gör!" camlar titriyordu sesiyle, ben biraz olsun tepki veremiyordun. "Söyle hadi bana. Şimdi söyle. Hadi kızım. Aç gözünü söyle. Yok edeyim bu adamı, seni bu kadar esir aldıysa yok edeyim bu adamı, hadi Firuze. Sen Atilla Akın'ın kızısın. Aç gözünü. Düşman kim gör!"

Yanaklarımı kavradı avuçiçleri. Bu şefkatle değildi, bu bileğindeki gücü göreyim diyeydi. "Hadi bana tek bir şey söyle Firuze, tek bir kelime et. Hadi Fir..."

"Ecevit'ten uzak dur."

Ve aynı psikolog bana sormuştu ki, onu korumak için kendinden her şeyi vermeye hazırken, kendini korumak için ne yapıyorsun? O zaman yine

cevap vermemiştim ama hiçbir şeyin değiştiği yoktu. Ben kendimi korumak istemiyordum. Babamın bağırışları ve hakaretleri doldurdu tüm evi.

Hain dedi.

Keşke hiç doğmasaydın dedi.

Haysiyetsiz dedi.

Beni bırakıp giderlerken salonun orta yerine çökmüştüm. Omzumdan kan sızıyordu, bu kanın sahibi bendim, bu kanın sebebi çok kişiydi.

1994, Şubat

Bir hayatı inşa etmek için tüm ömrünüzü harcamak mümkündü ama tek güne sığdıramazdınız. Bir hayatı yıkmak içinse uzun günlere çok ihtiyaç olmazdı. O hayatı, o hayatın dışındaki biri bile bir parmak darbesiyle alt üst edebilirdi.

Soğuk, kirli, iki farenin delikten deliğe koştuğu, rutubetten nefes aldırmayan kuytu bir hücrenin zemininde küçük bir çocuk vardı. İki ismi vardı. Annesi Ali demişti, babası Ecevit. Ayakları çıplak, tabanları iltihap kapmış yaralarla dolmuştu. Annesinin okşayarak sevdiği saçları kazıtılmıştı, diken diken çıkmışlardı şimdi. Küçük çocuk elini sık sık başına atıyor, dikenlere dokunuyordu. Kirpi gibi hissediyordu kendini. Saçları yoktu dikenleri vardı. Akan burnunu üzerindeki ince kazağın en kirli yeriyle sildi. Karnı gurulduyordu, hiç susmuyordu. Yemek istemeye cesaret edemiyordu, kapının üstündeki küçük pencereden yere bırakılacak ekmek parçasını bekliyordu.

Hadi ona acımıyorlardı ama ekmeği nasıl öyle yere atıyorlardı hiç anlam veremiyordu. Küçüktü, annesinin doğrularını doğru kabul etmeye devam ediyordu. İnsanlar kötü de olsa, ekmeğin kıymetli olduğunu bilir ona göre davranırlar sanıyordu. Bir peçete parçasına bile sarmıyorlardı. Ne garipti, çoğu şeye alışmıştı ama bunu yadırgamaya devam ediyordu.

Onu burada işlemediği suçlar için ıslah eden sistem, cehennemin katları gibi ayırmıştı burayı da. Bazı çocuklar hiç ıslah olmuyorsa, olduğu yerin de huzurunu kaçırıyorsa, diğerlerinden ayrılıyor, ceza üstüne ceza yiyor ve bu küçük yere kapatılıyordu. Ecevit o çocuklardan hiç değildi ama Ecevit kaçan her huzurun bedelini öderdi. Her gecesi yarın kavga çıkmasın diye dua ederek geçerdi. Dünyanın en masum insanına bile daima suçlu olduğunu haykırırsanız, işlemediği suçu kabullenirdi. Kabullendiği suçu da kim bilir belki bir gün işlerdi. İnsan zihni bazen bir oyun hamuruna benzerdi. Bir çocuksa kurban, oyun hamuru daha yumuşak olurdu.

Ecevit farelerin sesini duymaya çalışıyordu. Küçük olan yavru fareden korktuğu yoktu da büyük olanı görünce kalbi duracak sanıyordu. Adım seslerini duyduğunda pür dikkat kapıya baktı. Ekmeği getirmiş olmalılardı. Yerinden kalktı. Kapıya yaklaştı. Düşmeden tutmaya çalışacaktı bu kez. Ama o küçük pencere açılmadı, kapı açıldı bu kez. Zaman, küçük bir kuytuda kaybolmuştu. Cezasının süresini bilmediği için bitip bitmediğini de bilmiyordu. Kapı açıldığında koridorun tepesindeki ışık korkunç bir yüzü aydınlattı.

Ecevit hayaletlerden korkardı. Evindeyken, tuvaletten hemen sonra koşarak yorganın altına girerdi mesela. Görünmez olan hayaletlere inanırdı. Canavarlarınsa görünür olduğunu öğrenmişti. Buraya ait tavanlara asılı ışıklar canavarları görünür kılıyordu. Ecevit'in dili içine kaçtı, korkuyla birkaç adım geri gitti. Ayağının altında o koca fare olsa yine ezip gidecekti.

"Yürü," dedi en korktuğu canavarlardan biri.

Ecevit'in küçük gözleri vardı. Yaş biriktiremezdi. Hemen akıverirlerdi. Kirli yanakları gözyaşlarıyla temizlenmeye başladı. Gözünden bir çocuğun masumiyetini taşıyacak kadar temiz akan yaşlar yanağından düşerken renk değiştiriyordu.

"Abi," dedi Ecevit. Sesi çok az çıktı. "Abi n'olur gitmeyelim. Bak hiçbir şey yapmadım ben, oturdum burada. Bak burada oturdum, hiç kalkmadım," kalktığı yeri gösterdi.

"Yürü lan, hadi."

"Abi n'olur götürme. Abi nolur, Allah rızası için. Yemin ederim sesim çıkmayacak, su bile vermeyin. Yemin ederim sesim çıkmayacak."

Avuçlarını kapattı. Kaçacak delik bile yoktu. Ne yapacağını şaşırdı. Yaşlarından yüzünü göremiyordu. Sonra, bir yetişkinin duysa kaldıramayacağı, sindiremeyeceği, günlerce unutamayacağı bir kanıt gösterdi. Böylesine ağır bir şey yaptığını farkında bile olmadı. Avuçlarını açtı ve tırnaklarını uzattı. "Bak daha tırnaklarım uzamadı abi bak," korku küçük çocuğa kalp krizi geçirtecek kadar fazlaydı. "Yaralarım iyileşmedi abi bak, n'olur abi. Yalvarırım bak uzamadılar. Yaralarım iyileşsin ben sana söyleyeceğim. Abi n'olur."

Kendini yerde buldu, temiz bir üniformaya sarıldı. Adam bacağını savurarak itti. Kolundan tuttu ve kaldırdı bir paçavra gibi. Ölü bir vicdanın üzerinde istediğiniz kadar tepinebilirdiniz. Ona acı veremezdiniz. Onları hazırda bekleyen cezaevi aracına kadar sürükledi Ecevit'i. Bundan sonra kaçamaz sanıp itti arabaya ama Ecevit deli bir kuvvetle kurtuldu ellerinden. Koşturdu nereye gittiğini bilmeden. Yolu çok geçmeden kesildi, bir daha kaçamadı ve kelepçelenerek atıldı arabanın içine. Hüngür hüngür ağlıyor, yalvarıyordu.

"Taş atmaya benzemiyor mu hain?" dediler. "Piç," dediler. Annesine küfrettiler. Ne zamanki bunu yaptılar, Ecevit susa kaldı. Yalvarmayı da ağlamayı da kesti. Nefes nefese, bir öfke rüzgarıyla dudaklarından esen, karşısındaki adama baktı. Bir gözyaşı daha dökmedi. "Anneme küfretme bir daha!" dedi bir kere.

"Hainin oğlu da haindir."

"Benim annem hain değildi."

Karşısındaki adamı öldürmek istiyordu. Tam da buydu işte. Suçluyu masumlaştıramazdınız ama masumu bir suçluya dönüştürebilirdiniz. Ecevit göreceği işkenceyi düşünmedi bir daha. Benim annem hain değil diye sayıkladı durdu. O bir piç değildi ve onun annesi hain değildi. Ona günlerce işkence de etseler bu gerçek değişmeyecekti. Annesi hain değildi ve babası vardı. Vardı. Ecevit'in hayatında artık çok fazla geçmiş zaman eki vardı.

Annesi vardı.

Evi vardı.

Okulu vardı.

Oyun arkadaşı vardı.

Ve son on iki saattir babası vardı...

Bir mezarlığın içine kadar giren araç durdu. Ecevit başını kaldırıp bakmadı. Onun annesi hain değildi. Bir daha bu adama yalvarmayacaktı. Açılan kapıdan sonra "Kalk," emrini aldı bu kez ama kalkmadı yerinden. Yeniden kolundan sürüklendi ama bu kez ağlayışlar yoktu. İterek indirdi arabadan, Ecevit ancak o zaman gördü geldikleri yeri. Annesinin mezarına geldiler sandı. Bir an, çok kısa bir an buna sevindi. Annesinin mezarına mı getirmişlerdi onu?

"Anneme mi getirdiniz beni?" dedi. Adam neredeyse gülecekti bu soruya. "Ben biliyorum yolu bırakın ben giderim!" annesinin mezarına çok yaklaşmasın istiyordu. Annesinin mezarından çiçekler olurdu, onlara zarar vermelerinden bile korktu. Üç görevli vardı, biri Ecevit'in kolundan tutuyordu. Annesinin mezarını gördü Ecevit. Adını okudu. Koşturarak gitmek istedi. Mezarın üzerine yatacak, ağlayacaktı. Annesine sarılmış gibi olacaktı. Ah bir bilseydi, biraz üstüne çeki düzen verirdi. Saçlarını düzeltirdi, kazağıyla silmezdi akan burnunu. Annesinin mezarının yanındaki taze toprağı görmedi, başında dua okuyan hocayı ve birkaç görevliyi de fark etmedi. Sadece annesine bakıyordu. Çiçekleri kurumaya yüz tutmuştu. Babası gelmemiş miydi çiçekleri sulamaya?

"Hadi yine iyisin," dedi canavar. Mezarın başındalardı ama henüz bırakmamışlardı Ecevit'i. "Babanı annenin yanına gömmüşler. Yat kalk dua et," bıraktı kolundan biraz itti toprağa doğru. Annesinin mezarına değil. Ecevit bir tahta parçasına yazılmış ismi okuyamadı bir süre. Hocanın okuduğu dua kulağına doldu. Her kimse ne yazıktı, kimseler yoktu gömüldüğü mezarın başında.

Bir hoca, iki kazıp gömen kişi, bir de küçük oğlu.

Hüseyin Tarhan.

Ecevit kimliğinin baba kısmını dolduran adamın ismini bir mezar taşında okudu. Nefes nefeseydi, onun babası olduğunu kabullenmedi. "Kim bu adam?" diye sordu, belki de orada ona tek vicdanlı davranacak kişiye. Beyaz cübbeli hocaya baktı. "Babamla adı aynı, kim bu adam?"

Babasıyla doğum tarihi de aynıydı. Bir ölüm tarihi farklıydı.

Hoca arkadaki adamlara baktı sonra küçük çocuğa. Çocuk her kimse, her ne suç işlediyse işlesin içi kıyıldı. Okuduğu kitaba uygun bir görüntü değildi bu. Ne diyeceğini de şaşırdı. Ecevit'in bir bebek gibi aşağı kıvrılan dudakları hızla düzeliyordu. Sanki ağlasa o adamın babası olduğunu kabul edecekti.

"Beş dakikan var," dediler ama ona. "Geri gideceğiz. Duanı et, yürü."

Babasıyla vedalaşmak için beş dakika verdiler. Zaten amaçları da vedalaştırmak değildi, küçük bir çocuğun canına kastetmekti. Acı çektirmek, ona kayıplarını en acımasız şekilde göstermekti.

"Süren başladı."

Beş dakika. İki mezar. On ikisine bir kez iki yıl önce, bir kez bu yıl girmiş bir çocuk. Annesinin mezarının üzerine yatmayı beklerken, kurumamış bir toprağın üzerinde acısını haykırdı. Beş dakika mühlet tanındı.

GÜNÜMÜZ 2010

"Neden toparlanmıyor, günler oldu?"

"Kanında yoğun bir enfeksiyon var Atilla Bey ve bu oldukça geç fark edildi. Tedavi gecikince, var olan her şey ilerlemiş."

"Yine ateşi yükseliyor."

"Aylin Hanım sizin de bildiğiniz gibi olağan. Vücudu tepki veriyor. Değerleri çok düşük, çoğu vitamini eksik. Savaşmak için elinde güçlü bir silah yok, o yüzden yavaş yavaş iyileşecek."

"Ya da senin bir halt yapabildiğin yok doktor."

"Atilla lütfen."

Akan serum buğulu gözlerimde odağı yakalamam için iyi bir hamleydi. Gözlerimi açık tuttuktan biraz sonra dinlenme ihtiyacı hissediyordum. "Su," diyebildim kıvranarak. Çok değil, birkaç yudum bile yeterdi. Boğazım acıyordu kuruluktan.

"Annem susadın mı?"

Bir bardağın içinde pipet vardı, başımı kaldırmak istemedim. Bardağın altına kalın bir bez konuldu ve annem "İç kızım, bir şey olmaz dökülsün," dedi. Döküldü de. İçtiğim kadar döktüm ve fazlasını almadım. Gözlerimi kapattım yine. Uyumak istiyordum. Kemiklerim sızlıyordu.

Açılıp kapanan kapıdan çıkan kimdi bilmiyordum ama babam değildi. "Başka bir doktor çağıralım."

"Söyledikleri harfiyen doğru, farklı bir şey söylemeyecekler."

Saçlarımda dolanan annemin elleriydi. "Tam düzelmişti. Benim kızım tam düzelmişti," diye sayıkladı babam. Bunlar bir yangını dışarıdan izlerken kurulan cümlelerdi.

"Firuze hiçbir zaman sandığımız gibi düzelmemişti Atilla. Biz kendimizi kandırıyorduk,"

"Kandırmıyorduk. İyiydi. İntiharı düşünmüyordu artık,"

"Düşünmüyordu değil kalkışmıyordu. Şimdi de kalkışmıyor ama yine yatakta. Bu kez intihar bile düşürmedi onu bu yatağa hastalık düşürdü. Kötü oluşunun rengi değişti, durum değişmedi."

Nefes aldıkça uzun yıllarca sigara içen biri gibi ciğerlerim sızlıyordu. Göğsümde bir ağrı vardı. Omzum sızlıyor, başım çatlıyordu. Uykuya dalmak istiyordum onları dinlemek istemiyordum. Ağrıdan inlediğimi fark etmedim bile. "Tamam anneciğim, ağrı kesicin yapıldı. Kısa zamanda etki edecek, buradayım ben."

Umurumda değildi burada olması.

"Bülent'in nasıl gözünün döneceğini bile bile eline verdin. Yarasının üzerine masaj yaptırdın,"

"O yarayı ona veren adam için savaşmayı bıraksın diye,"

"Sen gitsen Ecevit'i öldürsen, Firuze yine onun için savaşmayı bırakmayacak. Anlıyor musun? On sekiz yıldır Ecevit mi vardı? Gölgesi için savaştı! Atilla kabul et, biz kızımızı kayb..."

Babamın uyarısıyla annemin sesi kesildi. "Ben kaybetmem. Anne kız her şeyi öğrendiniz de bunu öğrenemediniz."

"Sen zaten Firuze dışında hiçbir şeyi kaybetmedin Atilla. Bunu da kabullenmiyorsun," dedi ve açılıp kapanan sesi yeniden duydum. Babamın nefesi buradaydı, hissediyordum. Bana yaklaştığını da hissediyordum. Ondan duyduğum son cümle doğmamamı dilemesiydi. Bir düşmanın eli yüzümde dolandı.

"Herkes senin kıymetini bildi, bir sen bilmedin," dedi. Bana dokunmasın diye başımı çektim yorganı da yukarı doğru kıvırdım. Ağzımdan tek kelime bile çıkmadı ama o anlayacağını anladı. Çıktı gitti. Saat kaçtı, bugün günlerden neydi bilmiyordum ama hava kararmaya yüz tutmuştu. Uyuyakaldım uyandım. Serumum bitti ve çıkarıldı. Ağrı kesici ne kadar sürecek bilmediğim bir rahatlamanın içine itti beni. O hafifliği kaçırmadan uyumak istedim yine. Ağrıyla sızıyla uyumak çok zor oluyordu.

Ev sessizdi, belki de herkes uyumuştu. Başta bir rüya sandığım, sonra halüsinasyona yorduğum bir ışık yanılsaması gördüm. Kırmızı renkte bir lazer odanın içinde zigzag çiziyor sonra sönüyordu. Gözlerimi aralık tutmak için zorladım kendimi, emin olamıyordum gerçekliğinden. Baktım, evet oradaydı. Bir lazer odamı turluyordu. Hafızam kuvvetli değildi zaten bunun yakın zamanda tekrarlandığını hatırlamıyordum. Yataktan çok uzun bir zamandan sonra ilk kez kalktım ve cama yaklaştım. Bu ışığın kesildiği vakte denk geldi. Yeniden tutulmasını bekledim. Işık geldi, tam kalbimin üzerinde durdu. Usulca çıktığı noktayı takip etti gözlerim. Bir sona ulaştı ve

bir karartı gördü. Üstündeki siyah giysiler onu kamufle ediyordu ama seçebiliyordum yüzünü.

Ecevit'ti.

Telefonunu kaldırıp salladığında avel avel suratına baktım anlayamadım. Sonra görmediğim telefonmuş gibi daha çok salladı havada. Telefon... Varlığını bile hatırlamadığım telefonum. Odanın içine baktım. Yatağın yanlarında yoktu. En son masada oturmuştum o geceden önce, masanın üzerindeki kağıtları ite ite buldum telefonu. Bastım ama açılmıyordu. Şarjı bitmiş olmalıydı. Çekmeceden çıkardığım şarj aletini prize takıp telefonu açmaya çalıştım. Açılması neredeyse bir dakikayı aldı. Onlarca mesaj, bir sürü arama, haber bildirimleri vardı. Ülke karışıktı, üst üste birkaç başlıktan bunu anlayabiliyordum ama dönüp bakmadım. Arkadaşım Hilal'in, Alparslan'ın ve Ecevit'in aramaları... Bu bir çoğul eki taşıyordu evet. Ve bu telefon ilk gözlemime göre iki gündür kapalıydı.

Ecevit'in numarasının üstüne bastım ve çöktüm prizin başına. "Efendim?"

"Neredesin sen günlerdir?"

Bu geldiği günden beri nerede oluşumu ilk soruşuydu. Yatağa baktım. "Hastaydım, kafamı kaldıramadım yataktan."

"Yalan söyleme Firuze."

"Yemin ederim."

Omzuma dokundum. Bu Ecevit'in eseriydi. İçimdeki hayal kırıklığı bakiydi ama öfke hâlâ yoktu. "Konuşmamız lazım," dedi yalan olduğunu iddia etmeden.

"Bu saatte çıkamam ki," dedim. Herkes evdeydi, geçen seferki gibi kimseyi de çağıramazdım. Yarın ne olursa olsun çıkardım ama.

"Bu saatte çık diyen yok zaten," diye tersledi. "Geldim baktım, öldün mü kaldın mı diye."

"Kaldım," dedim. Maalesef ki *kaldım* . "Ölseydim bir şey değişecek miydi?"

"İki lokma ekmek fazla yerdim."

Bir insanın hayatında iki lokma ekmek kadar yer kaplamak... Gözlerimi yumdum, dizlerimi de bastırdım parkeye. Firuze dedim yine. *Niye yaşıyorsun ki?*

"Bisküvilerin de sana kalırdı," dedim kırık bir sesle. Gözlerim hiç dolmadı, kapalıydı. Kirpiklerim ıslandı ama. "Özür dilerim," dedim. *Ölmeyi dilerdim.*

"Benden özür dileme, yarın kaçta çıkabilirsin?"

"Sabah çıkmaya çalışırım ama atölyenin arka kapısından gelirim yine."

"İyi," dedi. "Yarına kadar ne öl ne de telefonunu kapalı tut. Tamam mı?"

Yarından sonra? Gözlerimi açmadan başımı tavana kaldırdım, içimde yıldızsız bir gökyüzü vardı. Zifiri karanlıkta eve varmaya çalışıyordum. Evim yoktu, niye koşuyordum? "Ecevit," dedim. "Omzum çok ağrıyor biliyor musun?" bunu ona söyleme ihtiyacı hissettim. Hiçbir şey yapmazdı, umursamazdı da bilirdim. "Bülent masaj yaptı geçen gün. Bir sorunun cevabını öğrenmek için," bekledim. Hangi sorunun cevabı diye sormadı ama ben yine de söyledi. "Şimdi ben bu yarayı kanattım. Suçlu ben miyim yoksa bu yaraya sebep olan mı dedi. Sence Ecevit, suçlu bu yarayı açan mı bu yarayı deşen mi?"

Sustu ama anladı. Ben yapmadım demedi. O yapmıştı. Akıbeti de umurunda değildi.

Dudaklarım öne doğru kıvrıldı, telefonu uzaklaştırdım kendimden ve kapattım. Suçlu yaranın sahibiydi. Suçlu yarayı deşendi ve suçlu bu emri verendi. Bir kişiyse içimde hiç mi hiç suçlu değildi. Ona işlemediği suçları o kadar çok yüklemişlerdi ki işlediği suçların masumu oluyordu artık.

***

Bana gün sonunda ne yaparlarsa yapsınlar atölyeme gelişimin önüne geçemiyorlardı. Burası onlar için de benim kurtuluşum olacak ki, buraya gelişimi engellemek demek beni tümüyle gözden çıkarmak demekti. Benim doğmamamı dileseler de ölmemi dilemiyorlardı. Atölyenin dibini bucağını toplarken perdeler kapalıydı. Bülent'in getirdiği benzin duruyordu bir köşede, çöplerle beraber atılmayı bekliyordu.

Ecevit'in geldiğine dair bir mesaj beklerken telefonu günler sonra elime aldım ve bir haber sitesine girdim. Babamın henüz tümüyle paklanmış olmasa da serbest bırakılması ülkenin muhalefet kesimi tarafından çok büyük bir tepkiyle karşılanmıştı. Sokak çağrıları arka arkaya geliyorken bu kızışmaları daha fazla okumadım. İnsanlar haklıydı ve babam ne durumdaydı bilmiyordum. İlgilenmiyordum.

O mesaj dakikalar sonra geldi. Ön kapıda yine intiharla tehdit edilmiş insanlar vardı, arka kapıdan çıktım. Yine o duvara tırmandım. Ecevit duvarın dibinde bekliyordu. Ayaklarımın üzerine düşmek, sakat bir omza yüklenmekten daha iyiydi. Bırakmak istedim kendimi aşağı ama Ecevit belimden tuttu ve beni indirdi. Yakın duramadan birbirimize uzaklaştı benden, hiçbir şey söylemeden aracına doğru ilerledi.

Tüm yolculuk boyunca tek bir kelime bile konuşmadık. Nereye gidiyorduk onu da bilmiyordum. O satrancı verdikten sonra ikinci bir hamleyi henüz yapmamıştı. Ya bir şey bekliyordu ya da son hamlesi ülkeyi bir krizi sürüklemişken bunun daha da büyümesini izliyordu. Belki kurşunu çok değildi ve zamanlama hatası yapıp harcamak istemiyordu. Bir küçük restoranın önünde durduk. Konuşmamaya devam ettik, o yürüdü ben arkasından gittim. Bomboştu içerisi. Görevli bile görmüyordum. Camekan mekânı geçtik terasına çıktık. Bir Ankara ayazında, Ankara manzarası vardı karşımızda. Üşüyen ellerimi ceplerime sıkıştırdım ve karşısına oturdum. Masanın üstü nemliydi ve o masanın üzerine konulacak şeyi hiçbir zaman tahmin edemezdim.

"Teklifin hâlâ geçerli mi?"

"Geçici bir şey değildi,"

Yüzüme baktı. Biliyordum. Ecevit kardeşini bulamıyordu. Bulabilse babama gelip o teklifi yapmazdı. O beni tanımıyordu ama ben onu tanıyordum.

Ali Ecevit Tarhan, yalnızca çok sevdikleri için gururunu ezip geçerdi.

Eli beline gitti ve ansızın bir silah çıkardı. İrkildim, tüm vücudum kasıldı. O silah bana doğrultulmadı ama benim tam önüme koyuldu. "Babana verdiğim şansı sana da veriyorum," dedi açık sözlülükle. Soğuk ona işlemiyordu sanki. Buz tutmuştu her uzvu, beni üşüten soğuk onu ancak ısıtırdı. "Bana ihanet edeceksek şimdi al sık bu silahı sonra ara babanı, gelip seni kurtarsın," o bana ben silaha bakıyordum. "Bana yine ihanet edeceksen Firuze, şimdi burada sık kafama. Bitsin bu mevzu. Bir daha sana bu şansı vermeyeceğim, ilk ihanetinde ben alacağım canını. Silah bile kullanmayacağım. Bir yola çıkacağız, seçimini yap."

***

Bir sonraki bölüm bir hafta sonrasına alınabilir. Netleşene kadar açmayacağım sayacı. Ama bölüm hakkında konuşmak için;

uzumbugusuofficial

dilanduurmaz

Hesaplarına bekleniyorsunuz❤

VII "usul esasa mukaddemdir"

Biz geldiiik!

Önce yıldıza basalım mı?

Basalım basalım...

Ve şunu unutmayın ki bilim insanlarının açıklamalarına göre bir yorum beş yıldıza bedeldir. Ben de makalede okudum. Ona göre yorum yaparsınız...

Keyifle okuyun!

Bu hikayedeki bütün kişi kurum ve kuruluşlar hayal ürünü olup gerçeği yansıtmamaktadır.

1998 Kasım

Dünya iyi bir yer değil, dünyayı iyilik kurtarmaz ve iyiler hep kazanmaz. Öyle ki iyilik genellikle kaybeder. Hayat akışı, Tanrı'nın müdahalelerine kapalı. Aksiyse cennet ve cehennemi de inkârı getirir. Tanrı insan gönderir, insan iyiliği ya da kötülüğü seçer ve kötülük iyilikten daha fazla efor gerektirir. Sebeptir ki fazla efor başarı getirir ve kötülük kazanır. Söylenen o ki, bu dünyada kazanan ölümden sonraki yaşamda kaybeder. Dünya adil değil ama yaşam adil. Cennet ile cehennem varsa elbet.

"Konuşmuyor mu?"

"Konuşmuyor, barbar bir tip. Ağzını bıçak açmıyor. Yabani gibi. Islahhaneden gelmiş zaten, yeni değil."

Saçları kırlaşmış, elleri buruşmuş adam gözlerini kitaptan kaldırmadı, yavaşça sayfa sayısına baktı. "Suçu neymiş?"

"Adam öldürme."

"Kaç yaşında öldürmüş?"

"Onu bilmiyoruz abi ama öğren dersen,"

Yaşlılığın küçülttüğü gözlerini kitabından kaldırdı ve yatağında oturur vaziyette durmuş elindeki taş olduğu tahmin edilen parçayı çevirip duran çocuğa baktı adam. Saçları sıfıra vurulmasa da çok kısaydı. Kıyafetleri eski püskü, tırnakları dibe kadar kesik, kaşları çatık, bakışları yaşının iki katı kadar, kilosu az bir çocuktu. Normal bir insanın sonraki hareketi önden az da olsa tahmin edilirdi. Ayağa kalkacak insan, bacağını yere sarkıtırdı, elleriyle yataktan destek alırdı ya da önce gideceği yere bakardı. Bu yabani çocuk hiçbirini yapmadan, destursuzca kalktı yerinden. Onun için alışması çok zor olacak bir lükse ilerledi. Çaya. Çok garipsiyordu. Hiç belli etmiyordu ama almaktan çekiniyordu da. Adam kitabını yatağının içine bıraktı ve kendine çay koyan çocuğun arkasındaki masaya oturdu.

"Bir çay da bana koy," dedi sırtını izlediği çocuğa bakarken. Sesi duyulmamış gibi tepki alamadı ama yeniden söylemedi aynı cümleyi.

"Burada işler böyle mi yürüyor?"

Ecevit; kendisi için bile çay almaya çekiniyorken buradaki en yaşlı adama çay koymamanın bedelini hesap ederken sordu bu soruyu. Gözüktüğü kadar barbar değildi. O çayı koymamasının bedeli ağır olacaksa, o çayı koyardı. Erinmezdi. Bu bedel, o sıcak çayı içmemesi bile olurdu. Yeteri kadar büyük bir bedeldi mesela çaydan mahrum kalmak onun için.

"Hangi işler?"

"Çay alıp çay vermeler?"

"Herkes kendi çayını kendi alır, benim çayımı da hep başkası getirir."

Ecevit'in elleri titremedi ama içi titredi. Her yerde varlar, dedi içten içe söverken. Her yerde varlar bu orospu çocukları. Her yerde en az bir tane varlar, ezmek için, yermek için, başını ezmek için. Her yerdeler. Ecevit

elindeki iki bardaktan birini karşısındaki adamın karşısına birini kendi önüne koydu ve oturdu. Korktuğunu belli etme. Korkarsan başını ezerler. Kork ama belli etme. Ciğerini biliyorsun artık bunların. Korktuğunu belli etme.

"Yaşına hürmetten," dedi Ecevit. "Bu seferlik, yoksa ben kural nizam bilmem. Yaşına hürmetten." Çayı adamın önüne koydu ve oturdu masaya. Bu adamın torunu yaşındaydı, kaç yıldır içerideydi bilmiyordu ama herkes ona saygı duyuyordu. Geldiğinden beri hürmet edildiğini görüyordu. Zihnindeki canavarlardan bir farkı vardı ama bu ihtiyarın. Sağa sola aç bir köpek gibi saldırmıyordu. Herkes ona hizmet ediyordu, herkes onun sözünü dinliyordu ama ağzından köpükler aka aka bağırıp çağırmıyordu. Sabah erken uyanıyordu, bir hapishane köşesinde çürümüyormuş gibi temiz kıyafetler giyiyordu ve günün büyük saatini kalın kitaplar okuyarak geçiriyordu.

"Senin yaşın kaç?" diye sordu ihtiyar. Ecevit çatık kaşlarıyla adama baktı. Soytarı gibi kalmıştı bu kıyafetleriyle yanında.

"Ben diyeyim on altı, sen de on sekiz."

"Buradaysan en az on sekizsin," dedi adam karşısındaki çocuğa bakarken. Genç bir adam bile demiyordu. Çocuk gibiydi hâlâ. Suratından belli oluyordu. Kaşlarını istediği kadar çatabilirdi, büyük cümleler de kurabilirdi ama yaş tahmin edecek kadar insan tanımıştı bu vakte kadar.

"Belki de," dedi Ecevit uzatmadan. "Hatırlamıyorum yaşımı."

"İnsan yaşını hatırlamaz mı?"

"Bazen hatırlamaz ihtiyar, sen saymayı bırakmadın mı daha?"

Adam bu umursamaz tavırların altındaki ifadeyi, zaman zaman kaçan gözleri, o yaratılmaya çalışılan duruşun altındaki gerçeği görebiliyordu. Hiç uzatmadan sordu, "Kemik yaşın kaç senin?" diye sordu, anlaması geç olmadı. Yeni çıkmaya başlayan sakallarına baktı.

"Ben on altı saydım en son," dedi. Tahmin ediyordu ki on yedi daha olmamıştı. Bu bir yalan değildi saymayı bırakmıştı.

"Sen saymayı niye erken bıraktın?"

"Öyle gerekti."

Ecevit karşıya dikti gözlerini ve çayından bir yudum aldı. Bardağın dörtte biri boşaldı. Yokluk öylesine benliğine işlemişti ki elindekinden olacak korkusuyla onu bir an önce tüketme çabasına giriyordu fark etmeden. Yemeğini çabuk yer, çayını çabuk içerdi.

"Suçun neydi senin?"

Ecevit güldü ve adama baktı. "Adam öldürme," dedi rahat bir tavırla. Bu suçu işlemediği için mi artık bu kadar rahat dile getiriyordu yoksa artık işlemediği suçun arsızı mı olmuştu? O da bilmiyordu.

"Kimi öldürdün?"

"Savcının oğlunu."

Adam bekledi devamını ama sorduğundan bir adım bile ötesine gidemiyorlardı. Yanıtlar kısa ve öz oluyordu. "Sonra?" diye sordu ama. Olması gereken sohbeti biliyordu, muhakkak bir açıklama ya da savunma gelmeliydi.

"Sonrası yok işte, savcının oğlunu öldürdüm."

Sahiden pek kural, nizam, adap bilmiyordu. Çayı kıtlıktan çıkmış gibi hızla bitirdi. Karşısında bir büyük vardı, oturuşuna yansımadı bu. Yabani gibi bakınıyordu ortalığa.

"Bu işler burada böyle olmuyor," dedi yaşlı adam. "Kimi öldürürsen öldür, ne sebeple yaparsan yap, kendince haklı ya da haksız ol, bu alemin en alçağı ol iki kelam eder kendini savunursun."

Ecevit daha çok güldü bu söylenilene. "Eh be ihtiyar," dedi alayla. "Katil de kendini savunmayıversin."

"Der," dedi adam başını sallayarak ve kesinlikle emin oldu. Çocuğun elindeki taşı seçebildi. Şekilsiz bir firuze taşı avucunun içine parçalara ayrılmak istercesine baskı görüyordu. "Katil olmayan."

Ecevit seneler sonra, artık katil olduğunu ona bile kabul ettirdikleri bir zamanda, güle güle işlemediği bir suçun itirafını yapıyorken artık tanımadığı bir ihtiyardan katil olmadığını duydu. Yüzündeki alay parçalara ayrıldı, etrafa saçıldı. Ne yapacağını bilemedi.

Yaşına devlet on sekiz diyordu.

Kendisi on altı sayıyordu.

Şimdi on hissediyordu.

Seneler sonra ilk kez katil olmadığını duyuyordu. "Sormayacak mısın bana, işlediğim suçu?"

"Ne suç işledin sen?" dedi hızla Ecevit. Yanılmıyordu, onun da buna ihtiyacı vardı.

"Bir orospu çocuğunu geberttim," dedi adam. "Kardeşime göz koymuştu, gebermeyi hak etti. Geberttim," kimliğini, kim olduğunu, işlediği onlarca suçu söylemedi. Buraya girmeye kendisini ikna eden son suçunu söyledi yalnızca. Kendi suçu bile değildi ama işlemeyi en çok hak ettiği suçtu. "Bak," dedi. "Gördün mü, her insan kendini savunur. Yeter ki suçlu olsun," durdu tekrar etti ve Ali Ecevit Tarhan için bir başlangıcın kapısını araladı.

Bu yabani çocuğu, yaşı on altı ama kendi aralarında olan bu barbar çocuğu, bir savcının oğlunu öldürmek gibi ağır bir suçla yargılanan çocuğu kıskacı altına aldı.

"Elbet bir savunma bulunur, yeter ki suçlu olsun kişi. Destursuz katilim diye dolanan, gerçek katil değildir. Suçlu olan bilir ki; usul esasa mukaddemdir."

***

"Babana verdiğim şansı sana da veriyorum," dedi açık sözlülükle. Soğuk ona işlemiyordu sanki. Buz tutmuştu her uzvu, beni üşüten soğuk onu ancak

ısıtırdı. "Bana ihanet edeceksek şimdi al sık bu silahı sonra ara babanı, gelip seni kurtarsın," o bana ben silaha bakıyordum. "Bana yine ihanet edeceksen Firuze, şimdi burada sık kafama. Bitsin bu mevzu. Bir daha sana bu şansı vermeyeceğim, ilk ihanetinde ben alacağım canını. Silah bile kullanmayacağım. Bir yola çıkacağız, seçimini yap."

Ben, henüz beş yaşındayken Ecevit ikinci sınıfa başlamıştı. Ona verilen harçlıklarını biriktirmiş ve iki oyuncak almıştı bize. Biri benim içindi. Küçük el örmesi bir bebekti. Sayısız oyuncağımın yanında hacmiyle gözükmeyen ama yatarken yanıma aldığım, adını Ela koyduğum küçük bir oyuncak bebek... Diğeriyse kendisi için aldığı bir futbol topuydu. Okula götürmesi normal koşullarda yasaktı ve öğretmeni anne babasını bu konuda defalarca kez uyarmıştı. Lakin Ecevit öylesine severdi ki futbol oynamayı gizlice götürmekten bıkmazdı. O topu bana verirdi okul dönüşü ve ben ertesi güne kadar saklardım odamda. Bana o zaman derdi ki senden başka kimseye güvenemem Firuze... Sekiz yaşında harçlığını biriktirerek aldığı topu bana emanet ederdi ve o top tahmin edilebilirdi ki o çocuk için çok kıymetliydi.

Önüme uzattığı silaha uzandım. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Silahına dokundum ama bıraktığı yerden tümüyle almadım. "Sana ihanet edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sana güvenmiyorum," dedi açıkça. Bunu biliyordum ve artık bunu kabulleniyordum da.

"Doğru," dedim sakince. "Hainin kızı da hain olur."

"Aynen öyle."

Silahı ona doğru ittim ve temasımı kestim. "Fikirlerini değiştirebilirim, yapacaklarını değiştirebilirim ama hislerini değiştiremem Ecevit," dedim kırgın bir sesle. Nefes alıyordum ama derinlikten çok uzaktı. "Kendimden biliyorum, onlar dış kuvvetlere tamamen kapalı. Umarım bir gün, en azından ölene kadar tek bir an bile olsa, bana yeniden güvenirsin."

"Ben ölene kadar mı?" diye sordu.

"Hayır, ben ölene kadar," dedim.

"Allah uzun ömür versin o halde," dedi ve her seferinde ileriye çektiğim çizgiyi biraz daha itti. Gözlerim dolmadan gülümsemeyi başardım ve burnumdan derin bir soluk aldım ve gökyüzüne baktım. Lütfen, yalvarıyorum uzun bir ömrüm olmasın ve ölmeden önce bir kez de olsa bana yeniden güvendiğini görebileyim. Bunun için uzun bir ömre ihtiyacım olmasın, yalvarıyorum.

Dişlerimi sıka sıka bu içimdeki amansız acının biraz olsun azalmasını bekledim. Soğuk tüm yüzümü tahriş ediyordu, yaşlar soğuktan daha hızlı doluşuyordu gözlerime. Gökyüzü güneşsizdi ama karanlık değildi. Kalbim gibi. Kalbimin gün yüzü gibi. Gece bitiyordu, hava aydınlanıyordu ama güneş hiç doğmuyordu. Kalbim biraz olsun ısınmıyordu. Yeniden konuşana kadar biraz zaman verdim kendime. Ne şımarık bir insandım. Boğazım düğümlenirken bile konuşmayı reddediyordum.

"En baştan başlayalım," dedim Ecevit'e bakarken. Ben gökyüzünü izlerken o beni izliyordu. Göz göze geldik. "Sen şimdiye kadar neye ulaştın, neye ulaşam..."

"Orada bir dur," dedi Ecevit ve elini yavaşça havalandırdı. Silahını aldı ve beline geri koydu. "Öncesinde alıp sıkmayacağın silaha böyle dokunma bir daha, sen bu tarz işlerin içinden geliyorsun bilmen lazım. Kansızın biri çıkar işlediği suçu sana yıkar, uyanık olacaksın. On yaşında çocuk değilsin sen, bu kural bir. İkincisi de seninle yol arkadaşı değilim ben, bana yol tarif etmeyeceksin. Kural üç; akıl vermeye kalkmayacaksın bana, süreci yöneten benim Firuze. Mevzu benim mevzum. Zarar da benim kâr de benim. Sen sadece vicdan rahatlatmak için bana yardım ediyorsun. Kural dört; gün gelecek ben bilmediğim şeyleri öğreneceğim, o zaman senin nefes almana bile tahammül edemeyeceğim, yanımda kalıp siktiri boktan teselliler vermeyeceksen uzak duracaksın benden."

İşaret parmağı masanın üzerinden bana sallanıyordu ve kurallarını açıklıyordu teker teker. "Kural beş," dedim ama kesti beni.

"Kuralları sen koymuyorsun. Kural beş yok şimdilik."

"Kural beş," dedim yeniden, içimde tek bir korku vardı. Bunu da onun gibi kuralla vermek makul geldi. "Benim tek amacım Melike'yi bulmak. Babama ihanet edeceksem sadece Melike'yi bulmak için edeceğim. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım, Ecevit her ne olursa olsun, her ne yaşarsam yaşayayım, seninle kardeşini bulmak için buradayım ailemi yok etmen için burada değilim," dedim. Gözünü karartmıştı biliyordum, neler yapacağını tahmin bile edemiyordum. Melike için kim suçluysa, kim ihaneti hak ediyorsa bedelini ödeyecekti ama onun dışında ne olursa olsun ailemi Ecevit'in eline bırakamazdım. Ne İnci'yi ne de annemi bırakabilirdim. Biliyordum ki namlunun ucunda Bülent bile olsa yine engel olmaya çalışırdım gün gelince. Buna kan bağı mı denirdi? Ya da hainin kızı gerçekten hain olurdu.

Ecevit güldü ve başını çevirdi. "Benim o kansız ailenle hiçbir işim yok," dedi. "Tek derdim kardeşimi bulmak ama bil ki kardeşimi bulamazsam, o zaman eceliniz olacağım. Masum suçlu ayırt etmeyeceğim. Dua edin, dua et ki Melike dokunmaya kıyamayacağım bir hayatın içinde olsun."

"Tek derdin Melike," dedim üstüne basa basa.

"Tek derdim Melike," dedi.

"Sana güveniyorum," dedim onun aksine. Gözlerimi kör ettim, dilimi yuttum ve yalnızca kalbimi duydum. O kardeşini istiyordu. Tek derdi olmasa da en büyük derdi buydu. Olmasa babamla bir anlaşmaya gitmek istemezdi.

Hiçbir şey söylemedi ona olan güvenim için, beklemedim de zaten. "Şimdi, en önce benim canımı garanti altına alacağız ki rahat rahat adım atayım. Diğer türlü babanın bir kör kurşununa kurban gitmem an meselesi. Hani gördüğüme engel olurum da yalnızca Allah'ın gördüğüne gücüm yetmez. Babanın deyişiyle senin hatırın için benim kılıma dokunmuyor," dedi. Bunu babam ne zaman söylemişti? Ecevit'le mi görüşmüştü?

"Ama işin aslı şu; şimdi tüm ülkenin gözü onun üzerindeyken, olası bir beceriksizlikle benim ölümüm de patlak verir, ismi anılır, daha fazla dikkat çekmek istemiyor. Adının temize çıkmasını bekliyor ama bunu yaparken

bile senin adını kullanıyor, iyi baba pozları kesiyor aşağılık bir pislik olduğu için."

Parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Güldü bu söylediklerine. Belki de babamın dizlerinde yalvardıktan sonra gidip konuşmuştu. İki ihtimal vardı, bunlardan biri sahiden Ecevit'in söylediği gibiydi. Tüm oklar üzerindeyken, ülke iç karışıklık riskiyle karşı karşıyayken babam risk almak istemiyordu. Çapsız diye eleştirip yerden yere vurduğu gazetecilerin eline Ecevit'in adı geçerse, yedi soyuna kadar araştırıp bu olayı patlatırlardı. İkinci ihtimaldeyse babam doğruyu söylüyordu. Belki Ecevit'e açıkça söylemiyordu ama benden değil de benim canımdan korkuyordu.

İçinde biraz olsun bana duyduğu bir sevgi varsa, bana karşı babalığı kaldıysa Ecevit'i bu saatten sonra hayattan koparmanın bende yaratacağı yıkımı biliyordu. Babam farkındaydı, Ecevit'i alırsa benden, beni kaybederdi. Ben yıllardır onun uzaklarda da olsa yaşıyor oluşuna tutunuyordum. Tutunduğum tek dalı kırarsa, içimdeki yaşam ağacı yerinden sökülürdü.

Elbette bu da bir ihtimaldi yalnızca. Belki de bu, babamın umurunda bile değildi.

"Babanın evde, çok önemli şeylerini sakladığını düşündüğün bir yer var mı? Biliyor musun?"

Babam eve oldukça iş getiren ama bizim önümüzde çok konuşmayan bir adamdı. Özellikle ben varsam, daha da seçerdi kelimelerini. Kaldı ki daima çatışırdık, asla yıldızımız barışmazdı, savunduklarımız benzemezdi. Bülent'in yanında daha açık olurdu. Annem de çok ilgili değildi, onu pek çekmezdi. Genel hatlarıyla bilir, fazlasını dinlemek istemezdi.

"Bir kasası var," dedim, aklıma geldiği gibi. "Ama ne annem de Bülent'in açtığını gördüm. Ortak bir kasa değil. Sadece babam birkaç kez açar kapatır. Çok sık da şahit olmadım. Küçüklükten beri var. Toplasam beş altı kere ancak görmüşümdür açıp kapattığını."

"Şifresi peki?"

"Bence bir tek babam biliyor."

Çok kıymetli, maddi değeri olan şeyleri koydukları kasa annemlerin odasındaydı. Bülent'in de kendine ait bir kasası vardı ama babamın çalışma odasındaki kasa, bir kara kutu gibiydi. Çok açılıp kapanmazdı, oraya giren şeyler bir daha zor çıkardı ve ben neredeyse hiç merak etmemiştim. Babamla alakalı her şeyin, öğrendiğim an midemi bulandıracağını biliyordum.

"Ne koymuş olabilir?"

"Ecevit babamın zihni korkunç çalışır. O kasada asla ulaşmamızı istemediği şeyler varsa bir gün o kasayı açmaya çalışırsak aklımıza gelecek olan şifreleri düşünüp onları koymamaya dikkat etmiştir. Ve o kasayı 20 yıl önce aldıysa, 20 yıl sonra kızının o kasayı açmak isteyeceği ihtimali bile düşünmüştür. Ve ben pek gitmem babamın çalışma odasına."

Aradığı şeyin o kasada olup olmadığını bilmiyorduk. Sahiden Ecevit ne arıyordu? "İşte senin görevin o kasayı açmak ve o belgeleri bana getirmek."

"Ne var o belgelerde?"

"Kural beş, kişisel meraka yer yok."

Kabul mevzu onun mevzusuydu, kâr da zarar da onun olacaktı, Melike onun kardeşiydi ama ben böylesine boşluğa adım atmak istemiyordum. Önümde bir çukur varsa da bilip adımlamak istiyordum. Düşeceksem de düşeceğimi bilmeliydim.

"Ecevit, bana hiçbir şey söylemeden her şeyi isteyemezsin. Ben babamın kara ku..."

"Ben sana bilmen gerektiği kadarını söyledim zaten Firuze," dedi net bir şekilde. Bu tek taraflı bir anlaşma gibi davranıyordu adeta. "Bunu neden yaptığını biliyorsun. Baban gözlerini canıma dikti, başarır mı bilmem ama ihtimal var. Kendimi garantiye almam gerekiyor. Bu kadar. Senin bilmen gereken bu kadar ama sen fazlasını bilmeden adım atmayacaksan, her şeyi böyle didik didik edeceksen en başından bitirelim. Kalk git masadan,

başlamadan sonlansın. Ben sana gelmedim bana yardım et diye, sen bana geldin sana yardım etmek istiyorum diye. Kalk git, hadi. Sen yoluna ben yoluma. Çıkma bir daha karşıma, denk düşmeyelim."

Gözlerimin içine baktı, kalkıp gitmemi bekliyordu. Kalkıp gidersem, durdurmayacaktı. Kalkıp gidersem, öleceğini bilse yine benden yardım istemeyecekti. Kalkamadım. Onun farkında olduğu ama belki asla sesli dile getirmediği gerçeği ben çok iyi biliyordum. Babam çok güçlüydü ve bu güç tümüyle somuttu. Ecevit'e isterse her şeyi yapardı, Ecevit kendini en güvenli sandığı yerde bile yapardı. Ecevit'in fiziki gücünü yirmi kişiyle yıkardı, Ecevit'in gözü karalığını en aydınlık anda indirdiği darbeyle derbeder ederdi. Ecevit babamı ancak zekasını kullanarak durdurabilirdi.

"O belgeler babamı durdurmaya yetecek mi?"

"Kalk git dedim Firuze sana."

"O belgeler sana dokunmamasına yetecek mi yetmeyecek mi Ecevit cevap ver!"

"Önüne silah koyacağım, hadi beni vur diyeceğim, silaha bile bakmayacak."

Kendinden çok emindi, aralık kapı bile bırakmıyordu. Yenilgiyle omuzlarım düştü. Bir usulsüzlük dedim içimden. Babamın kariyerini etkileyecek bir usulsüzlük. Aklıma ilk gelen buydu. Babamı durduracak tek şey saltanatının yıkılma ihtimaliydi.

"Tamam," dedim öylece. "Sana güveniyorum. Açmaya çalışacağım. Öncelikle odasına bakacağım. Orada da bir kasa var. Onun şifresini bulmam daha olası. Ne belgesi ama bu? Ne aradığımı bilmeden o olduğunu anlayamam. Bir dosya mı? Evrak mı?"

"Biri Gündoğan hastanesine ait bir belge. Zarfın üzerinde olur ya da başka bir köşesinde. O hastanenin isminin geçtiği herhangi bir şey. Bir de Kanada'ya kesilmiş bir uçak bileti ve babana ait olmayan kimlik fotokopisi. Bunlar zaten oradaysa muhtemelen iç içe yerleştirilmiş. Ne bulursan al, ben bakacağım. Bunlar lazım bana."

Çantamdan not defterimi çıkardım ve yazdım söylediği isimleri. Hafızası çok da güçlü biri değildim. Bazen çok komik şeyleri bile unuttuğum olurdu. Risk almadım. "İnci gibi yazma," dedi. "Karışık yaz, senden başka kimse okuyamasın." Söylemek için biraz geçti. Yazdığım yerin üzerini siyah kalemle karaladım, karaladım, karaladım... Olabildiğince çirkin yazdığımda Ecevit defterimi önümden çekip aldı ve yazıma baktı.

"Hiç eksilmedi şu estetik anlayışın, bu mu çirkin yazı?"

"Çirkin işte. Okunmuyor."

"Ben okuyabiliyorum," yazıya biraz daha baktı bir süre. "Başkası okuyamaz muhtemelen tamam neyse," dedi ve defteri önüme geri bıraktı.

"Senin kadar çirkin yazamam Ecevit," dedim, tıpkı seneler önceki gibi. Cümleler yer değiştirmişti ama anlamları neredeyse aynıydı. Göz göze geldik. Bana, küçük yırtık bir kâğıda Üzüm Buğusu yazarken o çirkin yazısına burun kıvırmıştım, senin kadar güzel yazamam Firuze demişti. Biraz da mahcuptu bunu söylerken. Üzülmüştüm, olsun demiştim. Ben senin yazını okuyabiliyorum.

O şimdi hiç hatırlamazdı biliyordum ama yine de yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Ecevit gözlerimle olan temasını kesip sandalyesini itti ve kalktı. "Hadi kalk," dedi. "Bırakayım seni. İşim gücüm var."

Önden yürüdü hızlı adımlarla. O hep hızlı yürürdü zaten, bense hep yetişmek için koşardım. Bazen geride kaldığımı fark edince yavaşlamazdı ama elimden tutardı. Beraber koşardık. Yavaşlamaya hiç tahammülü yoktu ama beni gerisinde de bırakmayı sevmezdi. Şimdi aramıza uzun uzun mesafeler girdi, dönüp de bir kez bile bana bakmadı. Ben yine koştum ama. Yetişemedim ama yaklaştım. Arabasına bindim, sessizce oturdum. Konuşmak istemiyordu, o da hiçbir şey söylemedi. Bense çok konuşmak istedim de sustum. Cevap vermeyecekti.

Ben söylemeden arabayı yine arka tarafa park etti ve inmemi bekledi karşı yolu izlerken.

"Sana haber vereceğim," dedim. Başını salladı yalnızca. "Görüşürüz," dedim, başını bile sallamadı. İndim arabadan ilk çantamı attım arka tarafa doğru. Kimse aramadığına göre yokluğum fark edilmemişti. Buradan ilk tırmanışım değildi. Sadece bir yerden inmek bir yere tırmanmaktan daha kolaydı. Dikişlerimin tazelendiğini biliyordum, vücudumun iki gün boyunca yangısal bir tepkiyle konuştuğunu biliyordum. Yine de tırmanmaktan başka çarem yoktu. Ön taraftan girersem, öleceklerini bile bile babama söylerlerdi.

Beton bir yükseklik vardı. Belki içinden suyla alakalı belki de elektrikle alakalı bir yapı geçiyordu. Emin değildim. Onun üzerine çıktım. Tek yapmam gereken artık kolaylıkla kollarımı uzatacağım duvara asılmaktı. Bunu yapabilirdim. Biraz asılacak sonra bacaklarımla destek alacaktım ve geriye atlamak kalacaktı. O en kolayıydı.

İlk denemem beynime diken gibi saplanan acıyla başarısız oldu. Halbuki geçen gün de tırmanmıştım buraya. O zaman dikişlerim daha iyiydi kabul ama bu yara da dün açılmamıştı. Bu kadar acı, ne anlamsızdı. Acının geçmesini bekledim. "Bir kerede yap Firuze," dedim tek nefeste. "Bir kere de yap, bir kerede kurtul hadi."

Gözlerimi kapattım ve ellerimi tutunduğum yere sapladım. Duvarın tüm girintileri çıkıntıları avuçlarıma saplandı kendimi yukarı doğru çektim. Bacaklarım zedelendi duvarı tırmanırken. İnlemelerim dudaklarımdan firar ediyordu, engel olamıyordum. Başardığımı sandım. Ben öyle sanıyordum ama dışarıdan öyle gözükmüyordu galiba. Ecevit tehlikeyi ne zaman fark etti de o bahsettiğim yüksekliğe çıkıp beni tutmaya çalıştı görmedim. Göremedim. "Firuze," dediğini duydum ama tırmandığım duvarın ince zemininde dengemi kurduktan sonra atlamayı planlıyordum ama dönüp Ecevit'e bakmadan geriye doğru dengemi kaybettim. Atlamak istediğim yere düştüm. Ağaç dalları boylu boyunca sırtıma battı ama acı acı üstüne bindi. Kolum bedenimden ayrıldı sandım, acı ağzımdan kusarak akmak istedi. Çığlığımı dudaklarımı ısırarak engelledim ama genzime kadar kan doldu sandım. Yediğim kurşunun acısı dahi böyle değildi. Kulaklarım çınlıyor, beynim zonkluyordu. Koluma bakmaya bile korkuyordum, atamadığım her çığlık gözyaşı olarak dökülüyordu.

"Fi ru ze!" adımı heceledi dişlerinin arasında ve yanıma atladı hızla.

"Bir şey oldu," dedim nefes nefese. "Koluma bir şey oldu, bir şey oldu, bir şey old..."

"Kıpırdama sakin ol," dedi. Kabanımın önü açıktı zaten, eliyle yakamı ittiğinde yüzünde oluşan ifade beni daha şiddetli ağlatmaya başladı. Bedenim titremeye başladı. Ellerimi hissedemiyordum, soğuk bir rüzgâr ensemden üflüyordu. Midem bulanmaya başladı, başım dönüyordu. Bedenimi kaldırdı yerden ama birkaç adım sonra bıraktı. Gireceğimiz kapıyı açtı ve ilk kendisi girdi. "Otur yere, dön arkanı bana,"

Dediğini ne anladım ne de yaptım. Mide bulantım artıyor, soğuk soğuk terliyordum ve acı katlanarak artıyordu. "Otur Firuze," dedi yeniden. Sadece bunu yaptım. Sırtımı kendine çevirdi ve kolumu kucağıma bıraktı. "Destek alma hiçbir yerden ben seni çekeceğim," dedi ve elini belime sardı. Beni küçük kapıdan sürükleyerek içeri çekti. Bedenimi kaldırdı ve yatağın üzerine yerleştirdi. Ağlıyorken nefes almaya çalışmak beni nefes nefese bırakıyordu. Canım çok yanıyordu, tırnaklarımı avuçlarıma batırdım, acıyla öne doğru eğildim. Üzerimdeki kabanı çıkarmak istedi ama geriye doğru ittim kendimi.

"Hayır hayır çıkarma onu, çıkarma, çıkaramam, oynatamıyorum."

Beni dinlemedi, sağlam olan kolumdan sıyırdı sonra diğerine uzandı. "Ecevit lütfen çıkarma," dedim. Ellerinden kurtaramıyordum kendimi. Hareket edemiyordum. "Lütfen çıkarma, makas bulalım keselim," dedim. Sağ elim avucunu tuttu. Gözlerine baktım korkuyla. Kolumu oynatamıyordum bile, acıyı biraz bile arttıracak tek şey kanımı çekecekti damarlarımdan. Çok korkuyordum, istemiyordum.

Kabanımın kumaşına dokundu "Çok kalın makas kesmez,"

"Bıçakla keselim o zaman,"

"Firuze saçmalama," dedi ve beni dinlemeden hızlanarak kabanımı çıkarmak için ilk hamleyi yaptı. Kemiğe dayanmış bir oyuğa bıçak saplanıyordu sanki. Derim değil, kemiklerim parçalanıyordu adeta. Başımı geriye doğru ittim ve acıyla inledim. Dik tutamadım kendimi, geriye doğru devrilecektim. Ecevit'in kazağını tuttum, avucumda sıkıştırdım.

"Nerede makas var?" dedi ama cevap verebilecek halde değildim. İnim inim inliyordum. Geri çekilip aramak istedi ama kazağı avucuma mıh gibi kazınmıştı. İzin vermedim. Yüzünün bana yaklaştığını hissetmedim. Nefesini gerdanıma çok yakın bir yerde hissettiğimde anladım. Üzerimde ince bir body vardı. Dişlerinin arasına aldı dikişli olmaya bir yerini ve çekiştirdi hızla. Ufak bir yırtık oluşturunca da koluma doğru yavaşça yırttı. İçimde beyaz bir atlet vardı. Kırmızıya bulanmıştı. Kanı görünce daha şiddetli ağlamaya başladım. "Bakma," dedi parmak uçlarıyla çenemi iterken.

"Dikişlerim açılmış mı?"

Onları bu acıyla ölürdüm ama yine de yeniden diktirmezdim. Gerekirse bu acıyla bir köşede kan kaybıyla ölümü bekleyecektim ama asla dikiş atılmasına izin vermeyecektim. "Eldiven var mı?" diye sordu Ecevit. Başımı salladım yalnızca. Yaraya bakmaya çalışıyordum. "Yerine değiştireceğim, sakin ol."

Beni yeniden belimden sardı ve yatağın başlığına doğru sürüdü. Sırtımı başlığa yasladı ve elimi kazağından ayırdı. "Bakma yarana, geliyorum ben hemen."

Arkasını döndüğü an yarama bakmaya çalıştım. Kanlı bandajlardan başka hiçbir şey göremiyordum. Eldiven bulup taktı, bir kaba su koydu ve pamuklar, bezlerle geldi yanıma. Hiçbir şey söylemeden bandajları çıkarmaya başladı. O kadar çok ağladım, öyle çok ağladım ki zaman zaman duruyordu, o nükseden acının geçmesini bekliyordu ama sonra devam ediyordu. Başım başlığa yaslıydı, yorgunluk ağlamama bile izin vermedi bir yerden sonra. İç geçiriyordum sadece artık. Zaman zaman tenime değen soğuk su biraz olsun iyi hissettiriyordu ama çok kısa sürüyordu.

"Bu yaranın şimdiye elli kere kapanması gerekiyordu," dediğini duydum. "Dikişleri bile taze. Bu yaranın şimdiye kadar kapanması gerekiyordu." Dudaklarım bir çocuk gibi büzüldü. "O Bülent'in dikişsiz yerini bırakmayacağım," dedi. Bunları bana söylemiyordu. Duyduğumu bile düşünmüyordu belki. "Sikik orospu evladı, onun götünden kan alacağım."

Yarayı açan, o yaranın çabucak kapanmasına mı güveniyordu açarken? Yarayı açanın yarayı deşene kızana hakkı var mıydı? Şimdi bu çektiğim acıdan kim sorumluydu? Şimdiye kadar iyileşmesini engelleyen ailem mi yoksa bu yarayı açan mı? Peki herhangi biri pişman mıydı?

"Dikişlerin açılmamış," dedi, bu kez ağzının içinden konuşmadı. Daha yüksek sesle konuştu. "Temizliyorum ben yaranı, krem süreceğim sonra öyle kapatacağım temiz bezle."

"İyileşecek mi?"

"İyileşecek, atlama bir yerd..."

"Yenisini açmayacak mısın?" bu kez ben onu dinlemedim. Halbuki o hep benim cümlelerimi bölerdi. Gözlerim kapalıydı bunu söylerken, acıdan açamıyordum ya da onun yüzündeki acımasızlığı görmekten kaçıyordum. Yanıt vermedi. Daha da cesaretlendim. "Kolay kapanır diye kolayca yaralıyorsan gör diye söylüyorum, bak kapanmıyor."

Yanıt vermedi.

"Açacaksan da öfkelenme nasıl kapanmadı diye. Yarayı deşmek açmaktan daha kolaydır."

Başımı arkamdaki başlığa vurdum. O acıdan sandı belki ama öfkedendi bu. Yine aptal ebedi cümlelerle anlatmaya çalışıyordum kendimi. Basit kelimelerle kendimi ifade etmekten acizdim. Niye yaptın diye bile soramıyordum. Bir daha yapacak mısın demiyordum. O yaranın üstüne masaj yaptılar diyemedim. Yazmaktan kafayı yemiş bir edebiyatçı gibi çırpındı durdu kelimelerim ağzımda. Süslü cümlelerimde hiçbir karşılık almadı zaten. Ruhum ölüme terk edilmiş bir yaşlı gibiydi. Kimse onu duymuyordu, görmek istemiyordu, kendisine yük olur diye kaçışıyordu tüm tanıdıkları. O yaşlı gibi yattığı yerden sayıklıyordu.

Pansuman yaptı, acım sanırım biraz azaldı. Ağlamıyordum artık. Dolabımdan çıkardığını tahmin ettiğim kazağı boynumdan geçirdi, kirli atletimin üzerine giydirdi. Bu kez mızmızlanmadım, giydirmesini bekledim. Ayakkabılarımı çıkardı ve beni sağ omzuma doğru yatırdı. Üzerimi örttü

sessizce. Gözlerim artık açıktı ve onu görebiliyordum. O beni görmüyordu ama ben onu görüyordum. Evet evet acı muhakkak azalmıştı, soğuk soğuk terlemiyordum. İkimizin de hiç beklemediği bir anda elini tuttu elim. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Bu şekilde elini tutmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki dinen ağlayışlarım minik minik başladı yine.

Elini çekmedi ama "Firuze," dedi. Bu elimi bırak demekti. Umursamadım. Çenemin altına kadar yanaştırdım ellerimizi. "Biraz böyle kalsak olmaz mı?" başımı eline doğru eğdim ve yasladım.

"Olmaz," dedi.

"Olsun," dedim.

"Olmasın Firuze," dedi ama bunu söylerken elini çekmedi. Çekse gücüne direnemezdim halbuki. Çekmiyordu. Bırakmamı bekliyordu. Bırakmayacaktım.

"Olmalı," diye direttim.

"Olmamalı Firuze," diye reddetti. Eline daha çok sarıldım.

"Küçük Ecevit hiç bırakmazdı ama hasta Firuze'yi."

"Küçük Ecevit büyüdü."

"Evet büyüdü. Küçük gözlü büyük adam oldu," alnımı daha çok yasladım eline. Ne olurdu yanağıma dokunsaydı, saçlarımı bir kez olsun okşasaydı. Bunun için Tanrı benden kaç yılımı isterdi? Verebilirdim. Yemin ederim verebilirdim. Yedi yaşındaki Firuze bile artık yaşamak istemiyordu. Ölelim Firuze diyordu. Ölüm kelimesini o pek kullanmazdı. Ben kendime öl Firuze derken o sessiz kalırdı ama son zamanlarda onun da sesini duymaya başlamıştım artık.

"Yazısı çok çirkin hâlâ." Dudaklarım gülümsedi ama gözlerim hiç yanaşmadı ona. Ecevit'in elini yanağımın altına ittim. O okşamasa da ben

dokunsun istiyordum. "Elleri büyümüş, boyu uzamış, eskisi gibi bakmaz olmuş Firuze'ye. Büyümek bu demek mi, ben hiç bilmiyorum."

"Firuze..."

"Güzel şeyler söylemeyeceksin sus. Yedi yaşındaki Firuze duyuyor, sen konuşunca kulaklarını tıkamıyor sesini duymak için. İnsan bir gün bile yaş almaz mı, o almadı," dedim. Elini o kadar sıkı tutuyorduk ki artık istese de gidemezdi. Gücü bana yeterdi ama içimdeki şu yedi yaşındaki çocuğa yetmezdi. Ömrü hayatı boyunca da yetmeyecekti.

"Büyütseydin Firuze," dedi. Bu bir illüzyon değilse, beynim oyun oynamıyorsa sitem dolu bir cümleydi.

"Sen de ne istediğini bilmiyorsun. Daha bugün uzun ömür dilemedin mi bana? Büyütseydim ki yirmi beşimi göremese miydim?" dedim açıkça. Onun büyümesi demek, bu iğrenç dünyaya dahil olması demekti. Onun büyümesi geçmişin içimde değil gerimde kalması demekti. Ben oyun arkadaşımı kaybetmiştim bir gece ansızın. Bu nasıl amansız bir hastalıktı biliyorlar mıydı? "Tek bir şey büyüdü ama onu bırakıp," dedim. Ne olduğunu sormayacaktı ama şimdi o büyüyen şey Ecevit'in eli yanağıma temas ediyor diye benim kalbimi deli gibi attırıyordu. Bu bir psikolog için klinik vaka olabilirdi ama beni yaşatan en yegâne şeydi.

"Ecevit," diye ona seslendim. "Cebinde bisküvi var mı?"

Cevap gelmedi bir süre. Eli yanağımda olmasa beni bırakıp gitti sanacaktım. "Bisküvi mi?"

"Evet, tadı damağımda kaldı," dedim. Ecevit olmasa, ölsem yemek yemezdim de sırf konuşmak için konuştum onunla. Yine bir süre sustu. Benimle konuşurken söylediklerini çok uzun düşünüyordu.

"Bisküviden sonra damağına başka tat değdi mi?"

Cevap vermedim. Cebinde bisküvi var mıydı? Yalnızca bunu bilmek istiyordum ben. "Firuze," dedi korkunç bir sesle. "Firuze günler oldu!" dehşetle konuşuyordu. İki kremalı bisküviyle hallolacak bir şeyi

büyütüyordu. "Dolabında yiyecek bir şey var mı?" diye sordu. Yanıtsızlığım elini kopardı benden. O kadar da sıkı tutamıyorduk demek ki. Gitmediğine dair sesleri duyuyordum. Gözlerim kapalı geri gelmesini bekledim. Gözlerimi açmadan ton balığının kokusunu alabiliyordum.

"Kalk Firuze," dedi. "Kalk ye bunu. Aklını mı kaçırdın sen?"

Söylediği hiçbir şeyi yapmıyordum. O beni kaldırmayana kadar kalkmadım. Ton balıklı sandviçe baktım ama yine uzanmadım. Kendisi aldı avucuna "Aç ağzını," dedi.

"Sen de ye."

"Ben sabah yemek yedim zaten. Senin gibi aklımı kaçırmadım, aç ağzını."

"Ne koydun içine?"

"Allah'ım sen bana sabır ver," dedi sadece ve ağzımı zorla açtı. Yaptığının çok azını yedim ama midem katı bir şeyle karşılaşmanın sevinciyle kabul etti birazını. Tamamı için zorlamadı. Benden nefret ede ede yediriyordu zaten, daha fazla üstelemedi. Geri yatırdı beni ama yine tuttum elini. Bu kez daha sıkı olduğuna inanmak istedim.

"Bak benimle iş yapacaksan, böyle meymenetsizlik yapmayacaksın. Ben senin hastalığınla, açlığınla uğraşamam. Bana dinç insan lazım."

Sessizce durdum.

"Duyuyor musun, cevap ver bana."

"Ton balığını mısırsız yemediğimi hatırlıyorsun, unutmamışsın."

Elini çekmeye çalıştığında korkuyla sarıldım. "Tamam özür dilerim, gitme..." dedim hızla. "Lütfen tamam özür dilerim. Hatırlamıyorsun hiçbir şeyi. Söylemedim öyle bir şey. Gitme..."

Nasıl böylesine çabuk duygu değişimi yaşıyordum bilmiyordum ama korkum nefesimden bile hissediliyordu. "Gitme, omzum çok ağrıyor. Lütfen Ecevit."

Benim korkum onda bıkkınlık yarattı. Çekmeyi bıraktı elini ama soluklarından anlıyordum bıktığını. "Özür dilerim," dedim yeniden. Hatırlamıyorum diyorsa hatırlamıyordu. Neyde inat ediyordum? Ne aptaldım! Allah'ım ne aptaldım! "Özür dilerim," dedim yine.

"Uyu," dedi. Sonra o geceden sonra ilk kez bana öyle seslendi. Uyumam için. " *Üzüm Buğusu*, uyu."

***

Millais'ın Ophelia tablosundaki her çiçeğin bir anlamı vardır. O tabloyu gördüğüm ilk an hissettiğim esareti, duyduğum hayranlığı ve o anlam veremediğim bağlanmayı tam olarak hâlâ anlamış değildim ama biliyordum ki o tabloda çözemediğim bir sır vardı. Çözülmek için bekliyordu köşede ve o gizem benim sanatımı tetikliyordu.

Sanatımı besleyen iki nadide parça vardı.

Bunların ilki Ecevit'ti.

Bunlardan ikincisi Millais'in Ophelia tablosuydu.

Camları aşan müzik sesinden biraz bile rahatsız olmuyordum. Fırçayla topladığım saçlarımla çok uzun zamandan sonra çılgınca çiziyordum. Bedenimin gördüğünü sandığı ama belki de görmediği çok az şefkat bana yeniden bu şevki vermişti. Saatlerce çizecektim. Şarkının sesi hiç susmayacaktı. Bluetooth ile telefonumdan minik hoparlöre bağladığım telefonumun sesi gelen aramayla şarkıyı bölündüğünde yüzüm buruştu. Bölünsün istemiyordum anım. Ayağa kalktım aramayı meşgule atmak için ama hayır arayan Ecevit'ti. Meşgule atmam mümkün değildi. Nedensiz bir telaş, biraz da heyecanla açtım telefonu.

"Ecevit..." dedim önce. Karşımdan hızlı bir yanıt aldım.

"Neredesin?" dedi.

"Atölyedeyim. Bir şey mi oldu?" onun beni araması için bir şey olması gerekiyordu sanki. Başka türlüsü aklıma yatmıyordu sanki.

"Söylediğim kağıtlar ne durumda?"

"Odalarındaki kasayı açmayı başardım ama tahmin ettiğim gibi orada değil, çalışma odasındaki kasa şifresini bulmaya çalışıy..."

"Bir saat," dedi beni dinlemeden. Anlayamadım.

"Efendim?"

"Benim canımın sağ kalması için bir saat. Fazla değil."

Benim canım. Ecevit'in canı. Benim canım. Elimde tuttuğum fırçayı sabit tutamadım ve kaydı elimden. "Ecevit anlamıyorum," dedim korkuyla. Dehşet atölyenin içine daldı. "Ne diyorsun sen? Neredesin? Biri bir şey mi yaptı?"

Ailemden kimseyle günlerdir görüşmüyordum. Babam neredeyse eve bile gelmiyordu. Dün, babamın yargılandığı davada suça yönelik yeterli delil bulunamadığından dolayı kovuşturmaya yer olmadığına karar verilmişti ve yandaş tüm gazeteciler bu takipsizlik kararını bangır bangır açıklarken, ülke genelinde bir bombanın pimi çekilmişti. Muhaliflerin açıklamaları ardı ardına gelirken, halkın örgütlenmesi için çağrıda bulunuyorlardı ve ben bunları dinlememek için eve neredeyse gitmiyordum.

"Bir saat içinde bana o evrakları bulman gerekiyor. Bulduğun an, özel numaradan üç ayrı mesaj at. Her mesajın arasına on saniye koy ve mesajlarda sadece bir nokta olsun. Başka bir şey yazma, numaran açık sakın atma, toplamda üç mesaj üç nokta, evrakları da açıp bakma." Çok sakin konuşsa da dehşet benim bacaklarıma sarıldı. Bana yapmam gerekenleri söylerken bacaklarıma zincirler sarılmıştı.

"Babamın şifresini bilmiyorum!" diye bağırdım. "Ne oluyor? Bana bir şey söyl..."

"Aksi bir durumda ben babanı öldüremezsem baban beni öldürecek, sakın ola ki mezarımı sizden biri kaldırmasın," dedi aklımı kaçıracaktım. Neyden bahsediyordu. Bir sağa gittim bir sola. Ne yapacağımı bilmiyordum. "Verin

köpekler yesin. Şimdi kapatıyorum, beni sakın arama ben seni arayana kadar. Unutma, üç mesaj, üç nokta, gizli numara..."

İlahi Bakış Açısı

Ahşap kokusu, kirliliği temsil etmese de çoğu insanın hoşuna gitmezdi ve marangozlar üstü başı pislenmeden kirli gözüken insanlardı. Ali Ecevit Tarhan, hiç olmadı iki günde bir, kısa bir vakit için bile olsa uğradığı bu dükkânda çoğu zaman aynı yere otururdu ve hiç marangoz gibi gözükmezdi. Eline ne alırsa alsın, ne yaparsa yapsın dükkana giren müşteri onun sahibi olmadığını anlamış gibi başka birini arardı. Belki de insan ve ahşap marangozları sahiden hiç benzemezlerdi. Biri oldukça somut çalışırken diğeri tümüyle soyut çalışırdı.

Kırk tilkinin dolaştığı ama iki tilkinin kuyruğunun bile birbirine değmediği zihninde ortalık oldukça sessizdi. Ecevit zihni sessiz bir adamdı. Çok düşünür, az söylerdi ona kafasının içi. Diğer türlüsüyle baş edemezdi zaten. Eli yarılanmış çaya uzandı ve sıcak çayı ağzının içinde tek yudum yaptı. Çaya düşkündü, çayı severdi ve ağzı artık sıcaktan kolay kolay yanmazdı. Sakallarına dokundu ve camın gerisinden tesadüf eseri sokağa baktı. Her şey yolunda gitmiş olsaydı, o sokakta derin düşüncelere dalacak, parmakları kirli sakallarında biraz dolaşacak sonra elindeki işe bakacaktı ama keskin bakışları sokağın sonundaki siyah büyük arabayı tekte seçti.

İçinden çıkan dört adamı izledi oturduğu yerden. Arabanın önünde durdular, içlerinden biri, hepsine birer tane olacak şekilde birer tane uzun sopa uzattığında Ecevit sükunetle onları izliyordu ama zihnindeki tilkiler hareketlerini biraz hızlandırdılar ve Ecevit'e telefonunu aldırdılar. Hızla rehbere girdi, Firuze'nin numarasına bastı ama aramadı. Öncelikle numarayı tümüyle telefonundan sildi ve ezberindeki numarayı kendisi tuşladı.

Çok geçmedi, telefonu ikinci çalışta açıldı. "Ecevit..." dedi telaşlı bir ses. Ecevit Firuze'nin kendisinden telefon alınca yaşadığı duyguları farkındaydı.

"Neredesin?" dedi sakince.

Firuze kırk fırın ekmek yese yine de bu sesten herhangi bir endişe duyamazdı. Tehlike elinde sopalarla bu sese yaklaşıyordu ama sesin sahibi

yerinden bile kalkmamıştı. "Atölyedeyim. Bir şey mi oldu?"

"Söylediğim kağıtlar ne durumda?"

"Odalarındaki kasayı açmayı başardım ama tahmin ettiğim gibi orada değil, çalışma odasındaki kasa şifresini bulmaya çalışıy..."

"Bir saat," biçtiği zaman dükkâna doğru gelen adamlardan daha yakındı ama verebileceği en uzun zamandı.

"Efendim?"

"Benim canımın sağ kalması için bir saat. Fazla değil."

"Ecevit anlamıyorum, ne diyorsun sen? Neredesin? Biri bir şey mi yaptı?"

Belki de tam olarak bu korku Firuze'ye günlerce sürecek şeyi bir saatte yaptıracaktı. Ecevit biliyordu bunu. "Bir saat içinde bana o evrakları bulman gerekiyor. Bulduğun an, özel numaradan üç ayrı mesaj at. Her mesajın arasına on saniye koy ve mesajlarda sadece bir nokta olsun. Başka bir şey yazma, numaran açık sakın atma, toplamda üç mesaj üç nokta, evrakları da açıp bakma."

"Babamın şifresini bilmiyorum!" diye bağırdı Firuze. O adamları gören sanki telefonun ardından oydu. "Ne oluyor? Bana bir şey söyl..."

"Aksi bir durumda ben babanı öldüremezsem baban beni öldürecek, sakın ola ki mezarımı sizden biri kaldırmasın," dedi Firuze'yi ölesiye korkutacak cümleleri, korkunç bir sakinlikle dile getirirken. Olağan cümleler aktarıyordu adeta. "Verin köpekler yesin. Şimdi kapatıyorum, beni sakın arama ben seni arayana kadar. Unutma, üç mesaj, üç nokta, gizli numara..." daha fazla cümle kurmadı, kapattı hızla ve kalan son üç saniyesini de Firuze'ye ait olan arama geçmişini silmek oldu. Bu telefonda görecekleri tek şey Firuze'yle olan bir konuşma olurdu. Başını kaldırdığında ellerdeki sopaların daha varmadan kalktığına şahit oldu. Ecevit hızla yerinden kalktı ve o sopa darbeleri dükkânın camına inmeden çıktı meydana, korkusuzca dört adama baktı ve tek başlarına önlerinde dikildi. Savaşır mıydı? En

alasından. Kazanır mıydı? İhtimal dahilinde. Bu dükkan zarar görür müydü? Muhtemelen. Bunu istemiyordu.

"Hey hey," dedi ellerini kaldırırken. "Hayırdır ya? Gündüz vakti kundakçılık mı yapacaksınız?" elleri gelecek olan ilk darbeye karşı temkinlilikle havada duruyordu. Adamlara bakarak kafasını salladı. "Geldiniz selamın aleyküm dediniz de aleyküm selam mı demedik?" diye sordu aralarındaki mesafeyi korumadan. Onlar yaklaşmadan kendisi yaklaştı. Bu karşı taraftan korkmadığını gösteren ilk beden diliydi. "İndirin sopaları, derdiniz ne anlatın. Çözelim. Borcumuz harcımız mı var birine?"

Sopalar inmedi ama durdu. "Ecevit Tarhan," dedi önlerindeki uzun boylu, eli yüzü düzgün adam. Elbette ki Atilla Akın, çevresinde daima memur tiplemesinde insanlar taşıyordu. Adı mafyaya çıksın istemezdi, her türlü barbarlığı yapsa da.

"Ali Ecevit Tarhan," diye düzeltti sakince. "Buyur benim. Bak bu böyle olmuyor," dedi Ecevit yeniden sopalara bakarken. "Gelin oturun iki çay koyayım derdiniz neyse halledin. Barbar mıyız biz? Esnaf esnafın camına göz diker mi?"

Adamlar, zorluk çıkaracaklarına emin oldukları adamın bu tavırlarını aptalca buluyordu. Dört kişi bu adam için mi toplanmışlardı? Tek kişi de yeterdi diye düşündüler. Adam borçtan harçtan bahsediyordu, canından olacaktı.

"Sen o çayı bizim dükkânda içeceksin," dedi en öndeki adam. Ecevit bir aptal gibi gözükmeye devam etti.

"Ha şöyle. Davet ettiniz de icabet etmedik mi? İçeriz. İndirin şimdi o sopaları, çoluk çocuk var. Yanlış anlayacak insanlar. Bir kabanımı alıp geliyorum, az müsaade edin."

Ecevit o sopalar inmeyene kadar yere, dönüp arkasını girmedi. Kabanını aldı ama asıl dert kaban değildi. İnce bir elektrik telini aldı avucunun içine ve uzun bir çivi seçti hızla. "Çayın altını kapatıyorum bekleyin," dedi kapıya doğru. Hızla teli çiviye sardı, daha tehlikeli bir hale getirdi. Oval olanı bir insanın elinden almak daima daha kolaydı. Oval bir kalem, bir

masadan kayıp giderdi ama köşeli bir kalem sabit durabilirdi. Köşeli bir çiviye ihtiyacı vardı. Çiviyi aldı, cebine attı ve ocağın altını kapattı. "Hadi," dedi adamları gerisinde bırakıp önden yürümeye başlarken.

"Tavşan kanıdır inşallah Atilla Akın'ın çayı," dedi alay etmeye devam ederken. Arabaya ilk o bindi ve yerleşti. "Tavşan kanı, merak etme sen." Yanıtını aldı, bu bir tehditti ama Ecevit'in o dalgaya vuran bakışlarını yıkamadılar, arabalarında sahiden çay içmeye giden bir adamı taşıyorlardı sanki. Beynindeki tilkiler durmadan devam etti hareket etmeye. Sakin kalmaya çalışmıyordu, aksine sakindi. Bunu bekliyordu. Sadece bu biraz erken olmuştu. İki gün daha süre biçmişti kendi kafasında. Bu demek oluyordu ki Atilla'nın ismi tümüyle temize çıkmıştı ve artık tüm dikkatini ona vermişti. Çok uzun sürmedi yol. Bir yerden sonra Ankara trafiğinden sıyrıldı araç, daha da hızlandı ve varacakları yere vardılar. Firuze'ye bir saat vermişti, görüyordu ki bonkör bile davranmıştı.

Kapı açıldığında kimse ona dokunmadan kendisi indi. Bir mahkûm gibi buraya getirilmek istenmişti. Buna izin vermemişti. Çünkü Ali Ecevit Tarhan artık mahkûm değildi, ona yargısız infaz yapılacak yaşları geçeli çok olmuştu. Sıra ondaydı ama öyle ki kendisi çok adil bir yargıçtı. Veremeyeceği hesap, üstesinden gelemeyeceği tek bir insan evladı yoktu. Çünkü Ali Ecevit Tarhan'ın kaybedecek tek bir şeyi bile yoktu.

"A TİL LA!" ismi bağırarak, heceleyerek ve alayla getirildiği sapma bir köşede kalmış, ağaçlık bir alanda koca bir köşk gibi duran evin bahçesinde söyledi. "Bak kim geldi! Çayı koydun mu?" cebinden sigara çıkardı ve evin camlarına bakmaya başladı. Sigarasını yakarken evin ikinci katında, orta yerde açılan balkona çıktı seslendiği kişi. Elleri cebindeydi, en az karşısındaki adam kadar rahattı, üstteydi ve hep üstte kalacağını düşünüyordu. Bu mesafenin biraz bile altında bakacağı adam bu dünyada yoktu henüz ona göre. Atilla Akın, tam da kızının söylediği gibi kendini tapılacak bir varlık gibi görüyor, yalancı peygamberliğini ilan edeceği günü bekler gibi güç zehirlenmesi yaşıyordu. Yüzüne çarpık bir gülümseme oluştu ve muhtemelen varlığı dakikalar sonra yokluğa karışacak olan adamı izledi.

Çok sabretmişti, onu bir kuru ekmek parçası gibi avucunda parçalamamak için ama tehlike büyümese de kızının dibine giriyordu. Vakit gelmişti. Çok

beklemişti.

"Hoş geldin evlat," dedi tıpkı seneler önceki gibi.

"Evladını sikeyim senin," dedi Ecevit sonra durdu ve elindeki sigarayı kaldırdı. "Son sigaram mı?" diye sordu. Atilla Akın'ın yüzündeki gülümseme büyüdü ve kahkahaya dönüştü. Bunu seviyordu. Karşısındaki insanların gözündeki büyüklüğünü yapacaklarını duyunca anlıyordu ve bu ona korkunç bir zevk veriyordu.

"O zaman söyle köpeklerine dokunmasınlar da içeyim," dedi ve çevresini sarmış adamlara baktı. Atilla, o son sigaraya izin verecekti ve kendini vicdanlı bir adam sanacaktı. Ecevit hızla başını çevirdi ve bahçeyi incelemeye başladı. İlk plan Firuze'ydi. Tamam. İkinci planı hazırdı. Üçüncü plana da ihtiyacı vardı. Sigarasından bir nefes aldı ve ciğerlerine baskı uyguladı, içinde tuttu dumanı.

Üç metre civarı. Duvarların yüksekliği o kadar vardı. Tırmanmak mümkün değildi, çevresinde dayanak yoktu. Sigara bitene kadar ortalığı taradı, ilk ikisi kadar olmasın sağlam bir plan daha attı cebine öyle geçti içeri. Merdivenler geçtiği kapının karşısındaydı. Hızla tırmandı ve bir adım önünde olan adamın gittiği odaya vardı. Açılan kapıdan girdi ve baba oğlu gördü.

"Vay vay vay," dedi Bülent'e bakarak. "Ödlek de buradaymış." Ansızın tüm ellerin silahlara gideceği bir hamle yaptı ve Bülent'in üzerine atlayacak gibi oldu ama bu tümüyle palavraydı. Eller silahlara gitti ama avuçlara düşmedi. "Korkma lan, baban burada. Şaka yaptım."

Ecevit gitti, Bülent'in karşısındaki koltuğa oturdu ve geriye yaslandı ona bakan adamlara baktı teker teker. "Hani çay?" diye sordu. Atilla'yı gördü ve alınmış bir tavırla ona dikti gözlerini. "Çay yoksa giderim bak."

"Sen daha bacak kadarken karıma demiştim ki bu çocuk çok kurnaz,"

Ecevit güldü ve Bülent'e baktı. "Sen daha bacak kadarken biz de evde senin hâlâ altının bok götürdüğünü konuşuyorduk, Allah insanı doğurduğuyla sınamasın."

Bülent'in hareketlerini babası "Bülent," diyerek durdurdu. "Bırak havlasın dursun. Bırak."

"Babası Bülent ağlıyor deme öyle," kapının önündeki adamlara seslendi. "Çay getirsenize oğlum bana."

"Hiç anlamadın değil mi Ecevit?" diye sordu Atilla Akın. Oturdu çalışma masasının başına. Karşısındaki adamın tüm kışkırtma çabalarına göğüs gerebilecek sinsilikteydi. Bu kurnaz herife istediğini vermeyecekti. Oğlu vermek için can atıyordu ama vermeyecekti. "Benim olduğum yerde senin gibiler hizmet görmez hizmet eder."

"Sen çok geride kaldın ihtiyar," dedi Ecevit hiç beklemeden. Aynı sinsilik Ecevit'te de vardı, karşısındaki adamın manipülasyonlarına kurban olmayacaktı. "Küçük balık büyüdü, büyük balıkla da dost değil."

"Küçükken de böyleydin, kızımla olan samimiyetine güvenirdin kendini bizim evden sanırdın. Sonra elimden bir bardak kayardı, anneni çağırırdım temizlesin diye. Anneni gör de yerini anla isterdim ama anlamazdım."

Ecevit dudaklarını yaladı ve soluklandı. Annesinin adını alması bile direnişine engel olacak kuvvetteydi, kendini telkin etti. "Alnının akıyla para kazanan bir anne babadan anlayacağımı anladım zaten ben. Sonuçta bu ülkeye alnının teriyle para kazanan insanlar da lazım. Hırsızı, çalanı çırpanı, hak yiyeni... Herkes başbakan olursa vay bizim halimize."

"İşte bak kendin söyledin," dedi Atilla elini öne doğru açarken. "Terleyen hep sizdiniz, teri silinen hep biz olduk. Baban annenin terini silmedi..."

"Senin yedi sülaleni ölülerine kadar sikerim, mezarında bile tek parça yatamazsın," dedi ve bu manipülasyonun kurbanı oldu.

"Alnının akıyla yapılan işten mi utanıyorsun?"

"Senin gibi kalifiyeli bir orospu çocuğunun anne babamdan bahsetmesinden hazzetmiyorum. Karşında ne koyun güder gibi güttüğün, donlarına kadar çalıp çırptığın seçmenin var ne de göt korkusundan sesini çıkarmayan oğlun

var. Bak bana bak, Ali Ecevit Tarhan'ım ben. Ben sizden hiçbir zaman olmadım."

Durmaksızın küfürleri savuruyor, tükürürcesine konuşuyordu. Ecevit'in korkusuzluğu buradaki herkesi şaşırtıyordu Atilla Akın dışında. "Kısa bir vakit sonra ölecek bir adama göre çok konuşuyorsun."

"Sen buraya sana yalvarayım diye mi getirdin yoksa beni? Aklı yarımlar. Burada kaç tane adamsınız, toplanıp bir akıl bile etmediniz mi? Biz bu adama ne yaparsak yapalım yalvarmaz demedi mi lan hiçbiriniz?"

Ecevit bu ihtimale güldü uzun uzun. Sinirleri bozulmuştu, sahiden gülüyordu. "Sana kızımdan uzak dur dedim."

"Ulan başlatma kızından," dedi Ecevit gülüşlerini keskin bir bıçakla kesip. "Kızım, kızım, kızım. Ne kızı lan? Benim derdim senin kızınla olsaydı, senin şimdi nüfusunda Firuze Akın diye biri olmazdı. Kuş kadar canı var, kızını zapt edemeyen benden uzak tutamayan beceriksiz sensin. Yazık lan sana. Sen kızını değil kendini düşün. Oğlunu düşün. Ensenizde boza pişiyor lan, almıyor musunuz kokuyu?"

"Sana para teklif ettim, sana iş teklif ettim, sana başka ülkelerde hayat teklif ettim... Sen her zaman doyumsuz bir piç olduğun için..." Zamanında Firuze'nin yüzüne yediği darbeye sebep olan söz şimdi Ecevit'i çılgına dönüştürdü.

"Benim babam belli," dedi Ecevit bastıra bastıra. Elinin tersini masaya vurdu arka arkaya. "Ama senin çocuklarının babası yok. Alçak puşt. Sen mi benim babamın varlığından şüphe edeceksin, önce o koca elini götüne yerleştir de benden korumaya çalıştığın kızını yerden yere vurma. Oğlun o gün diri diri yakıyordu kızını, evlatlarını canavar oğlundan koru. Piç görmek istiyorsun, buyur bak burada," dedi ve Bülent'i gösterdi. Bülent'i artık yerinde tutmak için hiçbir sebep yoktu. Yerinden kalktı ve Ecevit'in üzerine atladı ama Ecevit'in tamamen ayaklanmadan attığı kafayla geriye doğru savruldu. Bir saatin dolmasına çok az kalmıştı. Firuze muhtemelen şifreyi bulamamıştı. Ecevit'e göre bu kanı beş para etmezlerle daha fazla muhatap olmanın bir faydası yoktu. Atilla Akın yerinden kalkmadı ama emri verdi. Bülent dahil beş kişi Ecevit'in üstüne üşüştü. Ecevit yerini

sağlama alana kadar kendisine inen darbelerden korundu. Alışıktı, tek olmaya ve karşısında tek kişi görmemeye. Yerinin sağlamlığına emin olduğu an eli cebine gitti ve çıkardı çiviyi Bülent'i boynundan yakaladı ve "SİKTİRİN GİDİN LAN!" diye bağırdı, çiviyi atardamarının tam üzerine bastırdı.

"Karotis nedir bilir misin Atilla?" dedi. Atilla Akın'ın gözleri şah damarının üzerindeki demir dikenli bir tel sarılmış çivideydi. Eliyle herkese dur işareti yaptı ve sakinliği tümüyle yok olmadı ama ufalanmaya başladı. "Bak şimdi ben size neyin nasıl olacağını anlatayım mı? Aç kulağını beni iyi dinle," dedi ve Bülent'i elindeki çivinin ucuyla uyardı. "Bu çivi şimdi senin tam şah damarının üstünde. Beynine giden kanın büyük çoğunluğu tam olarak buradan geçiyor. Ben bu çiviyi batırınca ne olacak biliyor musunuz? Bak baban biliyor sanki," dedi ve düşmanının gözlerinin içine baktı. Atilla Akın karşısındaki tek tehlikenin kızı için olmadığını zaten biliyordu. Firuze görünen kısmıydı. Firuze gösterdiği kısmıydı. Kalbi kasıldı, Atilla Akın şah damarını çok iyi bilirdi.

"Saplayıp çıkaracağım ki kanı engellemesin. Kan nasıl akacak biliyor musun? Böyle ince ince sızmayacak, fışkıracak. Babanın suratına kadar kan fışkıracak. Kanı özledin mi?" Bülent korkuyla titriyor, hareket dahi etmiyordu. Yapacağı tek yanlış hareket bu senaryoyu gerçek kılabilirdi. "Sonra böyle dakikalarca, canından eksilte eksilte, acı çeke çeke vücudundaki kanın akışını hissedeceksin. Kurtarabilecek misin oğlunu?" diye sordu yine Atilla Akın'a. Kimse ona müdahale edemiyordu. "Kurtaramazsın. Ruhunu ortaya koysan kurtaramazsın. Buraya bin kişiyi yığsan kurtulamazsın. Sen çırpındıkça oğlun kan boşaltmaya devam edecek," Bülent'in ensesini biraz daha gövdesine bastırdı. "Ulan diyeceksin ölmek bu kadar zor mu? Ulan diyeceksin keşke beynime bin kurşun yeseydim de ölene kadar ölümü yaşamasaydım. Ulan diyeceksin, on sekiz yıl önce böyle can aldım ben."

"Ecevit," dedi Atilla elini kaldırırken. "Otur konuşalım."

"Oturup konuşmayı siktim öldü, ulan siz kimsiniz de beni ölümle tehdit ediyorsunuz? Biri birine öldürecekse benden size sıra mı gelir sanıyorsunuz?" çiviyi biraz daha batırdı ve Bülent'in kulağına doğru batırdı.

"Hadi barbarlık yapsana. Gücün kardeşine mi yetiyor? Hadi lan kurtulsana elimden."

Burada altı kişiye karşı tek kişiydi ama yine de altı kişiden biri bile onunla baş edemeyecekti. Öyle birini almıştı ki önüne, kimse kıpırdayamıyordu. Elinde bir silah bile yoktu, ona dört silah doğrultulmuştu. Yine de öndeydi, yine de geriye düşmüyordu. Yine de onu yenemiyorlardı. Yine de ondan korkuyorlardı ve yine alçakça davranıyorlardı. Atilla Akın'ın stresle kasılan kalbi camın ötesinde Ecevit'in beynini hedef alan silahla biraz sakinleşiyordu. O silah kendini kırmızı bir ışık olarak belli etti ve Ecevit'in üzerinde dolandı.

"Bırak oğlumu," dedi adam.

Ecevit kafasını cama çevirdi ve ona uzaktan yöneltilmiş silahı kırmızı ışıktan rahatça seçti. Doğruyu söylemişti. Bugün ya o ya da onlardan biri mutlaka ölecekti. Yine de güldü "Vay korkaklar vay," dedi ve çiviyi daha çok bastırdı. Bir adım geri gitti ama silah da onunla beraber geldi. "Tavandan da biri sarkacak mı?"

"Ecevit bırak oğlumu, yoksa beynini dağıtacağım. Cesedini bile kimse bulamayacak."

"Yine de ölümüm oğlun kadar acılı olmayacak."

Yapacağı teklif belliydi. Buradan çıkmak için tüm kozları oynayacaktı. Bülent'i gözden çıkarmayacaklarını biliyordu ama o arabayı çalıştırana kadar onlarca boşluk yakalayabilirlerdi frene basana kadar. Kurşun ulaşana kadar çiviyi saplayabilir miydi? Çok düşük ihtimaldi. Öleceğine emin olduğu an, ilk hamleyi o yapmalıydı. Ecevit ilk kez çıkmazı hissetti ve hadi Firuze, demekten alıkoyamadı kendini.

"Şimdi ben buradan elimi kolumu sallayarak çıkacağım senin oğlunun canını bağışlayacağım," dedi kendi canını da kurtarmıyormuş gibi. Ali Ecevit Tarhan ölmek üzereyken bile alayı bırakmadı.

"Baba sakın izin verme!" dedi ve çivinin derisinde derin bir çizik yaratmasına sebep oldu. Hadi Firuze, dedi tekrardan.

"Seni bu saatten sonra buradan çıkarır mıyım?"

"Paşalar gibi de çıkacağım buradan."

Atilla Akın ölüm emrini vermek için gerekli olan işareti vermek üzereydi. Önce biraz aksini iddia edecek sonra çaresizce kabul etmiş gibi yapacaktı. Kapının önüne kadar oğlunun onun elinde inmesine izin verecekti. İlk fırsattaysa o kurşunu sıktıracaktı. Aynı anda iki farklı yerden. Kurşundan hızlı olmasına bile şans vermeyecekti. Oğlunun canı ihtimallerin ötesindeydi. Bir kirli pazarlığın adımını atmak için hazırlandığında odayı bir mesaj sesi doldurdu. Ecevit dışında kimse dikkat etmedi bile.

Saydı içinden Ali Ecevit Tarhan. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi sekiz, dokuz, on... Hadi Firuze.

İkinci mesaj sesi geldi ve Atilla Akın konuştu. "Buradan çıkışın yok bırak oğlumu. Bırak!"

Saydı içinden Ali Ecevit Tarhan. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi sekiz, dokuz, on... Hadi Firuze.

Ve üçüncü mesaj sesi geldiğinde Ali Ecevit Tarhan Bülent'i öne doğru savurdu, bıraktı. Tüm namlular çekildi, silahlar ateş almadan konuştu. Neredeyse gözlerinin içi parlıyordu.

"28 Eylül 1999'da Kanada'ya kestiğin uçak biletinde 29 numaralı koltukta senin yerine kim oturuyordu hatırlıyor musun?" yetmedi bir cümle daha kurdu. "Aynı gün İspanya sınırları içine giren devlet adamının adı bana çok tanıdık geldi, kim biliyor musun?"

Parmak uçlarını ritmik şekilde birbirine vurdu ve ciddiyetle karşısındaki adama baktı. "Kronolojik hata yaptım, biraz daha geriye gidelim. 16 Ocak 1993'te bir bebek doğdu, tanıyor musun o bebeği?"

Ali Ecevit Tarhan yakasını düzeltti ve boğazını temizledi. "Şimdi bunların hepsi bir saat içinde benden haber alınamazsa, öncelikle muhalif gazetecilerin eline belge belge gidecek. Dava ettiğin tüm kanallar ellerinde belgelerle teker teker canlı yayına çıkacak. Ya şimdi bana bir çay söyle,

herkesi çıkar oturup konuşalım, sonra ben elimi kolumu sallayarak çıkayım ve benden ses seda bekleyen insanları arayayım. Ya da sık kafama, sen bilirsin." Kendinden emin adımlarla gitti ve kalktığı yere oturdu.

Atilla Akın kendini yalancı peygamber ilan edecek kadar gücü bileklerine almış, şeytanla aynı masaya otursa zararsız çıkacak bir adamdı. Çaresizlik nedir bilirdi ama yaşamaz, yaşatırdı. Ölüm nedir bilirdi ama tatmaz tattırırdı. Kimisine göre bir lider, kimisine göre bir soytarıydı. Kimisi ondan baba diye bahsederdi, kimisiyse tiyatrocu. Kimisine göre ülkeyi yönetirdi, kimisine göre hiçliğe sürüklerdi. Kimisine göre uçurumun kenarından almış, kimisine göre uçurumdan itmişti. Atilla Akın için tek bir payda varsa o da şuydu ki yenilmezdi. Gerekirse alçaklık yapar kazanırdı. Gerekirse çalar çırpar kazanmış gibi yapardı, kazandığı bir hayatı yaşardı. Gerekirse kandırır kazanırdı. Gerekirse yok eder, tek kalır yine kazanırdı.

Ensesinden soğuk bir darbe yemeyeli on sekiz yıl olmuştu. En son denizin ortasında oğlunun öldürdüğü bir beden yüzerken o darbeyi hissetmişti. Daha gençti, bu olayı bir darbe gibi hissetmişti. Şimdi olsa daha sakin kalırdı. Ya şimdi? Darbeyi ensesinden yedi, üstelik ne gençti ne de toydu.

Karşısında Ali Ecevit Tarhan vardı.

"Çıkın," dedi sadece.

"Baba!" diye bağırdı Bülent.

"Çıkın!" dedi. Oğluna baktı, elini masaya vurdu. "Çıkın!"

Bu kelime defalarca kez tekrar edildi ve öyle sonuca ulaştı. Atilla Akın kravatını gevşetti ve gözlerini yumup açtı. Terlemeye başladı. Eksik taşla satranç oynanır mıydı? Oynanmaya başlanmıştı.

"Çay dedim," dedi Ecevit keyifle.

Atilla eline telefonu aldı ve birini aradı. "Bir çay gönderin odaya," dedi. Karşısında kendi yarattığı canavara baktı. Atilla Akın kendisini yok edecek canavarı, kendi elleriyle yaratmıştı. Küçük balık büyümüş, büyük balık olmuştu ve bu düşmanlık siyaset sahnesine benzemiyordu. Küçük balıklar

büyüyor, büyük balıklar dost olmuyordu. Okyanus rengini kızıla boyayacak, o satranç masası bir gün kurulacaktı ve Atilla Akın kendi elleriyle yarattığı canavarla savaşacaktı.

Instagram; uzumbugusuofficial

(buradaki her gazete sayfası kitabın içinde kalem kalem geçmeyen ayrıntıları içinde barındırıyor. Kitabın içindeki ülkenin durumunu en açık şekilde oradan takip edeceğimizi söylemek isterim)

Şahsi hesabım: dilanduurmaz

VIII "kanunsuz emre uymak suçtur"

Kitaba başlarken ne olursa olsun hafta atlamayacaksın diye kendime söz vermiştim. Bu sözün de etkisiyle sürüne sürüne yazdığım; son üç günümü 3 4 saatlik uykuyla geçirdiğim bir bölümdü. Bu gece okuyamam belki ama yorum bırakın olur mu? Gecikme için özürlerimi iletiyorum

Keyifle okuyun

İlk kez panik atak geçirdiğimde on yaşındaydım. Ailemin beni kandırışını fark ettiğim, kendi yaptığım kötülükle yüzleştiğim ve kalbimin bana kriz geçirdiğini ilk düşündürttüğündü gündü. Ölüyorum sanmıştım, ölmemiştim ama ölümü bu denli yanı başında hissedip ölmemek bana ölmek kadar kötü gelir. İlk ama asla son olmayacak, dönem dönem daha da sıklaşan bir hastalığın ilk teşhisi o zaman konulmuştu. Annemin o daha çok küçük diye isyan edişine doktorum hak vermişti.

Yaşım ondu, annem beni panik atak için küçük görüyordu ve kendi ellerimizle yok ettiğimiz Ecevit'in de yaşı ondu. On yaş bir hastalık için küçüktü ama bir cinayet için değildi ailem için. Ailemin gerçek yüzüyle yeni yeni tanışıyordum ve oyun arkadaşımı kaybedişimin üzerinden seneler geçmişti. Her günüm bir önceki günden daha kötü geçiyordu, Ecevit varmış gibi oyunlar oynuyordum bazen, ona yeni öğrendiğim harflerle mektup demeye bin şahit isteyen cümleler yazıyordum, geleceğini sanıyorum ve her çalan kapıyı, her bisikletin zilini, her ayak sesini Ecevit sanıyordum ama Ecevit gelmiyordu ve ben yaptığımız şeyi ve ben yaptığım şeyi anlamaya başlıyordum. Amansız bir hastalığın pençesine düşmeye başlıyordum. Büyümüyordum, küçülüyordum.

Dört-yedi-sekiz kuralını çöktüğüm yerde uyguluyor, iç içe girmiş parmaklarımı yavaş yavaş açabiliyordum. Gözlerim tek bir boşluğa odaklanmış, durmaksızın yaşlar akıtıyordu. Bir dönem öylesine çok geçirmiştim ki bu atakları artık yalnızken baş edebiliyordum. Sadece geçince bedenimde yoğun bir ağrı oluyordu, tüm kaslarım bitap düşüyordu. Belgeler çöktüğüm yerde benimle beraber bekliyordu. Ecevit aramıyordu, gelmiyordu. Onu arayamıyordum, ona gidemiyordum. Yapacağım herhangi bir hatanın onun canına mâl olma ihtimali, elimi telefona bile ulaştırmıyordu.

Bedenim öne doğru sallanıyordu belli bir ritimle. Ağlayışım yine habersizce şiddetlendi, hıçkırarak sarsıldım. "N'olur bir şey olmasın," gözlerimi tümüyle kapattım. "Yalvarıyorum bir şey olmasın..."

Eğer olursa, eğer olduysa, eğer ki yaptılarsa aileme öylesine büyük bir acı yaşatacaktım ki ömürlerinin sonuna kadar o acıyla geçireceklerdi günlerini. Bir an bile durmayacaktım ve onlara bu acıyı yaşatacaktım. Bu bile şimdi içimi soğutmuyor, içimdeki acıyı dindirmiyordu. Ecevit için düşündüğüm acının üzerine çıkamıyordu hiçbir ihtimal. Gözlerim kapalı saatlerce ağlayabilirdim, kulaklarım böylesine bir sesi duymak için tetikte olmasa duymazdım belki de ama arkaya açılan küçük kapının itilince çıkan sese açtım gözlerimi.

Benim rahatlık geçtiğim kapıdan Ecevit boyundan ötürü biraz zor geçti ama yine de uzun sürmedi. Yaşlı gözlerimle onu izliyordum, yerimden kalkmıyordum, yüzünü görmeyi bekliyordum. Yere çökmeden direkt olarak ayaklandı ve odanın içinde sanırım beni aradı. Yüzünü gördüm, sapasağlamdı.

Ecevit'ti.

Bu ağrılarla yerden hiç doğrulamam sanıyordum, bu bir yanılgıydı, o beni fark etmeden kalktım yerimden. "Ecevit," dedim ağlamaklı bir sesle. Ağlıyordum da zaten. Onu gördüğüm ilk gün bu kadar sıkı sarılmıştım. Bir daha da tekrarını yaşamamıştık zaten. Hiç beklemedim, izin de vermezdi zaten sorarsam, kendime de engel olacak halde değildim. Kollarımı sardım boynuna, yüzümü omzuna gömdüm. "Ecevit şükürler olsun," dedim derin

bir nefes alır gibi. Soluklanır gibi. Bir var bir yok olan kokusu ilk kez böyle burnumun dibindeydi. Yaşıyordu, kokusu bir tek bunu kanıtlıyordu.

Sıkı sarıldığımı farkındaydım ama "Baban boğamayınca seni mi gönderdi?" diye sormasa alayla ondan ne kadar zaman sonra biraz uzaklaşırdım bilmiyordum. Sarılmayı bıraktım belki ama onu bırakmadım. Ellerim yüzünde gezinmek istedi ama cesaret edemedim. Omuzlarında gezindi varla yok arasında. Yaşlı gözlerim yüzüne bakıyordu. Bir yara bere arıyordum ama yoktu. Tertemizdi yüzü. Gözlerime baktı.

"Sen niye ağladın? Ölüm haberimi mi gönderdi baban?" dedi, şaka mı yapıyordu yoksa gerçek bir soru muydu bu? Gözlerimin nasıl şişip kızardığını biliyordum. Bir matemden çıkmış gibiydim.

"Bir şey yaptılar mı sana?" dedim ağzımdan soluklanırken. Neredeyse nefes nefeseydim.

"Az kalsın kellemi alıyorlardı, dürüst olmam gerekirse," dedi ve kalktığım yere baktı. Geçti gitti yanımdan ve ellerim boşluğa düştü. "Ama onlara verecek bir kellem yok. Bu alemin meydân-ı siyâset ustası benim bundan sonra rahat ol sen."

Getirdiğim belgelerle masaya geçti. Sırtı bana dönüktü. Sadece onu izliyordum. Arka arkaya fotoğraflar çekti ve belgeleri yine bulduğu hale getirdi.

"Nasıl çözdün şifreyi?" diye sordu. Canı hiç tehlikeye girmemiş gibi davranıyordu, geçip köşeye soluklanmıyordu bile. Nefes nefese kalan bendim o değildi. Halbuki can eksilecekse, ilk onunki gidecekti. Yine de hiç işin o kısmında durmamıştı. Bana çevirdi kafasını.

"İnci'den yardım aldım," dedim onu izlerken bitkin bir sesle. Gözlerimi ağır ağır açıp kapatıyordum. Vücudum geçirdiğim atağın etkisiyle titriyordu. "O babamın yanında çok vakit geçirir."

"İnci'den başkası gördü mü kasayı kurcaladığını?"

"Hayır."

"Peki İnci seni herhangi bir sorunda patlatır mı?"

"Hayır."

"Herkes seni hâlâ atölyede mi biliyor?"

"Muhtemelen."

Bir robotla konuşuyordu sanki. Dümdüz kısa cevaplar veriyordum yalnızca. Bedenim Ecevit'in yaşadığını görerek sakinleşmeyi bekliyordu, ona zaman tanıyordum.

"Muazzam," dedi ve evrakların hepsini aldı masadan. "Şimdi eve geri git ve yine kimseye göstermeden bunları yerine koy. Kuralı sakın çiğneme, açıp bakmak yok. Kardeşini ne olur ne olmaz tembihle ve birkaç kişinin yanında saatlerdir yerinden kalkmadan resim çizdiğini ve yorgun olduğunu söyle."

Elindeki kağıtları bana uzattı ve almamı bekledi yüzüme bakarak. "Ecevit," dedim, cümleleri toparlayamadım, ne soracağımı şaşırdım. "Bana bir şey söyle."

"Sana baya bir şey söyledim aslında, duymadın mı?"

"Babamla ne geçti aranda?"

"Bir şey olmadı, bir çayını içtim babanın. Hayatımda içtiğim en kötü çaydı."

"Ecevit," dedim tekrardan. Avuçlarım yüzümü sıvazladı. Saçlarımı omuzlarımın arkasına ittim. "O kağıtlarda ne var, ben açmadım. Seni bekledim. Şimdi sen de bana..."

"Babanın yediği boklardan bazıları var," dedi açıkça. "Bunu sen de biliyorsun zaten ama sen her şeyi böyle sorgulayacaksan, merak edeceksen, bilmek isteyeceksen bir arpa boyu yol alamayız. Ben aradığımda seni hiçbir şey yapmama hakkına da sahiptin," dedi açıkça. Sanki hiçbir şey yapmasam hayal kırıklığına uğramayacaktı da haklı olacaktı. "Yaptın. Senin ipinle kuyuya inmem ama kuyuda kaç ip olduğunu görmem lazımdı. Senin ipin de varmış. Bu kadar, babanın da gerçekten çayını içtim. Al hadi evrakları,

eyvallah. Sağ ol. Baban bana hiçbir halt yapamazdı ama kılıma zarar verirdi. Onu bile yapamadı. Eyvallah." elime daha çok yaklaştırdı kağıtları ve alana kadar da hareket etmedi. Sanırım bedenimde en çok titreyen yer ellerimdi. Belki öncesinde de görmüştü titrediğimi ama kayıtsız kalamadı bu kez sanırım, sordu.

"Titriyor musun sen?"

"Bilmiyorum," diyebildim. Titriyor muydum yoksa öyle mi hissediyordum emin değildim. Kağıtları aldığımda ellerimden ayırmadı gözlerini. "Tir tir titriyorsun Firuze," dedi açıkça, hayır bu soyut değildi somuttu fazlasıyla. Elimi sıktım titremem azalsın diye ama bu etki edecek bir şey değildi. "Otur şöyle," dedi ve yatağın üzerini gösterdi. "Gidip evrakları yerine koymam lazım," dedim ama üçüncü adımıma izin vermedi.

"Bu halde mi koyacaksın? Kendini taşıyamıyorsun, otur dedim Firuze," diye tekrar etti. Gözleri iki çift elden kuvvetliydi ve benim de oturmaya ihtiyacım vardı. Biraz oturmak istedim, bana bir bardak su getirdi. Korktun mu dedi, inkâr etmedim. Korktuğunda titriyor musun böyle dedi, atak geçirdiğimde dedim dürüstçe. Ne atağı diye sorunca söyledim adını. Susakaldı, sadece bana baktı bir süre. Biraz daha iyi hissedince kalktım yerimden ve eve gittim, söylediği her şeyi teker teker yaptım. Şanslı günümdeydim, her şey tıkırında işledi. Odaya girdiğimde yatağa bıraktım kendimi, yorgun vücudum bugünün acısını çıkarmak için bekliyordu bu anı. Yataktan çok uzun bir süre kalkmadım.

***

Zamanın kavram niteliğini kaybettiği bir dönemdeydim. Çok vakit mi geçmişti az vakit mi olmuştu bilmiyordum ama odamda uyuklarken sık sık rüya görüyor, kan ter içinde uyanıyor, yeniden terliyken uyuyakalıyordum. Evin içindeki sessizliğin nedeni babamla Ecevit arasında olanlar mıydı bilmiyordum ama kimse herhangi bir şey için henüz odamı basıp benden hesap sormamıştı.

Bu kez sahiden şanslıydım galiba.

Kimsenin beni hiç rahatsız etmediği, telefonumun hiç çalmadığı gün ya da günlerdeydim. Annem bana bazen yemek gönderiyordu ama gözümün ucuyla bile bakmıyordum. Açlık duygusunu kaybetmiştim adeta. Annemin elleri zaman zaman saçlarımda dolanıyordu ama tepki vermiyordum. Bu seferki biraz uzun sürdü ve bana seslendi.

"Firuze," dedi. Yanıt vermedim.

"Misafirlerimiz gelecek bu akşam, kalkıp kendine biraz çekidüzen vermen gerekiyor. Ateşin yok kızım,"

Sesimi çıkarmadım.

"Lütfen babanı bu odaya çıkarma da cevap ver bana hadi Firuze. Az bir vakit kaldı, sen kalkmazsan baban çıkacak buraya ve inan ne sen ne de ben aranızdaki kavgayı kaldırmak isteriz."

"Anne bana ne sizin misafirlerinizden?" dedim bıkkınca. Başım çok ağrıyordu. "Lütfen çıkar mısın odadan? Babama da afiyet olsun dileklerimi ilet,"

"Alparslan ve ailesi geliyor Firuze," dedi ve ağzındaki baklayı sonunda çıkardı. Gözlerimi açtım çok uzun bir zamandan sonra anneme. Görüntü bulanıktı ama umursamadım.

"Anlamadım."

"Misafirlerimiz Alparslan ve ailesi. Kalkar mısın artık?"

"Ne işi var onların burada?"

Bu aile toplanmaları çok uzun bir zamandır yapılmamakla beraber Alparslan'ın babasının ismiyle değil kendi ismiyle anıldı bu davet. Bu da ne demek oluyordu?

"Akşam yemeğine davet etti baban, ailecek."

"İyi anne size afiyet olsun. Çıkar mısın odadan başım ağrıyor."

"Firuze kalkmak zorundasın!"

"Ben hiçbir şeye zorunda değilim. Bir saniye ya sizin amacınız ne tam olarak bunu duyabilir miyim? Lütfen bu kez dürüst ol,"

Benden sıkıldığını belli edecek mimikler sergiledi. "Nasıl bir amacımız olabilir? Aile dostumuzu yemeğe davet ettik onlar ailecek geliyorlarsa biz de ailecek bulunm..."

"Anne hiç inandırıcı değilsin," diye kestirip attım hızla.

"Ne duymak istiyorsun Firuze? Senin ve Alparslan'ın..."

"Lütfen beni o adamla aynı cümle içinde kullanma. Rica ediyorum. Babamın o aklından ne geçiyor bilmiyorum ama ben duymak bile istemiyorum bu iğrenç fikirleri," dedim. Bu cümleler kurulmamalı ve ben hiç duymamalıydım. Midem bulanmaya başladı.

"Eğer ki sen bu akşam bu yemeğe inmezsen babanın aklında dönen her fikir büyüyecek!" dedi annem. "Ki baban seni zorla indirecek o sofraya. Kafasındaki her şeyi sana dayatması için her seferinde zıttına gidiyorsun. Lütfen bu kez, duygusal bakma ve in o yemeğe. Bir yemek yiyip kalkacaksın. Hiç yoktan babana meydan okursan bu seferki olay çığırından çıkacak ve bu kez ben müdahale etmeyeceğim Firuze," dedi açıkça. Yüzüm buruştu.

"Şimdikilere müdahale ettin mi anne?" diye sordum. "Senin gözünün önünde benim omzum ikinci kez dikişlik oldu daha geçen gün, buna bile engel olmadın sen. Bana bu konuda yardım etmemekten mi bahsediyorsun. Ah anne... Ne yaparım ben senin yardımın olmadan?"

Gerçekleri duymak, o gerçeğin ta kendisi olmaktan daha zor geliyordu benim aileme. Annem hayal kırıklığıyla bana baktı, sonra o kırgınlığı öfkesiyle gizledi. "Bu akşam o yemeğe katılmazsan bu kez ortalığı kızıştıran ben olacağım. Bilgin olsun!" dedi kapıyı çarpıp çıkmadan önce. Anneme yakışan da tam olarak buydu zaten. Kendine ne yakıştıysa onu yaptı.

***

Üzerimde ince boğazlı siyah bir kazak, altımda üst bacağımı saran siyah kumaş bir pantolon vardı. Annemin deyişiyle rezalet olan kombinimi ben sıradan diye açıklardım ve gelen insanlar için daha fazla hazırlanamazdım. Babamın giydiğim kıyafetlere karşı kısa bir bakışı vardı yalnızca. Oldukça küçümseyen ama bu hareketimin altındaki anlamı tekte yakaladığını belli eden bir bakıştı bu. Yorum yapma tenezzülüne girmemişti. Anneme de bırak ne yaparsa yapsın demişti kabaca. Bu şekilde kıyafetlerim daha fazla tartışılmadan görmezden gelinmişti.

Şimdi yemek sofrasında karşımda Alparslan vardı, annesi milim kaymamış ve aynı yerlerden özenle kıvrılmış eşarbını insanları inceledikçe düzeltiyor gibi yapıyordu ve çaprazımda oturuyordu. Fazlasıyla güler ve temiz yüzlü bir kadındı ama üstenci tavırlarını benden gizlemesi mümkün değildi. Gözleri içten içe insanları yargılamak için dolanıyordu etrafta ama bunları burada söylemeyecek eve saklayacak kadar da kendini biliyordu. Mesela kendisi bonesine kadar bir takım çekmişken üstüne, topuklu ayakkabıları üzerinde oldukça asil dururken beni yalnızca bir kez süzmüştü ve ben yine de anlamıştım. Dönüş yolunda özensizliğimden bahsedecekti.

İnsanları korkunç derecede iyi sentezlerdim.

"Bana korkutucu geliyor çıkan sesler sanki bu defa farklı," dedi annem ellerini çenesinin altında birleştirmişken.

"Farklı gelen nedir Aylin Hanım?" dedi Alparslan. Üzerinde lacivert bir takım elbise vardı. Tek bir ütü çizgisi bile yoktu, yeni tıraş ettiği sakalları, özenli duran saçlarıyla karşımda oturuyordu. Henüz rahatsız olduğum ne bir bakışı ne de bir sözü vardı ama yine de benim derdim zaten bu masada oturmaktı.

"Aynı anda yükseliyor isyan sesleri. Kopuk kopuk değiller. Bilemiyorum işte Alparslan, geçmişte yaşanılanlar o kadar uzağımızda değil. Asıl siz nasıl bu kadar rahatsınız ben anlayamıyorum," dedi annem. Benim gündemimde olmayan konular muhtemelen onların tek gündemiydi. Babamın davadan adını temize çıkarmış olması ülke genelinde bir infial yaratmıştı. Tam da annemin dediği gibi ülkenin dört bir yanından isyan ve

sokak çağrısı yapılıyordu. Bu yanıp sönecek bir har mıydı yoksa, yanıp tutuşacak bir kor muydu bilmiyordum ve ilgilenmiyordum da. Tek bildiğim insanlar haklıydı. Atılan manşetleri görüyordum. Bu bağırış boşa değildi.

"Havlayan köpek ısırmaz," dedi, bu masada bu cümleyi kuracak tek kişi vardı. Bülent'ten başka kim böyle terbiyesizleşebilirdi ki? Annem boğazını temizledi ve oğluna baktı. "Yani süslü cümleler kurmak siyasetin içinde olmayanların işidir. Biz bizeyiz burada, herkes aynı şeyi düşünüyor ama tabi siyasetin içinde olmayanlar dilerse süslü cümleler kurabilir. Kadınlar da var masada hoşlarına gider elbet."

Seviyesini konuştukça düşürüyordu. Bomboş baktım ona. Aklınca Alparslan'ı yermeye çalışıyordu siyaset dışı diyerek ama bilmiyordu ki kendini küçük düşürüyordu. Kaile ebetteki alınmadı. Hatta söylediğinin ne kadar boş olduğu hiçbir şey yapılmadan anlatıldı ona. "O zaman süslü cümleler kurmak bana düşüyor hanımlar, izninizle," dedi ve Bülent'e üstünkörü bir bakış attı ama o aptalın anlamadığına emindim. "Aslında sol aynı sol," dedi ama onu da dinlemek gibi bir isteğim yoktu. Gözlerimi tabağıma diktim. Kendime söz vermiştim, konuşmayacaktım, muhabbeti uzatmayacaktım ki yemek faslı uzamasın ve bittiği gibi kalkıp en azından odama gidebileyim herhangi bir bahaneyle.

"Aynı çapsızlık, aynı kuru gürültü. Sadece artık medya gücü var. Günümüz Türkiye'sinde gerek internet gerek televizyon, artan kanal sayıları, haber bültenleri, gazeteler... Sadece sesleri maalesef ki bizlere kadar geliyor. Eskiden olsa evde yemek masasında konuşulacak kadar kulaktan kulağa yayılmazdı. Bu da gelişen teknolojinin dezavantajı diyelim ama elbette ki korkmayalım. Çünkü biz biliyoruz ki," dedi ve babama baktı. İkisinin de yüzünde korkunç bir gülümseme oluştu ve hafifçe kafalarını salladılar.

Alparslan Yiğit babama çok benziyordu ve uygun koşullar altında ikinci bir Atilla Akın olmaya çok müsaitti. Midem bulandı.

"Bizim karşımızda rakip bile yok, ancak düşman var ve bizimle kıyaslanacak güçte değiller."

Babamla bu benzerlikleri bu denli gözüme batmasa, öfke şahlanmasa içimde suskunluğumu ebediyete kadar değil ama sofra sonuna kadar

koruyacaktım ama hiddetime yenildim.

"Sizin karşınızda halk var, farkında mısınız?" dedim ve tüm dikkatleri üzerime çektim. Dünya tam olarak böyle bir yerdi işte. Fiziksel görünüşümüzle dikkat çekmek için elimizden geleni yapardık ama aslolan fikirlerimizdi. Tüm dikkat ve dikkatsizliği dudaklarımızdan dökülecek kelimeler sağlıyordu.

"Korkmayın bu kadar, halk. Düşman değil."

Alparslan'ın gözleri ilk kez bu denli net beni buldu ve hafif bir tebessüm kondurdu yüzüne. Tıpkı babam gibi. Babamın bu yaşlarında yoktum ama sanki varmış gibi onu babamın gençliğine benzetiyordum. "İzniniz olursa Firuze Hanım, bize silah doğrultanlara düşman diyelim."

"İznim yok," dedim kaşlarımı kaldırıp. Gülümseyerek kurmaya çalıştığı üstünlüğe noksanlığımla yanıt veriyordum. Ben babam değildim, hatta öyle ki ben babamın kızı da değildim. "Gerçek bir lider kaosa dahil olmaz, kaosu çözüme kavuşturur," önce babama sonra babamdan hallice Alparslan'ın babasına baktım. "O yüzden yönettiğiniz halkın önemli bir kısmı sizi lider olarak değil diktatör olarak görüyor. Öyle ki gelecekte liderlik düşünenler de babalarının peşinden gitmeye devam ederse onların da namı değişmeyecek."

Önce Bülent'e sonra Alparslan'a baktım. İşin doğrusu Bülent'ten hiçbir halt olmazdı. Babam siyaset sahnesinden çekildiği an onun da adı sanı silinecekti. Babam da bunu farkındaydı. Siyaset öyle bir yerdi ki iyi tarafı da kötü tarafı da cesaret istiyordu.

Korkak adamlarsa hiçbir noktasında barınamazdı. Bülent korkak bir adamdı.

"Başladı yine ressam hanım," dedi korkağın teki. "Elinin boyasıyla bilmediğin meseleler hakkında konuşmamayı bir türlü öğrenemedin,"

"Bir saniye bir saniye," dedi Alparslan ve elini hafifçe havalandırdı. "Lütfen Firuze'yi dinlemek istiyorum. Masamızda yanlış anlamadıysam bir," dedi ve durdu. Bu cümleyi masadaki herkes hain diye tamamlardı. Bu kelimeyi

duymaya da epey alışıktım. Bekledim ama gelmedi. "Karşıt görüşlü var," dedi oldukça profesyonel davranarak. Onlardan olduğunu gizlemek istiyordu. "Bazen karşındakine de kulak vermelisin ki, doğrunu yanlışını daha iyi görebilesin. Ben devam etmek istiyorum bu sohbete, lütfen."

"Etrafınız karşıt görüşlü kaynıyor, az önce düşman diye tanımladınız hepsini. Neden onlara kulak vermiyorsun? Ben karşıt görüşlüysem onlar neden değil?"

"Beni eleştirecek insan benim donanımıma yakın olmalı çünkü," dedi açıkça ve kendini tamamen belli etti. Dilediği kadar onlardan sıyrılmaya çalışsa da Alparslan küçük Atilla'ydı.

"Aynı donanımı sizi destekleyenlerde de arıyor musun?" diye sordum. Cevap vermedi. "Ya da eğitim bu kadar önemliyse, benden daha donanımlı gazetecilerin sesini kesmeyerek başlayabilirsiniz karşıt görüş dinlemeye. Tutuklu gazetecilere mikrofon uzatmak da bir seçenek?"

"Hak eden hak ettiği yerde," dedi Alparslan'ın babası. Damarlarına bastım galiba, hepsi gerildi.

"Bence kimse hak ettiği yerde değil Orhan Bey."

"Firuze bu tarz cümleler sadece bizi değil adalet sistemimizi de zan altında bırakır,"

"Adalet sistemi?" dedim kaşlarımı kaldırırken. Babama baktım. "Var mı baba böyle bir sistem yoksa siz katledeli epey oldu mu?"

Alparslan'a geri döndüm. "Sen de biliyorsun ki bu katli direkt olarak bizim bab..."

"Firuze susmanı istiyorum," dedi babam sert bir sesle. Buraya kadar direnmesi bile şaşırtıcıydı.

"Ben de yemeğe devam etmek istemiyorum," dedim. Eğer ki kalkmamı isteyecekse benim de söyleyecek başka bir şeyim kalmazdı zaten değil mi?

"Hep böyleler!" Annemin şen sesi tüm havayı değiştirmek içindi ama sadece absürt durdu. Neredeyse kahkaha atacaktı ama tümüyle strestendi. "İnanabiliyor musun Mahide? Hep böyleler! Firuze gerçek bir sanatçı. Bu karşı gelişi bundan. Daima bir şeylere itiraz etmeli ve daima aksini savunmalı. Bu onları çok besliyor. Çatışma hali daima olmalı ki üretebilsinler. Zor oldu ama artık alıştım. Bir siyaset adamı ve bir sanat kadını arasında yıprandım ama alıştım."

Mahide Hanım'ın zarif kahkahasına baktım. İkisi de ortamı yumuşatmak istiyordu ama ben ortamı yumuşatmak değil terk etmek istiyordum. Olan şey buydu.

"Çok zor, Firuze çok keskin bir dile sahip," dedi annesi. Bunları öyle bir iyi niyetle söylüyordu da sanki karşısındaki karşılık veremiyordu. "İlerideki eşine sabırlar diliyorum." bunu söylerken kesinlikle oğluna bakmadı, sesinde ima da yoktu, her bir şeyden habersiz gibi, laf arasında söyledi. Gülümseyerek ona baktım.

"Konunun muhatabı burada olmadığı için yorum yapamıyorum," dedim Alparslan'ın bana baktığını bile bile. Benden hoşlandığını düşünmüyordum hatta benden etkilenmiyordu bile. Sadece beni kendine yakıştırıyordu. Hepsi buydu. Bahsettiği donanım, eğitim... Tek dertleri bunlardı. Sevmek sevilmek ya da aşık olmak. Böyle güzel duygular için fazla hırslılardı. Onların tek derdi yanlarına yakışmalarıydı.

"Her neyse konumuza dönmemiz gerekirse," dedim ama izin verilmedi. Annem "Getirdiğiniz çiçeklere bayıldım, yeniden teşekkür ederim," dedi. Ödü kopuyordu babamla birbirimize gireceğiz diye.

"Alpaslan özel olarak hazırlattı," dedi annesi.

"Onlara çok iyi bakacağım," dedi annem Alparslan'a bakarken. "Ben çiçeklere bayılırım. Bahçemden de belli olduğu üzere benim için çok kıymetliler."

Konu oralardan buralara nasıl gelmişti? Daha mantıklı bir geçiş mi yoktu? Gerçekten annemin çiçek bahçesini mi konuşacaktık? Gözlerimi devirdim ve boşluğa baktım.

"Senin evine seneler önce ilk kez geldiğimde de dürüst olayım imrenmiştim. Diğer evinizden bahsediyorum. Hayran olunmayacak gibi değildi."

Ağzıma birkaç lokma bir şey sıkıştırmak istiyordum ama her şey gözüme dünyanın en lezzetsiz yiyeceği gibi geliyordu. Hiçbir şeyden biraz peynir ve domatesli ekmek arasının ya da o ton balıklı sandviçin tadını alamıyordum. Ecevit benden tatları mı çalıyordu yoksa yeniden tat almamı mı sağlıyordu emin değildim.

"Ah o eski bahçem... İçinde olmayan çiçek yoktu. O dönem çok iyi bir bahçıvan çalışıyordu yanımızda, en olmadık çiçekleri bile yaşatabiliyordu. Şimdi o kadar çeşit yok maalesef, eksem de solup gidiyorlar."

Elimdeki çatal ucundaki yemek parçalarıyla oynuyordu. Bu sohbet ne kadar ileri giderse gitsin hiç dikkatimi çekmez sanıyordum. Bir ampul, günlerdir aradığım bir ışık ya da ışıltı. Gözlerim daldığı yerde geçmişe doğru gitti. Annemin bahçesini hatırladım. Söylediklerinden eksik kalır yanı yoktu. Sonra o her şeyi bilen çiçekçi amcayı.

"Kemal amca mı?" diye sorarken buldum kendimi. Geçmiş bir ip söküğü gibiydi. Her şey birbirine bağlıydı. Kemal amcayı görünce o bahçede zaman zaman Hüseyin amcayla sohbet edişleri geldi aklıma. Devam etti ip sökülmeye, Ecevit gittikten sonra hayatımdan çıkan parçalardan biri de o bahçıvandı. Bir kez eve geldiğini anımsıyordum ama bu hayal miydi emin değildim? Kalbim hızlandı, annem "Evet oydu ismi." dediğinde daha da heyecanlandım. Heyecanımı gizlemem gerekiyordu ama içimde bir atlı koşturuyor Ecevit'e haber vermek için kendiyle yarışıyordu.

Bir süre sessizce durdum. İnsanların sohbeti derinleştikçe ben de cesaret buldum ve elim usulca telefona gitti. Ecevit'e mesaj attım hızla.

Sanırım bir şey buldum, görüşmemiz lazım.

Benim görüşmekten kastım, yüz yüzeydi. Telefonu masaya koyduğum gibi çalmasını ve orta yerde Ecevit'in ismini görmeyi beklemiyordum. Elim hızla ekrana kapandı ve sesi kıssam da tam karşımda oturan Alparslan'ın bakışlarından kaçamadım. Muhtemelen gördü kim olduğunu.

"Müsaadenizle," dedim. "Açmam gerekiyor," annemler dikkat çekmemek için peşimden gelmezlerdi ama yine de uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım onlardan. Ben gidene kadar telefon kapandı ama bu kez ben aradım. Hemen başında olmalı ki hızla açtı.

"Ne buldun?"

"Şu an evdeyim. Görüşelim mi hemen? Mantıklı mı emin değilim ama aklıma biri geldi. Neredesin şu an?"

"Kim geldi aklına?" dedi sabırsızca.

"Yarım saate atölyede olurum," dedim. Ev uzun uzun konuşabileceğim bir yer değildi. "Olur mu senin için?"

"Çıkıyorum, oyalanma sen de," dedi ve başka bir şey demeden kapattık telefonu. Bir şekilde güzel bir emrivakiyle çıkacaktım evden. Misafirlerin yanında beni kolumdan sürükleyemezlerdi. Sonrasında bu emrivaki nasıl dönerdi bana bilmiyordum ama çıkışımı sağlaması yeterdi şimdi bana.

Arkamı hızla döndüğümde planladığım şey hızlı adımlardı, bir duvara çarpar gibi bir insana çarpmayı beklemiyordum. Ellerim karşındaki adamın omuz hizasında havalandı çarpıştığım ve kim olduğunu anladığım gibi Alparslan'dan hızla uzaklaştım.

"Sen benim peşimden mi geldin?" dedim şaşkınca. Bu ne cüretti?

"Yalnızca yolumu şaşırdım."

"Alparslan," dedim ne diyeceğimi bilmezken. "Tuvaletse aradığın üst katta."

"O adam mıydı arayan?"

"Bak Alparslan sana sadece iki konuda uyarıda bulunacağım. Birincisi misafir gidilen evde ev sahibinin peşinden her yere gidilmez ikincisi de bir daha sakın bana kişisel sorular sormaya kalkışma."

Aramıza açtığım mesafeyi bir adım kadar kapattı ve gözlerimin içine baktı.

"O adamın sana, ailene zarar vereceğini biliyorsun değil mi?"

"Sen beni duymuyor musun?"

"Sen gerçekleri görmüyor musun?"

"Seni ilgilendirmez!"

En son Ecevit'i şahsi meselesi haline getirdiğini açık açık söylemişti bana. O günden bugüne çok şey araştırmış olmalı ki şimdi bunları öne sürüyordu.

"Anlıyor musun? Seni ilgilendirmez. Ecevit'in üzerinden elini ayağını çekeceksin Alparslan."

"Elim ayağım o adamın üzerinde değil zaten, benim elim ayağım senin üzerinde. Seni uyarıyorum, dikkat edersen henüz onu uyardığım aşamaya geçmedim."

"Sen hangi sıfatla bana bu cümleleri kuruyorsun?"

"Sıfata ihtiyaç duymuyorum," dedi küçük Atilla. Yüzümü buruşturdum ve ona baktım. Burada harcadığım bu vakit Ecevit'e söylediğim vakitten yiyordu. Bir an önce gitmem gerekiyordu. Yüzümdeki o tiksinti ifadesiyle uzaklaştım ondan. Çantamı ve kabanımı alıp öyle yemek masasına geri gittim.

"Çok özür dileyerek söylemeliyim ki gitmem gerekiyor," dedim sahte bir üzüntüyle. "Yakın bir arkadaşım beni bekliyor. İyi değil sanırım, sizlere afiyet olsun," dedim ve cevapları almadan koşturarak çıkmak istedim. Bülent ayaklandı yerinden ve "Nereye gidiyorsun?" diye sordu açıkça. "Ben bırakırım hangi arkadaşınsa."

Sanırım hiçbir ihtimal, hiçbir cümle ya da engel oluş çabası beni bu kadar korkutamazdı. Onlarla kavga etmeye direnip öyle çıkmaya hazırdım ama Bülent'in bu teklifine hazır değildim.

"Gerek yok," dedim hızla. "Misafirlerimize ayıp olmasın. Ben kendim giderim."

"Ben kimseye ayıp olacağını düşünmüyorum, hem ben kardeşime bu kadar telaşlıyken araba kullandırtmam."

Ayaklandığı an, ne yapacağımı şaşırdım. Beni o götüremezdi. Dilim damağım kurudu saniyeler içinde. Ne yapacağımı bilemedim bir an. Anneme bakmak istedim, sanki o yardım edermiş gibi. Olmadık insanlardan medet umuyordum, ummadık insanlar konuşuyordu.

"Bülent haklı," dedi arka tarafımdan Alparslan. "Çok telaşlısın, araba kullanman sağlıklı bir karar değil ama benim de çıkmam gerekiyor izninizle. Yolumun üzerinden bırakırım seni istersen," dedi ve masaya döndü. "Kusura bakmayın, erteleyemeyeceğim biri aradı. Kendisiyle görüşmem gerekecek."

"Hilal'e mi bir şey oldu?" dedi annem. Herkes aynı anda sorularıyla üzerime gelmeye başladı. Bülent ayaklandı, toparlanmaya başladı. Alparslan'la göz göze geldim.

"Tamam ben Alparslan'la çıkıyorum," dedim ve tüm kargaşayı tek cümleyle sonlandırdım.

İkimizin de sessiz olduğu kısa bir yolculuk Bülent'le yapacağım tüm yolculuklardan iyiydi. Atölyenin sokağına girdiğim andan beri arabasına yaslanmış ve beni bekleyen Ecevit'i görmüştüm ve elbette o da bizi. Tarif ettiğim yerde durduğunda Alparslan çantamı taktım koluma.

"Bülent seni getirseydi ne olacaktı?" diye sordu ben inmeden. Ecevit'e bakıyordu camın arkasından. Ecevit'in de ona baktığını biliyordum.

"Bülent'in beni getirmesine izin vermezdim."

"Çünkü o kız kardeşini korumaya çalışıyor. Görüyorum ki haklı. Kendime susmam için baskı uyguluyorum şimdi ama ne yapmalı bilmiyorum. Kendi ellerimle seni ona getirdim. Şimdi ailene ne demeli?"

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Şimdi o evden çıkmış olmak yetiyordu bana. Bundan sonra gidip istediğine istediğini anlatabilirdi.

"Asla," dedi. "Seni ben getirdim çünkü bu adamdan zarar gördüğünde beni arayabil diye. Görüyorum ki aileni arama..."

"Alparslan teşekkür ederim bıraktığın için, sağ ol. Beni abimle uğraştırmadın. Bu iyiliğini unutmamaya çalışacağım. İyi akşamlar."

Araçtan hızla indim ve arkama bir kez olsun bakmadan Ecevit'e doğru ilerlemeye başladım. Ben arkamı dönmedim Ecevit ise gözlerini bir kez almadı oradan. Alparslan fenerleri yaktı ve Ecevit'in yüzünü aydınlattı saniyeler boyunca.

"Ecevit," dedim.

"Yeni şoförün mü?" diye sordu.

"Köşeye sıkıştırdılar beni. Bülent bırakmak için ısrar edince o girdi..."

"Bunları dinleyecek vaktim yok Firuze," dedi ve atölyeye doğru yürümeye başladı. "Sik kırığına sigortasını yaptın mı diyecektim. Açıklama boşuna bana, hadi. Konuşacaklarımız var. Hadi acele et," dedi ve atölye bahçesinden girdi.

***

"Bu muydu?" sesindeki boşluk beni hayal kırıklığına uğratmadı ama gözümde bir yanıp bir sönen ışığı söndürmek üzereydi.

"Ecevit hemen kestirip atma."

"Bahsettiğin adamın babamla konuşmuşluğu bile iki elin parmağını geçmez. Neyi kestirip atmayayım? Ulan ben de bir şey buldun sandım."

"Bu adam siz gittikten sonra işi bıraktı," dedim bastıra bastıra. Elimdeki en kuvvetli sebep buydu, Ecevit'i ikna edemese de beni ediyordu. "Kim bırakır Ecevit? Çok rahat, çok güzel bir işi vardı ve Atilla Akın'ın evinde çalışıyordu. Sizden sonra sadece bir kere geldiğini hatırlıyorum. Geldi

babamla konuştu ve gitti belki de. Adamın babana ve sana inandığını ve bu vicdan azabıyla bizimle çalışmaya devam etmek istemeyeceğini düşünemiyor musun?"

"Kendi ağzınla söylüyorsun! Niye ahbaplığı olmayan insanlar için gül gibi işini bıraksın. Belki taşındı adam o yüzden çıktı?"

"Çünkü insandı," dedim açıkça. Ecevit onlara insaniyet gösterilmesini hiç kabullenmeyecekti sanırım ama vardı bu ihtimal. "Bir çocuğa ve bir babaya neler yapıldığını gördü. Babam geriye kalan her ihtimalde bu adamı kalmaya ikna ederdi. Annemin gözde çalışanıydı, tüm çiçekleri soldu. Bu bile babam için yeterli bir sebep. Ecevit sonuca o kadar odaklısın ki nedenlerle ilgilenmiyorsun," dedim. Ne zamandandır kardeşini arıyordu ne kadar ileri gitmişti bilmiyordum ama sonuca ulaşamıyordu çünkü sonuçtan başka bir şey düşünmüyordu.

"Çünkü beni sadece sonuç ilgilendiriyor. Ulan kardeşim yok, kardeşim! Onu arıyorum! Elin bahçıvanının bana ne faydası olacak?"

"Ya olursa?" dedim küçücük bir umutla. "Bunun peşinden gitmeye değmez mi? Bu adam o olaydan hemen sonra evden ayrıldı," dedim yeniden. "Sizin için. Tek mantıklı sebep o geliyor. Sonra da dönmedi hiç, başka bir sebep olsa dönerdi. Ecevit küçücük bile bir ihtimalin peşinden gitmek seni kardeşine geciktirmeyecek," dedim. Korkusunu biliyordum. O söylemese de biliyordum. Hedeften uzaklaşmak istemiyordu, kardeşinden uzaklaşmaktan çekiniyordu. "Bu adamı bulup o ihtimalin peşinden gideceğiz," dedim. Gözlerime baktı. Bu kez hemen itiraz etmedi çünkü biliyordu eli bomboştu, o küçük ihtimallerden bile yoktu.

Günlerimiz o adamın peşini sürmekle geçti. Üç farklı ev gezdik, önceki kiracısı, sahibi, komşusu olduğunu öğrendik ama ne zamanki Ecevit gerçekten aramaya başladı, asıldı bu işe bulduk. Bu kez emindik kapısında dikildiğimiz evin.

"Burası mı?" dedim önüne dikildiğimiz evin kapı numarasına bakarken.

"Burası," dedi Ecevit. Müstakil, küçük bir bahçesi olan, kendi halinde bir evdi. Bahçede ağaç yoktu ama yaprakları dökülmüş çıplak fideler vardı.

Siyah işlemeli bir kapısı vardı, dış kapıda bir zil yoktu, bahçenin içi de işlemelerinin arasında gözüküyordu. Ben yerimde duruyordum, ilk cesur adım Ecevit'ten geldi. Bizi tanıyacaklar mıydı, kabul edecekler miydi bunu bile bilmiyorduk. Sadece bize kapı aralayacak herhangi bir adımın peşinden gidiyorduk. Ecevit geçip gittiği kapıyı arkasından açık bıraktı ve birkaç saniye sonra ben de o kapıdan geçtim. Zili çalmak için benim gelmemi bekledi. Bir kez göz göze geldik, çantamın kulpunu daha sıkı tuttum. İçimde çok huzursuz bir şey vardı. Adını bile koyamıyordum ondan ancak şey diye bahsediyordum. Bu şey, çok fena şeylere sebep olacaktı sanki.

Kapı zilini çaldı ve elini çekti, gözlerimizi kapıdan ayırmıyorduk.

Saniyeler sonra kapının açılacağına dair ilk sesler geldi kapının ardından. Kalbim hızla atıyor, ellerim titremiyor aksine yapıştığı dokuyu parçalayacak kadar sertleşiyordu adeta. Kapı açıldığında benim yaşlarımda bir kadınla göz göze geldik. Ne o bizi ne de biz onu tanıdık.

"Buyurun?" dedi bize bakarak.

"Merhaba," dedi önce Ecevit. "Burası Kemal Şener'in evi mi?"

Kadının gözleri Ecevit'e bakarken biraz küçüldü ama hayır çıkaramıyordu bizi. Belki de hiç tanımıyordu bilmiyordum. "Evet babam olur kendisi, siz kimsiniz?"

Babam olur kendisi... Kemal amca evde kalmazdı yalnızca gelip işini yapıp giderdi. Bir kızı var mıydı? Hayal meyal bir şeyler geliyordu aklıma. Sanırım birkaç kez getirmişti kızını ama anımız olmayacak olacak ki adına ya da bir başka şeye karşı anımsadığım bir şey yoktu.

"Kendisi evde mi?" diye sordu Ecevit. "Evdeyse çağırabilir misiniz?"

Kadın kendi sorusuna yanıt almak istedi ama yine de. Haklıydı, destursuz gelmiş babasını soruyorduk. "Kimsiniz siz? Babamı nereden tanıyorsunuz, neden görmek ist..."

"Kim gelmiş Yağmur?"

Biz çocuklar birbirimizi tanımayacak kadar çok büyümüştük ama yetişkinler yalnızca beyaz telleri ve kırışıklıkları sayesinde tanınıyorlardı. Rastgele bir sokakta görmüş olsam bu sesin sahibini sanırım yine anlardım Kemal amca olduğunu. O bizi gördü ama yüzüne tanıdığına dair herhangi bir ifade çökmedi. Oldukça yaşlanmıştı. Bize adımları fazlasıyla yavaştı. Kızına da verdiği mavi gözleri vardı, onları hatırlıyordum. Beni severdi. Bazen çiçekleri sularken ona yardım ederdim, bazen bahçede ekmek istediğim çiçekleri çizer ona verirdim benzerinden bulsun diye. Bulurdu da.

"Bilmiyorum baba seni soruyorlar. Henüz kim olduklarını söylemediler," dedi. Adam kapıya vardı, kapıdan destek aldı bir an ve kapı pervazına tutundu.

"Buyurun," dedi bize bakarken. Hiçbir şey söylemedim, Ecevit'in konuşmasını bekledim.

"Kemal amca," dedi araya hiçbir resmiyet sokmadan. Adam gözlerini kıstı ve dikkatle Ecevit'i izledi. Çıkarmaya çalışıyordu ama tanıyamazdı biliyordum. Ben tanımadıysam onu tekte kimsenin tanımasına ihtimal vermiyordum. Ecevit'in yüzünde varla yok arasında bir tebessüm belirdi. Hafızamda kalan şey onun da iyi anlaştığıydı Kemal amcayla. "Tanıdın mı beni?"

Adam bir süre sessizce Ecevit'i izledi. Hafızasını zorladı ve tam da tahmin ettiğim gibi bulamadı. Başını iki yana salladı. "Tanıyamadım evlat."

Burada belki de mühim olan adamın vereceği tepkilerdi ama ben gözlerimi Ecevit'ten alamadım. Geçmişe dair her şeye büyük bir öfke duyan adamın, geçmişe ait bir şeye ilk kez öfkeli olmadığını görüyordum. Belki yüzünde aradığım bir iz vardı, onu yalnızca Ecevit olarak görmek istiyordum, oyun arkadaşımı anımsamak istiyordum. Onu çok özlemiştim, söyleyecek tek bir kimsem bile yoktu. "Ecevit ben," dedi titrek bir sesle. Belki de bu titremeyi benden başkası fark etmedi. Herkes bu yaşını kabul edebilirdi ama on yaşına dair her hissini yalnızca yakinen ben bilirdim. Ecevit bile unutmuştu kendini ama ben biraz olsun unutmamıştım.

Zorlukla adamın yüzüne baktım. Biraz geciktim ama tüm hisleri öyle ağır aksak ilerliyordu ki yüzünde, ilk tepkisiydi belki de bu gördüğüm. Adeta

titredi yerinde, dakikalarca sabit duramayacak kadar yaşlıydı, duyduğu cümle ona daha çok dengesini kaybettirdi. Kızı bile öylesine şaşırdı ki kapıdaki yabancıya çok geç tutabildi babasını. Adam titreyen kirpiklerini kırpıştırdı, son nefeste gibi "Ecevit," dedi. Sesinde bir acı yumağı vardı. Feryat figan söyledi Ecevit'in ismini. Yetmedi tekrar etti. "Ecevit," dedi. Yaşlı gözleri sulandı, bedeni titremeye başladığında elini Ecevit'e doğru uzatmaya çalıştı ve Ecevit hızla uzandı. "Ecevit Tarhan mı?"

"Benim," dedi. "Ali Ecevit Tarhan." Ben hatırlatmayana kadar böyle bir adamın varlığını anımsamasa da geçmişten öfke duymadığı bir adamı görmek, ona seslenmek Ecevit'in sesinin tonuna kadar değişikliğe sebep oldu. Genç kadınla göz göze geldik. Büyük bir şaşkınlıkla Ecevit'e bakıyordu o da. Sanki Ecevit bu evde sık sık yâd edilen, anımsanan ve özlenen bir isimdi. O isim ölmüş gibi bahsediyorlardı ondan ve o kişi şimdi tam karşılarındaydı.

"Ecevit oğlum," dedi ve yaşlanmış gözlerden gözyaşının ne kadar hızlı aktığına şahit oldum. Babamın ağladığını bir kez olsun görmemiştim, babam bu adam kadar yaşlı da değildi ama yine de yaş almış gözlerin gözyaşları daha çabuk akıyordu. Bunu görmüştüm. Ecevit'i yıllardır görmediği bir oğlunun gelişi gibi karşıladı. Bunu ne ben ne de Ecevit bekliyorduk. Ecevit elini öpmeye kalkıştı ama Kemal amca izin vermedi. Bir babanın oğlunun saçlarını sevdiği gibi Ecevit'in saçlarını okşadı, onu bağrına bastı. "Ne çok aradım seni," dedi. "Ne çok bulmak istedim."

Ecevit kaybolmamıştı ama hepimiz onu aramıştık.

"Geldim, buradayım artık."

"Hoş geldin... İyi ki geldin, şükürler olsun ölmeden bir kez gördüm seni."

Ecevit'in elini sıkıca tutmuştu, gözleri arkalarında kalan bana kaydı. "Buyurun geçin içeri. Kalmayın kapıda," dedi ve hızla kapıyı daha çok açtı bize. "Bu hanım kızımız kim?"

Babamın omzumda bir apolet misali taşımamı düşündüğü soyadım ve onun kızı oluşum beni çoğu zaman öylesine yerin dibine sokuyordu ki adımı söylemeye bile utanıyordum. Bir yüzsüz gibi Ecevit'ten bekledim bunu ama

yapmadı. Konuşmayı öğrenmemiş bir çocuk gibi susamazdım elbette konuşmam gerekiyordu. Hiç seçmediğim ailemin yükünü çekmeye ben çok alışmıştım zaten.

"Kemal amca," dedim. Alacağım tepkinin hiç iyi bir şey olduğunu sanmıyordum ama bey demedim. Çünkü bu adam benim için de Ecevit için de küçüklüğümüzün Kemal amcasıydı. "Benim, Firuze."

Bu isim bazen bir saygıyı getiriyordu, bazen öfkeyi, bazen nefreti, bazen sevgiyi. İçimde yalnızca Firuze olamamanın bir acısı vardı. Ölüp gidecektim ama adımdan sonra gelen Akın soyadını silemeyecektim. Ben söylemesem de duyulacaktı. Ben söylemesem de insanların duygularını değiştirecekti. Yirmi beş yaşındaydım, küçükken benimle oyunlar oynayan, en sevdiğim oyun arkadaşım dışında kimse yoktu beni yalnızca Firuze olarak gören, sadece Firuze gibi bakan. Şimdi o çocuk büyümüştü artık o da bakmıyordu, kapıdaki adam da bakmıyordu.

Gözleri öfke kustu, nefret konuştu. Hiçbir şey söylemeden beni yerin dibine doğru bastırmaya başladı. "Senin ne işin var benim kapımda?" diye bağırdı. Titreyen eli hiddetle havalandı. Yarım adım geri gittim istemsizce. Küçükken ona çizip verdiğim bütün çiçek resimlerinin üstü karalanmaya başladı içimde. Benden herkes nefret ediyordu. Bu nefretin başını yine ben çekiyorum. Bunlar öylesine bakışlardı ki yedi yaşındaki Firuze resimlerin üstünü karalarken, ki bu bir güzel anının daha eksilmesiydi, öl Firuze dedim. Öl, bak bil bu kadar nefretle yaşanmaz. Öl!

Üzerime doğru yürümeye çalıştı bir yarım adım daha uzağa gittim. Bir adım uzaklaşmıyordum çünkü beni çok iteceklerdi. Her itişte bir adım gidersem Ecevit'ten uzaklaşırdım biliyordum. Başımı yere eğdim, ihtiyar adamın yüzüne bakamadım, yine koca ailenin yükünü tek başına sırtladım. "Ne yüzle geldin sen benim kapıma? Defol!" bedeninin aksine sesi çok kuvvetliydi. Beni, bana doğru yürüyerek itiyordu. İkinci kez "Defol..." derken o adımlarının önüne Ecevit'in eli geçti ve "Kemal amca," dedi. "Benimle geldi."

O sesin nasıl kesildiğini, o gözlerin Ecevit'e nasıl büyük bir hayal kırıklığıyla baktığını biliyordum. İnsanlar Ecevit'e benim yüzümden hayal kırıklığıyla bakıyordu. Beni yanına yanaştırmamış olan adamın yanında

yürümeme bile tahammül edemiyorlardı ve içimde korkunç bir fısıltı haksızlar mı diyordu. Haksızlar mı Firuze? Söyle, haksızlar mı?

Adamın dudaklarından acı dolu bir nida koptu, ilk gözyaşım yere damladı. "Ecevit..." dedi feryat figan. "Sen kimlerle berabersin Ecevit? Kimleri aldın yanına?"

Adam varlığıma en az benim kadar isyan ediyordu. Ecevit benim konumumu elbet unutmamıştı ama belki de ilk kez kendisi dışında biri böylesine hatırlatıyordu. Yerin dibindeydim, nefes alamıyordum, kendimi açıklayamıyordum. Bu adamın canı Ecevit ve ailesi için de yanıyor olabilirdi, benim babam bu adama da kötü şeyler yapmış olabilirdi. Her şey mümkündü. Bu öfke bana fazla gelmedi, çok alışıktım ama Ecevit'in yanında çok zor geldi. Ölmeyi kaldırmaya tercih ederdim ama kaldırmaktan başka çarem yoktu.

"Ben kimseyle beraber değilim," dedi Ecevit. Bunu sanki biraz da kendisine söylüyordu ama hiç şüpheye düşmemeliydi. Bizim yan yana yürüyor oluşumuz bile yol arkadaşı olduğumuz anlamına gelmiyordu. İçini rahat tutsaydı, ben yerimi çok net görüyordum ve ona biraz olsun kızmıyordum. "Ama seninle konuşmam gerekenler var ve onun da burada olması en doğrusu. İzin ver girelim."

"O alçağın kızını evime mi alayım?"

"Kemal amca biraz olsun hatırım varsa izin ver girelim," dedi Ecevit. Gitmem gerekiyordu ama yerimden kıpırdamıyordum. O kapıdan geçmek istiyordum, göreceğim muameleye rağmen bir köşede oturmak istiyor ve bir şeyler duymak istiyordum. Başımı kaldırdım. Bir kez de ben rica edecektim, hangi yüzle ya da cesaretle bilmiyordum ama ben de kuracaktım birkaç cümle. Babasının koluna girmiş kadın "Baba," dedi ama. "Kapıya kadar gelmişler, girsinler," dedi. Babası kızına baktı, bari sen yapma der gibi. Kızı Yağmur ısrarcı oldu, "Ecevit geldi," dedi babasının gözlerinin içine bakarken. Önemli olanın bu olduğunu vurguluyordu. Belki babası bu anı çok beklemişti, benim için bu anın bozulmaması gerektiğini savunuyordu. "İzin verelim gelsinler. Hadi baba, daha fazla kalma ayakta."

Adam başını iki yana sallaya sallaya, büyük bir hayal kırıklığıyla arkasını döndü ve yavaş adımlarla yeniden yürümeye başladı. Yıkılmışlığını beden dilinden bile rahatça okuyabiliyordum. Varlığım Ecevit'in varlığını bile kamçılamıştı. Böyle berbat bir var oluş mümkün olabilir miydi? Benimle beraber oluyordu. Yağmur babasının arkasından baktı bir süre ve sonra bize döndü. Önce Ecevit'e baktı ve gülümsedi. "Hoş geldin," dedi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum inan... Babam seni çok bekledi, çok aradı. Hoş geldin," diye yeniledi. Gözlerinin içi gülüyordu bunları söylerken.

Ecevit selamını başıyla aldı yalnızca, başka bir şey söylemedi. Muhtemelen içeri girmeyi düşünüyordu yalnızca, şimdi tek umurunda olan buydu.

"Bilmiyorum hatırlıyor musun beni ama ben hatırlıyorum seni biraz. Beraber babama saksı taşıyorduk," diye devam etti Yağmur. Ecevit'in derdinin ne çok uzağında kalıyor bunlar diye düşünüyorken Ecevit'in sesini duydum.

"Hatırlıyorum Yağmur,"

Sanırım böylesine istenmediğim bir yerde, daha ağır bir hisle tanışmam, daha çok canım yanmaz ve kalbim böylesine sağanak bir yağışın altında kalmaz sandım. Başım ilk kez Ecevit'e kalktı ve ona baktım. Hatırlıyordu. Bir tek bana dair şeyleri hatırlamıyordu. Evimize arada sırada girip çıkan ve hiçbir şeyi unutmayan benim bile zorlukla anımsadığım o küçük kızı, yıllarını geçirdiği diğer küçük kızdan daha çok hatırlıyordu. Burada olma amacım, hedefim, merakım... Her şey içimde en geriye itildi bir an sadece hayal kırıklığı hissettim. Korkunç bir hayal kırıklığı. Akşam günceme bu anı şöyle özetleyecektim; hayal kırıklığından ölünebilse o an ölürdüm.

Yağmur, "Çok sevindim," dedi ve bana dönmese, konuşmasa bu hayal kırıklığının elinden can verecektim. "Firuze," dedi ve kapıyı daha çok araladı. "Gel lütfen, babam..." dedi ve kelimeleri yarım kaldı. "Sadece... Beklemiyordu. Gel, hoş geldin sen de."

Burayı girmem için izin isteyen Ecevit'ten daha sıcak bir karşılamaydı ama canım o kadar yanıyordu ki gülümseyemedim. Göz pınarlarımı sildim sadece, "Teşekkür ederim," dedim yalnızca. Önden Ecevit girdi, peşinden girdim ve Yağmur ikimizin de önüne geçti. Onun adımlarını takip ettik.

Eski model koltukların olduğu antika bir evdi. Oldukça temiz ve topluydu, her şey nizami şekilde yerinde duruyordu. Beyaz tül, işlemeli perdeler çekiliydi, pencerenin yanında küçük bir kitaplık vardı. Yerde kırmızı işlemeli bir halı vardı. Modern modadan hiç etkilenmemiş geçmişi içinde taşıyordu. Böyle yerleri çok severdim normalde. Şimdi dikkatimi bile çekmedi. Kemal amca tek kişilik bir koltuğa oturmuştu, baş köşedeydi. Yüzümüze bakmıyordu. İkili bir koltuk vardı, bir ucuna Ecevit oturdu ve elini bastırdı yanına. Sanırım diğer ucuna oturmamı bekledi ama elinin hemen yanına oturdum.

Aramızda bir karış mesafe vardı ve ben bu karışları hiç bitiremeyecektim.

Kısa bir an oturduğum yere baktı sonra önüne döndü. "Ben hemen içecek bir şeyler getireyim size, çay mı içmek istersiniz kahve mi?"

Dişlerimi sıktım, andan tamamen koptum ve orta sehpaya baktım. Yalvarıyorum çay isteme. "Zahmet etme," dedi Ecevit. Kahve istemesinin bir farkı var mıydı? Yoktu. O gün yaptığım şey kahve de olsa, kahveyi dökecekti ama bunu içimdeki yedi yaşındaki Firuze'ye anlatamazdım. Sadece Ecevit çay istemesin diye yalvarıyordu.

"Olur mu öyle şey? Ne zahmeti? Açsanız, yiyecek bir şeyler de ind..."

"Çay kâfi."

Sağanak yağış doluya dönüştü, kalbimden seken dolu taneleri göğüs kafesime çarpıyordu. Nefes alamadım. Elim kolyeme gitti, kutup yıldızının sivri uçlarını parmaklarıma batırdım. Acıyı hissetmiyordum. Bana soran Yağmur'a zorlukla "Su yeterli," dedim parmak uçlarımı kanatacak kadar sapladım. Ecevit, Kemal amcayla konuşuyordu ama duysam da anlamıyordum. Toparlan Firuze. Toparlan. Buraya gelmenin bir amacı var. Şimdi toparlan, sırası değil.

"Nasılsın Kemal amca?"

"Gördüğün gibi," dedi adam. Artık bizi karşıladığı gibi değildi. Benim varlığım tüm özlemini çalmıştı sanki ondan. "Sen nasılsın?"

"Gördüğün gibi," dedi Ecevit aynı şekilde. "İyi gördüm seni," Kemal amca, dayanamadı baktı Ecevit'e.

"Yaşlı bir adam ne kadar iyi olursa o kadar iyiyim," dedi. Onu sebepsizce anladım. Halbuki yaşlı değildim, belki de insanlar benim için gençliğinin baharında derdi ama yine de çok iyi anladım onu. Ecevit'i izlerken "Koca adam olmuşsun," dedi. Sanki dönüp dönmeyeceği belli olmadan savaşa gönderdiği oğlunu hiç beklemediği bir anda görmüştü. Umudu kesmişti, belki savaş bitmişti, belki kaybetmişlerdi ve oğlunun yokluğuna alışmıştı

"Yaş otuz oldu," dedi Ecevit.

"Oldu mu o kadar?" diye sordu biraz şaşırdı. Otuz... Değildi.

"Yok daha yirmi sekiz. Düz hesap söyledim."

Düz hesap söylememişti. Ona baktım. Büyütüldüğü yaşı söylemişti. Gülümsüyordu bunu söylerken. Acı çekip çekmediğini bile anlamıyordum. Kemal amcaya baktım. Anlamaz sandım ama sanırım anladı. Başı hafifçe sağa doğru yattı, kaşlarını çattı ama kızgın değildi, çok üzgündü görebiliyordum. "Düz hesap söylenir mi oğlum yaş?"

"Senin yaşın kaç oldu?"

"Altmış üç," dedi Kemal amca.

"Düz altmış beş işte," dedi gülümseyerek. Hiç fark etmeden iki yaş mı ekliyordu herkese yoksa bu bir tesadüf müydü?

"Deme işte onu," dedi Kemal amca. Gerisini ne ben ne de Ecevit tahmin ediyorduk. Ecevit'in yüzündeki alay dolu gülümseme yerle bir oldu. "Baban o iki yılı geri almak için çok çabaladı zamanında,"

Nutkumuz tutuldu, alaşağı etti tek bir cümle bizi. Ecevit'in içindeki zelzele benim de şehrimde yıkıntıya sebep oldu. O çoğu şeyde yüzüne yerleştirdiği gülümseme yok oldu. Oğlunu gönderdiği savaştan yenilgi haberi geldi sanki ve onlarca eve ölü bedenler önce matemler ulaştı. Yediği darbeyi sindiremedi, Kemal amcaya baktı. "Sen," dedi sönük bir sesle. "Babamla

pek yakın değildin," dedi. Belki de onun aklına asla bu adamın gelmemesinin sebebi buydu. Onların hiçbir yakınlığı yoktu. Kemal amca çok kendi halinde bir adamdı, gelirdi işini yapar hemen giderdi. Babamla bile pek muhatap olmazdı.

Yaşlı adam başını salladı. "Kötü gün dostuymuşuz biz," dedi. "Birbirimizin iyi gününü pek bilmeyiz." Nasıl bir samimiyet oluştuysa aralarında, Ecevit'ten sonra oluşmuştu. Ecevit başını salladı hafifçe. "Anladım," dedi yalnızca. Sonra durdu bir süre ortadaki sehpayı izledi, sanırım bunu duymaya ihtiyaç duydu. "Çok mu uğraştı iki yaş için?" diye sordu. Kemal amcanın yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. Başını ağır ağır iki yana salladı.

"Bir insan evladı ne kadar uğraşabilirse," dedi zorlukla. "o daha da fazlası kadar uğraştı. Her ihtimalin peşinden gitti. Her cezayı göze aldı. Kim umut verdiyse iyi kötü ayırt etmeden peşine düştü. Kanun dinlemedi emir dinledi. Kanunsuz emre uymanın suç olduğunu, babana suç işlete işlete öğrettiler. Neden? Oğlunun iki yılını almak için."

Kanunsuz emre uymanın suç olduğunu, babana suç işlete işlete öğrettiler... Yutkundum.

Yağmur elinde bir tepsiyle girdi içeri. Dört bardak çay vardı üstünde. Bir de su. Benim önüme çayla beraber suyu da koydu. Ecevit'in önüne konulan çaya baktım. Kimse uzanmadı gelen bardaklara Yağmur sessizce bir köşeye oturdu, ortamdaki ağırlığı hissetti sanırım hiçbir şey söylemedi. Bir süre hiçbirimiz konuşmadan sadece boşluğu izledik.

"Kemal amca benim öyle lafı çok uzatmak gibi bir amacım yok," dedi. Dirseklerini dizlerine bastırmış, parmaklarını birbirine geçirmişti. "Ben kardeşimi arıyorum," dedi sonra Ecevit hiç uzatmadan. "Melike'yi hatırlıyor musun?" adamın acısından sonra şaşkınlığını sezdim. Muhtemeldir ki o da öldüğünü düşünüyordu ama yine de başını salladı.

"Hatırlamaz olur muyum?" dedi sonra gözlerini kaçırdı. Emin oldum, evet o da öldüğünü düşünüyordu. "Ama..."

"Öldü deme," dedi Ecevit ona izin vermeden.

"Öldü," dedi ama o. Ecevit öfkelenmedi ama isyan etti adeta. Ağzından dökülen nidada yalnızca acı vardı. Başını iki yana salladı ve tavana baktı. Âdem elması defalarca kez gidip geldi aynı hizada. Bağırıp çağırmadı bu kez, isyan etti, kızdı.

"Mezarını gördün mü?" dedi. Babamın söylediği geldi aklıma. Çünkü babasının cenazesine katıldı ama kardeşinin cenazesine katılmadı demişti. Babama zerre güvenmiyordum ama Melike'nin yaşadığından ben de emin olamıyordum. Ya da yaşamama ihtimali beni öylesine korkutuyordu ki umut edemiyordum.

"Ecevit bak oğlum," dedi adam ve biraz daha döndü Ecevit'e. "Bu yaşına kadar getirmişsin kendini, ne zorluklardan geçtiğini ben hayal bile edemem ama senin canını yakacak tek söz etmek bile ist..."

"Kemal amca ben buraya senin halini hatırını sormaya gelmedim," sert değildi, yalnızca derdini anlatmaya çalışıyordu. "Benim kimsenin haliyle vaktiyle ilgilenecek ne vaktim ne halim var. O yüzden senden ricam ne biliyorsan ne düşünüyorsan söyle. Beni üzmek üzmemek... Bunlara bakma. Bana olan olmuş," dedi. Yenilmişti, bunu kabullenmişti. Hayata yenilmişti Ecevit. Belki babama ya da bir başkasına değil ama hayata yenilmişti. "O yüzden duygularını bir köşeye koy, bana yardım edebileceksen et. Edemeyeceksen, ben çayını içip kalkayım."

Kemal amca sessiz kaldıkça, yardım için geldiğimiz ilk kapının kapandığını hissediyordum. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Ecevit de sanırım anlayacağını anladı. Çayına uzandı ve büyük bir yudum aldı. Yutkundum ama anda kalmayı başardım. İkinci yudumu alacaktı ve kalkacaktık biliyordum ama cümleler ikinci yudumdan önce geldi.

"Ne duydun ne öğrendin şimdiye kadar da böyle bir şüpheye kapıldın?"

Ecevit ikinci yudumu almadı ve Kemal amcaya bakarak çay bardağını geri koydu.

"Kardeşimin öldüğüne dair hiçbir belge yok," dedi ellerini yeniden birleştirirken. "Ne bir hastane kaydı ne bir ölüm belgesi ne bir mezar taşı.

Yok. Aradım taradım. Babam öldükten sonra ona dair bir şey yok. Daha bebekti babam öldüğünde, eğer ki ölseydi elbet bir mezarı olur..."

"Kimsesizler mezarlığına baktın mı?"

Canını yakmaktan kaçtığı cümleyi kurdu ama yine böylesine açıkça kurulmamalıydı bu cümle. Ecevit'in hâlâ bir kalbi vardı, inkâr etse de atıyordu ve kabul etmese de hassasiyetleri vardı. Benim bile kulaklarımı tıkamak istediğim bu cümle ona ne yapardı?

Ecevit'i sökerdi, Ecevit'i dikerdi.

Ölümün bile adaletsiz olduğunu kimsesizler mezarlığı anlatırdı. Herkesin bir annesi babası yok muydu? Kim vardı ki denizden çıkan, gökyüzünden düşen? Kimsesizler mezarlığı da ne demekti? Kişi ancak ailesini istemiyorsa kişi eğer ailesinden nefret ediyorsa kendisi seçmeliydi bunu ölmeden. Kimsesizlik ancak kişinin tercihine bırakılmalıydı, kimsesizler mezarlığının ismi değişmeli kendini bir yere ait hissetmeyenler mezarlığı olmalıydı ve bebekler oraya gömülmemeliydi.

Melike bir bebekti ve orada olmamalıydı.

"Benim kardeşim kimsesiz değildi ki," dedi Ecevit çaresizce. Gözlerimi yere indirdim. Yaşlarım akmaya başladı, boğazıma ince teller dolanıyordu. Nefesimin kesildiğini hissettim.

"Senin kardeşini kimsesiz bıraktılar ama," Bu uyarıyı daha öncesinde verdiği için belki dur durak vermeden devam etti Kemal amca. "Sen babanın nasıl öldüğünü biliyor musun?" diye sordu. Dudaklarımı ısırdım, gelecek her şeyden ölesiye korkuyordum.

"Kalp krizi," dedi Ecevit, benimle aynı cevabı sesli dile getirirken. Sesi titriyordu. Kalbinin olmadığını iddia eden adamların da kalbi titrerdi. Ecevit'in kalbi titriyordu.

"Ecevit git bildiklerinle kendine yeni bir hayat kur oğlum, babanın hatırın..."

"Babam nasıl öldü?"

Ensemden kaynar sular süzülüyordu. Parmaklarımı içe doğru büktüm korkuyla. Kemal amca yeniden sessizliğe gömüldü. "Ölüm raporuna baktım ben. Kalp krizi yazıyordu. Nasıl öldü benim babam?" son soruyu bastıra bastıra defalarca kez sordu. Kemal amca cevap verene kadar kendiyle beraber bu soruyu yerden yere vurdu.

"Baban zar zor inşatta bir iş bulmuştu senden sonra geçinebilmek, kızına bakabilmek için. Hiçbir yer kabul etmiyordu babanı. Kabul eden de vazgeçiyordu. Buna sebep olanların Allah gani gani belasını versin," derken ilk kez bana baktı. Gözlerimi kaçırdım hızla. Buradaki özne benim babamdı. "Ancak sigortasız, üç kuruşa amelelik buldu. Ne bir baret ne bir ip ne bir eldiven çalıştı aylarca bir ekmek, bir litre süt için," dedi ve sonra yine uzun uzun sessizleşti.

Bir litre süt ve bir ekmek. Gönlünün zenginliğiyle anımsadığım adamın muhtaç olduğu iki besin, canımı ne kadar yakabildiyse o kadar yakmaya başladı.

"Sonra?" dedi Ecevit. Ara vermeksizin duymak istiyordu.

"Bir gün bir telefon geldi bana, baban. Düşmüş, çok yüksekten değil ama çok tehlikeli bir yere. Uzun kalın bir demir, babanı kötürüm bıraktı," dedi. Bahsi geçen uzun kalın bir demir saplandı sanki kalbime. Ağzımdan çıkacak olan sesi dudaklarımı ağzıma örterek kapattım. Kemal amca devam etti. "Bir hastane kaydı bulabildin mi bu konuyla alakalı?"

Ecevit'e bakacak cesaretim yoktu. Ailemin ailesini nasıl yok ettiğini dinliyordum. Beden diliyle yanıtladı sanırım, sesini çıkaramadı.

"Bulamazsın ne babanın sigortası vardı ne de babanı kabul edecek bir hastane. Mimledir oğlum senin aileni bu ülkede. Mimlediler Ecevit. Bir tanıdık doktor bulduk da benim kimliğimle yaptık işlemlerini yalvar yakar, bir metre demir girmişti babanın bacağına. Kimse dönüp bakmadı adama, niye? Oğlu vatan haini diye. On yaşında çocuğu hain, babasını haini yetiştirici bellediler."

Adamın cümleleri zihnime bir fırçanın kılları gibi çarpıyordu, bir tablo çiziyordu ve Hüseyin amcanın o halini kanlı canlı görebiliyordum. Ellerimde işlediğimiz bir cinayetin kanı vardı. Akın ailesindeki tek katil Bülent değildi. Bülent bir kişiyi öldürmüştü biz bir aileyi öldürmüştük. O kötürüm kalan adamın gideceği yolları hep çiçekli çizerdim. Çünkü o tek başına savaşırdı, tek başına uğraşırdı ve tek başına bakardı çocuklarına. O adam gerçek bir baba kavramıydı ve yürüdüğü yollar çiçekli olmalıydı, kötürüm geçilen hangi yolun çiçeği bir anlam ifade edebilirdi?

"Tek bacakla hem kızına bakmaya çalıştı aylarca hem de bir umut hapishane yolunda gitti geldi. Bir gün vazgeçmedi, senin babanı copla dövdüler Ecevit. Bu kansızlar yüzünden," dedi ve beni işaret etti. Benim çocuk olmam, okumayı yazmayı bile henüz tam olarak bilmemem neyi değiştiriyordu ki? Zamanında Ecevit de çocuktu, zamanında Ecevit'in suçlu olduğu ihtimalde bile babası suçsuzdu ve zamanında Melike de bir bebekti. Beni onlardan ayıran neydi? Bana duyulan her merhamet Hüseyin amcaya da Melike'ye ihanet değil miydi? Şayet Melike öldüyse ruhu çökmeyecek miydi ensemize? Ben daha bebektim demeyecek miydi? Beni bu nefretin dışında ne tutacaktı? Hangi kuvvet? Akın olmam mı? Ant içerdim ki derimi yüzerek kurtulabilseydim o soy isimden, derimi bizzat ben yüzerdim.

Ben merhameti hak etmiyordum, Ecevit'i hak etmiyordum ve içimdeki yedi yaşındaki Firuze de beni hak etmiyordu. Benim hak ettiğim tek bir şey vardı. İçimden durmaksızın bana fısıldanıyordu.

"O yine de vazgeçmedi sizden. Benim hayatımda gördüğüm en onurlu adamdı senin baban! En sefil ölümü yaşadı! Dünyanın en onurlu adamını sefalet içinde ölüme terk ettiler! Engel olamadım. Bir tedavi çok görüldü senin babana!" eli havalanıyordu hiddetle sallanıyordu. İsyan ediyordu. "Senin baban tanıdığım en vatansever adamdı, iki çocuğu vardı. İkisi de öğretmen olsun, insan yetiştirsin bu vatana isterdi. Ne oldu? Bir evladının gençliğini çürüttüler hapishane köşelerinde, bir evladını kimsesizlikten öldürdüler. Melike şayet öldüyse, kimsesizlikle öldü!"

Nefes nefeseydi. Sadece o değil. Onunki şiddetli konuşmaktandı. Ya bizimki? Tırnaklarımı bacaklarıma batırıyordum, başımı dik tutamıyordum. Ben ailemle beraber bir gece ansızın yok olmak istiyordum.

"Git önce kimsesizler mezarlığında ara kardeşini! Bulamazsan yaşadığına dua et. Ortadan yok oldu kardeşin. Ulaşamadım, bulamadım, bu yaşımda vicdan azabı kaldı bana. Organ kaçakçıların mı eline düştü, dilendirenlerin mi yoksa bir hastalığa mı kapıldı? Senin kardeşine sahip çıkmama bile izin verilmedi. Git ara ama tek başına ara, hainleri takma peşine."

Ecevit'e tehdit olarak kalkmıyordu eli ama bana tehdit olarak kalktı. "Takma! Aileni yok ettiler. Yediden yetmişe hepsi aynı bunların. Dostunu düşmanını karıştırma. On yaşından değilsin sen, bu kız düşmanın kızı!" üzerime yıkılan tavanın altında can çekişiyordu bedenim. Adama bakıyordum ağlıyordum, sesimi çıkaramıyordum. Yaşlı adamın nefes alış verişleri bozuldu, rengi morarmaya başladı ama ölüme giderken bile bir insanın öfke kusacağı bir insandım ben. Bunu kabulleniyordum. "Avucunuza aldığını her şeyi yok ettiniz," dedi. "Senin o baban yanarak can versin," dedi. "Önce bu aileyi şimdi ülkeyi yok edeceksiniz," dedi. Konuştukça kendini kaybetmeye başladı. Yağmur'un sesini duymaya başladım. Dehşetle girdi araya.

"Lütfen gidin," dedi babasının yakasını gevşetirken. Yerimden kıpırdayamıyordum, gömülmüştüm adeta kıpırdamıyordum. Ecevit kolumdan tutmasa ben orada o adamın beni öldürmesini beklerdim. Kolum Ecevit'in elindeydi. Savurmadı beni adımları çünkü o da yavaş yürüyordu. Kapıyı açtı, çıktık evden. Çıktığımız an kolumu bıraktı. Gerisindeydim, ne yaptığını görebiliyordum. Hayır ne yapamadığını görebiliyordum. Bahçe kapısından birkaç sarsak adımla çıktı. Ayakları tutmuyordu adeta. Yönsüz kaldı, evsizler gibi. Nereye gideceğini bilemedi, biraz döndü olduğu yerde sonra kaldırdı kafasını gökyüzüne. Yağmur çiseliyordu benim göz yaşlarımdan yavaş akıyordu ama Ecevit'in yüzüne düşüyordu. Gözleri kapalıydı, çektiği acı fiziksel gibi yüzü kasılmıştı. Kalbi ağrıyordu, tanıyordum bu ifadeyi.

Ne bir adım geriye gittim ne bir adım geri. Özür dileyemedim, teselli edemedim ya da adını söyleyemedim. Kamburu çıkmıştı, nefes almıyor, hareket etmiyordu.

"Git Firuze," dedi ansızın. Gözlerini açmadı, sadece bunu istedi benden. Şimdi bir ayna uzatsalar bana kendimi görmemek için yüz parçaya

ayırırdım onu. Beni görmek istemiyordu onu anlıyordum ama gitmeyi istemeyecek kadar da bencildim.

"Ecevit," demek istedim ama tekrar etti harflerin ortasında.

"Firuze git," dedi. Tuttuğu nefesi, suyun altından çıkmış gibi geri aldı, acı onun boynunu büküyordu görüyordum. "Oooof!" diye bağırdı yolun orta yerinde. Ağzımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım. "Ooof," dedi defalarca kez. Şakaklarına vurdu, kalbine vurdu. "ne yaptılar benim aileme?"

Ali Ecevit Tarhan ağıt yakıyordu, ayakta kalacak kuvveti kalmadı, geçti bir köşeye kaldırıma çöktü. Yağmur hızlandı ama yine de gözyaşlarımı geçemedi. Gök gürüldedi ama yine de Ecevit'in ağıtını gerisinde bırakamadı.

IX "her temas olay yerinde bir iz bırakır"

Biz geldiiiik!

Önce yıldıza basalım mı? Basalım basalım...

Twitter'da #ÜzümBuğusu hashtage ile, instagramda uzumbugusuofficial hesabında ve burada bol bol yorumlarda buluşalım mı?

Bir sonraki bölüm taslağını çıkarınca karar vereceğim zamanına. İki bölüm kadar uzunlukta olabilir. Hesaplardan duyururum. Keyifle okuyun

INSTAGRAM; dilanduurmaz

Beni fiziki olarak bu dünyadan koparmayı beceremmemiş her his, hırçınca ruhuma saldırıyor. Hastalanan bir beden yok olmaya yakın erir, hacmini azaltır, sahibine yük olmaz. Hastalanan bir ruh yok olmaya yakın ağırlaşır, hacmini arttırır, sahibine yük olur.

Bedenime tahammül ediyordum ama ruhumu taşıyamıyordum. Tek başına yürüdüğüm kaldırımın orta yerinde durdum ve ellerimi dizlerime bastırdım. Yağmurun bedenimde ıslatmadığı bir yer bile kalmamışken kalbim kuruluktan çatlamıştı, çatlaklarına kan doluyor, susuz kalp hızla kanı emiyordu. Dizlerime doğru eğildim, yoldan geçen bedenim yoruldu sanacaktı ama bu tümüyle ruhumun peşimden gelecek takati kalmayışıyla alakalıydı. Soluklanmak istedim, soluklanamadım. Yaşlar yüzümden buluttan dökülen yağmurla yarışacak hızda dökülüyordu.

Ecevit'le dakikalarca, belki bunu saat olarak bile dile getirebilirdim, o kaldırıma çökmüştüm. İkimiz de sırılsıklam olmuştuk. Ecevit'in yüzüne bakmaya cesaret edememiştim değil, utanmıştım. Onun izlediği boşluğu izlemiştim sonra ansızın, hiçbir şey söylemeden, kaldırımdan destek alarak kalkmıştı. Omuzları düşük, adımları yavaştı. Arabasına binip gitmişti. Beni orada bırakıp gitmesi beni üzmemişti, o kaldırımdan kalkarken eliyle destek alması beni kahretmişti. Tıpkı benim bu kaldırımda dizlerimin üzerine eğilmem gibiydi. İkimizin de ruhu son nefeslerini alıyordu sanki, bedenimizin içinde can çekiyordu, hacmi artmıştı, taşıyamıyorduk.

Kemal amcanın söyledikleri aklımdan çıkmıyordu, büyüyordu, artıyordu, çoğalıyordu ama biraz olsun susmuyordu. Ağzımdan acı dolu bir nida koptu ve gökyüzüne bakmak istedim. Yağmur damlaları izin vermedi. Yüzüme yağdılar, biraz olsun işlediğim günahları temizleyemediler. Islak saçlarımı arkaya doğru çekiştirdim ve doğrulduğumda kablolu kulaklığımı çıkardım. Taktım, zorlukla bir şarkı açtım. Son sesti ama yine de yaşlı bir adamın sesini bastıramıyordu.

Dışarıda yağmur yağıyor, üstüm ıpıslak, kalbim kupkuru ve ben yapayalnızım. Kendimle alakalı her şeyi pekiştirerek söylemek zorundayım, kalbim apacıyor.

Saatlerce yürüdüm, bir kez bile arabaya binmeyi düşünmedim. Yıldırımlar düştü geçtiğim yerlere, yağmur bir arttı bir azaldı, üşümem geçti, ayaklarım yoruldu ve ben arabayla kısa sürmeyen yolu saatler süren bir yolculukla tamamladım. Acım belki biraz diner diye, dinmedi. Kapının önünde duran korumalar daha ben eve varmadan beni gördüler de ellerinde şemsiyeyle bana koştular. Kuru tek bir damlam kalmamıştı ama emir sebeplerden bağımsızdır. Ben evin içine girene kadar şemsiyeyi tuttular. Kapı açıldığında evin içini kirleteceğimi bilsem de kulaklığımı çıkarmadan çamurlu ayakkabılarım, üstümden damlayan sularla yürüme başladım. Annemle göz göze gelmesem de beni görür görmez yanıma geldiğini görebiliyordum. Bir şeyler de söylüyordu ama Kemal amcanın sesini engelleyemeyen müzik annemin sesini bastırıyordu.

Defalarca kez durdurulmaya çalışıldım ama bir şekilde aştım da odaya vardım. Geçtiğim her yeri kirlettim ve bunu kendime çok yakıştırdım. Kapımı kapatmak istediğimde sertçe itildi ve kulaklığım horca söküldü.

Karman çorbandı zaten kablo, benden alındığı gibi yere fırlatıldı ve kapı çarpılarak kapatıldı. Annem bana parmak salladı. "Bu ne hâl?" diye haykırdı. Doktorluktan emekliliğe ayrıldığından beri benimle çok daha fazla muhatap oluyordu ve bu onu sanırım yaşlandırmıştı. "Aklımı kaçıracağım bu ne hâl! Bak günlerdir, günlerdir yoksun meydanda! Babanla derdimiz başımızdan aşkın diye sana sıra gelmiyor, görmezden geliyoruz ama sen ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun Firuze? Ülke sokağa döküldü, neler oluyor sen farkında mısın? Neredesin, ne yapıyorsun sen?"

Çok öfkeliydi, kusacaktı kokusunu alabiliyordum. Üzerimdeki kabanı çıkardım ve boşluğa bıraktım. "İlgilenmiyorum," dedim açıkça. Benim için olan her şey artık bir gazete haberinden ibaretti. Umurumda değildi, ülkenin hali umurumda değildi. Babamın hali, annemin hali... Her neyse. Benim hiçbir şey umurumda değildi, içimdeki evi idare edemiyordum ben ülkenin halini düşünemeyecektim.

Annemin dudaklarını şaşkınlıkla aralandı, güldü, öfkeyle güldü hem de. "İlgilenmiyorsun?" dedi.

Başımı salladım. "Umurumda bile değil," dedim bu kez.

"Baban herhangi bir suikast girişimine karşı çevresinde elli kişiyle adım atıyor ve senin umurunda değil öyle mi?"

"Tabi ona da muhteşem bir mağduriyet doğ..."

"Firuze kes sesini!" dedi üstüme yürüyerek. Benim konuşmamı istemiyor ama benimle konuşmak istiyordu. Annemi anlamak için çabalamayı bırakmıştım. Karşısında durdum ve ona baktım. "Kes sesini. Bir kere de düşman olma! Baban günlerdir bizim için, ülkesinin içi..."

"Anne ne olur çık."

"Dinleyeceksin beni."

"Dinlemeyeceğim."

"Bencil!" diye bağırdı hırsla. "Bencil! Bunca sorunun arasında senin hasta olmana üzülen baban içi..."

"Anne babam bunca derdinin arasında Ecevit'i de öldürmeye çalıştı," dedim ve arkamı dönüp sandalyeme oturdum. Annemle aramıza mesafe girdi ama yüzündeki tiksintiyi görmemek mümkün değildi. Ardı ardına cıkladı ve hayal kırıklığıyla baktı bana.

"Tek derdin o adam değil mi?"

Cevap vermedim.

"Biz burada nelerle uğraşıyoruz, senin tek derdin o adam! Bize zarar verdiğini göre göre..."

"Benim tek derdim o adam,"

"Kör müsün sen? Ne yapacağını açık açık söyleyen bir ad..."

"Benim tek derdim o adam."

"Sus Firuze!"

"Benim tek derdim o adam."

"Firuze kes diyorum sesini!"

"Benim. Tek. Derdim. O. Adam."

"Baban tek derdini yok etsin diye uğraşıyorsan bunu başaracaksın!" Gözleri kocaman açılmış, kelimeleri bir canavarın kolları gibi uzanmıştı bana. Birkaç dakikadır ağlamıyordum, gözlerim doldu yeniden. Havalanan eli yumruk oldu ve indi, nefes nefese yüzünü çevirdi ve sakinleşmek ister gibi ortalığa bakındı. Annemle de konuşmuştu, açıkça Ecevit'i ortadan yok etmek istiyordu ama yine de annemin ağzından duymak çok zoruma gitti. Çünkü annem ne olursa olsun, Ecevit'ten babam gibi bahsetmezdi. Gerekirse susardı ama yine de konuşmazdı.

"Babam zaten Ecevit'i yok etti anne," dedim titrek bir sesle. "Sadece Ecevit'i de değil, ailesini de yok etti. Babam şimdi benim derdimi mi yok edecek?" diye sordum. Annem yüzüme bakmıyordu, en azından şu ana kadar. "Kendisine söyle ki derdiyle beraber kızını da yok eder ve bu şimdiye kadarkilere benzemez."

Hızla bana çevirdi gözlerini. Hayreti de korkuyu da gördüm gözlerinde. "Sen neler diyorsun Firuze?"

"Dürüst olayım mı?" diye sordum, dudaklarım büzülmüştü. Cevap vermedi.

"Nefes alamıyorum," dedim, gözlerimden arka arkaya yaşlar düştü. "Nefes almaya kendimi layık görmüyorum,"

"Firuze ne olur sus,"

"Nefes almak için çabalamak istemiyorum,"

"Firuze..."

"Sizin çekmediğiniz vicdan azabını çekmekten çok yoruldum. Ecevit gerçekten benim derdim, ne oldu biliyor musun o çıkagelince?" o hiddeti dağıldı ve bana acıyla bakmaya başladı. Annem beni kaybetmekten korkuyordu ama annem beni kaybettiğini görmüyordu. "Senelerdir çektiğim bu acının ne kadar gerekli ve yetersiz olduğunu anladım."

Melike'yi kimsesizlik öldürmüştü. Hüseyin amcayı çaresizlik öldürmüştü ve ben sadece Ecevit için vicdan azabı çekmiştim. Ne yetersizdi, hiç fark etmemiştim. Az önce beni bir kaşık suda boğmak üzere olan annem hızla geldi ve dizlerimin önünde çöktü. Ayağında topuklu ayakkabıları ve ayakkabılarını örtecek bollukta bir pantolon vardı. Yeni boyattığı saçlarını fönlemişti, tüm güzelliğiyle karşımdaydı ama ona bakınca kendimi göremiyordum.

"Kızım," dedi elimden tutarken. "Yeniden psikoloğa gitmeni istiyorum, lütfen. Bak Firuze bu şekilde,"

"Yaşanmaz değil mi?"

Gözlerini kapattı ve başını arkaya attı. Yanakları şişti ve ofladı. "Çok hassas bir ruhun var. Hep böyleydin. Bununla baş edemiyorsun. Bak, sen kabul etmesen bile sanatın bile bundan geliyor ama bu sana zarar veriyor artık. Lütfen Firuze yeniden terapiye..."

"Anne Melike hakkında bir şey biliyorsan ne olur söyle."

Onu dinlemediğimi biliyordu zaten. Başını eğdi isyan edercesine sızlandı. "Sana yemin ederim bilmiyorum. Firuze ne olur kendinle ilgilen, bırak artık o aileyi. Ne olur! Kendini yok edeceksin. Ne olur kendinle ilgilen..."

"Sen kötü bir kadın değilsin, Hüseyin amca öldükten sonra hiç mi merak etmedin o kalan bebeği? Babam mı izin vermedi yoksa?"

"Firuze ne olur kendine dön! Bırak şu aileyi..."

"Melike kimsesizlikten öldü." Yaşlarım annemin saçlarına akıyordu. "Keşke onun yerine be..." sanki ağzımı kapatsa değişecekti benim istediklerim. "Sus artık!" dedi ama bu kez kızarak değil, ağlayarak. Melike gerçekten ölmüştü... Annem bu cümleyi bile kurmama izin vermiyordu. Kalbimdeki çatlaklar sızladı. Ölü bir bedeni arıyorduk biz. Melike kimsesizlikten ölmüştü.

Annemin elini ittim ve kalktım oturduğum yerden. "Ne yazık," dedim çöktüğü yerden anneme bakarken. "Babamla evlenmek seni kötü bir kadın yapmış. Sen iyi bir kadın değilsin. Ecevit'in annesi ne çok severdi seni..." dedim. Beni de.... Severdi. Koca bir geçmiş zaman. Emindim, şimdi helak olmamızı istiyordu. Annemi oradan öylece bıraktım ve banyoya girdim.

***

O yağmurlu günün üzerinden iki gün geçmişti. Ecevit'e ulaşamıyordum.

Telefonlarımı açmıyor, mesajlarıma dönmüyordu. Bazı anlar beni tetikliyor, nefesimi kesecek bir korku yaşıyordum; bazı anlar beni görmek istemediğini düşünüyor bu üzüntüyle kendimi sakinleştiriyordum. Babamı bir kez görmüştüm sanırım. Bir gece ansızın odama girmişti, beni izlemişti uzaktan, bana yaklaşmıştı, gözlerim kapalıydı. Saçlarımı okşamıştı birkaç

saniye sonra da çıkmıştı. Annem ona belki de bir şeyler anlatmıştı bilmiyordum. Derdi ben değildim bu dönem, kameralara oldukça alaycıl ve umursamaz bir tavır sergilerken işin iç yüzünde büyük bir kaos dönüyordu. Babama sorsak bu alaycıl tavrına siyasi zeka derdi ama bana soran olsaydı, kendi sonunu hazırlıyor derdim.

Halk bağırıyordu, babam duymuyordu.

Babam zaten çoğunlukla duymamayı tercih ederdi, istedikleri konuşulmuyorsa bir de ona kendinizi duyurmanız mümkün olmazdı. Bu kaosun sonu nereye gidecekti bilmiyordum ama içten içe de işime geliyordu. Ecevit'le ya da benimle uğraşacak vakit bulamıyordu. En azından ben öyle umuyordum.

Kumral saçlarıma incili bir toka taktım arkadan ve kemerimi bağladım. Arabayı zorlukla hatırladığım o marangoz dükkanına doğru sürdüm. Ecevit istemeden onun şahsi alanına zorla girmek istemiyordum ama başka çarem kalmamıştı. Ecevit'i bulmak zorundaydım. Aracımı dükkânın az ötesine park ettim ve yürüdüm. Ayaklarım bir ileri bir geri gidiyordu. İçeride olmasını istiyordum ama içerideyse bana nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. Ya da biliyordum. Her neyse.

Cesaretimi topladım varana kadar, hiç beklemeden girdim içeri. Belki de böyle cesur olmamın en büyük sebebi, Ecevit'in burada olmadığını hissetmemdi. Ben Ecevit'i hissederdim. İçeride benim yaşlarımda genç bir adam vardı kafasını bana kaldırdı ve göz göze geldik. "Buyur abla," dedi. Ne söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, birkaç saniye alık alık ortalığa bakındım.

"Eee... Merhaba kolay gelsin."

"Sağ ol. Alacak eşyan mı vardı?" dedi.

"Yok hayır,"

"Bir şey yaptırmak istiyorsan bugün müsaitliğim yok,"

"Ben Ecevit'e bakmıştım," dedim daha fazla uzatmadan. Gözlerimi kırpıştırdım ve genç adama baktım. Geçen sefer geldiğimde görmemiştim. "Burada mı acaba?"

Adamın kaşları çatıldı ve bana daha dikkatli baktı. "Ecevit abime mi?" dedi ama beni çıkaramadı.

"Evet. Burada mı acaba? Ya da gelir mi?"

Adam başını iki yana salladı ve şüpheyle süzdü beni. "Yok burada değil de sen kimsin?"

"Ben bir arkadaşıyım," dedim. Başka ne denir bilmiyordum. "Kendisine ulaşamadım, önemli bir konu vardı da. Görmem gerekiyor. Gelecekse, ben bekleyeyim."

"Ben de bir arayayım, ismin neydi?"

"Yok yok..." dedim telaşla ve iki adım attım. "Arama sen. Şey olmasın... Hani hoş olmaz. Şöyle ki yani, eee... Sen nerede olduğunu biliyor musun?" her cümle ağzımda gevelenip duruyordu. Buraya gelirken başkasıyla konuşmak için bir plan kurmamıştım, yalanlar uydurmamıştım.

"Evindedir."

"Gelecek mi peki?"

"Yok gelmez. Sen kimdin bu arada, ben seni çıkaramadım," dedi. İyi ki çıkaramıyordu, yoksa benimle bu kadar bile konuşmazdı.

"Tanışmadık, o yüzden. Peki bana Ecevit'in ev adresini verme şansın var mı?" dedim patavatsızca. Elbette ki vermezdi ama yine de şansımı denemek istedim o an. Anlık bir gaflete düşer diye.

"Abla ben sana niye ev adresini vereyim?" dedi ama haklı olarak. "Arayayım işte, adın neydi senin?"

"Hayır arama," dedim bastıra bastıra. Ecevit'i kızdırmak istemiyordum. "Bak ben bir sürpriz yapmak istiyorum ona, o yüzden hani bilmesin

geldiğimi,"

"Sen Ecevit abinin şeyi misin?"

"Neyi miyim?"

"Yani... Kız arkadaşı mısın?"

Dışarıdan tam olarak böyle gözüktüğümü bu asla beklemediğim cümleyle fark ettim. İrkildim, biraz korktum, ne yapacağımı bilemedim, şaşırdım, ürktüm, heyecanlandım. "Y-yok..." demeye çalıştım. "Hayır, arkadaşıyım yalnızca." Oyun arkadaşıyım...

"Bak gerçekten hiç güven vermediğimi farkındayım, kadının birine neden güvenesin ki ama adresini almamın bir yolu yok mu?"

"Yani abla sen olsan kendine adresi verir miydin?"

"Verirdim," dedim, tümüyle yalandı.

"Kusura bakma ben veremem. Ara dersen ar..."

"İsmail abi gidiyorum ben!" dükkânın içine ansızın giren ve beni yerimden sıçratan erkek çocuğuna baktım. Lise çağlarında duruyordu, saçları kısaydı, boyu uzundu. Üzerinde siyah bir mont altında eşofman vardı. Elinde de beyaz bir torba. "Farah abla yemek koydu Ecev..."

"Tamam oğlum," kuracağı cümleyi hızla böldü adam. Ecevit diyecekti. Söyletmedi. "Sen git," dedi ve çocuğa yaklaştı. Cebine biraz para sıkıştırdı. "Dolmuşa binme, taksiyle git." Kısık sesle konuşsa da duymuştum. Şüpheyle onlara baktım. Ecevit'e mi gidiyordu? Biraz daha bir şeyler fısıldadı ve çocuğu gönderdi. Onları hiç duyamadım. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir ihtimalin peşine düşecektim yine.

"Sen şimdi vermiyor musun adresi?"

"Hayır ablacım vermiyorum."

"Haklısın," dedim kapıya yaklaşırken. "Kolay gelsin o zaman sana. Ben yeniden ararım onu, iyi günler," dedikten sonra hızla çıktım dükkândan. Cevap bile veremedi bana. Buradan taksiye binmesi için aşağıdan caddeye çıkması gerekiyordu. Ben arabaya bindim, dikkat çekmemek için sokaktan çıkarak önden gittim sonra yavaşladım. Tam da tahmin ettiğim gibi çocuk caddeye çıktı ve taksi beklemeye başladı. Uzaktan onu izliyordum, ben de onun bineceği taksiyi bekliyordum. Çok geçmedi elini kaldırdığı taksilerden biri durdu. Nereye gidiyorduk bilmiyorduk, gerçekten Ecevit'e mi gidiyorduk onu da bilmiyordum ama yolun yapılan bir eylem için kapatılan yoldan geçmeyerek uzadığını fark ettim. Bir an taksiyi kaybedecek gibi oldum. Şoför biliyordu ama ben hangi yolun kapalı olduğunu bilmiyordum. Bir an ters şeride girdim, bir trafik faciasına ya da yalnızca kendi aracımın perte çıkmasına sebep olacak bir hamle yaptım ama yine de taksiyi kaybetmedim.

Kırk dakika kadar süren bir yolculuğun sonunda rezidansların bir site konumunda ardı ardına sıralandığı bir yere geldik. Arabamı park ettim ve ben de hızla indim. Tek bir bina yoktu, kaybedersem bulamazdım. Güvenlikteki adamın yanında durdu. Ne yapacaktım? Beni almazlardı ki içeri. Adamın birini aradığını görüyordum ama duyabileceğim bir mesafede değildim. Şifreli kapıya baktım. O kapıdan geçemezdim. Kimse de açmazdı zaten bana. Adamın bu muhitte oturan herkesi tanıması mümkün değildi. O kapıyı açtığı an benim halihazırda o kapının önünde olmam gerekiyordu. Bir risk aldım, ev sahibi gibi geçip gittim önlerinden. Adımlarım kendinden emindi, bir yabancı gibi durmamak için elimden geleni yapıyordum.

Elim bilmediğim şifreyi tuşlamak için düğmelere gitti. Bir... Kapının tam şu an açılması gerekiyordu ve benim bu denk gelişle içeri girmem gerekiyordu. İki... Üç tuşa daha basarsam şifre uyarı verecekti, kapı açılmayacaktı. Üç... Ve dört olmadan kapı uzaktan bir hamleyle açıldı. "Kimliğini çıkarken alırsın," dediğini duydum adamın ve ben hızlıca girdim kapıdan. Beni tanıma ihtimali vardı. Yüzümden değil ama kıyafetimden muhakkak anımsardı. Hızla kabanımı çıkardım. Toplu saçlarımı saldım ve çantamdan beremi alıp taktım. Asansörlerin önüne geldiğimde o ancak kapıdan geçmişti. Düğmeye bastım ve başımı onun geleceği yönün tersine çevirdim. Kalbim hızla çarpıyor, dilimi damağımı kurutuyordu ama her şey tıkırında işliyordu. Biraz daha sakin kalmayı başarırsam olacaktı.

Bakmasam da yanıma vardığını hissediyordum önce o bindi asansöre ve sekizinci kata bastı. Hemen ardından ben de yedinci kata basarken sırtımı döndüm ona ve yanan ekranı takip ettim. Kendimi kaçak gibi hissediyordum ama kesinlikle öyle davranmıyordum.

Yedinci kata geldiğimizde hızla indim asansörden ve merdiven aradım. Yan yanaydılar zaten. Hızlı hızlı iki bölmeye ayrılmış merdivenin ilk kısmını aşarken, diğer kısmı sadece yarıladım ama o bile fazla geldi. Merdivenin bittiği yerde bir kapı vardı, asansörden inen çocuk o kapıya yönelmişti. Hızla geri inerken çıktığım az merdiveni trabzanlara tutundum ve görünmeyecek şekilde kapıya baktım. Kulaklarım çınlıyor, yanaklarım yanıyordu ve açılacak kapıda bir başkasını görmekten ölesiye korkuyordum.

Nefes nefese burnumdan solurken kapı ikinci kez çalındıktan sonra açıldı ve çocuğun yüzünde bir gülümseme oluştu. "Selamın aleyküm abi?" dedi ve tanıdım.

"Aleykümselam, hoş geldin," dedi Ecevit. Dik tuttuğum omuzlarım düştü, daha sıkı tutundum ve dudaklarım öne doğru hafifçe büzüldü. İyiydi. Allah'ım şükürler olsun... Yüzlerce kez şükürler olsun... Teşekkür ederim... Defalarca kez, teşekkür ederim... Elimi dizime bastırdım, çökmek istedim olduğum yere. Çok zordu. Onu bulduktan sonra kaybetme korkusu çok zordu. Onu bulmadan önce kaybın gölgesi yoktu ensemde. Ben Ecevit'in olmayışına alışıktım zaten, onu bekliyordum ama somut varlığını unutmuştum. Zihnimde yaşıyordu ve ben yalnızca yaşamasını istiyordum ama şimdi, Ecevit geldiğinden beri, bana nasıl davranırsa davransın, bana ne yaparsa yapsın ve bana nasıl bakarsa baksın onun somut varlığına çok alışmıştım. Bunun elimden alınması sonum olacak gibi hissediyordum. "Geç içeri," dediğini duydum.

"Yok abi benim gitmem lazım. Farah ablam yemek yapmıştı, onları getirdim. Gideceğim hemen. O kusma sesi senden mi geliyordu az önce,"

"Hastayım biraz?"

Kusuyor muydu? O an fark ettim sesindeki az da olsa değişikliği. Hastaydı...

"Yediğin bir şey mi dokundu?"

Ecevit'in kısık gülüşünü zorlukla duydum. "Oğlum ben bir ay çöpten beslensem benim yine yediğim şey midemi bozmaz, öyle hastalıktan benimkisi. İlaç kullanıyorum zaten. Geç hadi sen de içeri bir bardak çay iç öyle git,"

"Abi valla gitmem lazım ya, başka zaman geleyim olur mu? Al sen bunları," dedi ve poşetleri uzattı. Ecevit uzanıp aldı ve "Bekle," dedi. Sonra bir an elini de görmez oldum. Gidip geldi kısa zamanda, hiç uzatmadan cebine bir şeyler sıkıştırdı çocuğun. İki büklüm yaptı bedenini ama cebine giren muhtemelen paraya engel olamadı.

"Ecevit abi ne yapıyorsun ya," dedi ama Ecevit ensesinden tutup duruşunu düzeltti. "Taksiyle dön," dedi, "Giderken de yiyecek bir şeyler al kendine."

"Abi ne alakası var Allah aşkına, ben onun için mi getirdim?"

"Ben sana onun için mi getirdin dedim? Ya gir içeri çay iç ya da kayb..." kolumda tuttuğum kabanımın cebinden anahtarlığım benden habersiz bağımsızlığını ilan etti ve düştüğünde bom merdivenlerde sesi yankılandı, hareket etmeden ellerim havada korkuyla kaldım. Derin bir sessizlik oluştu merdivenlerde, eğilip almadan, kalbim korkuyla atıyorken bekledim. Yukarıdan bana uzanacak bakışları bekledim titrerken. Ne söyleyecektim? Ellerim buz kesti. Çok kızacaktı bana, daha kızmadan kızdığında hissedeceklerim oturdu vücuduma. Saniyelerce hareket etmedim ama gelip bakan olmadı, aksine vedalaştılar. Elimi karnıma bastırdım, Ecevit'in kapısının kapanma sesini duymayana kadar da hareket etmedim. Kapı kapandı öyle eğilip aldım lanet olası anahtarı. Anahtarı aldım ve temkinli birkaç adım attım.

Ne yapacaktım şimdi?

Sesini duyunca yok olan korkum, kendini bir başka korkaklığa bırakmıştı. Ecevit'in kapısına kadar gelmiştim, beni o kapıdan geçirir miydi ondan bile emin değildim. Beni o kapıdan geçirmezdi... Biliyordum işte neyi gizliyordum? Bana söyleyeceği bir hoş geldini yoktu, neden geldiğimi soracak ve çok kızacaktı. Kapı yüzüme kapanacaktı. Hastaydı zaten,

moralini daha fazla bozmama gerek var mıydı? Yoktu ama yine de adımlarım son basamağa kadar geldi. Git Firuze, dedim kendi kendime. Kovulacağını bile bile çalma o kapıyı. Git. Kalbini kırma bile isteye, sen istemesen de o atıyor ve her yara sana yük oluyor. Git...

O son basamağı atamadım, elim havalanmadı hiç kapıya. Arkamı dönüp gitmek için ilk hamlemi yaptığım an otomatik ışık yandı ve adımlarım hızlanmak istedi ama ilerleyemedim. Arkamdan kuvvetli, çok kuvvetli, iki el bir elini benim ağzıma kapattı ve beni devirmek için baskı uyguladı ve bastığım merdivene düştüm. Ecevit'in kapıyı ne zaman açtığını anlamadım, başıma silah dayadığını ve beni merdivene serdiğini anlayamadım. Bağırışım avucunun içinde dağıldı. Bu kapıyı açarken kim olduğumu hayal etti bilmiyordum ama uyguladığı kuvvet, güçlü bir erkeği devirecek kuvvete yakındı. Beklediği de buydu belki. Bana dörtte biri de yeterdi bu konum için ama bunu ayarlayamadı. Biz göz göze gelene kadar, benim sandığı o düşman olduğumu anlayana kadar, bu kadar kuvvete gerek olmadığını fark edene kadar sırtımı merdivene, silahı alnıma bastırdı. Acıyla inledim, gözlerim acıyla yaşardığında Ecevit'in gözlerine baktım. Dip dibeydik, gözleri bu silahı sıkmaya hazır şekilde bana bakıyordu. Kaşları çatıktı, yüzü taş kesilmişti ve o yüzüne yayılan şaşkınlığa an be an şahit oldum.

Elleri o güçlü adam olmadığımı anlayınca yavaş yavaş yumuşadı ama bırakmadı beni. Bıraksa düşerdim zaten. Ağzı birkaç kez açıldı kapandı da konuşamadı. O ben olduğumu anladı ama benim kalbimdeki korku tek bir an bile azalmadı. Vücudumun titreyişi hızlandı, sanırım ben anlasam da kalbim anlamadı ölmeyeceğini. Kalbim korkuyordu, o benim gibi değildi. Yaşamak istiyordu. Ecevit hızla silahı alnımdan çekti ve beline yerleştirdi. Elini sırtıma yasladığında ağzımdaki elini yavaşça çekti, "Sakın bağırma," dedi. Bırakırsa düşeceğim her halinden belli olacak ki, tuttu kollarımdan, yavaşça düşürdüğü yerden kaldırdı.

"Allah'ım bana sabır ver," dedi kollarımı tutmuşken ve beni eve doğru yürütürken. "Allah'ım bana sabır ver!" dedi yine. Üçledi beni bir koltuğa bırakırken. "Allah'ım bana sabır ver."

Koltuğa çöktüğü gibi bedenim, ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım, titrememin geçmesi için içimden saymaya başladım. Nefes alabiliyordum

ama duvarlarım üzerime çöküyordu. Ecevit belinden çıkardığı silahı, sıkmak için hazır hale getirmişti, tehlikesiz bir hale getirdi. İçindeki kurşunları avucunun içine döktü ve kıvrak hamlelerle ve bizden uzaklaştırdı. Seri bir hamleyle bana döndüğünde eli havalandı. Ağzına geleni söyleyecekti ama bana bakınca sustu. Eli havada ağzı açık kaldı ve derin bir nefes alıp tavana baktı. Yeniden sabır istedi. Gitti bir bardak su getirdi önüme koydu, karşıma oturdu. "İç onu," dedi. Ellerimi bacaklarımın arasından çıkarmaya cesaret edemedim. Şu an o suyu içmek istemiyordum. "Senin ne işin var burada Firuze?" dedi bağırmadan. "Aklımı kaçıracağım. Ne işin var senin burada? Nereden buldun? Ulan oradan buradan sinyalle ulaşma diye telefonun sinyalini bile engelledim," dedi. Kaşlarımı bir çocuk gibi çatmaktan alıkoyamadım kendimi ve ona baktım. Günlerdir nasıl korktuğumu biliyor muydu?

"Marangoza gittim," dedim dik tutmaya çalıştığım sesimle. Ona çok kızmak istedim bir an. "Seni sordum, evinin adresini istedim vermediler. Tam o an, çocuk girdi içeri. Bir şeyler söyleyecekti oradaki adam engel oldum. Ben de sana geldiğinden şüphelendim peşine düştüm."

Çok kötü şeyler anlatıyormuşum gibi daha da sinirleniyordu. "Peşine düştün?"

"Peşine düştüm."

"Ya cehennemin dibine gelseydi?"

"Açsaydın o zaman telefonlarımı. Korktum Ecevit! Sana bir şey yaptılar diye aklım çıktı. Korktum," dedim gizlemeden. Benim gizleyecek hiçbir duygum yoktu. Hepsini bas basa bağırarak söyleyebilirdim. Umursandığı yoktu zaten içimde kalmasaydı en azından.

"Firuze iç suyunu sakinleş kalk git evimden," dedi ve kestirip attı. Belki kapının önünde kovmadı beni ama içeride kovdu. Gösterdiği suya baktım ve derin bir sessizlik girdi aramıza. Ne yapacaktım? Gitmek istemiyordum. Masanın üzerindeki ilaçlara baktım. Yağmur altında kalmıştık ikimiz de çok uzun bir vakit. Belki o yüzden, belki de üzüntüden. Bilirdim, üzüntü; tüm bedenimizin en büyük düşmanıydı. "Sana söylüyorum," dedi bastırarak.

Dudaklarımı yaladım ve suya uzanmak için titreyen elimi çıkardım. Suya uzanmadan önce sorma gereksinimi duydum.

"Suyumu içince mi gideyim yoksa sakinleşince mi?"

İkimiz de su bardağına baktık. Standart bir bardakta. Üç dört yudumda biterdi ve biliyordum ki suyunu içince diyecekti ama bilmiyordu ki o suyu onlarca yuduma bölecektim.

"Sakinleşince git," dedi ama o. Başım eğik olmasa böyle rahat tebessüm edemezdim. Yumruk yapıp açtığım elimi suya uzattım ve avucumun içinde sıkıca tuttum suyu. Bir yudum aldım ama geri bırakmadan dizlerimin üzerine yasladım.

"Niye açmıyorsun telefonlarımı?" dedim ona bakıp. Geriye yaslanmış, kolunu koltuğun köşesine yaslamış, parmakları çenesine dokunuyorken bana bakıyordu. Git der gibi. "Günlerdir seni arıyorum. Bir kere açmadın telefonunu. Bir kere Ecevit. Niye açmadın?"

"Hesap soruyor," dedi sinesi aldığı nefesle yükselirken. Gözlerini yumdu. "Kafayı yiyeceğim hesap soruyor,"

"Hesap sormuyorum, soru soruyorum."

"Konuşmak istemedim çünkü," dedi açıkça. Bunun sebebi zaten belliydi, inanmam için ondan mı duymam gerekiyordu? Masadaki ilaçları kontrol ettim göz ucumla.

"Hasta mı oldun?"

Cevap vermedi.

"Kusuyor musun?"

Yine cevap vermedi. Evin içi sigara kokuyordu ve sehpanın orta yerinde bir çay bardağı ve sigara küllüğü vardı. Onlarca ölü izmarit yatıyordu içinde, kaç kişiyi katletmişti kafasının içinde onları söndürürken kim bilir. Belki de yalnızca ailesini düşünmüştü. Bilmiyordum.

"Sen iyileşince mi aramaya devam edeceğiz Melike'yi?"

Bu soru tümüyle hâlâ Melike'yi beraber arıyor muyduk bunun korkusuydu. Denklemden beni çıkarmış olabilirdi. O izmaritlerden biri belki de bendim.

"Çenen düştü, sakinleştin galiba?"

Başımı iki yana salladım ve gözlerimi kaçırdım. Ne suyum bitmişti ne de sakinleşmiştim. Birbirimize bakmayı bıraktık ve Ecevit bir sigara daha yaktı. O kadar uzun zaman geçti ki Ecevit'in ilaç içtikten sonra boşluğu izlerken gözlerinin daldığını görebiliyordum ama inatla kapatmıyordu. Nefesimi bile dikkatli alıyordum rahatsız olmasın, varlığım batmasın diye. Acaba gerçekten olur mu, ben buradayken kendini bu kadar salar mı, uykuya yenik düşer mi... Bunları sorguluyordum ama ya hastalığı ya da içtiği ilaç baskın geldi ve uyuyakaldı. Başı koltuğu yaslıydı, hafifçe düşmüştü ama tamamen değildi. Tek kişilik bir koltuk değildi uzanabilirdi ama uyumak aklında yoktu. Ben bile gitmemiştim zaten daha. Kesinlikle uyumak istemezdi. Temkinli adımlarla ona tümüyle baktığımda, oturduğum konumu biraz bile bozmamıştım. Yanakları biraz kızarmıştı, belki de ateşi vardı. Göğsü zaman zaman hırıltılı nefesleriyle inip kalkıyordu. Ciğerlerine kadar hastalık inmişti belki de ama yine de sigarayı azaltmadan içiyordu. Bir süre sadece onu izledim. Saçlarını, beyaz tenini, elmacık kemiklerini, sakallarını, küçük gözlerini.

Küçük gözleri olan çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşürdü ve o adamların gözleri kapandığında o çocuk hallerinden pek de farklı olmazlardı.

Ecevit'ten gözlerimi zorlukla ayırabildiğimde evine bakmak istedim. Beyaz duvarlarına siyah üç kişilik bir koltuk bir koltuk, benim oturduğum tek kişilik bir başka koltuk, karşımda iki kişilik daha küçük bir koltuk, ortada yine siyah renkte bir sehpa, üçlü koltuğun tepesinde kalan bir aydınlatma, benim koltuğum arkasında kalmış bir kitaplık, kitaplığın köşesinde de bir yükselti ve plak vardı. Hiçbir yerde bir işleme, kabartma ya da ince iş yoktu. Dümdüzdü. Hiçbir fazlalık yoktu. Amerikan mutfak odayla bir tezgâh aracılığıyla ayrılıyordu. Beyaz duvarların aksine geriye kalan şeyler siyahtı. Ve hatırlıyordum, muhtemelen bununla alakası da yoktu ama Ecevit

küçükken Beşiktaşlıydı. Umarım şimdi küçükken hayal ettiği bir evde yaşıyordu.

Yeniden Ecevit'e baktım. Bu artık kontroldü. Uyanmasın istiyordum. Kitaplarına baktım. Tek bir yayınevine ait klasikler düzen içinde dizilmişti. Kitap okumayı seviyordu. En sevdiği kitap hangisiydi acaba? Bunları hiç bilmeden, birbirimizi hiç öğrenmeden büyümüştük. O büyümüştü en azından. Zihnimde Ecevit nasıl bir adam olmuştur diye düşünürken zaten tahmin etmiştim. Küçükken ne bulursa okurdu. Ne bulursa... Ayırt etmeden. Bir kitap kurdu gibi. Ayaklanırken buldum kendimi. O kitaplığın önüne gittim sessizce. Elimin gittiği kitap belki de konfor alanım oldu. Okuduğum bir kitaptı. Hamlet elimdeydi. Acaba kitaplarının altını çizerek mi okuyor diye açmak istedim ama ince bir not kâğıdı düştü. Korkuyla Ecevit'e baktım. Hayır bu düşen kâğıt onu uyandıracak bir gürültü değildi ama beni görürse çok kızardı.

Kâğıdı yerden aldım. Okumadan yerine koyacaktım ve uzaklaşacaktım ama merakıma yenik düştüm ama Türkçe olmayan el yazısını okumak kolay olmadı. Ecevit'in yazısı hâlâ çok çirkindi.

"Pederem revza-i rızvan be du gendum befrûht

Men çirâ mülk-i cihan râ be covî nefrûşem"

Kâğıda baktım bir süre. Bir yerden tanıdık geliyor diye düşünmeme kalmadı, atölyede yine Ecevit'ten düşen bir not defterinde okuduğumu anımsadım. Değil ne dediğini anlamak, dilini bile çözemiyordum. Kâğıdı yerine geri koydum ve kitabı aldığım yere bıraktım. Görürse beni çok kızardı ama o kahrolası merakım da durulmuyordu. Bu kez plaklarına gittim. Küçükken babamın plaklarını dinlemeyi ne çok severdik. O plak takılınca oyunumuzu bırakır, sırt üstü yatar gökyüzüne bakarak çalan şarkıyı dinlerdik. Bulutlardan hikayeler bulurduk. Bazen kendi hayallerimizi kurardık. Hepsinde beraberdik. Büyüyünce ben de alacağım bundan derdi. Almıştı...

Elim sırayla dizilmiş plaklarının üzerinde dolandı. Tesadüf eseri, isimlerini okumak için bakmıyorken, tek amacım Ecevit'e ait herhangi bir şeye dokunmakken bir plak çarptı gözüme. Aralara sıkıştırılmış ne başta ne

sonda, tam ortada bir plak. Benim yaşamak için çırpınan kalbim çok nadir heyecanla çarpardı. Göğüs kafesim bir kapı gibi zorlandı. Plağı tuttum parmaklarımın ucuyla ve yavaşça çektim. Üzerinde siyah v yaka bir kazak, saçları arkadan alçak bir topuz, boynunda bir kolyeyle olan bir kadın.

Sezen Aksu. Firuze.

Güneşin doğuşu tek başına; yalnızlıkla kalbini karatmış bir insan için bir şey ifade etmezdi. Lakin o güneş, kişinin sonuna kadar çektiği siyah perdede ufacık bir boşluk bulabiliyorsa ve oradan sızabiliyorsa, sızan ışık parçası kalbi karanlıkta kalmış kişinin bedenini bulabiliyorsa onu karanlıktan kurtarmaya yetmezdi belki ama değdiği yeri ısıtmayı başarırdı. Güneşin doğması yine bir şeyi ifade etmezdi ama siyah perdeyle görmediği güneşin varlığını yeniden gözlerini kapatana kadar anımsatırdı. Bir ışık parçası benim siyah perdemde bir boşluk bulmuş gibi hissettim. Kalbim aydınlığa çıkmadı ama görmeyi reddettiğim güneşin doğuşundan haberdar oldum bir an.

Ecevit plaklarımızı hatırlıyordu... Belki ona bunu söylesem çok kızardı, gitmeye kalkışırdı ama şimdi uyuyorken, Sezen Aksu'nun resmine bakarken ve gözlerim yaşlarımla parlıyorken bunu biliyordum. Dilediğince inkâr edebilirdi artık, görebiliyordum. Plaklarımızı da en sevdiği plağı da unutmamıştı. O plağın üzerinde benim adım yazsa da evine almıştı. Gözyaşım akmadan sildim. Plağı yerine yerleştirirken diğerlerine bakmak istedim. Fikret Kızılok ismini gördüm çıkarabildiğim kadarıyla ama ansızın arkamdan bir hışırtı geldiği an nasıl iterek bıraktığımı anlayamadım. Korkuyla ellerimi arkama sakladım ve Ecevit'e baktım. Kalkacağına emin olacağım kadar hareket etti ama hayır sadece bu hareketliliği yalnızca koltuğa tümüyle uzanmak içindi.

Uykusu öylesine derin çökmüştü ki benim burada oluşum tümüyle zihninden kopup gitmişti, rahatça uyuyordu. Yoksa düşmanın yanında böylesine derin uyuyamazdı insan, bilirdim ben. Karşısındaki ikili koltuğa geçtim, önce biraz hareket etmeden onu izledim. Sonra onu böyle izlemek, tüm bedenimdeki acıları kesen bir ağrı kesici gibi yayıldı vücuduma. Ağrısız insan kolay yatardı. Cenin pozisyonu aldım, küçültebileceğim kadar küçülttüm bedenimi başım Ecevit'e dönükken izledim onu. Yelkovan akrebi kovaladı, ikisi de yer değiştirdi. Ben gözümü kırpmadan Ecevit'i izledim.

Sessiz bir evde, o bana bakmıyorken onu izlemek, o bana kızmıyorken onun nefes alışlarını dinlemek, o benden nefret etmiyorken onu gözetlemek yirmi beş yılın bir zamanından sonra unuttuğum bir histi. Bu hissi hatırlamak, yeniden aynı çatı altında huzurlu hissetmek beni sessiz sedasız ağlattı. Çok ağlattı ama hiçbiri sesli olmadı. Ecevit bazen kuru kuru öksürdü. Kalkıp ateşine bakmak istesem de cesaret edemedim. Uyanırsa kesin olarak gidecektim. Yüzünde kaybolan öfke olacaktım, yine tetikte olacaktı. Yapmadım. Ateşi ona benim kadar zarar vermezdi. Biliyordum.

Yüzüne bakmak bende hayal kurma dürtüsü yarattı ama başaramadım. Belki diken üstünde olduğum için belki de bu yetimi tümüyle kaybettiğim için. Sebebini bilmiyordum. Hepsi birer birer yarım kaldı sonra Ecevit'in yüzü yavaş yavaş kayboldu. Bağlamdan koptum. Her şeye rağmen sanırım bu huzurlu bir uyku sayılırdı. Ben uykuya dalarken karanlık değildi ama ne zaman ki Ecevit uyandı, ayaklandı ve evin içinde dolanmaya başladı. Bunu yapmadan önce ne kadar süre bana bakmıştı bilmiyordum. Beni ilk gördüğünde yüzünde oluşan o tahammülsüzlüğü görmedim. Gözlerimi daha sıkı yumdum. Uyandım ama gözlerimi açmadım. O bana yüksek sesle seslenmeyene hatta dürtmeye kadar uyanmayacaktım. Yüzsüzleşecektim. Kalpsizleşmekten daha iyiydi. Sanırım yemek yiyordu bir yerden sonra çıkardığı gürültü bariz şekilde arttı. Bu uyanmam için bir uyarıydı ama eğer ki hiçbir şey hatırlamıyorsa uykumun hafif olduğunu da hatırlayamazdı. Gözlerimi hiç açmadım. Sonra çıkardığı sesler kesildi. Bu bir yanılgı değilse tepemde gölgesini hissettim. Ellerimi sıktım. Beni uyandırmasın istiyordum. Kalkmak istemiyordum. O his bir yerden sonra kayboldu, belki de hiç yaşanmadı belki de Ecevit geri çekildi bilmiyordum. Sigara dumanını soludum biraz sonra ev kendini yeniden bir sessizliğe bıraktı ve ben anlayamadığım bir anda uykuyu tekrardan daldım.

Ne zamandan beri titreşiyordu bu telefon bilmiyordum ama bu noktada beni uyandıran şey o titreşim hissiydi. Bir süre inatla reddettim ama inkâr edemeyeceğim kadar rahatsız etti beni. Bu çalanın bir telefon olduğunu ve bana ait olduğunu fark edebildim. Gözlerimi nereye açtığımı bilemedim, bedenim iki kişilik bir koltukta yayılabildiği kadar yayılmıştı. Beyaz duvarlara baktım bir an, ağzımı şapırdattım ve gözlerimi açıp kapattım. Zihnime bölük pörçük düştü dün gece. Bu koltukta küçültmüşken bedenimi uykuya daldığımı anımsıyordum. Gece her an kalkacak gibi köşede

yatıyordum, şimdi bir yatak genişliğinde yayılmıştım. Esnedim ve omuzlarımı oynattım. Telefonun ekranına baktım. Hilal arıyordu. En son haftalar önce, sergiden hemen sonra görmüştüm. Aramayı yanıtlayamadan kapandı ve diğer aramalar, mesajlar ve sesli mesajlar düştü birer birer. Annemin mesajının üzerine tıkladım. Büyük puntolarla yazılmış onlarca mesaj vardı. Birini okumak istedim.

BABAN HİLAL'İN EVİNDE OLDUĞUNU BİLİYOR! HİLAL HASTA VE SEN ONA BAKIYORSUN AMA BU SEFER SENİ ÖLD..." mesaj tamamlanmadan annemin araması yeniden düştü ekrana. Hızla Ecevit'in gece yattığı koltuğu kontrol ettim. Boştu. Oturur pozisyona geçtim ve ortalığı kontrol ettim. Ecevit gözükmüyordu. Annemin telefonunu açtım.

"Efendim."

"ALLAH KAHRETSİN!" yüksek sesi gözlerimi kapatmama sebep oldu. "Allah kahretsin Firuze! Allah kahretsin."

"Beni mi anne?"

"Allah kahretsin. Bıktım usandım! Anlıyor musun? Bıktım usandım duyuyor musun? Hangi cehennemin dibindesin? Neredesin sen?"

"Anne bağıracaksan kapatacağım,"

"NİYE BU TELEFONLARIM AÇILMIYOR?"

"Uyuyordum."

"Firuze yalan söyleme! Bana yalan söyleme! Allah kahretsin! Yüz kere aradım. Ne uyuması? Ne istiyorsun Firuze? Sana ne yapalım? Nasıl zapt edelim seni? Ne yapalım Firuze sana, nasıl başa çıkacağız seninle?"

"On yaşında değilim, benimle başa çıkmana gerek yok. Dün bir arkadaşımda kaldım ve gerçekten uyuyordum. Telefonum sessizde kalmış. Hepsi bu."

"Babanı zapt etmek için neler çektim senin haberin var mı? Sana yemin bir daha asla, asla bunu yapmayacağım. Seni bulur, neredeysen, kiminleysen,

alır gelir ve ne yaparsa ben engel olmam."

"Tamam anne," arkadan açılan kapıya döndüm hızla. Ecevit muhtemelen banyodan çıktı. Arkasından sıcak bir duman süzüldü saçlarına baktım. Nemliydi ama ıslak değildi.

"Onunlasın değil mi?"

Belki de bunu bilmek için dahi olmak gerekmezdi. Atölyede olurdum ben. Bulunmakta zorluk çıkarmazdım. Hatta anneme dün gece yokluğumun hangi ihtimalleri düşündürttüğünü biliyordum. Şimdi ne kadar öfkeyle dolup taşsa da deli gibi korktuğunu da tahmin edebiliyordum.

"Anne kapatıyorum," dedim Ecevit'le göz gözeyken.

"Sen ben dün gece ne yaşadım haberin var mı? Aklım çıktı aklım! Babana söylememek için dün gece hangi ihtimalle boğuştum?"

"Anne kapatıyorum," dedim tekrar. Onun benim yüzüme kapatmasını istiyordum yalnızca.

"Firuze aklını başına al," diye bağırdı. "Aklını başına al. O yanındaki adama beni de düşman edersen..." dedi ve sustu. Babamı bu konuda desteklerdi, belki tek başınayken yaptığı uyarıları keserdi vesaire. Bilmiyordu ki bunlar denklemin etkisiz elemanlarıydı.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedim Ecevit'ten gözlerimi çekerken.

"Seni tehdit ediyorum," dedi açıkça. "Sana yemin ederim babana ne senin için ne de o adam için engel olmam."

"Anne ben seni tehdit bile etmem," dedim açıkça. Bu konuşmayı Ecevit'in yanında yapmak istemiyordum ama gidip gireceğim bir oda yoktu. "Dün gece ne yaşadıysan yine yaşatırım ama tehdi..."

"Kes sesini!" delirmiş gibi devirerek konuştu. "Kes sesini, kes! Kes artık kes! Çık gel eve. Evde konuşacağız. Çık hemen eve gel! Sakın tek bir kelime daha etme!" dedi ve suratıma kapattı. Şimdi odanın içinde bir tiyatro sahnesinde gibi bağırıp çağıracağını, saçlarını yolacağını ve abartılı

hareketlerle ortalığı yıkacağını biliyordum. Gözümün önünde canlandı da göz bile kırpmadım. Telefonu kulağımdan çektim ve öylece kapanan aramaya baktım. Ecevit çayını doldururken sigarasını yaktı. Mutfak tezgahının dibindeydi.

"Sana sakinleşince git dedim."

"Sakinleşmeye çalışırken uyuyakalmışım," dedim. Bu tümüyle yalan mıydı? Emin değildim. Sakinleşince de gitmemiştim. Elindeki sigaraya baktım. "Dün gece kuru kuru öksürdün," dedim sakince. "Sigara içmeye devam edersen bu kadar fazla öksürüğün kesilmeyecek."

"Kesilmesin," dedi. "Seni alakadar eden bir şey mi var?"

Var Ecevit... Var. Seninle alakalı her şey, tümüyle, daima, beni alakadar ediyor. Yirmi beş yıldır, sanki elli yıldır.

"Hastalığın iyileşmez."

"İyileşmesin, seni alakadar eden bir şey var mı? Hadi Firuze kalk. Baban çatıma helikopter indirecek, git artık evimden."

"Bizim bir amacımız var sen farkındasın değil mi?"

"Benim bir amacım var," dedi üstüne basa basa.

"Bizim bir amacımız var," dedim aynı şekilde. Korktuğum başıma geldi, kendimi denklemin dışında buldum. "Beraber bir yola çıkt..."

"Ben sana ortak yol yok demedim mi?"

"Melike'yi arıyoruz!" dedim yerimden kalkarken. "Şimdi istediğin gibi konuş burada. Canımı yakmaya çalışıyorsun. Çünkü canın yandı. Canın o kadar yandı ki hasta oldun, yağmur bahane. Sen beni unutmuş olabilirsin ama ben seni unutmadım. Şöyle karşımda bomboş bakıyorsun, ellerini cebine koyuyorsun diye canının acısını gizleyemiyorsun. Çünkü sen küçükken düştüğünde de böyle yapardın. Sen hatırlamasan da ben unutmadım. Canın çok yanıyor."

Onun beni unutması nasıl benim zoruma gidiyorsa benim onu hatırlamam da onun zoruna gidiyordu. Hiç hoşuna gitmedi bu sesli tespitlerim.

"Melike'yi arıyoruz. Ya da sen arıyorsun ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum. Her neyse, ne dersen de. İkimiz de yolun sonunda Melike'yi bulmaya çalışıyoruz ve sen günlerdir telefonunu bile açmıyorsun. Durduk mu Ecevit? Biliyordun. Sen en başından beri öğreneceklerinin zor olacağını biliyordun. Bu kadar çabuk pes edemezsin, beni oyun dışı da bırakamazsın. Biraz olsun bana ihtiyacın olmasaydı sen beni oyunun içine hiç almazdın ama şimdi ilk seferde, daha en başında bir şeylerden vazgeçemezsin. Bu benden gelecek fayda bile olsa," dedim. Gözlerimin içine bakıyordu. O boş bakışları biraz olsun görünürde dolduramadım ama benim uzun cümlelerimi dinliyor olması da yeterdi. Diğer kulağından çıkması için bir kulağından girmesi gerekiyordu. "Senden başka kimse yok görmüyor musun? Senin kardeşini senden başka arayacak kimse yok. Tek bir kişi bile. Eğer şimdi hayattaysa gerçekten ve kim olduğunu biliyorsa seni bile bekliyor olabilir umutla. Çok özür dilerim bunu söylediğim için, yemin ederim bunu sana söylemek istemezdim ama," dedim ve titreyen çenemi kapattım. Söylemekten başka çarem de yoktu bu noktada. Ecevit'le kalmak istiyordum. Bu belki vicdanımı biraz olsun rahatlatmak için bir fırsattı belki de sadece Ecevit'in varlığının yanında olmak için haince bir istekti. Bilmiyordum ama onunla kalmak istiyordum.

"Senin Melike'ye ulaşana kadar duygularına bu kadar söz hakkı vermemen gerekiyor. Verirsen hasta olursun, verirsen ilk fırsatta benden gelecek yararı istemezsin. Bunların sana bir faydası var mı sanıyorsun? Melike'yi bulmayı geciktirmekten başka ne anlamı var?"

Kendim için böyle kritik cümleler kuramazdım, kendimle beynim üzerinden konuşmayı da bilemezdim zaten ama karşımdakine çok güzel öğütler verirdim bazen. Elindeki sigaranın izmaritini bardak altlığına bastırdı. "Arayacağım seni," dedi yanımdan geçip giderken. Belki o boş bakışları doldu, bunu görmemi istemedi. Kaçtı.

"Söz ver,"

"Arayacağım Firuze," dedi sadece. Daha fazla zorlamadım şansımı bir kere daha git kelimesini duymak istemiyordum ondan. Aldım kabanımı son kez,

belki de gerçekten son kez, Ecevit'e ait olan eve baktım da öyle çıktım. Arabayı park ettiğim yeri zorlukla buldum, atölyeye gitmek istesem de eve sürdüm. Hem üzerimi değiştirmek istiyordum hem de annemi görmek. İstemek değildi gerçi annemi görmek, zorunluluktu. Daha fazla damarına basmadan görünmek istiyordum. Aklıma gelseydi eğer gece ona kısa bir mesaj çekerdim.

Koruma görevlilerinin arasından geçip gittim. Kapım açıldı. Annemle karşılaşmazsam onu aramayacaktım ama İnci'nin neşeli sesini duydum. Belki de bu evde neşeyle konuşan tek ve son insandı. "Abla, abla!" dedi boynuma sarılırken. Bir müjdenin geldiğini sarılışından anladım. Onu ben de sıkıca sardım. Belki de bu hayatta sıkıca sarıldığım iki insandan biriydi ve bunu bilmiyordu.

"Canımın içi,"

"Dil yeterlilik sınavından kaç almışım biliyor musun?"

"Açıklandı mı o?"

"Dün açıklandı, yüz yüze haber vermek istedim."

Yüzü bu kadar güldüğüne göre sonuç olumluydu. "Kaç?"

"Yedi buçuk."

"Çoğu okulun istediği yeterlilik neydi?"

"Neredeyse hepsi beş buçuğun üstünü kabul ediyor," dedi ve yeniden boynuma sarıldı. En çok anne babamın iteklemesiyle üniversiteyi yurt dışında okumayı planlıyordu. Hazırlığı bu yöndeydi. Babam kızını bu ülkede okutmaya layık görmüyordu. Konu İnci'ye dayandığı için hiç söylememiştim ama kendi ülkesindeki eğitim sistemini iyi bir yere sürüklemeyen babam bunu farkında olacak ki çocuklarının eğitimini bu ülke dışında kurmaya çalışıyordu. Bende istemişti. Olmamıştı. İstememiştim. Bülent'e güvenmemişti. İnci'de başarılı olmuştu.

"Harika! Gitmeyi kafaya koydun o zaman?"

"Kesin demeyelim ama sanırım sondan kaçmayacağım," dedi ve yüzüme yaklaşıp ardı ardına yüzüme buseler kondurdu. "Hayır üzülme, ben gelirim sık sık."

"Hiç sanmıyorum," dedim dürüstçe. İnci bu ailenin kaosundan çıktığı an içinde yaşadığı hayatı fark edecekti.

"Sen gelirsin,"

"Tabi ki geleceğim," dedim ve yanaklarını sıktım parmak uçlarımla. "Çünkü küçük kız kardeşler, ablası olmadan çok uzun yaşayamazlar."

"Ablalar yaşayabilir mi?"

"Yok," dedim ve ben de yanaklarından öptüm. Bu kez ben sarılacakken ona merdivenlerin başında, en tepeden annemle göz göze geldim. Çok büyük bir tiksintiyle bana bakıyordu. İnci benim baktığım yere döndüğünde annemin bakışları ışık hızında değişti ve beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Paylaştın mı güzel haberi?" dedi.

"Paylaştım!" dedi İnci adeta şakıyarak.

"Gelir misin Firuze yanıma biraz, ablanı çalacağım."

İnci elleriyle beni sundu ve "Hay hay, babamı arayacağım zaten ben de."

İnci'yi son kez öptüm ve yanından ayrıldım. Yavaş yavaş merdivenleri tırmanırken annemin gözlerinden anladım İnci'nin gittiğini. Bana yeniden öyle bakmaya başladı. Ben yavaş yavaş yürümeye devam ederim sandım ama bana temas edebildiği ilk an koluma asıldı.

"Anne," dedim sakince. Cevap vermeden beni sürüklemeye devam etti. Topuklu ayakkabıları üzerinde benden daha hızlı ve sert adımlar atıyordu. Odanın içine savurarak bıraktı beni ve kapıyı kilitleyerek girdi içeri. Tüm delirişine rağmen ben sakince onu izliyordum. Üzerime doğru yürüdü, bir adım bile geri gitmedim. Yüzüme tokat atacağını bile sandım ama yüzüm iki avucunun içine düştü, yanaklarımı kavradı ve beni başımdan sarstı.

"NE YAPIYORSUN SEN?"

Gözü dönmüştü. Yüzümü o kadar sıkı tutuyordu ki canım yanıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Mahvederim seni! Bu kez sana izin vermem ben mahvederim seni! Görüşmeyeceksin! O adamla görüşmeyeceksin! Duydun mu? Öldürürüm seni! Seni öldürürüm Firuze!"

Öldürürüm seni Firuze... Ölmemden deli gibi korkan kadın, beni öldürmekle tehdit ediyordu. Bu ulaştığı nokta mıydı yoksa tezat mıydı? Ruhu çekilmiş ölü gibi beni hırpalayışını izledim. Defalarca kez söyledi son cümleyi.

"Öldürme şansın varsa öldür anne," dedim yüzüm ellerinin arasına sıkışıkken. "Babam çok güzel cinayet örtbas edebiliyor, sen öldür, o örtbas etsin."

"Kes sesini."

"Yemin ederim engel olmayacağım, beni boğarsan nefes almak için çırpınmayacağım. Yüzümü tutma anne hadi boğazımı sık!"

Artık ikimiz de bağırıyorduk. Eli ikinci kez çeneme kaydı. Bunu bana ikinci yapışıydı. İlk seferki yıkımı hissetmedim ama yine de gözlerim doldu. Çok zoruma gidiyordu. "Kes sesini diyorum sana, kapa çeneni."

"Keşke sonsuza kadar sustursanız beni!" bunları sıkışmış ağzımla haykırıyordum. "Keşke sonsuza kadar sussam anne! Keşke sesim sonsuza kadar kesilse de duymasanız beni! Anne keşke,"

"Yeteer!" tüm sesli harfler ağzının ucunda çığlığıyla uzadı. Beni iterek geri bıraktı ve ayaklarını yere vura vura geri çekildi. "Yeter bu kadar ölümden bahsetme! Yeter! Yeter anlıyor musun? O adam yüzünden oldu! Sen düzelmiştin, o adam yüzünden oldu!"

Babamın dilinden konuşuyordu yine. O da böyle olmadığını biliyordu, babama söyleyen de kendisiydi ama kabullenmiyordu. Akın ailesi suçu üstüne almaktansa başkasına atmayı her zaman tercih ederdi.

"Ecevit kendisi olduğunu söylediği gece beni eski evimizin havuzundan çıkardı, boğulmak üzereydim. Kendimi öldürmek için o havuza gittim. Battım en dibe, başımı duvara vurmaya başladım. Vurdukça vurdum anne. Niye? Olurda kalbim yaşamak için çırpınırsa o havuzun üzerine çıkacak dermanım kalmasın diye. Ecevit gelmese ben orada ölüp gidecektim," annemin öfkeyle kapattığı tüm beden dili anlattıklarımla yıkıldı. Gözlerine hızla yaşlar birikti, titreyerek bana baktı.

"İntiharı denemeyi bırakmış her insan yaşama hevesiyle mi nefes alıyor sanıyorsun? Ne yazık, hiç o raddeye gelmemişsiniz. Asla anlamayacaksınız bu hissi."

Annem elini bu kez kendi şakaklarına vurdu. Tam bilek kısmını geçirdi. "Resim çizmene hiç izin vermeyecektik," dedi. Belki de fırçalarla kendi ölümümü boyadığımı fark etti. "Kendi içinde kaybolmana izin vermeyecektik. Hislerinle meşgul oldun, o yüzden böyle oldun."

"Yine gerçeklikten koptun," dedim açıkça. Romantik cümleler kurmakta üstüne yoktu. Beni yazarken bunalıma girmiş yazarlardan sanıyordu. İntihar meylimi buna yoruyordu. Sanki ben çizerken delirmiştim.

"Artık çizmek yok. Yeni bir işe başlayacaksın, yeni insanlar tanıyacaksın, evleneceğin kişiyi bulacaksın."

Kendi kendine sayıklıyordu bunları. Beni dünyevi şeylerle meşgul etmemekte buldu suçu bu kez. "Bir daha o adamla görüşmeyeceksin."

"Öleceğim gün bile, fırsatım varsa ona gideceğim."

"Gitmeyeceksin uzak duracaksın ondan."

"Durmayacağım anne."

"Baban onu yok edecek!" o sayıklamadan kurtuldu ve bu kez bunu haykırdı.

"Babam ona hiçbir şey yapamaz," dedim açıkça. Ecevit'e güvendim. O öyle söylüyorsa vardı bir bildiği. Babam ona zarar veremezdi. Onu güvenceye alacak her şeyi kendi ellerimle götürmüştüm.

"Baban mı yapamaz?" dedi annem adeta gülerek.

"Babam yapamaz, yapsaydı şimdiye kadar?"

"Onu biraz olsun seviyorsan buralardan uzaklaştırırsın," dedi annem. "Babanın bu vakte kadar zarar vermek isteyip veremediği kim oldu Firuze? O adam kapımıza kadar gelip meydan okudu. Göz göre göre, ailemize göz diktiğini söyledi."

"O sizden sadece kardeşini istedi," dedim inatla. Kör değildim ama babam Melike'ye dair ona bir şey verseydi Ecevit gidecekti. Bırakacak ve gidecekti.

"Ya biz ölü birinin mezarından başka ne verebiliriz ona Firuze?"

"Melike'nin bir mezarı bile yok anne!"

"Mezar bekçisi miyiz biz?" dedi annem acımasızca. Göz göre göre her şeyi hak ettiklerini haykırıyorlardı. Tiksinerek ona baktım. Nefeslenip saçlarını geriye doğru savurdu. "Onu mu bulacağız. Babanı tutuklattı, geldi soframıza bizi tehdit etti. Kardeşinin mezarını mı arayacağız canhıraş?"

"MELİKE BİZİM YÜZÜMÜZDEN ÖLDÜ ANNE!" ellerimi iki yana savurdum. Hiddetle annemin üzerine yürüdüm. Ecevit bunları bir hiç uğruna yapıyormuş gibi davranıyordu. "ECEVİT'İN BABASI DA KARDEŞİ DE BİZİM YÜZÜMÜZDEN ÖLDÜ! SENELER SONRA KAPIMIZA GELDİ! BABAMLA ANLAŞMAK İÇİN ÇABALADI AMA SENİN O ALÇAK KOCAN, SENİN O YÜZSÜZ KOCAN KABUL ETMEDİ. SENİN ONURSU..." annemin eli öylesine büyük bir şiddetle havalandı ki kelimelerim acıdan önce bölündü. Yüzüme inmesine salise kala durdu.

Bir tokadı atmak için kalkan el, o tokat kadar etki edebilir miydi? Annemin bir an olsun kalkan eline bakmadım. Gözlerinin içine baktım. Buruk bir tebessüm çöktü yüzüme. Atilla Akın'ın karısına bakıyordum.

"Sen de mi vuracaksın?"

O eli ne yere ne de yüzüme indi. "Doğurduğun için kendine kutlama yapan kadına ne oldu?"

"Seni yüzlerce kez doğurmamayı dilerdim."

Bu cümle onu defalarca kez pişman ederdi belki. Ya da etmezdi bilmem ama benim günceme yeni bir cümle daha eklemişti. O gün beni doğuran kadın da benimle beraber yüzlerce kez doğmamamı diledi. Ne mutlu bana diyebilmeli artık.

"Keşke anne," dedim sadece. Binlerce kez keşke. Annemin eli indi ve bir çırpıda çıkıp gitti odadan. Doğurdukları çocukları bir oyun hamuru gibi gören her ebeveyn günün birinde bir kez doğurmamayı dilerdi belki de ama benim annem yüzlerce kez dilemişti. Kabanımı çıkardım, olduğu yere düştü. Banyonun içine girdim, daha fazla kurtulmadım kıyafetlerimden. Kaynar denecek kadar sıcak ayarladım suyu, kıyafetlerimle girdim altına. Gözlerimi yumdum. Ne mutluydu bana.

***

"Ecevit belki de ben gelmemeliyim," dedim, günler önce kapısının önündeki kaldırıma beraber çöktüğüm adama bakarken.

"Hayır geleceksin," dedi tereddüt etmeden. "Yağmur'la konuştum, haberi var senin de geleceğinden babasının."

Benim bu cümledeki Yağmur'un bir an kim olduğunu düşünmem karşımda Yağmur'u zorluk yaşamadan hatırlayan adam için geçerli değildi. Kısa bir an Ecevit'e baktım.

"Benden kaçan senden, senden kaçan benden kaçmayacak," dedi Ecevit bahçe kapısından girerken. Peşine düştüm, ben varana kadar kapıyı çaldı. Kimin açacağını biliyordum. Genç kız hoş geldiniz dedi, Ecevit sesli yanıt verdi. Bense sadece gülümsedim. Babasının içeride olduğunu söyledi, bizi buyur etti. Önden Ecevit girdi, arkasında ben vardım. Kemal amca içerideydi, ayağa kalkmadı ya da tam olarak bize bakmadı. Yine aynı yere oturmuştu, yine benim varlığıma lanet ediyordu.

"Selamın aleyküm," dedi Ecevit.

"Aleykümselam," karşılığını aldı. Biz yine aynı yerlere oturduk, bir süre hiçbirimiz konuşmadık. "Teşekkür ederim," dedi sonra Ecevit. "Bizi yine kabul ettiğin için."

"Ben yalnızca seni kabul ettim evlat," dedi yaşlı adam. Üzerinde çizgili bir gömlek vardı, altında kumaş kahverengi bir pantolon. Ecevit yanıt vermedi. "Babanın bunca hatırı var. Ben seni kabul ederim. Mevzu benim kabul ettiklerimde değil zaten, mevzu senin kabul ettiklerinde."

Ecevit'in sinesini dertle kederle şişirdi bu cümleler. "Ben sana aksini söylesem de kabul etmeyeceksin, varsın öyle san. Zaten benim lafım çok para etmez, inanılmaz ağzımdan çıkan söze."

Kemal amcanın gözleri ilk kez Ecevit'i buldu. Bir baba şefkati gördüm yüzünde. "Ben senin lafına inanıyorum," dedi yaşlı adam. Yavaşça başını eğdi. "Düştüğün bataklığa inanamıyorum yalnızca,"

Bataklık ben miydim? Ta kendisiydim. Dibe çekerdim, yok ederdim ama kendimi. Ecevit'i değil. Asla ona zarar vermezdim. Bataklıkta bir pamuk bitsin, Ecevit bana yaklaşınca o pamuğa dokunsun diye ne çok çabalayacağımı bilmiyorlardı insanlar. Bir bataklıkta yetişmezdi pamuk, yetişse de temiz kalmazdı ama oyun arkadaşımı korumanın başka yolu da yoktu. Bilmiyordum.

"Sandığın gibi bir bataklıkta değilim, benim bataklığım başka ama diyorum ya varsın olsun. Öyle düşün," dedi yalnızca.

Kemal amca yeniden sordu. "Değil misin bataklıkta?"

"Değilim Kemal amca, sandığın bataklıkta değilim," dedi yeniden. Kemal amcanın gözleri Ecevit'te dolandı. "Üstün başın çamur," dedi. Ona bu yakıştırmayı yapmasın isterdim. Benden dolayı bile olsa yine de Ecevit'e söylenmesin isterdim.

"Onlar hâlâ olay yerinin izleri, kurumuşlar görmüyor musun?" dedi. Nasıl böylesine derin bir sohbetin içine düştüklerini anlayamadım. Tek bildiğim

birbirlerini çok iyi anlamalarıydı. "Her temas olay yerinde bir iz bırakır, benimkiler hâlâ onlar. Ne sanıyorsun bilmiyorum ama varsın olsun. Yeter ki bana yardım et de, ben bu yaştan sonra çıkabileyim o bataklıktan. Melike'yi bulmam lazım Kemal amca,"

"Kimsesizler mezarlığına baktın mı?"

"Kimsesizler mezarlığına bakmayacağım."

"Kaçarak mı bulacaksın kardeşini?"

"Benim aradığım bir ölü değil," dedi Ecevit sitemle. Bu yaşlı adamı ikna edememek onu üzüyordu. "Ne zamanki bir ölüyü aradığıma ikna olacağım, sana söz veriyorum oraya da bakacağım ama benim kardeşim ölmedi."

Yaşlı adam gözlerini kırpmadan Ecevit'e bakıyordu. Çantamdaki telefon titreşiyordu ama bir an olsun kafamı eğip bakmıyordum. Kemal amcanın kirpikleri titredi sonra aynı halde olan elini Ecevit'e doğru uzattı. Saçlarına ulaştığında eli gözlerimin dolacağını biliyordum, kaçırdım bu şefkatten bakışlarımı. Ecevit'i benim gibi bir oğlan çocuğu gibi görüyordu. Bıraktığı yerdeki gibi. Benim için Ali Ecevit Tarhan değil, yalnızca Ecevit olduğu zamanlar gibi. Yağmur onları izliyordu gülümseyerek. Babasının şefkati belki en çok onda anlam kazanıyordu.

"Elimden ne geliyorsa yapacağım oğlum," dedi. "Ömrüm yettiğince. Sor bakalım ne sormak istiyorsan."

"Babamlar en son nerede yaşadı? Ben benden sonra yaşadıkları üç adrese ulaştım zamanında. Tek tek gittim oralara ama son adresten sonra bulamadım. Orası son yer değildi. Babam orada ölmedi ama ben devamını bulamadım. Hiçbir iz yok sanki o iki insan yok oldu ama zamanlama tutmuyor. Babamın ölüm tarihiyle son oturdukları yerden taşındıkları zaman arasında zaman farkı var. Bir yerde daha yaşadılar. Eğer ki bir adres bulabilirsem, belki o zamandan beri yaşayan, babamları hatırlayan birilerine ulaşırım. Babam öldü tamam ama ondan sonra hiç mi bir komşu görmedi Melike'yi."

Tez canlı anlatıyordu her şeyi. Anlıyordum ki Ecevit hapishaneden çıktığı gün, soluklanmadan kardeşini aramıştı. Nefes almadan, aynaya bakmadan, belki çökmüştü, belki sürünmüştü, tam da bu yüzden bulamamıştı. "Bulduğun adreslerde onları tanıyan çıktı mı?"

"İki yerde."

"Ne dediler?"

"Kendi halinde bir adamdı. Bir tane küçük kızı vardı. İşe gider gelirdi. Hep böyle genel geçer cümleler. Babam çok konuşmuyordu sanırım insanlarla,"

"Korkardı," dedi Kemal amca. Kaşlarım büküldü ve ona baktım korkuyla.

Ecevit bir süre yanıt veremedi. Sonra aynı korkak ses "Neyden?" diye sordu. Duyacaklarımızdan ikimiz de korkuyorduk.

"Kimliği açığa çıkınca istenmezdi. Dışlanırdı. Bir kere," dedi ve sustu. Kafasını iki yana salladı. Korku ensemden ölüm gibi üflüyordu. Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım.

"Ne oldu bir kere?"

"Evini kundaklamaya çalıştılar, belki o gittiğin üç adresten biriydi. Mahallede vatan haini istemiyoruz diye. Zar zor kurtuldu. Gizli saklı benim eve getirdim," dedi. Ecevit'e bakamadım ama omuzlarının nasıl çöktüğünü, dişlerini nsıl bastırdığını gıcırtısından hissedebiliyordum. Defalarca kez soluklandı. Kemal amcanın elinde bir hançer vardı, saplayıp çıkarıyordu durmaksızın. Acı Ecevit'in sırtından sarkıyordu.

"Ecevit ben senin babanı da kardeşini de evimde ev sahibi gibi ağırlardım oğlum," dedi. Biraz acı, çokça mahcubiyet vardı. Benim annemde babamda olmayan o mahcubiyet bu adamda vardı. "Ama benim de çocuklarım küçüktü. Anla beni ne olur. Savaşamazdım onlarla,"

İki büklüm olduk. Hem ben hem de yaşlı adam. Gözlerimi yumdum utançla. Savaşılmayacak canavarlardı. Benim ailemlerdi. Ecevit ona uzanan eli tuttu ve sıktı. "Biliyorum Kemal amca," dedi. İkisinin de sesi çok kısık

çıkıyordu. Konuşacak takatleri yoktu sanki. "Biliyorum. Allah razı olsun senden."

"Allah senden razı olsun oğlum. Allah senden razı olsun," yutkundu, yanındaki bir bardak suya uzandı. Göz ucuyla bakıyordum ona göz göze gelmekten korkuyordum. "Ondan sonra baban taşındığı yerde kimseyle konuşmaz oldu. O yüzden kimse bilmemiştir ama var," dedi. "Yağmur, o numaraların yazılı olduğu defteri getir kızım bana. Var son adresi kaydımda. Yirmi yıllık bir defterim var, orada yazılı olması lazım."

Yağmur hemen kalktı yerinden ve aynalı bir çekmeceyi açtı. Kahverengi deri bir defteri açtı ve babasına getirdi. Ecevit hızla eline bir kâğıt aldı. Yine o çirkin yazısıyla bir şeyler karaladı, bu kez heyecanla. "Çok sağ ol Kemal amca," dedi. "Ankara'nın altını üstüne getirdim. Şu adrese ulaşmak için altını üstüne getirdim Ankara'nın," dedi. Adamın eline uzandı ve öptü ellerinden. Kâğıdı aldı avucunun içine kalktı ayağı.

"Ben yine geleceğim, haberdar edeceğim seni olan bitenden."

"Bir akşam yemeğine de buyur gel," dedi Kemal amca.

"Söz veriyorum geleceğim. Kardeşimi bulayım geleceğim, kardeşimi bulana kadar da geleceğim."

Belki biz gelince kalkmadı ama giderken ayaklandı. Ecevit'e sarıldı. Belki de Ecevit, ulaşamadığı bir şeye ulaştı ilk defa. İlk kez buraya gelişimiz gerçekten bir yere ulaştı onun gözünde. Sıkı sıkıya sarıldı Kemal amcaya. Çıkıp giderken evden adımları hızlıydı, ikimiz de Yağmur'a baş selamı verdik. Belki bu adresi almasa ona yüklenen yeni yüklerle yine o kaldırıma çökecekti ama bu kez çökmedi. Arabasına doğru gidiyorken yeniden titreşen telefonuma gitti elim. İnci arıyordu.

"İnci şu an hiç müsait değilim," dedim ve hızla kapatmak için an kolladım. Telefonun ötesinden böylesine hıçkırıklar duymasam, hiçbir kuvvet beni durduramaz ve bu telefonu açık tutamazdı.

"Ab... abla..."

"Ne oldu?" dedim korkuyla. Defalarca kez abla demeye çalıştı ama yapamadı. Öylesine şiddetli ağlıyordu ki dört harfi bile birleştiremiyordu.

"İnci sakin ol!" dedim yüksek sesle. Ellerim soğudu, sesim yükselince dönüp baktı Ecevit bana. "Sakin ol, tane tane anlat bana. Sakin ol, hadi İnci'm."

"Abla... B-babam. Keskin... Abla... Keskin nişancı... Babam İstanbul'da..."

"İnci sakin ol! Ne oldu babama?"

"Mitingdeydi babam. İstanbul'da. Vurulmuş, vurmuşlar babamı. Abla babamı," ansızın İnci'nin sesine bir mikrofona söylenen sözler karıştı, hatta bastırdı. Ecevit'le göz göze geldim. Gazetecinin sesini o kargaşada ayırt edebiliyordum. " *Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkan Vekili Atilla Akın, parti genel başkanıyla katıldığı İstanbul mitinginde hain bir saldırıya uğradı. Keskin bir nişancının kurşunlarının kurbanı olan Atilla Akın en yakın hastaneye kaldırıldı. Ülkenin dört bir yanında günlerdir süren eylemlerin ardından yaşanan suikastte şüpheler tek bir yöne çevrildi."*

X- "evi terk etmek zorunda bırakılan taraf, evi terk etmiş sayılmaz"

Ben geldiiiim;)))

*Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın. Keyifli okuyun *

Bu hikâyedeki bütün kurum, kuruluş ve şahıslar hayal ürünüdür.

"İnci şu an hiç müsait değilim," dedim ve hızla kapatmak için an kolladım. Telefonun ötesinden böylesine hıçkırıklar duymasam, hiçbir kuvvet beni durduramaz ve bu telefonu açık tutamazdı.

"Ab... abla..."

"Ne oldu?" dedim korkuyla. Defalarca kez abla demeye çalıştı ama yapamadı. Öylesine şiddetli ağlıyordu ki dört harfi bile birleştiremiyordu.

"İnci sakin ol!" dedim yüksek sesle. Ellerim soğudu, sesim yükselince dönüp baktı Ecevit bana. "Sakin ol, tane tane anlat bana. Sakin ol, hadi İnci'm."

"Abla... B-babam. Keskin... Abla... Keskin nişancı... Babam İstanbul'da..."

"İnci sakin ol! Ne oldu babama?"

"Mitingdeydi babam. İstanbul'da. Vurulmuş, vurmuşlar babamı. Abla babamı," Ansızın İnci'nin sesine bir mikrofona söylenen sözler karıştı, hatta bastırdı. Ecevit'le göz göze geldim. Gazetecinin sesini o kargaşada ayırt edebiliyordum. "Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkan Vekili Atilla Akın, parti genel başkanıyla katıldığı İstanbul mitinginde hain bir saldırıya uğradı. Keskin bir nişancının kurşunlarının kurbanı olan Atilla Akın en yakın

hastaneye kaldırıldı. Ülkenin dört bir yanında günlerdir süren eylemlerin ardından yaşanan suikastta şüpheler tek bir yöne çevrildi."

Babam, suikast, Umap, Atilla Akın, keskin nişancı... Kelimeler parça pinçik değil, tümüyle bir bütün olarak, bir spikerin kusursuz hitabetinden dökülüyor aksine zihnim parçalıyordu. Ecevit'le göz gözeydim, tıpkı İnci gibi benim de kelimelerim cümlelere ulaşmadı dağıldı. "İnci," dedim zorlukla. Elimi ritmik şekilde üzerime sürmeye başladım. "Öldü mü?" Bu düşünülerek sorulmuş bir soru kesinlikle değildi. Bu tümüyle zihnimin süzmeden, ayıklamadan, korkuyla sorduğu ilk soruydu. Çünkü bir siyasetçinin kızı olmak, suikast girişimlerinin zamanında nasıl başarıya ulaştığını da bilmekti.

İnci'nin çığlığını duydum. Bu attığım soruya bir cevap mıydı? Eğer bir cevapsa, bunun kelime karşılığı hayır olabilir miydi? "Hayır hayır hayır..." diye sayıkladım. "Hayır, Allah'ım hayır!" Dört dönüyordum, karşıdan gelecek tek bir hayır kelimesini bekliyordum. Kargaşa benim sesimi yok ediyordu. Defalarca kez orada olduğumu hatırlattım. "İnci," dedim. "Anne," dedim. "Bülent," dedim. Bana kim cevap verebilecekse onun adını sayıkladım. Bir taziye evinin ilk günü gibiydi. Sadece ağıt duyuyordum adeta. Telefondan gelen sesler kesildi. Başımı diken diken batan şeyler düşüncelerdi. Nefes alamadığımı hissediyordum. Elim yakama yapıştı, üzerimdeki kumaşı üzerimden almak ister gibi çekiştirdim.

Annemi aradım. Açmadı.

İnci'yi yeniden aradım. Açmadı.

Bülent'i aradım. Açmadı.

Babamı bile aradım. Öldüğünden korkmuyor gibi, yine onu arama ihtiyacı duydum. Açmadı.

"Açsanıza!" dedim nefes nefese. Bir sokak arasındaydık. Cadde neredeydi? Taksiyi nereden bulacaktım? "Gitmem lazım," diye sayıkladım. "Gitmem lazım benim." Ecevit'e baktım çaresizce. "Babam vurulmuş... Mitingdeydi. Keskin nişancı babamı vurmuş. Ecevit gitmem lazım."

Sesim titriyor, bedenim titriyor ve bu cümlelerim karşımda hiçbir karşılık bulmuyordu. Ecevit boş gözlerle beni izliyordu. Bu söylediklerim elbette ki onda bir karşılık bulmayacaktı. Bu çırpınışım tümüyle yanlış olanaydı. Günler önce onu öldürmek isteyen bir adamın ölüm ihtimaline nasıl üzülebilir, benim endişemi paylaşabilirdi ki? Saçlarımı çekiştirdim. Taksi nereden bulacaktım? *Ya öldüyse? Ona defalarca kez cehennem çağrısı yaptım. Ama ya öldüyse? Bu çağrıyı yapışım ölmesini dilemek değildi. Ya öldüyse? Ölmeseydi. Ölmesini istemiyordum. Her şeye rağmen, herkese rağmen yine de ölmesini istemiyordum. Ölüm daima kendimi içinde düşündüğüm bir eylem, bir başkasını içine almayı kabul edeceğim bir eylem değil.*

"Taksi nereden bulacağım?" Bir ileri gittim bir geri. Cadde hangi kısımda kalıyor? Ya öldüyse? *Ölmesin* . "Taksi durağı nerede? Caddeye nereden çıktık? Öldü mü babam?" dedim ve son cümle nefesimi kesti. Ofladım acıyla. Kulaklarım yanıyor, ellerim terliyordu. Katlarca giyinmişim gibi hissediyorum. Rastgele bir yön seçtim. Yolun sonu elbet bir taksiye çıkardı.

"Firuze." Duymak ve dinlemek aynı şey değil. Daha da hızlandı adımlarım. Ya öldüyse? Arkam insanlara dönük olduğunda dudaklarım inceldi, kaşlarım büküldü ve gözlerim sulandı. Nefes nefese yürüyordum, koşacaktım belki de. "Firuze!" Bu kez dinledim de. Arkamı döndüm. Saçlarım havalandı, düzensizce ortalığa döküldü. Arabayı işaret etti. "Bin."

"Ne?"

"Arabaya bin hadi, cadde uzakta kaldı."

"Ecevit," dedim. Öylesine hızlı yürüyordum ki aramıza çokça mesafe açılmıştı. "Ecevit bunu yapmak zorunda değilsin," diyebildim arabaya koşarken.

"Zorunda olduğum için yapmıyorum zaten, bin." dedi. Belki de cümlesi tamamlanmadan arabaya bindim. Kemerimi bağlamadım. Yeniden telefonu açtım. Annemden başladım, sırayla herkesi aradım. Açan yoktu. Bir kişi bile görmedi, duymadı, açmadı, dönmedi. Dakikalarca denedim. Sesli mesajlar bıraktım. Arabanın içindeydim ama sanki koşarak gidiyordum. Nefes nefese yola baktım. Dakikalar geçiyordu. Soluklarım düzene

girmiyordu. Ecevit hemen yanımda araba sürüyordu. Konuşamıyordum, dönüp sorular soramıyordum. Sadece diken üstünde bekliyordum. Belki de o babamın ölmesini isteyen ilk kişiydi. Ona kızmıyordum ama ona dönemiyordum. Dakikalar geçiyordu, kimse beni aramıyordu.

"Ağlayabilirsin," dedi hiç beklemediğim anda. Dudaklarım aralıktı, zorlukla nefes alıyordum. Ona baktım, çeneme baktığında çenemin titrediğini fark ettim. "Ağlamak istiyorsan ağla," dedi. Konuşamıyordum, dönüp sorular soramıyordum ve *ağlayamıyordum.* Utancımdan onun yanında ağlayamıyordum bile. Ağlayacağımı anladığım ilk an önüme döndüm. Elimi yüzüme kapattım. Hıçkıra hıçkıra, o izin verdiği an, sanki ağlamak gibi bir eylem için bile onun iznine ihtiyacım varmış gibi ağlamaya başladım. *Ölmüş müydü? Babam ölmüş müydü?* Oturduğum yerde dizlerime doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime bastırdım. Hıçkırarak ağladım neredeyse.

"Babanın ölmesi için can atıyorum sanıyorsan yanılıyorsun," dedi. "Babanın ölmesini kesinlikle istemem. İnan hiç işim yaramaz bu." Belki bu cümlenin altında, belki fazlalıktı, iyi niyetten uzak anlamlar yatıyordu ama yine de beni çok şiddetli ağlattı. Babamla olan davasında daha kazanan olmamıştı, canının acısını geçirememişti ve daha da önemlisi Melike'yi bile bulmamıştı. İkimizin de istediği şey tümüyle farklı sebeplerden ortaktı. Telefonumun sesini duymayana kadar ağlamam dinmedi. Sessizleşti ama bitmedi. İç geçirmelere dönüştü. *Babam ölmüş müydü?*

Eğildiğim yerden kalktım, ıslak gözlerimle ekrana bakmaya çalıştım. Kirpiklerim birbirine girmişti, harfler darmadağındı. Birkaç saniye sonra okuyabildim.

Alparslan Yiğit arıyor.

Belki de babam hakkında bana en sağlıklı bilgiyi verecek kişiydi. Babam evde kalp krizi geçirmemişti. Babam bir mitingin orta yerinde silahlı saldırıya uğramıştı. İşin içinde olan insanlar aradığım insanlardan daha hakimdi olana bitene. "Alparslan," dedim hızla telefonu kulağıma yaslayıp.

"Firuze neredesin?"

"Babam nasıl?"

"Neredesin? Bana adres at, gelip alayım seni."

"Babam nasıl? Kimseye ulaşamıyorum. Babam nasıl?"

"Nerede olduğunu söyle, sakin ol Firu..."

"Öldü mü?" diye bağırdım. Kimse kibar sorulardan anlamıyordu ve kimse beni duymuyordu. "Cevap versene! Öldü mü? Babam öldü mü?"

"Hayır hayır!" dedi hızla. "Kimden duydun Firuze bunu? Ölmedi baban! Hiçbir habere inanma, hepsi asparagas. Ölmedi baban. Hastanede şu an. Sen neredesin? Sakin ol. Araba kullanıyorsan dikkatli ol, bana nerede olduğ..."

"Bana yalan söyleme!"

Kendimi hazırladığım bir ölümün ısrarı mıydı bu yoksa kimsenin bana doğruyu söyleyeceğine mi inanmıyordum? "Yemin ederim sana yalan söylemiyorum. Firuze, hadi söyle neredeysen. Geleyim seni alayım. Hepimiz şu an evdeyiz."

"Tamam," dedim gözlerimi silerken. Babam ölmemişti. *Galiba* . Kandırılmıyorsam, yalanlarla uyutulmuyorsam babam ölmemişti. "Ben de geliyorum, az kaldı."

İtirazların fırsat vermedim. Kapattım telefonu. Soluklanmak istedim yapamadım. Camı açtım usulca. Parmak uçlarım saç derime baskı uygularken. "Ölmemiş," dedim. Rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Ecevit'in bu bilgiye ihtiyacı var mıydı bilmiyordum ama ona söylemek istedim. Çünkü Firuze, her koşulda her iyi ve her kötü haberi Ecevit'e söylemek isterdi. Ecevit cevap vermedi. Soru sormadı. Ona sarılmak istedim bir an. Sarılamadım. Araba kullandığı için değil ama sarılamadım işte. Rüzgâra döndüm yüzümü. Eve varana kadar da saçlarım Ecevit'e doğru savruldu. Kapının önündeki gazeteci yığınını gördüm. Acıyla sızlandım. Kalabalığa yaklaştıkça, o kalabalığın korumalar tarafından yarıldığını ve yarığın ortasından geçen bedeni gördüm. Korumalar bir taraftan Alparslan'ı

koruyor, bir taraftan birazdan duracak arabayı korumaya çalışıyorlardı. Araba durdu. Alparslan hızla kapımı açtı ama Ecevit'e döndüm.

"Teşekkür ederim," dedim. *Ağlamama izin verdiğin için.*

Alparslan bana elini uzattı. "Gel Firuze," dedi. Ben değil ama Ecevit o ele baktı birkaç saniye. Flaşlar bize doğru patlıyordu. Yarın boy boy Ecevit'le değil ama yine de Alpaslan'la fotoğraflarım yayılacaktı.

"Ara beni," dedi yalnızca gözlerime bakıp. Başımı salladım. Alparslan'ın elini tutmadım ama yine de arkamdan gelmesini bekledim. Tek eli açtığı kapıyı arabaya bağlayan yerin üstündeydi. Hafif eğdi başını ve Ecevit'e baktı. Koşturarak gitmek istiyordum. Mikrofonlar ve kameralar ağzımın içine girmek üzereydi. Alparslan hiçbir şey söylemeden kafasını salladı ve üst üste elini arabanın tepesinden vurdu. Kapı hâlâ açıktı, Ecevit bunu zerre umursamadan gaza bastı ve arabayı hızla oynattı yerinden. Alparslan kendini geriye doğru atmasa ya savuracak ya da ezilecekti. Ağız dolusu küfrettiğini duydum ama daha fazla durmadım. Korumaların arasından geçmeyi başardım.

Bahçeye inen merdivenleri koştura koştura indim. Kapı bana açıldı, Alparslan birkaç kez bana seslendi ama ben adeta yas tutulan eve girdim. Ayaklarım da ruhum da ilk olarak İnci'yi aradı. O beni daha önce gördü ve "Abla!" dedi oturduğu yerden kalkarken. Hızla birbirimize vardık, sarıp sarmaladım onu. Saçlarını okşadım, sayısız öpücük kondurdum. "Abla babam..."

"Tamam sakin ol, iyi olacak. Sakin ol, hadi. Nefes al," Öylesine ağlıyordu ki nefes aldığına bile şüphe duyuyordum. Çantamı bıraktım, İnci'yi koltuğa oturttum. Yüzüne yapışan saçlarını ayırdım gözyaşlarını sildim. Çok korkardı, İnci değil büyük bir olayda ufak bir tansiyon yükselmesinde bile söz konusu babasıysa çok korkardı. Bir çocuk gibi saatlerce ağlayabilir, babasına sarılı kalabilirdi. Yaşadığı korku benim tahminimden bile daha fazlaydı. Ona olan teselli cümlelerimi annemi görüşüm böldü. Dirseklerini dizlerine bastırmış, parmak uçları alnına baskı yapmışken başı eğikti. Bu sabah özenle yaptırdığı fönlü ve uçları hafif maşalı saçları iki yana dökülmüştü, korkunç bir hızla bacağını sallıyordu. "Anne," dedim daha ona varmadan bedenini nasıl kilitlediğini görürken. İnci'nin önünden kalktım,

iki adım ötede annemin önüne çöktüm. Taş kesilmiş vücudunda ilk olarak eline dokundum. Buz gibiydi.

"Anne bana bak,"

Tepki dahi vermedi. Daha tutucu davrandım, iki elimle dokundum. Yüzünü göremedikçe korkuyordum. Annemin kendisi için en tehlikeli hali, bağırıp çağırmadığı, yıkıp dökmediği andı. Biliyordum. Bağırıyordu karşısındakinden çıkarırdı her kötülüğü, sessizse ve kilitlediyse benliğini kendine zarar verirdi. "Anne bana bak," dedim. Sesim yükseldi, "Anne!" diye bağırdığım an yüzünü elinden kurtarabildim. Göz göze geldiğimizde, büyümüş gözbebekleri ve kasılmış yüzüne baktım. Gözleri doluydu ama yaş akıtmıyordu. Nefes nefeseydi.

"Babam iyi," dedim. Bundan emin değildim. Ama yine de söyledim. "Duyuyor musun beni? Babam iyi. Nefes al, sıkma kendini."

"Firuze," dedi yarım nefeste. Yanağını okşadığım an yaşlar düşmeye başladı gözlerinden. "Firuze çok kötü haberle..."

"Hepsi yalan," dedim. Alparslan'ın bana doğruyu söylediğini umut ediyordum. "Hepsi yalan anne! İyi babam. Bak bana, nefes al hadi."

"Bu işi yapmasını istemiyorum," dedi. Gözyaşları hız kazanan bir yağmur gibi akıyordu gözlerinden. Bu işi yaptığı için ona âşık olduğunu yüzüne vurmadım. Babamın onu zamanında etkileyen gücünün bu işten geldiğini ve bunu istemek için çok geç kaldığını ona söylemedim. Bu gerçeklerin yüzüne çarpılması için doğru zaman değildi. "Bu işi yapmasını istemiyorum!" Sesini bir kaya gibi sert tutmaya çalışıyor ama ağlamasının önüne geçemiyordu. Onu kendimi çektim, başını omzuma bıraktığı an sesli ağlamaya başladı. O sertliği ağladıkça çözüldü, bedeni ağladıkça hafifledi. Bacağını artık titretmiyor, bedenini rahat bırakıyordu.

"Babamı Ankara'ya sevk edecekler. Biz gidene kadar gelecekleri için bekleyeceğiz."

Bülent'in sesini ilk kez duyduğumda başımı arkaya doğru çevirdim. Alparslan'a bakıyordu. Annemden ayrılırken ayaklandım ve ona doğru

yürüdüm. "Nasıl durumu?"

"Teşrif edebildiniz mi Firuze Hanım?" dedi gözlerini bana dikip.

"Durumu nasıl babamın?"

Göz devirdi, başını salladı alttan alttan gülerken. "İyi ilk müdahale yapılmış. Kurşun riskli bir bölgeye denk gelmemiş, buraya sevk edecekler."

"Neden? Biz gitseydik. Kurşunlanmış bir adamın neden iyileşmeden yerini değiştiriyoruz?"

"Gözümüzün önünde olsun diye. İstanbul güvenli yer değil, burada olacak. Biz buradayız, parti burada, meclis burada." Alparslan'a baktı. "Doktorla konuştun mu?"

"Konuştum, herkes hazır. Atilla Akın'ı bekliyor hastane."

"Kim yapmış? Belli mi?" Soracağım sorular karşımda yerine ulaşmıyordu. Bülent benimle gözbağı bile kurmuyordu. "Sana soruyorum Bülent yüzüme bak."

"Kim yapacak?" diye yükseldi. "O küçük aklın orada burada başkalarıyla dolanacağına durup düşünse bulacak. Bu ülkenin haini mi biter? Yaptı işte alçağın biri!"

Söylediklerini görmezden geldim, kendi soru işaretlerime cevap aradım. "Vuran kişi yakalandı mı?"

"Kaçması mümkün mü?"

"Kaçması mümkün olmayan biri nasıl babama ulaşabiliyor?" Belki de tüm soru buydu. Yalnızca babam değil, partisindeki herkes olağanüstü korunurdu. Halkın içinden verdiği iddia edilen pozlarında bile günler öncesinden hazırlıklar başlardı. Uğrayacağı bir esnafın, bir lokantanın bile günler önceden sicili dökülürdü ortaya. O saatte kimin oraya gideceği, kimlerin fotoğraf çekileceği ayarlanırdı. Durum buyken, her şeyin lehlerine olduğu bir miting alanına eli silahlı biri nasıl girmişti? Sene doksan değildi, bu ülkede çok şey değişmişti. "Soru soruyorum! O miting alanına ülke bu

kadar karışıkken o adam nasıl girebiliyor? Üstelik eli silahlı. Güvenlik önlemleri hat safhada, bu nasıl bir açık? Orada kaç bin insan var. Koca parti o miting alanını bu şekilde mi koruyor? Mantıklı değil bu!"

"Ne demek istiyorsun sen?" dedi üstüme doğru bir büyük adım attı. "Ne zırvalıyorsun açık konuşsana!"

"Sen ne anlamak istiyorsun?"

"Ben senin bir hain olduğunu anlıyorum," dedi. Bu alçakça sığındıkları bir cevaptı. Böyle bir güvenlik zafiyeti orada bir faciaya sebep olabilirdi. Geçmiş örneklerle doluydu. Yalnızca babam değil binlerce insan da o kurşunun önündeydi.

"Bülent cevaplardan kaçma! Senin aklına yatıyor mu bu durum? O adam oraya nasıl girdi? Hiçbiriniz bunu sorgulamıyor musunuz?" Aynı anda Alparslan'a da baktım. Bülent gibi bir aptaldan cevap beklemek bile aptallıktı belki de.

"Araştırıyoruz Firuze, biz de şaşkınız," dedi sakin bir sesle. Başımı iki yana salladım. Hayır oturmuyordu. Hiçbir şey aklıma yatmıyordu. Kimse benim sorguladıklarımı sorgulamıyor muydu? "Bu hiç mantıklı değil. İstanbul'un göbeğinde. Çatıların üzerinde bile babamı koruyan polisler varken bu hiç mantı..."

"Senin o ufak beyninden geçenleri beyninle beraber dağıtırım!"

İşaretparmağını yüzüme doğru sallarken üstüme yürüdü, Alparslan girmesen araya fiziksel temastan kaçmayacaktı. "Benimle düzgün konuş!"

"Ben senin o sikik aklından ne geçiyor neyi ima ediyorsun anlamıyor muyum?" Alparslan'ı aştım ve tüm kuvvetimle omuzlarından ittim onu.

"Terbiyesiz!" diye bağırdım onu iterken. Ben geri çekilmedim, o geriye gidecekti.

"Düzgün konuş kardeşinle," dedi aramızdaki adam.

"O düzgün konuşmayı bilmeyen ahlaksızın teki. Herkesin aklına laf eder ama dönüp kendisine bakacak aklı bile yoktur."

"Seni gebertirim!" Haykırarak üzerime saldırmaya çalışıyordu. Nasıl oldu da böylesine bir kavgaya tutulduk bilmiyordum. Tek sorduğum o adamın nasıl oraya girdiğiydi. Ortada bir ima yoktu ama bu imayı yaratan onun bu saldırgan tavrıydı. Buraya gelene kadar düşünmemiştim bile bunu. Bana tek bir mantıklı açıklama yapsa susacaktım. Alparslan tümüyle itti Bülent'i ve benden uzaklaştırdı. "Bak," dedi tane tane. "Burada üç tane kadın var, hepsinin gözü yaşlı kriz yönetemiyorsan uzaklaş başka yerde erkeklik yap."

"Ulan sen bunu tanımıyorsun! Sen bu haini tanımıyorsun! Neyi ima ediyor anlamıyorsun!"

"Benim hiçbir şey ima ettiğim yok! Sana insan gibi soru soruyorum ama sen beni kulağınla dinlemiyorsun. Fikrin neyse zikrin de o."

"Firuze yeter!" Dakikalar önce omzumda ağlayan ve zorlukla sesi çıkan annemin sesi tüm evi inletti. O da Bülent gibi düşünüyor olacak ki kuduz bir köpek gibi davranan Bülent'i uzaklaştırmak yerine bana yöneldi. "Yeter! Sus artık sus! Bıktım! Anlıyor musun? Senin sorularından da, suçlamalarından da bıktım! Sus artık sus!" Ben olduğum yerde duruyordum halbuki ama annemin elleri bana kalktı. Kolumdan tutup ileri doğru itti beni. "Yeter! Bıktım artık! Senden de en olmadık sorularından da bıktım! Durmadan kavga çıkarmandan da bıktım! Canımız burnumuzda ya! Görmüyor musun? Babana ne yaptılar görmüyor musun?" Sorgulamalarım babamla ilgili değildi sanki. Öylesine irileştirmişti ki gözlerini, küçük bir çocuk olsam annemi bir canavar sanır ve çok korkardım.

"Babama ne olduğunu sorguluyorum zaten anne!"

Konuşmama dahi tahammül edemiyordu. Çıldırmış gibi saçlarını çekiştirdi. "Sus diyorum sana!" Tüm sinirini stresini, üzüntüsünü kahrını benden çıkardı. Hunharca itti beni. Sanki saçlarını okşayan ben değilmişim gibi, adımı sayıklamamış gibi davrandı. Beni itmesine daha fazla izin vermedim kendim çıktım. Bahçeye açılan sürgülü kapıyı aştım. Dışarıya attım kendimi. Dört duvardan kurtulduğum gibi gözlerime yükler bindi. Annem içeride delirmiş gibi bağırıyordu. Çimenlerin üzerine kadar yürüdüm,

annemin sesinden uzaklaştım. Gökyüzüne baktım. Ant içerdim ki babam için korktuğuma bile inanmıyorlardı. Bana karşı öylesine büyük bir öfke vardı ki içlerinde annem için bile görünmezdim. Babamın biricik kızı değildim biliyordum, babam da benim babacığım değildi. Onu da biliyordum ama sandıkları gibi de değildi.

"Firuze," dendi ama başımı çevirip bakmadım. "Annen acısından ne dediğini bilmiyor."

Gözlerimi kapattım ve başımı indirdim gökyüzünde. Gökyüzü bile umudu temsil etmiyor artık içimde. Bulutlara bakınca kilitli kapılar görüyordum. Nefsimi genişletmiyor, göğsümü daraltıyordu.

"O işler sandığın gibi değil Alparslan."

Biz iki kardeş aynı adama benzer cümleler kurduk. Bülent ateş püskürüyordu bense alabildiğine boş vermiştim. Beni izliyordu. "Her nasılsa bilmem ama annen seni çok seviyor. Sadece şu an eşi vuruld-"

Annen seni seviyor cümlesi, bana dar gelen gökyüzünün altında önce beni güldürdü sonra ağlatmaya başladı. Sinirlerim bozuldu galiba, başımı eğdim ve parmak uçlarımı gözlerime bastırdım. O işler de sandığı gibi değildi. Biz birbirimizi sevmeyi çok uzun zaman önce bırakmıştık. "Firuze lütfen," dedi. Ellerinin bana dokunduğunu hissettim. Buna tepki vermeden daha da ileri gitti dokunuşları, beni sarmalamak, nefesini saçlarıma yaklaştırmak istediğinde hızla geri çekildim ve yaşlı gözlerimle ona baktım.

"Alparslan ne yapıyorsun?" dedim şaşkınca. Evet şaşkınca çünkü yabancı bir adamla gireceğim bu temas çok fazlaydı. Benim ancak el sıkıştığım bir insandı o. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece teselli etmek istedim." Kendini bir adım bile geri çekmedi.

"Lütfen bir daha böylesine bir temas içine girme benimle, ne kadar kötü olursam olayım." Onun kapattığı mesafeyi ben açtım ve yaşlarımı sildim. Teselliye ihtiyacım yoktu. Onun tesellisine hiç yoktu.

"Bana olan hislerinin sebebi o adamın varlığı mı yoksa yokluğu mu?"

Ecevit hakkında en başından beri çok cesur sorular soruyordu. Bizim onunla hiçbir zaman böyle bir samimiyetimiz olmamıştı. Bana zaman zaman Firuze Hanım diyen biriydi. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama söz konusu Ecevit olunca fazlasıyla haddini aşabiliyordu. İstediği yorumu yapabiliyor, istediği soruyu da sorabiliyordu.

"Benim sana hissim yok ki Alparslan," dedim gözlerinin içine bakarken. Bunu dikkatle söyledim, dikkate almasını bekledim. Bakışlarından keskin bir duygu geçmedi. Ne düşündüğünü anlayamadım. Dudaklarını ıslattı ve kaşlarını kaldırdı.

"Peki, soruyu şu şekilde değiştireyim o halde. Bana olan hissizliğinin sebebi o adamın varlığı mı yoksa yokluğu mu?"

Babam vurulmuştu, içeride korkmadığımın iması yapılıyordu. Buradaysa, bu konuşmayı yapıyorsak umursamadığım düşünülüyordu.

"Hiçbir şeyin sebebi Ecevit değil. Onun varlığı da yokluğu da sana olan tavrımı değiştirmeyecekti," dedim açıkça. Ecevit'in üzerinde babamın kılıcı yokmuş gibi Ecevit'in hiç umurunda olmayacak olsa bile, benim bir düşmana daha tahammülüm yoktu. "Sen Orhan Yiğit'in oğlu, babamın arkadaşının oğlu ya da geleceğin siyasetçilerinden birisin. Sıfatların hep bunlardı. Eminim ki benim de sıfatlarım bunlardan ibaret."

Yine iddia ediyordum ki, Alparslan Yiğit'in içinde bana karşı bir sevgi, hoşlantı hatta beğeni bile yoktu. O yalnızca yüksek kibriyle ve kafasında çizdiği resimde beni yanında görmek istiyordu. Yanına yakıştırmaydı yalnızca. O bir sanatçı değildi, tablosu keskin çizgilerden uyumlu renklerden oluşmak zorundaydı. Perspektifi bunun dışına çıkmazdı.

"Bir sanatçı olarak benim düşüncelerime ve duygularıma müdahale edemeyeceğini bilirsin aslında. Sıfatlarını da duygu ve düşüncelerim şekillendirir..." Başımı iki yana salladım ve bir adım daha geri gitti.

"Alparslan benim babam vuruldu," dedim unuttuğu gerçeği ona hatırlatırken. "Ve hepinizin sandığı aksine, babamla savaşsam da o savaşın bittiğini sanmak beni çok korkuttu. Canımı da çok yaktı. O benim babam, içeridekilerden bir farkım yok."

"Aksine içeridekilerden çok farkın var," dedi. Koca malikaneye sığamıyor, bahçeden taşıyordum. Duracak hiçbir yerim yoktu adeta. "Onlar ilk andan beri ağlayıp dövünürken ya da bağırıp çağırırken durmaksızın sorguladın. O yüzden de kovuldun aralarından. Normal insanlar fazla düşünmeyi de düşüneni de sevmez, duygularını abartarak yaşamak daha kolay gelir. Tıpkı babalarımıza oy veren insanlar gibi."

"Ne demek istiyorsun?" dedim, şaşkınlığımı kontrol etmek için adeta çırpındım. Bir şey mi ima ediyordu. Ediyorsa da onunla bu konuyu konuşmalı mıydım?

"Tüm ülke ağlayıp dövünüyor demek istiyorum."

"Benim gibi sorgularlarsa neye ulaşacaklar peki?"

Silik bir tebessüm geçti yüzünden. "Babanın bir kahraman olduğuna..." Alay ettiğini anlayabiliyordum. Benim sorgularken ulaşmaya çalıştığım yer ve Bülent'in söylediği yer aynı mıydı?

"O saldırgan babama nasıl ulaştı Alparslan? Yeterince güvenlik önlemi mi alınmamıştı?"

"İnan ben de bilmiyorum Firuze," dedi. Dürüst müydü? Şüpheleniyor muydu? Benim onunla bunu konuşmam doğru muydu? Sadece bu sorunun cevabı vardı. Hayır doğru değildi. Birbirimize baktık bir süre. Sonra dedim ya gökyüzü bile bana kapalı duvarları andırıyordu diye, çekip gittim. İçeri girdim ve odaya çıktım. Annemin de beni hâlâ görmek istemediğini biliyordum.

***

Babam ve annem ilk tanıştığında annem tıp fakültesi son sınıf öğrencisiyken okulunun tiyatro kulübünün başındaydı. Annemin üniversite yıllarından çok az fotoğrafı vardır ama olanlar da üzerinde beyaz önlükle değil, bir tiyatro sahnesinin orta yerinde farklı kostümler, farklı saçlarla bir başka karakterin ruhunu sırtlamışken çekilmiş fotoğraflardır. Annemin tiyatroyu evlendikten sonra bıraktığını biliyordum ama annemin tiyatroyu neden bıraktığını sorguladığımda çizmeye yeni başlamıştım.

Annemin deyişiyle sanatımın ruhuma çöktüğü zaman sanatın sanatçının vazgeçilmezi olduğunu keşfetmiştim. Resim çizmeden yaşamak nedir bilmediğim için annemi de bu sanat ve sanatı birleşimiyle sorgulamaya başlamışım. Anneme neden devam etmedin, tiyatroya tutkuyla bağlıydın, hatta doktorluktan daha çok sevip benimsediğin bir işti dediğimde bana demişti ki, *'Bir siyasetçinin karısı oyuncu olamazdı kızım.'*

Bu benim için kabul edilemezdi. Evlilik fikrine hep uzak oldum. Evleneceğim bir profil gözümde hiç canlanmadı. Hiç hayal kurmadım. Kalbim hep dolu geldi bana. Birini bile alamayacak kadar dolu hem de. Bu sahipsiz ve kimsesiz bir doluluktu. Zaman geçti, ben çizmeye daha çok bağlandım. Bir uzvum gibiydi. Anneme aynı soruları yeniden sordum. Çünkü bana göre eş kavramı, tutkudan vazgeçiremezdi bir insanı.

Babam girmişti araya. *Firuze,* demişti. *Her siyasetçi aynı zamanda usta bir oyuncu olmalıdır ama bunu aynı ustalıkla gizlemelidir. Benim siyasetçi olduğum yerde annen gözler önünde bir oyuncu olsaydı ben de gizleyemezdim. Çünkü biz birbirimizi temsil eden insanlarız.*

Anneme duyduğum saygının çatladığını hissetmiştim. Babam kendi mesleği için annemi tutkusundan koparıyordu ve annem bunu haklı görüyordu. Şimdi gazetecilerin önündeyken, sarı fönlü saçları, siyah ceketi, yüksek topuklu ayakkabılarıyla, bir oyuncuydu ama herkes annemi emekli doktor sanıyordu. Onlar bana söylememişlerdi ama artık ben de anlıyordum. Gün gelecek annem bu kameraların önüne Aylin Akın olarak çıkacaktı ve o gün kimse annemi oyunculukla, rolcülükle ve yalancılıkla suçlamayacaktı. Oyuncu olmak bunlara fırsat vermekti. Annemin bir yanında ben, diğer yanında Bülent vardı. Siyah bir güneş gözlüğü takmıştı zorla annem. O konuşurken göz devirdiğim belli olmasın diye. Babamın getirildiği hastanenin önündeydik. Babamın ayaklanması için erkendi, şov yapması gereken isim Aylin Akın'dı.

"Herkese merhaba arkadaşlar," dedi soğuk bir sesle. Çatık kaşlarıyla meydan okuyacağını belli ediyordu. "Dilerdim ki, bir hastane açılışında eski bir doktor olarak mikrofonlarınıza konuşayım ama görüyorum ki bu ülkedeki bazı zatlar buna izin vermeyecek. 2010 Türkiye'sinde böylesine ilkel bir dürtünün sonucu şimdi burada olmamız. Çok üzücü. Bunu Atilla

Akın'ın karısı olarak söylemiyorum. Bunu bu ülkenin alelade bir vatandaşı olarak söylüyorum."

Annem bana bugünün sabahında babamın daha fazla bu işi yapmasını istemediğini söylemişti. Şimdi burada söylediklerinin aksine oldukça memnundu babamın konumundan.

"Bunu bu ülkeye hizmet etmiş, her türlü kavgasına şahit olmuş, elinin altında her görüşten insan kaybetmiş eski bir hekim olarak söylüyorum. Ne üzücü ki, olmamız gereken konuma, gelişmişliğe, donanıma sahip olmamıza ket vuran bu zihniyet bugün bu ülkenin en güçlü siyasi isminin canına kastetti. Görüyorum ki kaybedilen onca cana rağmen akıllanmayan bir zihniyet var ama şunu da biliyorum ki bu zihniyetin altında bu ülkenin atacağı adımlara engel olmak isteyen düşmanlar var. Atilla Akın'ı vuran bir kişi değil. Atilla Akın bir fikirdir," dediğinde başımı hayretle anneme çevirdim. Göz bile deviremedim. Kendimi sıktım. Bu korkunç bir cümleydi. Bu babamı Atatürk'ün izinden gitmeye çalışan bir adam olarak değil, Atatürk'e benzemeye çalışan bir adam olarak lanse ettirirdi. Rezalet bir açıklamaydı. "Ve bu saldırıya yapan da karşıt bir fikirdir. Eline silah tutuşturulan bir kişi değil, bir fikir. Kendisinden olmayan bir fikri yok etmeye çalışıyor. Ne acı. Hiçbir noktaya ulaşamıyoruz. Ulaşmamıza izin vermiyorlar. Ülkedeki bu azınlık, evet azınlık çünkü sayıca fazla değiller ellerinde silahlarla fazla olmaya çalışıyorlar, geleceğe giden her adımı durdurmaya ant içmiş. Atilla Akın'ın bir cümlesi vardır, bunu eşi olarak söylüyorum. Aylin der, benim milletim şuursuz değil, aptal hiç değil. Her şeyi görür, her şeyi anlar. Şimdi kendisi milletine seslenmeden önce ben söylemek istiyorum ki görünen köy kılavuz istemiyor. Ulusal Mutabakat Partisi'nin her bir ferdi, başta Atilla Akın olmak üzere bu ülke için bir kurşundan korkacak kişiler değildir. Kimse milletin desteğinden büyük değildir. Milletin vicdanına bırakıyorum. Atilla Bey iyi, ilk fırsatta burada o olacak ama o gelene kadar söyleyeceklerimi söylemeliyim. Çünkü ben de bu milletin bir ferdiyim. Kan dökerek amacınıza ulaşamayacaksınız. İyi akşamlar diliyorum."

Bülent'e ve anneme aniden sorular sorulmaya başlandı ama üçümüz de arkamızı dönüp yürüdük. "Usta oyuncu Aylin Akın," dedim dümdüz yürürken. "Rezalet bir açıklamaydı."

"Babanın vurulduğu için yattığı hastanenin önünde kucaklaşmayı mı teklif edecektim?"

"Sen siyasetçi değilsin, bir hekim dilini kullanabilirdin. Yerden yere vurulacaksın. Ülkede nabız nasıl yüksek farkında değil misin?"

"Ülkeyi kan gölüne biz çevireceğiz beklesinler o orosp-"

"Bülent sus!" dedi annem ve adımlarını hızlandırdı. Güneş gözlüğümü çıkardım. Hava kararmak üzereydi ve ben artık dilediğimce göz devirebilirdim. Babamın odasına önce annem girdi. Son çıktığımızda gözleri yarı açık yarı kapalıydı. Bir tek annemle iletişim kurmuştu. Şimdiyse karşısındaki televizyona bakıyordu bitkin bir halde. Annemi görünce yüzünde gururlu bir tebessüm oluştu. Yetiştirdiği askere bakıyordu sanki. "Aylin Akın," dedi kısık sesle. Anneme uzattı elini. "Seninle evlendiğime tek bir gün bile pişman olmadım."

Öyle olmalıydı zaten ama ben annemin neden pişman olmadığını anlamıyordum. "Bir daha bunu yapmak istemiyorum," dedi annem. Kimliğinden gün geçtikçe uzaklaştığını düşünüyordu ama kimliğini kaybetmişti.

"Sen bunun için yaratılmışsın," dedi babam annemin elini sıkıca tutarken. "Sadece ben kızımı ve karımı başka mesleklere kaptırdım," Ağır ağır açılıp kapanan gözleri beni buldu. Gülümsedi. "Değil mi kızım?"

Onu nefes alıyor görmek, hayatta olduğunu bilmek beni şimdi gülümsetebilen şeyin ta kendisiydi. Psikoloğuma bir kez demiştim ki anne ve babanın sevgisi mutlaktır ve bir sınırı vardır. Bunu aşabilirlerse çok sevmiş olurlar bunu aşamazlarsa da mecburen severler. Ama çocuğun sevgisi bir hastalık gibidir. Bir çocuk anne babasını sevmemeyi o kadar bilmez ki, onları sevmemesi gereken yerde bile sevgisizliğini kendisine yöneltir. Kendisinden nefret eder. Bu cümleleri seneler önce kurmuştum. Şimdi de doğruydu.

"Değil baba," dedim sessizce. "Ne benden ne de annemden olmazdı." Annemin elini dudaklarına yaklaştırdı ve "Annen az önce hiç öyle söylemiyordu," dedi keyifle.

"Baba İstanbul ve Ankara zıvana..."

"Şimdi değil Bülent," dedi babam. Öfkeden köpüren, tek bir an bile durulmayan oğluna bakmadı. Babam olabildiğine sakindi. Emirler yağdırmıyor, kimseyi tehdit etmiyordu. Akan kan ona derin bir sükûnet kazandırmıştı. Ben sanılanın aksine Bülent'ten daha çok bilirdim nerede ne konuşacağımı. O yüzden arka arkaya sorularımı bu hastane odasına sığdırmadım. Sessizce köşede anne ve babamı izledim. Babam İnci'yi sordu. Sonra partiden isimler gelmeye başladı. Aynı tarafta oldukları partilerden gelenler oldu, karşı taraftansa çiçekler geldi. Babamın gelen ilk çiçeğe ait notu kahkahalar atarak parçaladığını gördüm. Küfretti çiçeği dışarı çıkarttı. Ben de çiçekle beraber çıktım. Odanın gireni çıkanı çoktu, oradaki en gereksiz kişiydim. Konuşacağım tek kelimem bile yoktu. Burada işim bitmişti. Biliyordum. Babam en kısa zamanda çıkacaktı, eve dönecek ve sakinliğini belki de o zaman kaybedecekti.

Hastanenin ön kapısından çıkmam mümkün değildi. Polikliniklerin arasından girdim, bulduğum ilk farklı çıkıştan çıktım. Taksi aramaya başladım. Gökyüzü siyah yıldızlı bir yorganla örtünmüştü, saat kaça geliyordu bilmiyordum. Telefonu aldım, aramalara ve mesajlara baktım. Ara demişti zaten. Arayacağım dememişti. Benim aramam gerekirdi değil mi? Elbette. Ara demek, o telefonu açacağım demekti değil mi? Elbette. Telefonu kulağıma dayadım. Çaldı, çaldı ve çaldı. Üçüncü çalışta açtı.

"Efendim?"

"Ecevit," dedim. Ara demişti ama neden aramam gerektiğini söylememişti. Evet bilmiyordum. Ona babam hakkında bilgi vermek mantıklı gelmiyordu.

"Efendim Firuze?"

"Ara demiştin," dedim bu bir vazifeymiş gibi.

"Aldım haberleri, kötüye bir şey olmaz zaten diyerekten almamış Allah canını. Beklediğim bir şeydi." Derin bir nefes aldım ve gökyüzüne baktım. Daha iyisini ya da daha kötüsünü beklemedim ondan. "Tamam herhangi bir cenaze yoksa ben en fazla iki güne aldığım adrese giderim. Sen yok ben iki

güne kafayı toplayamam dersen ben gittikten sonra konuşuruz. Ya da konuşmayız fark etme-"

"Ecevit neredesin?"

Bu beni ilgilendirmiyordu ama olur da bir ihtimal öğrenirim diye sormayı tercih ettim. Eve gitmek istemiyordum. En azından kendi evime gitmek istemiyordum.

"Ne yapacaksın?"

"Evde misin?"

"Ne yapacaksan evdeysem? Gelecek misin?"

Gidecek miydim? Gitmemek için elimden geleni yapacaktım. Beni kovmamak için hiçbir sebebi yoktu bu kez. Benim de kalmam için bir sebebim yoktu zaten. Bana bir bardaklık su bile biçmezdi. Biliyordum. "Yok."

"Niye soruyorsun o zaman?"

Bilmiyordum. Belki de gidecektim. Hatta cesaretimi toplarsam kesin gidecektim. Elbet yine kalacak bir bahane bulurdum. "Dışarıda mısın o zaman?"

"Allah'ım sabır ver. Ne istiyorsun Firuze?"

"Seni görmek istiyorum," dedim açıkça. "Ben şimdi Kuğulu parka gideceğim bekleyeceğim orada, gel. Gelmezsen evine geleceğim." Bu onu tehdit etmek değildi, bu tümüyle ona seçenek sunmaktı.

"Kızım sen bela mısın?"

"Eve geleyim istiyorsan Kuğulu parka gelme, eve gelmeyeyim istiyorsan Kuğulu parka gel."

İleriden gelen taksinin boş olmasını umarak elimi kaldırdım. "Firuze ben gelmiyorum, sense benim evime hiç gelmiyorsun. Seninle uğraşamam ben."

"Ona kadar bekleyeceğim. Sonra evine geleceğim."

"Sen laftan anlamıyor musu-" Telefonu kapattım ve bindim taksiye. Yürek yemiş olmalıydım. Ecevit'in evini bilmek elime düşmüş şimdiye kadarki en büyük kozdu. Onu illallah ettirene kadar ve kendi gururumu ayaklar altına aldığım her an evine gitmeye cesaret edecektim. Belki bir gün ben, öylesine çok kırılacaktım ki ayaklarım tutmayacaktı ya da Ecevit evini değiştirecekti. Elimdeki kozu kaybetmiş olacaktım. Hangisi benim için daha kötü olur bilmiyordum.

Gittim, bizim bankımızda iki kişi oturuyordu. Benden rahatsız olup kalksınlar diye yanlarına oturdum. Oldular da, ilk fırsatta kalkıp yan banka geçtiler. Orta yerde oturdum, Ecevit gelirse hangi uçta otururşa otursun yanımda kalsın diye. Kulaklığımı çıkardım, birbirine karışmıştı. Nefes alamıyordu. Onu anlıyordum, çözmedim. Kördüğüm şekilde taktım. Yavru kuğuları izlemeye başladım. Zaman zaman saati kontrol ettim. Gelen giden yoktu. Belki de evine gelmemi istiyordu... *Aptal Firuze.* Kapısını açmayacaktı. Belki güvenliği tembihlemişti, kapıdan bile geçirmeyecekti. Evet aslında her şey bu kadar basitti. Ben kendimi kandırıyordum. Gözlerimi kapattım, sadece şarkıyı dinledim. Bugün dişlerimi fırçalamıştım sadece ne su içmiş ne de yemek yemiştim. Ağzımda mayhoş bir tat vardı.

"Senin derdin ne?" Gözlerimi açmadım. "Bak Firuze biz bu şekilde konuşmadık. Senin derdin ne?" Kulaklığım vardı, o öfkesini dindirene kadar duymazdım onu. *Geldi. Evine gitmeyeyim diye mi? Açmazdı istemese kapıyı. Bıktı artık senden o yüzden belki de. Ne önemi var ki? Geldi işte. Bu sana yetmez mi? Bu sanırım bana sonsuza kadar yeter.* Ansızın sol kulaklığım kulağımdan çekildi ve ona dönmek zorunda kaldım. "Duymuyor musun sen beni?"

"Sen mi geldin Ecevit?" dedim sahte bir şaşkınla. "Hiç fark etmedim."

"Ben şu an çoluk çocukla uğraşıyorum ve ne kadar hazzetmediğimi tahmin bile edemezsin."

Başımı iki yana salladım. "Çoluk çocukla uğraşsaydın, ağlardım. Bak ağlıyor muyum?" diye sordum. "Ağlamıyorum." *Çünkü Ecevit, ağlamama oyunu oynuyorum. Öğrettiğin gibi.*

"Allah'ım sen bana sabır ver," dedi gökyüzüne bakarak. Sakallarını sıvazladı. "Sabır ver Allah'ım! Sen bana sabır ver!"

"Küçükken de sabır dilerdin hatırlıyor musun?" dedim. Ne saçma bir soruydu. "Hatırlamıyorsun tabi," dedim onun yerine. Başını gökyüzünden indirmedi. Bana bakmadığında ona bakmak çok daha rahat olurdu. Bakışları diken gibi gözlerime batmazdı. İstediğim gibi bakardım. Ne kadar büyümüştü. Onun yetişkinliğini kafamda çok canlandırmaya çalışıyordum, çizmek için çabalıyordum ama olmuyordu. Küçük Ecevit'ten uzaklaşmıyordu çehresi. Şimdi bakıyordum. Bu adamla bir sergide karşılaşmıştık, tanımamıştım. Bu adamla... Bir okul kantininde karşılaşmak isterdim. Kitaplarımı düşürmesini isterdim. Ona bu kadar zarar vermek istemezdim. Bana bakınca nefret duymamasını isterdim. Çenesini sıkıyordu, belirginleşmişti. Öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Onu çok öfkelendiriyordum.

"Çok komik olurdun. Bana oradan atlama derdin, ben seni dinlemez atlardım, şayet düşersem sabır dilerdim beni yerden toplarken. Şimdi kızıyorsun da bana, ben hâlâ aynı Firuze'yim işte. Laf dinlemiyorum."

"Ben aynı Ecevit miyim?" dedi başını hışımla bana indirirken. Gözleri diken gibi battı yine gözlerime. Korktum biraz. "Romantik romantik konuşmaya başladın yine. Bir sor bakalım kendine ben aynı Ecevit miyim? Sana sabrım var mı, tahammülüm var mı? Sor kendine sor, çekinme sor!"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve soluklandım. Başımı iki yana salladım. "Değilsin," dedim dürüstçe. *Keşke olabilseydin. Keşke ikimizi de muhafaza edebilseydim. Keşke ben de seninle büyüseydim ya da keşke sen de benimle çocuk kalsaydın. Ne bencil istekler bunlar.*

"Niye değilim onu sordun mu kendine?" dedi bu kez. Onu zorla buraya getirmiştim. Bedelini ödetecekti. Cevap veremedim. "Hapishanede sabır dilenmez sabır çekilir biliyor musun bunu?" Elinde tespih varmış gibi önüme uzattı ve başparmağıyla tespihin tanelerini itti. "Sabır bir, sabır iki, sabır üç... Taşlı boncuklu şeyler yapılır hani. Belki filmlerden görmüşsündür. Sabır çekmek için. Benim işler öyle evrildi. Sen aynısın, ben değilim. Bunu artık o aklına sok beni sınama. Ben zaten on sekiz yıl sabır

çektim. On sekizden sonra bir de büyümeyi beceremmemiş kadına mı sabır çekeceğim?"

Sesi kısık ama sesi yüklüydü. Zorla onu bu noktaya getiriyordum. Olur da gökyüzüne bakar ve ben rahatça birkaç saniye yüzünü incelerim diye. İki anı tazelerim diye. Varlığını hissederim diye. Daha fazla yüzüme bakmama izin vermedi, aldım bakışlarımı yere diktim.

"Ya Ecevit diyorum anlatma anlatma anlatma. Anlayan yok, anlaması gereken yok. Bu saatten sonra kime ne? Bunlara sebep olanlara anlatacaksın da keyifleri daha da yerine mi gelsin ama sen resmen geliyorsun ar damarıma basıyorsun. Bak bugün her şeye rağmen götürdüm seni o hastaneye bıraktım. Ara haber ver de dedim ama bitti. Bu kadar. Ne işin var senin benimle bu saatte? Ne işin var Firuze, ne istiyorsun? Yani tam olarak ne istiyorsun benden? Söyle makul bir zemindeyse çözelim. Değilse sen sağ ben selamet. Devamlı böyle asabımı bozacaksan istemiyorum yardımını. Söyle. Ne istiyorsun benden?"

Küçücük kaldım yanında. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Oyunu oynamayı bırakmak istemiyordum. Haklıydı, yemin ederim tümüyle haklıydı ama ben kendimi zapt edemiyordum. Sadece onu görmek istemiştim. Beş dakika olsa da yan yana oturalım istemiştim. Ne çok şey istemiştim. "Cevap ver bana Firuze! Cevap ver asabımı bozma!"

Ben cevap vermedikçe ya çekip gidecekti ya da sesi yükselmeye devam edecekti. "Bilmiyorum," dedim.

"Nasıl bilmiyorum?"

"Bilmiyorum. Seni görmek istiyorum. Bilmiyorum, yemin ederim bilmiyorum. Bugün çok korktum, ilk fırsatta seni görmek istedim. Yarın çok acı çeksem yine seni görmek isteyeceğim. Böyle. Çocukken de böyleydi, hep böyle..."

İsteyerek yapmıyordum. Yemin ederim isteyerek yapmıyordum. Çocukluktan başka vardığım hiçbir an yoktu. Özellikle ondan örnek vermiyordum. Dilimden dökülüveriyordu, engel olamıyordum. Elini banka

vurdu, "Hâlâ çocukluk diyor aklımı kaçıracağım!" Gözlerimi kapattım sıkıca. Yaşlarım düştü, engel olamadım. "Ağlama,"

"Ağlamıyorum!"

"Ağlama Firuze. Benim yanımda bir çocuk gibi ağlama. Benim ar damarıma basma. Ağlama," Azarlandıkça daha şiddetli ağlamaya başladım. Sanki tüm günün tüm acısı şimdi çıkacaktı. Belki de onu bu yüzden görmek istiyordum. Onun yanında ağlamak istiyordum. Oyunu kaybettim. Çoluk çocukla uğraştığını kanıtladım ona, elime yüzüme bulaştırdım kendi cümlelerimi.

"Ben seni çok seviyorum," demedim ben. Yedi yaşındaki Firuze konuşuyordu. Sussun diye ağzını sıkıca kapatmak istiyordum. Ona kıyamıyordum.

"Senin sevdiğin Ecevit, küçük bir çocuktu. Senin sevdiğin kişi değilim ben. Firuze büyü. Büyü ben aynı kişi değilim."

Başımı iki yana salladım. Bunu kabul edersem bana ne olur bilmiyordu. Yirmi beş yaşına kadar beni hayatta tutan yegâne şeyi çekiştiriyordu elimden. Vermeyecektim. "Tamam çocuk Ecevit'i seviyorum o zaman. Seni değil onu görmek istiyorum."

"Öldü! Öldürdünüz. Yok artık öyle biri, öldü. Anlıyor musun?"

"Ölmedi," dedim inadına. Gören de sanır onu sınamak içindi. Kendimi kandırmaktı tümüyle. "Ölmesin."

"Ağlama."

"Ağlamam durmuyor!"

"Hayır sen ağlamak istiyorsun!"

Ölmemişti işte. O da biliyordu ama kabul etmiyordu. Okkalı bir küfretti. Biliyordum bu gerçeğeydi. İzin verdi bir süre ağlamama. Dirseklerimi dizlerime bastırdım ve ağladım istediğim kadar. Ağlamam durmadı ya da ben ağlamak istedim. Her neyse. Önümüzden bir satıcı geçti, Ecevit ondan

bir şeyler aldı. Görmedim ta ki o, "Al iç şu suyu," diyene kadar. Ellerimi yüzümden çektim, burnumu çektim. Suya uzandım ama bileğimde kuvvet kalmamıştı. Onu açacak kuvvetim bile yoktu. Açamadım. Geri bırakacaktım, içmeyecektim. İzin vermedi. Açtı kapağı. Sudan birkaç yudum aldım. Soğukluğun aktığı yolu hissettim. İyi hissettirdi.

"Başım çok ağrıyor," diye sızlandım.

"Evine git dinlen."

"Biraz burada dinleneyim, lütfen." Belki susuzluktan belki açlıktandı bilmiyordum. Suyu ona uzattım. Kapattı kapağını. O geriye yaslanmıştı. Tek bir şey yapacaktım. Çok küçük bir temas, ona yük olmayacak, zorlamayacak bir şey. Yan yana oturuyorduk zaten. Gözlerimi kapattım ağrıyla, başımı çok minik, küçücük, omzuna yasladım. Değil yük olmak, biraz olsun kalın giyinse hissetmezdi bile belki. Beni itmesinden korktum, ağzından isyankâr bir ses döküldü. Adeta inledi. "Firuze," dedi.

"Başım biraz dursun hemen kalkacağım. Yemin ederim." Biraz çekilse hemen kopardı bağımız. Bu benzetme beni ağlatabilirdi. Durdu ama o, kıpırdamadı. Yumuşak karnı vardı, biliyordum. Ecevit, öyle bir anne babanın evladıydı ki düşmanına bile merhamet ederdi. Biliyordum. İstese de kurtulamazdı genlerinden. İstese de yapamazdı. Zehir de içse, birazını kusacaktı.

"Firuze kendini büyüt yoksa baş edemeyeceksin benimle, telef olacaksın," dedi açıkça. Onunla yeri geldiğinde savaşmamı istiyordu, düşmanına taktik veriyordu. Ne saçmaydı. "Büyüt kendini. Duyuyor musun? Bırak artık bu çocukluğu. Büyüt kendini, mahvedeceksin kendini."

"Yok," dedim yalnızca. Ben küçük Firuze'nin Ecevit sevgisiyle yaşamaya alışmıştım. Büyük Firuze'nin Ecevit sevgisi ya? Bunun ne demek olduğunu biliyorlar mıydı? Ben de bilmiyordum. Ona yabancıydım. Onunla yaşamayı öğrenmektense, bu alışmışlıkla gittiği yere kadar götürmeliydim.

"Bırak git," dedi yenik bir sesle. "Aileni de bırak git. Çok uzaklara taşın. Bir gün seni de yok etmek isteyeyim ama ben bile bulamayayım. Git. Varlık

içindesin, git hayatını kurtar. Bırak. Ne bana yardım et, ne de ailenin yanında kal. Git Firuze. Seni ilk ve son kez uyarıyorum. Git."

"Yok."

Bunları benden ilk kez istiyordu. Bunları benden bir daha istemeyecekti. Ecevit beni de onlardan ayrı görmüyordu. Biliyordum. Sadece bu an, belki de bunu yedi yaşındaki Firuze'ye söylüyordu. İçindeki merhametini o çocuğa öldürmüyordu. "Biz küçükken beraber gidecektik."

Küfretti. Ağız dolusu hem de. Sanırım bana değildi bu.

"Öyle oturmasana Firuze, dizlerin acıyor!"

Ecevit, boya kalemlerini eline alınca tüm dünyayı unutan Firuze için hemen bir yastık arayışına koyuldu. Bu kız hiç bilmiyordu nasıl oturduğunu. Bir yastık getirdiği gibi geldi "Kalk da şunu dizlerinin altına koy," dedi ve Firuze'yi zorlukla kopardı kağıdından. "Sonra dizlerim acıyor diye ağlayıp duruyorsun."

Halı sert değildi ama Firuze çizmeye dalınca öylesine bastırırdı ki dizlerini hep tahriş olurdu dizleri. Sonra ceremesini annesi babası bile değil Ecevit çekerdi. Ecevit çok acıyor derdi. Çok çok acıyor...

Firuze yastığın üzerine oturdu ve resmine kapandı. Ecevit bakmak istedi ama mızıkçılık yapmamalıydı. Birbirlerine söz vermişlerdi, en son göstereceklerdi. İki çocuk oturmuş, ileride beraber gidecekleri yeri çiziyordu. Kimin çizdiği daha güzel olursa oraya gideceklerdi. Öyle karar vermişlerdi. Firuze karar vermişti, Ecevit kabul etmişti. Zaten Firuze'den daha güzel çizemezdi ki...

"Benim bitti!" diye bağırdı Ecevit.

"Bekle bekle, benim de az kaldı."

Ecevit özensiz yazdığı gibi özensiz de çizerdi. Özensiz boyardı da. Özenli olmaya çalışsa da öyle yapardı. Boyadığı yerler hep taşmıştı ama yine de gitmeyi hayal ettiği yer güzeldi. Firuze özenle boyadığı, her ayrıntısını

düşündüğü resmin sonuna dakikalar sonra geldi. "Bitti bitti!" diye şakıdı. "Hadi Firuze! Aynı anda bakalım!"

İkisi de aynı anda resimlerini orta yere koydular. İki çocuğun da resminde en bariz yer kesinlikle koca bir denizdi. Ankara'da yaşayan iki çocuğun elbette ki ilk hayali koca bir denizdi. Ecevit hiç deniz görmediğinden tasvirde biraz eksik kalmıştı ama Firuze gördüklerini resmederken oldukça iyiydi. İkisi de sadece diğerinin resmine bakıyordu.

Ecevit'in resmi televizyonda gördüğü yalılardan halliceydi. Çirkin bir kız kulesi çizmeye çalışmıştı denizin ortasına. Denizin bitimine de Atilla Akın'ın evi büyüklüğünde koca bir ev. Denizin hemen dibinde olsa da kocaman bir bahçesi vardı. Önünde de küçük bir tekne. "Bak," dedi ve tekneyi gösterdi. "Seni istediğinde bu gemiyle bu kuleye götüreceğim."

"Sen gemi kullanmayı biliyor musun ki?" dedi Firuze koca koca gözleriyle. Bir an çocuk aklıyla Ecevit'in bildiğine inandı.

"Öğrenirim ki!" dedi Ecevit.

Firuze ise bir Ege kasabasından hallice bir yer çizmişti. Yine deniz vardı. Denizin önünde bir ev, evin duvarlarında begonviller açmıştı. Onların her birini özenle boyamıştı. Onun da küçük bir teknesi vardı, teknenin üstünde baş harfleri yazmıştı. "Bak kimse almasın diye baş harflerimizi de yazdım," diye methetti. Salıncak dikmişti bahçelerine. Evden büyüktü. Yerler papatyalarla doluydu, papatyalara basılmasın diye taştan yolu bile çizmişti. Güneş gökyüzünden gülümsüyordu. Kabul biraz yazlıklarından esinlenmişti ama kesinlikle çizdiği daha güzeldi.

"Hangimizinkine gidelim?" dedi Firuze. Ecevit yenilgiyi çoktan kabul etmişti. Kendi resmi öylesine çirkin kalmıştı ki Firuze'nin resminin yanında, biraz utandı, biraz mahcup oldu.

"Seninkine gidelim."

"Seninki de güzel olmuş ama," dedi Firuze. Bunu tüm samimiyetiyle söylemişti. Bu kule onun hiç aklına gelmemişti ama eğer ki gelmiş olsa kesinlikle o da çizerdi kendi denizine.

"Olsun seninki daha güzel,"

"O zaman bazen de seninkine gideriz. Bu kulede oyun oynarız."

"O zamana kadar büyürüz, büyükler oyun oynamaz ki," dedi Ecevit. Yine Firuze'nin yanında gerçekçi kaldı. Sonuçta gitmeleri için büyümeleri gerekirdi. Hıı, diye mırıldandı Firuze düşünceli bir sesle. "Doğru ya. O zaman ne yapıyorlar ki bu kulede?"

Saklambaç oynamak Firuze için en mantıklı aktiviteydi o an. "Yemek yiyorlarmış babam öyle söyledi."

Firuze uzun uzun baktı. İstanbul'daydı burası galiba. Gerçi Firuze çoğu şeyi İstanbul'da sanırdı. Ankara'da değilse kesin İstanbul'daydı. "Olsun yemek yemeye gideriz," dedi.

"Gideriz," diye yanıtladı Ecevit. En kısa zamanda gemi kullanmayı öğrenmeliyim diye düşündü. Mümkünmüş gibi bir sorumluluk üstlendi, dikkatli gemisine baktı. "Seninkinin de bahçesinde piknik yaparız."

"Olur!" dedi Firuze ellerini çırparken. "Gideriz ama değil mi Ecevit? Bak mızıkçılık yapmazsın değil mi?"

"Ben ne zaman mızıkçılık yaptım ki? Asıl sen babandan izin alabil de!" dedi küçük kıza. Kendisi bir şekilde alırdı. Onun için hiç sorun değildi.

"O zamana kadar kocaman olacağım, boyum kocaman olacak. İzin verirler ki."

Dediler demesine ama hiç beraber denizi görmeden büyüdüler. Ecevit gemi kullanmayı hiç öğrenmedi, Firuze de begonville kaplanmış o çizdiği eve hiç Ecevit'le gidemedi.

"Her şeyi mahvettim ben." Yumruklarımı sıktım. "Her şeyi mahvettim ben! O resimleri de kaybettim!"

Bir pedagog koltuğunda Ecevit'in işlemediği cinayet için sorulan sorulara cevap veren Firuze geldi gözümün önüne. Tek isteği vardı. Ecevit'in gelişini hızlandırmak. Annesine ve babasına inanıyordu. Hem de çok inanıyordu.

Ezberi çok kuvvetliydi. Bayramlarda hep o şiir okurdu, soruların cevaplarını da çabucak ezberlemişti. Unutkan bir insan olmasa bunlar olmazdı belki. Kötü şiir okusaydı, hiç ezber yapamasaydı belki de beraber giderlerdi. Yumruk yaptığım elimi bacağıma vurdum.

"Her şeyi mahvettim ben. Her şeyi mahvettim." Yetmedi başımı Ecevit'in omzuna vurmak istedim. İzin vermedi. Ansızın engel oldu bana. Eli başıma dokundu. Bana bir tek karşıma ilk çıktığı zaman dokunmuştu kendi isteğiyle. Belki kendi omzu acımasın diye, belki ona bela olmayayım diye ama yine dokundu. Başımı omzundan oynatmama izin vermedi. Saçlarımı okşar gibi oldu. Emin olamadım. Başparmağı oynuyordu sanki, saçlarımı seviyordu.

"Özür dilerim," diye sayıkladım. Dileme bile demedi. "Resimleri kaybettim. Özür dilerim. Ben evi terk etmedim," Bu ev Ecevit'le her anımızı. Ev Ecevit'ti. "Bana evi zorla terk ettirdiler." *Evi terk etmiş sayılmazdım. Sayılmamalıydım. Ben Ecevit'i bir gün bile terk etmek istememiştim.*

Gözlerimi sıktım. Bir süre durduk, elini çekmedi. Ben içli içli ağladım, o sanırım saçlarımı okşadı biraz. Bana emanet etmişti çizdiği resmi. Ona bile sahip çıkamamıştım. Hatırlıyor muydu? Umarım hatırlamıyordu bunu da. Kaybettiğim resimlerin hangileri olduğunu bilmesini hiç mi hiç istemezdim.

"Geçti mi başın?" dedi bir zaman sonra. Biraz geçti sanki ama söylemek içimden gelmedi. Başımı kaldırmak istemiyordum.

"Yok. Ben bugün hiç yemek yemedim, su da içmedim." Bu söylediğim onda derin bir sessizlik yarattı. Biz piknik yapmamıştık bahçemde ve o beni gemiyle kız kulesine yemeğe götürmemişti. "Firuze," dedi. Seslenmedi bana. Kızdı. Anladım. Sonra "Bekle burada," dedi. Kalktı gitti elinde iki tost iki ayranla geldi. Yüzüne baktım aylak aylak.

"Bakma bana," dedi tostu bana uzatırken. "Karnım aç benim de. Yemek mi yedirdin akşam akşam?" Ayranımı açtım, kirpiklerimi sildim ve tostumu yedim. Yemek yiyene kadar acıktığımı bile anlamıyordum.

***

Yoksulluk güzellemesi yapmazdım. İyi bir yoksulluk edebiyatı, bir siyasetçi için müthiş bir silah olabilirdi. Kendi lüks yaşamlarının ardında, yenecek bir kuru ekmeği halkı gözünde öylesine şükredecek hale getirirlerdi ki, o ekmeğin aileyle yendiği sürece nasıl huzur vereceğinden, baldan tatlı olacağına kadar onlarca duygusal cümleyle manipüle ederlerdi. Lakin şimdi oturduğum ve babam için özel olarak marine edilmiş, hayvanın neresi olduğundan emin olmadığım etler ve birbirinden kaliteli malzemelerle hazırlanmış yemeklerin arasında aklım iki gün önce Ecevit'le yediğim tosttaydı. Onunla yediğim her bir lokma, mideme öyle bereketli geliyor, damağıma öyle bir lezzet bırakıyordu ki belki de içinde yaşadığımız toplumun küçük bir kesiminin ulaşabileceği bu masada ben yine Ecevit'le o tostu yemek istiyordum.

Benim aksime o pek beğenmemişti. İçi boş, hiç sucuk koymasaydınız demişti ama yemişti. Beğenmese de yemesi beni kısa bir an şaşırtmıştı. Ben beğenmediğim hiçbir şeyi aç kalmak pahasına yemezdim, belki de benimki anlık bir açlıktan ibaret olduğu için şımarıklık yapardım. Bilmiyordum. Onun birkaç lokmada yediği tostu, küçük lokmalarla -biliyordum ki ne kadar erken biterse o kadar erken kalkacaktık- uzun bir vakte tekâmül edecek sürede yemiştim.

Şimdi tabağıma aldığım yemeği çatalın ucuyla karıştırıyordum.

Televizyon açıktı, Alparslan Yiğit masamızdaydı ve babam iyiydi. Hastane çıkışı, hastane önüne gelmiş insanları selamlamış ama konuşma yapmamıştı. Sessizliğini korumuştu ve annemin yaptığı açıklama günlerdir medyanın elindeydi. En azından karşıt medyanın. Yandaş medya annemin konuşmasını bir kez paylaşmış, bazı cümlelerin altını çizmiş milli birlik ve beraberliğimiz için önemini konuşmuştuk. Karşıt medyaysa tabiri caizse yerden yere vuruyordu ve annem bir güç zehirlenmesiyle dava açıyordu çoğuna. Babamın yokluğunu aratmıyordu.

Şimdi televizyonda açık olan yandaş bir haber kanalında, Türkiye'nin dört bir yanında süren eylemlerden görüntüler aktarılıyordu abartılı cümlelerle. Sloganların sesi kısılıyor, olabildiğince öfkeli ve yıkımın olduğu anlar gösteriliyordu. Bülent elini masaya vurdu ve yerinde duramadı adeta. "Bu vatan hainlerine ne zaman müdahale edeceğiz baba?" dedi. Adeta televizyonu parçalamak istiyordu. "Ne yapınca tam olarak? Kapımızın

önüne gelene kadar izin mi vereceğiz? Görmüyor musun? Müdahale etmedikçe zıvanadan çıktılar."

Babam sakince ekrana bakıyordu. "Eylem yapmak yasak değil," dediğinde kaşlarım çatıldı ve şaşkınca ona baktım. Süreci oldukça sakinmiş gibi yürüttüğünü farkındaydım ama annemin bana sinirlendiğinde babamın yaşadıklarından dem vurduğu anlarda anlıyordum aslında o kadar da sakin olmadığını.

"Baba seni vurdular!" dedi. "Güç buluyorlar. Ülkede dalga dalga yayılıyor! Durdurulmadıkları sürece daha da büyüyecek, kontrol edemeyeceğimiz hale gelecek. Yılanın başı küçükken ezilecek yoksa büyür ezemezsin. Nasıl zarar veriyorlar ulan geçtikleri yere, en işlek zamanda yolu kapatmaya çalışmışlar dün! Polis izin verse, trafiği birbirine katacaklardı. Bu eylem değil. Anarşist bunlar!"

Babam suyuna uzandı ve televizyonun düğmesine bastı. Alparslan'a baktı. "Ne düşünüyorsun Alparslan?" Bu sorunun bile Bülent'i ne derece kudurtabileceğini biliyordum. Bülent bu kadardı işte. Onun fikirlerinin vardığı bir nokta olmazdı, ağırlığı olmazdı. Yetkinliklerinin tek sebebi babamın oğlu olmasıydı. Yoksa vasıfsızdı ve bunu söylemese de babam da bilirdi. Alparslan'ın duruşu ve fikirleri de babamın bir o kadar hoşuna giderdi.

"Çok doğru bir şeye parmak bastınız. Eylem anayasal hak ve biz hukuk devletiyiz," dedi. Başını salladı ve babamla göz göze geldiklerinde gülümsediler. Bu cümlelerin altında beni rahatsız eden bir şey vardı. Korkunç bir gülümsemeydi bu. İçlerinde asla iyi niyeti barındırmıyorlardı. "Yani biz şimdi versek emri, bu başkaldırı bastırılsa ne olur?"

Babam başını salladı ağır aksak ve uzak düşüncelere dalar gibi yaptı. Hiç inandırıcı değildi. "Küçük bir şeyi yok etmek, mağduriyet; büyük olanı yok etmekse kahraman yaratır."

"O ne demek?" dedim beklemeden. "Siz şu an tam olarak ne konuşuyorsunuz? İnsanlar protesto hakkını kullanıyor. Evet sizi beğenmiyorlar ve daha da önemlisi onları sokağa taşıyan nokta tam olarak sizdiniz. Senin yirmi dört saatin ardından hemen serbest bırakılman. Aynı

şekilde düşünüyorum ki suçsuz da olsaydı, onlardan biri olsa senin kadar çabuk çıkarılmazdı. Sen çıktıktan sonra haklı olarak halk sokağa döküldü çünkü kendilerine yapılan haksızlıkların üstüne parmak bastınız. Şimdi de anayasal haklarını kullanıyorlar. Bülent akıl tutulması yaşıyor olsa da gerçek ortada. Halk hakkını kullanıyor."

O iğrenç tebessümleri solmadı. İkisi de bir an bana baktı ve babam, "Biz de tam olarak onu söylüyoruz zaten kızım. *Bırakalım yaksınlar,"* dedi ve Alparslan'a döndü. Alparslan kafasını salladı ve babamı tamamladı.

" *Bırakalım yıksınlar* ."

"Yanlış düşünüyorsunuz," dedi Bülent. "Geciken her müdahale, cesaretlerini yükseltiyor."

"Müdahale etme hakkın yok anlamıyor musun?" diye çıkıştım.

"Geciken her müdahale zararı büyütüyor öyle mi?" dedi babam beni es geçip Bülent'e bakarak.

"Aynen öyle oluyor. Bugün dümdüz yürüyen yarın yol kapatır, ertesi gün parti binası basar."

Alparslan çatalını hafifçe masaya vurdu. "Tam o noktada biz müdahale etmek zorunda kalırız," dedi, Bülent doğru noktaya parmak basmış gibi. "Çünkü artık ülkeye zarar veriyorlar."

Göz göre göre biz bugün müdahale etmiyoruz ki yarın müdahale ettiğimizde haklı çıkalım diyorlardı. "Ben daha fazla bu iğrenç sohbete maruz kalamayacağım," dedim sandalyemden kalkarken. "Skandal konuşmaları, bir yemek masasında mezeymiş gibi tüketiyorsunuz. Midem kaldırmıyor," dedim.

"Firuze otur," dedi babam.

"Seni vuran kişi nasıl girebilmiş baba o alana belinde silahla?"

Babam televizyonu gösterdi. "Böylelerine zamanında bu hakkı verdiğimiz için."

"Neden demedim, nasıl dedim. O kadar güvenlik önlemini aşabilecek kadar güçlü bir adam mı yoksa siz mi beceriksizsiniz onca insanın olduğu yeri ve kendinizi koruyamayacak kadar?" Babam elindeki çatalı ve bıçağı tabağa çarparak bıraktı. Sessizliğini koruyan annem "Firuze," dedi ama durmadım.

"Günlerdir iyileşmeni bekliyorum bu cevaplar için. Sen hastanedeyken bunun kavgasını yaptık oğlunla ama sağa sola saldırmaktan cevap veremedi bana."

"Kavgasını yapmadık baba, senin bu hain kızın; sen can çekişirken burada her şeyin senin planın olabileceğini iddia etti. Çünkü bunun onlardan tek farkı sokakta olmaması."

İşaretparmağımı Bülent'e doğru salladım. "Ben iddia etmedim, sen nasıl istersen öyle anladın! Sorgulayamaz mıyım ya? Yüz binlerce insanı oraya topladınız baba! Oraya nasıl böyle bir..."

"Ben sorgulayan insanı sevmem Firuze," dedi babam ve kestirip attı. Belki her ne olursa olsun Alparslan'ın yanında böyle bir şeyden bahsetmemden hoşlanmadı ya da konuşmanın gittiği yere izin vermek istemedi.

"Seni destekleyen her insan sorgulamadığı için destekliyor zaten!"

"Gidebilirsin Firuze," dedi yemeğine döndü. İstediği zaman oturmamı istiyordu istediği zaman kalkmamı.

"Sorgulamaya başlarlarsa desteklemeyi bırakacaklar ve bugün yaptığın her şeyin bedelini hepimize soracaklar! Sokakta olan herkes seni sorguladığı için orada. Cumhurbaşkanlığı adaylığını açıklamadan önce bir mağduriyet yaratman gerekiyordu iddiaları var. Ben bunları okuyunca öfkelenmiyorum aksine şüphel..."

Babam elindeki çatalı fırlattı ve kalkmak istedi ama dikişleri izin vermedi. "Sen ne dediğini farkında mısın?" diye bağırdı. Annem ayaklandı "Atilla sakin ol, dikişlerin var," dedi.

"Farkındayım. Evin içinde bizden bile şüphelenecek hale gelmek üzereyken sana kolayca suikast girişimi yapılabiliyor. Kuş uçurmazsın Atilla Akın sen

o miting alanından!"

Babam dikişlerine rağmen hışımla kalktı yerinden. Ben inanmak istemiyordum. Yazılan çizilen hiçbir şeye inanmak istemiyordum ama babam ve partisinden tek bir açıklama gelmiyordu. Ancak karşı tarafı suçluyorlardı. Sorgulayanı suçluyorlardı. Babam elini kaldırdı. Ne vuracak gibi ne de parmak sallamak için. Kendini zapt edemiyordu. "Çeneni kapat," dedi açıkça. "Çok kötü olacak, çeneni kapat. Bana onların dilinden konuşma, çeneni kapat."

"Kendini savunmuyorsun, beni bastırıyorsun. Evet sokakta değilim," dedim başımı sallarken. "Çünkü beni aralarına kabul etmezler. Senin yaptığın her şeyden ben de sorumluyum," Anneme baktım. "Sen de sorumlusun. İnci de sorumlu olacak. Gün gelecek, bu insanlar yaptıklarının bedelini çekecek ama biz sadece bu ail..."

Babamın üzerime doğru attığı adımlar masada bir hareketlilik yarattı. Alparslan hızla araya girdi en azından. Bülent yerinden kıpırdamadı bile. İnci'yse sofrada değildi. Annem benim, Alparslan babamın önüne geçti. "Defol odana," dedi. Beni kolumdan kendisi sürükleyecekti belki de. Annem ağzımı kapatmaya çalıştı ama izin vermedim.

"Boşuna ağladın. Muhtemelen senin kocan vurulacağı bölgeyi bile önden seçmiştir."

"Kes sesini!" Alparslan beni annemden de uzaklaştırdı ve kolumdan tuttu. "Firuze gel," dedi.

"Hayır bırak beni!" Kendimi bunları babama söylemek zorunda ve sorumluluğunda olan biri gibi hissediyordum. Kimseye fırsat vermiyorlarsa ben elimdeki fırsatı kullanacaktım.

"Hain!" diye bağırdı babam. "Alçalmanın da bir sınırı var! Hain!"

"Evet baba," diye bağırdım var gücümle. "Alçalmanın da bir sınırı var!" Alparslan'ın elinden kurtuldum ve kendim geriye doğru gittim. İçimde artık ona karşı gelmenin de ötesinde bir hırs vardı. Yaptığı her kötülüğü daima ensesinde bağırmak. Hayatlarına devam etseler bile rahat nefes alamasınlar

istiyordum ve bunun sebebinin altında yatanı biliyordum. Ecevit'in dönüşüydü. Çantamı ve kabanımı aldım evden, hızla çıktım. Babam bu konunun Alparslan'ın yanında konuşuluyor olmasına tüm gece kafa patlatacaktı. Bu bile yeterdi bana. Bugün sabaha kadar çizebilirdim.

Yarın Ecevit'le Kemal amcadan aldığımız adrese gidecektik. Bana iki gün mühlet vermişti ve yetmişti. Ben zaten ancak iki gün babamla aramı iyi tutabilirdim. Daha fazlası mümkün değildi. Atölyeme girdim, kahvemi demledim, tüm perdelerimi kapattım. Saçlarımı bir fırçaya sardım, büyük bir tuvali yere bıraktım. Yükseğe asmadım. Annemin aradığı oldu ama açmadım. Saatler geçti, önlüğümü giymemiştim, üstüm başım battı. Ecevit'i aramak istedim defalarca kez ama tuttum kendimi. Yarın gelişimi engelleyecek hiçbir şeye sebep olmak istemiyordum.

Yüksek sesle dinlediğim klasik müzik, tıklatılan kapıyı duymamı engelledi. Dibimde duran telefonum çalmayana kadar ve ekranda Bülent yazısını görmeyene kadar dikkatim dağılmadı. Başımı kaldırdım ve perdenin arkasında bir gölge gördüm. Yerimde titredim adeta. Müziği kapatırken telefonu da elime alıp ayaklandım. Bir an perdeyi açmaya cesaret edemedim. "Benim Firuze!" dedi Bülent. "Açsana kapıyı!"

Cama daha sert vurmaya başladı. Resmiyette abimdi ama varlığı benim kalp atışlarımı yavaşlatmadı. Perdeyi çektim ama kapıyı açmadım. Göz göze geldik. Bana bakıyordu. "Açsana!" dedi.

"Niye geldin?" diye bağırdım sesim gitsin diye. Bülent benim abimdi ve Bülent bir katildi. Bülent benim abimdi ve Bülent benim düşmanımda.

"Kızım açsana kapıyı!" dedi ve kilitli kapı kolunu zorladı. Perdeleri kapatmam mantıklı değildi. Yutkundum ve bir an ortalığa baktım. Geçen sefer bana burayı yakabileceğini söylemişti. Aradığım sadece benzin bidonuydu. Hayır temizdi. Kapıyı açtım ama geçmesine izin vermeden.

"Ne işin var senin burada?"

"Niye açmıyorsun telefonumu?"

"Duymadım. Duysam da açmazdım. Neden geldin?" Beni aştı ve atölyenin içine girdi. "Evin amına koyduktan sonra gelip burada keyif mi çatıyorsun?" diye sordu yaptığım resme bakarken. Kapı önündeydim kapatmamıştım. Çıkaracaktım.

"Düzgün konuş benimle ve dışarı çık."

"Konuşacaklarımız var."

"Ben seninle hiçbir şey konuşmak istemiyorum."

"Ecevit hakkında da mı?"

Tüm bedenimle ona döndüm. Kalp atışlarım daha da hızlandı. Stres vücudumda yangısal bir tepkiye sebep oluyordu. Acıyarak baktı bana. "O herifin adını söylemesem dönüp yüzüme bile bakmıyorsun. Şu haline bak," dedi tiksinerek.

"Ne konuşacaksın Ecevit hakkında?"

"Onu öldürme planımı sana anlatacağım." Aklınca alay ediyordu ama kendimi serbest bıraksam titremeye başlayacaktım. Kahkaha attı, "Şaka şaka. Korkacak mısın diye baktım. Küçük aptal bir çocuk olduğun için korktun."

"Küçük aptal bir çocuk olduğum için değil karşımda bir katil olduğu için korktum. Şimdi o katil defolup gidecek atölyemden."

Suratındaki ifade dağıldı ve oturduğu koltuğa yaslandı. Alttan, mide bulandırıcı bir bakış attı bana. Ona katil demem her zaman çok zoruna gidiyordu. "Geçen gün öldürecektik onu biliyor musun? Ama nasıl yalvarıyor, ayaklarımızı kapanıyor, abi yapma, abi n'olur..."

"Bülent neye üzülüyorum biliyor musun?" dedim kapıyı kapatırken. "Onursuz bir yaşam sürerken onurlu insanların varlığına inanmayışına. Bir de çok beceriksizsin. Yalan söylerken mantıklı bir argüman bile aramıyorsun. Ecevit olsa olsa sana ölmeden önce bana bir çay koy der.

Onursuzlara yalvarmaz." Sırtım kapıya yaslıydı, buradan uzaklaşmamak kendim için en mantıklısıydı.

"Sana da yalvarmaz o zaman. Sonuçta benim güzel kardeşim, daha yedi yaşında küçük bir prensesken abisi için yalancı şahitlik yaptı. Bu da onursuzluğa giriyor değil mi? Kabul edelim, davanın seyri için çok önemliydin benim güzel kardeşim. Tamam bu yalvarma yalandı. Yalvarmadı piç ama küçük bir çocukken nasıl yalvardığını canlandırayım ister misin?" Yerinden doğruldu hafifçe. Boyunu kısa tutmak içindi.

"Kes sesini."

"Baba, baba... Baba ben..." Elime geçen ilk akrilik boya kutusunu suratına fırlattım ve tam burnunun üzerine geldi.

"Alçak, şerefsiz. Siktir git. Çık dışarı. Allah belanı versin. Ölümlerin en beterini yaşa Bülent. Ölümlerin en beterini yaşa. Ecevit'in gözünün önünde öl, ondan yardım dilen ama kılını bile kıpırdatmasın. Çık dışarı," Kolundan tuttum sürüklemeye çalıştım ama bir hayvandan halliceydi vücudu hareket etmiyordu. Kahkaha attı. Öldürmek istiyordum. Onu öldürmek istiyordum. Yedi yaşıma dönmek istiyordum, o gün öldürmek istiyordum. O denize düşen Bülent olmalıydı. Savcının oğlu Bülent'i öldürmeyi başarmalıydı.

"Kardeşini arıyormuş." Onu itip kakışlarımı yavaşlattı ama duraksatmadı. "Kardeşini bulunca siktir olup gidecekmiş. Doğru mu?"

"Sana ne? Şeref yoksunu! Sana ne?"

"Ama Firuze yardımcı olmama izin vermiyorsun..." Sahte bir hüzünle baktı bana. "Bak benim de kardeşim var. Hem de iki tane. Bir dur da yardımcı olurum belki ona."

"Ya sen kimsin ona yardımcı olacaksın?"

"Atilla Akın'ın oğluyum," dedi açıkça. "Babamın kolaylıkla ulaşabileceği her şeye olsa olsa biraz zorlanıp ulaşırım ama ulaşırım."

"Senden hiçbir bok istemiyoruz," dedim onu omuzlarından ittim. Çıksın gitsin istiyordum. Melike'nin adını o kirli ağzına almasını da istemiyordum. "Duydun mu beni? Senden hiçbir bok istemiyoruz."

"Kimsesizler mezarlığına bakmış mı?"

"Bülent yeter diyorum!"

"Ben baktım. O kız ölmedi," dedi ve beni duraksattı. Kimsesizler mezarlığı Ecevit'in en son bakacağını söylediği yerdi. Oraya bakmaya bile cesaret edemiyordu. "Yaşıyor."

Kirli ellerini, dört elden sarıldığımız Melike'nin üzerine uzattığını hissetmiştim. O elleri nasıl iteceğimi şaşırdım. Ecevit'e ne söyleyecektim?

"Sen neden bakıyorsun? Bülent bak derdin ne bilmiyorum ama Ecevit seni öldürür. Ne o babana ne de kendine güven Ecevit söz konusu kardeşi olursa seni öldürür. Amacın ne senin?"

"O herifin hayatımızdan siktir olup gitmesi!" diye bağırdı buraya geldiğinden beri ilk kez. "Ben babam değilim. Düşman önümde olsun, onu elimde oynatayım istemem. Ben düşmanı çevremde istemem. Anlıyor musun? Şimdi bana söyle. O adam kardeşini bulursa siktir olup gidecek mi?"

Yüzündeki gerginliği gizleyemiyordu artık. Güldüm bu haline ve ellerimi çektim. "Korkuyorsun değil mi ondan?"

"Kes sesini!"

Daha da güldüm. Korkak. "Korkuyorsun. Yapacaklarından korkuyorsun. Kork. Bence de kork. Gece yastığa başını koy ama uyku nedir bilme. Bunca senedir uyuyorsun zaten. Korkak."

"Kardeşini bulunca siktir olup gidecek mi?"

"Ne yapacaksın, onunla Melike'yi mi arayacaksın?"

"Benim o kızı bulmam ne kadar vaktimi alır sanıyorsun?" dedi. Kendini bir halt sanıyordu ya en çok ona gülüyordum. "Benim lafıma itaat etmeyecek kaç polis, doktor, hastane var? Bana bak, bu adamın iyiliğini istiyorsan bana cevap ver. Kardeşini bulunca çıkacak mı hayatımızdan?"

"Seninle tek bir adım bile atmaz Ecevit." Gerekirse kendisi seneler boyunca sokak sokak arasın yine de Bülent'le aynı sokaktan bile yürümezdi. Alçakça karşıma geçmiş, hayatını mahvettiği adamı kendisinden uzaklaştırmak için yardım etmekten bahsediyordu.

"O atmayacak zaten," dedi gözlerimin içine bakarken.

"Benim alnımda enayi mi yazıyor? Senin olduğun yerde pislikten başka ne biter? Sen yaptın. O kız şimdi yoksa da senin yüzünden. Sen neyi düzeltmeye çalışıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Ulan bana ne onun kardeşinin canından? Derdim kardeşi mi? Derdim hayatımızdan siktir olup gitmesi. Babam ortadan kaldırmaya niyetli değil ya ben ortadan kaldıracağım ya da kendisi çıkıp gidecek. Kardeşini istiyormuş. Bulursa siktir olup gidecekmiş. Ölüsü dirisi fark ediyor mu?"

"Melike öldüyse hiçbirimize nefes aldırmayacak. Dua et yaşıyor olsun."

Bülent'in tutuştuğunu biliyordum. Bülent'in korkudan geceleri tir tir titrediğini biliyordum. Ecevit bana, babanın önüne öyle bir şey koyacağım ki elindeki silahı bırakacak kılıma bile zarar vermeyecek demişti. Ne olduğunu bilmiyordum ama babam Ecevit'e dokunmuyordu ve bu Bülent'i daha da delirtmeye yetmişti. Babamın sözünden çıkıp bir şey yapamazdı ama Ecevit tehlikesini kaldıramazdı.

"Ben dua etmem, oldururum," dedi. İkinci yalancı peygamberi görüyordum karşımda. "Ben o kızı bulacağım, bana yardım edersen daha çabuk bulacağım. Bana yardım etmesen de iki gün gecikmeli bulacağım. Bana köstek olursan, Ecevit'in gideceğinin garantisini vermezsen bulduğumla kalırım. Ulaşamayacağı kadar uzağa koyarım."

"Sana ölsem yardım etmem, Ecevit'in bir adım önüne geçmene de izin vermem."

Bulabilse babam bulurdu. Bulmak istese babam isterdi. Ecevit ona hakiki bir teklifle gelmişti. Elinin tersiyle itmişti. Ya bulamayacağını biliyordu ya da öldüğüne emindi. Beni ayakta tutan da Ecevit'in umuduydu. Bülent gibi babamın gölgesinde bile kalamayan bir vasıfsız hiçbir şey yapamazdı.

"Seni peşimden koşturmam zaten. Sadece şunu bil, gün gelecek bulacağım. Seni aradığımda bana bir garanti sunmazsan göz göre göre o kızın ölüsüyse ölüsünü, dirisiyse dirisini bulamayacağı noktaya koyacağım. O adamı ikna et, vazgeçmesine izin verme ki ben de zamanı gelince kardeşini ona vereyim. O adam nasıl geldiyse çıkacak hayatımızdan," dedi. Ona fırlattığım akrilik boyaya tekme attı ve geçip gitti. "Siktir olup gidecek hayatımızdan."

Çarpıp çıktığı kapıya baktım. Arkasında korkusunu bıraktı.

Sanırım Melike Tarhan'ı artık üç kişi arıyorduk.

***

Bölüm sayacını bu akşam paylaşacağım.

Instagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

XI- "failin kimliği değil fiili önemlidir"

Aralık 1992.

Sabah 9.50

Hüseyin Tarhan, giyilen kıyafetin gidilen yere verilen önemi gösterdiğini söyler. Oğluna derdi ki; yakan hep ilikli, gömleğin hep ütülü olsun. İnsanlar saygı duyduklarını bilsinler ki sana saygı duysunlar. Ecevit'in ütüsü yoktu, işin aslı Ecevit'in değil kaldığı tutukevinin ütüsü yoktu ve bugün hep gömlek, cüppe giymiş adamların karşısına çıkacaktı. Kıyafetlerinin arasında bir tane beyaz gömleği vardı, babası sıkıştırmıştı. Kısa kolluydu, mevsim de kıştı ama babasının söylediklerini uygulamak istiyordu.

Gömleği kırış kırış olmuştu, önü ilikliydi ama gömleği ütüsüzdü. Küçük dudakları büzülmüştü, ağlıyordu. Avuçlarını ıslatıyor, buruşuk olan yerlere sürüyordu. Kuruyunca tekrar kırışık duracağını bilmiyordu. "Düzelsene," dedi kısık sesle. "Düzelsene!"

"Ali Ecevit Tarhan!"

Adı seslenildiğinde ellerindeki ıslaklığı hızla saçlarına sürdü. Düzeltmeye çalıştı kuruyunca tane tane dökülecek saçlarını. Adı bir kez daha seslenildi. "Ali Ecevit Tarhan!" Ecevit parmak araları ıslak kalmış elleriyle çıktı lavabo kısmından. "Buradayım," dedi. Ona seslenen gardiyana baktı. Şüphesiz onun burada tanıştığı en korkunç adamdı. Şüphesiz on yaşındaki çocuğun hayatında tanıdığı en korkutucu adamdı.

"Neredesin lan?" diye bağırdı, bir doksana yakın boyu, geniş omuzları, belinde taşıdığı copla suçsuz olanı bile korkutmaya yetecek adam.

Yüzündeki her duygu en başta yersiz diye açıklanırdı. Öfkeliyse yersiz bir fazlalıkla olurdu. Gülüyorsa, insanı yersiz korkuturdu bu gülüş. Ağzı çok bozuktu. Suçu kesinleşmemiş çocukların olduğu bu tutukevi için olması gerekenden çok daha korkunçtu. Suçsuzu suçlu yapmazdı, suçsuzla suçluyu ayırt etmezdi. Bir de üstlerine yaranmayı pek severdi. Göz diktiği yerlere başka nasıl gelinir bilmezdi. Para yemeyi de çok severdi. Bunlar için yapmayacağı şeyler çok azdı. Ranzalardaki çocukların gözleri Ecevit'e kaydı. Korktular. Sadece Ecevit için değil, kendileri için de. Bu çocuk bir an önce gitsin istiyorlardı buradan. Gitsin de biz de kurtulalım.

"Gömleğimi abi," diye geveledi Ecevit korkak bir sesle. Adama korkarak bir iki adım attı. Çok da yaklaşmasına gerek kalmadı varması için. Adam elini ensesine vurdu ve destursuzca öne doğru itti yanında daha da küçük kalan çocuğu. Ecevit düşecek de gömleği kirlenecek diye çok korktu ama tutundu kapı pervazına. "Gömlek giymiş bir de pezevenk!" diye bağırdı alayla. "Nereden buldun lan sen bu gömleği, çaldın mı yoksa?" Ecevit dik durmaya çalıştı, birkaç korkak adım attı geriye doğru. Kaçmaya çalışmadı, sadece uzaklaşmak istedi ama izin verilmedi. Ensesinden yine tutuldu, baskı uygulandı, Ecevit'in boynu büküldü, adamın hızına yetişmeye çalıştı. Gerisinde kalınca, yalpalayınca ya da düşünce çok eziyet görüyordu. Buna kısa vakitte alışmıştı, olabildiğince hızlı yürüyordu.

Ecevit, kimsenin gerisinde kalmaması gereken bir yere düştüğünü anlamaya başlıyordu ama asıl mesele orada da bitmiyordu. Kimsenin önüne de düşmemeliydi. Hem önünü hem arkasını korumalıydı ama daha on yaşındaydı. Her şeyi ağır aksak öğreniyordu. Buralar ona çok yabancıydı, çocukluğunun ve gençliğinin burada tükeneceğinden bir haberdi. Çok umutluydu. Buradan kurtulacağına olan umudu çok yüksekti. Babası onu kurtarabilir sanıyordu.

"Abi babam da gelecek değil mi?" diye sordu, neredeyse koşar adım gidiyordu. Korkunç adamın adımları durdu. Ecevit'e baktı bir canavar gibi.

"Abi kim lan?" diye bağırdı. Ecevit'in korku dolu gözleri, söylediği yanlışı bile göremiyordu. Neyi yine yanlış söylemişti? "Oğlum beni senin şerefsiz baban mı doğurdu?" dedi. Ecevit'in gözlerindeki korku yavaş yavaş kendini kızgınlığa bıraktı. Küçük gözleri daha da küçüldü kaşları çatılınca.

"Benim babam şerefsiz değil!" dedi hırsla. Dokunsalar ağlayacaktı. Adam Ecevit'i bir köpek yavrusu gibi yine boynundan yakaladı.

"Konuşma lan!" diye bağırdı çocuğu savura savura götürürken. Defalarca kez hırpaladı Ecevit'i elinde, gömleğinin ilk düğmesini koptu. Ecevit sallanan düğmeyi sıkıca tuttu elinde. Bunu kaybetmemesi gerekiyordu. Babası dikiş tutabiliyordu, ona verecekti. Dikecekti babası çünkü Ecevit'in gömleği hep ilikli, yakası hep ütülü olmalıydı. Arabaya bindirildi, bacakları birbirine yapışık elleri dizlerinin arasındaydı ve beyaz düğme avucunun içine batıyordu. Adama öfkeyle bakmak isteyecek kadar babasını seviyor ama babasına şerefsiz diyecek bir adama bakmaya korkacak kadar da küçüktü. Gözlerini yerden çekmedi, yol bitene kadar sesi soluğu hiç çıkmadı. Soğuktan tüyleri diken diken olmuştu. Titriyordu biraz.

Araç adliyenin önünde durdu, Ecevit'i sanki kaçmasına imkan varmış gibi iki yandan tuttular. Bu kez kolundan ama ensesinden değil. Babası gelmiş miydi acaba? Gelmişti elbet. Kardeşi? Onu getirmemelerini isterdi. Burayı Ecevit hiç sevmemişti. Burayı da kaldığı yeri de. Kardeşi buralara hiç gelmesin istiyordu. Firuze gelmiş miydi acaba? Onun da gelmesini hiç istemezdi. Hiç sevmezdi Firuze buraları. Kendisi gitmeliydi evet evet, Ecevit gitmeliydi.

O kollarında ellerle yürürken çevresindeki bakışlar altında eziliyordu.

Hüseyin Tarhan'ın gözleri, avukatın kurduğu bir cümleyle merdivenlerin ve asansörün olduğu köşeden hiç ayrılmıyordu. Avukat demişti ki adama, arka kapıdan da alabilirler, ön kapıdan da alabilirler. Bu onun kafasını çevirmemesi için yeterliydi. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı, düğününden kalmış tek takım ceketini iliştirmişti üzerine.

Düğününde giydiği ceketi, oğlunun cenazesinin kalkacağı yerde giymek demek uzun cümlelere ihtiyaç duymadan tek kelimeye sığmak demekti. Fakirlik. Yalnızca yamalı bir ceket parçası değildi. Bir babanın düğününde giydiği ceketi, oğlunun fermanının okunacağı yerde de bir umut giymekti. Fakirlik tam olarak buydu.

Adam ayakta olan avukata çevirdi gözlerini ve dayanamadı kalktı ayağa. "Hocam," dedi. Saygı duyduğu her insana böyle seslenirdi. "Getirmediler

daha."

"Yoldalar, varmak üzerelerdir."

Avukat gözlerini eğdiği an babanın üzerindeki ceketten sallanan kahverengi düğmeyi gördü. İşaret etti. "Düğmeniz sallanıyor," dedi öylesine. Aslında bu o kadar da öylesine bir durum değildi. Böyle bir durumda, böylesine yıkılmak üzere olan bir adam o düğmeyi umursamaz. Dönüp bakmaz bile. Hüseyin Tarhan, düğmeye baktı. Düşecek kadar sallanıyordu. Tuttu, kendisi kopardı ve aynı ceketin cebine koydu. Eve varınca dikerdi. Bu aralar çok giyiyordu bu ceketi. Üst makamdan çok insanın kapısına gidiyordu. Lazımdı bu ceket ona.

Hüseyin Tarhan, bir an sıkıştı durduğu yere, gömleğinin yakasına dokundu. "Hocam oğlumun yatağını geri almamışlardır değil mi?" diye sordu. Koca adam, nasıl oldu bilmeden avukat, ağlayacak kadar ezilip büzüldü karşısında. Yalvar deseler yalvaracaktı sanki. "Ha hocam?" dedi titrek bir sesle. Gözyaşını nasıl sildiğini anlamadı. Ağlamaktan utandı. "Almamışlardır değil mi? Yer bu mevsimde çivi gibi batar. Almamışlardır değil mi yatağı?"

Hüseyin Tarhan; oğlunu tutuklandıktan sonra ilk kez görüşünde, hiçbir cümlenin zoruna gitmediği kadar tek bir cümleyle yerle yeksan olmuştu. "Baba," demişti Ecevit. "Bana yatak vermediler." Anlamamıştı adam. Oğlunun bir başka çocukla aynı yatağı paylaştığını düşünmüştü. Olsun oğlum diyecekti, olsun. Az sık dişini. Çıkacaksın. Ama öyle değildi işte. "Baba," demişti Ecevit. "Hiç yatak vermediler. Bir tane battaniye verdiler. Yerde yatacakmışım, yer yokmuş. Yere mi sereyim battaniyeyi üstüme mi alayım?"

Hüseyin Tarhan, eşini kaybettiğinde, kızı meme beklerken bu kadar çaresizdi en çok. Sonra oğlunu aldılar, oğluna yatak bile vermediler, kızının anne eksikliğini unuttu. Barbarlık yapamadı, sakin kalmak için sıktı dişlerini. Ecevit'in saçlarını okşadı. "Bir yanlışlık olmuştur oğlum," dedi. Gerçeği kendisi bile bilmek istememişti. "Ben çıkayım hemen buradan konuşacağım. Meraklanma sen. Verirler yatağını, niye vermesinler?"

Canavarlar mı bunlar? Canavarlar...

Ecevit'i gönderdikten sonra gitmediği kapı kalmamıştı. Cebinde ne kadar para varsa insanların avucuna sıkıştırmıştı. "Bir yatak," demişti. "Kurban olayım bir yatak, yine yerde kalsın ama bir tane yatak atsın yeter. Kurbanınız olayım... Ben gidip getireyim... Parası neyse vereyim. Kurban olayım... Bir tane yatak..."

Yaka paça dışarıya atılmıştı o gün. Tutukevinin önüne oturup çökmüş omuzlarıyla hiç çekinmeden ağlamıştı. Koca adam oluşundan, sırtını döndüğü devlet kurumundan, memurlardan... Zerre de utanmadan oturup ağlamıştı. O yatağı tam bir hafta sonra Ecevit'e ulaştırabilmişlerdi.

"Yok almamışlardır. Alamazlar. İçeride onu da söyleyeceğim. Dava sürecekse de tutuksuz yargılansın diyeceğim. Böyle muamele olur mu?"

Hüseyin Tarhan ellerini birbirine doladı. Minnetle karşısındaki adama baktı. Bir kuruş para vermediği bu adam, kökünden çürümüş bu sistemde onun umuduydu. Ansızın elini öpmek istedi. Bu da yapacağı bir şey değildi halbuki. Yaşları birbirine yakındı. "Allah senden razı olsun!" demekten alıkoyamadı kendini. Adam izin vermedi, iki büklüm oldular. O eli öptürmedi. Elini sıktı yalnızca.

"Görevini yapan kimseye minnet etme," dedi Hüseyin Tarhan'ın koluna dokunurken. "Kimseye boyun eğme. Suçsuz senin oğlun, sen boyun eğersen o da eğer. Bunu istiyorlar. Kimseye boyun eğme."

"Suçsuz benim oğlum," dedi adam. Bu gerçeği koca adliyede haykırmak istiyordu.

"İçeride metaneti koru. O küçük kızın ifadesi elimizi güçlendirecek. Tillahı gelsin buraya, içeride tutamaz oğlunu."

"Ya getirmezlerse Firuze'yi?"

"Tanık listesinde adı var."

"Kandırmışlardır o kızı."

"Devleti kandıramazlar," dedi avukat. Söz konusu bir çocuk olmasa bu kadar iddialı konuşamazdı. Çocuk ele verirdi kendini. "Uzman alacak onun ifadesini. Bir çocuk uzmanı kandıramaz."

"Firuze yalan söylemez zaten," dedi Hüseyin Tarhan. Ant içerdi ki Melike'yi ondan az biraz fazla seviyordu. O kadar da olacaktı. Firuze onun da kızıydı. Melike'ye ne yaparsa ona da yapmazdı. Firuze'ye ne yaparsa ona da yapardı. Kilden tokaları vardı, o istiyor diye bahçeye çilek ekmişlerdi, küçük bir hamağı vardı. Hepsini Hüseyin amcasıyla yapmışlardı. "Hele de buraya getirseler, o Ecevit' i gördü mü akan sular durur. Yalan söyleyemez o. Bilmez ki yalan nedir? Kurtaracak oğlumu," diye sayıkladı. Annesi babası kandırsa da Ecevit'i görünce her şeyi unuturdu. Bilmezdi ki. Ecevit'ten başka bir şey bilmezdi ki. Oğlunu bir kurtarsın buradan, ona daha çok kilden toka yapacaktı.

Mübaşirin seslenişiyle kapıya baktılar. Hayır oğlu arka kapıdan girecekti. Koridorun başındaydılar Savcı ve eşi. Hüseyin Tarhan onları gördü kapı eşiğinde. Gitti bir köşeye oturdu yalnızca. Yapayalnızdı. Buradaki tek ahbabı oğluydu. O da suçlanıyordu. Oturmasıyla oğlunun girmesi de bir oldu. Ecevit'in gözleri hızla babasını buldu. Nasıl baba diye haykırdığını anlamadı. Polislerin ellerinden kaçmaya çalıştı. Çok kuvvetlilerdi, kaçamadı. Hüseyin Tarhan gitmeye çalıştı, önüne engeller girdi. Avukat "Hüseyin Bey," diye uyarana kadar çırpındı. Oğlunun nasıl hırpalandığını gördü.

"Ecevit tamam," dedi. "Tamam oğlum. Dur." Ecevit avucundaki düğmeyi son bir güçle babasına uzattı. "Baba düğmem koptu," dedi. Düğme minicikti, elinden düştü ama Hüseyin Tarhan vardı da aldı. "Tut baba düğmemi, dikersin baba. Kaybetme."

"Aldım babam," dedi adam düğmeyi sıkıca tutarken. Artık dikmesi gereken iki düğme vardı. Köşede, kendisine göre bu dram pornosunu izleyen savcı sadece gözleriyle emir verdi, sessizliği sağladı. Atilla Akın ve Aylin Akın biraz daha arkada oturuyorlardı.

Ali Ecevit Tarhan'ın kaderi yeniden yazılıyordu.

Çiz üstünü .

Ali Ecevit Tarhan'ın kaderi geriye doğru kuru bir silgiyle siliniyor, fermanı yazılıyordu. Gömleği ütüsüz, yakası iliksiz ve kaderi katran karasıydı.

***

"Bundan sonrasını yürüyelim," dedi Ecevit arabayı bulduğu yere tek hamlede fark ederken. "Sokaklar çok dar, çocuklar çıkıyor aniden."

Emniyet kemerimizi aynı anda çözdük ama o benden önce indi. Rüzgârda oradan buraya savrulmasın diye balıksırtı ördüğüm saçlarımdan fırlayan bebek saçlarım vardı. Onlar benim kendimde gördüğüm çok nadir bir ayrıntıydı. Kim bilir belki küçükken Ecevit de çok sevdiği için yirmi beş yaşına kadar sevgimi koruyabilmiştim. Bilmiyordum. Bebek saçlarımı olabildiğince kulağımın arkasına sıkıştırdım ve geldiğimiz mahalleye baktım. Ankara'nın belki de en ücra mahallelerinden biriydi. İlk defa görmem bir yana, yıl 2010 olsa da biz de biraz zor bulmuştuk.

Dar sokakları, duvarlardaki karmaşık, üst üste binmiş ve oldukça çirkin duran duvar yazıları vardı. Evler çok bakımsızdı, kapılar ve pencereler rastgele açık, sıvaları dökük ve çamaşırlar her bulunan boşluğa asılmıştı. Ayakkabım düz tabandı. Hızla Ecevit'in yanına vardım. Avucunda adresi tutuyordu. Bana bakmadan ilerledi. Sokaklardan geçtik, bir esnafa sordu, yol tarifi aldı. Yer yer dik yokuşlar vardı. Yokuşları bağlayan merdivenler çok uzundu. O benden az yoruluyor, o benden hızlı gidiyordu. Çok geride kalınca aradaki mesafeyi var gücümle koşarak kapatmaya çalışıyordum, koşunca da nefes nefese kalıyor tekrar mesafe açılıyordu.

Hiç beklemediğim anda bana döndüğünde, yokuş yukarı çıkıyorduk zaten, durmak dengemi kaybettirdi. Kollarım dengemi korumak için havalandı ve bir kuşun kanadı gibi süzüldü. Düşecektim. Ecevit'in çırpınışımı bitirmese, yokuş aşağı yuvarlanacaktım. Kolumdan sıkıca tuttu ve kolaylıkla dengemi korudu. "Firuze!" dedi onu bıktırmışım gibi.

"Sen aniden durdun!" diye kızdım ona. Arkasında olduğumu biliyordu. Sabır diler gibi başını salladı ve kolumu bırakmadan dört merdiven yürüttü bana. "Önümden yürü," dedi. Sanırım böylesi daha makuldü, beni önünden yürütmek isterse benim önüme geçecek kadar hızlanmazdı. Yavaş yürüdüğüm için bana kızmasın diye elimden geleni yaptım. Neredeyse kan

ter içindeydim artık. Sonunda durabildik bir noktada, bir köşeye sindim ve ellerim bacaklarımda soluklandım. Bacaklarım zangır zangır titrerken Ecevit kapı numaralarına bakıyordu.

Ecevit'in arayışı son buldu. Tek bir noktaya bakakaldı. Nefesimi kontrol edebileceğim kadar vakit geçmişti. Duruşumu düzelttim ve baktığı yere baktım. Üç katlı bir ev vardı, bir yanında o eve benzer başka bir ev, diğer yanında da terk edilmiş küçük, yıkık dökük bir yapı. Kapısı penceresi kırıktı, içeride bir köpeğin yattığını görebiliyordum. Ecevit'e yaklaştım ve kapı numarasına baktım kâğıttan. O üç katlı binayı gösteriyordu. Hangi kat olduğu yazmıyordu. "Burası galiba," dedim biraz heyecanla. Sanki gitsem kapıyı çalsam, karşıma Hüseyin amca çıkacaktı. Yan yana sıralanmış iki eve ve diğer köpeğin yaşadığı yere baktı. Ecevit başını salladı. Üç katın da ayrı ayrı balkonu vardı, üçünde de birbirinden farklı şeyler asılmıştı.

Ecevit eve doğru yaklaştı ve ilk katın zilini çaldı. İkimiz de balkondan görünecek şekilde geride durduk. Genç bir kız çıktığında balkona, "Kim o?" diye bağırdı bizi görmeden. Sebepsizce heyecanlandım. Belki kızın Melike'yle aynı yaşlarda olması, belki Hüseyin amcanın bir dönem burada yaşaması... İçimde komik bir umut parçası vardı. İmkansızı görmek istiyordu. Ecevit'e baktım. Gözlerinden titrek bir ifade varken kıza bakıyordu. Biz ikimiz ne sandık ne bekledik bilmiyorum ama tek bir ihtimal bile yetti sus pus olmamıza. Melike'nin bileğinde yuvarlak bir doğum izi vardı aklıma gelen ilk şey bu oldu. Ecevit'ten aldım gözlerimi ve kızın bileğine bakmaya çalıştım.

"Siz mi çaldınız zili?" dedi bize doğru. Dirseklerini balkonun demirliklerine yaslamıştı ve gözüküyordu. Doğum lekesi yoktu sanırım.

"Biz," dedi Ecevit tutuk bir sesle. Ne diyeceğini ben de merakla bekliyordum. "Hüseyin Tarhan'a bakmıştık." Kız anlayamadı sanırım biraz eğildi.

"Kim dediniz?"

"Hüseyin Tarhan," dedi daha gür bir sesle. "Burada yaşıyordu. Bu binada. Eskiden."

Kız başını balkonun içine doğru çevirdi ve "Anne!" diye seslendi. "Baksana bir." Tekrardan bize baktığında, "Ben tanımıyorum öyle birini, binada öyle biri yaşamıyor ama anneme sorayım bir," dedi. Annesi birkaç saniye sonra geldiğinde aralarında duyamadığımız bir konuşma geçti. Sanırım kız durumu açıkladı, kadın göründü bu kez.

"Buyurun," dedi. Bir eşarbı son dakika başına sarmıştı. "Kime baktınız?"

"Biz Hüseyin Tarhan'a baktık. Çok eskiden burada oturuyormuş. Bir tane de kızı vardı. Tanıyor musunuz ya da duydunuz mu?"

Kadının Hüseyin amcayı tanıması için çok erken yaştan beri burada oturması gerekiyordu. "Ne kadar eskiden?" diye sordu.

"On sekiz yıl kadar," diye yanıtladı Ecevit. Kadın başını hafifçe arkaya attı. Elini salladı, "Buradaki en eski kiracı benim, ben de yedi yıllığım. Kimler gelmiş kimler geçmiştir şimdiye kadar buradan."

"Peki binanın sahibi kim?"

"O da iki kere el değiştirdi. Benim bildiğim iki kere bu bina komple satıldı. Benim ev sahibim de bilmez, iki yıl önce anca aldı binayı. Ucuza da aldı. Adam tek tek satsaydı, önceki sahibi yani, bu katı ben alırdım ama işte koca binaya param çıkışm..."

Kadının bir yerden sonra verdiği işimize yaramayacak bilgileri Ecevit böldü ve "Bu mahallenin en yaşlısı kim? Var mı 90 döneminden beri buralarda oturup yaşayan?" diye sordu. Olması mümkündü. Kadın kızına baktı. Birkaç isim kendi aralarında söylediler sonra teker teker elediler.

"Bilemedim ben şimdi. Bak şey var. Aşağı tarafta bir bakkal. Orası otuz yıllık. Ona soruverin siz. O birini söyler. Daha iyi de bilir," dedi. İşaret ettiği yere baktık.

"Bu yol sonunda mı? Adı ne?" diye sordu Ecevit. Düz yoldu. Bu kez yokuş değildi.

"Bakkal," dedi kadın. Kızı güldü. "Adı dümdüz bakkal. Başka bakkal yok zaten. Görün siz anlarsınız."

Ecevit'le göz göze geldik. Evet bir esnaf bizi kesinlikle daha iyi yönlendirebilirdi. Kadına ve kızına teşekkür ettik. Söyledikleri yere doğru yürümeye başladık. "Esnaf lokantası var mıdır acaba?" diye sordum. "Orada çalışan ustalar hep yaşlı oluyor. Onlara da sorabiliriz."

"Nereden geldi bu bilgi sana?"

"Ben giderim ki esnaf lokantasına. Sen gitmez misin?" diye sordum. Bir adım önümdeydi yine, gerisinde kalmamak için hızlandım yine. Cevap vermedi bana. Gözleri hızla ortalığı tarıyordu. Çok uzak mesafede değildik zaten. Küçük, kırmızı bir tabela gördük. Evet üzerinde dümdüz bakkal yazıyordu sadece. Altında italik yazıyla 1982'den beri eklemişlerdi. Ecevit'e dokundum hemen. "Bak," dedim. "1982 yazıyor. Baban buraya taşındığında en az on senelikti. Elbet gelip bir şeyler alıyordur buradan."

Bakkalın camına, köy yumurtası gelmiştir, manda yoğurdu vardır, kredi kartı geçer gibi beşten fazla cümle yazılmış ve asılmıştı. Önünde bir cips standı vardı. Üst üste sular konulmuş ve iki tane tabure vardı. Bizden önce bir adam girdi. Üzerinde bir takım elbise vardı. Ecevit'in adımlarıyla ben de girdim. İçeride orta yaşlarda bir adam vardı. Bizden önce giren adama uzata uzata bir karşılama yaparken bize daha usturuplu davranıp sadece "Hoş geldiniz," dedi. Bizden önceki adamın yakasına dokundu kasanın önünden uzanıp.

"Sen de iyice fiyakalı oldun başımıza, buldun tabi parayı. Kaç milyon verdin buna?" dedi. Kelimeleri sinir bozucu bir şekilde ağzında geveliyordu ve sık sık göz ucuyla bana bakıyordu.

"Şirket verdi, ne parası daha maaş yüzü mü gördüm?"

"Ya hadi hadi! Borç istemeyeceğim merak etme," Adam söylemeden döndü bir paket sigara aldı arkadan. Adamın cebinden kart çıktı. Dikkatle onları izliyordum. Adam şifreyi girdi, aldı sigarasını birkaç rahatsız edici cümleye daha maruz kaldı ve çıktı. Bize baktı tekrardan.

"Selamın aleyküm," dedi Ecevit.

"Aleykümselam. Buyur abi, ne istemiştiniz?"

"Buranın sahibi kim? Onunla görüşmek için gelmiştim ben."

Sigaralara baktım bir an. Nedensizce Ecevit'in içtiğini aradı gözlerim ama bulamadım. "Siz kimsiniz?" diye sordu adam biraz daha ciddi bir sesle.

"Biz birini arıyoruz. On sekiz yıl önce burada oturmuş bir adamı. Burası o zamanlar varmış. Mahalleli söyledi. Buranın sahibi kim?"

Bu adam olamazdı. Ancak ikinci kuşaktı. Bizi süzdü. "Polis misiniz siz?" diye sordu. Varlığımızdan huzursuzdu.

"Değiliz. Sadece birkaç soru soracağız o dönem bu mahallede yaşamış bir büyüğe. Baban mı buranın sahibi?"

Adam bir kez daha süzdü bizi, bende biraz oyalandı. "Ben sizin polis olmadığınıza hiç inanmadım," dedi açıkça.

"Birader polis olsam senden mi gizleyeceğim? Çıkarır kimliği gösterirdim elli kere."

"Babamla ne işiniz var o zaman?"

Fark etmeden bizi doğruladı. Ecevit'i dürttüm. "Babanla bir işimiz yok, adam burada esnafmış. Birini soracağız sonra gideceğiz."

"Borcu mu var babamın size?" dedi bu kez paranoyakça. "Bak birader benim babam yaşlı başlı adam. Bende de bir kuruş para yok. Hadi çıkın dışarı."

Ecevit'in sabrının sonuna geliyordu. Birkaç adım attı Ecevit'e doğru. Kolundan tuttum ama durduramadım. "Ben anlatamıyor muyum kendimi? Borç harç yok, polis de değiliz. On sekiz sene önce burada oturan bir adamı tanıyıp tanımadığını soracağım. Bu kadar."

"Kim soracağınız adam? Bak burada ne kadar it kopuk var yaşadı zamanında, biz tanımayız hepsini. Git başkasına sor hadi, babam yaşlı başlı hatırlamaz."

Ecevit avuçlarını adamla arasındaki masaya bastırdı ve başını eğdi hafifçe. Sabır diledi. "Bak güzel kardeşim," dedi tane tane. "İt kopuk aramıyorum. Kendi halinde yaşayan bir adamı soracağım. Babana bir alo de gelsin, bir çay içeceğim. Bir şey yapmayacağım. Sonra da siktir olup gideceğim. Yürümekte zorlanıyorsa ben gideyim ayağına. Hadi. İnsanlık yap, benim için önemli bir mevzu."

Adam da celallendi. "Ben sana niye insanlık yapayım abicim? Sen kimsin ki?"

"Ulan b..." Ecevit'in önüne geçtim. "Bir saniye bir saniye," dedim. "Sen az önceki adamdan neden komisyon aldın?" dedim hızla.

"Ablacım siz bela mısınız?"

"Hayır avukatım," dedim ve bakkaldaki iki adam da bana baktı. "Bir lira fazla aldın. Gördüm. Altı liralık sigaradan yedi lira aldın. Bu yasal değil, hakkın yok böyle bir şeye. Suç bu. Hemen şimdi vergi numaranı veriyorsun bana," Vergi numarası bir işe yarar mıydı? Bilmiyordum. Bildiğim bir terimdi sadece. "Göz göre göre vergi kaçırıyorsun."

"Öyle bir şey yapmadım," dediği an az önce kestiği fişi sıkıştırdığı yere el atmaya çalıştım ama adam üzerime doğru atıldı. Ecevit "Hey hey," diye bağırdı ve hızla önüne geçti, adamın bana uzanan elini büktü ve masaya yatırdı. "Hayırdır lan sen?" dedi adama baskı uygularken. Hızla aldım en üstteki fişi ve bir adım geriye gittim. Ecevit'e gösterdim.

"Ben anlamam," dedi. "Avukat olan sensin. Neyse cezası çeksin. Biz vatandaşlık görevimizi yapalım."

"Arıyorum hemen Ticaret Bakanlığı'nı."

Elim telefonuma gitti rastgele bir numara sallamaya başladım. "Para cezası, gelsinler denetlesinler, başka usulsüzlük çıkarsa dükkân kapatmaya kadar

gider. Uğraşsın dursun."

"Ablam dur tamam, dur!" diye bağırdı. "Dur gözünü seveyim. Borcum var benim, dur. Ailem buradan ekmek yiyor. Dur." Ecevit öyle bir bükmüştü ki elini, iki büklüm olmuştu, ayakta duramıyordu, elini kurtarmaya çalışıyordu.

"Babanı ara o zaman," dedim. "Ara hadi. Birini soracakmış iki misafir de bekliyoruz. Ecevit bırak elini, arasın babasını."

"Yok diğer elini kullansın," dedi. Alık alık ona baktım. Bir an gerçek sandım. Adamın eline son bir kez baskı uygulayıp bıraktı ve geri çekildi, bir adım önümde durdu. "Ara çabuk ara, bakanlık makanlık herkesi buraya dökecek şimdi. Kafadan kırık bu kadın," Adam telefonu çıkardı ve birkaç tuşa bastı. Telefonu kulağına dayarken ezilmiş elini açıp kapatmaya çalışıyordu.

"Selamın aleyküm baba," dedi adam. "Sana iki misafir getireceğim şimdi. Sormak istedikleri birkaç soru varmış." Bize bakmadan babasını dinledi. "Bilmiyorum ki. Birini soracaklarmış. Eskiden burada oturuyormuş soracakları kişi. Önemli bir mevzuymuş seni söylemiş mahalledekiler tanırsın diye." Karşıdaki adam yine konuştu. Ecevit keşfe çıktı bakkalda. Bir kiloluk zeytinler tartılmıştı. Aldı birkaçını eline, tarttı tek tek. Bir tanesi bile bir kiloya denk gelmiyordu ve aradaki fark 5 gram değildi. "Şerefini sikeyim senin," dedi ağzının içinde. Telefondaki adama işaret etti zeytinleri. Evet zabıta gelse buraya, bu adam temize çıkmazdı.

"Tamam baba geliyoruz," dedi adam ve kapattı telefonu. Telefonu cebine sıkıştırdı ve anahtarı aldı çekmeceden. "Buyursunlar gelsin içsinler çayımı dedi." Ecevit ortalığa bakındı, gidip bir paket çay aldı raftan. Bir poşet çekiştirdi kendisi istemeden torbaladı. "Bundan da komisyon kesecek misin çakal?" Adam duymamazlıktan geldi ve Ecevit cebinden çıkardığı nakit parayı kasanın önüne bıraktı. "Hadi abi," dedi. Kapı önüne geldi bizim çıkmamızı bekledi. Önden ben, arkamdan Ecevit çıktı. Adam dükkânı kilitledi ve "Bu taraftan," dedi yürürken. Ecevit'le yan yana yürüdük.

"Ben kafadan kırık değilim," değilim dedim ona bakmadan. Tüm derdim bu değildi ama sanki o cümle sahici bir cümleydi.

"Doğru avukatsın."

"Ecevit insanlara saldırarak işimizi çözdüremeyiz."

"Herkesin usulü farklı tabi," dedi yalnızca. Yaşlı bir adama zaten oğluna davrandığı gibi davranmazdı biliyordum ama yürüyeceğimiz yolda kimse bize yardımcı olmak istemeyecekti. İnsanoğlu korkak olmalıydı zira korkusuz olmak, hayatta kalmayı da zorlaştırırdı. Dört beş dakika kadar yürüdük. Adam bir evin önünde durdu. "Burası," dedi ve zili çaldı. Ecevit'in elinde bir kilo çay vardı, benimse elim boştu. Elim dolu olmalı mıydı, buna gerek var mıydı? Bilmiyordum ama onun eli dolu olunca bir an eksik hissetim. Dar merdivenlerden çıktık, bizi yaşlı bir teyze karşıladı. Sanırım güvenilir geldik ona, yüzündeki ifade biz içeri girene kadar biraz daha düzeldi. Tedirgindi kapıyı ilk açtığında. "Merhaba," dedim ve ayakkabımı çıkardım. "Kusura bakmayın rahatsız ettik, şunu şöyle uzatayım," dedi ve çayı uzattı.

"Niye zahmet ettiniz evladım?" dedi kadın.

"Ne zahmeti estağfurullah."

Bizi etnik desenleri olan kırmızı bir halı karşıladı. Bizi burada bırakan adam geveledi ağzının içinde bir şeyler geri döndü. Onun olmaması daha iyiydi zaten. Bir koltuk takımı, bir orta sehpa ve gri bir televizyonun olduğu bir odaya girdik. Karısından biraz daha yaşlı bir adam ayaklanmış bizi bekliyordu.

"Selamın aleyküm," dedi Ecevit ve adamın elini sıktı. Hemen ardından da ben. "Aleyküm selam," dedi ve boşta olan koltuğu gösterdi. Hepimiz oturduk, usulca Ecevit'in yanına kıvrıldım.

"Mahmut'un arkadaşları mısınız siz?" diye sordu adam. Üzerinde yer yer tülermiş siyah bir kazak vardı. Ben anlamadım ama Ecevit için zor olmadı. "Yok hayır. Biz bir adrese geldik. Orada on sekiz sene önce benim için çok önemli bir adam yaşıyordu. Birinci kattaki kadın dedi ki ben o kadar eski değilim ama ilerideki bakkalın sahibi bilir. Otuz yıllık galiba sizin bakkal." Ecevit cebindeki kâğıdı çıkardı ve adama uzattı. "Adres bu."

Adam "Gözlüğüm," dediğinde ben de onunla beraber bakınmaya başladım. Eşi gelmemişti henüz. Orta sehpada bir gözlük duruyordu. Hızla kalktım ve adama uzattım. Adam gözlüğünü takarken "Sağ ol kızım," dedi. Adrese baktı bir süre. "Ben böyle çıkaramam ki," dedi.

"Üç katlı bir binaydı," dedi Ecevit. "Yanında aynısından bir bina daha vardı. Diğer yanında da böyle küçük kulübe gibi bir yer. Kırık dökük terk edilmişti. O mahallede başka ev yoktu zaten öyle."

"Ha hatırladım tamam tamam dur," dedi adam. "Anladım hangi ev olduğunu. Kaç senesinde oturuyordu ahbabın o evde?"

"Doksanların başında. Net bir tarih yok ama 92'den sonra. 93 olur, belki 94. Kaçıncı katta oturduğunu bilmiyorum. Bir tane baba kız. Fotoğrafını göstereyim size. Belki anımsarsınız. Kızı küçüktü, bebekti. Bir saniye."

"Beyhude Hanım," diye seslendi kapıya doğru. Kadının elinde bir tepsi vardı, tepside de dört bardak çay. Doğruldum yerinden. Bana çay uzatması utandırdı beni ama izin vermedi kadın. Ecevit'le hızla çaylarımızı aldık ve kadın tepsiyi bırakana kadar oturmadım ben. Ecevit elini cebine atarken adam karısına "Benim veresiye defterlerimi getirir misin?" dedi. Ecevit cüzdanını açtı, bir vesikalık fotoğraf çıkardı.

Kadın kalktı yerinden Ecevit tam o sırada "Hüseyin Tarhan'dı adı," dedi. Adamın adresin üzerindeki düşünceli bakışları tek hamleyle Ecevit'e döndü. Bir kıpırtı oluştu hepimizde, aşina olduğu bir isimdi sanki bu. "Tanıyor musunuz?" diye sordum titrek bir sesle. İçimde derin bir korku vardı ve bu korku adam tanıyınca da tanımayınca da bitmeyecekti. Ecevit bedenini koltukta ileriye doğru itti. Adama biraz daha yaklaştı ve elinde Hüseyin amcanın vardı. Belki de Hüseyin amcaya ait elindeki tek fotoğraftı. Uzattı ve almasını bekledi.

"Mutlaka tanıyorsundur, denk gelmişsinizdir. Hatırlarsınız. Bir tane kızı var. Küçüktü. Bir iki yaşlarındaydı. Adı Melike'ydi. İnşatta çalışıyordu." Kadın elinde dört kalın defterle geldi. Bakkal amcanın sesi çıkmadı Ecevit'in söylediklerine. Adam defterlerin üzerindeki tarihlere bakarak üçünü bıraktı birini aldı kucağına. Bir kurumun ajandası gibiydi. Parmaklarıyla harfleri takip etti, H harfine kadar geldiğinde Ecevit daha fazla duramadı, oturduğu

yerden kalktı. Adamın parmağının yanına iliştirdi parmağını, beraber takip ettiler satırlardı. İlk Ecevit'in parmağı durdu ve ben de doğrulacak kadar heyecanlandım. Yaklaşmaya çalıştım yazıya.

"Hüseyin amcanın ismi mi var?" dedim.

"Hüseyin Tarhan, evet bu. Bak. Tanıyorsun sen," deftere baktı adam uzun uzun. Ne Ecevit ne de o çekti gözlerini defterden. "Hatırlıyor musun?"

Adam kendini defterden çektikçe Ecevit aldı hakimiyeti, defterle oturdu koltuğa. Ben de baktım. Evet Hüseyin Tarhan yazıyordu. Ev adresi vardı altında. Altta yazılan yazılarak baktım.

Süt.

Ekmek.

Şeker.

Her yiyeceğin yanında çarpılar karalamalar, tarihler vardı. Adam elindeki kâğıdı kaldırdı. "Bu adreste mi yaşıyordu?" diye sordu. Defterde yazan adresi okudum. Mahalle ve sokak ismi doğruydu ama kapı numarasını hatırlamıyordum.

"Evet bana bu adresi verdiler. Yanlış mı? Başka bir evde mi kalıyordu? Hatırlıyor musun?"

Öylesine tez canlıydı ki adam sorularına yetişemiyordu ya da adamın yaşadığı tümüyle şoktu. Ecevit'in bacağına ufak bir temasta bulundum. "Sakin ol," diye fısıldadım. Adamın hem karısına hem kendisine baktım. "Hatırlıyorsunuz galiba, eğer ki aklınıza gelenleri söylerseniz doğru olup olmadığına beraber karar verebiliriz. Ne hatırladınız şimdiye kadar?"

Adam elindeki vesikalık resmi eşine gösterdi. Kadın uzun uzun baktı resme. "Bebesi vardı," dedi. "Özlem'in küçülmüşlerini verirdin,"

Hatırlıyorlardı...

Kadın uzun uzun baktı fotoğrafa "Anası yoktu," dedi sonra aniden. Yanan ampulü gözlerimle gördüm. "O harabede yaşıyorlardı," dedi sonrasında. Gözlerimi kırpıştırdım. Harabede mi? Parmaklarımı halıya bastırdım ve nefes bile almadan baktım onlara.

"Bana verilen adresteki ev harabe gibi değildi," Ecevit'in sesini korku sindi. Duyacakları duymak isteyecekleri değildi. "Karıştırıyor olmayasınız? Bu adresi güvenilir birinden al-"

"Bu adresin yanındaki harabede kalıyorlardı."

Sabah gördüğümde içindeki köpeğe bile üzülmüştüm. Dönüp bakmamıştık bile. "Emin misiniz?" diye sorabildim. Orası bir insanın yaşamasına yirmi sene önce de uygun bir yer değildi. Çok küçüktü. Ecevit az önce orası için kulübe demişti.

"Senin neyin oluyor Hüseyin?"

"Babam," dedi Ecevit. İki ihtiyarda da taşlar birer birer oturmaya başladı. "Babamdı, Hüseyin Tarhan."

Ecevit'e olan bakışları değişti ikisinin de. Onu da tanıdıklarını hissettim. Çok korktum ona kötü bir şey söyleyecekler diye. Kemal amca, gittikleri yerlerde istenmediklerini söylüyordu. Bunun sebebi apaçıktı.

"Hapiste olan oğlu musun sen?" dedi adam. Bu Ecevit'in tüm temizliğini kamçılıyordu. Nasıl bir lekeydi, çıkmıyordu, onu ötekileştiriyordu ama lekenin sahibi de değildi. Ecevit gözlerini kaçırdı birkaç saniye ama başını sallarken gözünün içine bakıyordu. "Bahsetti mi benden hiç?"

"Başta bahsetmedi," dedi. "Sonra senin hapiste olduğun duyuldu. O zaman bahsetti. Suçu yoktu benim oğlumun derdi. Kimse inanmazdı, yüzüne bakmazdı."

Ecevit'in dişleri birbirine sürtündü. Çenesi belirginleşti. Ellerini birbirine kenetlemişti. Kucağında hâlâ defter vardı. "Siz de mi bakmazdınız?" diye sordu yalnızca. Bunu sertçe sormuyordu. Evet derlerse bir şey demeyecekti. Biliyordum.

"Bakmasam babanın ismi defterimde sayfa sayfa olur muydu?" diye sordu adam. Hüseyin amca böyle bir adamdı işte. Onunla oturan, iki çift laf eden, bir bardak çay içen nasıl bir adamla konuştuğunu anlardı. Yüreğinin temizliğini görürdü. Bazı yüce gönüllü insanlar da bu gerçeği her ne duyarsa duysun unutmazdı.

"Yavrucağı vardı onun," dedi yaşlı kadın. "Bebekti daha. Hastalanınca beni çağırırdı."

Melike'den bahsediyor olmaları, onun adının geçmesi, varlığının bazı insanlar tarafından hatırlanması... Bu öyle mutlu etti ki beni. Melike çok küçükken çıkmıştı hayatımızdan. Onu anımsayamıyordum. Hatırlayamıyordum. "Kardeşimdi o benim. Kim bakardı ona? Babam çalışıyordu."

Kadın elini salladı. Ecevit'e bir katil olduğunu söylemediler. Tepki göstermediler. Evden çıkmamızı istemediler. Belki de Hüseyin amcanın ikna ettiği nadir insanlardandı. "Bir o, bir bu," dedi kadın. Bu nasıl laftı öyle? Kızsam kızılmıyordu, ağlansa ağlanmıyordu. "Baban tek ayakla kendisi baktı sonra, bazen yemek götürürdüm onlara. Sütün için ekmekle şeker koyardık, yerdi yavrucak."

Ekmek, şeker, süt. Gözlerimi yumdum, soluklandım. Yaşadığım her varlığa lanet ettim. O kurulan sofralara, envai çeşit meyveye, sebzeye, her gece çıkan ete. Ne Allah'ın belası bir düzendi. Melike anne sütü bile almazdı. Annem bizim için kullandığı mama markasından mama aldırırdı babama. Ben de çocuklarıma bundan kullandım, en iyisi bu derdi. Kendisi mi alırdı bilmem ama Hüseyin amcanın çalışırken gücü yeterdi onlara. Sonra? Ekmek, şeker, süt. Bu düzen yıkılmalıydı ve biz zenginler altında kalmalıydık.

Ekmek, şeker ve süt. Veresiye defterine yazılmış üç yiyecek. Küçücüğün bebeğin anne sütünün yerini tutmaya çalışmıştı.

"Sen aklandın mı?" diye sordu adam Ecevit'e.

"Yok," dedi Ecevit açıkça. "On altı yıl yattım. Çok olmadı tahliye olalı."

"Suçsuzdun ama," dedi adam Ecevit'e bakarken. Kendisini savunmasını istedi belki de. Ecevit yutkundu, defalarca kez.

"Suçsuz olmak yetmedi."

"Öyle iş mi olur?"

"Oldu. Yaş otuza vardı, bak," dedi ve kendisini gösterdi. Yüzünü sıvazladı, eğildiği yerden biraz dikleşti. Kendi kendine bir şeyler fısıldadı. "Siz şimdi belki koltuğunuzda oturmamı istemezsiniz. Korkarsınız. Haksız da değilsiniz. Bunca yıl içeride yatmış adama bir bardak çay vermek istemezsiniz. Haklısınız ama niyetim kötü değil. Çok da durmayacağım zaten. Birkaç soru soracağım, hemen sorayım, cevaplarımı alıp gideyim. Sizi de huzursuz etmeyeyim."

Adam uzun uzun Ecevit'in yüzüne baktı. "Babana ne çok benziyorsun," dedi. Bunu diyene kadar kadar Ecevit biraz olsun doğrulmuştu çöktüğü yerden. Yine sıkıntıyla soluklandı. Küçük gözleri daha da küçüldü. Küçük gözlü büyük adamın adım adım çöküşüne bakmaya yüzüm tutmadı. "O da gelip mahalleli böyle yapıyor, sen de zarar görme, borcumu kapatayım, bir daha da gelmem merak etme demişti. Allah razı olsun şimdiye kadarkiler için demişti. Ona ne çok benziyorsun sen," Elindeki vesikalığa baktı. "Ne çok benziyorsun babana," diye tekrar etti.

"Gelmedi mi bir daha?"

"Kabul etmedim. Ne diye suçu olmayan adamı dışlayacaktık? Cuma günü namaza gidip cumartesi küçük bebeğe bez mi satmayacaktım? Hangi vicdana sığar bu? Hangi dine sığar? Ceza, insanın kimliğine mi verilir yoksa fiiline mi? Öyle bir babanın oğlundan katil mi çıkardı ya?"

Ceza, insanın kimliğine mi verilirdi yoksa fiiline mi? Ecevit'in kimliğine verilmişti. Babam gibi alçak güçlüler vardı bu dünyada. Kimliği güçlü insanlığı güçsüz adamlar. Bizim gibi aileler vardı. Soyu güçlü, sopu güçsüz. Kendimizden güçsüz bir kimlik görmeyelim ensesine yapışırdık.

"Bana ne kadar inanırsınız bilmiyorum ama," dedi Ecevit. Bir adama bir kadına baktı. Dudaklarını ıslattı. "Ben katil değilim," dedi. Sonra babasını

ne diye dışladıklarını duymadan tahmin etti. "Vatan haini hiç değilim."

"Baban da değildi."

"Değildi. O bu dünya üzerindeki en şerefli adamdı."

Hüseyin Tarhan. Onu son kez doğum günümde görmüştüm. Bana olan öfkesi şimdi oğlunun gözlerinde zuhur ediyordu. Her gün can çekişen bir hasta gibi adım adım dinliyordum.

"Kurtaramadan ölüp gitti baban seni. Kurtaracağım derdi oğlumu. Gözü arkada kaldı, on altı sene... Bir ömür," dedi. Elini dizine vurdu. "Yazık günah."

"Babam o evde mi öldü?"

Adam başını salladı. Bir boşluğa dalmıştı, eski bir dostunu anımsıyordu o boşlukta. "Peki kardeşim? Ben buraya onun için geldim. Kardeşimi bulmak için. Öldü diyorlar. Ne bir mezar var ne bir mezar taşı. Yaşıyor diyorum, bulamıyorum. Siz babamla iyiydiniz madem, biliyorsunuzdur. Babam ölünce ne oldu Melike'ye? Babam evdeyken mi öldü? Nasıl fark edildi? Melike evde miydi?"

Bacağı ritmik hareketlerle sallanıyordu. Elimizdeki tek ölüm belgesinde Hüseyin amcanın kalp kriziyle öldüğü söyleniyordu. Nasıl öldüğünü bile bilmiyorduk. Eşine döndü adam. "Kimdi?" dedi. "Kim evine gidince gördü?" Kadın elini kaldırdı. Bilmiyordu galiba. Onun gözleri yaşarmıştı ve sanırım Melike'yi hatırlamaktı onu ağlatan.

"Melahat mıydı yemek götüren?" dedi kısık bir sesle. "O zaman anladık öldüğünü adamcağızın?"

"Yalnız mı öldü?" diye sordu Ecevit kırgın bir sesle. Bir hastanede bile ölmemişti. Kaç gün bedeni birinin gelip onu bulmasını beklemişti?

"Bilemedik ki oğlum. Sakatlıktan sonra çok çıkmazdı dışarı. Bir senin için çıkardı, onu bilirdim. Ben birkaç günde bir erzak hazırlar götürürdüm. Mahallenin hanımları bazen yemek götürürdü. Gidip Melike'yi, bazen

bebeğin kirlilerini temiz kıyafeti olsun diye yıkarlardı, elimizden geleni yapardık. Baban da çok istemezdi. Mahcup olurdu."

"Verdiğimiz tabağı boş koymazdı," dedi kadın. Ecevit dayandı ama ben elimi yüzüme örttüm. Ecevit bunları duymasın istiyordum. Melike'yi bulalım ve onlara dünyanın en güzel hayatını verelim istiyordum. Gözyaşlarım avucumun içini ıslattı. Her gittiğimiz kapı bize Hüseyin amcanın güzel kalbini anlatıyordu. Benim elimde onun kanı vardı, ona ağlıyordum, kanlı ellerimle yüzümü siliyordum. Göğsümde bir taş vardı. Bir bebeğin ve adamın mezar taşıydı.

"Melike orada mıydı?" diye sordu tutuk bir sesle. Her şeye rağmen durmuyor, benim gibi yüzünü kapatmıyordu. Biliyordum ki ağlamak istiyordu, kendini yerden yere vurmak istiyordu, benim kalbimi yerden yere vurmak istiyordu ama hedefine bakıyordu sadece. Koca bir iradeyle sadece Melike diyordu.

"Polisler geldi, ambulans geldi. Biz onlar aldı sandık."

"Hayır," dedi Ecevit hızla. Başını iki yana salladı. "Ne polis ne ambulans. Kimse almadı kardeşimi. Kimliği belliydi. Hiçbir kayıt yok. Muayene kaydı bile yok."

"Biz de sorduk," dedi adam. "Almamışlar. Ben gittim bizzat görüştüm, polis tanıdıklarım vardı sordurdum. Onlar almamışlar, oraya gelenlerin hiçbiri de görmemiş Melike'yi."

"Melahat dediğiniz kadın peki? Siz sonra komşular kendi aranızda konuşmadınız mı, sormadınız mı? O eve girdiğinde bebek orada mıymış?"

İkisi de birbirine baktı. Çok yaşlılardı. Bazı şeyleri eksik, yanlış ya da hiç hatırlamayabilirlerdi. Sabredemedim, "Yaşıyor mu o kadın? Ona gidelim," dedim.

"Beş sene önce vefat etti," dedi kadın. Yumruğumu sıktım. Kirpiklerim batıyordu gözlerime.

"Bakın lütfen hatırlamaya çalışın. Kendiniz söylüyorsunuz. Gidip yıkadığınız bir bebekmiş. Aklınıza gelmemiş olabilir. Melahat Hanım hiç mi bir şey söylemedi? Lütfen, biraz zorlayın kendinizi."

Kadını elini sallana sallana bacağına sürttü. "Biz gittik haberi alınca. Melahat da kapının önündeydi. Hatırlıyor musun?" dedi eşini dürterken. "Sen hemen gelmiştin dükkândan. Arabayla götürmüştün beni de, Mahmut bacağını kırmıştı o dönem."

Adam varla yok arasında kafasını salladı. "Tamam arabayla gittiniz. Melahat Hanım neredeydi kapının önünde miydi? Ev zaten küçük, içeride durmamıştır. Tek oda gibi. Neredeydi?"

"Dışarıdaydı dışarıda," dedi adam. "Kaldırıma çökmüştü."

"Kucağında bir bebek var mıydı?

"Yoktu, olsa ben alırdım. Melahat da ilk defa ölü görmüştü. Nasıl atmış kendini dışarı bilmemiş. Çığlığına kıyametine gelmişler. Bebek yoktu. Bebek görmemişti. Biz sorduk ya. Sormaz olur muyuz? Sen girmeye çalıştın ya içeri? Ben de geldim. Bir tane genç bir kız vardı. Hemşire gibi ona bebek demiştik. Bebek yok demişlerdi."

"Polislere bildirmediniz mi?" dedi Ecevit. Çok zordu. Hatırlayamıyorlardı. Melahat ölmüştü. O kadın girdiğinde bebek orada değil miydi? Ağlamaktan helak olurdu bir kere. Ağlama sesi duyulmaz mıydı? Kaç gün ölmüş babasının yanında durmuştu? Bir bebek yemeden içmeden kaç gün dururdu?

"Bildirdik oğlum," dedi yaşlı adam. "Bildirdik. Kayıp dedik. Bir tane kızı vardı bu adamın dedik. Bulamadılar, o dönem çocuk kaçırma çok fazlaydı. Biz çocuklarımızı çıkarmaya korkardık oynasınlar diye. Resul'ün torununu kaçırmışlardı," Karısına baktı. "Resul'ün torununu kaçırmışlardı. Ekmek almaya bile göndermiyorduk bizim kızı korkudan. Aynı dönemdi doğru! Aynı dönemdi. Arka arkaya kayboldu Melike'yle Resul'ün torunu. Polislere söyledim ben," dedi Ecevit' görüp. İp söküğü gibi geliyordu. Hatırlamaya başlıyorlardı. "Dedim bu sokağa dadandılar alçaklar dedim. Organ mafyası diyen vardı, çocuk kaçakçısı diyen oldu. Melike'yi de aradılar."

"Kaybolan diğer çocuğa ne oldu?"

"Buldular onu," dedi. Hatırlıyordum. Türkiye'de bu durumun patlak verdiği bir dönem vardı. Annem televizyonda izlemeye bile tahammül edemezdi, bir dolu güvenliğe rağmen bizden yine de korkardı. "Kıl payı buldular hem de. Çeteydi bunlar. Resul'ün ahbabı vardı. Emniyet müdürüydü. Ankara'nın altını üstüne getirdiler. O çocuğu kıl payı kurtardılar. Şehirden çıkarsalardı bir daha öldürseler bulamazlardı. Yine de o çeteyi çökertemediler. O gün bir kadın çıkmıştı on beş sene önceki oğlunu arıyordu bir kanalda. Ankaralıydı o da. O Emniyet Müdürü var ya..."

"Kardeşimi arayan oldu mu peki o kadar?" Bahsi geçen torun çocukça Melike de çocuktu. Bu soru tam olarak bunun içindi. Tamam Ankara'nın altı üstüne getirilmişti. Ama ya Melike?

"Aradılar da..."

"Sonra? Bulamayınca ne oldu?" diye sordu bastıra bastıra. İki ihtiyardan da ses çıkmadı. "Ne oldu? Sorup sormadınız mı? Hiç kimse peşine düşmedi mi? O da çocuktu. Kimsesi yoktu."

"Ben elimden geleni yaptım," dedi adam çaresizce. "Yemin ederim yaptım ama kapılar insanın yüzüne kapanırsa insan ne yapsın oğlum? Babanın bir dostu vardı. Neydi adı? Ekip biçerdi,"

"Kemal mi?" dedim.

"Kemal galiba. O da benim gibi aradı bir süre. Babanın öldüğünü o da gömüldükten sonra öğrendi ama aradı. Gittik geldik. Söyledik. Uğraştık. Arıyoruz dediler. Başka da bir şey demediler. Allah şahidim ki elimden geleni yaptım. Bu kadarı geldi elimden. Ben kimseyi tanımam etmem ki," dedi yaşlı ellerini öne doğru açtı. Elleri titriyordu. "İnsanlar bana babana iki ekmek veriyorum diye gün geldi sırtını çevirdi, baban öldü arkasından tek laf ettirmedim. Yemin ederim, ben aradım kardeşini. Benim hanım yakamı bırakmadı ama yoktu. Kayıptı. Çocukları kaçırıyorlardı. Devletin gücü yetmemiş benim nasıl gücüm yetsin o çeteye?"

Suçlu olan o değildi. Suçlu olan kimsesize sahip çıkmayan bu düzen bile değildi. Suçlu olan onları kimsesiz bırakanlardı. "Kızma kurban olayım bana. Ben ne yapsaydım oğlum?"

Ecevit defalarca kez boğazındaki düğümü çözmeye çalıştı. Konuşmaya çalıştı. Konuşamadı. Elini ağır aksak dizine vurdu birkaç kez. "Ben sana kızmıyorum," dedi. "Allah razı olsun, babama ekmeğini aşını vermişsin. Sırtını dönmemişsin."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Çok dua ettik biz hanımla. Sana da, babanın ahiretine de o küçük çocuğa da. Çok dua ettik. Gün geldik unuttuk işte. Önce Allah affetsin sonra sen."

"Estağfurullah," dedi Ecevit ve babasının vesikalığına uzandı. Parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Bana Resul'ün torununun adını sanını yazar mısınız?" dedi. Adam ayaklandı, bir kâğıda yazdı ismi. Ecevit babasının isminin yazılı olduğu sayfayı kopardı yavaşça ayaklandı. Yine defter karıştırdı isim için.

"Babamın borcu ne kadardı? Şimdiki fiyattan hesaplarsa-"

"Duymamış olayım," dedi adam kâğıt parçasını Ecevit'e uzatırken. "Onun bende vardır, benim onda hakkım falan yoktur. Varsa da helali hoş olsun. Borç yok, bir daha gel çayımı iç bana yeter. Babana her şey helal olsun."

"Olmadı böyle," dedi. Küçük bir çocuk gibi mahcuptu. "Bir şey verseydim, babamın içi rahat ederdi."

"Babanın içi rahattı. Bir verdiysek on verdi bize o. Gönlü bol bir adamdı. Gelip sıva atardı bazen dükkâna. Elinden her iş gelirdi. Benim ona borcum var."

Ecevit adamın elini öpmeye çalıştı ama izin verilmedi. Adam Ecevit'i başından öptü bir baba gibi. "Size bunları yaşatanlar kendi çocuklarının etine muhtaç kalsınlar," dedi. İrkildim ama sesim soluğum çıkmadı. "Allah onları öyle bir helak etsin ki, akıllarından çıkmayın."

Ne kadarını biliyordu, Hüseyin amca ne kadarını anlatmıştı bilmiyordum ama adam kötüyü biliyordu. Namazında niyazında olan adam bile ağız dolusu beddua ediyordu. Başka türlü nasıl baş edilir bu nefretle bilemiyorlardı. Oturduğum yerden kalkamadım Ecevit "Hadi Firuze," diyene kadar. Benden önce çıktı, peşinden hızla gittim. Ayakkabılarımı giymem ondan biraz daha uzun sürdü. Aramızdaki mesafe biraz daha açıldı. Son kez insanlara iki güzel söz ettim. Hızlı hızlı indim merdivenleri. Ecevit arkasını dönmeden kâğıdı kaldırdı. "Bu çocuğun kayıp dosyasıyla alakalı bir şeyler bulabilir misin? Elin kolun uzanır mı oraya?" diye sordu. Çok hızlı yürüyordu. Yetişemiyordum.

"Uzanır," dedim. Elbet tanıdık bulurdum.

"Yasin Acar," diye bağırdı. "Bir şey bulunca ara beni."

"Ecevit nereye gidiyorsun?" diye seslendim. Yetişemiyordum. Lanet olsun ki yağmur yine çiseliyordu. Gökyüzü gurulduyordu.

"Firuze taksi çağır git."

"Ecevit," diye bağırdım bu kez. Artık koşuyordum neredeyse. Ayaklarının yönü, yer yönüm pek kuvvetsizdi benim ama hislerim de bir o kadar güçlü, babasının kaldığı eve mi gidiyordu? Oraya gitsin istemiyordum. Oraya girsin de istemiyordum. Bu isteğim çok hadsizceydi ama istemiyordum işte. Ona varabildim, kolundan tutacak oldum ama izin vermedi. Onun da yer yönü bir o kadar kuvvetliydi. Geldiğimiz yolu doğruca geri yürüttü bize. Sonra o evi gördüm. Ecevit yine benim önümdeydi, ne zamanki durdu öyle tamamen vardım. İki adım önümdeydi, eve çok yakındı. O ne zaman bu kadar yıkılsa gökyüzü ona ağlamaya başlıyordu.

Eve baktı. Elleri iki yana açıldı. "Ecevit," dedim acıyla. İki yana açılan elleri başını iki yandan tuttu. Eve doğru ilerledi. "Ecevit yapma bunu kendine," dedim. Babasının bir dönem yaşadığı bu yere o girmesin istiyordum.

"Of," dedi yine içli içli. O kaç adım giderse o kadar yaklaşıyordum. Evin pencereleri yoktu zaten, pervazları vardı sadece. Oralara dokunduğu an içeriden bir köpek havladı. Ecevit köpeği gördü. Acıyla inledi. Kafasında

oturttuğu şeyi görebiliyordum. Bu ev 18 sene önce de bu halinden çok farklı değildi. Camları takılıydı belki. Boyası yine biraz daha yeniydi. Bir hayvan barınırdı ama ancak yine. Bir insana layık görülmemeliydi.

Ecevit içeri girmeye çalıştı ama kolundan tuttum. "Ecevit yapma," dedim, yüzünü ilk kez bana çevirdi. Gözleri kızarmıştı. Küçücüktü ama adeta kan toplamıştı. "Git Firuze," dedi sadece. "Git! Allah aşkına git!"

Gitmedim.

Elimden kurtuldu ve kapıyı eliyle itti. Açıktı zaten. Bir yeri başka yere bağlayan bir şey yoktu. Tek bir alandı. Tezgâhı gördüm, sonra alaturka tuvaleti. Tuvalet de, yattıkları yer de, mutfakta aynı yerdi. Köpek varlığımıza havlıyordu ama saldırmıyordu. Çünkü ona zarar verecek gibi durmuyorduk. Ecevit tezgâhtan sonra tuvaleti görünce ağzından korkunç bir ses yükseldi. "Baba," diye inledi adeta. "Of baba," Başını bir sağa çeviriyordu, bir sola çeviriyordu. Gördüğü her görüntü onu kahrediyordu. İçeride pek eşya yoktu. Hepsi alınmıştı. Evin çıplaklığı daha çok ortada kalmıştı. "Baba, baba!" dedi ardı ardına. Konduramadı. Bir yerlere dokunmaya çalıştı. Nereye dokunmak istese elinde pislik kalıyordu. Tuvalet pislik içindeydi. Belki burası artık sarhoşların da ortak noktasıydı.

Dokunamadıkça duvarlara kaldı. Çökeceği bir yer bile yoktu. Bir duvara yaklaştı. Sırtını yaslayacak sandım ama alnını yasladı. Sonra vurdu. "Baba," dedi. Bu çok fazlaydı.

"Ecevit hayır," dedim. Başını daha sert vurmak istedi. İzin vermedim. Ben ona, o benim ona dokunmama. "Yıkanacak yer bile yok!" diye haykırdı. Kirpikleri ıslaktı. Ali Ecevit Tarhan ağlıyordu. Öyle bir bağırıyordu ki bedeni de savruluyordu. "Hadi Melike'yi leğende yıkadı! Kendisi nerede yıkandı? Yıkanacak yer bile yok. Baba," dedi, dudakları büzüldü, omuzları çöktü. Köpek artık havlamıyordu. "Baba ne yaptılar sana?" Duvara vurdu elini. "Kışın burası ısınır mı lan?" diye haykırdı. Yüzümü eğdim. Keşfettiği her şey ayrı ayrı haklıydı. Tek bir yanlış dahi yoktu. Hepsi doğruydu.

Git sor Firuze o alçak babana, burası ısınır mı kışın? Git sor.

"Burada yemek mi yapılır, uyunur mu? Kuru ekmek lan! Kuru ekmek, sütle, şeker. Köpeğe vermeye gönlüm razı gelmez!"

Elini bir kez daha vurdu, defalarca kez ofladı. "Nerede benim kardeşim? Aramamışlar!" dedi. "Aramamışlar benim kardeşimi!" Yırtık bir örtü vardı yerde, gitti oturdu oraya. "Aramamışlar benim kardeşimi!" dedi. Tavandan su damlıyordu, yağmur şiddetini arttırıyordu. Ecevit'in telefonu çalıyordu. Birkaç defa çaldı. Dönüp bakmadı. Sonra sesine tahammül edemedi belki çıkardı cebinden. Açmadı, meşgule attı gelişi güzel attı önüne. Saçlarını çekiştirdi ortalığı izlerken. Telefon bir daha çaldı.

Farah arıyor.

Yine meşgule atmasını bekledim ama bu kez açtı. "Müsait değilim," dedi. Sesi bile zor çıkıyordu az önce haykırmıyormuş gibi. Onu izliyordum. "İyiyim," dedi. "Çekmeyen bir yerdeyim," dedi. "Seni sonra ararım," dedi. Karnıma kramplar girmeye başladı. İki büklümdüm, bunun sonucuydu. Yanaklarım yanıyordu. Ecevit daha fazla orada otursun istemiyordum.

"Akşam," dedi. Kramplarım daha çok arttı. Farah kimdi? Marangozda duymuştum bu ismi. "Akşam geleyim seninle konuşacağım bir mevzu var," dedi. "Yok şimdi gelecek durumda değilim," dedi. "İyiyim. Eminim. Akşam... Bilmiyorum saati," Alnını dizlerine yasladı. Kalkıp gitmiyordu çünkü iyi hissetmiyordu kendini. "On, on biri bulur... Hayır yemem... Gelince konuşuruz... Yok değil. Tamam Farah."

On... On bir... Neredeyse geceydi. Yanaklarımda kan baloncukları patladı. Yumruklarımı sıktım. Farah. Marangoz? Ecevit'e gönderilen yemekler. Boğazıma hızla düğümler atılmaya başlandı. Ecevit'in ben uyurken gece uyanıp yediği yemeklerdi. Bir titreme geçti hem içinden hem dışımdan. Miden bulanıyordu ama kokudan değildi.

"Ecevit," derken ona birkaç adım atmaya çalıştım. "Yaklaşma Firuze," dedi. Yine de yaklaştım. Yanına çömeldim. Dudaklarım bir ip gibi incelmişti. "Hadi gel atölyeye geçelim, şu ismi araştıralım."

Ona ilk kez bu teklifi yapıyordum. Neden? Çünkü Melike'yi bulmalıydık. Saçlarına dokunmak istedim ama dokunamadım.

"Sen git."

"Sen de gel. Benim bağlantılarım var. Adım adım gideriz. En hızlı şekilde bulur..."

Başını kaldırdı ve bana baktı. Sadece baktı. Bu yetti. Bana böylesine bakması bile yetti. Tüm kelimelerimi yuttum ve midem kanamaya başladı. Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey söyleyemedim. "Git," dedi sadece.

"Seni burada bırakıp gitmeyeceğim."

"Firuze," dedi göğsü inip kalkıyordu. "Babamın canına saygınız olmadı, hatırasına saygın olsun," dedi. Burada kalmak istiyordu. O kadına 10-11 demişti. Daha o saate çok vardı. Burada mı oturacaktı? Kimdi ki o kadın? İçimde korkunç bir ağlama isteği vardı. "Bırak beni git, babamın hatırasına saygınız olsun." Evin içine baktı. Hatıra diye neyden bahsettiğini fark etti. Gözleri küçüldü. "Hatırasına saygınız olsun," diye sayıkladı. "Hatırası," dedi yarım nefeste. Kalkmıyordum yerimden. "Anlaştık seninle. Git. Bırak git beni. Git," dedi. Sonra yine evin içine baktı. "Hatırası," diye sayıkladı. Acıyla inledi. "Aramamışlar bile kardeşimi. GİT FİRUZE! Kardeşimi aramamışlar..." dedi bitik bir sesle. Defalarca kez bağırarak çıkardı beni evden. Çıkmak zorunda kaldım. Ben kaldıkça acısı artıyordu sanki. Çıktım. Kapının önündeki kaldırıma çöktüm ben de. Dakikalarca. Yağmur hunharca yağıyordu. İçeride bir köpek ve bir Ecevit vardı. Zaman zaman ses duyuyordum. Bu bir havlama değildi. Bu bir ağlamaydı sanırım. Sonra taksi geldi tam önüme. Ben çağırmadım. Ecevit gitmediğimi tahmin etti galiba. Taksici benim adımı verdi.

***

Da Vinci; sanat asla bitmez, terk edilir der. Ben de iddia ederim ki insan sanatı terk etmez, insan kendini terk eder.

Atölyenin sıcaklığı o kadar yüksekti ki sıcak beynime bile baskı yapıyordu. İki şarap şişesi vardı önümde. Biri boştu, diğeri yarımdı ve ben yanıyordum. Kussam, ateş kusacaktım, sonra o ateşte kendimi yakacak, insanlar elim bir kaza diyecek bense zehirlenme.

Sanatımın başındayım, insan sanatını terk etmez. Midem bulanıyor çizmekten, insan kendini terk eder çünkü. Kulak zarıma zarar verecek bir gürültüde çalıyor müzik. Ne saate bakmak istiyorum ne de kafamın içini duymak istiyorum. Saat gece yarısına geliyor.

Onu da, on biri de geçti.

Zihnimde yaşattığım bazı ihtimaller mi şimdi beni zehirleyen?

Hayal kurmak çocuklukta kaldı halbuki? Düşünmek hayal kurmaktan daha farklı. Daha yüce değil, hayal kurmak daha üstün ama düşünmek... Engellenemez ve tükenemez. Midem çok bulanıyor. İçimde hüngür hüngür bir çocuk ağlıyor, sanki en sevdiği oyun arkadaşının yeni bir oyun oyun arkadaşı olmuş. O bu hissi hiç bilmiyor. Çünkü onun en sevdiği oyun arkadaşının da en sevdiği oyun arkadaşı hep kendisiydi. Bu senelerdir böyle sürüp gidiyor. En azından benim içimde. Şarabı kadehe koymaktan ikinci kadehte vazgeçtim.

Yedi yaşındaki Firuze'yi susturamıyorum. İçimde kendini yerden yere vuruyordu adeta şımarık bir çocuk gibi. Ne yapacağım nasıl susturacağım? Yirmi beş yıl sonra yeni bir hisle tanıştı. Ecevit onun en sevdiği oyun arkadaşı, Ecevit'in en sevdiği oyun arkadaşı kim diyor cevap vermiyorum. Cevap vermedikçe yerleri yumruklamıyor, kalbimi yumrukluyor. Müziğin sesi açık onu duymuyorum ama kalbimi hissediyorum. Firuze devamlı yumrukluyor, elleri küçük ama acıtabiliyor. Ne istediğini biliyorum ama onu veremem. Çünkü o benim de değil.

Ayağa kalktım. Şarap şişemi aldım. Yanlışlıkla boş olanı. O mesafeden bırakırsam kırılmaz sandım, kırıldı. Bu tıpkı Firuze'nin küçük ellerinin acıtmayacağını düşünmek gibiydi.

Fail kimliğe göre değil, fiile göre belirlenir. İçimdeki Firuze fail. Kimliği yedi olabilir ama şimdi suç işliyor. Mızıkçılık yapıyor. Eğilip toplamaya çalıştım cam parçalarını. Ellerim bilmem kaç yerden kesildi. Sonra paletime bulaştı. Bu başta isteyerek olmadı. Ayaklarıma batmasın diye topladım, ellerim kanadı. Kanamam gerekiyordu, Tanrının mesajıydı bu. Kan damlaları hızla paletin üzerine akıyordu ve ben bu görüntüyü bir yerden

hatırlıyordum. İnce bir fırça aldım, akan kana buladım. İnce fırçalar kanı daha iyi tutardı. Hatırlıyordum.

Kırmızı renge ihtiyacım vardı. Resimde bir hançer vardı, kalp de çizdim. Küçük bir kalpti. Yedi yaşındaki bir çocuğun kadar ancak vardı. Hançer büyüktü ama. Şarabım bitti. Elim kanıyordu. Üzerimdeki kıyafete bastırdım. Peçete nerede bilmiyordum. Başım dönüyordu, midem bulanıyordu. Ben hayatımın hiçbir yerinde iki kadehten fazlasını içebilen biri değildim zaten. Elime telefonu aldım. Ecevit'i aradım. Açarsa elimin kanadığını ne yapmam gerektiğini soracaktım. Bana daha önce pansuman yapmıştı. Açmadı.

Saat on biri geçmişti. Neredeydi?

En sevdiği oyun arkadaşı artık başkası. Sus. Yalvarırım sus. Kalbimi yumrukluyor Firuze. Sus. Bunca yıldan sonra buna nasıl katlanılır?

Kalktım yerimden. Avucuma bir tomar peçete sıkıştırdım. Arabanın anahtarını aldım. Bu saatte evi olan herkes evinde olmalıydı. Ecevit de evinde olmalıydı. Yolu karıştırmadım. Emniyet kemerimi de bağladım. Olabildiğince hızlı gittim. Elim kanıyordu. Arabadan inince bir daha aradım. O güvenlikten geçmem imkansızdı. Açmadı. Bir daha aradım. Açmadı.

Güvenlik beni fark etti. O bana soru sormadan ben gittim yanına. "Ali Ecevit Tarhan'a gelmiştim."

"Haberi var mı?"

"Var," dedim. Açsaydı telefonumu söylerdim. Adam bir numara tuşladı ve aradı. "Ecevit Bey iyi akşamlar," dedi. "Bir hanımefendi geldi. İsminiz?"

"Firuze," dedim.

"Haberiniz olduğunu söyledi."

Adam uzun uzun karşıdan gelen cevabı dinledi. "Ne yapayım Ecevit Bey?" dedi. Yüzüm buruştu. İzin vermeyecekti çıkmama. "Kendi aracıyla ama pek

iyi görünmüyor..."

Geri geri birkaç adım gittim. İstemeyecekti. Belki evde en sevdiği oyun arkadaşı vardı. Kim bilir? İçimdeki çocuk durmadan dövünüyor, kendini yerden yere vuruyor, kalbimi dövüyor diye kapısına mı dayanacaktım? İstemiyordu işte! Elim mi kanıyordu? Kanar kanar dururdu. Ne saçma sebeplerdi bunlar. Hiç tanımadığım bir adamın ağzından Ecevit'in cümlelerini duymak istemedim. Böyle de çabuk pes ederdim işte ben. Küçükken de böyleydim. Yirmi beş yaşında koca kadın olmuştum yine öyleydi. Geri geri gittim. Arabaya baktım. Binmedim. Taksiye binerdim. Yürürdüm ya da. Evet evet yürürdüm. Bir çocuğu uyutmanın en makul yolu onu gündüz çok yormaktı. İçimizdeki için de aynı taktik geçerli olamaz mıydı? O da yorulursa uykuya dalardı.

Kulaklığım da vardı zaten. Çıkardım ve kabloyu çekiştirdim. Bir düğüm çözüldü ama geriye kalan onlarca düğüm kaldı. Kalsın. Ne yapabilirdim? Nefes alamıyordu. Almasaydı. Ne yapabilirdim? Kulaklığı taktım, müziğin sesini sona kadar açtım. Eve kadar yürüyecektim. Hangi ev? Belki atölyeye.

Hiçbir amacım yoktu. Ecevit çıkageldiği gün o havuzun dibine kendimi çekerken nasıl bir amacım yoksa yine yoktu. Yemin edebilirdim. Sadece şarap midemi çok bulandırıyordu ve müziğin sesini biraz daha duymak istiyordum. Düz yolda yürüyordum. Bana göre dakikalarca yürüdüm. Sonra bir kornanın sesi müziğin bile sesini bastırdı ama bedenim arkadan kuvvetle ileriye doğru itildi. Korktum ve sanırım biri de benimle beraber çok korktu. Gülümsedim o gözlere bakarken. Ali Ecevit Tarhan üzerime devrilmişti.

İnstagram; dilanduurmaz

Uzumbugusuofficial

XII- adalet yalnızca çoğunluğun değil azınlığın da güvencesidir

Oy vermeyi, yorum yapmayı ve Twitter'da yazıp çizmeyi unutmayın efendim. Keyifle okuyun.

Bu hikayedeki, bütün kişi, kuruluş ve kurum isimleri hayal ürünüdür.

Aralık 1992.

Sabah, 10.30.

İnsan tek bir duyguyla doğar. Anne sevgisi. Geriye kalan her duyguyu yaşadıkça, gördükçe, deneyimledikçe keşfeder ve on yaş yeni duygular keşfetmek için uygun bir yaştır. On yaşında bir çocuğun bilmediği daha onlarca duygu var elbette.

Büyükçe bir mahkeme salonunun orta yerinde üç tarafı ahşap şeritlerle sarılmış bir alan var. Oraya girenler suçunu dışarıda bırakmak zorunda, yoksa sığmaz. Bir beden ve bir büyük suç sığmaz o alana ama Ali Ecevit Tarhan için bir ev kadar geniş. Sanık kürsüsü bir suçlu için dar, bir masum için çok geniş. Ali Ecevit, küçük bedeni ve suçsuzluğuyla bir nokta kadar yer kaplıyor orada. Koca koca adamlar görmüyor, işlediğini iddia ettikleri suçu da sığdıramıyorlar. Bu ikinci mahkemesi ve Ali Ecevit Tarhan bu noktada yeni bir duyguyla tanışıyor.

Kalabalık içindeki yalnızlık.

Babası arkasında, gömleğinin düşen düğmesini sıkıca tutuyor ama küçük çocuk öylesine korkuyor ki burada kalabalık içinde nasıl yalnızlıkla kıvrıldığını anlamaya çalışıyor. Halbuki duygular anlaşılmaz, duygulara alışılır. Bunu henüz bilmiyor. Çok korkuyor, çok yalnız hissediyor.

Ecevit'in sol ve sağ yanındaki masalarda oturmuş iki avukat var. Birini tanıyor. Kendi avukatı. Birinden korkuyor. Biliyor ki o adam onun söylediği

her şeyin aksini kanıtlamak için burada. Ellerini nereye koyacağını pek bilmiyor. Sonra babasının bir öğretmeninin karşısında nasıl durması gerektiğini ona öğrettiği zaman geliyor. Burası okul değil, karşısındakiler de öğretmen değil ama yine de öyle durmak istiyor. Karşısındaki cübbe giymiş koca adamlara saygı duymak istiyor. Ellerini önünde bağlıyor. Bir suçlu gibi durmak istemiyor. Efendi bir çocuk gibi durmak istiyor, babasının oğlu gibi ama nafile. Kimsenin gözünde erişemiyor o konuma. Herkes ona katil gibi bakıyor. Hâlâ.

Hali hazırda cümlelerle mahkeme açılırken Ecevit babasına dönüyor. Babasına dönmek onu burada tutmak isteyenlere de dönmek demek. Savcı gözlerini dikmiş, savcının eşi öfkeyle bakıyor, Atilla Akın küçük çocuğu izliyor ve Aylin Akın, Ecevit'le göz göze gelmemek için başını çeviriyor. Ecevit'in babasına bakması bile bir zulüm, önüne dönmek zorunda kalıyor.

Karşısında babasından yaşlı, saçlarına ak düşmüş, gözlüklü bir adam var. Hâkim olmalı diyor kendi kendine. Geçen sefer de en çok bu adam konuşmuştu onunla. Hâkimin iki yanında ikişer adam var. Ecevit'in duymadığı cümlelerden sonra hâkimin konuşması duyuluyor. Buna kulak kesiliyor.

"Bir önceki celse sanık müdafiinin tevsi tahkikat talebi mahkememizce incelenmiş ancak 06.12.1992 tarihli bilgi alma tutanağında, cinayetin işlendiği evde misafir olarak bulunan Mazhar Arkan isimli şahsın beyanında Bülent Akın'ın, cinayet sırasında evin içinde olduğuna dair beyanın bulunması sebebiyle suç isnat etmeye yönelik yeterince şüphe oluşmaması ve iddiaların yargılamayı uzatmaya yönelik olduğu ve bu nedenlerle de talebin reddine karar verilmiştir," dedi hâkim. Ecevit çoğu cümleyi anlamadı. Bir önceki mahkemede ismini verdiği Bülent'in adını duydu ve bir şeyin reddedildiğini anladı. Avukatına baktı. Adamın yüzündeki çöküşü görmemek mümkün değildi. Mahkeme başlar başlamaz duymak istemediği şeyleri duymaya başladı. Ecevit'e baktı, sorgulayan çocuğu rahatlatmak için kafasını salladı yalnızca. Bir daha mı itiraz etmesi gerekiyordu? Edecekti.

Hâkim yeniden başladı, "Bir önceki celse sanık müdafiinin tevsi tahkikat talebi mahkememizce incelenmiş ve suça sürüklenen çocuğun kemik yaşına ve hastane kayıtlarına bakılmıştır. Suça sürüklenen çocuğun kemik yaşının

on iki olduğu doğrulanmış ve talebin yargılamayı uzatmaya yönelik olduğu ve sunulan iddiaların gerekli delillerle gerekçelendirilmemiş olması nedeniyle talebin reddine karar verilmiştir."

İlgili çocuk. Ali Ecevit Tarhan. Konuşmaya çalıştı, "Ben daha dördüncü sınıfa gidiyorum," dedi. Bu bir delil olur sandı. "On iki yaşında olsaydım altıncı sınıfa giderdim. On yaşındayım ben, yemin ederim."

Arkasından yalancılığıyla alakalı sesler yükseldi. Babasına bakmak istedi, bakamadı. Bağıran insanları da görecekti. Biliyordu. "Yemin ederim," diye fısıldadı kendi kendine. "Yemin ederim on yaşındayım." Yaşını neden on iki yapmak istediklerini bile anlamıyordu. On iki yaparlarsa altıncı sınıftan mı devam edecekti? Nasıl yetişecekti altıncı sınıfa gidenlere? Yazısı bile pek çirkindi daha. Firuze öyle söylerdi. Matematiği pek kuvvetliydi. Sosyal Bilgileri pek sevmezdi ama Atatürk'le alakalı her şeyi bilirdi. Fen? Ona daha başlayalı iki ay ancak olmuştu. Bir suçlu olarak durduğu ve nokta kadar yer kapladığı sanık kürsüsünde, bir daha okul yüzü görmeyeceğini bilmeden derslerinin derdine düştü. Hayat buydu belki de. Hiç düşmeyeceğimiz anların telaşına kapılmak gibiydi. Annesinin ölmeden önce kışa yaptığı domates soslarına benziyordu bu hali. Annesi kışı görmemişti, Ecevit okulu görmeyecekti.

"Sessizlik," diye bağırdı yargıç. Önündeki ahşap parçasına birkaç kez vurdu. Ecevit'in avukatı söz hakkı istedi. Hâkimin izniyle ayağa kalktı.

"İlk celsede Ali Ecevit Tarhan'ın verdiği ifadede cinayeti Bülent Akın'ın işlediği ve iddia edilenin aksine yaşının kimliğinde de yazdığı gibi on olduğunu savunmamız üzerine kovuşturmanın genişletilmesi talebimiz hukuki dayanak olmaksızın reddedilmiştir. Mahkeme başkanlığının tarafsızlığına olan güvenimiz zedelenmiştir. Müvekkilim aleyhine olan önceki beyanlar ve dava dosyasına yansıyan bazı tutumlar, yargılamanın adil yürütülmesi konusunda ciddi şüphe uyandırmaktadır. Hâkimin reddini talep ediyoruz. Red gerekçelerimizin tutanağa geçirilmesini ve üst mahkemeye iletilmek üzere işleme alınmasını arz ediyoruz."

Hukuk, insanlığın terazisini taşırdı. Hukukçular bu teraziyi dengede tutmak için yetiştirilen insanlardı ve o terazi şaşarsa, yanlış insanların eline düşerse ne büyük dehşetti o insanlık, toplum ve halk için. Celal Yıldız,

suçsuz olduğunu bildiği küçük bir çocuğu canavarların elinden kurtarmak için çırpınırken meslektaşlarının ihanetini görüyordu. El birliğiyle avuçlarının içine aldıkları çocuğu ezmek istiyorlardı. Ezdirmeyeceğim dedikçe tüm yollar tıkanıyordu.

Hâkimin avukatın üzerindeki bakışları boşluktu. Alayla gülecek gibi oldu ama yalnızca yanındaki savcıya baktı. Yeniden avukata döndüğünde hiç uzatmadan konuştu, "Reddi hâkim talebi reddedilmiştir. Mahkeme heyeti tarafsızca her şeyi araştırdı ve aldığımız kararların hepsi hukuka uygundur. Avukat Bey oturabilirsiniz, tanıkları dinlemeye geçebiliriz."

Avukatın ağzına dolan onlarca cümle buradaki diğer tüm hukukçular tarafından görüldü ama kimse tarafından duyulmadı. Celal Yıldız oturdu, Hüseyin Tarhan'a baktı, endişeli bakışlar altında ezildi ve soluklandı. Başını salladı yalnızca sorun yok der gibi. Sorunun olduğunu en çok o biliyordu. "Tanığı çağırın," dedi mübaşire. Mübaşir dış kapıyı açtı ve tanığın ismini seslendi. İçeri giren ellili yaşlardaki adamı buradaki çoğu kişi tanıyordu. Evin özel günlerde gelen aşçısıydı. Adam göz ucuyla Atilla Akın'a baktı geçerken. Ecevit'in durduğu yerin çaprazında hâkime biraz daha yakın bir bölgedeydi tanık kürsüsü. Ecevit, şimdiye kadar hep Kadir amca dediği adama baktı.

Adamın adı soyadı, TC kimlik numarası, adresi ve telefon numarası soruldu önce ve hâkim "Tanıklık etmek istiyor musun?" diye sordu. Ecevit meraklı ve korkak gözlerle adama bakıyordu. Severdi Kadir amcasını. Bazen giderdi yemek yaparken onu izlerdi. İzin verirse tadardı. Bazen bir şeyler araklardı önden, Firuze'nin yanına koşardı beraber yerlerdi. Bazen Firuze'yle beraber giderlerdi mutfağa. Firuze biraz meraklıydı, her şeye dokunmak isterdi. Kadir amcası biraz sinirlenirdi ama bir şey demezdi. Ecevit'in gözlerinin içine bakardı durdur arkadaşını der gibi. Ecevit anlar, Firuze'yi kontrol altında tutardı.

"Evet efendim," dedi Kadir amcası. Savcı ve Hâkim dahil herkes ayağa kalktı. Ecevit ortalığa bakındı, insanların neden kalktığını anlamadı. Avukatına baktı. Kendisi zaten ayaktaydı yeni bir şey yapması gerekiyor muydu bilmiyordu. Avukatın bakışlarıyla bir şey yapmayacağını anladı. Hâkim, "Bildiğini dosdoğru söyleyeceğine namusun ve vicdanın üzerine yemin eder misin?" dedi.

"Namusum ve şerefim üzerine yemin ederim," dedi aşçı.

Herkes bu yeminin sonuna kadar ayakta kaldı. Sonra bir yeminin sahibi bir de Ecevit oturmadı.

Hâkim, "Akın ailesiyle olan tanışıklığın nereden geliyor?" diye sorgusuna başladı.

"Aşçıyım ben evlerinde."

"Düzenli olarak mı çalışıyorsun? Devamlı çalışan mısın?"

"Hayır özel günlerde, özel davetlerde giderim. Devamlı çalışan değilim."

"Olay günü de orada mıydın?"

"Evet. O gün de bir davet vardı. Akın Bey'in küçük kızı Firuze'nin doğum günüydü," dediği an Ecevit'in bedeni irkildi adeta. Kafasını kaldırdı ve aşçıya baktı. Firuze'nin ismini duymayalı uzun vakit olmuştu galiba. Hep içten tekrar ediyordu, dışarıdan duymuyordu. Duymak, onun küçük kalbine iyi geldi.

"Ne oldu ne gördün o gün? Anlat,"

"O gün ben sabahtan geldim zaten. Hazırlıklar yapıldı. Davetliler gelmeye başladı. Firuze annesine Ecevit için meyveli pasta istediğini söyledi. Aylin Hanım'da benden istedi. Bir meyveli pasta yap ya da getirt hemen diye."

"Neden Ecevit için bir pasta daha istedi?"

"O gün Ecevit'in de doğum günüydü," dedi aşçı. Dışarıdan küçük kızla annesinin ne konuştuğuna şahit olmuştu.

"Beraber mi kutlarlar hep? Ya da Ecevit de kızla beraber mi pasta üfler?"

"Yok, bazen ona ayrı küçük pasta yaparız Aylin Hanım söylerse. Yoksa ayrı ayrı kutlanır. Çocuklar beraber kutlarlar." Ecevit'in meyveli pastası gelmeden olan olmuştu. Ecevit kısa bir an bulunduğu şartları unutup o

meyveli pastayı yine yiyemediğinden yakındı. Çok kısa sürdü bu. Olsun, çıkınca yerim dedi kendi kendine. Kapattı mevzuyu.

"Devam et,"

"O konuşmadan sonra Firuze bahçenin kapısından çıktı Ecevit'in yanına gitmek için galiba. Ecevit zaten evde değildi. Onların evi bahçenin içinde, müştemilatta."

"Ecevit doğum gününe katılacak mıydı?"

"Katılacaktı," dedi adam. Katıldığını görmüştü en azından şimdiye kadar. "Yani hep katılır. Firuze çıkıp gidince biz de son ikramları içeri taşıdık. Zaten bir tek Firuze yoktu, o da gelince pastayı çıkacaktık."

"Firuze dışında herkes orada mıydı?"

Adam başını salladı. Yutkundu. Bunlar biraz ezberlenmiş cümlelerdi. Kimin orada olup olmadığını görmemişti. Bu tamamen miş gibi yapmaktı. "Evet. Sadece Firuze yoktu. Bir de Ecevit. Onun dışında davetliler, annesi, babası, abisi. Herkes oradaydı biz ikramları taşırken."

"Ecevit o gün eve hiç girmedi mi?" diye sordu Hâkim. Ecevit de bu sorunun cevabını düşündü. Girmiş miydi? Hatırlamıyordu ki. Firuze'ye vereceği hediyeye, paket ayarlamaya çalışıyordu. Aşçı cevap vermediğinde yeniden sordu hâkim. "Sana soruyorum. Ecevit o gün eve girdi mi hiç?"

"Davet başlamadan önce girdi, mutfağa yanıma geldi."

Adam yalan mı söylüyordu? Sayılmazdı ama söyleyeceklerinin nereye çekileceğini biliyordu. Göğsünde bir sıkıntı vardı. Ecevit'i severdi. Efendi çocuktu. Babası gibi. Öksüzdü bir de.

"Bir şey konuştu mu?" Adam cevap vermedi. "Sana soruyorum. Duymuyor musun?"

"Halimi hatırımı sordu. Firuze'nin pastasını sordu, bir de..."

"Ne?"

"Bıçak istedi benden,"

Tüm salon suratına soğuk bir kova su yedi. Herkes sarsıldı. Ölen çocuğun annesi adeta arkadan ayaklandı, feryat etti ve Ecevit'e saldırmak istedi. Ecevit korkuyla ona döndü. "Yok yok!" dedi. Ellerini kendine siper etmişti, gözleri hızla dolmuş ve titremeye başlamıştı. Babasına baktı. "Yok yok!" diye tekrar etti sonra.

"Sessizlik," diye bağırdı hâkim.

"Neden istediğini sordun mu?"

"Sordum, lazım dedi. Veremeyeceğimi söyledim. Çocuk sonuçta. Makas sordu bu kez," Ecevit'in elleri ayakları birbirine dolandı. Boncuk boncuk yaşlar akıyordu gözünden. Bu adam yalan konuşmuyordu ama pek fena anlaşılıyordu söyledikleri. Kulağı arkadan yükselen küfürleri duyuyordu.

Piç diyorlardı ona, şerefsiz ve haysiyetsiz diyorlardı. Katil diyorlardı bir de.

"Yok yok, ben... Ben abi... Kadir abi ben şey için istedim..." diye sayıkladı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Gerçeği bile toplayamıyordu ağzında.

Hâkim orta yere doğru konuştu ve Ecevit'e baktı. "Tanığın beyanıyla suça sürüklenen çocuktan soruldu. Bıçak istedin mi? İstediysen ne için istedin? Nerede kullanacaktın?"

"İstedim," dedi Ecevit korkuyla. Yalan söylemezdi. Ecevit yalan söylemeyi öğrenmemiş bir çocuktu. Söylediği birkaç yalan varsa o da ancak Firuze içindi. "Benim şeyim vardı," dedi. Neredeyse yere çöküp ağlayacaktı. "Firuze'nin doğum günüydü ya hediyem vardı," Duraksadı. Gömleğini sıkıştırmıştı avucunda. Kırış kırış olmuştu etekleri. "Hediye aldım ben ona. Kolye aldım. İpe bağlıydı. İpin ucu şeydi," Kelimeler birbirine girmişti. Ne neydi? Seçemiyordu. "Böyle kalkıktı. Onu kesecektim. Kolyenin ipini biraz kesecektim. Firuze aldı kolyeyi. Size göstersin. İpti. Ucunda böyle firuze taşı vardı. İp olunca kalkmıştı. Onu kesecektim ben. Elimle koparmak istedim, kolye kopar diye korktum. Yoksa elimle kesecektim. Firuze gösterir size kolyesini. Söyleyin ona."

Gözleri adeta Firuze'yi aradı. Olmadığını bile bile. Kolyeyi göstermek istedi herkese. O ipin ucunu göstermeliydi. Herkes ona kolyeyi görünce inanır sandı. Kemal amcasına baktı. Dudakları büzülmüştü. "Kemal amca," dedi bükük kaşlarla. "Kolyenin ipini kesecektim ben. Yemin ederim. O yüzden istedim. Söyle Kemal amca. Doğruyu söylüyorum ben. Senden hiç bıçak istemezdim ki ben. Kolye için istedim. Söyle Kemal amca."

Bir çocuk vardı. En sevdiği oyun arkadaşına bir hediye hazırlamıştı. O hediye en güzeli, en kusursuzu olsun istiyordu. Bir bıçak istemişti. İpin ucunu kesecekti. Bir çocuk vardı, buradaki insanların gözünde artık planlı bir cinayetin katiliydi.

***

Hiçbir amacım yoktu. Ecevit çıkageldiği gün o havuzun dibine kendimi çekerken nasıl bir amacım yoksa yine yoktu. Yemin edebilirdim. Sadece şarap midemi çok bulandırıyordu ve müziğin sesini biraz daha duymak istiyordum. Düz yolda yürüyordum ve bana göre dakikalarca yürüdüm. Sonra bir kornanın sesi müziğin bile sesini bastırdı ama bedenim arkadan kuvvetle ileriye doğru itildi. Korktum ve sanırım biri de benimle beraber çok korktu. Gülümsedim o gözlere bakarken. Ali Ecevit Tarhan üzerime devrilmişti.

Bedenimde, özellikle de sırtımda, keskin bir ağrı vardı. Arkamızda yarattığımız kaosu dinliyor ama duymuyordum. Benden kaynaklı olduğunu anlamıyordum. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı yüzüme doğru. Avucuyla destek almasa yerden tümüyle üzerime yığılacaktı. Yine aynı avuç desteğiyle bu kez üzerimden kalktı. "Sen manyak mısın? Hasta mısın sen?" O doğrulmuştu ben düştüğüm yerdeydim. Gözlerim artık hiç net görmüyordu. Hasta mısın sorusuna bir yanıt olarak elimi göstermek istedim. Kolumu kaldırmak istedim ama öylesine amansız bir acıydı ki, büyüklüğünü avucumu kaldırmak istediğimde anlıyordum. Kolum kopmuş kadar canım yanıyordu ama yerden biraz yükseldi. Ecevit dehşetle elime baktı. Arkamızdan arabalar geçiyordu vızır vızır.

Acı, sahibi için somut, geriye kalanlar için soyut bir olguydu. Elime bakarken yüzü neden böylesine ezildi anlayamadım. Elimden kıyafetime doğru damlayan kanı gördüm. İrkildim, onun yüzündeki dehşeti anladım ve

sanki tüm sorun buymuş gibi kıyafetime akmasın diye avucumu daha çok sıkmak istediğimde acım daha çok arttı ve inledim.

"Ne var senin avucunun içinde?" dedi. Bağırıyor mu yoksa kendi kendine mi konuşuyor bilemedim. "Ecevit," dedim sadece beni kurtarsın diye. Neyden? Hiç bilmiyordum. "Şişe kırdım ben."

Kalktığı yere geri çömeldi ve elimi elinin arasına aldı. Yüzü çok berbat bir hal aldı, elime bakmaya korktum. Acı çekiyordum ama onun gördüğü kadar değildi sanki. O kadar acı çeksem ağlamaz mıydım hem? "Firuze," dedi. Sanki uçurumun kenarındaydım. "Avucunu sıkma," Sadece elime bakıyordu artık.

"Kan akmasın diye," demek istedim. Üstüme akan kan Ecevit'in eline bulaşmıştı. Bu bana öylesine kötü hissettirdi ki, ne yapacağımı, nasıl engelleyeceğimi bilemedim.

"Avucunu sıkma!" dedi dişlerinin arasında. Beni azarlıyordu ama sanki misafir bir evdeydik. Yeterince kızamıyordu. Boşta olan eli başımın altına gitti ve beni başımdan destek alarak oturur vaziyete getirdi. "Yavaş yavaş avucunu açacaksın tamam mı?"

Bunun bana derin bir acı vereceğini yapmadan hissedebiliyordum. İnim inim inledim ve başımı iki yana salladım. "Bana bak!" dedi. Adeta azarlıyor, parmak sallıyordu. Ona bakmadığımda, çenemi tutup başımı kaldırdı. Göz göze geldik. Ben ona nasıl baktım bilmem, "Sen içtin mi?" diye yükseldi. Korkuyla başımı iki yana salladım. Sandım ki içmek çok kötü bir şey ve Ecevit bana çok fena kızabilir bunun için. Bir çocuk gibi yakalanma hissiyle boğuştun. "Yalancı," dedi açıkça. Elimi, kan daha fazla eline akmasın diye çekmek istedim. "Avucunun içinde cam var Firuze!" diye konuştu. Arabaların sesini bastırıyorsa sesi bu bağırıyor demekti. Serçeparmağımı kapattığım yerden çıkardı. Acımda bir değişiklik olmadı. Yüzük parmağımı çıkardı. Bu çok az arttırdı ama ne zamanki ortaparmağımı çıkarmak istedi başımı geriye atarak bağırmak istedim sesim çıkmadı. "Tamam yavaş," dedi ama sorun hızlı olmasında değildi. Sorun oradaki acının acıdan ayrılmasındaydı. Acı acıyı beslerdi, acıyı acıdan ayırmaksa acıyı azdırırdı. Parmağım da elim de çok ağrıyordu. Sonra işaretparmağımı çıkardı. Ortaparmağın acısı sürüyordu, diğer iki parmağı

da anlayamadım. Ağzımdan kesik kesik nefesler dökülüyor, tiz mırıltılar akıyordu ve tepemizdeki gökyüzü acı olup üzerime yağıyordu. Diğer insanlar şemsiye tutarken ben yüzümü dönmüştüm gökyüzüne. Avucumun ortası bir deniz gibi yarılıyor sandım. Başımı gökyüzünden aşağı indirdim ve "Yapma," diye var gücümle bağırdım. Etimi koparıyordu adeta. Etimle bütün olmuş bir cam parçasını almaya çalışıyordu. "Yapma Ecevit, lütfen, yapma."

Önüme bir seçenek sunulsa o cam parçasının sonsuza kadar avucumda kalmasını tercih ederdim. Başını kaldırdı ama yüzüme bakmadı. Gerdanıma baktı. "İçinde atlet var mı?" diye sordu. Anlayamadım. Cevap da veremedim. Elimi yavaşça kucağıma bıraktı ve ceketimin fermuarına yöneldi. Gri bir ceketti. Kanlı elleriyle fermuarımı çekti ve ansızın yüzü boyun girintime yaklaştı. Ne olduğunu anlamadan teni ve nefesi boynumu yokladı ve içimdeki askılı üstün askısını dişiyle kopardı. Huylanıyor, yüzümü girdiği yere doğru bastırmak istiyordum ama yalnızca yanaklarım temas ediyordu. Hızlıca diğer tarafa geçti ve bu kez dişlerini de hissettim. Askıyı kopardı, geriye çekildi ve elini alttan ceketimin içine soktu. Atletin içimde olmadığını o an anladım. İki askısını kopardığı beyaz üstümü çıkardı, hızına yetişemedim, avucumdan cam parçasını ben geri çekilmek için çabalamadan tekte çıkardı ve çıkardığı üstümü hızla avucumun içine bastırdı.

O vakte kadar ağlamıyordum ama acıdan kendimi yere bırakıp başımı vurmak istiyordum artık. Dövünürcesine ağlıyor, tüm bedenimi bırakmak ve daha fazla ağlamak istiyordum. Korkunç bir güç uyguluyordu avuçiçime

ve nefes dahi alamıyordum. "Kalkıp yürümen lazım," dedi. Elini oradan çekmiyordu, var gücüyle bastırıyordu. Başımı iki yana salladım. Beni burada bırakıp gitmeliydi ve ben bu acıyla ölmeliydim. Yediğim kurşun dahi hafızamda daha az yer edinmişti. Bilincimi kaybetmiştim ama bu acı dipdiri tutuyordu algılarımı. Ecevit doğrulur gibi oldu, elini belime koydu ve beni de kaldırdı. Ayaklarım tutmayacak sandım. O avucumu tutarken ben onunla beraber yürüdüm. Işığın yanmasını bekliyorduk galiba. Yere çökmek istiyordum. Karşıya bakarken alelade yolun ortasına kulaklığım düştüğünü gördüm. Ağlaya ağlaya kulaklığa bakarken "Kulaklığım," diye sayıkladım.

"Ne?" dedi başını bana eğerken duymamıştı.

"Kulaklığım," dedim tek bir noktaya bakarken. Arabalar geçiyor ama henüz ezilmemişti. Burnumu çektim, "Kulaklığım düşmüş," dedim. Işık yandı ve Ecevit, "Bırak boş ver yenisini alırsın," dedi. Adımlarım yavaştı, o elinden geldiğince hızlı olmaya çalışıyordu ve belki de bu hızla gidersek ışık yeniden yanacaktı. Elini elimden çekemediği için de beni hızlandıramıyordu.

"Kulaklığımı alayım," dedim sersefil bir sesle. Tek bir amacım vardı onu burada arabaların arasında bırakmamak. Onu cansızlığından sıyırdım ve bir canlı gibi gördüm. Nefes alamıyordu, karman çorban olmuştu ama yine de arabaların altında ezilmesin istedim. Ecevit izin vermedi eğilmeme ama benim ağlayışım şiddetlendi. "Kulaklığım kaldı," dedim. "Kulaklığım kaldı."

Karşıdan karşıya geçtik ama gözyaşları içinde kulaklığıma dönüp baktım. Şimdi ardı ardına geçecek arabalar onu ezecek, birbiri içine geçmiş kablolar kopacaktı. Ecevit, boşta olan elimi yaralı avucumun içine bastırdı. "Bastır," dedi ve ışığa baktı. Bastırmaya kuvvetim olmadı ama kıpkırmızı olmuş bez parçasını tuttum. Üç büyük adımla caddeye atladı, kulaklığımı yerden aldı ve dönerken ışığa yakalandı. Ezilme tehlikesi yaşamadı ama onun için hareket etmeyen araçlar küfreder gibi kornaya abandı. Ecevit elini kaldırdı, bir özür mahiyetinde işaret yaptı ve hızla geçip yanıma geldi. O bastır dese de ben sadece tutmuştum ve elimin altından kan damlaları süzülüyordu. "Ya Firuze," dedi isyan eder gibi. Avucumu yine kendi himayesi altına aldı ve kulaklığımı ceketimin cebine sıkıştırdı.

"Teşekkür ederim," dedim. Elimi camdan kurtardığı için değil, kulaklığımın arabaların altında ezilmesine izin vermediği için. Benim tek başıma uzaklaştığımız mesafeyi beraber kapattık ve bana kapıyı açmayan adam bu kez bize kapıyı açtı.

"Yere kan damlıyor," dedim. Zemin çok temizdi, bu kirliliğe sebep olmak istemedim ama akan damlalar engel olunacak gibi değildi. Ecevit azaltıyordu ama bitiremiyordu. Cevap vermedi bana, asansöre bindiğimiz an. Elimi kaldırdı ve bezi daha büyük bir baskıyla tuttu. Canım daha çok yandı ama kan damlaları daha çok seyreldi. Elime bakarak için için ağlıyordum ve belki de şarap sayesinde acıyı çekiyor ama beynimde hissetmiyordum. Çok acıyordu ama acıyı düşünemiyordum. Bir an tüm kan

bedenimden çekilir gibi oldu ve tüylerim dikenlendi. İçim bulandı ve titredim olduğum yerde. Gözlerimin kararacağını anladığım yerde kapattım ve başımı Ecevit'e yasladım. Bu çok uzun sürmedi çünkü asansör durdu. Geçen sefer titreyerek girdiğim eve bu kez kanayarak girdim.

Ecevit beni bıraktıktan sonra kapıyı kapattı, banyo diye hatırladığım yere girdi. Evin orta yerinde hissettim kendimi. Başım dönüyordu. Koltuklara oturmak istemedim kanlanmasın diye. Bir koltuğun dibine yere çöktüm. Gözlerimi kapattım. Dilimi damağıma bastırdım ve soluklandım. *Neden buradasın Firuze?* Elim kanıyor. *Neden buradasın Firuze?* Dışarıdan kapalı olan gözlerimi içten açtım ve ağlak Firuze'ye baktım. O kadar öfkelendim ki ona, ki bu görülmüş duyulmuş bir şey değildi, gözyaşlarını benden gizlemeye çalıştı. Ki bu da görülmüş duyulmuş bir şey değildi. Hüngür hüngür ağlıyordu içimde. Sussun istiyordum, onu duymak istemiyordum ama çektiği acıyı hissediyordum. O acının sebebini de anlıyordum ama yine de ağlamasın istiyordum. *Yapacak bir şey mi vardı? Zaman değişmişti, insanlar değişmişti. O yerinde sayıyor diye kimse yerinde saymak, en sevdiği insanları değiştirmemek ve oyun arkadaşlarına sadık kalmak zorunda değildi.* O tabi yetişkin olmadığı için, içimde daima şımarık bir çocuk gibi yaşadığı için şimdi inim inim acı çekiyordu. *Ne yazık?*

Gözlerimi açtım ve yerde aynı noktaya damlayan kana baktım. Diğer elime de kan bulaşmıştı. İşaretparmağımı sildim, kan daha kurumamıştı elimde. Islak ıslak duruyordu. Başımı eğdim akan kanı boya gibi kullandım. Gri parkeleri vardı evin. Parmak ucumu kana batırdım, temiz olan zemine ince bir çizgi çizdim. Amacım bir söğüt ağacı çizmekti. Kırmızı dalları ve gövdesi olan bir söğüt ağacı. Yaprakları yere dökülürken kırmızı renk ona kanıyormuş gibi gösterecekti. Bir an bu fikir bana öyle büyük bir tutku verdi ki sırtımı yasladığım koltuktan biraz öne doğru ittim kendimi. Avucumun içindeki bezi bıraktım ve kanın akması için biraz daha sıktım. Aynı yere damladı ve boyam arttı. "Firuze," dediğini duydum Ecevit'in. Bana kaç adım uzaktaydı bilmiyordum ama o gelene kadar söğüt ağacının gövdesini çizdim. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. Yüzüne bakmadım, işaretparmağımı değil bu kez serçeparmağımı kana buladım. Daha ince bir çizgiye ihtiyacım vardı. İzlendiğimi biliyordum ama dönüp bakmadım. Bunu yapmayı özlediğimi düşünmüyordum ama yine de bu bana iyi hissettiriyordu. Bu bana, hayat bana ne yaparsa yapsın, benden ne koparırsa

koparsın çizmek kavramını benden alamayacağını hatırlatıyordu. En azından bir şeye böylesine bağlı kalabilmek, bir şeye böylesine sahip olmak ve onun senden asla alınamayacağını bilmek benim için paha biçilemezdi.

"Firuze," diye tutuk bir ses duydum. Dönüp bakmadım ve kafamda inandığım gerçeği olmuş kabul ettim. Sanatıma hayran olmuştu.

"Resim çiziyorum. Söğüt ağacı," dedim. "Bizim söğüt ağacımız vardı ya," Avucumu yeniden sıkmak istediğimde bir el, bileğimden sertçe tuttu ve ben parmaklarımı bile oynatamadım. Sanatıma hayran olmasını umduğum adamın yüzüne bakmak zorunda kaldım. Hayır. Suratındaki ifade kesinlikle bir hayranlık değildi. Kaşları olabildiğine çatıktı, küçük gözleri mümkünmüş gibi daha da küçülmüştü ve dudakları şaşkınlığın emarelerini taşıdığı belli edercesine aralıktı. Getirdiği eşyalara baktım. Önüme dönüp resmime devam etmek istedim ama beni adeta azarladı. "Firuze kendine gel!" diye bağırdı. Başımdaki ağrı körükleniyordu. Yüksek ses bunu çok tetikledi. Ecevit hızla bir bez aldı ev avucuma bastırdı. Ben ilk o elimle ilgilenir sandım ama ıslak mendil aldı, fırça olarak kullandığım parmaklarımı sildi sertçe. Parmaklarım yerini elime bıraktı. Sol elime kesilmişti ama öncelik sağ elime verildi. Tertemiz oldu elim. Başımı usulca yaslandığım koltuğa bıraktım. Dik dursam işi kolaylaşırdı ama bu halime de kalk uyarısı yapmadı. Yarım kalan söğüt ağacına baktım. Atölyeye gidince bu fikrimi dökecektim tabloya. Tamam. Boyalarımla.

Avucumun içine etimden et koparacak, elimi hızla çekme isteği uyandıracak alkollü bir ürün sürüldü. Gıkım çıkmadı, elimi çekemedim ama Ecevit yavaşladı. Başımı kaldırmadım, söğüt ağacının gövdesini izliyordum. İnsanlara gömülecekleri yerleri seçme hakkı verselerdi ben söğüt ağacının altını tercih ederdim sanırım.

"Sen," dedi bir zaman sonra. Neden geldiğimi soracaktı. Ona ne söylemeliydim? İçimdeki bir çocuk alabildiğine ağlıyor, susmadı, onun yüzünden geldim desem beni anlar mıydı? Beni anlaması hiç sorun değildi ama onu anlamazsa ne yapardım hiç bilmiyordum. "Daha önce böyle resim çizdin mi?" diye sordu ama o.

"Nasıl?" diye sordum yapacağım resim önümdeyken.

"Kanınla," dedi. Bunu kendinden emin, gür bir sesle sormadı. Aksine bir o kadar sönüktü sesi. Soruyordu ama cevabını almak istemiyordu adeta.

"Bazen," dedim aynı sesle. Bizim Ecevit'le bazen seslerimiz de oyun arkadaşıydı.

"Neden?" diye sordu bu kez.

Derin bir nefes almak istedim, dört yandan patlamış dikiş gibi bana yalnızca acı verdi. "Boyalarımı ve fırçalarımı benden almışlardı," dedim. Hatırlamak istemediğim bir dönemdi ama diyordum ya içki beynimi uyuşturmuştu. Hatırlamak bana acı vermedi. "Onlara resim çizmek için boyalara ve fırçalarıma ihtiyacım olmadığını gösterdim."

Derin bir sessizlik oluştu. İkimiz nefes bile almadık sanki.

Sonra, çok sonra, dakikalar sonra belki "Gördüler mi?" diye sordu. Gülümsedim gözlerimi kapattım. O bu kadar fiziksel bir savaş vermiş olmasaydı ben ona psikolojik savaşımı anlatmak isterdim. Dinlemek istemezdi ama o. Ben de bu durumda anlatmazdım zaten. Süt, şeker ve ekmek bir kapta karıştırılmış; bir bebeğe bir öğün diye verildiyse zamanında, çıkıp benden boya kalemlerim ve fırçalarım alındı dememeliydim. Bu çok bencilceydi. Acı yarıştırılabilirdi bana göre.

"Gördüler," dedim. "Sonra bir sürü boyam ve fırçalarım oldu." Elime her temas eden şeyde inim inim inliyordum, dudaklarım gülümsüyor, gözlerim kapalı ve gözpınarım açıktı. Her cümleden sonra susuyordu o da benimle beraber. Hareketleri yavaşlıyordu ya da benim çektiğim acıyı azaltmak için çabalıyordu ama bu olsun istemezdim. İnsanlar bu hayatta yaptığı her şeyin bedelini hafifletilmeden ödemeliydi. Ödemeliydi ki suçsuzlara hiç bedel bulaşmasın.

"Şimdi neyi aldılar senden?" dedi. Boyalarım ve fırçalarım vardı. Kimse onları almamıştı ama onun aklına bu çizdiğim resmin başka bir sebebi gelmedi. "Fırçalarını ve boya kalemlerini mi aldılar yine?" Gözyaşlarım burnumun ucunda birikiyor öyle akıyordu. Gözlerimi araladım ve Ecevit'e baktım. Bir kez de ben sordum aynı soruyu kendime. Cevap içimde yankı buldu. Kulaklarımı çınlattı, kalbimi titretti ve bir bildiri gibi okundu.

" *Seni* aldılar," dedim açıkça. Bunu gülümseyerek söylemeye çalıştım aksine hıçkırdım. Bu kadar dürüst olmamı o da beklemedi ama bilmeliydi ki ben duygularında en yalın insandım. " *Oyun arkadaşımı* aldılar," dedim kısık sesle. Bunu böylesine çıplak bir sesle duymak, bu cümlenin hiçbir soyut anlamla denk gelmeyişi, tümüyle gerçek oluşu, bir beden gibi aramıza oturuşu tüm dengemi kaybettirdi bana. Yüzümü koltuğa gömdüm, açıkta olan yeri de temizlediği elimle kapattım. Ne gizlemeye çalıştım ne de azaltmaya çalıştım. Hıçkıra hıçkıra ağladım. Bir gerçek kalbimi körüklüyor, kanımı yakıyordu.

Ecevit'i benden almışlardı. Bunu, Ecevit çıkıp gelince tümüyle anlamıştım.

Bu öylesine bir gerçekti ki Ecevit bana ağlama bile demedi. İlk defa onun yanında uyarılmadan, istediğim kadar, istediğim şekilde ağladım. Elimi sardı, artık kan damlamıyordu sanırım. Yerdeki kanım kurumadan resmime devam etmek istedim ama engelledi. İzin vermediği gibi de hızla yeri sildi. Kanımı bırakmadı. Başımı koltuktan kaldırmak istemedim, yerden de kalkmak istemedim, cenin pozisyonu almak ve orada ağlamaya devam etmek istedim. Bu evde durmamı bile istemeyecekti. Kalkıp gitmem gerekiyordu ama bunu ne yapmak istiyordum ne de yapacak halim vardı. "Firuze tamam," dedi. Ağlamam için miydi bu tamam? Bilmeliydi kaybım bu kadar ağlamaya tamam olacağım kadar küçük değildi. Zaman biçmek istesem biçemezdim. Ecevit beni hiç anlamıyordu. "Tamam," dedi yine. "Gel," Gitmek istemiyordum. Git demediğini bile anlamıyordum. Kaldıramadı beni yerimden. Gözlerimi sıkıca yummuştum. Sonra, küçükken verdiği bir sözü tuttu.

"Atla Firuze!"

"Ecevit düşerim, düşerim!"

Küçük kız mahsur kaldığı ağaçta neredeyse ağlayacaktı. Nereye koysa ayağını dengesini kaybediyordu ve küçük boyu, ona aslında sandığı kadar yüksek olmayan bu yüksekliği gözünde büyütüyordu. "Ben seni taşıyabilirim!" dedi küçük çocuk. Bu bir soru işaretiydi. Kendine güveniyordu ama sandığı kadar büyük değildi. Firuze bazen gözünde o kadar küçülüyordu ki Ecevit'in, onu rahatlıkla taşıyabileceğini sanıyordu.

"Ya düşersem?" diye sordu Firuze.

"Ben senden önce düşerim yani sen benim üzerime düşersin. Hadi atla, ben tutacağım seni."

Ecevit'in planı; Firuze bir bacağını aşağı sarkıtacak, Ecevit onu tutacak, ikinci bacağını da sarkıtınca belinden tutacak sonra da beraber ağaçtan ineceklerdi. Bu dışarıdan izleyen bir büyük için çok tetikleyiciydi ama Ecevit ve Firuze için mümkün geldi. Firuze Ecevit'e güvendi ama son kez sordu. "Ama sen düşersen senin de canın acır."

"Acımaz," dedi bilmiş bilmiş. Ecevit söz konusu Firuze olunca ona bir şey olmaz sanıyordu. Bileğinde sonsuz bir güç hissediyordu. Firuze ilk ayağını uzattı. Boşluğa düştü ama Ecevit bacağına sarıldı. Firuze ikinci bacağını da indirince Ecevit belinden tutmak istedi. Tuttu da ama sandıkları gibi olmadı. Aynı yere sığmadılar. Ecevit Firuze'yi tutamadı ama bırakmadı da. Söylediği gibi oldu, ilk Ecevit düştü. Firuze onun üzerine düştü. İki çocuğun da bağırışı bahçede yankılandı. Asıl acıyı Ecevit çekse de en az ses ondan çıktı. Korkuyla Firuze'ye baktı. Kendisine karşı derin bir öfke duydu. Tutamamıştı. Düşürmüştü Firuze'yi. Ne beceriksizdi. Allah'ım kendisini yerden yere vurmak istiyordu. Ne beceriksizdi.

"Firuze Firuze," diye ikiledi. Firuze'nin biraz kolu acımıştı. Ağlamasını için yeterliydi. Firuze için kendi ifade etme yöntemlerinden biriydi çünkü bu. Ağlayarak hislerini belli ederdi. Ecevit için de bir o kadar uzak durduğu bir hal. "Kolun mu acıdı? Bakayım," dedi kızın koluna bakmak isterken.

Firuze daha çok ağlardı, nazlana nazlana kolunu da tutardı ama Firuze'yi de susturabilecek bazı ayrıntılar vardı. Mesela ağlamayan Ecevit'te kan görmesi. Avuçiçleri kanıyordu. Soyulmuştu hep. İlk gördüğü şey bu oldu. "Kan," dedi Firuze korkuyla. Ecevit ondan akıyor sandı.

"Yok yok," dedi hemen ve koluna daha dikkatli baktı. "Bak Firuze kan yok, ağlama. Bak."

"Ecevit senin elin kanıyor," dedi küçük kız. Kendi kolunun kanamadığını biliyordu. Kendi kolunun acısını da unuttu. Ecevit ellerine baktı ama "Acımıyor ki!" dedi. Acıyordu. Yalan söylüyordu.

"Ben sana taşıyamazsın dedim!" dedi Firuze çatık kaşlarıyla. Ecevit'in ellerine bakarken daha çok ağlayışı geliyordu.

"Taşırım, ayağım kaydı benim."

"Taşıyamazsın Ecevit, kocaman değilsin sen."

"Sen de kocaman değilsin!" diye kendini savundu çocuk. Hiç hoşuna gitmemişti bu durum. Dokundu verdiği sözü tutamamak. Çok zoruna gitti. "Büyüyünce taşıyacağım seni," dedi. Avuçlarındaki kanı pantolonuna sürdü. "Kucağıma alacağım, göreceksin. Ayağım da kaymayacak o zaman. Bak gör."

Yapışıp kaldığım yerden beni tekte kaldırdı. Bir eli diz kapaklarımın arkasına diğer eli belime konumlandı. Beni kaldırdı yerden. Ona tutundum, hem ayağı da kaymadı. Beni taşımakta zorlanmadı bile. İki Firuze'yi birden taşıyabilirdi sanki. Küçük ile fiziken büyümüşü aynı anda taşısa yeterdi. Taşıdı da. O hatırlamazdı ama verdiği sözü tuttu. Ağlıyordum. Sözünü tuttuğu için belki sevinçten. Seçemiyordum. Yumuşak bir yere yatırıldım. Gözlerimi hiç açmadım ama elini tuttum Ecevit'in. Bırakmadım. O bırakmak istedi biliyordum. Yarın bana çok kızacaktı bunu da biliyordum ama yarına çıkacağımız da belli değildi. Sonramı düşünmek istemeyecek kadar acı çekiyordum.

"Firuze ağlama," dedi sonunda. İyi bile dayanmıştı. Başımı salladım, elini yanağımın altına almaya çalıştım ama yetemiyordum.

"Seni benden aldılar," dedim yine. Bu gerçek bana her yeri yaktırabilirdi. Ecevit'ten her şeyini, benden Ecevit'i almışlardı. Amansız bir acıydı bu. Nasıl katlanacaktık biz? Üzerinde bulunduğumuz yatak cehennem çukuruydu adeta. İkimiz de acı çekiyorduk biliyordum. İkimiz de kayıpların acısını çekiyorduk. Ecevit'in elini bir şekilde yanağımın altına yasladım. Pansumanlı elim emanet gibi duruyordu köşede. Gözyaşlarım Ecevit'in avucuna yağıyordu ve o yine benim yükümü çekiyordu.

***

Ağrının vücudumun tek bir yerinde olmadığı sabahlara uyanacağıma günlerce uyumayı tercih ederdim. Başım, gözlerim ama en çok elim. Diğerleri ağrıysa, elimdeki kesinlikle keskin bir acıydı. İnleye inleye açtım gözlerimi ve bir çöl gibi kurumuş ağzımı oynattım. Midem çok bulanıyordu ve asit fokurduyordu adeta. "Of," dedim alnımı boylu boyunca ovalarken. Parmaklarım uyuşmuştu ama pansuman temizdi. Birkaç dakika hareketsizce ve düşüncesiz halde yattım. Nerede olduğumu, elimdeki acının, midemdeki bulantının nedenini bilmiyordum. Tavanı izliyordum, yorgana sarılmıştım ve yattığım yatağa kıvrılmıştım. İlk eylemim olduğum yeri incelemek oldu. Tanıyamadım. Çıkaramadım. Emin olduğum tek şey buraya yabancı olduğumdu, kesinlikle daha önce geldiğim bir yer değildi.

Akşam saat 10-11... Açtığım şarap şişesi... Kan... Fırçalar... Kulaklığım... Cam parçası... Söğüt ağacı... Boyalarım... Korna sesleri... Elimdeki pansuman... Her şey olabildiğince dağınıktı. Kronolojik bir sıra yoktu. Karman çorbandı ama artık anlayabiliyordum. Ecevit'in evindeydim. Eğer ki ben uyuduktan sonra atmadıysa beni evden onun evindeydim. Dün akşam saat on, on biri geçtikten sonra gelmiştim. Üzerimde önü kapalı gri ceketim vardı. Saçlarım çok karışmıştı. Gözlerimdeki çapaklar batıyordu. Cebimdeki kulaklığım yatağa düşmüştü. Aldım ve cebime geri koydum. Mesanemde inanılmaz bir baskı vardı. Tuvalete gitmem lazımdı.

Oturur vaziyete geçtim ve ayaklarımı yataktan sarkıttım. Odadan çıkmaya çekineceğim kadar bile vaktim yoktu. Tuvalete gitmem gerekiyordu. Çoraplarımla yere bastım, kapalı kapıya ilerledim ve açtım. Amerikan mutfakta ocakta dumanı tüten çaydanlığı gördüm. Etrafta kimse yoktu ve evde ağır olmasa da sigara kokusu vardı. Başka bir yere de bakmadan hızla geçtim gittim ve hafızamda kalan kapıya gittim. Geçen sefer kaldığımda Ecevit banyodan çıkmıştı ben uyanınca. Tuvalet de orada olmalıydı. Yeni uyandığımdan olacak şu an burada olmayan Ecevit'in gireceğim yerde olabileceğini düşünmedim. Çok sıkışmıştım ve hızlı hareket ediyordum. Kapıyı ben açtım, aynı anda arkadan biri tarafından çekildi. Öne doğru kapıyla beraber çekildim ve hızla kapı pervazına yaslandım. Ecevit bir adım geriye gitti ve göz göze geldik. "Yok artık," dedi bana bakarken. "Burada rahat ver bari."

Elimi kaldırdım ve gözlerimi kaçırdım. "Çok pardon," dedim yalnızca. Utandım yaptığımdan, bir görgüsüz gibi hissettim kendimi. "Lavaboyu kullanabilir miyim?" dedim. Kullanma derse ya zorla kullanacaktım ya da hemen yan komşunun kapısını çalacaktım. Mesanemdeki baskı gittikçe artıyordu.

"Dün yatağı kullandın," dedi banyodan çıkarken. "Bugün lavaboyu kullansan ne olur?" Hiç cevap vermedim ve hızla kapıyı kapattım. Kilitlemekle vakit bile kaybetmedim. Musluğu açtım ses olsun diye ve hızla oturdum klozete. En son ne zaman bu kadar sıkıştığımı hatırlamıyordum. Rahatlamış şekilde kalktım. Zaten açık olan muslukta tek elimi yıkadım uzun uzun. Gözkapaklarım şişmişti ve dudaklarım kurumuştu. Ağzımı çalkaladım. Bir diş fırçası ve macunu vardı. Macunundan kullansam bana kızar mıydı? Midem bulanıyordu. Kapı kapalıydı zaten, ben söylemesem anlamazdı bile. Yıkadığım elimde parmağıma aldım macunu ve o şekilde fırçaladım dişlerimi. Ağzımı içini çalkaladım ve elimi tekrar yıkadım. Gözlerimdeki çapakları aldım. Saçlarımı toplamak istedim ama tek elle yapamadım. Önlerini düzeltmeye çalıştım ama düzelmedi. Kaldı öyle. Rahatsız olur diye havlusunu kullanmadım, elimi üstümle sildim ve banyo kapısını açtım.

Ocağın başındaydı, kendisine çay koymuştu ve tavada bir şeyi karıştırıyordu. Sanırım soğanlı menemendi. Tavadaki domateslere baktım. Çıktığımı duydu ya da duymamazlıktan geldi. Dudaklarıma yaladım birkaç kez. "Günaydın," dedim kısık bir sesle. Tek kaşı çatık önüne bakıyordu.

"Su faturasını baban mı ödüyor?" dedi. Girer girmez musluğu açtığımı duymuştu. Daha çok utandım. "Pardon, biz babana ödüyoruz," dedi. Soğanları karıştırmayı bıraktı ve bana baktı. "Baban demişken, çatıma ne zaman helikopter indirir? Bu gelişinde mi yoksa bir sonrakinde mi?" Çayını aldı ve bir yudum içti. "Çayımı yeni demledim, helikopterle baban insin tepeme yine kılımı kıpırdatmam."

Masaya bir çay bardağı daha koydu. Kahvaltı masasına kendisi için koyduğu bardak mıydı o yoksa benim için miydi? Bilmiyordum. "Ecevit dün..."

"Burası otel değil Firuze," dedi oldukça net bir sesle. "Hastane hiç değil. Ben doktor zaten değilim." Çırpılmış yumurtayı tavanın içine bıraktı ve ufak kaşık darbeleriyle yumurtayı yedirdi menemene. Midemden öylesine ses geldi ki, menemenin pişme sesi olmasa duyardı. Menemeni bıraktı ve dolabı açtı. İki tabak çıkardı, heyecanla tabaklara baktım. İki tabağı da masaya koyana kadar ikna olmadım birinin benim için olduğuna. Bir çocuk gibi sevindim o tabak masaya konunca ama sesim soluğum çıkmadı. Bardağı da bana koymuştu o zaman. Menemenin altını kapattı ve bezle kulpundan tutup masanın ortasına koydu. Kendi bardağındaki çayı bitirdi, dibini döktü ve kendine çay koydu. Sonra benim bardağıma önce sıcak su koydu sonra çalkalayıp uzak mesafeden lavabonun içine fırlattı. Ardından vakit kaybetmeden bana da çay koydu ve masaya oturdu. Durduğum eşikteydim, hareket etmiyordum. Midem gurulduyordu, masada bana da tabak vardı ama yine de çekiniyordum gitmeye.

"Gelip yemen için yalvarmayacağım ya da ısrar etmeyeceğim. Yiyeceksen otur, yemeyeceksen de bakma öyle. Rahat rahat kahvaltı etmek istiyorum," dedi. Ondan ısrar ya da yalvarma beklemiyordum. Sadece tabak ve bardakla yaptığı daveti sözlü yaparsa daha rahat otururdum sofraya ama yapmadı. Olsun, davetin büyüğü küçüğü olmazdı. Seneler sonra Ecevit'le kahvaltı yapabilmek benim için yeterdi.

"Yiyeceğim," dedim masaya ilerlerken. Duraksar da bana yüzsüzmüşüm gibi bakar diye çok korktum. Söylediğim onda hiçbir etki yaratmadı. Tabağını doldurmaya devam etti. Salatalık domates, peynir zeytin, menemen ve çay vardı. Çatalımla biraz peynir aldım tabağıma, birkaç dilim de salatalık. "Bana ekmek uzatır mısın?" diye sordum. Menemenin dumanı tütüyordu ama sadece ondan yemek istiyordum. Ekmek dilimlenmemişti, eliyle koparacak gibi oldu ama sonra kalkmaya karar verdi. "Bıçakla kesmene gerek yok," dedim. "Elinle kesebilirsin, ben elimi kullanamıyorum. Çok acıyor," dedim. Göz ucuyla beni kontrol etti.

"Ne bileyim, sosyetesin ya sen. İnce ince dilimlenmiş ekmekten başka yemek istemezsin dedim."

"Sosyete değilim ben. İki türlü de yerim," dedim. Ekmeği koparıp bana verdi. Tek elimle yolmaya çalıştığımı görünce birkaç lokmaya böldü cıklayarak. Hep yapıyordu hem de kızıyordu.

"Menemene ekmek bansam tiksinir misin?" dedim. Tabağıma almak istemiyordum ama ayranımdan tiksineceğini belli etmişti bir kez. Benim yüzümden yemesin istemiyordum.

"Tiksinmem," dedi. Kendi köşemden, çok ortalara dalmadan ekmeğimi bandım. Biraz üfledim sonra yedim. Çok güzel menemen yapmayı öğrenmişti. Verdiği bütün ekmeği yedim. Yenisini istemedim, yer misin derse de yok diyecektim ama o sormadı, kendine alırken bana da verdi. Yine lokmalara böldü, çayını çok hızlı içiyordu iki kere tazeledi. Benimki daha dibi görmemişti.

"Ne kadar güzel yapmışsın menemeni," dedim sonra. Biberi acıydı biraz burnum akıyordu ama yine de karnım öylesine doymuştu ki iki gün yemek yemesem aramazdım.

"Biz de hapiste boş durmadık," dedi hiç beklemediğim şekilde. Belki biraz düşünsem bu aklıma gelirdi ama bir anlık boşlukta kurmuştum o cümleyi. Boğazıma dizildi yediklerim. Sessizce masaya baktım. Hiçbir şey söylemedim.

"Anlat şimdi tam olarak ne zaman kafana esince evime gelmeyi bırakacaksın?" dedi. Vermekten kaçtığım bir hesap vardı. Eninde sonunda verilecekti.

"Sadece iki kere geldim," diye kendimi savunmaya çalıştım.

"Alay mı ediyorsun benimle?"

"Sarhoştum."

"Biliyorum. Daha da kötü. Burası içip içip sızabileceğin bir yer de değil."

"Ama ben gidiyordum zaten sen kapıyı açmayınca. Sen geldin."

"Ölüyordun Firuze, farkında mısın? Haşat edecekti o araba seni ben gelmesem."

Cevap vermedim ve kahvaltı sofrasına baktım. Ekmek kırıntılarını toplamaya başladım. "Çay doldurmamı ister misin?" diye sordum.

"İstemem," dedi oldukça açıkça. "Dün niye geldin?"

Elimi gösterdim. "Elim kanıyordu."

"Ben doktor muyum Firuze?"

"Dün gittin mi?" diye sordum büyük bir cesaretle. Sorum araya kaynasın istedim.

"Nereye?"

"Biri aradı ya seni," dedim. Yüzüne bakmıyordum. Ekmek kırıntılarını topluyordum ona bakmadan. "Babanın evindeyken. Sana hastayken yemek gönderen kadındı galiba, marangozdayken duymu..."

"Sen bana bunları neden soruyorsun?" dedi. Eğer biraz daha soru sorarsam elini başına vura vura bir de hesap soruyor diye dellenecekti.

"Ben kaçta geldiğimi bilmiyorum. Kafam yerinde değildi. Eğer ki senin gidişini engellediysem özür dilerim. Saat kaçtı bilmiyordum. Yapabileceğim bir şey varsa yapayım diyecektim."

Alalen yalandı. Dün içimde kendini yerde yere vurarak ağlayan Firuze, yorgunluktan bitap düşmüş uyumuştu sadece. Kolayca yalan söyleyebiliyordum.

"Yapabileceğin tek şey benim evime kafana estiği zaman gelmemen."

"O kişiyle ilgili önemli bir şey mi vardı?" diye sordum bu kez. Şansımı çok zorluyordum. Döktüğüm bütün kırıntıları toplamıştım.

"Tanımadığın insanlarla alakalı bu kadar soru sorma, sorunlarıyla da bu kadar ilgilenme," dedi açıkça ve tüm yollarımı kapattı. Ona baktım. Dikkatli gözlerle bana bakıyordu. Söyleyebileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Soracağım her sorunun önü kapatılmıştı. "Zaten bizim çözmemiz gereken tonla soru var. Araştırdın mı verdiğim ismi?"

"Araştırdım."

"Ne buldun?"

"Kaybolmuş o adamın söylediği gibi. Sonra bulunmuş ama kaçıran kişiler bulunmamış. Çetelermiş zaten. Sen araştırabildin mi?"

"Araştırıyorum," dedi. "Aile Elmadağ'a taşınmış. Adreslerine ulaştım. Gidip konuşacağız."

"Konuşmak isterler mi bizimle?"

"Bizimle kimse konuşmak istemiyor zaten Firuze," dedi. Evet doğru söylüyordu. "Artık birimiz avukat mı oluruz, doktor mu oluruz, dolandırıcı mı oluruz. Ne olursak olacağız. Sen zaten hakimsin bu konulara."

"Ben dolandırıcı değilim," dedim.

"Şüpheli," dedi.

Çay bardağımı elime aldım ve geriye yaslandım. "Buz gibi oldu o çay," dedi. Ben küçükken de soğutup öyle içerdim demedim. Daha fazla sinirlerini bozmak istemiyordum.

"Ne zaman gideceğiz Elmadağ'a?"

"Yarın sabah."

"Neden bugün gitmiyoruz?"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi. Hemen her şeye kızıyordu. "Hesap soruyor, kafayı yiyeceğim."

"Soru soruyorum, hesap sormuyorum."

"İşim var çünkü bugün."

Ona bir soru daha sormak isterdim ama hesap sorduğumu iddia ederdi. O yüzden sormamayı tercih ettim. İçime gömdüm, gece beni uyutmayacaktı belki ama yine de sustum. "Elin dikişlikti," dedi pansumanı işaret edip.

"Değildi."

"Muhtemelen iyileşmeyecek. Doktora gitmek zorunda kalacaksın."

"Kalmayacağım, eve gidince krem sürerim."

"Eve git," dedi ama beni kovduğunu hissetmedim bu kez. "Doğruca eve. Yarına kadar dinlen, yol uzak. İlaç içeceksen iç. Yarın dinç ol yanımda."

"Sen de işini mi yapacaksın?" diye sordum. Cevap vermedi, kalktı yerinden ve sofrayı toplamaya başladı. "Hadi Firuze," dedi. "Benim de çıkmam lazım. Hadi."

İlahi Bakış Açısı

"Geldim ben Farah, kapıdayım."

Ali Ecevit Tarhan, son zamanlarda daha nadir uğradığı bu semte iki gündür üst üste uğruyordu. "Hemen çıkıyorum," dedi kadın. İki katlı bir evin bahçesine çıktı. Ecevit'in aracını gördü. Adımlarını hızlandırdı ve kısa zamanda yan koltuğa geçti. Gülümsedi ve Ecevit'e baktı. "Hoş geldin," dedi. Ecevit gülümsemesine küçük bir tebessümle karşılık verdi ve "Hoş buldum. Tamamsan gidelim."

"Tamamım," dedi Farah. Emniyet kemerini bağladı ve parmaklarını birbirine bağlayıp yola baktı. "Abim seni gördüğüne çok sevinecek. Geçen sefer de gelmeyince açıkçası gönül koydu biraz."

"Abin bana gönül koymaz Farah," dedi Ecevit. Bunu söylerken kendinden çok emin konuşuyordu. Yanındaki kadın kadar olmasın, bahsi geçen adamla Ecevit de çok vakit geçirmişti.

"Artık insanlara gönül koyacak kadar yaşlandı Ecevit," dedi kadın. Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu cümle kadını üzdü, yüzüne bir buhran çöktü, görmemeye çalıştığı gerçeği sindiremeden Ecevit'e söylediğini hissetti. Ecevit bu üzüntüyü hissetti ve yanındaki kadına baktı. Kadının yüzünü inceledi, bir teselli cümlesi kurmak istedi, ne diyeceğini pek beceremedi. Ecevit zaten anlamazdı bu teselli işlerinden.

"İnsanoğlu," dedi sonra yola bakarken. "Kaçınılmaz."

"Geçen sefer gittiğimde tahliye meselesini konuştum. Çok yaşlı, avukatı bir şeyler yapabileceğini söylüyor ama yine reddetti."

"Orada mutlu," dedi Ecevit. Farah sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Yapma Allah aşkına, sen mutlu muydun?" diye sordu açıkça. Bu cevabı abisinden de kendisinden de duymaktan çok sıkılmıştı. Ecevit'ten iki üç yaş büyüktü ama Ecevit'ten daha gençti. Bir insanın dört duvar arasında mutlu olamayacağını biliyordu en azından.

"Benim mutlu olduğum herhangi bir yer yok," dedi Ecevit. Ecevit yola baksa da Farah yanındaki adama bakıyordu. İki yıldır yüz yüze tanışıyorlardı. Abisi olmasa da abisinin gölgesi üstündeydi. Kendini hep güvende hissediyordu ama bu adam abisinin yanından çıkıp geldiğinden beri arayacak biri olmuştu Farah için. Bu çok kıymetliydi.

"Herkesin mutlaka mutlu olabileceği bir yer vardır Ecevit," dedi oldukça eminken kendinden. "Ya bakmayı bilmiyordur ya da bakmaya cesaret edemiyordur. Seninki hangisi?"

"Sen mutlu musun?" diye sordu Ecevit yola bakarken. Farah onu izlese de Ecevit gözbağı kurmak istemiyordu. İnsanlarla böyle konular üzerinde de konuşmak istemiyordu.

"Henüz değilim. Bakmaya cesaret edemiyorum muhtemelen, bir gün mutlu olacağım ama sen benim soruma cevap ver. Kaçma."

"Benimki hiçbiri. Mutluluk arayışında da değilim zaten," dedi. Ecevit'in tek arayışı Melike'ydi. Onun dışında vardığı tek duygu da cehennem ateşini aratmayan bir nefretti. Bu dünya üzerinde nefesini kesmek istediği çok insan değildi.

"Bence sen bakmayı bilmiyorsun," dedi Farah.

"Ben felsefe hiç sevmem biliyor musun Farah? Beni de bugün abinle konuşmak için çağırdın ama ben konuşsam da ikna olmayacak. Kendim konuşacaklarım olmasa bunun için gelmezdim."

"Ecevit lütfen ısrar et," dedi. Bunun için yalvarabilirdi. Abisini ikna edebilecek tek kişi Ecevit'ti.

"Dün senden izin alırken, bunu neden karşılık olarak sunmadın?" diye sordu Ecevit. Bunu sahiden merak ediyordu. Kötülüğe o kadar alışmıştı ki iyilik görmeyedursun konduramıyordu. "Tehdit etseydin ya beni, sen abimi ikna et ben öyle izin vereyim sana diye. Niye yapmadın?"

"Ben çıkarcı bir kadın değilim," dedi Farah. Bunu yapmazdı. Bunu Ecevit'e yapmazdı. Abisinin ne çok sevdiğini biliyordu Ecevit'i. Ecevit'in yaşadıklarını da, az buçuk, duyduğu kadarıyla biliyordum. Üzerinden çıkar sağlamak isteyeceği bir adamdı değildi. Ne olursa olsun, Ecevit gökyüzünü gördüğü günden beri, ne zaman ararsa ararsın çıkar gelirdi.

"Bu çıkarcılık değil. Dün seni riske atacağım, rahatını kaçıracağım bir ihtimal söyledim. Karşılık bekleyebilirdin. Bu işin sonu sana da dokunabilir, risk alıyorsan karşılık beklemek de hakkın" dedi.

"Sen beni bir şekilde korursun Ecevit," dedi Farah. Bunu inanarak söyledi. Ecevit'in de bilmesini istedi. Ecevit korur muydu? Mutlaka. Başka da bir şey demesine gerek kalmadı. "Eyvallah," dedi Ecevit yalnızca. Cezaevine kadar da başka bir şey konuşmadılar. İçeri girdiler. Ecevit özel izin kağıdını gösterdi. Üstleri arandı. Ecevit her bir basamağına içinden söve söve bastı. Buranın kokusundan, duvarlarının renginden ve ışığından bile nefret ediyordu. Yıkılsa dönüp bakmazdı.

Geçtiler, karşı karşıya oturdular. İhtiyar adam artık daha yavaş yürüyordu. Belki son yıllarını burada geçirmese ve korkunç bir hastalıkla boğuşmasa dinç olurdu. Mutlaka onun yaşındakiler bu halde değildi. Gelmesi biraz gecikti. Farah'ın gözleri kapıdaydı. Uyarı yiyeceğini bile bile yine de kalktı ve ağabeyine sarıldı. Ağabeyi değil babası yaşındaydı. Aralarında ciddi bir yaş farkı vardı. Farah babasını bilmezdi zaten, abisi Cengiz'i bilirdi. İhtiyar adam, gardiyana eliyle engel oldu ve kardeşine sarıldı. Ecevit ayaklandı, yaklaşmalarını bekledi. Elini öptü, karşısına oturdu. Çok yaşlanmıştı. Hatalık adamı çöktürüyordu ve Farah böyle bir hastalıkla savaştığını bile bilmiyordu.

Ecevit'in karşısına ilk çıktığında, her sabah uyanan, tıraş olan, gömleğini giyen ve kitap okuyan o adam yoktu artık. Sayılı günleri kalmış bir adam vardı artık.

"Bak sana kimi getirdim," dedi Farah.

"Sen getirmesen gelmeyecek zaten," dedi ihtiyar. Ecevit güldü, Farah haklı çıkmanın gururuyla "Bak ben sana demedim mi?" dedi. Ecevit aralarına girmedi. Abi kardeş konuştular. Farah bu kez konuyu açmadı. Zaten Ecevit konuşacaktı. Etkisi düşsün istemedi. Çok da durmadı zaten.

"Ecevit seninle bir şey konuşacakmış abi," dedi. Yerinden kalktı. "Ben sizi yalnız bırakacağım," dedi. Abisine sarıldı son kez, Ecevit'e gülümsedi ve lütfen diye fısıldadı. İçinde kuvvetli bir umut vardı. Ecevit o çıkıp gidene kadar tek kelime etmedi. Çıkışını izledi sonra baktı adama.

"Bu yaptığın iş değil," dedi sonra.

"Bunun için mi getirdi seni?"

"O bunun için getirdi, ben başka bir şey için geldim."

"Tamam kendin için geldiğin sebepten bahset o zaman."

"Bu yaptığın iş değil ihtiyar," dedi Ecevit bastıra bastıra. Adam güldü. "İhtiyar deyince daha çok yaşlanmıyorum."

"Hastasın hasta!" dedi Ecevit. "Anlıyor musun? Kardeşin bunu bilmiyor bile. Hastasın. Çökmüşsün. Öleceksen de çık kardeşinin yanında öl,"

"Öleceksen kardeşinin yanında ölmeyi tercih eder miydin?" diye sordu ve Ecevit'i korkunç bir ikilemde bıraktı. İlk kez düşündü bunu. Kardeşini bulmamıştı bunu. Bulunca yanında öleceğini bilse bulur muydu? Bu acıyı yaşatır mıydı?

"Hata yapıyorsun," dedi yalnızca. "Ben söyleyeceğimi söyledim. Farah'a da söyledim. Israr etmem abine ama hata yapıyorsun. Başka da diyecek bir şeyim yok."

"Sen de en çok neyi seviyorum biliyor musun Ecevit?" dedi adam. Birkaç kez öksürdü, ağzına peçete kapattı. "Hiçbir zaman haddinden fazla soru sormadın. Haddinden fazla ısrar etmedin. İnsanların işine bile karışmadın. Beni abin gibi, affola baban gibi gördün ama yine de o sınırı aşmadın. Bir oğlum olsa, senin gibi olsun isterdim," dedi. Ecevit elinde büyümemişti ama Ecevit'i ellerinde büyütmüştü. Oymuştu, kazımıştı, çivilemişti, okutmuştu, yazdırmıştı, işle, aşla, kalemle Ali Ecevit Tarhan olmasını sağlamıştı. O yabani çocuğun içindeki cevheri çıkarmıştı.

"Eyvallah," dedi Ecevit. "Sen de bana yeri geldi öğretmenlik yaptın, yeri geldin babalık yaptın. O yüzden bu dediklerimi istersen evladın olarak, istersen taleben olarak al. Ölç tart," Sonucun değişmeyeceğini bile bile söylüyordu bunları.

"Eyvallah," diye karşılık verdi aynı şekilde adam. "Söyle bakalım şimdi, neredesin, ne yaptın? Kimi öldürdün, kimi dirilttin, kimi buldun?"

"Daha öldürdüğüm yok, bilek gücünü kırmayla başladım."

Adam kesin kesik güldü. Başını salladı. "Tam olarak bu cevabı bekledim," dedi. "Asıp kesen hesapsız kitapsız adam bir halt beceremez. Kırabildin mi bileklerini?"

"Gözlerinin önündeyim, ülke ayaklarının altında, kılıma bile dokunamıyorlar."

"Bunun sonu olur ama başka planın var mı?"

"Var, güç topladıkları an ikinci darbeyi de indireceğim. Bu beni bir süre götürür."

"Melike?"

"Arıyorum."

"Umut var mı?"

"Var," dedi Ecevit. Olmalı. Başka ihtimal bile yok. Olmalı. "Kardeşim ölmedi Cengiz amca. Kardeşim ölmedi. Gittim o alçak herife teklif sundum.

Kardeşim neredeyse söyle siktir olup gideceğim hayatınızdan dedim. Söylemedi. Hayatının fırsatını sektirdi."

İhtiyar adam dikkatle Ecevit'i izliyordu. Yüzündeki öfkeyi okuyordu. Hiçbir şey kaybetmemişti. Bu çok iyiydi. Ölen yoktu, dirilen vardı. Bu pek iyiydi. "Siktir olup gidecek miydin hayatlarından?" diye sordu adam açıkça. Ecevit gözlerinin içine baktı ama cevap vermedi.

"Melike'yi arayan bile olmamış," dedi. Bu gerçekle bu şehri yakıp yıkmak istiyordu. "Babam ölmüş, bir bebek kaybolmuş ortalıktan ama dönüp de bakan bile olmamış. Arayıp soran olmamış. Kaybolmuş gitmiş. Böyle adalet mi olur?" diye sordu. Belki de bu sorular, ilk sorunun yanıtıydı

"Adalet yalnızca çoğunluğun değil azınlığın da güvencesi olmalıdır," dedi adam. "Ama gel gör ki bu ülke adaleti çoğunluğun değil azınlığın güvencesi yaptı. Senin kardeşin o çoğunluğun çocuğuydu evlat, ararlar mı senin kardeşini sanıyorsun?" diye sordu. Ecevit gibi bir adamın adalet kelimesiyle işi bile olmamalıydı adama kalırsa ama söz konuş kendisi değilse yine arıyordu o güvenceyi. Ne yazıktı bu adama, ne yazıktı bu adamın ailesine.

"Bedel öteceğim," dedi Ecevit başını sallayarak. "O çoğunluğun bedelini tek başıma ödeteceğim hem de." Soluklandı. Yutkundu. "Bir çete var. O dönem sokak sokak çocuk kaçırıyorlar. Arkalarında büyük isimler var. Çete çökmemiş. Kurtulan çocuklar kurtulmuş ama çok fazla çocuk bulunmamış. Aynı dönem babamın yaşadığı mahallede bir çocuk daha kayboluyor. Melike de aynı dönem kayboluyor. O çocuğu buluyorlar ama Melike'den ses seda yok. Kimse de ses seda peşine tam düşmemiş. Ben araştırdım o çeteyi,"

"Ne buldun?" diye sordu ihtiyar.

"Adını kullanmam lazım," dedi Ecevit açıkça. İhtiyarın kaşları çatıldı. Bunu seneler önce kendisi teklif etmişti. Ecevit'in tek amacı vardı, kardeşini bulmak. Azılı bir mafyanın adıyla adım atmak, onun belalarıyla uğraşmak değildi. "Başka türlü zor. Dün gittim Farah'la konuştum. Olur da senin adın yeniden canlanırsa, ucu bucağı ona da dokunur diye. İzin vermezse gelip seninle konuşmayacaktım ama kabul etti. Kardeşini bulacaksan ne gerekiyorsa yap dedi. Ama sana da söylüyorum. Benim amacım seninki gibi

saltanat değil. Para pul, güç de değil. Allah razı olsun, şimdi bir şeyler yapıyorsam senin sayende ama daha fazlasını istemedim. Şimdi istiyorum," dedi Ecevit. "Kardeşim için istiyorum."

"Kardeşimi koruyacak mısın?"

"Gözün arkada kalmasın. Farah'ı riske atacak tek bir şey bile yapmam."

"Sana hâlâ bir saltanat vaat ediyorum Ecevit," dedi ihtiyar. Bir kız kardeşi değil de bir erkek kardeşi olsaydı her şey daha farklı olurdu. Daha mı iyi olurdu? Buna hayır denebilirdi ama daha farklı olurdu.

"İstemiyorum. Benim işim olmaz öyle şeylerle. Ben bir daha hapis yüzü göstermem kendime. Ben sadece kardeşimi istiyorum," dedi. "Anlıyor musun? Sadece Melike. Bir de..." duraksadı. Boş verdi. "Melike'yi bulmam lazım."

İhtiyar adam başını salladı. Oraya girersen çıkmak zor demedi. Girsin istedi. O yonttuğu çocuk bir saltanat kursun istedi. İyi bir adam olmasın istedi. Ona iyilik yapılmamıştı, içinde biraz olsun iyilik kalmamalıydı. "Tamam," dedi. Sonra durdu ve Ecevit'e baktı. "Tek mi arıyorsun Melike'yi?" diye sordu. Şüphe duymak değildi bu. Sadece bir başına mıydı bunu öğrenmek istiyordu.

"Atilla Akın'ın kızıyla."

"Firuze Akın'la yani?"

Ecevit gözlerini kaçırdı ve dudaklarını ıslattı. "Öyle," dedi sadece.

"Düşmanını dostundan yakın tutmak mı?"

"İşime yarayacak her şeyden faydalanmak," dedi Ecevit. "Başka bir anlam yok." Adam gözlerini dikti Ecevit'e. Uzun uzun baktı. Bin türlü şey düşündü. Birini bile dillendirmedi. Sadece izledi.

"Söyle söyle ne söyleyeceksin?" dedi Ecevit ters bir sesle. Şu ihtiyarların bakışları sinirlerini bozuyordu.

"Bir şey mi söylememi bekliyorsun?"

"Ben beklemiyorum, sen dilinin arkasında tutuyorsun. Ne söyleyeceksen söyle."

İhtiyar adam Ecevit'in yüzüne baka baka güldü. "Firuze taşların vardı, hatırlıyor musun?"

"Varsa vardı, ne olmuş?"

"Duvara harf kazıyordun o taşla hatırlıyor musun?" diye soruldu bu kez. "Taş yetmeyince tırnaklarını kullanıyordun, kan revan içindeydi hep tırnakların," Ecevit'in gözlerinin içine bakıyordu geçmiş. "Kazıdığın harfleri unutma evlat. Ben sana başka ne diyeceğim? Kazıdığın harfleri sakın ola ki unutma."

***

Instagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

XIII-"makul sürede edilmeyen itiraz, kabul sayılır"

Bol bol yorum yapalım mı? Yapalım yapalım. Oy verelim mi? Verelim verelim. Keyifle okuyun.

Bu hikayedeki bütün kişi, kurum ve kuruluş isimleri hayal ürünüdür. Gerçekle bir ilgisi yoktur.

****

Mart 1991

Ali Ecevit Tarhan, bazı geceler, bazı akşam yemeklerini Akınlar malikanesinde kurulan sofrada yerdi. Bu sık olmaz, azımsanacak kadar da nadirleşmezdi. Karar Firuze'ye bırakılırsa her gece beraber yemek yerlerdi ama bazen küçük kız, annesinden 'ama o da ailesiyle yemek yemek ister' cümlesini duyunca mecburen ısrar etmezdi. Zaman zaman o da kaçar giderdi, onların sofralarına otururdu. Bu Atilla Akın'ı öylesine rahatsız ederdi ki, Ecevit'in onların sofrasına oturması işine gelirdi. Kızının gitmesine gerek yoktu, o çocuk gelebilirdi kızı çok istiyorsa.

Yine öyle bir gecede, Aylin'in yanında kızı, kızının yanında Ecevit vardı. Masanın başında Atilla Akın oturmuş, Aylin'in karşısındaysa Bülent vardı. Firuze annesinin elini itiyordu. Kendisi yemek yiyebilirdi. Artık büyümüştü. Ecevit kendisi yerken annesinin devamlı ona lokma uzatması hiç hoşuna gitmiyordu. Hem gittiği anasınıfında da kendi başına yiyordu. Kimseden de yardım istediği yoktu.

Aylin Akın kızının rahatsızlığını fark edince daha fazla müdahale etmedi. Çünkü Firuze'nin, kirli bir inadı vardı. Hiç olmadık yerde yakasına

bulaşırdı ve kimse temizleyemezdi. Yemek yememesinden daha kötü ne vardı ki? Firuze eline çatalını aldı. Ecevit'in tabağına baktı. Oradan bir yaprak sarma gözüne kestirdi. Diğerlerinden daha ince uzundu. Onu almak istedi. Bu iki çocuk için oldukça olağandı. Firuze yemek yerken hiçbir zaman rahat durmazdı zaten yanında Ecevit varken. Ecevit'in tabağındaki her şey ona daha lezzetli gelirdi. Çatalını Ecevit'in tabağına atmaya çalıştığında annesi hızla bileğinden tuttu ve "Firuze," dedi hayretle. "Ne yapıyorsun?"

"Ben o sarmayı alacağım."

"Ne kadar ayıp!" dedi kadın. Aylin Akın bunu şekilciliğinden yapmıyordu ama böyle adab-ı muaşeret kurallarının bu yaşlarda bir insana verilebileceğini düşünüyordu. Hem bunu şimdi yapıyorsa okulda da mı yapıyor demekti bu? Tamam Ecevit'i biliyorlardı ama diğer çocuklar? Firuze hassastı. Çok çabuk mikrop kapardı. "Tabak bizim şahsi eşyamız. Bir başkasının tabağına asla dokunmuyoruz."

"Alabilir Aylin teyze," dedi Ecevit. Büyük bir keyifle verirdi hem de sarmasını. O başka sarma alırdı ne olacaktı ki? Firuze bunu yemek istediyse, kesinlikle verebilirdi.

"Senin tabağından alamaz."

"Alabilirim," dedi Firuze inatla. "Hem biz hep alıyoruz ki Ecevit'le." Ecevit beklemedi, Firuze'nin istediği sarmaya çatal bastı ve Firuze'nin tabağına koydu.

"Firuze bir daha kesinlikle görmeyeceğim," dedi kadın. Sesi ciddiydi, itiraz istemiyordu. "Okulda da mı böyle yapıyorsun yoksa?" Ecevit'te Firuze'ye baktı. Tabağına koyduğu koca sarmayı ağzına sıkıştırmaya çalışıyordu. Ona kaç kez demişti, koca koca lokmalar alma diye ağzına. Bu kız hep böyle yutamayacağı lokmalar mı çiğneyecekti? Firuze başını iki yana salladı.

"Yok Aylin teyze," dedi Ecevit sanki aynı okuldalarmış gibi ama Ecevit bilirdi. Bir kez sormuştu. Okuldaki arkadaşlarının tabağından da alıyor musun diye. İşin aslı ilk Firuze sormuştu. Ellerinde bir Firuze'nin bir Ecevit'in ısırdığı bir çikolata varken Firuze merakla sormuştu.

'Okulda da böyle yapıyor musun?'

'Yok,' demişti Ecevit. 'Annem başkasının yediği şeyden yenilmez dedi. Ya dişlerini fırçalamıyorlarsa?'

Firuze ayaklarını sallaya sallaya karşıyı izlemişti. Biraz da utanmıştı. Bazı geceler, çok yorgunsa ve annesinin de gözünden kaçtıysa o da fırçalamıyordu. 'Benden de yeme o zaman,' demişti dürüstçe. Yalan söylemek nedir, neye yarar pek bilmezdi zaten. 'Ben de bazen fırçalamayı unutuyorum ki.'

Ecevit'in elinde kaldı çikolata. Firuze bundan sonra her gece dişlerini fırçalayacaktı. Keşke bunu söylemeseydi Ecevit'e. İçindeki gizli kutuya koysaydı. Ecevit'le oynadıkları bir oyunun materyaliydi bu. Bazen, bazı şeyleri söylememeleri gerektiğinde içlerinde kutuda gizliyorlardı. Sonra da o kutu dolunca içini çöpe boşaltıyorlardı. Bu çoğunlukla daha fazla vakit geçirmek için anne babalarına söylemedikleri gerçeklerden oluşuyordu. Mesela acıkınca, acıktıklarını gizliyorlardı. Bazen tuvaletlerinin geldiğini, hatta bazen susadıklarını... Keşke Firuze bunu da gizleseydi.

Firuze ona uzatılan çikolatayı almadı. Omuz büktü. Neredeyse ağlayacaktı. Keşke söylemeseydi, keşke fırçalasaydı. 'Alsana Firuze,' demişti Ecevit. Eline zorla tutuşturmuştu. 'Sen ayrısın.' Bunu söylerken tümüyle doğrucuydu. Umurunda bile değildi Firuze'nin dökülmeye yüz tutmuş küçük dişleri. Ecevit oyuncuydu. Bir oyunda şartları eşitlemeyi çok severdi. Durmadı, çikolatayı yemediğini görünce 'Sen de hep benim tabağımdan yemek alıyorsun, okulda da böyle yapıyor musun?' diye sormuştu. Firuze hızla düşmüştü bu eşitliğe. 'Yok,' demişti hemen. Ecevit çikolatanın kabını hemen sıyırmıştı Firuze rahatlıkla yesin diye. Sonra aynı karşılığı duymuştu. 'Sen ayrısın.'

Öyle ki Firuze sarmayı yerken Ecevit cevap verebilirdi. "O okulda yapmıyor. Sadece benim tabağımdan alıyor," dediği an Atilla Akın girdi araya.

"Üstüne gitme kızımın Aylin," dedi. "Başkasının yemeğine göz dikmiyor, babasının yemeğini yiyor yine." Ecevit ve Firuze hariç herkes anladı ne söylediğini. Ecevit'in anne ve babası duysaydı yine otursun isterler miydi bu

sofraya? Atilla Akın'ın art niyetli söylemediğini düşünmek isterlerdi. Aylin Akın kocasıyla göz göze geldiğinde tersler gibi baktı. Hoşuna gitmedi duyduğu ama yine de üstelemedi.

"Sarma muhabbetiniz bittiyse benim söylediğimi konuşalım mı?"

"Senin söylediğini konuştuk bitti zaten oğlum," dedi Atilla Akın. Firuze'nin yanağına dokundu. Sevdi kızını.

"Ya biz niye taşınmıyoruz İstanbul'a? Burası çok sıkıcı baba, çok sıkıcı!" dedi. Derdi sıkıcılık değildi. Derdi kesinlikle İstanbul sokaklarıydı. 1 Mayıs'a az kalmıştı.

"Meclis burada Bülent!" dedi Atilla Akın. Oğlunun derdini sezebiliyordu, görmezden gelmeye çalışıyordu ama Bülent adeta babasının önünde cirit atıyordu. "Benim yerim de meclis. Sizin yeriniz de benim yanım."

Bülent ve Atilla arasındaki çatışmaya Firuze'nin tatlı sesi engel oldu. "Biz büyüyünce İstanbul'a taşınacağız Ecevit'le biliyor musunuz?" Bu sevimli ses herkesi gülümsetebilirdi. İki kişi hariç. Biri Atilla Akın, diğeriyse kesinlikle Ali Ecevit Tarhan'dı. Küçük çocuğun boğazına dizildi lokmaları. Ah bu kız, ah bu kız hiç içinde tutmak nedir bilmiyordu! Her şeyi ulu orta söylüyordu. Ecevit biraz korktu, biraz da çekindi. Başını kaldıramadı.

"Öyle mi?" diye sordu Atilla Akın. Kızına sorsa da Ecevit'e bakıyordu.

"Öyle. Biz gideceğiz. Öyle konuştuk. Beraber gideceğiz. Öğretmenime de söyledim."

"Ecevit," diye seslendi adam küçük çocuğa. Yüzüne bakmadığını görebiliyordu. Seslenince mecburen bakacağını biliyordu. Ecevit küçük gözlerini adama çevirdi. Çok ciddi bakışlara maruz kaldı. Evet gideceklerdi ama bunu şimdi kimsenin bilmemesine gerek yoktu. "Kızımı götürüyormuşsun?" diye sordu.

Bu çocuk dedi içinden, bu çocuk büyümüş de küçülmüş. Bu çocuğun ettiği hiçbir kelam çocukluğuna verilmemeli. Kurnaz. Pek kurnaz.

"Firuze İstanbul'a gitmek istiyor," dedi Ecevit dürüstçe. Geri adım atmadı. Korktu ama durdu yerinde.

"Tamam babası onu götürür."

"Ben Ecevit'le gitmek istiyorum babaaa," dedi küçük kız son sesli harfi uzata uzata. Kesinlikle babasıyla oyun oynayamazdı. Ecevit'ten başka kimseyle oynayamazdı hatta. Bu sene başladığı okulda bile akşam olmasını bekliyordu. Kimse Ecevit gibi oyun uyduramıyordu.

Ecevit yutkundu ve Firuze'ye baktı. Yok bu kız hiç susmak bilmeyecekti. İçinden geçeni hep söyleyecekti. "Ben kızımı göndermem Ecevit," dedi adam. Sadece karşısında büyümüş halini görebildiği adama bakıyordu. Firuze okula başlarken Ecevit düşkünlüğü biraz azalır sanıyordu. Sonuçta başka çocuklar başka arkadaşlar demekti ama olmamıştı.

"Siz de gelirsiniz," dedi çekinerek. Bir orta yol bulmaya çalışıyordu ama asla vazgeçmiyordu.

"Ben giderim de sen gelir misin orası şüpheli evlat. Büyüyünce iş güç sahibi olacaksın, bakalım böyle görüşebilecek miyiz yine? Karar verdin mi yapmak istediğin mesleğe?"

Atilla Akın satranç oynamayı severdi. Şimdi bir piyon olan çocuk, birkaç sene içinde oyundan çıkmazsa yerini değiştirmesi gerekirdi. Oyunda kalsın istemezdi. Biricik kızını layık görebileceğini sanmıyordu ileride ama işler sarpa sararsa, oyunda kalmayı başarırsa bu çocuk Şah'ın yanında güçlü sayılabilecek bir yere geçmesi gerekirdi. Aksi halde, bir piyon olmaya devam ederse belli bir yaştan sonra bu masaya oturtmak istemezdi. Kafasında kırk tilki dolaşıyordu, kırkının da kuyruğu birbirine dolanmıyordu. Aylin Akın o tilkilerin sayısını seçemese de gördü. Rahatsız oldu ve boğazını temizledi. Kocasının aksine Ecevit'e sadece aklı başında bir çocuk gibi bakıyordu.

Ali Ecevit Tarhan bu sorunun ona tekrar sorulacağını biliyordu. Hazırlanmıştı. "Avukat olacağım," dedi. Atilla Akın'ın yüzünde bir gülümseme oluştu. Oğlunda göremediği bir potansiyel vardı, belki de bu zamanı geldiğinde piyon olarak bırakmak istemeyeceği çocuk bu

potansiyelle yaşıyordu. Belki de yetiştirmesi gerekiyordu kendisi için. Yine de... İçeri giren kadına baktı. Kadın oğluna gülümsedi, Atilla Akın bir kez daha hatırladı.

Piyonlar, piyon olarak kalmalıydı. Zamanı gelince de oyundan çıkmalıydı. Öncelik daima bu olmalıydı.

***

Bir yapıyı ev diye hissetmek için neyi barındırması gerekirdi?

İçinde aile olan her yapı ev sayılır mıydı? Sayılıyorsa içimdeki hissin sebebi, resmiyette ailem olan insanların sahiden ailem olmayışı mıydı yoksa aidiyet duygusundan tümüyle kopmam mıydı? Tamam öncesinde de hep ev diye atölyemden bahsederdim ama eve gidiyordum dediğimde aklıma burası gelirdi. Artık hiç gelmiyordu. Bahçeden geçerken bir yabancının evine yürüyordum sanki.

İnci ve bir yerde hâlâ annem bu evde yaşıyordu. İçimde yok olan aidiyetin ta kendisiydi.

İki şey vardı kalın halatlarla bağlı olduğum. Geriye kalan her şey ince iplerle bana bağlıydı. Hor kullanıldığı her an ip kopuyor insanlar ya da ben bağlıyordum iki kopan ucu. Sanırım artık bağlamıyor, insanların bağlamasına izin vermiyordum ya da insanlar da bağlamakla uğraşmıyordu. O iki kalın halatı da içimdeki küçük Firuze'ye borçluydum. Ben bana kalan her güzel şeyi ona borçluydum. O olmasa avucumda sadece atan bir kalp kalırdı biliyordum. Ona minnettardım. Bu aralar beni kızdırsa da, içimde ağlamaktan nefessiz kalsa da ve kalbimi yumruklasa da.

Dışarıdan iletilen kapı bana bu kez annem tarafından açıldı. Pek yapmadığı bir şeydi bu. "Ah Firuze Hanım, evi attığım adresten mi buldunuz?" Yüzümde samimiyetsiz bir tebessümle geçip gittim yanından. En son annemle de pek iyi bırakmamıştım ilişkimi. Onun sadece günlerdir babamla ilgilendiğini tahmin ediyordum. Babam hakkında bir fikrimse yoktu. Ecevit'i dinleyecektim ve yalnızca dinlenecektim. Duş alacak, kıyafetlerimi değiştirecek, yumuşatıcı kokan çarşaflarda yarına kadar uyuyacaktım.

Annem bilinçsizce elimden tuttu. Bu o kadar sert bir tutuştu ki, avucumdaki sargıyı fark etmeden benim acıyla kopardığım nidayı duydu ve elini çekti.

"An ne!" diye heceledim ve elimi nereye koyacağımı şaşırdım.

"Firuze!" dedi dehşetle ve bıraktığı elimi yeniden tutmaya başladı. "Ne oldu eline?" Tutmasına izin vermedim ama bandajı gördü. "Ne oldu kızım eline?"

"Bir şey yok kesildi,"

"Kanlanmış. Sevinç," diye bağırdı ortaya doğru.

"Anne bağırma. Bir şey yok bırak!"

"Sevinç pansuman malzemelerini getir."

"Anne bırak."

"Nasıl kestin bunu?" Bazen bazı zamanlarda büyütülmesi gerekenleri görmezden gelirken büyütülmemesi gereken her şeyi abartarak yaşıyordu.

"Şişe kırıldı, elim kesildi."

Gözlerini bana kaldırdı ve kısabildiği kadar kıstı. Belki ne kadar küçük bakarsa bana yalanımı yakalayabileceğini düşündü. Yalanım yoktu halbuki. "Dün atölyedeydin," dedi. Sustu sonra, irkildi ve elimi daha sahiplenici tuttu. Aklına neyin geldiğini o an anladım. Hayır yanlıştı. Dün elimi kasti olarak kesmemiştim.

"Hayır anne," dedim sadece. "Şarap içtim, sarhoş oldum ve şişeyi devirdim. Hepsi bu kadar."

Korkma demedim ona. Kendi yarattıkları sorunların mağduruydular. Korkmak istiyorsa korkabilirdi. "Firuze ölümü gör," dedi kendisine hiç yakışmayacak bir şekilde. Yüzümü ekşittim. "Berbat bir cümle."

Sevinç ablanın getirdiği pansumanlarla salona doğru yürüdük. Kimseyi istemedi yanımızda. "Açma pansumanımı daha dün gece yapıldı," desem de

umurunda değildi. Onun derdi yarayı görmekti. Vereceği tepki ona göre büyüyecek şekillenecekti. Pansumanı titreyen elleriyle açtı ve gördüğü görüntü ağzından acı dolu sesle döktü. Yarama bakmadım başımı kaldım ve karşıya diktim gözlerimi.

"Firuze bu normal bir kesik değil," dedi. Sesi titriyordu. "Bu çok derin, çok... Şekilli. Firuze..." Nefessiz kaldı. Parmağımın ucuna gözyaşı damladı. Anlıyordum neye ağladığını. Sandığı gibi bir şey yoktu. Belki sandığı olmuştu ama bu kesik başta onun için yaratılmamıştı. "Yine mi?" diye sordu. Bana kızmıyordu, yalnızca içindeki şüphelere yenilmişti.

"Ne kadar yanlışlıkla kesildi desem de inanmayacaksın. O yüzden kendimi anlatmaya çalışmayacağım."

Annem saniyeler içinde böylesine ağlamaya nasıl başardı bilmiyordum ama neredeyse başı dizime düşecekti. Onu izliyordum ama tam anlamıyla net bir duygu hissetmiyordum. Annem iyi bir tiyatro oyuncusuydu bir gözyaşını on gözyaşına çevirebilir miydi? Evet yapabilirdi.

"Hiç iyi değilsin," dedi gözlerime bakarak.

"Her zamanki gibiyim." Hatta belki de içi boşalan kalbimde bazı hisler dirilmişti. Belki de bu hissin adı acı da olsa yeniden böylesine derin acı duyabilmek yaşadığımı hissettiriyordu.

"Yeniden psikolog seanslarına başla. İstersen İstanbul'a gidelim. Doktorun orada. Yalnızca ben ve sen biraz orada yaşarız. Ya da bir şekilde onu buraya getiririz. Ya da başka bir dok..."

"Anne babam tamamen iyileşti sanırım," dedim ve uzayacak cümlelerini kesip attım. Ecevit'in dün gece güzelce sardığı elimi açmıştı, içine ağlıyordu. Ne yersiz davranıyordu böyle, farkında değildi. "Benimle uğraşmaya başladın yine."

"Özür dilerim," dedi ve elini yanağıma koydu. "O an çok acı çekiyordum, ne söylediğimi bilmiyordum."

Bir an, sahici bir an neden özür dilediğini ve hangi andan bahsettiğini hatırlayamadım. Artık annemle aram kronik bir şekilde bozuktu. Bu spesifik bir olaya dayanmıyordu sanki. Hatırlamaya çalıştım boş gözlerle. "Firuze bana öyle bakma, özür dilerim," dedi yeniden. Bakışlarım onu kahretti. Böylesine içi boş gözlerde ne gördü bilmiyordum. "Babanın yaşadığından bile emin değildim. O an bir gürültü duymak, sizin kavganızı dinleme..."

"Her neyse anne," dedim ve olayı da hatırladım. Ben onu teselli ettikten hemen sonra Bülent'le olan kavganın ortasına geçip bana saldırmasından bahsediyordu.

"Her neyse değil," dedi. Pamuk çıkardı ve üzerine renksiz bir sıvı döktü. "Yemin ederim çok pişman oldum. Sen beni teselli eden, elimi tutan tek çocuğumdun. O ana kadar hiç kimse saçlarımı okşamamıştı benim." Gözlerimi yumdum ve acı ağzımdan ses olarak dökülmesin diye bekledim. "Firuze elin dikişlik."

"İstemiyorum. Bir an önce kapat yarayı. Neden açtın ki zaten?"

"Özür dilerim," dedi ama elim için değildi. Anlayabiliyordum. "O an sorguların suallerin bende patlama yarattı. Öfkem sana bile değildi. Babanaydı. Babanın yaptığı işeydi ama..."

"Ama benden çıkardın."

"Dilin seni öldürecek," dedi. Gülümsedim. Benden özür dilerken bile bana hak vermiyordu.

"Sessizliğin öldürmesinden iyidir."

Tek tek parmaklarıma dokundu. Hissettiklerimi sordu. Eski bir doktor olarak, ne yapması gerektiğini biliyordu. Sanırım verdiğim tepkiler, elim için korktuğu ihtimalleri öldürdü. Yara derindi ama temizdi sanırım. "Duş alacağım, poşet mi sarayım yoksa eldiven mi?"

"Ben sana yardımcı olurum," dedi yaşlarını silerken. Topuklu ayakkabılarının üzerinde doğruldu ve bu kez o saçlarımı okşadı. "Ben

yıkarım kızımı."

"Anne o kadar düşkün değilim," dedim kaşlarımı bükerken. "Kendim yıkanabilirim. Sadece soru sordum. Lütfen cevaptan fazlasını verme bana." Saçlarıma sayısız öpücük konduruyordu. Sevmeye çalışıyordu beni. "Dün gece bu pansumanı sana kim yaptı?" diye sordu. Evet tek elle yapamayacağımı fark edebilirdi. Yanıt vermedim. "O adam mı?" diye sordu.

"O adam diye bahsedeceğin herkesin adını bildiğini düşünüyorum."

"Sana zarar veriyor."

Gülümsedim. Bu cümleyi anne ve babamdan duymamalıydım. "Herkes gibi mi yoksa sizin kadar değil mi demeliyim?"

Sorduğumu görmezden geldi, "Soğan kokuyorsun," dedi açıkça. İşine gelmeyen her cevabı almazdı. Soru kendisine ait olsa bile sahiplenmezdi.

"Soğanlı menemen yedim."

"Sabah sabah... Mide bulandırıcı. Hiç senin yapacağın bir şey değil."

"Hayatımda yediğim en güzel menemendi," dedim yerimden doğrulurken. O da peşimden geliyordu biliyordum. Sabahlarca o menemeni yiyebilirdim.

"O adam senin beklediğin adam değil Firuze," demeye kalktı. Adımlarımı hızlandırdım. Ecevit'le günlerdir öyle şeyler öğreniyorduk ki annemin romantizm kokan cümlelerine tahammül edemedim. "Gözünün önünde senin yaşantına uygun insanlar var, görmüyorsun."

"Anne sus artık," dedim yalnızca. Odaya vardım girmesine izin vermedim. Tatlı bir düşteydik sanki onun için. Ya da 15. Yüzyılda. Bense on beş on altı yaşlarında bir soyluydum. Günlerim romantizm akımının parçası olmakla geçiyordu sanki. Annem gerçeği farkındaydı. Yokmuş gibi davranarak önce kendini sonra beni kandırmaya çalışıyordu. Kilitlediğim kapıya vurdu. "Eldiven tak ve lastik tokaları üst üste bileğine geçir. İşin biter bitmezse hepsini çıkar. Kan dolaşımına zarar verir."

Önümdeki ceketi açtığım an sutyenimle kaldım. "Ve ilk fırsatta rica ediyorum dişlerini fırçala. Kapıyı açarsan da banyoya girmesem bile çıktıktan sonra saçlarını taramak istiyorum," dedi. Yanıt vermedim ama o olumsuz cevabı duydu. Topukları yere vura vura ayrıldı koridordan. Gidişini bekledim. Dediğini yaptım, elimi korudum sudan. Sırılsıklam oldu sandım pansumanım ama hayır ıslanan tek şey eldivendi. Kaynar diyeceğim kadar sıcak suyla yıkandım. Banyodan çıktığımda saçlarım taranmıyordu. Uzun zaman olmuştu onları adam akıllı taramayalı. Kendimi zorladım ve taradım. Bu aralar çok insan içine çıkıyorduk. Ecevit üstü başı pak ve temizken bense bir o kadar dağınıktım. Bazen paspal, bazen dökuntülü, bazen ütüsüz. Kabanım önümü kapatıyordu ama saçlarımı ve yüzümü hiçbir şey kapatmıyordu.

Elimde ne kadar sprey varsa sıktım ve taradım. Çoğu yer açıldı ama arkada kalan bir kısım vardı ki kulaklığım gibi açılmak nedir bilmedi. Bir karmaşa vardı orada. Yoldum adeta ama yine de tam anlamıyla açılmadı. Pes ettim bıraktım. Yatak çarşaflarım temizdi, istediğim gibi yumuşatıcı kokuyordu. Bu koku, benim için değil ama içimde uyuttuğum o çocuk için paha biçilemezdi. Onu hiçbir pahalı koku bu huzurlu uykuya yatıramazdı. Islak saçlarımla yatağa yattım. Üzerimde alt üst takımlı bir pijama takımı vardı. Uzun zamandır bu kadar temiz olduğumu hissettim. Yatağın ortasında cenin pozisyonu aldım ve telefona baktım. Arama ya da mesaj yoktu. Gözlerimi kapattım. Herkesin işi vardı zaten. Bir L koltuk ya da bir yatağın ucu kadar rahat hissettirmedi bu koca yatak. Yine de uyuyabildim. Karnım tok sırtım pekti. Uzun saatler uyudum.

***

Ben hep, uykusunda hafif biri olmuştum. Yağmur damlasının cama çarpma sesi, bir kedinin miyavlayışı ya da penceremin önünde kanat çırpan bir kuş yeterdi uyanmama ve bir daha uyuyamamama. Yatağımın içinde titreşen telefon da beni biraz korkutarak uyandırdı. Bir hikâyenin ana unsurlarından çoğunu unuttum. Neredeydim, ne zamandı ve biraz da ben kimdim. Beni uyandıran aygıtı elime aldım ve ismi okudum.

Ecevit arıyor.

Aynı hikâyenin ana unsurlarından çoğunu hatırladım. Gözlerime kirpiklerim batıyordu, açıp kapattım ve pencereden gökyüzüne baktım. Hava kararmak üzere miydi yoksa hava aydınlanmak üzere miydi? Bu arada derede renk bir gün batımı mı yoksa şafak vakti mi seçtiremiyordu bana. Telefonu açmak önceliğim oldu. "Efendim," demek istedim ama sesimi kelimenin yarısından sonra bulamadım. Boğazımı zorladım, yutkundum, biraz öksürdüm. Senelerdir sigara içmiştim sanki.

"Uyuyor muydun?" diye sordu.

"Evet," dedim ama amacım kesinlikle buna devam etmek istediğim için değildi.

"İyi, uyanınca ararsın."

"Hayır hayır Ecevit kapatma," dedim hızla. Sesim daha gür çıktı. Neredeyse bir spiker gibi konuşacaktım kapatmasın diye. "Uyandım, kapatma. Bir şey mi oldu?"

"Sağ mısın değil misin, başına bir bela sardın mı sarmadın mı diye aradım. Yarın yola çıkacağız ya."

Yarın demese buradan nasıl korkarak kalkacağımı hayal bile edemiyordum. Az önce gün doğumdan şüphe etmiştim. Ya yarına kadar uyuyakalsaydım? Bensiz giderdi. Biliyordum. Beklemezdi bile beni.

"Sağım, başıma bela da sarmadım. Geldim, annem pansumanımı değiştirdi, duş aldım, dişlerimi fırçaladım, saçlarımı taradım sonra da uyudum." Neden bu kadar ayrıntı vermiştim, hiç bilmiyordum. Sadece söylemek istedim.

"Dün işgal ettiğin yatak rahat değildi herhalde bunca saat uyuduğuna göre."

"Rahattı Ecevit," dedim. Koltuk da rahattı yatak da rahattı.

"Değildi Firuze," dedi. Neyin yolunu kapatmaya çalıştığını anlıyordum ama izin vermeyecektim

"Rahattı Ecevit."

"Bir daha gelme evime," dedi beklemeden. Benimle çatışmak için alan bile tanımadı. Açıkça söyledi. Duymazdan geldim. "Yarın kaçta çıkacağız yola?"

"Dokuz gibi çıkarız."

"Tamam."

"Kahvaltını yap. Yolda mola vermem, gideceğimiz yerde yemene fırsat olur mu bilmiyorum."

"Sandviç yapayım mı bize?" O belki de kahvaltı yapacaktı. Yine de yapacaksam ikimize de yapacaktım ya da hiç yapmayacaktım.

"Kendin için yap," dedi.

"Tamam ikimize de yapacağım," diye anladım ve karşılık verdim. Hiçbir şey söylemedi. Kapatacaktı birazdan biliyordum. "Ben yarın atölyeye gelirim, oradan alabilir misin beni? Ya da istersen evine gelir..."

"Atölyeye gelmen kâfi."

Hali hazırda en mantıklısı buydu belki de ama yine de diğer ihtimali de sunmak istedim. Gözlerimi kapattım ve soluklandım. Kapatmadım ama konuşmadım da, "Diyeceğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

"İşlerini hallettin mi?" diye sordum merakıma yenik düşüp.

"Evet."

"Ne işin vardı ki?" diye sordum. İçimde utanç yoktu, utanılacak bir şey yaptığımı da pek düşünmüyordum. Sadece öğrenmek istiyordum. O nasıl bana sorduysa ben de sorabilirdim.

"Hesap soruyor," dedi. Bunu söylerken göğsünün nasıl daraldığını hissettim. "Allah'ım hesap soruyor. Kafayı yiyeceğim."

"Sadece soru sordum."

"Sorma Firuze " dedi. Başka da bir şey demedik birbirimize kapattık telefonu. Parmaklarımı açıp kapattım. Uyuşukluk hissediyordum. Avucumun içindeki acı da elimi hareket ettirmeyene kadar hissedilmiyordu. Telefonu yastığımın altına sıkıştırdım. Karnım aç değildi. Uyanmak için hiçbir sebep bulamadım. Birkaç kez kapım tıklatıldı. Tıklatışlar vurmaya evrilmeden elimden geldiğince yanıt verdim. Babamdı bir yerde gelen. Israr etti açmam için ama uykumun geldiğini söyledim. Annemin kesik olan elim için nasıl bir evham yarattığını tahmin edebiliyordum. Korktukları şeyi de biliyordum ama umurumda değildi. Belki de buydu babamın üzerinde kurmadığı o korkunç baskının sebebi. Korku onları durduruyordu.

Annem yemek için geldi sonra. Uykumdan uyandım onun kapıdaki sesiyle. Biraz huysuzlandım ve sesimi yükselttim. Bir kere daha uyandırılmaya niyetim yoktu. Saçlarım kurumuştu, boyları da uzundu yastığın üzerinde süzülüyorlardı. Biraz susamıştım ama kalkıp alacağım kadar değildi. Bir başkası daha gelmeye tenezzül etmedi ve ben tümüyle yeniden uykuya daldım. Alarm kurmayı da unutmadım ama ihtiyacım yoktu. Alarmdan önce uyandım.

Tam olarak nereye gideceğimizi, orada insanlarla konuşabilmek için ne olacağımızı bilmiyordum. Krem renginden bir pantolon aldım. Üzerimde yine aynı renkte v yaka, üzerime tam oturan, vatkalı bir ceket aldım. Altıma giymem gereken şey topuklu ayakkabı olsa da spor ayakkabı giyecektim. İçimden gelmedi topuk tıkırtılarını duymak. Saçlarım kendinden düzdü, düğüm olmuş yeri açmak için biraz çaba gösterecektim ama tam o sıra kapım yine çaldı. Bu sabahın ilk çalışıydı ama sabrım akşam bitmişti.

Bu kez ilerledim ve açtım kapıyı. "Ne var?" diye yükseldim kim olduğuna bakmadan. Kapının önünde İnci elinde bardakla bana gülümsedim. "Sana muzlu süt yaptım."

Bu kapıyı yüzüne kapatmayacağım tek kişiydi. "Gel," dedim yalnızca ve geçmesi için yolu açtım. Kapıyı ardından kapatsam da kilitlemedim. Benim için hazırladığı bardağa baktım. İçinde yulaf, fındık, muz ve süt olduğunu içmeden biliyordum ama canım hiç istemiyordu. Hem ben inip sandviç hazırlayacaktım bize.

"Ne kadar güzel olmuşsun," dedi beni izlerken.

"Teşekkür ederim, sen daha güzelsin."

"Hayır değilim," dedi ve omuz düşürdü. "Anneme çekerek hepimizin hakkını yedin. Bana ve abime hiçbir şey kalmadı."

"Bülent için katılıyorum dediklerine ama senin için katılmıyorum," dedim. İnanmadı bana. Evde adının hakkını veren tek kişiydi halbuki. Çok güzeldi. O kadar güzeldi ki bazen beni bu hayatta tutacak kadar güzel olduğunu düşünürdüm. Babam hep ölen halama benzediğini söylerdi. Bana göreyse İnci, babama dair hiçbir şeye benzemezdi.

"Saçlarının uçlarını maşalayayım mı?" diye sordu ama benden yanıt almadan maşayı çoktan prize taktı. "Annemin kuaförü de gelecek birazdan. İstersen ona da maşalatabiliriz."

"İnan hiç gerek yok. Senin yapmana da İnci. Düzler zaten kalsınlar."

"Hayır ya olmaz. En son sergi gecende böyle güzel giyinmiştin,"

"Çok açık sözlüsün."

"Güzel derken özenli. Tamam ya bakma öyle. Annem hep bir sanatçı dağınıklığı olduğunu söyler sende. Kafanın içine o kadar dikkat kesilirsin ki dışının dağıldığını görmezsin. Kabul edelim abla bunu. O kadar yanlış değil. Sen sadece çok güzel olduğun için göze batmıyor. Ben bu kadar salsam,"

"Allah aşkına saçmalama da maşala şu saçlarımın uçlarını," dedim. Gözümde kendini görmüyordu ve bu yaşları onun için güzellik standartlarının farklı bir evrede olduğu yaşlardı. O da yetmiyordu Aylin Akın gibi bir kadın tarafından büyütülüyordu. Annem şekilci bir kadındı. Muzlu süte cam bir pipet batırmıştı. Çok hareket etmeden ona uzandım ve bir yudum aldım. O ısrar etmeden ben bir iki yudum almalı, içiyormuş gibi yapmalıydım.

"Biriyle mi buluşacaksın bugün?" diye sordu. Aynadan ona bakıyordum.

"İşim var."

"Peki," dedi yalnızca. Sesinin tonundan yine bilirdim bu sorunun devamının geleceğini. "Hayatında biri olsa bana söyler miydin abla? Ben söylerdim sana biliyor musun?"

"Annem mi gönderdi seni yanıma?"

Bunlar İnci'nin bana soracağı sorular değildi. İnci benim mutluluktan uzak bir hayat sürdüğümü biliyordu. Benimle böyle konular hakkında konuşmayacağını da bilirdi. "Hayır yalnızca merak ettim."

"Hayatımda biri yok. Olma ihtimali de düşündüğüm ya da düşünebileceğim bir duygu gibi gelmiyor bana. O yüzden bu sorunun cevabını bilmiyorum."

"Ama her insan doğar, büyür, yaşar ve evlenir," dedi. Ona bunca saydığı şeyden yalnızca birini yapabildiğimi söylemek isterdim ama sustum. Aynadan kendime baktım. *Bazı insanlar doğar, büyümeden ölür.* "Annem seni dolu dolu yaşanacak bir aşkın iyileştireceğini düşünüyor biliyor musun?" dedi sessizliğime karşılık. Güldüm.

"Annem başka bir evrende dünyaya gelseydi kesinlikle romantizm yazan ve çok satan bir yazar olurdu."

"Neden yalnızca romantizm kitaplarında mı olur söylediğim bir aşk?" diye sordu. Kelimelerimi dikkatli seçmeye çalıştım. Benim hayatım gibi değildi onun hayatı ve benim geleceğim gibi olmayacaktı onun geleceği. Onun o tüylü pembe kalemiyle yazdığı hiçbir noktaya siyah mürekkep bulaştırmaya hakkım yoktu.

"Elbette hayır ama herkes o kitaplardaki gibi âşık olmaz ölmeden. Annem bu ayrıntıyı kaçırıyor. Burası tümüyle kurgu. Umarım sen bir kitaptan fırlamış bir aşkı yaşarsın."

Kaldı ki annemin de öyle bir aşk hayatı yoktu. Babam annemi tek bir gün bile hak etmemişti. Annem her ne kadar pişman olmasa da evliliğinden, ben emindim ki babamla yapmadığı bir evlilikten çok daha mutlu olacaktı.

"Kendini de kat. Umarım sen de yaşarsın."

"Ben yaşamak istemiyorum," dedim. O duraksamadı ama ben kendimle göz göze geldim.

"Sana bir şey söyleyeceğim ama kızma," dedi. Saçlarım çabuk şekil alır, çabuk da bozulurdu. Hızla yapıyordu, izliyordum.

"Kızacağım bir şeyse söyleme."

"Alparslan ab..."

Dehşetle büyüdü gözlerim ve saçlarımı aldım ellerinden. "Tamamlama İnci," dedim yalnızca. Elindeki maşaya da uzandım. "Teşekkür ederim ama bu sohbet fazla annemceye kaçıyor. Duymak istemiyorum senden bunları."

"Sana nasıl baktığını hiç görd-"

"İnci sinirleniyorum," dedim açıkça. Eline getirdiği bardağı tutuşturdum ve beden dilimi kapıya yönelttim. "Annem ve babam büyük kızımız evlenmedi depresyonuna girdiyse lütfen onlara ilet. Seve seve ayrı eve çıkarım," dedim. Bu tümüyle boş bir söylemdi. Ben bunun da savaşını zamanında çok vermiştim ama elim boştu. Bu tümüyle Alparslan lehine yapılan bir çalışmaydı. Sahi babam işin içinde miydi? Bilmiyordum ama annem tümüyle merkezdeydi. O kafasındaki romantizm dünyasında beni bir başka adamın iyileştireceğini sanıyordu. Annem farkında değildi. Annem benim neyle savaştığımı, kalbimi ve beynimi farkında değildi. Annem senelerdir benimle büyüyen vicdan azabını bile anlamamış bir kadındı.

İnci'yi bir şekilde çıkardım odadan ve tekrar girmesin diye de kapıyı kilitledim. Üzerimde kurmak istedikleri şeyin adı mecburiyetti. Annemi tanıyordum. Annemin amacını da seziyordum. Maşayla arkadan birkaç tutam saçı daha yaptım ama devam etmeden fişi çektim. Göz altlarıma ve kapaklarıma kapatıcı sürdüm. Dudaklarımı nemlendirdim ve yanaklarıma yüzümdeki solgunluğu alsın diye allık sürdüm. Üzerimdeki ceketten vazgeçtim, boğazlı krem bir kazak giydim. Altıma da beyaz spor ayakkabılarımı geçirirken üzerime siyah yün bir kaban aldım. Kolyemi çıkardım boğazlı kazağımın içinden mutfağa gidene kadar kutup yıldızının uçlarıyla oynadım. Zeytin ezmeli ve beyaz peynirli bir sandviç hazırladım annem tepemdeyken.

Nereye gittiğimi sordu, kime hazırlandığımı sordu, sandviçin sahibini sorguladı. "İnci'yi kafanda kurduklarına karıştırma. Atölyede olacağım, beni de rahatsız etme," dedim yalnızca. Sandviçim ve küçük çantamla çıktım evden. Sinirden portakal sıkmayı bile unuttum. Ecevit'e mesaj attım, atölyeme yaklaştıkça bir gündür uzaklaştığım hayatımı hissettim. Yine ön taraftan girdim atölyeme. Tüm perdeleri çektim. Yerde kurumuş kan lekelerim vardı. Ecevit gelene kadar kalan camları ve kan lekelerini temizledim. Bir kısmını kanımla boyadığım tablo yarım kalmıştı. Onu kaldırdım ve yüksek bir alana koydum. Devam edecektim. Kanlanmış paletimi yıkadım. Krem rengi üstüm ıslandı. Yer yer kirlendi. Bu kadardı işte. Benim temizliğim paklığım bu kadardı. Elimden daha uzun süreler gelmiyordu.

Ecevit'in geldiğine dair bir mesaj aldığımda arka yerden çıktım. Olabildiğince az yere temas etmeye çalıştım ama olmuyordu. Üzerimdeki siyah kabanı olabildiğince kapattım kıyafetime. Duvara tek elimle tırmanmam gerekiyordu. Yapardım ama sandviçlerim vardı. Onlar düşmesin isterdim. Önce yükseldiğim yerde onları koydum duvarın üzerine. Sonra zorlukla tırmandım. Başlardaki kadar zorlanmıyordum artık. Hem küçükken de çok tırmanırdım hem de yaralı omzumla tırmanabilmek zamanında bana müthiş bir cesaret vermişti. Çıkana kadar pantolonumu kirlettim ama en azından paçalarıydı kirlenen nokta. Ecevit'in arabasını aradı gözlerim. Az ötedeydi, arabanın içinden bana bakıyordu. Elimi salladım göz göze gelsek de. Hareketsizce beni izledi. Gelseydi sandviç torbasını verecektim. Yine elimi salladım sonra da gelmesi için bir işaret yaptım duvarın tepesinde. Ayaklarımı aşağı doğru salladım ve oturdum duvara.

"İnsene Firuze," dedi bana yaklaşırken.

"Sandviçleri al, düşmesin onlar."

Poşeti aşağı doğru uzattım ve almasını bekledim. Önce poşeti sonra çantamı aldı ve çantayı poşetin içine koydu. Bacaklarıma doğru uzandı. "Ben atlayabilirim," desem de tuttu bacaklarımdan. Kendimi öne doğru ittim ve yavaşça bırakmak istesem de Ecevit'in acelesi vardı. Tekte çekti beni. Omuzlarına tutunana kadar ben çok çekti indirdi beni. "Seni beklersek," dedi önden giderken.

"Elim yaralı diye yavaş inmek istedim," diye açıkladım. O hatırlamazdı ama küçükken hep ondan daha hızlı tırmanır ondan daha hızlı inerdim. Ve ondan daha çok da düşerdim. Poşeti arka tarafa koydu ve kemeri bağladı. Ben de aynı şekilde bağladım kemerimi. Kabanımı çıkardım ve arkaya koydum. Üstüme baktı. "Hayırdır avukat kıyafeti mi?" diye sordu.

"Belki avukat belki öğretmen. Bilmiyorum ne lazım olursa," dedim yalnızca. "Kahvaltı ettin mi?"

"Etmedim."

"Ben de etmedim. Bize sandviç hazırladım."

"Aç değilim ye sen."

"Ben de aç değilim," dedim. Keşke bir termosa çay doldursaydım. İçer miydi bilmiyordum ama keşke koysaydım da getirseydim. Arabayı çalıştırana kadar ters ters bana baktı. En az bir iki saatlik bir yolumuz vardı. Sanırım hiç konuşmamam gerekiyordu. Benimle sohbet etmek isteyeceğini hiç sanmıyordum. Önüme döndüm ve ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Yeni bir şeyler buldun mu?" diye sordum.

"Buldum."

"Ne buldun?"

"Arşiv taraması yaptım. O dönem bu konuyla alakalı haberlere baktım. Çocukları nasıl kaçırdıklarına, kaçırıp ne yaptıklarına, mağdur ailelere... Çete çökertilse de bulunmayan tam yirmi sekiz çocuk var. Melike'yi onlar kaçırdıysa yirmi dokuz."

"Bulunmayan çocuklar varsa çete çökertildi diyebilir miyiz?"

"Bilmem Firuze. Devlet öyle diyor, bir babana sormak lazım," dedi. Çok isterdim babama bu soruları sormayı, her şeyi kolaylaştırmayı ama benim babam buradaki her şeyin tek sebebiydi. Cevap vermedim. "Sözde çete çökertilmiş. Çete lideri ortalıkta yok. Başını ezmeden çeteyi çökerttik diye

dosya kapatılmış. Siyasi bağlantılar olabilir işin içinde. Bazı çocukların kimlikleri değiştirilmiş."

Dudaklarımı soymaya başladım. Siyasi bağlantılar lafı ilk kez beni korkutmadı. Doksanlardan bahsediyorduk. O dönem kimler baştaydı hatırlamak istemedim. Bu bağlantılar güçlü ve büyük bağlantılar mıydı? Yoksa daha küçük müydü? "Biz şimdi gidince tam olarak o aileden neyi öğrenmeye çalışacağız?"

"Herhangi bir şeyi ya da her şeyi. Neyin işimize yarayacağını elimize geldikten sonra anlayacağız. Kaybolan çocuk şu an yirmilerinin başında. Aklında kalan her şey bizim işimize yarar."

Başımı salladım ve yola baktım. Kafamın içinde birden fazla kez bir konuşma çevirdim. Beğenmedim baştan aldım. Soracağımız en etkili soruları düşündüm. Alacağımız cevapları düşündüm. Gideceğimiz eve alınmazsak ne yapabileceğimizi düşündüm. Kovulursak ne yapabileceğimizi düşündüm. Ecevit'e baktım sonra. Acıktın mı diye sormak istedim ama kızacağını bildiğimden sormadım. Sonra bir zaman sonra o, yola çıkalı neredeyse kırk dakika olmuştu. "Yesene sandviçini Firuze," dedi.

"Sen de yiyecek misin?" diye sordum. Bunu anlamasını beklemezdim ama gerçek buydu. O yemediği sürece çıkarıp yemeyecektim.

"Ya bizim göbek bağımız bir mi kesildi?" diye sordu. Başımı kaldırdım ve ona baktım. Hatırladı mı diye onu izledim. Ses seda çıkmadı ikimizden de. Annesinin bizim için söylediğini de mi hatırlamıyordu? Bazen o kadar bazı şeyleri beraber yapmak isterdik ki annesi isyan ederek bize bunu sorardı. "Sizin göbek bağınız bir mi kesildi?" derdi. Bize kızdığını düşünürdüm ama göbekbağı ne onu bile bilmezdim. Parmağımın ucuyla göbek deliğime dokunurdum. O kızgın olduğunu düşündüğüm güzel gözler bana gülümserdi. Saçlarımı okşardı.

Parmağım yine göbek deliğime gitti. Gülümsedim. "Hatırlıyor musun?" diye sordum. Annesiyle olan herhangi bir şeyi içinde ben bile olsam unutmaz diye umdum. Gözlerini yoldan çevirmedi ve "Neyi Firuze?" diye sordu yalnızca. İki dudağım birleşti, çenem büzüldü ve göbek deliğimdeki parmağımı çektim. Başımı salladım yalnızca. Ondan annesiyle ilgili bir

anıyı çalmışım gibi hissettim. Leyla Tarhan beni çok severdi. Onun bir kızı, o yaşarken hiç olmamıştı. Bazen bana *keşke senin gibi bir kızım olsa* derdi . *Çocukların duası kabul olur, bana dua et olur mu,* derdi. Ettiğimi hatırlardım. Çok aklıma gelmezdi ama gelince küçük ellerimi açıp dua ettiğimi hatırlıyordum. Melike'yi ilk öğrendiğinde *ben sana dua ettim biliyor musun Leyla teyze* demiştim. Sarılıp öpmüştü beni. *Ben de sana hep dua edeceğim* , demişti.

Leyla Tarhan'ın dua ettiği kız ve ailesi, kızı ve ailesinin hayatını mahvetmişti.

Dilimi damağıma bastırdım ve önüme döndüm. "Boş ver," dedim yalnızca. Hatırlamasın istedim zaten. Leyla teyzeyle yaşadıklarımız çok daha azdı. Biri bile azalmasın isterdim zaten. Ben bile zorlukla hatırlıyordum. Hüseyin amcayla olanlar hep daha fazlaydı. Mesela senelerdir hiç aklıma gelmemişti Melike için dua ettiğim. Çocukların duası gerçekten kabul oluyordu sanırım. Şimdi aynı çocuk, Melike'yi bulmak için dua etmeliydi. Annesi istemezdi muhtemelen ama artık. Nefret ediyordu Leyla Tarhan benden. Yüzünü pek anımsamıyordum artık ama emindim ki yaşadığı yerde bana lanet etme şansı varsa ediyordu. Ailem hiç acı çekmiyordu, benim acım onun içini az da olsa ferahlatıyor muydu? Ferahlatsın isterdim. Çektiğim acı dört kişilik miydi? Belki daha fazlasıydı. Yeter miydi onun için? Muhtemelen yetmezdi ama elimden geleni yapacaktım. Onun içi biraz ferahlasın diye bile. Oğlu göremezdi çektiğim vicdan azabını ama o görebiliyordu biliyordum.

"Niye ağlıyorsun Firuze?" dedi hiddetle bir ses. Yüzümü cama çevirdim ve hızla yaşlarımı sildim.

"Ağlamıyorum".

"Bir de yalan söylüyor..." diye söylendi kendi içinde. Hiç tahammül edemiyordu.

"Aklıma biri geldi ya, ağlayamayacak mıyım ben istediğim zaman?" diye sordum aynı hiddetle. Üste çıkmazsam, daha çok ağlayacaktım.

"Kim geldi aklına?" diye sordu. Tahmin edebiliyordu, biliyordum.

"Boş ver," dedim yalnızca. Annesini düşünmemi istemezdi biliyordum. Babasının adını ağzıma almamı bile etmiyordu.

"Ben boş vereceksem, sen de ağlayacaksan düşünme o zaman," dedi açıkça. Bu annemi aklından çıkar demekti. "Kimi düşünüyorsan düşünme." İsim vermediğim için açıkça üstüme gelmiyordu.

"Buna sen karışamazsın," dedim ben de vermediğim ismin cesaretiyle. "Düşündüklerime ve hissettiklerime karışamazsın."

"Haddini bilsin o zaman düşündüklerin de hissettiklerin de."

"Buna da ben karışamam." Karışmak gibi bir isteğim de yoktu zaten. Arabanın hızını arttırdı. Ona isim vermedim, o da istediği her şeyi söylemedi. Burnumu çektim ve yola baktım. Mendilim yoktu. Ellerimle sildim. Ağlamak istedim ve ağladım da. Ne yapabilirdim ki? Ağlamak istiyordum. Gülmemize ket vurmayan ama ağlamamızı engellemek isteyen bu düzenden de nefret ediyordum. Ağlamama oyunu da oynamak istemedim. Yol da bitmiyordu zaten. Sandviçlerimizi yemedik. Ağlamam durunca kirpiklerimi kuruttum.

Öyle ya da böyle aradığımız yere vardık. Kapının önünde sandalyeler vardı, bir an düğün var sandım. Hayır çalgı çengi yoktu. Dua sesleri duydum. Cenaze var diye korkarak indim arabadan. Ecevit'in elindeki adrese baktım, kapı numarası tutuyordu. "Cenaze mi var?" diye sordum. Ecevit bir bu eksikti der gibi inceliyordu ortalığı. "Umarım yoktur," dedi yalnızca. Geldiğimiz yerde apartmandan çok bahçeli müstakil evler vardı. En yüksek evse üç katlıydı gördüğüm kadarıyla. Ecevit oturan adamlara doğru ilerledi.

"Selamın aleyküm," dedi.

"Aleykümselam," dediler toplu bir şekilde. Bize çevrildi gözleri. Üstümüzü başımızı incelediler. "Mevlüde mi geldiniz?" diye sordu bize daha yakın oturan adam. Omuzlarım rahatladı. En azından ölüm değildi.

"Evet," dedi Ecevit. "Acarların evi değil mi burası?"

"Evet evet doğru. Merhumenin birinci yılı. Allah rahmet eylesin. Buyur geç, hanım kızımız da yukarı çıksın. Bir çay isteyeyim ben. Daha yemeği dağıtılmadı."

Ecevit'e bir adım daha yaklaştım. Tek başıma çıkmak istemiyordum yukarıya. Kim öldü onu bile bilmiyorduk hem. "Ben bir yukarıya da selam vereyim sonra inerim. Bu arada merhumenin adı neydi? Biz biraz uzaktan geliyoruz,"

"Hamza."

"Yasin'in neyi oluyordu?" diye sordum bu kez. Elimizdeki tek isim Yasin Acar'dı. Adam bana baktı. Yanlış bir şey mi sormuştum?

"Dedesi oluyor da siz kimdiniz?" Kalbim küt küt atmaya başladı. Böyle sorulara verecek cevabım yoktu. Arabada mevlit okutulan bir eve geleceğimi hiç düşünmemiştim.

"Biz Yasin'in okuldanız," dedim hızla. Biraz sakin olsaydım Ecevit daha makul bir şey söyleyebilirdi aslında. Arkadaşı diye özellikle söylemedim. Yaşımız büyüktü. Adam beni işaret etti.

"Hoca mısın sen?" diye sordu. Gözlerimi kırpıştırdım. "Evet," diye geveledim. "Ben hocasıydım. Geçen sene öldüğünde ben de yanındaydım. Çok zor atlattı. Mevlide davet edince de gelelim dedik."

Adam yerinden ayaklandı "Hocam," dedi bana. Dehşetle Ecevit'e bakmamak için zor tutuyordum kendimi. Ne hocasıydım ben? Branşımı bile bilmiyordum. "Hoş geldiniz. Deseniz ya en başından. Ben eşlik edeyim buyurun."

"Yok yok," dedim hızla. "Lütfen oturun. Şimdi ayıp böyle bir günde göz önünde olmak. Biz girip çıkacağız zaten. Çok teşekkür ederiz, çok incesiniz. Burasıydı değil mi kapı? Gel Ecevit, oturun lütfen," dedim ve Ecevit'in kolunu tuttum. Adam neyse ki ısrar etti.

"Evet orası. Siz söyleyin Yasin'in okulundan olduğunuzu. Annesi hemen oturtur sizi bir yere," dedi. Hızlı hızlı eve yürüdük. Ben koşacaktım

neredeyse.

"Yavaş hoca," dedi Ecevit. "Biraz daha zorlarsan insanlar beden eğitimi hocası olduğuna ikna olacak," dedi.

"Alay etme."

"Böyle bir yalana ihtiyacımız olduğunu hiç sanmıyordum."

"Ben de! Ağzımdan çıktı ne yapayım. Ne yapacağım ben şimdi?"

"Hocalık," dedi gülerek ve ilerledi. Kapıda ayakkabılarımızı çıkardık. Kimse bizi sorgulamadı zaten. İçerisi çok kalabalıktı. Bir yerde sadece kadınlar oturuyordu bir yerde sadece erkekler. Orta alan karışık sayılırdı. Sanırım sığmamışlardı. Ayrı oturamazdık, bu orta yerde oturmalıydık. Kadınlar tesettürlü olmasa bile başını örtmüştü.

"Ecevit sanırım eşarba ihtiyacım var," dedim. Ortalığa bakındı. "Elbet biri görüp uzatacak," dedi. Küçük bir boşluğa geçtik. İki sandalye en köşede yan yanaydı. Dediği de oldu, aniden bir kadın yanıma yaklaştı ve beyaz uçları işlemeli bir şal uzattı. Ecevit'e baktı. "İçeride bir kişilik yer açıldı," dedi ve erkeklerin oturduğu yeri gösterdi.

"Ben geçerim birazdan," dedi yalnızca. Ne yapacağımızı şaşırmıştık. "Burada oturmamda bir sakınca var mı?"

"Oraya geçseniz daha uygun olur," dedi kadın yalnızca nazikçe. Beyaz şalı hızla saçıma örttüm, kadın bizden uzaklaştı ve gidip başka bir köşeye oturdu. Burada oturan erkeklerin hiçbiri de Ecevit kadar büyük değildi zaten. "Sakın kalkma."

"Bir daha derlerse kalkmak zorundayım."

"Tamam ben de geleyim o zaman." Stresle şalı biraz geriye itmeye çalıştım ama çok ittim. "Düzgün ört Firuze," dedi ve saçımı kapatacağı kadar çekiştirdi.

"Daha önce hiç mevlide gitmedim."

"Ben çünkü her hafta birinin mevlidine katılıyorum. Ayrıca nereye geliyorsun sen? Beraber oturabilsek ben burada oturacağım zaten, seni de oradan çıkarırlar."

"Çıkaramaz kimse beni," dedim inatla. Gitmesin istiyordum. Ne yapacaktım burada? Biri bana bir şey sorsa tek bir şey bile bilmiyordum. Ellerimizi önümüzde bağladık. Kimse gelip tekrar bir şey söylemedi bize. Ben içimden dua ettim Melike'yi bulalım diye. Ecevit sessizce durdu. Belki o da dua etti. Sonra yemek dağıtıldı. Bir kabın içinde pilav vardı. Yanında şeffaf bir poşetin içinde iki tane tulumba tatlısı ve bir paket ayran. Ecevit ikimiz için de kaşık aldı. Kendi kabının üzerindeki ambalajı kaldırdığında "Yiyecek misin?" diye sordum. Neyi garipsediğimi garipsedi. Bana döndü ve baktı. "Evet? Sen yemeyecek misin?" Dudak büzdüm sadece. Pilava baktım. Etliydi. Ecevit bir kaşık aldı ve önüne baktı. Ben de kendi paketimi açmak istedim ama üstüm öylesine açık renkti ki üzerine bir şey koymaya çekiniyordum. Daha fazla kirlenmek ve pasaklı bir çocuk gibi dolaşmak istemiyordum. Ecevit fark etti zorlandığımı, kendisi aldı paketin üzerindeki ambalajı. Plastik kaşığımı da açtı ve pilavıma batırdı. "Ayran içmek istediğinde söyle," dedi yalnızca.

Kaşığın ucuyla aldım. Beklediğimin çok üzerinde çıktı. Tam yerinde pişmişti, tadı oldukça lezzetliydi. Kaşığa aldığım miktar arttı. O benden çok daha hızlı yedi nasıl bitirdiğini anlamadım. Ben daha yarısına bile gelememiştim. "Ayranımı açar mısın?" diye sordum. Sandalyenin yanına koymuştu kapalı paketi. Eğilip aldı ve bana uzattı. Birkaç yudum içtim ve iki bacağımın arasına sıkıştırmaya çalıştığımda izin vermedi, eline aldı. Tek elimle elimden bu kadar geliyordu. Sol elimi çok aktif kullanamıyordum. Parmak uçlarımla tutabiliyordum ancak. Rahatsız olmasın diye sık sık almadım elinden. Yiyebildiğim kadar yediğimde Ecevit'in kendi çöplerini koyduğu poşete uzanmak istediğimde "Bitirsene," dedi pilavımı işaret edip.

"Doydum."

"Bitir Firuze. Yazık günah," dedi. Bir lokma ekmeği israf ettiğini görmemiştim şimdiye kadar. Fazlasıyla hassastı bu konuda. "Ye çabuk onu. Hadi, bitir." Poşeti almamı engelledi. Pilavı yememi bekledi. Gırtlağıma kadar doldum yine de yedim. Öyle aldı elimden. Ayranımı da içtim. İkimiz

de tatlıya dokunmadık, onu torbanın içine koymadı. Biri geldi, çöpleri toplamak için onları ayrı olarak uzattı.

"Temiz, hiç dokunmadık," diye açıkladı. Bu hassasiyetinin geldiği yeri düşünmek istiyordum. Düşünürsem, cevabı bulursam bir daha nasıl yemek yerdim bilmiyordum. Kaçıyordum. Kaçmaya devam edecektim. Son bir kez daha dua okundu. İnsanlar yavaş yavaş dağılmaya başladı. Artık yavaş yavaş ev sahibini seçmeye başlıyorduk. Ortalıkta dolanan genç bir çocuk arıyordum ev sahibi olan ama göremiyorduk. Herkes o kadar kalktı ki ben ve Ecevit göze batmaya başladık. Annem yaşlarında bir kadının gözleri bize dikildi. Yabancı oluşumuz anlaşılmaya başlandı.

"Siz?" dedi kadın. "Yeni mi taşındınız?" diye aklına gelen ilk ihtimali sordu. Gelenlerin büyük bir çoğunluğu komşuydu. Ecevit'le sindiğimiz yerden kalktık. Bu kadar görünmezlik yeterdi zaten.

"Merhaba," dedim. "Allah kabul etsin öncelikle."

"Amin, Allah razı olsun," dedi kadın ama sorduğu soruya cevap arıyordu. Görüyordum.

"Yasin Acar'ın annesi misiniz?" diye sordu Ecevit. Kadın Ecevit'e baktı. Sanırım insanlar bizden rahatsız oluyordu.

"Evet de siz nereden tanıyorsunuz oğlumu?"

"Biz küçükken oğlunuzun kaçırılmasıyla alakalı bir mevzuyu konuşmak için geldik," dedi açıkça. Kadının yüzündeki irkilmeyi gördüm. Ecevit çok açıkça konuşuyordu ve çok hızlı ilerliyordu.

"Siz kimsiniz? Çıkar mısınız evimden? Ben bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi ve kapıyı sonuna kadar açtı.

"Sakin olun lütfen," dedim nazikçe. "Bakın biz," dedim ve soluklandım. "Gazeteciyiz," Sanırım burada en makul bu şekilde olabilirdik. Bunu arabada düşünmüştüm. Hazırlıklıydım. "Biliyorsunuz, o dönem çok büyük bir çete vardı. Çökertildi dense de yirmi sekiz çocuk bulunmadı. Şu an dosyanın yeninden açılması gündemde ama bunun için kamuoyu baskısı

lazım. Bağlı çalıştığımız gazetede bir haber dosyası açmak istiyor bu konuda. Hiçbir gizlilik asla ihlal edilmeyecek. Size söz veriyorum," dedim. Kadın artık yalnızca bana bakıyordu. Gözleri tedirgin, beden dili bize çok uzaktı.

"Sizi anlıyorum. Kimse böyle bir konuyu konuşmak istemez. Kimse böyle bir konuyu yeniden açmak istemez ama Türkiye'de tamı tamına yirmi sekiz mağdur aile var. Bunlardan biri siz de olabilirdiniz. Onlar sizden çıkacak birkaç cümleye muhtaçlar. Sadece birkaç basit soru soracağız. İstemediğiniz sorulara yanıt vermek zorunda değilsiniz, istemediğiniz soruları çizeceğim. Hiçbir şekilde özel bilgilerinizi de görmeyeceksiniz. Lütfen bize yardımcı olun."

Kadın renk atmıştı adeta karşımda. Nasıl büyük bir travmaysa bu hâlâ geçmemişti. Zorlamadan ikna etmemiz lazımdı. "İlk geldiğimiz aile siz değilsiniz. Sizden önce de gittiğimiz aileler oldu. Herkes sizin gibi başta istemedi ama o yirmi sekiz aileyi düşününce ikna oldular," dedi Ecevit. Artık o da gazeteciydi. Kadın yutkundu ve soluklandı.

"Nereden buldunuz evimi?" diye sordu.

"Biz gazeteciyiz," dedim. Umarım bu cevap ona yeterdi. "Lütfen hiçbir art niyetimiz yok. Bugün bulunmayan çocuklardan biri oğlunuz olsaydı onun için de çabalayacaktık. Çok vaktinizi almayacağız."

Başındaki eşarbı çıkardı ve köşedeki sandalyenin üzerine koydu. Göğsü daralmıştı adeta. "Bekleyin biraz, evde hâlâ misafirlerim var," dedi ve ayrıldı yanımızdan. Kadın odalardan birine giderken Ecevit'le göz göze geldim. Bana bakıyordu. "Ne oldu?"

"Hangi gazetedeyiz?"

"Ülke Burada. En tarafsız aklıma o geldi."

Başını salladı. Kadın bir şekilde kalan herkesi gönderdi, bizi de girmediğimiz odaya aldı. Ortalık dağınıktı, elinden geldiğinde biraz toparladı. Sonra iki bardak çayla geldi. "Biz mevlit olduğunu bilmiyorduk," dedim. "Kusura bakmayın."

"Önemli değil," dedi. Stresliydi görebiliyordum. "Bir an önce sorun ve gidin çünkü bu olay bizim evimizde konuşulmaz. Oğlum da çok rahatsız olur. Zor kendine geldi. Evimizi, mahallemizi bile değiştirdik."

"Anlıyorum," dedim. "Çok geçmiş olsun," diye ekledi Ecevit.

"Sağ olun. Hangi gazeteden geldiniz siz?"

Aynı anda anlaşmadan cevap verdik. "Ülke Burada." Kadın başını salladı. Tamam, gazeteci olduğumuza inanıyordu artık galiba. Çantamda küçük bir not defteri vardı, çıkardım kalemle beraber. Gazeteci olmak bunu gerektirirdi sanırım. Ecevit de telefonunu çıkardı ve ses kaydını açtı.

"Oğlunuzun kaçırıldığı günü hatırlıyor musunuz?" diye sordum. Kadın parmaklarını eğip büküyordu. Bu sorunun onun için nasıl tetikleyici olduğunu hissedebiliyordum.

"Evet. Oyun oynamaya çıkmıştı dışarı. Top biraz uzağa kaçmış. O gitmiş almaya. Arkadaşları bir daha gelmediğini söyledi. Bir yerden sonra eve gelmeyince babası çıktı. Yok bulamadı. Ben çıktım sonra. Bulamadık. Yer yarıldı da içine girdi sanki. Polise gittik. O dönem medyaya çok yansımıyordu bu olaylar. Yansıyordu da kapımıza gelecek kadar çok değildi. Öyleymiş."

"Ne kadar süre bulamadınız?" diye sordu. Diğer cevap uzundu ama bunu yazabilirdim.

"Üç ay," diye cevap verdi kadın.

"Peki o dönem, yaşadığınız yerde başka çocuk kaçırma vakası var mıydı?" Bir an önce öğrenmek istedikleri vardı. Kadının gözlerinin içine bakıyordu gözlerini kırpmadan. Kadının üzerinde bir baskı kuruyordu, cevap vermeme ihtimalini kaldırmak istiyordu ortadan.

"Oğlumdan önce olmadı."

"Oğlunuzdan sonra?"

"Bilmiyorum. Biz taşındık zaten oradan. Bizden sonra ne oldu bilmiyorum."

Ecevit'in sonraki sorusunu tahmin ettiğim için araya girdim. Kadının bizi kovmaması için yumuşak gitmeliydik. "Peki oğlunuz nasıl bulundu? Ne şekilde bulundu? Yanında başka biri var mıydı?"

"Siz de gazeteci misiniz?" diye sordu Ecevit'e bakarken. Ecevit bir yargıç gibi soru soruyordu.

"O stajyer," dedim ve Ecevit dahil herkes bana baktı. Gülümsedim. "Yani yanlış anlamayın kesinlikle, sert bir şekilde sormuyor bu soruları. Mizacı öyle. Henüz stajyer olduğu için de bu durumu çok ayarlayamıyor henüz. Toyluğundan." Ecevit güler gibi oldu. Ayağına dokundum, başını salladı.

"Gerdiysem sizi kusura bakmayın. Firuze Hanım doğru söylüyor," dedi. Stajyer gibi konuştu bu kez.

"Estağfurullah," dedi kadın. "Oğlum kaçtı ellerinden. Kaçırdıkları çocuklara ilk bir iki ay sokağa çıkarmıyorlarmış. Eğer dilendireceklerse tabi. Sonra yavaş yavaş dilendirmeye başlıyorlar. Oğlum kaçıyor ellerinden. O da çok hatırlamıyor. Hatta çoğu şeyi hatırlamıyor. Senelerce tedavi oldu. Allah belalarını versin. Üç ayda oğluma bunu yaptılar. Sadece üç ayda. Mezarlarında cayır cayır yansınlar," dedi kadın. Bahsettikçe gözbebekleri büyüyordu.

"Eğer dilendireceklerse tabi dediniz. Dilendirmekten başka ne yapıyorlar kaçırdıkları çocuklara?" Benim gözümden kaçan cümleden bir soru çıkardı. Kadın gözümüzün önünde daha da kötü bir hale geldi.

"Bilmiyorum tam olarak ama," dedi ve ellerini dizlerine bastırdı. Ağzından hunharca beddua yükseldi. "Duyduğuma göre çocuğun yaşı, cinsiyeti, sağlığı... Her şeye göre değişiyormuş. En işlerine yaramayacak çocukları dilendiriyorlarmış. Diğer çocukları bilmiyorum. Hayal bile edemiyorum. Oğlum bulunduktan sonra üç yıl boyunca hiç konuşmadı," dedi kadın acıyla. "Senelerce rüyalarıma girdi neler yapabilecekleri."

"Peki bebekleri? Bebekleri kaçırıyorlar mıydı?"

En işe yaramaz çocukları dilendirmek. Bu ne demekti böyle? Bir çocuk ne işlerine yarardı? Bir bebeği dilendiremezlerdi.

Kadın acıyla feryat etti adeta. Kadının huzurlu uykularını ondan alıyorduk. Görebiliyordum. "O dönem bazı zenginlerin hasta çocuklarına organ bağışı yapıldığını duymuştuk," dedi kadın ve neredeyse bütün ipleri kopardı. Ecevit'le aynı anda irkildik. Ecevit'in bacağına dokundum sakin olması için. Tek yapabildiğim bu oldu. "Ciğerimizi yaktılar," dedi kadın ve kalbinin üzerine vurdu. "Ciğerimizi yaktılar. Annelerin ciğerlerini yaktılar."

"Size su getirmemi ister misiniz?" diye sordum. Adeta titriyordu.

"Ne soracaksanız sorun ve gidin."

"Oğlunuz konuşmaya başladığında ya da konuşmadan önce bir şeyler çizdi mi? Çete çökertildi ama çete liderinin bulunmadığı yazıyor. Bu haber doğru mu?"

Kadın gözlerini bana dikti. "O şeytan kimlere kimlere yataklık yaptı. Onu kurtardılar," dedi. Zenginlerden bahsediyordu. Çok zenginlerden. Burada zengin sıfatıyla oturan bendim ama benim bile aklımın almayacağı zenginlerden. "Ülke içi bir durum değildi bu. Dubai'den bağlantıları çıktı bunların. O şeytanı kurtardılar. El birliğiyle sakladılar. Devlet bile bulamadı. Olan çocuklara oldu. Kaç annenin ciğerini yaktılar. Benim oğlum üç yıl konuşamadı," dedi. Kadın iyi değildi. Televizyon sehpasının altında bir kolonya vardı. Kalktım aldım ve kadının eline döktüm. İtiraz etmeden kokladı. Ecevit adeta kilitlenmişti. Kadını izliyordu öylece. Kafasında dönenleri tahmin edebiliyordum.

"Peki bu çete liderini çocuklar görüyor muydu? Oğlunuz bir şey söyledi mi?"

Kadın nefeslendi, kolonya iyi geldi sanırım. Kalktığım yere geri oturdum. "Hep aynı resmi çiziyordu psikoloğunun yanında. Bir tane adamı hep aynı çiziyordu. O olduğunu düşünüyorduk hep. Başka bir şey bilmiyor..." Kadının cümlesini anahtarla açılan kapı sesi böldü. "Anne," diye bir ses geldi odanın dışından. Kalbim öyle bir hızla atıyordu ki artık sesi kulaklarıma çarpıyordu. Hissediyordum, bu çocuk oydu. Annesine seslene seslene geldi içeri. Bizi beklemediğinden olacak kapı önünde duraksadı. Önce bize sonra annesine baktı.

"Misafirler gitmedi mi?"

"Yasin," dedi kadın ve kalktı yerinden. Ecevit'le göz göze geldik. Kadın gitti oğlunu bir küçük oğlan çocuğu gibi öpüp kokladı. "Gazeteden gelmişler. Bu küçükken çocukları kaçıran çete için araştırma yapıyorlarmış." Çocuk annesi kadar keskin duygulara yer vermedi yüzünde ama nasıl gerildiğini gözlerimle gördüm. Ecevit durmadı yerinden kalktı. "Selamın aleyküm. Ben Ali Ecevit Tarhan," dedi ve elini uzattı çocuğa. Çocuk o eli sıkmak istemedi belki ama elini kaldırmaktan başka çare de hissetmedi sanki.

"Aleykümselam," Genç çocuğun gözleri bana kaydı bir an. "Yasin ben de ama ben sizin neden burada olduğunuzu tam anlamadım."

"Bulunamayan çocuklar için dosyayı yeniden açacaklarmış. Kamuoyu baskısı oluşturmak istiyorlarmış. Elimizden bir şey gelir diye belki yardım edeyim dedim, çocuğunu bulamayanlar var oğlum hâlâ," dedi kadın. Bize olduğu gibi değildi. Daha yumuşak başlıydı kesinlikle, oğlunu tetiklemek istemiyordu.

"Şimdiye kadar bulunmayan çocuklardan umudunu kessinler, bunca zamandır neredeydiler?" dedi çocuk tek kalemde. Bu cümle çok acımasızdı ve biz gazeteci değildik. "Bu baskıyı da seneler önce kuracaktınız. Makul sürede itiraz edilmeyeni hukuk kabul sayar. Kabul saydı kapattı dosyayı."

Ben de kalktım yerimden. "Haklısın ama bizden öncekiler yapmadı diye biz de mi yapmayalım?" diye sordum. Zamanında yapılmayan itirazlara kızgındı. "Mağdur aileler var. Susmaya devam mı edelim? Eğer sizin için de uygunsa sizinle de konuşalım."

"Ben hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi genç çocuk. "Annem bahsetmiştir zaten."

"Bahsetti," dedi Ecevit. Sesi bu kez daha yumuşaktı. "Ama sana da soralım istiyorum ben. Bak kayıp bebekler var," dedi Ecevit. Bunun altında yatan gerçek kalbimi yumrukladım. "Senden bile küçüklerdi. Aileleri hâlâ gözyaşı döküyor. Ölüleri bile yok."

"Abi yemin ederim hatırlamıyorum ki," dedi. Yaşı küçüldü, adeta kaçırıldığı yaşa kadar geriledi. Ecevit ona yaklaştı. Adeta bir abi gibiydi. "Bak annem de çok kötü oluyor. Gidin. Hatırlamıyorum ki. Yemin ederim."

"Kardeşim," dedi Ecevit. Koluna dokundu. "Korkma, bak burada zerre kötü niyetimiz yok. Sizi de hiçbir şeye zorlamıyoruz. Gel sen biz kapının önünde iki çay içelim. Başka bir şey istemiyorum senden. İster anlat ister anlatma. İstersen sadece sohbet ederiz, kalkar giderim."

"Ben bunu istemiyorum," dedi kadın. Oğlunun adeta gözü seğiriyordu. "Hanımefendi yemin ederim kötü bir niyetimiz yok," dedim. "Lütfen izin verin. Beş dakika sadece. Ecevit zorlamaz. Sadece konuşacaklar. İsterseniz burada hep beraber konuşalım."

Ecevit çocuğun eliyle olan temasını kesmemişti. Bir abi gibi tutmuştu, bırakmıyordu. Çocuk bir annesine bir Ecevit'e baktı. "Beş dakika," dedi.

"Bir dakika bile geçirmeyeceğim söz veriyorum sana. İstersen annenin yanında konuşalım."

"Yok," dedi. Annesi oğlunu korkutmaktan oğlu annesini korkutmaktan korkuyordu. Ecevit bana baktı. Kadını işaret etti. Bu benim burada kalmamı anlatıyordu. Kadının koluna girdim ve kalktığımız yere geri oturdum. Kendi elime kolonya döktüm, bir ben bir kadın kokladık.

"Ne okuyor oğlunuz?"

"Mimarlık," dedi.

"Mezun olunca iş bulamazsa bana ulaşın," dedim. "Benim güçlü bağlantılarım var, yardımcı olurum," dedim. Kadın başını bana kaldırdı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Durun hemen numaramı yazayım." Kendi not defterime numaramı yazdım ve soyadımı eklemeden kadına uzattım. Beş dakikayı biraz geçti ama çok da ilerlemedi. Ecevit'i gördüm kapı önünde. "Hadi Firuze," dedi. Yerimden kalktım. Kadının elini sıktım. "Kendinize çok iyi

bakın. Çok teşekkür ederiz," dedim. Ecevit de kadına başıyla selam verdi. Sonra çocuğun omzuna vurdu birkaç kez. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara tamam mı beni?"

"Eyvallah abi," dedi. Sadece altı yedi dakikada az önce önümüzde titreyen çocuğu kendisine abi diyecek kadar rahatlatmıştı. Hüseyin Tarhan'ın oğluydu, Ecevit. Bu asla imkânsız değildi. Hızlı hızlı peşinden gittim. Evden çıkarken "Kalem kâğıt," diye seslendi bana. Hali hazırda elimdeydi zaten. Ona uzattım. Durdu yerinden boş bir sayfa açtı ve bir şey yazdı. Çok çirkindi yazısı. "Şeyh ne?" dedim devamını okuyamadan. Kâğıdı aldı ve yırttı. Cebine koydu.

"Raşit."

"Kim bu adam?"

"Öldürmeden ölmeyeceğim orospu çocuğu."

"Ne anlattı çocuk sana?" Arabaya bindim onun gibi. "Ecevit," dedim. Ellerini direksiyona yasladı ve öne doğru eğildim. Göğsü inip kalkıyordu. "Çocuğun hiçbir boku unuttuğu yok," dedi. "Unutmuş gibi yaparak unuttuğunu sanıyor. Hayatını sikmişler atmışlar üç ayda."

"Verdiği ismin o çete liderinin ismi olduğuna emin misin?"

"Oysa ya da değilse, Melike'yi onlar kaçırdıysa ya da kaçırmadıysa... Andım olsun öldürmeden ölmeyeceğim," dedi. Eğildiği yerden kalmamıştı o ana kadar. Ansızın başını kaldırdı. "Dua et Melike onların eline düşmemiş olsun," dedi bu kez. "Öyle bir durumda babanı da öldürmeden ölmeyeceğim." Yetmedi elini direksiyona vurdu. "Abini de öldürmeden ölmeyeceğim. Öyle bir durumda an," durdu sustu. Bu cümleyi duymamalıydım zaten ben. Kulaklarımı kapatacaktım adeta. "Firuze sus kafamı toparlayayım. Şimdi sorma bana hiçbir şey."

Dilimi yuvarladım. İkimiz de kemer bile takmadık. Ecevit arabayı çok hızlı sürüyordu. Bir yerden sonra kendi kemerini taktı, "Kemerini tak," dedi bana da. Camlarımız açıktı. Ben de taktım. Telefonum çaldı. Kim olduğuna bakmadan meşgule attım. Sonra tekrar çaldı, tekrar attım. Ecevit ne kadar

ilerlese de, yola çıktıktan neredeyse bir saat sonra üç tane araç ikimizin de dikkatini çekmeye başladı. Geçmediğimiz araç yoktu ama bu üç araç ne kadar hızlı gitsek de dibimizdeydi. "Camını kapat Firuze," dedi. Dediğini yaptım ve arkama bakmaya çalıştım ama izin vermedi. Başımın üzerinden baskı uyguladı. "Eğil biraz topla kendini," dedi.

"Ne oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi ve elini öne uzattı. Silah çıkardı ve iki bacağının arasına sıkıştırdı. Telefonum yeniden çaldığında bu kez baktım. Issız bir yolda sayılırdık. Ankara'nın merkezine daha vardı. "Sana eğil dersem, sorgulamadan tamamen yere çök tamam mı?"

"Babam arıyor."

"Şerefsiz," dedi. "Bu durumda benim eğilmem gerekir," dedi ve güldü. Bir aynadan arkaya bakıyordu bir yola. Telefonu açtım. "Efendim baba?"

"Benim güzeller güzeli kızım..."

"Baba şu an pek müsait değilim."

"Ah... Yoksa kenar mahallelere gezintiye mi çıktın? Hiç sorun değil, üç tane araç gönderdim sana birini seç ve bin babacığım."

"Baba sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım.

"Hemen yanıma gelmeni istiyorum, konuşacağımız çok önemli bir konu var."

"Hiçbir yere gelmiyorum. Durdur şu insanları, gelmesinler peşimden!"

"Güzel kızım bekliyorum dedim." Hırsla önümü ön tarafa bindim. Adeta Ecevit'le oyun oynuyorlardı. Dengeyi kaybetti ve bir an sarsıldık.

"Gelmiyorum!" diye bağırdım ve kapattım telefonu yüzüne. "Ecevit durdur arabayı kaza yaptıracaklar sana."

"Yarak dururum," dedi ama baş edemezdi. Üç kişilerdi.

"Dur Ecevit. Kaza yapacaksın."

Kaza yapmadı ama önümüz kesildi. Ecevit üç ayrı manevra yaptı. Üçünü de yediler bitirdiler. Kurtulamadı. Üç koldan saldırmışlardı. Ecevit kapıları kilitledi ve sakince bize gelen insanları izledi. Etrafımız sekiz kişiyle sarıldığında yutkundum. Bana bir şey yapmayacaklarını biliyordum ama Ecevit için emin değildim. Adamlardan biri Ecevit'in camına vurduğunda Ecevit camı açtı.

"Buyur, birine mi bakmıştınız?"

"Firuze Hanım buyurunuz araca, babanız sizi bekliyor."

"Firuze Hanım'ı mı istiyorsunuz. Bir saniye sorayım hemen," dedi Ecevit ve camı kapadı. Bana döndü. "Ne dedi baban?"

"Gelmemi istiyor. Bir şey konuşacakmış benimle." Ecevit başını salladı ve camı geri açtı.

"Maalesef," dedi sahte bir üzgünlükle. "Kendisine sordum, AET turizmden memnunmuş. Bizle tamamlayacak yolculuğu ama meraklanmayın ben sapasağlam ulaştıracağım evine kendisini. Bizde yolcu rahatlığı önceliktir. Rahat olun?"

"Ne turizm?" diye sordu adam. Onunla alay ettiğini henüz anlamamıştı.

"AET turizm. Ali Ecevit Tarhan turizm. Bak bana kalsa ben göndereyim yolcuyu, mesaim erken bitsin ama yolcu ne derse o. Açın yolu şimdi geçeyim."

"Kardeşim bak," dedi adam eğilerek. "Seninle bir derdimiz yok ama olsun istiyorsan olur. Firuze Hanım buyurun," dedi. Telefonum yeniden çıkıyordu. Arayan İnci'ydi. Korku enseme çöktü. Açtım telefonu.

"Efendim ablacığım?"

"Abla neredesin?" dedi. Titriyordu sesi. Korkuyla ben de titremeye başladım.

"Ne oldu İnci?"

"Abla hemen gelir misin?"

"İnci neredesin sen?"

"Babam ikimizle bir şey konuşacakmış," dedi. Hiçbir şeye İnci'yi karıştırmazdı babam. Ellerim ayaklarım uyuştu, başım dönmeye başladı. Aklıma tek bir şey geldi. Babamın kasa şifresini İnci bana söylemişti. "Lütfen gel abla, bekliyorum."

"Sakin ol," dedim. Sakin değildim. "Korkma," dedim. Korkuyordum. "Geliyorum ben tamam mı? Sakın korkma."

Ecevit hızla camı kapattı, bense telefonu. "Firuze gitme," dedi. "Buradan çıkarırım bizi. Gitme. İstemiyorum gitmeni. Korkma da. Çıkarırım buradan. İsterse otuz araç olsun. Bak şimdi önümüzdeki araç tamamen boş. Ben ineceğim arabadan. Sürücü koltuğuna geç, ben bir bahaneyle öndeki ara..."

"Ecevit, İnci..." dedim nefes nefeseydim. "İnci yanında. Babam İnci'yi hiçbir şeye karıştırmaz. Kasanın şifresini ondan öğrendim. Babam İnci'yi hiçbir şeye karıştırmaz. İnci çok kötüydü."

"Bir şey yapar mı kardeşine?"

"Yapmaz," dedim tek nefeste. Sonra her şeye lanet ettim. "Bilmiyorum!" diye bağırdım. "Allah kahretsin bilmiyorum."

"Seni çıkarırım buradan Firuze, kendim bırakırım."

Başımı hızla iki yana salladım. Hem İnci'yi hem de Ecevit'i riske atmaktı. "Çok riskli. Ben iniyorum. İlk sen hareket et, sonra benim aracım hareket etsin. Gittiğini görmem lazım."

"Firuze,"

"Ecevit yalvarırım bana vakit kaybettirme. Yalvarırım. Şimdi değil. Lütfen."

"Beni arayacaksın."

"İlk fırsatta," dedim. Ecevit avucunu direksiyona vurdu ardı ardına. Sonra camı açtı. "Yolcumuz ikna oldu ama şu araçla gitmek istiyor. Kabul müdür?" dedi ve en öndeki arabayı gösterdi. Kendi arabasıyla arasına mesafe açmak istemiyordu.

"Buyurun Firuze Hanım," dedi adam. Ecevit kilitlediği kapıyı açtı ve ben inmeden "Fırsat bulamazsan fırsat yarat," diye konuştu. İndim ve Ecevit'in söylediği araca ilerledim. Her ne kadar dil döksem de bizim önümüzden gitmedi, bindiğim araçla aynı anda hareket etti.

***

instagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

XIV "yük taşıyamayacak olana borç yüklenmez"

Ben geldim!

Önce yıldıza basalım mı? Basalım basalım... Her yorumun beş yıldıza bedel olduğunu bilerek bol bol yorum yapalım mı? Yapalım yapalım... Twitter'da ve tiktokta #ÜzümBuğusu etiketiyle paylaştığınız her şeyi görüp okuyorum. Teşekkür ediyorum ve bölümle baş başa bırakıyorum sizi.

Keyifle okuyun.

****

Aralık 1992

Saat 10.48

İnsan tek bir duyguyla ölür. Korku. Ölüm korkusu. Geriye kalan her duygu; ölümden önce bedeni hiç yaşanmamış gibi terk eder ve insan yalnızca ölüm korkusuyla savaşır. Bu savaşı verebilmek için on yaş erken bir yaştır. İnsan büyümeli, onlarca duyguyla tanışmalı, onlarcasını yaşamalı ve ölmeden önce tek bir duyguyla kalmalı. Ve bu süreç on yaşı birden fazla kez katlamalı.

Ecevit'in sanık kürsüsündeki varlığı, dünyadaki varlığını anımsatıyordu. Milyarlarca insanın yaşadığı bu dünyada bir toz zerreciği kadarız demişti bir kez öğretmeni. Ecevit günlerce bu cümleyi düşünmüştü. Bu kadar küçük olabileceğini kabullenmemişti ama şimdi bulunduğu noktada hissettiği tam olarak bir toz zerreciğiydi. Kalbinde ona kalan tek duyguysa korku. Ölecekmiş gibi, onu öldüreceklermiş gibi ve insanlar onu ölümle suçluyorlarken; o yalnızca korku hissediyordu. Dili damağı kurumuştu ve

bacakları titriyordu. Ayakta durmak istemiyor değildi, ayakta duracak gücü yoktu sanki. Gözyaşlarını durduramıyor babasına dönemiyordu. Avucu şakağına gidiyor, bir aşağı bir yukarı sürtüyordu derisini derisine.

O bıçağı neden istediğini anlatmıştı ama sanki kimse ikna olmamıştı. Ne yapacaktı? Ne korkunçtu bu çaresizlik. Küçük kalbi içine sığdıramıyordu. Kopan bir kolyenin boncukları gibi süzülüyordu yaşları. Karşısında oturan hâkim, onunla konuşurken ona hâkim amca diyecek gibi oluyordu ama korkup vazgeçiyordu, avukatlara döndü ve Kadir abisine sorup sormayacakları bir şey olup olmadığını sordu. Ecevit'in avukatı söz aldı ve yerinden kalktı.

"Ben tanığa şunu sormak istiyorum; tanık bir çocuğa bıçak vermemesi gerektiğini biliyor ve bıçağı vermiyor. Peki aynı çocuğa bıçağı ya da makası neden istediğini sordu mu?"

"Sordum," dedi adam. "Ama cevap vermedi. Alel acele çıktı yanımdan ben vermeyince."

Ecevit daha fazla duramadı, dizlerinden destek aldı ve biraz eğildi. Kime sesleneceğini şaşırdı. Aklı başında bir çocuktu. Buradaki herkesin o bıçağı neden istediğini düşündüklerini biliyordu. Hâkime baktı "Ben," dedi dudaklarının arasında. Anlatamıyordu kendini. Avukatına baktı. Hiç kimsede bulamıyordu aradığını. Kimsesizdi. Babasına döndü. "Baba," dedi. Hüseyin Tarhan oturduğu yere yığılmıştı adeta. Göğsü daralıyor, çok şey söylemek istiyor ama ağzını açamıyordu. Başı bükülmüştü. Oğlu çökmüştü, gidip doğrultamıyordu bile. Ecevit babasıyla göz göze geldi. O ana kadar Hüseyin Tarhan'ın gıkı çıkmamıştı. Oğlunun yaşlı gözleriyle buluştu gözleri, ikisinin de aynı anda kaşları büküldü. Ecevit baba diye fısıldadı, Hüseyin Tarhan oğlum diye. İkisinin de dudağından kimsenin duymadığı bir hıçkırık döküldü.

"Dik dur," dedi Hüseyin Tarhan son bir kuvvet. "Dik dur, Ali Ecevit."

Yığıldığı yerde oturuşunu düzeltirken adam, Ecevit zorlukla ellerini dizlerinden ayırdı ve dik durdu. Önüne döndü. O babasına baktıkça ölen çocuğun annesinin sesi acıyla yükseliyordu.

"Peki tanığa soruyorum," diye yineledi avukat. "O eve girip çıkan biri. Ecevit'te evin çalışanının oğlu. Bu sık sık denk geldiklerini gösterir. Ecevit nasıl bir çocuktu? Uysal mıydı? Kavgacı mıydı? Çocuklar kendini belli eder, saldırgan anlaşılmaz bir çocuk muydu Ecevit yoksa yardımsever uslu bir çocuk muydu?

Aşçı başını asla başka bir yere çevirmiyordu. Ecevit, "Kadir amca," demiş bulundu. Adam bir refleksle Ecevit'e baktı. Yüreğine kalın bir yorgan iğnesi battı adeta. Yumruğunu sıktı. Gözlerini hızla çevirdi ama Hüseyin Tarhan'ın oğluyla üç saniye göz göze gelmek yetti. Dürüst oldu, yalan yanlış konuşamadı.

"Uysal bir çocuktu. Saldırgan değildi. Efendi uslu bir çocuktu."

Avukat başını salladı. Beklediği tam olarak bu cevaptı. "Arkadaş gibi miydi diğerleriyle yoksa evden dışlanır mıydı? Kin gütmesine sebep olacak bir dışlanma var mıydı?"

Aşçı başını salladı. Yüreğine batan iğne izin vermiyordu. Bu soruların başka cevapları yoktu adeta. "Arkadaş gibilerdi. Atilla Bey ve ailesi de daima iyi davranırlardı ona. Akşam yemeklerini beraber yerlerdi. Dışlanmazdı."

Avukatın soruları, adamın dürüst cevaplarıyla açılmaya başlandı. Düğmesi ilikli bir çocuğu katil çıkarıyorlardı, herkes destek oluyordu. Gözünün içine bakmak bile yeterdi bu çocuğun. Suç suçlunun üstünde böylesine eğreti duran bir olgu olmamıştı. Bunu bilir bunu söylerdi. Bu çocuk masumdu. Nefesi bile temizdi.

"Peki vefat eden çocukla şimdiye kadar aralarında bir münakaşa olduğunu gördünüz mü?"

Aşçı bu noktada avucunu daha çok sıktı, dişlerini birbirine sapladı. Beyazlamaya başlamış saçları, yüzünde yer yer göçükleri vardı. Orta boylu, biraz kiloluydu. Bazen bazı gerçekler, çıplak halde yanlış ve suçlayıcı gözükür. O yüzden onları giydirip öyle söylemek gerekirdi. Ama şimdi tam olarak onları giydirmeden söylemek zorundaydı. Vicdanıyla dili arasında değildi. Vicdanıyla hayatı arasındaydı. Ailesinin hayatı, çocuklarının rızkı...

"Pek iyi değildi," dedi adam hâkime bakarken. Hâkim gözlerini kıstı ve tanığa daha dikkatli baktı. "Kavga ettiklerine şahit olmuştum bir kez."

Ecevit ölmeden önce hissettiği tek korkuyla boğuşmaya başladı. Boğazına bir değil onlarca el çöktü. Ne olduğunu anlayamadı, hatırlayamadı, konuşamadı. Önündeki ahşap trabzanlara tutundu. Soruyu soran avukatın avucunda patladı cümleleri. Adam içinden okkalı bir küfür savurdu. Hâkim "Kavganın sebebi neydi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi aşçı. "Sadece Ecevit pek sevmezdi çocuğu."

Kavga denebilir miydi? Ecevit'in zihnine düşen anlar kavga kelimesi kadar kuvvetli değildi. Son günlerde yaşadıkları öylesine kötüydü ki bazı anlar zihninin kuytu köşesine çekilmişti. Çok az uyuyor, çok az yemek yiyor, çok az yıkanıyordu. "Biz kavga etmedik ki!" diye savundu kendini. Kavga nedir biliyordu. Okulda etmişliği vardı herkesten gizli. O kesinlikle kavga değildi. Hem o çocuk ondan büyüktü, Ecevit'in gücü yetmezdi ona.

"Firuze'yi itti o," dedi. Firuze'yi artık burada istiyordu. Sabah ilk geldiğinde kesinlikle hayır derdi ama artık istiyordu. Ona sormalılardı bunları. Sonra hemen götürselerdi ama birkaç dakikalık da olsa getirmelilerdi. Buradaki kimse ona inanmıyordu ama Firuze'ye elbet inanırlardı. Firuze'yi sevip inanırlardı. Ecevit'i sevmiyorlardı ve inanmıyorlardı. "Yok yok. Biz kavga etmedik. Hâkim amca," dedi telaşla. Amca dediğini bile anlamadı. "Ben uçak yaptım Firuze'ye, Firuze de boyadı sonra uçurdu," dedi. Ödü kopuyordu küçük bir şeyi bile eksik anlatacak diye. "Onların bahçesine uçtu. Sonra o çocuk da attı Firuze'nin uçağını. Firuze ona kızmaya gitti. İtti Firuze'yi. Ben kızdım sadece. Kavga etmedik ki biz," dedi. Nefes nefese kalmıştı. Unuttuğu bir şey var mıydı? "Ağlattı Firuze'yi."

"Yalancı!" diye bağırdılar arkadan ona. Halbuki oğulları, Bülent yüzünden Firuze'ye bile düşmanlık besleyecek kadar kendini kaybetmiş, savunduğu görüşe adamıştı tüm benliğini. Bir davanın peşinde, küçük bir çocuğa bile kin güdebilirdi.

Ecevit bu kez başını Aylin Akın'a çevirdi. Firuze ona da anlatmıştı uçağını nasıl attığını. Aylin Akın bu beklenmeyen dönüşle göz göze geldi. "Aylin teyze Firuze'yi itmişti ya," dedi titreyen ve yalvaran o ses. Aylin Akın hızla

gözlerini kaçırdı, başını tavana kaldırdı dudaklarını birbirine bastırdı. Ecevit'in küçük gözleri yalnızca kendi yaşlarını görüyordu artık. Küçük bir okyanus gibi doluyordu küçük gözleri, o okyanus sanıyordu, birkaç damla yetiyordu küçük gözlerine. Parmak uçlarını gözkapaklarına bastırdı önüne döndü.

Hâkim avukata başka sorusu olup olmadığını sordu. Yok dedi adam, aşçı kimsenin yüzüne bakmadan çıktı gitti. Mahkeme salonu daraldı, Ecevit'in durduğu sanık kürsüsü büyüdü, Ali Ecevit küçüldü. Anne derken buldu kendini. Annesinin öldüğünü unuttu adeta. Anne diye seslendi çaresizce. Kendisi zor duyuyordu sesini, nerde gökyüzündeki annesi duyacaktı? Daha da kıstı sesini. Annesi duymasın istedi. Annesi burada görmesin istedi onu. Gömleğini böyle ütüsüz, gözlerini yaşlı, omuzlarını çökük görmesin istedi. Ne çok üzülürdü. Ecevit mahcupça küçüldü. Babası annen seni hep görüyor oğlum demişti. Ecevit'i, annesi görüyordu. Ne çok utandı... Ne çok utandı o suçsuz küçük kalbi.

"Sıradaki tanığa geçiyoruz. Firuze Akın," dediğinde hâkim Ecevit'in kimseyi görmeyen gözleri, duymayan kulakları açıldı ve başını eğdiği yerden kaldırdı. Hâkime baktı. Firuze mi gelmişti?

"Firuze'yi getirdiniz mi?" diye sordu. İçinde bir duygu vardı. Bunu şimdiye değin bir tek annesine hissetmişti. Adına özlem deniyordu. Ecevit tam olarak nedir bilmiyordu. Şimdi anladı. Annesi öldüğünden beri onu nasıl özlediyse, şimdi bu dünyadaki tek oyun arkadaşını da özlemişti. Bulunduğu konumu unuttu da heyecanlandı Firuze'yi göreceği için. Gözyaşlarını sildi. Onu ağlarken görürse Firuze de ağlardı biliyordu. Hem de epey çirkin ağlardı. Kimse de susturamazdı. Belki Ecevit yapardı bunu ama Ecevit'in yanına gitmesine de izin vermezlerdi. Çok kısa vakitte bunları düşündü küçük çocuk. Bir kapıya bir hâkime bakıyordu.

"Mahkemeye sunulan raporda pedagog görüşü ve tanığın yaşı göz önünde bulundurularak çocuğun üstün yararı neticesinde mahkemeye çıkmamasının daha uygun olacağına karar verilmiştir ve tanığın ifadesi alınmıştır."

"Firuze geldi mi?" diye sordu yeniden Ecevit. Ne deniyor hiç bilmiyordu. Yalnızca kapıya mekik dokuyordu. Şimdi kesin çok korkmuştu o. Kendisi de

çocuk değilmiş gibi bunu düşündü. Firuze yabancı insanları pek sevmezdi. Firuze ailesini, resim çizmeyi ve Ecevit'i severdi. Yabancılardan da rahatsız olurdu. Buna babasının siyasetçi oluşuyla insanlardan uzak ve kopuk büyütülmesi de sebep olmuştu.

Babasına baktı "Baba Firuze'yi getirdiler mi?" diye sordu. Hüseyin Tarhan işaret parmağını dudaklarına yasladı ve hâkimi işaret etti. Oğlunu bile duyamıyordu artık o. Firuze getirilmemişti. Avukatla göz göze geldi. Bir şey yapamazlar mıydı? Tamam o da istemezdi o küçük kızın buraya getirilmesini ama kendi oğlu da çocuktu. Aralarında üç yıl vardı. Avukat babanın çaresiz bakışlarına sadece başını sallayarak yanıt verdi. Yapılacak hiçbir şey yoktu. Çocuğun yararı gözetiliyorsa çıkıp tek bir itiraz bile edemezdi.

"Pedagog tarafından belirtilen görüşte, çocuğa sorulan sorular neticesinde çocuğun iyi kötü ayrımının, mekân zaman algısının yerinde olduğu tespit edilmiş olup ifade vermesinde hiçbir sakınca tespit edilmemiştir. Tanığın ifadesinde," dedi ve gözlüğünü geriye doğru itti. Sesini biraz daha gürleştirdi.

"Pedagog tarafından tanığa Ali Ecevit Tarhan'ın fotoğrafı gösterildi ve tanıyıp tanımadığı soruldu. Tanık; Tanıyorum, Ecevit o. Benim arkadaşım. Oyun oynuyoruz hep biz onunla, diye yanıtladı. Pedagog tarafından bu kez ölen Yaman Tekin'in fotoğrafı gösterildi ve tanıyıp tanımadığı soruldu. Tanık; Tanıyorum. Yaman abi bu. Komşumuz, diye yanıt verdi."

Hâkimin önünde kağıtlar vardı. Firuze'den uzun bir süreyle alınan bu ifade en yalın cümlelerle elinin altındaydı. Buradaki tek bir kişi dahi bilmiyordu bu cümlelerin onlarca cümle arasından nasıl seçildiğinde. Bir hâkimin duygudan yoksun sesinde can buluyordu Firuze'nin cümleleri. "Tanığa soruldu; Doğum günü partini hatırlıyor musun? O gün nasıldı, bahsetmek ister misin? Tanık cevap verdi; Hatırlıyorum. Güzeldi. Ecevit'in de doğum günüydü o gün."

Ecevit artık tümüyle hâkimi dinliyordu. Sanki bu cümleler hiç Firuze'nin değildi. Firuze farklı farklı bir sürü ayrıntı verirdi. Onlar niye yoktu? Firuze gelmeyecek miydi?

"Tanığa soruldu; Ecevit'ten bahsetmek ister misin? Arkadaş mısınız? Tanık yanıt verdi; Ecevit benim en sevdiğim arkadaşım, biz beraber oyun oynarız. O hep oyun bulur, biz de oynarız." Ecevit'in aşağı doğru büzülmüş dudakları yukarı doğru kalktı. Ağlıyordu ama tebessüm de edebiliyordu.

Ali Ecevit Tarhan, oyun arkadaşını çok özlemişti.

"Pedagog tarafından tanığa soruldu, parti günü Ali Ecevit Tarhan'ı ne zaman gördün? Tanık cevap verdi; pasta kesmeden önce bahçede gördüm. Bana kolyemi hediye etti. Tanığa soruldu; hediyeni verirken yalnız mıydınız? Hediyeni aldıktan sonra ne yaptınız? Tanık; yalnızdık. Sonra ben kendi hediyemi almak için eve gittim, diye yanıt verdi."

Ecevit'in o vakte kadar gülümsemekle ağlamak arasında giden ifadesi sarsıldı. Çoğu ayrıntıyı zihni kuytu köşeye itmişti. Zor hatırlıyorlardı ama o gün? Ecevit'in kalem kalem aklındaydı. Yine de Firuze'nin sözlerine daha çok güvendi, kendini sorguladı. Kendi hediyesini verdikten sonra gitmiş miydi Firuze? Gitmeden o sesleri duymamışlar mıydı?

"Tanığa soruldu; Geri döndüğünde Ecevit bıraktığın yerde miydi? Tanık; değildi. Aradım seslendim ben. Yoktu sonra bir ses duydum bahçede, diye yanıt verdi," Ecevit'in kuytu köşeye kaçışmayan anısı kalmadı. Merkezde iki kişi kaldı. Bir Firuze, bir Ecevit. Küçük çocuğun bedeni bir ölü gibi hareketsizlendi. Aldığı sönük nefesler bile hissedilmedi. Başını sallamaya çalıştı yapamadı.

"Yok yok," demek istedi. "Firuze dememiştir öyle," demek istedi. "Firuze yanlış mı hatırlıyor?" diye sormak istedi ama Firuze yalan söylüyordur demeyi düşünmedi bile.

Hâkim düz sesiyle okumayı sürdürdü. Mahkeme salonu yedi yaşında bir çocuğun ifadesiyle inim inim inliyordu. "Pedagog tarafından tanığa soruldu; nasıl bir sesti, kim bağırıyordu? Eve geri mi döndün? Tanık Firuze Akın; kötü bir sesti, bağırma sesiydi. Ecevit'in sesiydi. Çok korktum ben. Ecevit düştü sandım. Gittim hemen sesin geldiği yere, diye yanıt verdi. Tanığa yeniden soruldu; Gittiğinde ne gördün? Tanık yanıt verdi; Ecevit'le Yaman abi kavga ediyorlardı. Resmini gösterdin ya. O. Böyle üst üste

çıkmışlardı, Ecevit yerdeydi. Bağırıyordu. Ben seslendim ona ama duymadı,"

"Yok yok!" diye girdi Ecevit cümlelerin ortasına. Olduğu yerden çıkmaya çalıştı. "Firuze öyle söylememiştir. Nereye götürdünüz onu?" Başkasına göre küçük, ona göre büyük olan kürsüde bir sağa bir sola gitmeye çalışıyordu. "Nereye götürdünüz? Getirin ben de sorayım. Öyle söylememiştir Firuze. Yalan söylemez o. Nerede o? Firuze de gelsin. Baba," dedi ve babasına döndü. Annesini kaybetmiş bir yavru kedi gibi kutunun içinde çırpınıyordu. Nefes alamıyordu, ölecekti. Kalbi duracak gibi atıyordu. "Baba Firuze'yi getirin. Baba, Aylin teyze... Atilla amca... Firuze gelsin. Nerede o? Niye getirmiyorsunuz? Korkar diye mi? Beni götürün." Hâkime döndü. Yine önünü göremiyordu. Çaresizlik ayaklarına zincir vurmuştu. Yalvaramıyordu bile. "Hâkim amca," demeye kalmadı hâkimin tokmağı ahşaba vuruldu.

"Sessizlik!" Ecevit susana kadar tokmağı vurdu. Adeta küçük çocuğun kafasına vuruyordu. Ecevit sustu, haykırmayı bıraktı. Hüseyin Tarhan elden ayaktan düştü. İçinde koca bir keder, karısı ölürken bile çökmemişti böylesi, verimli bir toprağa tohum attı. Nefessiz kaldı. Gözleri kararıyordu. Gerçek ensesinden üflüyordu. "Yaktınız oğlumu," dedi içine doğru. "Yaktılar oğlumu. Leyla," dedi ve eşinin adı dudaklarından kanayarak döküldü. "Leyla yaktılar oğlumuzu," Oturduğu sandalyenin kenarlarına dokundu. Eğdi başını yere doğru. Bir savaşın ortasında değil, bir savaşın sonundaydı. Ölü bedenler yatıyordu etrafında. Kucağında ailesinin cesedi vardı. Savaş bitmişti, bir tek o hayatta kalmıştı, ailesi ölmüştü. Düşman Hüseyin Tarhan'ın canını bile almamıştı.

"Leyla," dedi yine. Bedeni bir ileri bir geri sallanmaya başladı. "Leyla yaktılar oğlumuzu. Leyla... Yaktılar Ali Ecevit'imizi." Omuzları da yüzü gibi yere bakıyordu. Toprak olmak istedi Hüseyin Tarhan. Bu yaşına kadar tek bir insanın bile kalbini kırmamıştı. Kalp kırmayı Kâbe yıkmakla bir tutardı. Bir öne bir arkaya sallanıyordu bedeni. Kafasını sabit tutamıyordu. "Leyla," dedi yine. Seslenecek başka kimsesi yoktu. "Leyla, Ali'mizi yaktılar, Leyla."

Aylin Akın, Leyla ismini duyan tek kişi oldu. Nefes almıyordu, yüzü morarmıştı. "Atilla," dedi kesik bir sesle. Atilla Akın eşine baktı ve elini

tuttu. "Sus," dedi yalnızca. Yüzünden tek bir duygunun esamesi bile yoktu eşinin aksine.

"Tanığa soruldu," diye devam etti hâkim. "Sonra ne oldu? Tanık yanıt verdi; sonra Ecevit üstünden attı onu. Elleriyle böyle itti. Sonra yana düştü Yaman abi, sonra kalkamadan Ecevit başından itti. Böyle itti başından. Sonra denize düştü Yaman abi. Sonra annemler geldi."

Bir vardı bir yoktu. İki oyun arkadaşı vardı. Her günlerini beraber geçireceklerini sanıyorlardı.

Bir vardı iki yoktu. İki oyun arkadaşı kayboldu. Beraber geçirecekleri bir günleri bile kalmadı.

Ecevit küçük bedeniyle delirmiş gibi dolandı durdu sanık kürsüsünde. Gören aklını kaçırdı sanırdı. Sorana aklını kaçırdığını söylerdi ama işin aslı bu değildi. Ali Ecevit Tarhan bazı geceler uyumadan önce en sevdiği kişiyi seçme oyunu oynardı. Öyle ki o oyunun galibi hep Firuze gelirdi. Oyun bitti, Ali Ecevit Tarhan annesinden büyük bir kaybı yaşadı. Annesi ölmüştü, Firuze öldürmüştü.

Oyun sonlandı.

Çiz üstünü.

Ali Ecevit Tarhan'ın sonu, Firuze Akın tarafından güzel el yazısıyla yazıldı.

***

"Babam size herhangi bir şey söyledi mi?"

Oturduğum arabanın arka koltuğunda, bacağım stresle sallanıyor, tırnaklarım avuçiçlerimi yarıyor ve ben soğuk terler döküyordum. İnci... İnci, babamın inci kızıydı. Babam onu evin tüm sorunların ayrı tutar, kabuğuna bile zarar vermeden severdi. İnci'ye kızdığını bile görmemiştim. İnci de tümüyle babamın yumuşak karnına dokunan bir çocuktu. Bir gün babamı üzmemiş, onunla ters düşmemiş ve tartışmamıştı.

"Hayır Firuze Hanım, yalnızca sizi alıp gelmemizi istedi."

Adamın cümlesinin orta yerinde telefonu çalmaya başladı. Cümlesi bitince aldı telefonunu ve kulağına yasladı. "Efendim," dedi, gözleri duyduklarıyla aynaya kaydı. Ben de onun baktığı yöne baktım. "Önünü kesin ve gelmesini engelleyin."

"Kimden bahsediyorsunuz siz?"

Arka taraftan adamın telefonuna uzandım ve hışımla çektim. Direkt olarak arkaya döndüm ve araçlara baktım. Üç dört araç vardı, aralarında Ecevit var mıydı emin değildim. "Beni aldığınız araç bizi takip mi ediyor?" diye sordum. Adam benim sesimi duymayı beklemiyor olacak ki cevap veremedi.

"Size soruyorum!" diye yükseldiğim vakit, "Evet Firuze Hanım," dedi telefonun diğer ucundaki adam. "Kesinlikle önünü kesmiyorsunuz ve gelmesini engellemiyorsunuz," dedim açıkça. Ecevit gelmeyi aklına koyduysa gelecekti. Engel olamazlardı, bir şekilde oradan çıkar ve yine gelirdi. "Duyuyor musun beni?"

"Ama Firuze Hanım..."

"Emrediyorum," dedim açıkça. Bana Atilla Akın'ın kızı gibi davranmalarına sebep oldukları her ana lanet ediyordum. İnsanlara emretmekten, büyüklük taslamaktan, babamı hatırlamaktan. "Aması yok. Sana emrediyorum. O aracın kılına bile zarar gelmeyecek. Kimseye zararı yok, yolunda. Karışmayacaksınız. Duydun mu beni?"

"Emredersiniz Firuze Hanım," dedikleri an telefonu kapattım ve sahibine uzattım. Kendi telefonumu alırken hızla Ecevit'i aradım.

"Söyle."

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Ne yapmaya çalışıyorum ben?" diye bu kez o bana sordu. Korkunç anlarda tutan, korkunç bir cesareti vardı. Üç araba vardı şimdi burada. Babamın tek emriyle haşat ederlerdi onun arabasını.

"Ecevit neden geliyorsun?"

"Baban seni yanımdan almak için üç araba gönderecek kadar korkuyor mu yoksa bu üç araba baban tarafından gönderilmedi mi onu öğrenmeye çalışıyorum."

Yeniden arkamı dönüp aracını görmeye çalıştım. Hemen arkamdaki araç değildi. "Ecevit babam beni senin yanında aradı."

"Çok aptalsın Firuze," dedi açıkça. "Bu yaşına kadar iyi bile gelmişsin. Çok aptalsın. Şimdi aniden direksiyonu kırsalar, başka yöne sapsalar ne bok yiyeceksin?"

"Şimdi üç araba sana bir şey yapsa sen ne yapacaksın?" diye sorusunu ona yönelttim. Burada dezavantajlı olan kesinlikle ben değildim.

"Seni ilgilendirmez."

"Ben seni ilgilendiriyor muyum?" diye sordum. Bu sorunun cevabını biliyordum. Ecevit hangi ihtimalin yüksek olduğunu biliyordu. Sadece gelecek görecek ve babamın bu üç arabayı kendisini yenebilmek için gönderdiğini anlayıp bunun keyfini yaşayacaktı.

"İlgilendirmiyorsun, seni de baban düşünsün," dedi açıkça. Bu kesinlikle zoruma giden bir ayrıntı olmadı. Bu böyle olmalıydı, böyle oldu. Ecevit yalnızca kendini düşünmeliydi. Canavarlar onun peşindeydi. "Ama işime yarıyorsun. Ben senin gibi on meslek değiştiremem. O kadar sabırlı değilim."

"Ecevit yol bizim evin yolu. Lütfen ilk yerden geri dön."

"Oldu o zaman, ocakta çayım var," dedi umursamaz bir sesle. "Hadi ararsın beni. Hatta fırsat yarat ara beni," Cümleleri biter bitmez bana fırsat vermedi ve öylece kapattı yüzüme. Ne laftan anlamaz bir adamdı öyle. Bir daha aramadım. Açmayacaktı biliyordum. Stresime, stres eklendi. Devamlı arkamı döndüm. Ecevit'in önünü keserlerse görürdüm. O kadar çok döndüm ki artık başım ağrıyor, midem bulanıyordu. Yol bu sancılarla geçip gitti. Araba eve vardığında bize kapı açıldı. Artık tamamen arkama baktım.

Geçen arabalardan birini gördüm, Ecevit buraya kadar gelmişti. Kısa bir an bile olsa geçip giden arabanın içindeki siluet ona aitti. Sargılı olan elimin varlığını unuttum. Çantamı avuçlamaya çalıştım ama acıyla sızlanarak bıraktım. Diğer elime alıp neredeyse koşar adım indim araçtan. Birkaç büyük hızlı adımla eve vardım. Kapıyı çaldım arka arkaya. Annem evde değildi. Olsaydı bu kapı ben çalmadan açılırdı. Bu korkumu daha da arttırdı. Annem bile evde değildi.

"Babam ve İnci nerede?" dedim ve kapıyı kimin açtığına bakmadan içeri girdim. "İnci," diye bağırdım. Salondan hemen sonra aklıma üst kata çıkmak geldi. "Aşağıdalar Firuze Hanım," dendiğinde durdum yerimde ve Sevinç ablaya baktım.

"Aşağıdalar mı?" dedim şaşkınca. Evin yaşanılan yeri bu kat ve üstte kalan katıydı. Bir alt katın olduğunu biliyordum ama o alt katta ne olduğunu ne merak etmiştim ne de ilgimi çekmişti. Annemin ansızın değiştirdiği ev eşyalarının bazıları alt kata konurdu bunu bilirdim yalnızca.

"Evet Firuze Hanım," dediğinde kadın adımlarım bir bilinmezliğe doğru hızla ilerlemeye hatta koşmaya başladı. İnce uzun bir holdü. Loş bir ışıkla aydınlanmışken "İnci!" diye bağırdım. Birkaç kapı vardı. İki tanesini açtım. Tam da söylediğim gibi annemin değiştirdiği eşyalar vardı. "Buradayız güzel kızım."

Sesleniş koridorun sonundaki odadan geldi. Her şey öylesine korkutucuydu ki, başka bir anda hızla yukarıya çıkacağım bu anda sesin geldiği odaya varmam saniyelerimi aldı. Kapıyı gelişigüzel açtığımda nefes nefeseydim ve birkaç saniye neyin ne olduğunu algılayamadım. İlk gördüğüm ateş oldu.

Masada babamın önünde duran torç, küçük ama bu odada beni korkutan ilk şey oldu. Metal gövdesi, arka tarafında bağlı iki hortumu vardı. Ucundaki dar ağızdan çıkan alev kirpiklerimi titretti. İnce bir dille mavi-turuncu bir renkte yanıyordu. Yutkundum, babam "Hoş geldin kızım," dediği an gözlerimi kırpıştırdım ve etrafa baktım. İnci bu odada o ateşten daha küçük kalmıştı. Bir köşeye kıvrılmış, ellerini bacaklarının arasını sıkıştırmıştı. Yaşlı gözlerine baktığımda "İnci," diyebildim. Kapı benim bırakışımla duvara doğru çarptı ve bir koca adımım yetti İnci'nin önünde oturmama. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, taş kesilmiş teni buz gibi olmuştu.

"Bana bak, geldim. İnci geldim, nefes al." Gözlerinden yaşlar birer birer döküldü ve abla demeye kalktı ama yapamadı.

Babamın kalktığını duvara çarpan kapının kapatılmasıyla anladım. İnci bu sesten bile tetiklendi, bedenini daha da küçültmeye çalıştı ama yapamadı. Yerimden doğruldum, yüzünü gövdeme yasladım ve saçlarını okşadım. "Tamam hiçbir şey yok sakin ol," dedim yalnızca. "Sakin ol İnci, nefes al."

Babamın kapıya yaslanmış, kollarını önünde bağlamış ve bizi izleyen haline baktım. "Hadi ama kızlar," dedi. İnci'yi böylesine ağlatan ve korkutan şey babamın gözleriydi. Ben, babam gibi değil diyemezdim ama İnci için babam bu adam değildi. Ben bu yüzüyle karşılaşmıştım, İnci'yse bir o kadar yabancıydı. "Babanıza ihanet ederken de bu kadar gözyaşı döktünüz mü?"

"Ne yapıyorsun sen?" Bu cümle ilkinde oldukça kısık çıktı dudaklarımdan. Bağırırsam İnci daha çok korkardı. İnci'den ayrıldığımda sesim daha çok arttı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Aç kapıyı."

"Otur Firuze."

"Baba kapıyı aç! İnci'nin halini görmüyor musun?"

Babamın duygudan yoksun bakışları İnci'ye doğru kaydı ve bir süre onu izledi. Bomboştu gözleri. Ne bir sevgi kırıntısı ne de bir merhamet gördüm. "İlk ihaneti, senin kadar soğuk kanlı değil."

"Saçmalama aç şu kapıyı!" Babamı aşıp kapıyı açmaya çalıştım aramızda bir boğuşma geçmesine bile izin vermedi, parmakları koluma saplandı ve geriye doğru itti beni. "Otur Firuze," dedi. "Otur. Seni dışarı atarsam geri içeri almam. Otur."

Beni açıkça İnci'yle tehdit ediyordu. "Kapıyı aç o çıksın. Ben kalacağım."

"Hayır ikiniz de oturacaksınız."

"Baba yapma."

"Firuze çık dışarı," dedi ve kapı koluna uzandı. Kapıyı da açtı ve gözlerimin içine baktı. "Allah kahretsin!" diye bağırdım. "Allah kahretsin!" Odanın

içinde elim alnımdayken üç tur attım. Bahsettiği yere oturmaktan başka şans yaratamadım kendime. İnci'nin karşısında bir tekli koltuk daha vardı. Oraya oturdum. Bana yaklaşmak isterse İnci'ye de yaklaşmış olmasın diye. Bacağımı sallıyor, İnci'nin aksine babamın yüzüne bakıyordum. Babam ilelerdi torçun başına oturdu. Önünde bir tespihe ait olacağını düşündüğüm cam, oval boncuklar vardı. Odayı incelemedim sadece babama bakıyordum.

"Yukarıda bir kasa var," dedi babam bir ince çubuğa cam parçası aldı ve ateşe yaklaştırdı. "Bugün kafam o kadar karışıktı ki şifresini hatırlayamadım. Yaşlanıyor muyum sence?" dedi ve gözlerini bana dikti. Tek bir iz bulamasın diye kendimi öylesine zorladım ki, çenem sızlamaya başladı. Kalp atışlarım yavaş değildi ama hızlanmaya da devam etti. Cevap vermedim. "Benim de aklıma inci kızım geldi," dedi ve gülümsedi, İnci'ye baktı.

Atilla Akın'ın hafızası bir yılan gibiydi. Kıvrılır, sokar, zehirler ama asla unutmazdı. Yalnızca bu üç cümle yetti bana. İnci'ye baktım göz ucuyla. Babamın nasıl bir canavar olduğunu hiçbir zaman görmemişti. Bazen bana yapılanlara da şahit olmuştu ama o hep ona gösterilen melek yüze tamah etmişti. Babamın gelip ona şifre sormasında bir alt metin okumayacağını biliyordum. Babam bunu kullanmıştı.

"En çok odama gelen, küçüklüğünden beri ayağımın dibinde oyun oynayan, babasının biricik kızı olan İnci'ydi. Ablasının aksine babasının dibinden ayrılmazdı. Değil mi İnci?"

İnci'ye baktım. Gözlerini kapatmıştı, yaşları çenesinde büyük damlalara dönüşüyordu. "Baba laf salatası yapm..."

"Kes sesini!" diye bağırdığında ben de kardeşim gibi irkildim yerimden. Korku kalbime vurmuştu ama henüz bedenime yayılmamıştı. Bana ne yapabilirdi? Bana en fazla ne yapabilirdi ki?

İnci'yi bu odadan çıkarayım başka hiçbir şey istemiyordum. Belki korkumun ana nedeni de buydu. "İnci bana bak," diye emretti. İnci gözlerini bile açmadı. "İnci bana bak dedim!" Sesi bu ışığı loş odada öylesine korkunçtu ki, bir şeytanla konuşuyorduk sanki. İnci titreye titreye babama baktı. "Elbette ki ben de İnci'ye sordum şifreyi. Belki o biliyordur diye.

Yanılmadım, biliyor. Buraya kadar bir sorun yok çünkü İnci belki de bu evde bilmesinde en sakınca olmayan kişi benim için," Duraksadı çatık kaşlarını aşağı doğru büktü ve tamamladı. "mi? Yoksa değil mi? Ne dersin İnci?"

"Baba..." Sesinde ona duyulan güvenin boşa çıkmasıyla yaşadığı o kırgınlık vardı. Onu tutup sarsmak istedim. Babanın gerçek yüzü bu, işine gelmeyen an sana bile bu.

"Beni polisler gelip aldığında günlerce ağladığını, üzüldüğünü düşünmüştüm."

Manipüle ediyordu.

"Baba üzüldüm zaten."

"Üzüntün bittiği ansa babanı oraya düşürenlere yardım yataklık mı ettin?" İnci'nin gözleri bana kaydı. Yüzümü izledi uzun uzun. Bir şeyler söylemek istedi ama söyleyemedi. Bana o şifreyi verdiğinde ne için kullandığımı bilmiyordu. Bilseydi, söylemezdi ama bunu biliyordum. Pişmanlık gördüm gözlerinde. Babasına ihanet ettiğini sanan sancılı bir pişmanlıktı bu. Hıçkırarak ağlamaya başladığında dirseklerini dizlerine bastırdı ve avuçiçlerini yüzüne örttü.

"Ağlama," dedi babam. İnci kendini yerden yere de vursa ona sevgiyle bakmayacaktı. Avucunu masaya geçirdi ve ateş havada zikzak çizdi. "Ağlama! Sen de mi hain oldun?"

"Bağırma kardeşime!"

"Kes sesini!"

"Kesmiyorum bağırma kardeşime!"

"Kaldır kafanı İnci, kaldır! Yazıklar olsun sana! Üzerindeki emeklerime yazıklar olsun! Bir yılan daha mı besledim koynumda? Kaldır dedim sana kafanı!" İnci'nin ağlayışı şiddetlendi. Biraz cesareti olsa kalkacak ve babamdan özürler dileyecek ayağına kapanacaktı. Babamı hapse

gönderenlerle iş birliği yaptığını sanıyordu. Babam adeta azarlıyor, psikolojik şiddet uyguluyordu. İnci kafasını kaldırdı ama babama bakamadı. "Şimdi size bir soru soracağım. Aynı anda cevap vereceksiniz. Yalan söyleyeni yanıma alacağım. Biraz ateşle oynasın."

Başından beri üzerimde sabit tutabildiğim soğukkanlılığıma kuvvetli bir darbe indi ve yerle yeksan etti beni. Başımı hızla ona çevirdim. "Sen ne dediğini farkında mısın?" diye sordum. Dönüp bakmadı bile. Kuvvetle yanan ateşe baktım. Atilla Akın'ın gözü dönmüştü. Bir kaplumbağa terbiyecisi gibi değildi, elinde ney yoktu. Uzun bir sopa vardı. Bizi terbiye etmek için ateş kullanacak kadar gözleri kararmıştı.

"Üç deyince cevap vereceksiniz. Sakın ola ki yalan söylemeyin," dedi açıkça. "Kasayı hanginiz açtı? Bir, iki, üç."

İkimiz de sessizliğimizi koruduk. Kalbim taşikardi geçiriyordu. Ellerim buz gibiydi ama ihtiyacı olan o ateş değildi. "Son kez soracağım. Cevap vermezseniz, şifreyi bileni sorumlu sayacağım," dedi ve İnci'ye baktım. Karnıma ardı ardına kramplar girdi. İnci'ye siper etmek üzereydim tüm bedenimi. "Bir, iki, üç..."

"Ben açtım!" diye bağırdım. "Ben açtım! İnci çık odadan. Kalk. Kalk hadi, çık. Odana git." Yerimden kalktım, İnci'yi de kaldırdım. Burada öleceğimi bilsem bile İnci'nin o ateşe değil dokunması yaklaşmasına bile izin vermeyecektim. Kaldı ki o masumdu. Hiçbir günahı yoktu. "Abla hayır," dese de hızla kapıya yöneldim.

"Çıkmayı aklından bile geçirme Firuze," dedi babam. Tek amacım İnci'yi çıkarmaktı. Beni bu odadan çıkarmayacağını zaten biliyordum.

"Annemi ara," dedim kısık sesle. "Annemi ara, hemen eve gelsin. Odana çık. Kapıyı da kilitle."

"Abla."

"İnci çık!" diye bağırdım, ona fırsat vermeden kendim ittim kapının dışına. Yalvardı adeta gözlerime bakarken. Öyle ya da böyle yukarı çıktığını

gördüm. "Sakın aşağı inmiyorsun!" diye bağırdım peşinden. O tümüyle görüş alanımdan çıktığında kapattım kapıyı. Babama döndüm.

"Annen önemli bir davette. Ulaşamayacak kendisine," dedi.

"Nasıl bir canavar olduğunu görüyor musun?" O bağırmadan ben ona bağırmalı, o suçlamadan ben onu suçlamalıydım ve her şeyi ölesiye inkâr etmeliydim. Ne yapabilirdi ki bana? En fazla ne yapabilirdi? Öldürecek miydi? Güler geçerdim bu isteğine. Umurumda bile değildi.

"Nasıl bir hain olduğunu göremedim."

"İnci'ye bile! İşine gelmediğinde İnci'ye bile nasıl canavarlaşıyorsun. Sen busun çünkü. İyi babacılık oynayan, aslında baba bile olamamış bir adamsın."

"Sen evlat olabildin mi?"

Babam elindeki ince çubuğu masanın zeminine bıraktığında yüzüne doğru çekinmeden güldüm. "Olamadım değil, olmadım. Senin gibi bir adamın evladı olmak istemedim."

Babam oturduğu yerden kalktı ve üzerime doğru yürümeye başladı. Bu kapıyı açıp kaçabilir miydim? Kaçardım ama yakalanacağım yerde kaçmak beni yalnızca küçük düşürürdü. Başımı dik tuttum, çenemi sivrilttim. "Benim gibi bir adamın evladı olmaktan hiçbir zaman kurtulamayacaksın ama. Ölene kadar, adın adımla anılacak."

"Keşke hemen şimdi ölsem baba," dedim açıkça. "Senin kızın olduğumu hissettiğim her an bunu istiyorum biliyor musun? Keşke hemen şimdi ölsem."

Babamın eli havalandı. Ellerimi yüzüme siper etmek istedim ama hareket etmedim. Yanağımı okşadı. Sonra saçlarımı. Şefkat değildi bu. Yutkundum. Kararmış gözlerini gözlerime dikmişti, bir cellat gibi bakıyordu adeta. "Ölüm bu kadar mı tatlı geliyor?"

"Anlattığımdan daha tatlı geliyor," dedim, yalan söylemedim. "Hem de çok küçük yaştan beri. Neden? Senin kızın olduğum için. Tek nedeni bu."

"Evlat olamadım hain olayım dedin sen de."

Dip dibeydik. Beni bu mesafeden elleriyle öldürebilirdi de sevebilirdi de. Ben ikisinin de babamın elinden olmasını istemezdim ama birini seçme şansım olsaydı hangisini seçeceğim çok açıktı.

"Bana hain demen çok hoşuma gidiyor biliyor musun baba?" dedim. Gülümsedim. Dişlerimi göstererek hem de. "Çünkü sen kendinden olmayana hain dersin, senden olmadığımı hissettirdiğin her an çok hoşuma gidiyor." Cümlemin tamamlanmasını bekledi. Babamın bana uyguladığı psikolojik şiddetin haddi hesabı olmazdı ama el kaldırmazdı. Benim kendime zarar vereceğim kadar beni yıpratırdı ama kendisi elini sürmezdi. Fiziksel şiddetin ilkini Ecevit döndükten sonra uygulamıştı. İlk tokadımı Hüseyin amcayla alakalı cümlelerimden sonra yemiştim. İkinci kez eli bana kalktı, az önce okşadığı saçlarımı avucunun içine sıkıştırdı ve boynuma öylesine büktü ki nefesim de aynı anda kesildi. Nefes alamadığım yerde bağıramadım bile. Sabah kördüğüm olan, bir türlü açılmayan saçım avucunun içindeydi.

"Hain!" diye haykırdı. Dişlerimi sıktım. Ağlamayacaktım. Asla ağlamayacaktım. İçimden ritim tuttum. Sulayacak fasulyem yoktu artık ama ağlamayacaktım. Oyunu başlattım, içime hızla dolmaya başladı gözyaşlarım. "Hain! Utanmaz! Hain! Koynumda hain büyüttüm!"

Hareket etmeden gözlerinin içine bakıyordum. Gülümsedim. Bu bakışlarımı hiç unutmayacaktı. Bu dolmadan ona bakan gözlerimi hiç unutmayacaktı. "Hainin kızı hain olur."

Benim zamanında kalbimi yerden yere vuran bu cümle babamı çılgına çevirdi. Saçlarımdaki baskısını arttırdı. Tellerim koptu avucuna yapıştı. Beni var gücüyle ileriye doğru ittiğinde, avuçlarımla yapıştığım yerden destek almak istedim. Sargılı olan avuçiçime keskin, tadı damağımı yakan bir acı doluştu, tam olarak nasıl ve nereden geldiğini anlamadığım bir darbe yedim yüzüme. Hayır bu babam değildi. Masanın ayağının sivrilen köşesi çenemle ağzım arasında bir noktaya çarptı. Dişlerim döküldü ya da çenem

kırıldı. Gözlerim karardı ve avucumdaki acı çenemdeki acıdan daha ağır geldi. En azından o an için. Avucumu yerden çekmek istediğimde göğsüm yerle buluştu. Ağzımın içine kan dolduğunu hissetim, hızla ağzımı kapattım ve yutkundum.

Sakın ağlama Firuze. Sakın.

Babam bu kez saçlarımdan değil ama kolumdan tuttu beni. Nevrim döndü adeta. Bana; şimdi istemese bir santim bile oynatmamakla, bir uçurumun kıyısından itmek gibi iki hamleyi de kolaylıkla yapabilirdi. Kaldırdı beni ateşin başına oturttu. Donuk bakışlarım ateşe döküldü. Ağzımdaki kanı yuttum.

Bir küçücük aslancık varmış. *Yaptıklarının bedelini ödüyorsun Firuze. Ödetenler yanlış da olsa bedel doğru. Yaşadığın bunca acı tek bir anın bedeli.* Çöllerde koşar oynarmış . *Ağlama Firuze. Sakın ağlama. Öl. Niye yaşıyorsun ki? Bitir bu zulmü.* Abisi onu pek sevmezmiş . *Tüm günahkarların bedeli tek kişiye kaldı. O kişi sensin. Ya diğerleri? Bu dünya bitince bir dünya daha varsa şayet onların bedeli o vakte kaldı. Sen bu dünyada çekeceksin. Daha iyi. En azından bazı insanların belki biraz yüreği ferahlar.* Bir küçücük aslancık varmış.

Yutkundum.

"Kasamı niye açtın?"

Yutkundum.

"Ecevit'e evrak mı verdin?"

Yutkundum. Babam sargısız bileğimden tuttu ve elimi kaldırdı. Yutkundum. Kanım ılık ılık boğazımdan akıyordu. Parmaklarım arasına o ince camı tutuşturdu. "Bana cevap ver!" diye haykırdı yanı başımda. "Ecevit'e evrak mı taşıdın? Hain! Cevap ver bana!"

Tek verdiğim cevap başımı iki yana sallamak oldu. Bu cevap ona yetmediği gibi çenemi avucunun arasına aldığı an, bana dokunduğundan beri ilk kez tepki verdim. İnledim kısık sesle. Başımı geriye doğru çekti ama yatırmadı.

Hâlâ ateşi görüyordum. Şekillendirmediğim cam parçası inceldiği yerden düştü, babam çubuğu biraz daha ileri itti. Bu çubuk elbette bitecekti ve uca gelecekti, elimi yakacaktı. O zaman da ağzımı açmayacaktım. Sadece gözlerine bakacaktım.

"Ali Ecevit Tarhan'ı öldüreceğim," dedi. Dudağımın kenarında bir ıslaklık, aynı anda bir sızıntı hissettim. Biraz daha cam parçası inceldiği yerden koptu. Babama fırsat vermedim bu kez kendim elimi itti. Bu son parçaydı, bundan sonraki ateş elime çok yakın yere vuracaktı. "Onun canını seneler önce de alabilirdim, bir hapishane köşesinde de geberebilirdi ama öldürmedim. O adamı tam kurtuldum dediği an öldüreceğim. Fırsatını bulduğum ilk an öldüreceğim."

"Sana o fırsatı hiçbir zaman vermeyecek," demek istedim. Kelimelerden önce kan döküldü ağzımdan yudum yudum. Babamın eline doğru sızdı. Ateşi izliyordum. Birazdan elimi yakmaya başlayacaktı. Bu gece yazamazdım belki ama yarına kadar yaşarsam ben de günceme yazacaktım. Bu bir intihal değildi, bu bir nazire olarak kabul edilmeliydi. Ben ateşi sevmiyordum ama yazacaktım. *Ateşten eli yanan kadının ateşi sevmediğini ama ondan kaçmadığını.*

Babam sanırım elinde hissetti kanımı, hızla çekti çenemden elini ve eline baktı. Ateşe tutmaya çalıştığı elimi de bıraktı ama ben bırakmadım. Saçlarım yanağımın iki yanına dökülmüştü ateşi izliyordum. Elimi çekmeyecektim. Ateşi sevmemek yanmamak demek değildi. Başkasını yakan insanlar, gün gelince kendini de yakabilmeliydi ki dünya biraz olsun adil bir yer oldu.

"Firuze," dedi babam. Adeta sesine bir sihirli değnek değdi. *Ağlama Firuze* . Kıpırdamıyordum. Son cam parçası da eriyip düşmek üzereydi. "Firuze bunu ben mi yaptım?"

Babamı kan durdurdu. Cevap vermedim. Aklıma Ecevit geldi. O da yarayı açabilmişti ama kanamasına, iyileşmemesine çok öfkelenmişti. Babam kanı akıtmamıştı ama kan akmasına sebep olmuştu. Bir farkı var mıydı? Bana göre yoktu ama onlara göre olmalıydı. "Tükür yutma!" diye bağırdı. Son cam parçası düştü ve ben elimi biraz daha itmek istediğimde ona da müdahale etti. "Bırak şunu!" Haykırıyordu adeta. Bu camı elime tutuşturan

oydu. Beni tehdit eden oydu. Zarar göreceksem de onun istediği kadar zarar göreyim istiyordu. İzin vermeyecektim. O elimi çekmek istedi ben yaklaştırmak istedim. "Yutma kanını," dedi. Elimi yaklaştırmama izin vermedi, sıkıca tuttu. Ateşi kapattı.

Bir süredir, kısa bir süredir, içime yeniden bir yaşama sevinci dolmamıştı ama sanırım oyun arkadaşımın yeniden gelişiyle -bana nasıl davranırsa davransın bu tamamıyla varlığıyla alakalıydı- içimdeki yedi yaşında çocuğun eline boya kalemleri vermiştim. Pek iç açıcı resimler çizmiyordu ama yine de çiziyordu. Yine halının üzerine yatıyordu, dirseklerini halıya bastırıyordu ve eğilebildiği kadar eğiliyordu. Ağlıyordu çizerken ama yine de çiziyordu. Bu biraz olsun Ecevit gelmeden önceki Firuze'den uzaklaşmak demekti. Bir adımlık mesafe de olsa, iki karışı aşmıyor olsa da çok mühimdi. O bir adım kapandı, karış eridi. Olduğum yere değil, hisse geri döndüm.

"Bırak!" dedim sadece. Elimi kurtarmak istedim. "Bırak!" diye daha yüksek sesle konuştum. Ben konuştukça ağzımdan kanlanmış tükürükler sıçrıyordu. Kendimi yerden yere attım neredeyse. Öyle kurtuldum elinden. Adımı söyledi birkaç kez. Ağzımı yine kapattım, yutkundum. Başım dönüyordu. Midem bulanıyordu ve parmak uçlarım karıncalanıyordu. Koşarak indiğim merdivenleri geri çıktım. Savsaklıyordum. Başım çok dönüyordu. "Atilla Bey neredeler?" Bu ses daha doğru bir an da duysam tanıdık gelebilirdi. Cebimde bir şey titriyordu.

"Siz salona geçin Alparslan B..."

"Firuze?"

Düşeceğimi anladığım an kendi irademle oturdum. Başımı eğdim ve bu karmaşanın sonlanmasını bekledim. Dudaklarımı bir an bile açmıyordum. Kanım dökülmeyecekti. İçime akacaktı gözyaşlarım gibi ve ben öleceksem de kendi yüzümden ölecektim. "Firuze," İsmim daha yakından döküldü. Bir çift eli bedenimin üzerinde hissettim. "Firuze iyi misin?" dedi. Kim olduğunu seçebiliyordum.

"Odaya çıkmama yardım eder misin?" dedim. Tek başına bitireceğime inandığım bir yükseklik değildi. Söylediğimi anladı mı bilmiyordum ama

onun ilgisini çeken ağzımdan damlayan kan oldu.

"Firuze!" dedi dehşetle. "Ne oldu, kaldır başını. Kaldır." Başımı kendisi kaldırdı, gözlerime de kan çöktüğünü hissettim.

"Firuze," Bu kesinlikle babamın sesiydi. Merdivende kendimi geriye doğru ittiğim an bir sessizlik çöktü. "Bunu sen mi yaptın?" diye bozdu Alparslan. Sesinden dehşet biraz olsun ayrılmıyordu.

"Hayır," dedi babam. Ne dediğini o bile bilmiyordu. Gülmek istedim ama çenem acıyla oynuyordu yerinden. "Firuze hastaneye götüreceğim seni," dedi bu kez babam. Donuktu sesi. Ağzımdan akan damlaları izliyordu biliyordum.

"Bana sakın dokunma!" dedim. Kalkan başımı ona daha fazla kaldırdım. Kanlanmış elimi ona kaldırdım. "Bana sakın dokunma!"

"Pamuk getirin!" Alparslan ileriye doğru bağırdı. İkisinin arasından da kalkıp yürümek istedim. Gözlerim kararıyordu. Bu şekilde araba kullanamazdım. Yukarı çıkmaktan başka çarem yoktu. Ecevit'i çağırmak istedim. Aklıma gelecek ondan başka biri yoktu. Buradan içeri bir adım atabilir miydi? İsterse atardı. Babam? Bana az önce Ecevit'in ölüm ömrünü fısıldamıştı. *Kalk Firuze. Ölmedin ya. Kalk.*

Alparslan kalkışımı engelledi. Avucuna bırakılan pamukla ağzımı silmeye çalıştı ama temizlenmiyordu. "Firuze ağzını aç, pamuk basalım."

"Ben odama çıkmak istiyorum."

"Hastane," dediğinde babam ağzımdaki kanamayı arttıracağını bile bile "Kes sesini!" diye bağırdım. "Kes sesini! Yaklaşma bana!"

"Ben götüreceğim," dedi Alparslan.

Babamın, "Ben de geliyorum," deyişine engel oldu.

"İstemiyor," dedi benden önce.

"Ben onun babasıyım."

"Babası gibi davranın o zaman!" Zonklayan başımın üstünde bağrışıyorlardı. Bu kez kalkmayı başardım. "Bak ben yanındayım," dedi. "Ben yanındayım. İstemiyor. Ben götüreceğim."

Odama çıkan merdivenlerin önü kesildi, Alparslan belimden tuttu. "Alpaslan bırak," dedim ama onun adımları çok sağlamdı. Benim gibi sallanmıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Evden çıktık, benimle beraber arka koltuğa oturdu. Hızla birini aradı, bir şeyler söyledi ve başımı eğdirdi. Bir şeyler söyledi durdu bana ama duymadım. Gözlerimi kapattım sadece. Araç durdu, hastanenin kokusunu aldım. Gözlerimi bir nebze güvenebileceğim ellere varınca kapattım. Artık çevremde doktorlar vardı.

***

"Bir yerde, bir sanatçı doğduysa, orada birden fazla ölüm gerçekleşir. Çünkü hiçbir sanatçı tek bir kez ölmeyi kendine yakıştırmaz. Toplum tek ölümü kabul eder ama sanatçı için ölüm birden fazla kez gerçekleşir ve sanatçı sonuncusunu ölümden saymaz."

"Neden?" diye sordu profesör. "Neden sonuncusunu ölümden saymayacağını düşünüyorsun Firuze?"

"Sanatçı toplumun kabul görmediği her şeydir çünkü. Toplumsa sanatçının kabul görmediği tek şey. Toplumun göz yumduğu bir suçu sanatçı sindiremez, sanatçı için suç olmayan çoğu şeyi toplum için suçtur. Sanatçı küçük bir çocukken işlediği suç için tüm hayatını feda eder ama toplum onu çoktan affetmiştir. O yüzden sanatçının daima gerisinde kalır, eserlerini de yüzlerce yıl sonra anlar. O yüzden hiçbir sanatçı döneminde anlaşılmaz. Sanatçılar, defalarca kez eserlerini üretirken kendini öldürür. Toplum son ölümü kabul eder ve yüz yıl sonra fark etmeye başlar. O noktada sanatçının öldüğü gün değil, hayatı boyunca ürettikleri konuşulur. Yani diğer ölümleri."

Gözlerim kapalıyken zihnimde bir anının renkleri birbirine bulaşmış portresi vardı. Gözlerimi açmayı reddediyordum ve yalnızca o anıyı düşünüyordum.

Aramızda geçen konuşmalar kısıtlıydı. Daima göz göze gelirdik, fikirlerimi duymak isterdi çoğunlukla ama konuşmak istediğim anlar çok az olurdu. Bazen tablolarımın arkasında beni izlerdi. Soru sormazdı, sadece çizgilerimi takip ederdi. Sanırım onu diğer hocalarımdan ayıran şey de buydu. Bana uzun uzun sorular sormazdı, konuşmak istemediğim anlarda zorlamazdı ve sessizce beni izlerdi. Bir kez yine sessizce çizgilerimi takip ediyorken- son dersimizdi- ' *Umarım günün birinde acıların diner Firuze* ,' demişti. Donup kalmıştım. Ona dönüp bakmamıştım ama omzuma dokunmuştu. ' *Ve bu günün biri, toplumun kabul ettiği ölümünden önce olur. Böylece eserlerine yansıyacak bir vakit kadar acısız yaşamayı başarırsın. Yoksa yüz yıl sonra adın ölüm ressamı olarak anılacak. Bunu ustan olarak istemem.'*

"Baygın değil uyuyor," Bu ses kafamın içinden değildi.

"Emin miyiz?"

"Eminiz Alparslan Bey. Ağrı kesici bedenini hafifletti ve uykuya daldı. Hepsi bu."

"Ağzındaki dikiş kaç gün içinde erir?"

"Tahmini bir hafta on güç içerisinde."

Ağzımdaki dikiş. Dilimi değdirmek istedim ama yapamadım. Ağzımda çirkin bir ilaç tadı ve uyuşukluk vardı. Dikiş atıldığını hatırlıyordum. İğnenin girişini çıkışını hissetmiştim. Uyuşukluk hissi dikişten sonra artmıştı ama doktorun 'Canınız yanmıyor mu Firuze Hanım?' Sorusuna cevap vermemiştim. Tepkisizliğim onu belki şaşırtmış belki de bir sağlıkçı olarak korkutmuştu. Bilmiyordum.

"Firuze Hanım," diye bana seslendi doktor. Ses biraz daha yakınımdan geldi. "Firuze Hanım sesimi duyabiliyor musun?" Gözlerimi açmadım ama başımı salladım.

"Gözlerinizi açabilecek misiniz?"

Dudaklarımı birkaç kez hareket ettirdim. Konuşmak çok zorladı beni. Dilime kadar uyuşukluk hissediyordum. "Açmasam?" diye fısıldadım kısık sesle.

"Açmanız benim için çok daha iyi olacak. Genel bir muayene yapmak istiyorum."

Soluklandım ve birkaç saniye bekledim. Bir güç aradım ve bir yük gibi gözlerime binen gözkapaklarımı açtım. Beyaz bir önlük gördüm. Otuzlu yaşlarda bir adam, siyah çerçeveli gözlükleriyle bana bakıyordu. Gülümsedi. "Geçmiş olsun," dedi. Yutkunmak istedim ama yutabileceğim bir şey yoktu ağzımın içinde.

"Teşekkür ederim."

"Dinlenmiş hissediyor musunuz kendinizi?"

Başımı iki yana salladım. "Anlıyorum. Peki vücudunuzda hissettiğiniz baskın bir ağrı var mı?" Tansiyon aletini sol koluma takarken Alparslan bana yaklaştı, kazağımı benimle beraber çekiştirdi.

"Ağzım uyuşuk."

"Olağan. O uyuşukluk geçince biraz dikiş ağrısı çekeceksiniz. Düştünüz mü?" diye sordu. Başımı salladım. Dönen imgeci takip ettim ve tansiyon ölçüsünün bitmesini bekledim. Kulağından çıkardı ve "Normal," dedi. Ateşimi ölçtü, gözlerime ışık tuttu ve ağzımın içini kontrol etti. "Eliniz peki?" diye sordu ve sargısı değişmiş elimi işaret ettirdi.

"Şişe kırdım, yanlışlıkla kesildi."

"Dikiş atmak daha uygun olurdu."

"İstemedim."

"Evet dikiş atmamak da bir tercih ama daha fazla korumanız gerekir. Yara açık. Enfeksiyona çok açık ve hiç güzel korumamışsınız."

"Korudum," dedim. Koruduğumu düşünüyordum en azından. "Ama düştüğümde ondan destek aldım istemeden." Adam gözlerime baktı. Yalan söylemiyordum. Dudaklarını birbirine bastırdı ve "Anlıyorum ama daha dikkat edilmesi gerekiyor," dedi yeniden. Başımı salladım. Doktor muayenesini bitirmiş olacak ki uzaklaştı benden. "İyi Firuze Hanım, taburcu edebiliriz. Bu gece burada kalmasına gerek yok."

"Ağzındaki uyuşukluğun geçmesini bekleyelim," dedi Alparslan. Odaya baktım. Hastane olduğuna şahit isteyecek bir lüks vardı odada. Bir an evdeyim sandım ama duvarlardan zorlukla kabullendim hastanede olduğumu. Doktor yanımızdan çıktığında uzanır konumdaydım. Alparslan yanındaki koltuğa oturdu ve bana baktı. Göz göze geldik.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve başımı çevirdim pencereye baktım. Hava kararmıştı. Alparslan bir şey daha sordu ama zihnim tek bir cümleyle çalkalandı. "Telefonum nerede?" dedim. Alparslan'a yeniden baktığımda yüzündeki o iyi hal kendini ciddiyete bıraktı.

"Bir süreliğine imha ettim."

"Anlamadım?" dedim. Kaşlarım çatıldı ve bedenim tümüyle ona döndü.

"Eğitimsiz barbarın teki durmadan arayınca ben açmak zorunda kaldım."

"Alpaslan telefonumu verir misin?"

"Maalesef. Senin zarafetine yakışmayan bir adama nasıl kendini maruz bırakıyorsun? Her neyse, dinlen lütfen. Kendisi istese de bu hastaneye giremeyecek zaten. Barbarlıkla istediğini yapamayacağını anlamasını diliyorum ama böylesine eğitimsiz bir ad..."

"Alpaslan telefonumu ver! Ayrıca sen hastaneye kimsenin girişini engelleyemezsin."

"Babam hastanenin ortağıysa elbette engellerim. Engelledim de. Ki babam hastanenin ortağı olmasa da engellerdim. Orası ayrı."

Üzerimdeki pikeyi attım. Açık renk üstüm kan lekesiyle doluşmuştu. Kalkmak istedim ama sadece oturabildim. Başımı çok dönüyordu. "Firuze geri yatar mısın?"

"Telefonumu ver!"

"Şu an ona ihtiyacın yok inan."

Kapımız yavaşça tıklatıldı ama aynı kibarlıkla açılmadı. "Beyefendi bu şekilde giremezsiniz!"

"Ya beni bırak!"

Kaskın altında boğuk gelen bu ses çıkarabileceğim şekilde değildi ama kaskın altında gözleri tanıdım. Başında kask, üstünde bir çiçekçinin logosu olan bir yelek ve elinde bir demet çiçekle bu adam Ecevit'ten başkası değildi. Kadının ellerinden kendini savurarak kurtuldu ve kaskı bir çırpıda çıkardı. Benden önce Alparslan'ı gördü. "Sen gelsene biraz benimle."

"Alparslan Bey hemen güvenlikleri çağırıyorum."

Alparslan oturduğu yerden elini kaldırdı ve sakin bir ifadeyle "Gerek yok tamam çık sen," dedi yalnızca. Kadın bir an ne yapacağını bilemedi. Birkaç saniye Alparslan'a ve Ecevit'e baktı. Sonra çıktı odadan. Ecevit'in arka kısmında bir koltuk vardı kaskı da çiçekleri de üstüne fırlattı. Yeleğini de çıkardı oraya attı, bana baktı. Bana kızacak sandım, bana belki de kızacaktı ama üstümdeki kan lekelerine baktı. Alparslan ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi.

"Usul nedir bilmiyor musun sen?"

"Ya usulünü de seni de sikerim benim tepemin tasını attırma. Kimsin lan sen?"

"Ben Alparslan Yiğit," Ayakkabılarımı göremedim, çoraplarımın üzerine bastırdım.

"Otur Firuze," dedi Ecevit. "Otur sen bir otur. Otur," dedi Alparslan'ın gözünün içine bakıyor, bana doğru elini kaldırıyordu. "Bak Alp misin aslan

mısın kaplan mısın her ne boksan ben senin bu kraliyet yakanı silkerim. Üstün başın kirlenir," Alparslan'ın yakasına doğru vurdu. "Duydun mu beni? Elit elit konuşacağım diye götünden ter akıtma benim karşımda senin aklını alırım."

Ecevit'in Alparslan'ın omzuna vurduğu eline dokundum. "Ecevit sakin ol, bağırma."

"Sen bu medeniyetsize ne anlatıyorsun ki?" diye sordu Alparslan.

"Ulan başlatma medeniyetine. Gel sen gel," Alparslan'ı kapıya doğru itmeye çalıştığında Alparslan karşılık vermedi ama geri çekildi. Kendisine temas etmesini engelledi. Onu aşağılıyordu görebiliyordum. "Çık dışarı. Çık konuşacağız. Kimsin nesin bana bir dışarıda anlat."

"Senin bu hastaneye girişini engelleyen adamım işte."

"Ulan ben köstebeğim, köstebek! Yeri kazar yine girerim istediğim yere. Senin okumaktan beynin sulanmış, bu işler böyle yürümüyor. Gel sen," Yeniden Alparslan'ın yakasına ulaşmaya çalıştı. Tamamen önüne geçtim. Tepkilerim de, düşüncelerim de çok uyuşuktu.

"Bırak beni Firuze,"

"Ecevit dur diyorum sana."

"Firuze daha ne kadar bu adama maruz bırakacaksın bizi? Çağırıyorum güvenlikleri. Çiçeğini verdi çıksın."

Alparslan telefonunu eline aldığında ben ona engel olmak istedim, Ecevit fırsatını bulduğu ilk an yakasına yapıştı ve bir arbede yaşandı. Kısa sürdü bu, kimin eli bilmiyorum ama ağzıma değdi. Tam olarak bir çarpma bile sayılmazdı ama uyuşuk ağzımda bile dikişlerimi hissettirdi. İnim inim inledim. Ağzımı ne tamamen açabildim ne de kapatabildim. İki adam da durdu, arkamı döndüm ikisine de. Kan akacak korkusuyla bekledim, dudaklarıma değdi parmak uçlarım. Alparslan doktora bağırdı koridor boyu. Ecevit'in elini hissettim. Koluma dokundu.

"Ne oldu?" dedi. Bu üzerimdeki kanın çıkış noktası neresi onu bile bilmiyordu. Dudaklarıma dokunuyordum, dudaklarıma baktı. Neredeyse koştura koştura geldi doktor ve hemşire. "Firuze Hanım," dedi adam. "Böyle geçin."

Adam hızla eline eldiven geçirdi. Bana doğru eğilirken "Ağzınızı kendinizi çok zorlamadan açın."

"Ne var ağzında?" diye sordu Ecevit. Ellerimde titreme hissediyordum. Bacaklarımın altına gizledim. Adam bir gazlı bezi, metal bir aletin ucuna tutturdu ve ağzımın içine doğru yasladı. Bastırmadı, "Kıpırdamayın," diye tekrarladı.

"Dikiş mi var ağzında?" diye sordu bu kez Ecevit. Bana doğru eğildiğinde yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Kıyafetimi işaret etti. "Ağzından mı aktı bu kan?" Doktor aynı aletle gazlı bezi aldı ağzımdan. "Bir şey yok," dedi bana bakarak. "Ama çok fazla gülmemeniz," Hiç gülmezdim zaten, "Ve esnememeniz lazım. Ne oldu az önce?"

"Elim çarptı," dedi iki kişi aynı anda. Doktor şaşkınca yanındaki iki adama baktı ve "Anlamadım?" diye sordu. Hemşireye baktım. "Ayakkabılarımı görebiliyor musunuz?" diye sordum. Genç kız ortalığa bakındı. Hafifçe eğildi ve buldu. Bu kadarı yeterdi ama giymem için yardım etmek istedi. Buna gerek yoktu, işi de bu değildi zaten ama bir çırpıda yardım etti. "Çok teşekkür ederim," dedim yalnızca.

"Çıkıyor musunuz?" diye sordu doktor.

"İmzalamam gereken herhangi bir şey var mı?"

"Hayır yatışınız yapılmadı. Yalnızca reçetenizi vereceğim." Başımı salladım ve saçlarımı geriye doğru ittim. Başımdaki ağrı kopan saçlarımdandı belki de.

"Seni eve bırakayım Firuze," dedi Alparslan ceketini alırken. Göz göze geldik. "Hangi eve Alparslan?" dedim. Bu bir soru değildi, ikimiz de farkındaydık. Derin bir nefes aldı ve bana yaklaştı. "Bu gece seni seve seve

misafir ederim," dedi bu kez. Gözlerimin içine bakıyordu. Evet demem için büyük bir ısrar vardı. Yutkundum.

"Teşekkür ederim Alparslan."

Elime uzandı, parmaklarıma dokundu. "Teşekkür etmeni değil, gelmeni isterim Firuze."

"Bugün yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seni arayan olursa atölyede olduğumu söylersin."

"O halde seni atölyeye bırakıyorum," Sesinde yoğun bir ısrar verdi. Parmaklarımda olan elinin üzerine koydum elimi, dostça sıktım.

"Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım ama lütfen ısrar etme."

Elimi elinin üzerine koymamla elimi daha sıkı kavradı. Bunu istemedim. Onun kavrayışı ve benim kavrayışım bir değildi. Benimki minnetti. Onunkiyse bambaşka. Usulca çektim elimi. "Firuze ba..."

"Kafan mı kalın senin?" diye girdi araya Ecevit. "Şurada sana insan gibi laf anlatıyor. Ben mi anlatayım?" Alparslan gözünü benden çekmedi ama eliyle Ecevit'i işaret etti.

"Bu adam mı?" diye sordu. Gözlerimi kaçırdım. Yalnızca atölyeme gitmek ve perdelerimi kapatmak istiyordum. Parmak uçlarımı saç diplerime bastırdım. "Başım çok ağrıyor," dedim. İkisini aynı yerde bırakma cesaretim olsa çıkıp gidecektim.

"Peki Firuze," dedi ve geri çekildi. Yanıma telefonumu koydu. Ceketini giydi, yakasını düzeltti. İşaretparmağını Ecevit'e doğru salladı. "Devran dönünce yaka paça dışarı attıracağım seni," dedi. Ecevit'e karşı içinde karşı konulamaz bir öfke vardı. "Değil aynı oda, aynı havayı bile solumayacaksın."

"Devran dönünce haber et."

Alparslan çekip gitmeden önce Ecevit'in getirdiği çiçek demetini aldı ve önce bir kez kapıya vurdu. Çiçeklerin yaprakları havada uçuştu, demeti yere

fırlattı ve öyle çıktı kapıdan. Üzerime kadar geldi çiçeklerin yaprakları ve polenleri. Kaşlarım büküldü ve onlara baktım. O çiçekler benim değildi zaten ama yine de parçalanmasınlar isterdim. Biz çıktıktan sonra atılacağı çöpte kurusunlar ama un ufak olmasınlar. Parmaklarımla üzerime uçuşan yaprakları topladım. Ecevit ağız dolusu küfretti arkasından. Başım eğikti, tek bir yerde topladığım yapraklarla oynuyordum.

"Baban mı yaptı bunu?"

"Sen de hep benden kopya çekiyorsun," dedim yapraklara bakarken. Boğazımda düğümler birikmeye mi başladı yoksa uyuşukluk geçtikçe onları hissetmeye mi başladım bilmiyordum. "Çiçekçi olmuşsun."

"O aşağılık baban yaptı."

"Bir de gitmişsin kostüm bulmuşsun."

"Bak ben ona ne yapıyorum," dedi yerinde durmadan. "Bak ben ona ne yapıyorum." Bu cümleyi o kadar çok tekrar etti ki dizimde topladığım yaprakları aldım. Telefonumu cebime koydum ve ayaklandım. Elimdeki yapraklara baktım. Küçük olan birkaç çiçekten uçuşup üzerime konmuşlardı. Hepsi birbirinden farklıydı ve ben hiç anlamazdım çiçeklerden. Reçetemi uzattılar bana, aldım geçtim ve asansörün önüne geldim. Benimle aynı asansöre bindi. İkimiz de sessizce duruyorduk. Avucumu kapattım uçmasın çiçeklerim diye. Onları kitabımın arasına koymak istiyordum.

Çıktık hastaneden, o gitti, bense durdum kapı önünde. Güvenliğe döndüm. "Bana bir taksi çağırabilir misiniz?" diye sordum.

"Tabi," dedi adam ve telefonunu çıkardı. Atölyede nakit para var mıydı? Kartım vardı. Alıp geri dönerek bir Atm'ye sürmesini isteyebilirdim. Hava çok soğuktu, üstüm inceydi. Kabanım en son Ecevit'e kalmıştı. Ağrım yediğim soğukla o kadar hissedilir oldu ki gözlerimi kapattım ve başımı yere eğdim rüzgâr çarpmasın diye. Cadde çok yakındı, arabaların vızır vızır sesi baskındı. O yüzden rahatça inledim. Sessizce çekmek istemedim acımı. Gözyaşlarım yanağıma düşmeden yere düşüyordu. Taksiyi ayakta beklemek için birkaç dakikam vardı. Gelmezse oturacak bir yer bulmam lazımdı.

Bir dakika doldu ya dolmadı, ansızın bedenim bir kumaş parçasıyla sarıldı. Bu benim parfümümdü yine de gözlerim kapalı öylesine kapatmıştım ki kendimi çevreye, korktum. "Benim," dedi Ecevit. Kabanımı giydirmedi ama önden kuşağımı bağladı. "Gel," dedi ama yerimden kıpırdamadım. Babamla yaşadığım hiçbir şey nasıl onun yüzünden değilse, böyle gecelerde sanırım yalnız kalmak da daha doğru sayılırdı. Kuğulu parkta kendini yerden yere vurmuştu ne istiyorsun benden diye. Doğru bir soruydu.

"Taksi çağırdılar bana," dedim. Ne başımı kaldırıyor ne de gözlerimi açıyordum. Bu gece de elbet bitecekti ve benim için olmasa da güneş doğacaktı.

"Arayın taksiyi, geri dönsün ya da hiç çıkmasın."

"Gelsin, aramayın."

"Hadi Firuze."

Gözlerimi açtım ve başımı ona kaldırdım. Yanaklarım değil ama kirpiklerim ıslaktı. "Gerçekten gerek yok gerek olsa ben söylerdim zaten. Biliyorsun. Çekinmezdim."

Bu tümüyle doğruydu.

Beni kuşağımdan çekti. "Hadi, dondum. Hadi," dedi. Artık üstünde sadece kazak olan oydu. "Ben de istemesem, söylerdim zaten. Biliyorsun. Çekinmezdim."

Bu da tümüyle doğruydu.

Güvenliğe yeniden bir şeyler söyledi. Beni ilerletti ve açtığı kapıdan bindirdi. Kapıyı kapattıktan sonra sürücü koltuğuna bindi. Arabanın klimaları çalışıyordu ve ben birkaç dakikada titreyecek kadar çok üşümüştüm. Vücudum amansız bir hastalığın pençesinde gibi ağrı çektiriyordu bana. Gırtlağıma kadar doldum, gözlerimi kapattım. Evimdeki yataktan günlerce çıkmak istemiyordum. Öyle de yapacaktım. Bunu inmeden Ecevit'e söylemeliydim. Gerekirse bensiz devam etmeliydi birkaç gün ama ben ona birkaç günden önce katılamazdım. Avucumu sıkıca

kapatmıştım gözlerim gibi. Başım koltuğun başlığına yaslıydı. Ben bağlamadım ama kemerimi çekiştirip bağladı öyle hareket etti.

İkimizden de ses seda çıkmıyordu. "Atölyenin ön kapısında ineceğim," dedim. Cevap vermedi. Duyması yeterdi zaten. İçimdeki kova öyle bir taşıyordu ki midemin üzerinde bile yük vardı. "Ecevit biz küçükken fasulye sulardık hatırlıyor musun?"

Cevap vermedi.

Gülümsedim biraz. "Şimdi sulasak benim fasulyem senden önce büyürdü."

Cevap vermedi.

"Hatırlamıyorsun değil mi?" diye sordum. Dişlerimi sıkmamam gerekiyordu. Ve esnememem. Cevap vermedi. "Hatırlamazsan hatırlama," dedim kızgın bir sesle. Keşke yirmi beş yaşındaki bir kadın gibi kızsaydım. Hiç öyle olmadı ama. Hem de hiç. "Oyunu ben kazandım zaten."

Gırtlağımdan patlayacaktım adeta. "Bu oyunu oynamak çok yorucu," dedim. Omuzlarım öne doğru düştü. Çiçeklerim avucumda eziliyordu farkındaydım ama onları böyle paramparça eden ben değildim ki. Onları ezmek benim suçum olur muydu? "Artık oynayacak gücüm kalmadı. Küçükken de mızıkçının tekiydim ben. Ağladın mı diye sorardın. Hayır derdim hep. Yalancı Firuze," Sustum, içimdeki Firuze'nin sesini dinledim. O çok şanslıydı. Her şeye sahipti. Ben çok şanssızdım. Tek bir şeyim bile yoktu onda olan. Hayır hayır... Tek bir şeyim vardı. Kolyeme dokundum.

"Bu oyunu oynamak çok yorucu," diye tekrar ettim. Başımı bastırdım koltuğa. "Bu oyunu oynamak çok zor," dedim yeniden. "Bugünlük bu kadar oyun yeter," Bu cümle annemindi küçükken. Büyümüştüm, benim olmuştu. "Bugünlük bu kadar oyun yeter Firuze," diye konuştum. Bu bir komut gibiydi. Fasulyeler büyümüştü ve bir oyun daha ne kadar tek başına sürdürülebilirdi ki?

Komutlar işe yaradı. İp koptu, çiçeklerim ezildi, kutup yıldızının kolları parmağıma battı ve ben ağlamaya başladım. Saatler içimde körüklenen her şey bir bir döküldü dudağımdan ve ben huzurla ağladım. Öylesine bir

huzurdu ki hem de bu, uzun zamandır bu kadar kana kana ağladığımı bile hatırlamıyordum. Hiçbir ilaç, bu oyuna ara vermek kadar bana iyi gelmezdi. Öyle bir dakika on dakika da değil. Hıçkırarak araba durana kadar ağladım hem de.

Şimdi inmem, birkaç merdiven çıkmam ve saksının altındaki anahtarımı alıp perdelerimi çekmem lazımdı. Bunlar sağlıklı bir insan için dünyanın en kolay işleri olmalıydı. Bir kapı açıldı ve kapandı. Bir kapı daha açıldı ve kapandı. Bir kapı açıldı ve rüzgâr yüzüme çarptı. Kemerim açıldı ben gözlerimi daha açamadım. Ecevit'in ellerini hissetim bacaklarımın altında ve bedenim havalandı. Sırtımdan ve bacaklarımdan kucaklamıştı beni. Ağlamaya devam ettim.

"Ağlama Firuze," dedi. Sanki artık yeter gibiydi bu. Oyun oynamayı bıraksan da yetmedi mi? Gibi... "Arabanın anahtarı üzerinde," dedi. Bana söyledi sandım. Gözlerimi aralamaya çalıştım.

"Yardımcı olmamı ister misiniz Ecevit Bey?"

"Şu kapıyı açman yeterli."

Bedenim Ecevit'in kucağında biraz daha havalandı. Gözlerimi açtım. Ortalığa bakındım. Burası Çayyolu değildi. Ecevit ilerlemeye başladı. Şifreli kapıdan geçtik. Ecevit beni evine getirmişti. Ağlamam durmadı. "Babam Ecevit'i öldüreceğim dedi," dedim nefes nefese.

"Sen ne dedin?" diye sordu. Asansör mü bekliyorduk?

"Sana o fırsatı hiçbir zaman vermeyecek dedim."

Asansör sesini duydum. "Aferin sana," dedi. Bu kez alaydan uzaktı. On yaşındaki Ecevit söylemişti sanki. Asansörden indik. Beni yavaşça bıraktı ama vücudumun bir kısmı hâlâ ona yaslıydı. O vakit fark ettim elindeki torbayı. Sabah sandviçlerimizi koyduğum torbaydı. Kapıyı açtı ve "Geç," dedi. Önden yürümemi bekledi. Ayakkabılarımı çıkarmak istedim ama "Bırak Firuze," dedi yalnızca. Öyle yürüdüm evine. Üstüme başıma baktı, derince soluklandı. "Bir iki parça kıyafet bakacağım, üstündekileri de ver yıkayalım. Kan revan içindesin," dedi. Geçti gitti yanımdan. Ayakta evin

orta yerinde dikilmiştim. Gözlerim orta yerdeki sehpaya kaydı. Sehpanın ortasında beyaz bir şey gördüm. Başta seçemedim. Çünkü ben onun o halini pek görmezdim.

Kulaklığım çözülmüş halde sehpanın üzerindeydi. Ecevit geri döndü, baktığım yere baktı o da. "Düşürmüşsün burada," dedi. Cebime sıkıştırmıştım, uyurken de yatağa düşmüştü hatırlıyordum. Banyoyu işaret etti. "Ayakta duracak halin var mı?" diye sordu. "Yoksa böyle yat sonra değiştirirsin."

"Çok pisim," dedim açıkça. Aldım elinden banyoya geçtim, kapıyı örttüm. Klozetin üzerine oturdum, öyle çıkardım üstümü. Eşofmanın ipini sıkıca bağlamak istedim ama sanırım kördüğüm ettim. Ellerimi yıkamak istedim ama çiçeklerim vardı, kirli kıyafetlerimi aldım. O kadar kirlilerdi ki gözümde, Ecevit'in sepetine bile atmak istemedim. Kapıyı geri açtığımda bıraktığım yerdeydi. Elimdeki kıyafetlere baktı. "Niye aldın onları?" diye sordu.

"Çok pisler, atalım."

"Saçmalama Firuze," dedi ve aldı elimden. Geri girdi banyoya. Kitaplığına baktım. İlerledim. En öndeki kitabı aldım. Yavaşça oturdum koltuğa ve Hamlet'in rastgele sayfasını açtım. Sayfa yetmiş dört ve yetmiş beşin arasına sıkıştırdım elimdeki ölü yaprakları. Kitabın kapağını kapattım ve koltuğa doğru uzandım. Cenin pozisyonu aldım, başımın altın yastık koymadım. Kitabı göğsümün altına sakladım. Gözlerimi kapattım. Derin derin nefes alıyordum, ağlamanın üzerimdeki tahribatının geçmesini bekliyordum. Bir süre daha içeriden sesler geldi. Uykuya dalmadım. Ecevit'in varlığını derin sessizliğiyle anladım.

"Firuze," dedi. Yanıt vermedim. Uyudum sandı. Yeniden kucağına aldı beni, birkaç adımdan sonra yatağa yatırdı. Kitabı sıkıca elimde tutuyordum, sıkıca tuttuklarımın arasına elini de ekledim. Onu da kendime çektim, yanağımın altına yasladım.

"Nöbetçi eczaneye gidip ilaçlarını alacağım," dedi. Umursamadım. İlaç içmek istemiyordum. Şayet yazılan ağrı kesiciyse buna şu an ihtiyacım yoktu. "Yemek yemeyecek misin?"

Başımı salladım sadece.

"İşine gelene mi cevap vereceksin?"

Başımı salladım.

"Beni niye evine getirdin?" diye sordum.

Cevap vermedi. "İşine gelene mi cevap vereceksin?" diye bu kez ben sordum.

"Babanın başına öreceğim çoraplardan vakit bulursa gelsin, seni alabiliyorsa alsın buradan, diye."

Bu kez de ben cevap vermedim. "Kitabımı niye aldın?" diye sordu.

"İçine çiçeklerimi koydum," dedim. Bu cümle içimde derin bir sızı yarattı. Parçalara ayrılmış çiçeği yetmiyormuş gibi avucumda da ezip ona hâlâ çiçeğim demek bana suçlu hissettirdi. O çiçek onu sevdiğimi hiç bilmeyecekti. Bu kez o cevap vermedi. Cevap vermeme oyunu oynuyorduk sanki. Kuralsız, saçma sapan bir oyundu ama Ecevit'le oynuyor olmak yine de güzeldi.

"Ağlama Firuze."

"Ağlamıyorum ki."

"O kadar ağlıyorsun ki ağladığını bile farkında değilsin artık."

Dudaklarım büzüldü, bir çocuk gibi hissettim kendimi. Elimde değildi. Ağlamak kendime fırsat vermekti ve bana bazen acıyla da olsa yaşadığımı hissettiriyordu. "Kitaplarının altını çizer misin?"

"Çizmem."

"Çok beğendiğin yer olursa?"

"Ezberlerim."

"Yazın çirkin, ezberin kuvvetliydi," dedim.

"Yazın güzel, ezberin kuvvetliydi," dedi. Ezberimin kuvvetli olduğunu *hatırlıyordu* . Dilimi ısırdım. Öfkeyle doldum. "Keşke ezberim kuvvetli olmasaydı," dedim. Bu yatak mezar olmalıydı ve yalnızca ben ölmeliydim. Başımı yastığa bastırdım. "Keşke ezberim kuvvetli olmasaydı. Aptal Firuze! Aptal! Öl Firuze! Öl!"

Boşta olan yaralı elimi yumruk yapmaya çalıştım ama yaram tamamen kıvırmama izin vermedi. Elimi şakağıma vurdum. "Keşke ezberim kuvvetli olmasaydı!" dedim. "Aptal Firuze!" Bir insana yapılabilecek en büyük kötülük kuvvetli bir hafızaydı. Unutmak için her şeyi verirdim. Bununla nefes bile alınmıyordu. "Ezberin kuvvetli olacağına ölseydin!" Elimi tutmaya çalıştı ama ben çok hordum. Kimseye izin vermedim. Ecevit bana dair tek bir şey hatırlıyorsa bu; ezberimin kuvvetli oluşuydu.

"Yapma," dedi.

"Keşke ezberim kuvvetli olmasaydı! Unut unut unut! Unut her şeyi unut!"

Elime sahip çıktı, avucunun içine kapattı ve vurmamı engelledi. "Beni ölene kadar sakın affetme!" Başımı ona yaklaştırdım. Yanlışım yoksa tam kalbinin üzerine vurdum başımı. "Benim ezberim kuvvetli. Beni sakın affetme!"

Beni Ecevit de affederse, bu dünya üzerinde beni affetmeyen tek kişi ben kalacaktım. Bu olacak iş değildi. Bari burada yalnız kalmasaydım. Yapayalnızdım. Bu noktayı da yalnızlıkla paylaşırsam ne yapardım bilmiyordum. Ecevit o toplumun parçası olsun istemiyordum. Ecevit benimle beni hiç affetmesin istiyordum. Başım kalbine yakın bir yere yenik düştü. Küçük gözleri olan çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşürdü ve ben o adamın yakınında uyuyakaldım.

****

instagram;

dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

Bu bölümün gazete sayısı sonraki bölüm için önemli. Sizi o yüzden instagram hesaplarına alayım. Kendi hesabımdan da en yakın zamanda soru cevap yaparız. Oy vermediysek verelim mi?

Sevgilerimle,

tanık ifadesi

Yorumlarınızı esirgemeyin olur mu?

Sizi bölümle baş başa bırakıyorum.

***

Aralık 1992,

Saat 08.58

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, pek de uzak olmayan diyarda iki çocuk yaşarmış. Kendilerine büyük gelen küçük hayalleri, boya kalemleri, resim defterleri, minderleri, bulutları ve birbirlerine duydukları sonsuz bir sevgileri varmış.

Sonsuzluğun sonu var mıdır?

Sonsuzluk, insanoğlunun zihninin kabul ettiğinden sonrası olmalı. Çünkü Ali Ecevit Tarhan'a göre her şeyin bir sonu vardır, yalnızca insanlar onu daha bulamamıştır. Firuze Akın ise aksine, sonsuzluk kavramının içinde yürüyebilen bir çocuk olmuştu hep. Referansıysa kalbindeki sevgiydi. İçinde, duyduğu sevginin sonu olsa elbet bilirdi. Ecevit hiç anlamıyordu. Yazısı da pek çirkindi zaten.

Aylin Akın, donuk bir ifadeyle kızını giydirmiş, saçlarını örmüş, perçemlerini özenle alnına bırakmıştı. İşinin bittiğini anladığında soluklandı ve kızına baktı. Firuze gülümsüyordu. Dişleri yeni yeni dökülmeye başlamıştı, gülümsediğinde çok sevimli bir görüntü oluşturuyordu. "Ne oldu?" diye sordu Aylin Akın. Küçük kızı el çırptı ve coşkuyla bağırdı.

"Bugün Ecevit gelecek!"

Firuze'nin; içini içine sığdırmayan bu cümlesi, kalbini heyecanla attıran bu neşesi ve gülümsemesi Aylin Akın'ın yüzündeki donukluğu çözdü. Ağlamamak için kendini sıktı, gülümsedi ama dudakları titriyordu. *Firuze onları hiç affetmeyecekti.*

Başını salladı ağır ağır. "Evet ama bunun için ne yapman gerekiyordu?" diye sordu. Bu soru artık korkunç derecede tekrar ediliyor, boş bir zihinde bile kabul görülecek kadar dikte ediliyordu. Firuze yanıt vermedi, ellerini çırptı ve annesinin kollarından çıkmaya çalıştı. Firuze tam olarak böyle bir çocuktu, kendi kafasının içindekine öylesine odaklanırdı ki bıkana kadar ondan bahsetmek ister, bir başkasının ondan rol çalmasına izin vermezdi.

"Bugün Ecevit geliyor," dedi ve son sesli harfi küçük ağzının içinde uzattı. Ellerini tekrar çırptı. Adeta bayram günü gibi davranıyordu bugün. Kansız bir cinayetin son kısmını yazmaya gidiyordu, bunu bayram olarak kutluyordu. Gün gelecek, yaş alacak, bugünkü sevincini hatırlayacak, neye sebep olduğunu fark edecek ve kendini korkunç bir dehşete sürükleyecek, ölmek isteyecekti. Yedi yaşındaki çocuğun neşesi ona azap verecekti.

"Firuze," dedi Aylin Akın sert bir sesle. "Bana bak! Bu önemli bir konu, bana bak!" Kızının küçük çenesinden tuttu, yeşil gözlerine baktı dikkatle. "Ecevit'in gelmesi buna bağlı. Eğer tek bir kelimeyi bile yanlış söylersen bir daha Ecevit'i göremez-" Kadının dudaklarına küçük kızının küçük parmak uçları değdi.

"Şşşttt anne," dedi Firuze kızgın bir sesle. "Ezberledim ya!" dedi. Annesi ona her böyle söylediğinde çok sinirleniyordu. Küçük kalbi bir o kadar kırılıyor, öfkeleniyordu. Firuze okumayı da yazmayı da biraz erken öğrenmiş bir çocuktu. Kitaplarla da biraz erken tanışmıştı ve Ecevit'in gelmesi için o hiç sevmediği sincaplı hikâye kitabını bile defalarca kez okuyup ezberleyebilirdi. Aylin Akın pes etti ve kızının parmakları dudaklarının üzerindeyken ağlamaya başladı. Bir çıkmazın içindeydi. Oğlu için bir başkasının oğlunu yok ediyordu ama farkında değildi.

Tek kayıp bir oğlan çocuğu değildi. Kendi kızını da kaybediyordu.

Firuze annesinin ağlayışına baktı. Gözlerini kırpıştırdı. "Anne," dedi çaresizce. Öylesine çocuktu, öylesine bir haberdi ki her şeyden, "Ağlama, Ecevit gelecek," dedi. Çünkü ona göre ağlamaya değer tek konu son zamanlarda buydu. Ecevit'in yokluğuydu. Annesi de onun en sevdiği oyun arkadaşını özlemişti. Annesinin yaşlarını silmeye çalıştı, Aylin Akın dudaklarına siper olmuş parmak uçlarını öpmeye başladı teker teker. Tam o sıra açılan kapıya baktı Firuze.

"Baba," dedi. "Annem ağlıyor."

Atilla Akın'ın gözleri yere çökmüş eşine kaydı ve öfkeyle doldu kısa zamanda. "Aylin," dedi dişlerinin arasından. "Ne yapıyorsun sen?"

Aylin Akın dönüp bakmadı ama çok da sürmedi eşinin kolundan tutarak onu kaldırması. "Sen bekle kızım, biz geliyoruz," dedi kızına bakarak. Karısını seri birkaç adımla odanın dışına çıkardı. Kapı önünden uzaklaştılar. "Ne yapıyorsun sen?" diye tükürürcesine konuştu. Aylin Akın'ın gözyaşları bu kez eşine bakarak akmaya başladı.

"Firuze bizi hiçbir zaman affetmeyecek."

"O daha çocuk!" diye yükseldi Atilla Akın. Her şey böylesine ince bir ipteyken karısının duygusal hareket etmesi onu delirtiyordu. Tam olarak kendisi gibi olmasını bekliyordu. Böyle duygusal çöküşleri gördükçe aklını kaçıracak gibi oluyordu. Oğulları söz konusuydu. Nasıl böyle kırılgan bir yapıya sahip olabilirdi? Her şey onun için olması gerektiği gibiydi. Ne lazımsa onu yapıyorlardı.

"Aklını mı kaçırdın sen? O daha çocuk! Seneler sonra Ecevit denen çocuğu hatırlamayacak bile!"

Aylin Akın başını iki yana salladı ve sırtını duvara yasladı. "Öyle olmayacak," dedi. Böyle olmasını diliyordu ama içinden kuvvetli bir his olmayacağını fısıldıyordu. "Kaç kilo verdi Ecevit gittiğinden beri. Yemek bile yemiyor. Ne unutmasından bahsediyorsun sen?"

"Firuze iki kilo verdi diye Bülent'i mi yakalım?" Küfreder gibi konuşuyordu, yalnız olsaydı haykıracaktı bu cümleleri ama şimdi bağırmadıkça yüzü patlayacak kadar şişiyordu. Aylin Akın bu sorunun altında ezildi. Evet diyemedi. Hayır diyemedi. Oğlumu yakamam diyemedi. Ama Ecevit suçsuz diyemedi. Sırtını duvara sürterek yere çöktü. Yüzünü avuçlarının arasına aldı. Leyla dün gece yine rüyasına gelmişti.

Aylin Akın sakinleşebilmek için sırtını döndü. Alnını ova ova kendine zaman verdi. Bir dakika kadar sonra derin bir nefes aldı ve karısına döndü, o da yavaşça çöktü. "Bu yaşta annesini babasını kaybeden çocuklar, anne babasını bile unutuyor Aylin," dedi. Saçlarını okşadı, başını yaklaştırdı. "Firuze mi çalışanın oğlunu unutamayacak?"

Ellerini ayırdı ve karısının yüzünü açtı. "Sen şu an her şeyi kafanda çok ağırlaştırıyorsun. Olacak ve bitecek. Firuze de unutacak. Mümkün değil. Çocuk değil. Bir ay ağlar beş ay ağlar. Sonra yeni arkadaş bulur. Psikoloğa da göndeririz kızımızı. Bu evden de taşınacağız. Ne yandakilerin ne de o çocuğun esamesi okunmayacak. Herkes unutacak gidecek. Bana bak," dedi. Aylin'in yere bakan gözlerini avuçladığı yüzüyle kendisine çevirdi. "Ailemizi korumaya çalışıyorum. Var gücümle, varımla yoğumla ailemizi korumaya çalışıyorum."

"Ya o aile?" diye sordu kadın titrek bir sesle. Yaşlı gözleri bir boşluğa bakıyordu. Eşinin yüzü boşluktu. "Leyla dün gece rüyama geldi yine. Melike'ye doğuma giderken benden helallik istemişti. Ecevit'i babasından sonra bize emanet etmiş..."

"AYLİN!" Atilla Akın bağırdı, kimin duymasını da umursamadı. Delirmişti. Çıkıp gitmeleri lazımdı. Ne konuşuyorlardı burada böyle? "Bülent'i verebilir misin?" diye sordu açıkça. "Bülent'i verebilir misin söyle?"

Aylin Akın'ın ağlayışı şiddetlendi ve aynı anda başını iki yana salladı. Hızlı hızlı, sık tekrarlarla salladı hem de. Başını eğdi. Atilla Akın yavaşça sinesine çekti. "Bitecek," dedi. "Her şey bitecek. Sana söz veriyorum. Firuze'nin de Bülent'in de kılına zarar gelmeyecek. Kızımız tek bir gün bile mutsuz olmayacak. Sana söz veriyorum Aylin. Şimdi

lütfen kalk ayağa, Firuze'nin sana ihtiyacı var. Stres yaparsa eline yüzüne bulaştırır."

Eşini de kendiyle beraber kaldırdı, yaşlarını sildi. "Firuze'ye sorulacak en ufak farklı bir soruda afallayacak," dedi kadın odaya geri yürürken eşiyle.

"Kurcalanmayacak, sorulmayacak."

Atilla Akın, risk sevmezdi. Her şeyi düşünürdü. Olması mümkün olmayan her ihtimali düşünürdü. Başına yirmi yıl sonra gelecek ihtimali bile düşünürdü. Önlemini alırdı. Elbette şimdi de almıştı. Atilla Akın kapıyı tıklattı ve "Prensesin odası mı?" diye seslendi.

"Evet, evet, evet!"

Atilla hızla kapıyı açtı ve içeri girdi. "Neredeymiş prenses?"

"Baba bugün Ecevit geliyor!" diye müjdeledi ve babasının kucağına koştu. Aylin Akın'ın aksine hiç bozuntuya vermedi Atilla Akın ve kızını kucakladı. "Evet!" diye coşkuyla o da bağırdı. Kızını öptü.

"Peki biz bunun için ne yapacaktık? Hatırlıyorsun değil mi?"

Firuze başını salladı, Atilla gülerek öptü kızını. Öylesine soğukkanlıydı ki tek bir an bile duraksamıyordu. Gülüyor kızına ayak uyduruyordu. Firuze'yi hiç kucağından indirmeden aşağı indiler. Arabaya yerleştiler. Firuze araba ilerledikçe korktuğunu hissetti ama hiç belli etmedi. Bugün Ecevit gelecekti. Adliyeye varana kadar hiçbir şey konuşulmadı. Bir elinden Aylin tuttu, diğer elinden Atilla.

Koridorda yürürlerken "Ecevit burada mı?" diye sordu Firuze. Etrafına bakıyordu. Değil Ecevit'i hiç çocuk bile görmüyordu. Cevap vermediler. Atilla Akın pedagoga teslim ederlerken kızını Atilla Akın birkaç saniye göz göze geldi kadınla ama aralarında hiçbir konuşma geçmedi. Boş bir odaya geçtiler Firuze'yle, Firuze bir koltuğa oturdu, kadın karşısındaki koltuğa ve önüne bir kâğıt yerleştirdi. Mahkemeden

hemen öncesindeydiler. Pedagog defterini açtı ve kaleminin ucunu ayarladı, karşısındaki kız çocuğuna gülümsedi.

"Merhaba Firuze, ben Sedef," dedi kadın ve çocuğun güvende hissedeceği şekilde gülümsedi. "Bugün buraya seninle biraz sohbet etmeye geldik. Biliyorum son zamanlarda kafan biraz karışmış olabilir, belki de bazı şeyleri söylemek zor geliyordur ama burada ne söylersen söyle, sana kimse kızmaz. Burası senin için güvenli bir yer, tamam mı?"

Firuze ellerini önünde birleştirdi ve başını salladı. Bir an önce bu kısım bitsin istiyordu. Firuze sabırsız bir çocuktu. Beklediği şey hemen olsun, aradaki her şeyse bir çırpıda bitsin isterdi. "Öncelikle kendini hazır hissediyorsan sana iki fotoğraf göstermek istiyorum? Resim çizmeyi sever misin?"

Firuze başını salladı. "Çok severim," dedi ve kadının defterinin arasından çıkardığı resmi izledi. Ali Ecevit'in büyütülmüş vesikalığıydı.

"Bu kişiyi tanıyor musun?" diye sordu. Firuze neredeyse yerinden kalktı. Resme dokundu. İlk kez Ecevit'in fotoğrafını görüyordu. Bunu alıp cebine atmak istedi. "Evet," dedi. "Tanıyorum, Ecevit bu. Benim arkadaşım. Oyun oynuyoruz hep biz onunla biliyor musun? Sen nereden buldun ki bu fotoğrafı? Hüseyin amca mı verdi?"

Pedagog gülümsedi ve "Hayır, Hüseyin amca vermedi. Demek oyun oynuyorsunuz? Nereden tanışıyorsunuz Ecevit'le peki?"

"Biz onunla beraber doğduk," dedi Firuze. Sonra yalan söylediğini anladı. Üç küçük parmağını kaldırdı. "Üç sene önce doğdu o. Bizim evimizin içinde küçük bir ev var. Ecevitler de orada yaşıyor biliyor musun? Küçük de kardeşi oldu. Daha yeni. Daha küçücük. Hep altına kaçırıyor."

Pedagogun tebessümü gülümsemeye dönüştü ve "Çok güzel. Bebekler bir süre altına kaçırabilir evet, doğru söylüyorsun. Peki sana bir fotoğraf daha göstereceğim," dedi ve Ecevit'in fotoğrafını aldı ve ölen çocuğun fotoğrafını koydu. "Bu kişiyi tanıyor musun?"

Firuze'nin yüzü Ecevit'in fotoğrafını görünce nasıl kıkır kıkır gülüyorsa, bu sefer suratı biraz asıldı. Duygularını perde örtmeden açıkça belli ediyordu. Belki her çocuk kadar. Belki her çocuktan fazla. "Tanıyorum. Yaman abi bu. Komşumuz. Annesi annemle arkadaş," dedi bu kez. Başka da bir şey eklemedi.

"Ecevit'in fotoğrafını bana verebilir misin?" diye sordu.

"Maalesef Firuze. Ben de kalmalı," diye yanıt aldı. "Şimdi sohbetimize devam edelim. Bildiğim kadarıyla geçen ay doğum gününmüş. Bir parti düzenlenmiş. Doğum günü partini hatırlıyor musun?"

Firuze annesinden sık sık uyarı aldığı konuma geldiklerini hissetti sanki. Fotoğrafı unuttu ve biraz dikkatli olmaya çalıştı. Dikkati biraz çabuk dağılıyordu. Aklına hep başka şeyler geliyordu. Onlar hakkında konuşmak istiyordu. Başını salladı Firuze.

"O gün nasıldı bana biraz bahsetmek ister misin?"

Firuze söylemeye değil, adeta okumaya başladı. Milli bayramlara ona şiir okuturlardı. Anasınıfında bile. Gür bir sesi, güzel tonlaması ve çok kuvvetli bir ezberi vardı. "Güzeldi. O gün annem bana yeşil bir elbise dikmişti," dedi. Tüm bu ayrıntılar, kendi sözlüğünden eklenmiş renkli cümlelerdi. "Onu giydim. Pastam vardı. Çikolatalıydı pastam. Ecevit'in de doğum günüydü o gün. Anneme küstüm. Meyveli pasta yapalım demiştim ben. Çikolatalı yapmışlar."

Ecevit gelsin ona meyveli pasta yapacaktı. Hem de kendisi yapacaktı. Ecevit ona yardım ederdi zaten.

"En sevdiğin pasta meyveli olanlar mı?" diye sordu pedagog.

"Hayır ben çikolatalı severim, Ecevit meyveli seviyor," Firuze bunu söylerken epey bilmişti, önemli bir soruyu açıklıyordu kendince.

Karşısındaki kadın gülümsedi yeniden. "Ne kadar düşünceli bir davranış. Peki bana biraz daha Ecevit'ten bahsetmek ister misin? Arkadaştınız değil mi?"

Firuze başını salladı. "Ecevit benim en sevdiğim arkadaşım. Biz beraber oyun oynarız. O hep oyun bulur. Biz oynarız," İçinde kuvvetli bir dürtü dayanamadı ve sordu. Bu kadar beklemesi bile mucizeydi. " ***Ecevit de burada mı? Gelecek mi?"***

O gülümseyen dudaklar düzleşti. Bu Firuze'nin hiç hoşuna gitmedi. "Maalesef Firuze. Peki o gün doğum günü partinde Ecevit'le birlikte miydiniz? Ecevit'in de doğum gününü kutladınız mı?

"Ecevit gelmeyecek mi?" Firuze huysuzca yerinden kıpırdandı. Bu kadın ona yalan söylüyordu. "Biz ona gidelim o zaman. Saklandı mı? Oyun mu oynayacağız?"

Firuze'nin gözleri odayı taradı. Bir yere saklanmış olabilir miydi? Ecevit pek severdi oyunları. Olur mu? Olurdu. "Ecevit burada değil Firuze ama istersen seninle oyun oynayabiliriz. Önce sana sorduğum sorulara yanıt verirsen sonra en sevdiğin oyunu oynarız, ne dersin?

Bıkmadan tekrar etti. "Ecevit de gelecek mi oyun oynarken? O gelmezse oynamam," dedi ve kollarını bir mızıkçı gibi önünde bağladı. "O da gelsin. O bir sürü oyun biliyor hem. Gelsin o size söyler bir sürü oyun."

Kadın derin bir nefes aldı. Firuze bu soruyu kaç kez sorarsa sorsun, sabrı azalmayacaktı. "Doğum gününde de Ecevit'le oyun oynadınız mı? Ne oynadınız?

"Oynamadık," dedi Firuze tavırlı bir sesle. "Anneme söyledim meyveli pasta alacaktı ona. Oynayacaktık sonra oynamadık."

"Ne oldu peki? Kavga mı ettiniz?"

"Yok kavga etmedik. Bana bunu verdi bak," Firuze'nin kızgınlığı hızla geçti ve kolyesini gösterdi. "Doğum günü hediyesi. Bak kolyeme."

Kadın kolyeye daha fazla ilgiyle bakmak, Firuze'nin dikkatini çekmek için öne eğildi. "Çok güzelmiş! Çok iyi arkadaşsınız belli ki. Ne zaman

verdi kolyeni sana? Pastanı kesmeden önce mi sonra mı?" Bir taraftan konuşuyor, bir taraftan hâkimin işine yarayacak kadarını not alıyordu.

"Pastayı kesmeden önce. Ben ona söyledim. Annem meyveli pasta alacaktı ya. Meyveli pasta gelecek ona söyledim hemen. O zaman verdi."

Pedagog toplanan dikkatle sorularına Firuze fark etmeden hız kazandırdı. "Sana hediyeni verdiğinde yalnız mıydınız?"

Firuze sıkılmaya başladı. Elleriyle oynuyor, kolyesiyle oynuyor ve sık sık kapıya bakıyordu. Ecevit de gelseydi. Otursaydı köşede. Böyle ne sıkıcıydı. "Yalnızdık. Annem bana gitme pasta keseceğiz dedi ama ben Ecevit'i almaya gittim. Meyveli pasta gelene kadar benim pastamı yiyecektik biz. O çikolatalı pasta sevmiyor ama meyveli seviyor," diye yeniden belirtti. Herkes Ecevit'in meyveli pasta sevdiğini unutuyordu. Bazen o bile.

"Ecevit'i nereden aldın? Yalnız mı gittin yanına?"

"O evden çıkmıştı. Onların da evi var bahçede. Bizimkinden küçük. Oraya gittim. O da geliyordu. Annem gitme gitme diye söyledi bana," Kalkar gibi oldu yerinden sonra yine oturdu ve tekrar sordu. "Ecevit ne zaman gelecek? Ben eve gidince mi gelecek?"

Eğer öyleyse daha da hızlı bitmeliydi her şey. Bir an önce eve gitmeliydi.

"Arkadaşın için endişelenmen çok normal Firuze ama bugün burada ne olduğunu anlayalım diye konuşuyoruz. Sen sorularıma dürüstçe cevap verirsen bizde erkenden oynamaya geçebiliriz. Ne diyorsun? Devam edelim mi?"

Bu eve geleceğinin mi işaretiydi yoksa değil miydi? Firuze'nin kafası karıştı. "Ecevit de gelecek mi oyun oynarken?"

"Ecevit'i görmek istiyorsak önce sohbetimizi bitirmeliyiz Firuze. Doğum gününde yeşil bir elbise giymiş, pastanı üflemeye

hazırlanıyordun. Eviniz de oldukça kalabalıktı değil mi?

Firuze bıkkınca başını salladı. Ama bu kadın hiçbir sorusuna yanıt vermiyordu. Yalnızca kendi sorularını soruyordu. "Evet yeşildi elbisem."

"Ama önce Ecevit'i görmek istedin ve evden çıkıp onun yanına gittin değil mi?" diye teyit etti.

"Evet."

"Tek başına mı gittin?"

"Evet."

"Ecevit mi çağırmıştı seni yanına yoksa önceden mi sözleşmiştiniz?"

Firuze art arda verdiği cevaplarla sıkılmayı bıraktı. Yedi yaşındaydı. İçindeki kötü şeyin huzursuzluk olduğunu bilmiyordu. Sadece kalbi acıyordu. Bir şeyler oluyordu anlamıyordu ama hissediyordu. Bu hissin ne olduğunu da seneler sonra anlayacaktı. Şimdi yalnızca kalbi acıyor, bunu hissediyordu.

"Yok, çağırmadı ben evine gidecektim, o çıkmıştı evden. Geliyordu."

"Bahçede mi buluştunuz?

"Evet."

"Sonra sana doğum günü hediyen olan kolyeyi mi verdi?"

"Evet bunu verdi," dedi ve yeniden kolyesini gösterdi. Kolyesiyle yakın temas kurmaya başladığı dönemlerdi. İleride bu kolyeye nasıl bağımlı olacağını da bilmiyordu.

"O sırada etrafta başka birini görmüş müydün?"

"Yok ben görmedim, sonra eve gittim," dedi hızlıca ve yalan küçük kızın bedenine bir karabasan gibi çöktü. Fark etmedi ama gözleri

sulandı. Dudaklarını ısırmaya başladı.

"Neden eve döndün?"

Bir çocuk ne kadar iyi ezberlese de mimiklerine sahip çıkamazdı. "Hediyemi almak için. Ben de hediye aldım Ecevit'e onun da doğum günüydü ya," dedi. Terliyordu yavaş yavaş. Artık daha yavaş konuşuyordu. Kadına bakmıyordu. "Ecevit gelecek mi?" diye sordu. Doğrulamak istiyordu ama bu kadın ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Eve döndüğünde hava aydınlık mıydı karanlık mı? Hatırlıyor musun?"

"Ecevit gelmeyecek mi?" diye sorarken artık yaşları dökülüyordu gözlerinden. Kadın yutkundu ve elindeki kalemi kapattı. "Biraz ara verelim," dedi. "Derin derin nefes almanı istiyorum. Şu an her şey yolunda. Çok cesursun. Her şeyi hatırlıyor ve korkmadan anlatıyorsun. Tebrik ediyorum seni." dedi. Söyledikleri karşısındaki kıza ulaşıyor muydu şüpheliydi. Bir bardak su uzattı. Kız içmedi ama ara vermek en azından yaşlarının dinmesine fırsat verdi.

"Devam edelim mi artık? Oyunumuz gecikmesin," dedi. Firuze başını salladı. Kadın soruyu tekrar etti. Firuze elleriyle oynuyor, göz teması kurmuyordu. Ecevit ne zaman gelecekti? Cevapları çok gecikmeye başladı. Kadın aynı soruyu tekrar etti.

"Eve döndüğünde hava aydınlık mıydı karanlık mı? Hatırlıyor musun?"

"Aydınlıktı," dedi Firuze bir süre sonra.

"O halde yeşil elbisenle pastanı üflemeden önce Ecevit'in sana hediyesini verebilmesi için tek başına yanına gittin. Ecevit sana hediyesini verdikten hemen sonra eve geri mi döndün?"

Tam bu nokta kızıştırdı Firuze'nin içindeki hissi. Olmamış şeyleri anlatmaya başladı. Ecevit bir an önce gelsin istiyordu. Ona çok kızacaktı. Ya da kızamayacaktı. Bilmiyordu. "Evet hemen eve gittim."

"O sırada yalnız mıydın?"

Kısık ve güvensiz bir ton da "Evet," dedi.

"Evde hiç oyalandın mı? Birileriyle karşılaşıp konuştun mu?"

Firuze konuşmuyor, konuşmayınca hızlı hızlı telaffuz ediyordu cümleleri. "Yok, eve gittim, hediyemi aradım bulunca hemen indim. Kimseyi de görmedim," dedi. Elleri ve bacakları titremeye başladı. Ecevit'in uzun uzun koşunca da böyle titrerdi.

"Geri döndüğünde Ecevit bıraktığın yerde miydi?" diye sordu. Firuze ellerine tırnaklarını saplıyordu. Yedi yaşındaydı, bunu ilk kez yapıyordu. Canı yanıyordu ama yapmaya devam ediyordu. Hiç anlamıyordu neden yaptığını.

"Yoktu. Aradım ben baktım. Sonra seslendim evine doğru yoktu."

"O halde eve döndün hediyeni aldın ve Ecevit'e vermek için bahçeye çıktın. Ama Ecevit bıraktığın yerde değildi. Çok korktun mu onu göremeyince?" Pedagog sık sık, Firuze'nin söylediklerini toparlayıp yeniden ona sunuyordu. Bir çelişki görmüyordu. Her şey beklediği gibi ilerliyordu.

"Yok korkmadım ki. Baktım hemen aradım onu, eve gitti sandım," Perçemlerini geriye doğru itti. Saç dipleri terlemeye başlamıştı. Ecevit'le koşarken olduğu gibi. Her şey Ecevit'le uzun uzun koşmuş gibi hissettiriyordu ona.

"Sonra ne oldu peki? Evine mi gittin?"

Firuze ellerini bacaklarının altına sakladı önce, sonra rahat edemedi çıkardı. Gözlerini ovuşturdu küçük parmaklarıyla. "Bahçede baktım önce, sonra ses duydum o zaman korktum."

"Nasıl bir sesti?" diye sordu kadın.

"Kötü bir sesti," dedi. Neredeyse nefes nefeseydi. "Korktum ben. Bağırıyorlardı."

"Kim bağırıyordu?" Pedagog eline defterini almıştı. Hızlı hızlı yazmasına gerek kalmıyordu. Birazdan ileri sayfaları açacaktı ve resimleri yeniden çıkaracaktı.

"Ecevit bağırıyordu. Hemen gittim bakmaya, düştü sandım."

Bir hata yaptı ve "Sık sık bağırır mı Ecevit?" diye sordu. Bu kurcalamaya girerdi ama sormuş bulundu. Firuze afalladı. Bu sorunun cevabı yoktu çünkü ezberinde. Şaşkınca baktı. Ne söyleyecekti? Ya yanlış cevap verirse? Ya Ecevit'i getirmezlerse onun yüzünden? Dudakları büzülüyordu durmadan.

"Yok yok," dedi telaşla. "Yok bağırmaz, bağırmaz hiç. Ben ağaca tırmanırım bazen o zaman bağırır bazen. Ben çok yükseğe tırmanırım ama. Kızar biraz. Yoksa hiç bağırmaz."

"Hava hala aydınlıkken elinde hediyenle bahçedeydin ve Ecevit'in bağırdığını duydun. Ne söylediğini anlayabiliyor muydun?"

Firuze başını iki yana salladı. Su içmek istedi ama yanlış bir şey yapar diye korktu. İçmedi. "Ve sen de korkmana rağmen merak ettin ve bakmaya gittin, değil mi?"

"Düştü sandım ben, o yüzden gittim."

Evvel zaman içinde kalbur zaman içinde.

"Gittiğinde ne gördün?

"O vardı. Kavga ediyorlardı. Resmini de gösterdin ya. Komşu amcanın oğlu. O da vardı. O da bağırıyordu."

Pek uzak bir diyarda iki çocuk yaşarmış.

Pedagog yeniden resimleri çıkardı ve masaya koydu. "Bana yeniden kimi gördüğünü gösterebilir misin?" Firuze iki resmi de ayrı ayrı işaret etti. "Sen onları gördüğünde ne yapıyorlardı?

"Kavga ediyorlardı."

"Birbirlerine bağırıyorlar mıydı? Yoksa vuruyorlar mıydı?"

"Vuruyorlardı."

Hiç hayal kurmazmış bu iki çocuk.

"Nasıl kavga ettiklerini tarif edebilir misin?"

"Böyle üst üste çıkmışlardı. Ecevit yerdeydi bağırıyordu."

"Çok korkmuş olmalısın. Nasıl tepki verdin peki? Ecevit'e seslendin mi?"

"Seslendim ama duymadı."

Boya kalemleri yokmuş, resim çizmeyi de sevmezlermiş.

"Doğum günündü. Eviniz oldukça kalabalıktı. Ecevit ve komşunun oğlu bağırarak kavga ediyorlardı. Senden başka duyan olmadı mı?"

Firuze başını iki yana salladı. Durdurulamaz şekilde ağlıyordu. Her yenik anında olduğu gibi anne babasını değil, oyun arkadaşını istedi. "Ecevit gelsin artık."

"Az kaldı Firuze. Sonra ne oldu peki?"

"Sonra Ecevit kalktı yerden sonra yine kavga ettiler sonra kafası çarptı onun Ecevit de itti. Havuza düştü. Sonra... Ecevit ne zaman gelecek?"

Resim defterlerinin sayfaları hep yırtıkmış.

"Biraz daha yavaş anlatmanı istiyorum Firuze. Ecevit ve komşunun oğlunu kavga ederken gördün. Yanlarına gittiğinde Ecevit yerde, komşunun oğlunun altında mıydı?"

"Evet alttaydı, yerdeydi. Ecevit'in yanına beni götürün o zaman! Sıkıldım ben!"

Minderleri hep boşmuş, oturacak kimse yokmuş.

"Sonra komşunun oğlunu üzerinden mi itti?"

"Evet itti öyle itti"

Bulutlar hiç yokmuş, gökyüzü çıplakmış.

"Bana nasıl olduğunu, nasıl ittiğini gösterebilir misin?"

"Böyle itti, elleriyle itti. Sonra yana düştü Ecevit, o kalkmadan başına vurdu. Düştü sonra havuza," Son bir kez sordu. " *Ecevit gelecek mi* ?"

Ve birbirlerine duydukları sonsuz sevgileri, koca koca canavarların eline düşmüş. Kimse bu masalı unutmamış, kimse masalın karakterlerini de unutmamış. Bir canavarı kurtarmak için masal silinmiş, masaldakiler yok edilmiş. Masalın da sonunu kimseler bilmemiş, sonsuzluğa karışmış. Sahi sormalı bu masalın yok edilenlerine; sonsuzluğun sonu var mıdır?

****

instagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

XV- güçlü olan değil haklı olan korunur

Ben geldiiiim!

Önce oy verelim mi? Verelim verelim.... Bol bol yorum yapmayı unutmayın olur mu? Her birini teker teker okuyorum ve hepsinin bana dönüşü mükemmel oluyor. Twitter'da ve tiktokta #ÜzümBuğusu etiketiyle paylaştığınız her şeyi görüyorum. Var olun.

Sanırım bu gece 100k olacağız. İçimden bir ses bu sefer bütün sayıları ayrı ayrı kutlamamı söylüyor bana. Yorumlarınızı bekliyorum.

Keyifle okuyun.

***

Bir ölüye ve bir canlıya aynı anda yakışabilecek en nadide parça çiçeklerdir.

Gördüğüm her çiçek topluluğundan bir çiçek koparıyor, durmaksızın koşuyor ve ayakkabılarımın altında bazen çimleri bazen istemeden de olsa çiçekleri eziyordum. Bir ateş gibi parlayan ama bir ateş gibi yakmayan, yalnızca ısıtan bir güneş gökyüzünden parlıyordu. Ayağımda beyaz, önü tek halka şeklinde çıtçıtlı bir bir ayakkabı vardı. Zihnim bir yetişkin gibi ama bedenim bir çocuk kadardı.

Kırlarda koşuyor, çiçekler topluyor, bir sağa bir sola salınıyor, uçları dalgalı kumral saçlarımı savuruyor ve beyaz elbisemin eteklerini tutuyordum. Bazen eteği tutmak isterken topladığım çiçeklerin bir kısmını düşürüyor ama dönüp almıyordum. Çünkü toprak ölüyü beslerdi ve çiçekler onların da hakkıydı.

"Ecevit!" diye bağırdım. Ne kadar koşarsam koşayım asla yorulmuyor, nefes nefese kalmıyor ve dilim damağım kurumuyordu. Burası cennet

olmalıydı. "Ecevit ben ağaca çıkacağım!"

Söğüt ağacının yaprakları daima yere bakardı. Bir suç işlemiş gibi değil, bir yükü taşıyamıyormuş gibi. Öylesine güzel şekilde sallanırdı ki dalları yere doğru, dallarından düşen yeşil yaprakları; gören insanlar için bir kusur değildi. Söğüt ağaçlarının gölgeleri, yorulmuş insanlar için biçilmiş kaftandı. Güneş almazdı, büyük bir empatiyle kavuğuna yatanı korurdu.

"Ecevit! Ağaca tırmanıyorum ben!"

Ne kadar bağırırsam bağırayım sesim de hiç kısılmayacaktı sanki. Küçülmüş halimde cennette boylu boyunca koşuyor, dilediğimce bağırıyordum ve Tanrı'nın bana uzattığı çiçekleri topluyordum. Her şey öylesine biricikti ki, benim için olduğunu düşünüyordum. Söğüt ağaçları bile benim için hazırlanmıştı. Kolaylıkla tırmanmam için boşluklar vardı. Çiçeklerimi sıkıca tuttum ve tırmanmaya başladım.

"Firuze tırmanma!" diye bağırdı arka tarafımdan Ecevit. "Çok yüksek orası, tırmanma."

Bu ses küçüklüğümden, küçüklüğüme geliyordu. Zihnim seçebiliyordu ama bedenim bu ses kadar küçüktü. Onu zaten hiç dinlemezdim, tırmandım. Ağaç cennetin sonsuzluğuna uzanıyordu adeta ama her dalı sağlamdı. "Firuze in dedim aşağı, düşeceksin!"

"Hadi sen de gel!" dedim aşağı bakmadan. Öylesine hızlı tırmanıyordum ki biraz daha zorlarsam güneşe ulaşacağımı hissettim. Yine de durdum, tutundum ve aşağı baktım. Çiçeklerimi sıkıca tuttum, Ecevit'i görmeye çalıştım. Aramızdaki yükseklik arttıkça daha da küçülmüştü. Çiçeklerimi ona doğru salladım. "Bak!" dedim. "Çiçek topladım bize!"

Gözlerimin içine bakıyordu ama gülümsemiyordu. Küçük gözleri çatık kaşlarıyla daha da küçülmüştü ya da bunun tek sebebi güneşti.

"İnemeyeceksin oradan!" diye bağırdı. Başımı iki yana salladım, ona bu güzel söğüt ağacının sağlam ve bir merdiven gibi büyümüş kavuğunu göstermek istedim. Ellerim kavuğa doğru yöneldi ama adım bastığım hiçbir yeri göremedim. Ağaç kabuğu kurtlanmış, yer yer çatlamış, çatlaklarından

böcekler dökülen korkunç bir yola dönüşmüştü. Bana doğru gelen böcekleri izledim korkuyla. "Ecevit!" dedim korkuyla. Ellerimdeki çiçeklerin ben toplarken olmayan dikenleri saplarından bir bıçak gibi fırlamaya başladı. Cennet cehenneme dönüşüyordu adeta. Dikenler elime battı, söğüt ağacının dalları elimden dökülen kanla kırmızıya bulandı. Kanım bir zehir gibi yeşili kırmızıya dönüştürüyor, elimden dökülen kan yapraklardan aşağı süzülüyordu. Çiçeklerim düştü, dikenleri avucumda kaldı.

Ecevit'in adını haykırıyorken beni bekleyen küçük çocuk yoktu artık. Ali Ecevit Tarhan'ı gördüm. Gökyüzündeki güneş bir ateş gibi yakmaya başladı. Elime baktım. Artık bir yetişkinin eliydi. Cennet sandığım yer cehennemdi artık. Çocuklar yok oldu, yetişkinler doğdu. Ali Ecevit Tarhan çığlıklarımı dinledi ve söğüt ağacının tüm yaprakları kırmızıya dönüştü. Ağaç kanamaya başladı.

***

"Firuze."

Kan akan yere uygulanan baskı, kanın akışını engeller ya da azaltırdı. Avucumu öylesine sıkıyordum ki, kan damarlarımda duraksamış, akmıyordu adeta. "Firuze," dendi yine. Kanayan ağacın altından Ecevit sesleniyor sandım ve ona bakmak için başımı eğmeye çalıştığım an düştüğümü hissettim. İrkildim, sıçradım ve gözlerimi açtım. Ağaçtan düştüğümü sanmam saniyelerce devam etti ve karşımdaki adamın gözlerine baktım. Ben ağaçta değildim ve göz göze geldiğim Ecevit ağacın altında değildi. Hızlı hızlı soluklanıyor, bir ağaçta olmadığımı idrak etmeye çalışıyordum.

"Çok şiddetli öksürüyorsun, dikişlerin açılacak," dedi.

"Kan," diye geveledim ağzımın içinde. Sıktığım elimi yorganın altından çıkardığımda ikimiz de elime baktık ve telaffuz ettiğim kelimeyi gördük. Ben şaşırmadım. Çünkü gördüğüm kan, koca söğüt ağacını kana bulayan kan kadar fazla değildi. Pansuman kanlanmıştı ama kesinlikle gördüğüm kadar kanamıyordu.

"Ne yapıyorsun sen? Aç avucunu," dedi bileğime uzanırken. Çekmeye çalıştım ama yakaladı. Avucumun içinde dikenler olduğunu söylemek istedim ona ama o çok hızlı davrandı. Parmaklarımı teker teker ayırdı yapıştıkları yerden. Acıyla inledim ve kafam allak bullak oldu. Dikenlerin acısını hissettim adeta.

"Diken var."

"Ne dikeni?"

"Diken var."

"Firuze kapatma avucunu!" diye kızdı bana. Kapatma çabam son buldu, bitkince saldım bedenimi. Gözlerim yanıyordu. Yastığımda ıslaklık vardı ve ağzımın içi ağrıyordu. Pansumanı kaldırmaya çalıştı ama yapışmıştı, inledim, geri durdu biraz. "Kalk," dedi. Kafam o kadar karışıktı ki, anlayamadım.

"Gideyim mi?" diye sordum. Git dediğini sandım.

"Kalk dedim Firuze."

"Uykum var."

"Elin kanıyor."

"Kanasın," dedim. Kan akar akar dururdu. Bir söğüt ağacını kana bulayacak kadar akamazdı ya sonuçta. "Çok ağrım var, kalkmak istemiyorum." Açık açık söylediğimde, yüzündeki o ısrar ve netlik bozuldu. Bana baktı. "Sakın sıkma elini," dedi ve yatağın ucuna doğru yatırdı kolumu. "Oynatma da yerinden. Geliyorum."

Kalktı gitti yanımdan. Uzattığı elime baktım. Serçeparmağımı bile oynatmadım, öylece elimi izledim. Başım o kadar çok ağrıyordu ki, adeta çatladığını hissediyordum kafatası kemiğimin. Birkaç kez daha öksürdüm ama daha kontrollü olmaya çalıştım. Gözümün önünde ağaç kavuğundaki böcekler geldi. Huylandım, tüylerim diken diken oldu ve bacaklarımı

istemeden kendime çektim. Ecevit çok geçmeden yanıma geldi, elindeki beyaz malzemelere sonra tentürdiyota baktım.

"Hayır," dedim gözlerimi yumarken. "Çok yakıyor o, hayır."

"Yaranı iyileştirmeyip deşersen daha çok acısını çekersin." Oldukça acımasızdı. Sızlana sızlana elimi geri çekmeye çalıştım ama engel oldu. "Niye sıkıyorsun avucunu? İyileşmesin diye resmen çabalıyorsun."

"Rüya görüyordum, bilinçli yapmadım." Sargıyı açtığını biliyordum. Son aşamaya geldiğinde, ıslak ama yakmayan bir pamuk değdi avucuma.

"Şu pamuğu al gözlerini sil," dediğinde gözlerimi araladım. Benden hiçbir şey istemesin istiyordum.

"Hı," diye mırıldandım. Küçük çocuklar gibi davranıyordum ama elimde değildi aksi. Bana dokunmazsa sesim bile çıkmayacaktı. Söz veriyordum. Ağrım ne kadar artarsa artsın konuşmayacaktım. Pamuğu sağlam olan elime tutuşturdu. "Gözlerini sil hadi," dedi. Biraz söylendim ama dediğini yaptım. Yumuşak pamuğu gözlerime sürdüm. Yaşlar kurumuştu yüzümde, çapaklar oluşmuştu. Temizledim. Ecevit yapışmış pansumanı canımı yakmadan çıkarsa da o tertürdiyot öylesine yaktı ki elimi gıkım çıkmasın diye yüzüme yastığa bastırdım. Boğuk boğuk sesler çıktı ama elimden geldiğince baskıladım.

Avucumun içinde kesik kesik serinlemeler hissettim. Ne olduğunu seçemedim ama sonsuza kadar sürsün istiyordum. O yangıyı azaltıyordu ve benim tek istediğim buydu.

"Bitti," dedi. Başımı yine de kaldırmadım yastıktan. Sadece saçlarımı görüyordu. Sarmasını da bekledim. "Sildin mi gözlerini?" diye sordu. "Kaldır başını. Hadi Firuze."

Elimi yatağın üzerine geri bıraktığında, artık yapılacak başka hiçbir şeyi kalmadığına emin olduğumda başımı kaldırdım ve ona baktım. Gözlerime baktı. Silmiştim. Kızamazdı. "Kaldır başını," dedi yine ve yastığa uzandı. Çekti aldı ve ters düz yapıp yeniden başımın altına koydu. "Islatma bir daha yastığımı."

"Ağlamıyorum ki."

"Uyurken bile ağlıyorsun Firuze," dedi tek nefeste. "Islatma yastığımı. Bak ciddiyim," dedi ve dikkatle yüzüme baktı. Görebiliyordum. Ciddiydi. "Islatma yastığımı. Çorba yaptım kendime," O kadar çok konudan konuya atlıyordu ki kafamı daha çok karıştırıyordu. "İç sen de bir tabak."

"Aç değilim."

"Çorba karın doyurmuyor zaten merak etme."

"Ecevit yemek istemiyorum," Beni bir türlü uyumam için bırakmıyordu. Adeta düşman gibi üstüme geliyordu.

"Eczacı en yakın zamanda alsın ilaçlarını dedi."

Saat kaçtı bilmiyordum. Uyurken yanımdaydı, sabah olmamıştı ve sanırım eczaneye gitmişti ben uyuduktan sonra. "Ağrıdan uyuyamıyorsun. Böyle yapacaksan çıkmasaydın hastaneden. Serum mu verirlerdi başka bir şey mi yaparlardı bilmem. Çorba getireceğim, iç. Sonra da ilaçlarını iç. Uyu. Ben de uyuyacağım. Uykum var."

"Benim de uykum var," dedim.

"Harika!" dedi alayla. "Bu çorbayı hızlıca içmene delalet." Cümlesini mutfak yolunda tamamladı. Odanın kapısı açık olduğu için görebiliyordum. Gitti bir tencerenin ağzını açtı ve iki kepçe çorba koydu. Aynı tabağa biraz da su ekledi. Sanırım bu çorbayı soğutmak içindi, diğer türlü içemezdim zaten. Tadına baktı ve tepsiye koydu yanıma geri döndü. "Hadi doğrul."

"Sen aç mıydın?"

"En son mevlidin pilavını yedim."

"Çorba mı yaptın?"

"Firuze hastaneye dönebiliriz."

"Hani çorba karın doyurmazdı?" diye sordum. Tek elimden destek ala ala doğruldum. Sırtımı yatak başlığına yasladım. Ona bakmadım çünkü bana nasıl baktığını biliyordum.

"Çok biliyorsun sen," diye tersledi. "Her şeyi biliyorsun. Herbokologsun sen."

Bu halde gülebileceğimi hiç sanmazdım ama dikişlerimi hatırlayacak kadar ağzım genişlemek istedi ama yapamadım. Bir an sinir bozucak kadar komik geldi bu bana, beklenmedik anda dolu dolu, adımı soyadımı okur gibi söylemişti. Canım çok yandı, doktorun neden uyardığını anladım. Kucağıma koyduğu tepsiye dokundum. "Herbokoloğum ben," dedim kaşığa uzanırken.

"Öylesin."

"Öyleyim. Küçükken de her şeyi ben bilirdim zaten."

Cevap vermedi. Ben de üstelemedim. Tepemde gardiyan gibi dikilmişti. Kaşığın ucuyla içmeye başladım. Gitti ilaç poşetimi getirdi. Yan tarafıma bir bardak suyla koydu. Çok yavaş içiyordum. Kızacak sandım, biraz hızlanmaya çalıştım ama sabırla bekledi. Bir iki kaşık anca bıraktım, sonuma geldim ben ve ona uzatmak istedim ama "İç onu da," diye üsteledi. "Yazık günah ziyan olmasın. İç hadi."

Biliyordum bunun olacağını. Soluklandım. Kalanı da içtim ve ona baktım. Aldı tepsiyi, ilaçları çıkardı bu kez. "Birer tane hepsinden," dedi. Avucuma bıraktı dört kutu ilaçtan birer tane. Sonra suyumu içtim. Tepsiyi götürdü, bir bardak daha su getirdi ve yanıma koydu. "Öksürünce iç," dedi. Geri uzandım yatağa. Yorganım biraz karışmıştı. Zorlandığımı anlayınca yardım etti. Yorganı örttü üstüme.

"Çok mu ağrın var?"

Başımı salladım.

"Ağlayacak mısın?"

Başımı salladım.

"Ağlama Firuze, yarım saate ağrın dinmeye bağlayacak."

"Ağrım dinene kadar ağlayayım," dedim. Şimdi odadan çıktıktan sonra dilediğimce ağlayabilirdim ama üstümde öyle bir üstünlük kurmuştu ki izin alma ihtiyacı duyuyordum.

"Olmaz. İzin vermiyorum. Burası benim evim."

"Yarın sabah gideyim mi?" diye sordum bu kez.

"Ağlama dedim, git demedim."

"Gitmeyeyim mi?" Gidersem atölyeye gidecektim ve orada yapayalnız birkaç gün geçirecektim. Git derse de gidecektim. Bana yemek getirmek zorunda değildi ya da ilaç içirmek. Cevap vermedi ve doğruldu yerinden.

"Hadi uyu Firuze," dedi ve kapıya ilerledi. Işığı kapattı ama holden gelen ışık aydınlatıyordu odayı. Son kez bana baktı. Ben de ona. Sonra usulca kapımı örttü ve soruma cevap vermeden gitti. Yarın öğrenecektim, bu gece tek amacım, ağlamadan ve ağrı çekmeden bir uyku çekmekti.

***

Ağrı kesicilerin; vücudumuzdaki ağrıyı kesmediğini yalnızca bizim hissetmemizi engellediğini okumuştum yakın tarihte bir kaynakta. Yani bize ait olan beden eziyet çekmeye devam ediyordu yalnızca biz hissetmiyorduk ve bu durum o zaman da hoşuma gitmemişti. İçimde haksızlık yaptığıma dair bir his beni kuvvetle yoklamıştı. Beden benimdi, onun çektiğini hissetmemek büyük bir bencillikti ama dün gece beni ağrısız uyutan tüm ağrı kesicilere minnettardım.

Güneş doğmuştu ve bu ben göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu. Uyuduktan sonra hiçbir şey hatırlamaz olmuştum. Öyle ki telefonum çalıp durmasa bir süre daha uyurdum. Gözlerimi araladım ve zorlukla açık tuttum. Telefonun sesini dinledim bir süre. Vücudum kaskatı kesilmişti ve kaslarımda yoğun bir tutulma vardı. Ağzımın içi, muhtemelen açık

uyuduğum için kuruydu ve midem bulanıyordu biraz. Sesin kaynağını aradım. Telefonum neredeydi bilmiyordum. Yan taraftaki komidinin üzerine ben koymamıştım. Sargısız elimle uzandım ve avucumun içine aldım. Ekrana baktım. Annem arıyordu. Tereddütsüz meşgule attım ve geri koydum. Sırtıma batan sivri bir şey vardı. Biraz yana kaydım ama kurtulamadım. Elim o tarafa kaydı bu kez ve düz bir yapı elime dokundu. Çekip aldığımda anladım kitap olduğunu.

Dün içine çiçeklerimi sıkıştırdığım kitabı kendimle bu yatağa taşımıştım ve o da benimle yatakta kaybolmuştu. Çiçekleri koyduğum sayfayı bulmak, hatta biraz okumak istedim ama telefonum yeniden çaldı. "Ya ne var?" dedim uzanırken. İçimde çok hızlı bir öfke birikti ve öyle açtım telefonu. Dudaklarımın aniden konuşunca yarıldığını hissettim iki noktadan. Şimdi bu telefonu dün bana ne olduğunu öğrenmek için çaldırmıyordu, akşam nerede olduğumu sorgulamak için çaldırıyordu. Emindim ki babam tek kelime bile etmemişti. Belki İnci'yi tembihlemişti. Belki tüm gece arayıp durmuştu ama Ecevit, telefonu sabah yanıma koymuştu ve annem bir uyku molası verdiği arayışlarına uyanınca devam etmişti.

"Ne var anne?"

"Firuze..."

Ağlıyordu. Benim için miydi? Belki de Alparslan'dan öğrenmişti ne halde olduğumu. "Ne oldu?" dedim yine de. Gelip beni görsün ya da gelip beni alsın istemiyordum.

"Firuze abini gözaltına aldılar... Firuze..." Nefes almadan ağlıyordu ve kelimeleri birbirine karışıyordu. Anlayamadım. Sessizce onu dinlemeye devam ettim. "Firuze şafak baskınıyla geldiler... Neredesin? Firuze Bülent'i aldılar. Firuze evi yerle bir ettiler."

O kadar çok tekrar etti ki bunları bir yerden sonra dinlemeyi bıraktım. Yarıklara rağmen dudaklarımı birbirine bastırdım ve hayal kırıklığıma izin verdim birkaç saniye. Gülümsedim. Dikişlerimin izin verdiği kadar gülümsedim. *Aptal Firuze. Aptal!* Yarık daha da genişledi ve sızan kan da ama sürdürmedim bunu. Gerçekten kaçamazdım. Gerçekle kendimi daha

fazla kanatamazdım. "Anne," dedim sakince. Uzun zamandır bu kadar umurumda olmayan bir haber almamıştım. "Bülent'in canı cehenneme."

"Firuze çok kötüyüm," dedi açıkça. *Ben de anne.* Adeta bana yalvarıyordu. Bülent'e ne olmuştu bilmiyordum ama Bülent'i kurtaracak kişinin ben olmadığımı ikimiz de biliyorduk. Annem zaten Bülent için değil kendisi için beni arıyordu. Kendisini kurtarmamı istiyordu ya da sadece onu teselli etmemi. Belki saçlarını okşamamı.

"Şafak sökmeden baskın yapı..." Cümlesini tamamlamasına izin vermedim ve kapattım telefonu. Başımı yastığa bastırırken o telefonun yeniden çalmasını beklemedim. Çünkü benim tanıdığım Aylin Akın, o telefonu çığlıklarla duvara fırlatmıştı ve etrafında ne var ne yoksa yere atıp bana lanetler ediyordu. Bana ettiği lanetler kulaklarımda çınladı ve gözlerimi kapattı. Kırıldığı için ona çok kızıyordum. Kalbim, böyle alışılagelmiş olaylara kırılmayı artık bırakmalıydı. O kırıklığı görmezden gelebileceğim vakte kadar gözlerimi kapalı tuttum.

Kapı kapalıydı ve kapının arkasından sesler geliyordu. Ecevit uyanıktı. Saate baktım. Dokuzu geçiyordu. Yanıma koyduğu suya uzandım doğrulurken. Dudaklarımı değdirdim önce. Parmak ucuyla dokundum yarığı hissettiğim yerlere. İkinci noktadan silik bir kan lekesi elime bulaştı. Sudan bir yudum ağzıma aldım ve zorlukla yuttum. Kurumuş bir toprağı parçalamadan üzerinden geçmeye çalışıyordum sanki. Dilimi de ıslanınca dudaklarımda gezdirdim bir süre. Suyu geri koydum kitapla beraber ve ayaklarımı yere bastırdım. Elim yatağa, ayaklarım zemine baskı uyguladı bir süre. Öylece yeri izledim, hiçbir şey düşünmedim. Zihnim çocuklarıyla ansızın kapı önünde kalmış ve hayat mücadelesine atılmış bir kadın gibi yorgundu. Bu benzetme doğru muydu emin değildim ama öyle hissettim. Yorgunluktan olanları bile düşünemiyordum. Kalktım ayağa, tutulmuş bacaklarıma birkaç saniye sabit durdum ve öyle birkaç adım attım.

Kapıyı açar açmaz onu gördüm. Elinde dumanı tüten ince belli bir bardak vardı. Siyah boğazlı bir kazak, siyah kot pantolon, siyah ve tokası metalik bir kemer takmışken mutfak tezgahına yaslanmışken karşı taraftaki televizyona bakıyordu. Saçları kıyafetine göre biraz daha dağınıktı, nedense yeni yıkanmış gibi geldi bana. Sakalları biraz uzamıştı ve izlediği şey ona

öylesine büyük bir zevk veriyordu ki gözlerinin içinde parıltı vardı. Çayında keyifle bir yudum aldı.

"Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün yaptığı operasyon bugün sabaha karşı saat beş sularında gerçekleşti. Başkent merkezli yürütülen yolsuzluk soruşturmasında on üç farklı eve eş zamanlı baskın yapıldı. Bu evler arasında öyle bir isim var ki, tüm Türkiye'nin dikkati tek bir yere toplandı. Ulusal Mutabakat Partisi Genel Başkan Vekili Atilla Akın'ın oğlu, Bülent Akın bu sabah gözaltına alınan on sekiz isimden ülke gündemine düşen bomba isim oldu. Şimdi gazeteci Derya Aksu tam olarak nabzın yüksek olduğu yerde. Akın malikanesinin önünden bize canlı olarak bağlanıyor. Evet Derya, son durum nedir? Seni dinliyoruz."

Ben de artık televizyona döndüm. Ekran ikiye bölünmüştü ve genç bir kadının hararetle konuştuğu evin önü onların eviydi. Geriye doğru bir adım gitti ve evi işaret etti. Polisler ve koruma görevlileri vardı arka tarafında. "İyi yayınlar Cem," dedi kadın ve kulaklığını kontrol altına aldı. Muhalif bir kanaldı ve görüyordum ki fazlaca heyecanlılardı. Haksız diyemezdim. Çünkü Bülent onların ölmesini isteyen bir adamdı.

"Senin de bahsettiğin gibi Türkiye'nin nabzının attığı o evin önündeyim. Akın ailesinin üzerine güneş doğmamaya devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde önce kızı Firuze Akın, sonra kendisi Atilla Akın'a yapılan saldırılarla tam bu nokta ülke için kırmızı alandı. Bu saldırılardan da önce, Atilla Akın'ın 1997 yılında terörist elebaşı Sezai Cebe ile ortaya çıkan fotoğrafının ardından ülkede nabız bir an olsun düşmüyor, halk soruşturmanın adil yürütülmediğine dair şüphelerle sokağa dökülüyordu. Sokakta hakkını arayan halka her fırsatta; hain, terörist, birtakım aylak, kendini bilmez ifadelerini kullanan Atilla Akın ve sosyal medya paylaşımları sebebiyle şu ana kadar tamı tamına 436 kişiyi dava eden oğlu Bülent Akın'dı. İşte tam bu sabah, on üç evden birisiydi bu ev. Bu on üç eve özel tim tarafından saatlerce arama yapıldı ve tamı tamına on sekiz kişi tutuklandı. İş insanları, Tarım Bakanı Sezgin Koç'un oğlu ve en dikkat çeken isim Bülent Akın. Gelen iddialar arasında aylardır sürdürülen bu soruşturmaya son eklenen ismin Bülent Akın olduğu ve tutuklular arasında olan bir ismin kaçma ve operasyonu açığa çıkarma şüphesiyle operasyonun hız kazandığı ve tutuklamaların yapıldığı belirtildi."

Genç kız öylesine hararetle konuşup bir ileri bir geri gidiyordu ki gözlerimi bile ayırmadan izliyordum onu. "Peki Derya," dedi televizyonun diğer yarısındaki adam. "Bülent Akın'ın kamu kaynaklarını usulsüz kullandığına dair delillerin olduğu ve tutuklamanın asıl sebebinin bu olduğu konuşuluyor. Sen bu konu hakkında farklı bir bilgi duydun mu?"

Genç kız sorular ona ulaşana kadar defalarca başını salladı. "Evet," dedi. Yine başını salladı ve "Evet Cem. Bana gelen ilk bilgiler de bu yönde ama bu 'kamu kaynaklarının usulsüz kullanımı' ifadesi tam olarak neyi ifade ediyor, hangi kamu kaynakları hangi usulsüzlükle kullanıldı henüz bir netlik kazanmadı. Söylentiler, kamu ihalelerine fesat karıştırmak, nüfuz ticareti yapmak ve kamu kaynaklarını usulsüz biçimde aktarmak yönünde. Tekrar ediyorum tabi bunlar birer iddia."

Ellerini önündeki masaya yaslamış spiker de her cümleyi başıyla onaylıyor, zaman zaman rejiye bakıyordu. "Aynen öyle sevgili Derya. Bunlar birer iddia. Peki Derya, evin önünde durumlar nasıl? Giren çıkan oldu mu? Atilla Akın ya da eşi Aylin Akın'dan bir açıklama geldi mi?"

"Atilla Akın da Aylin Akın da emniyette. Geriye kalan aile üyeleri görülmedi ve henüz girip çıkan yok sevgili Cem. Beklemedeyiz. Burada yoğun güvenlik önlemleri alınmış durumda. Polisin belirlediği sınırın ötesine adım dahi atamıyoruz."

Televizyon aniden siyah ekrana düştü. Spikerin yorumları yarıda kesildi ve Ali Ecevit Tarhan "Hayırlı sabahlar," dedi çayını keyifle yudumlarken. Ona baktım. "Bunlar seni çok pis kandırmışlar. Bir atölye bir arabayla. Bak benden söylemesi."

Ocaktaki menemeni aldı ve kahvaltı sofrasına koydu. "Lavabo müsait mi?" diye sordum.

"Ben burada olduğuma göre?"

Doğru söylüyordu. Ben de zaten nezaketen sormuştum. Kapıyı açtığımda kapatmadan konuştu. "Orada kapalı paket bir diş fırçası var, ağızda dikiş mide bulandırır. Kullanacaksan kullan."

"Teşekkür ederim," dedim ve kapıyı kapattım. Kilitlemedim, yine suyu açtım biraz ve klozete oturdum. İşimi hallettikten sonra elimi ve sargılı olan elimin parmaklarını yıkadım ve dişlerimi çok az fırçaladım. İleriye gidemedim. Ağzımı uzun uzun çalkalayamazdım. Suyu kapattım, havluyu yine kullanmadım ve elimin ıslaklığını tişörtüme sürterek aldım, kapıyı açtım.

Tuvalet eşiğinin önünde beklerken göz ucuyla bana baktı. "Kuşlar bu sabah bana uğramadı," dedi alayla ama ne dediğini başta anlamadım. "Kuş sütünü bekliyorsan haberin olsun," deyince laf çarptığını fark ettim.

Kendi çayını tazeledi sonra bir bardak daha çıkardı. Biraz dem, biraz sıcak su koydu ve yarıladı bardağı. Üstünü içme suyuyla tamamladı. Çay kaşığı alıp tadına baktı sonra gelişigüzel lavabonun içine bıraktı ve sofraya koydu çay bardaklarını. Yavaşça oturdum, o da kendi yerine. Çatalıma uzandım, ekmek çıkardı, kendi önüne koyduktan sonra benim önüme de koydu ama sanırım onu yiyemezdim. Tazeydi, çıtır çıtır duruyordu. Peynir aldım biraz tabağıma. Çatalımın ucuyla ezdim biraz öyle aldım ağzımın içine. Dişlerimin üzerinde gezdirdim, damağıma dokunmadan yuttum. Tadını bile almadım. Görmesem, ne olduğunu bilmeden yerdim.

Beni izlediğini hissettim. Yine aynı şeyi yaptım. Peyniri bebek maması gibi ezip yedim. İzlemeyi sürdürdü. Midesini bulandırdım belki ya da iştahını kapattım. Bazen evde, zorla oturtulduğum sofralarda Bülent iştahla kahvaltı yaparken bana bakıp iştahını kapattığımı söylerdi. Bunun için buradayım zaten derdim ama sanırım aynı şeyi Ecevit'e söyleyemezdim. O kadar moralimi bozdu ki bu ihtimal. Öylesine canım sıkıldı ki buna sebep olma ihtimalim... Kendimi çok kötü hissettim.

Çocukluğunu ve gençliğini dört duvarda geçirdikten sonra kendine ait bir dört duvarı olmuştu ve onu burada rahatsız ediyor belki de iştahını kapatıyordum. Elimdeki çatalı bırakıp dünkü çorbadan kalıp kalmadığını soracaktım. Varsa kendim ısıtmadan içecektim. Ama o benden önce hamle yaptı "Sert mi gelir o ekmek?" diye sordu ve ekmeğimi aldı önümden. Sonra içindeki hamur kısmı aldı, bir kuşa böler gibi lokmalara böldü ve tabağıma koydu. Dış kısmınıysa kendi önüne aldı. Menemenin kaşar kısmını kendi ekmeğiyle geriye doğru itti ve önümde kalan domatesleri biraz daha ezdi. "Ye yavaş yavaş," dedi.

Sanırım midesi bulanmamış ve iştahı kapanmamıştı.

Küçük ekmek parçalarımdan birini aldım ve menemene bandırdım. Ekmek o kadar küçüktü ki elimden düştü ve tamamı menemenin içinde ıslandı. Göz ucuyla Ecevit'e baktım ama bana bakmıyordu. Çatalımı aldım ve hızlıca menemenin içine düşen ekmeğimi aldım ve ağzımın içine koydum. Yine damağıma dokundurmadan yuttum. Ilık çayımı içtim. Sessiz sessiz kahvaltımızı yaptık. Ecevit çok hızlı yiyordu. Benden önce bitirdi ama gözlerini bana dikmedi.

"Bir şey söylemeyecek misin Bülent şerefsizi için?"

"Suçu varsa cezasını çeksin."

"Suçu var," dedi. "Ama babası onu kurtarır." Ecevit'e baktım. Gülecek gibi oldu. "Alışıklar onlar böyle her boku yiyip sıyırmaya."

Hayır diyemedim. Yalan da diyemedim. Doğruydu. Babam Bülent'i cinayetten kurtarmıştı? Yolsuzluktan mı kurtaramayacaktı? "Sen mi yaptın?" diye sordum.

"Bazı belgeler, bazı önemli insanların eline ulaştı diyelim. Sonuçta biz bir hukuk devletiyiz değil mi? Anayasa ne der? Güçlü olan değil haklı olan korunur. O yüzden ben de bazı belgeleri önemli insanlara sundum ki, güçlüler suçlarının cezasını çeksin."

Dün gece hastanede, *bak ben ona ne yapıyorum* diye söylenişi geldi aklıma. "Dün akşam mı sundun?"

"Dün akşam."

"Dün akşam diye mi planlamıştın?"

"Bir kurşunu erken sıktım diyelim."

"Neden?" diye sordum. Kalktı yerinden, bardağının dibinde kalan çayı döktü ve kendine yeni çay koydu.

"Babanın çatıma helikopter indirecek vakti kalmasın diye. Çayım taze, yeni demledim." Geriye yaslandı ve çatık kaşlarıyla beni izlemeye başladı. Dik dik yüzüme bakıyordu. Çatıktı kaşları ve gözleri küçücüktü. Küçükken beni yeterince göremediğini bile sanırdım.

"Çayın bayatlayacak ama," dedim dikkatli bakışları altında. Konuşmak için cesaretimi topluyordum adeta.

"Gelip alabilen alsın," dedi açıkça. Bunu benim için söylemişti. "Ayrıca çayım bayatlasa da ördüğüm çoraplar kolay kolay çözülmez. Benim evimde de bayat çay bulunmaz."

Bayat olmayan çaya uzandım. Bir küçük yudum daha aldım. Ilık olan çayım artık soğumuştu ama bayat değildi. Önemli olan da buydu zaten. "Kıyafetlerin yıkandı kurudu, koydum odanın köşesine."

"Yıkanacak mısın sen de?" diye sordu. O ana kadar aklımın ucundan bile geçmedi bu. Bir an korktum ve "Kokuyor muyum?" diye sordum. Kokmak istemezdim, en azından kokacak kadar pis olmak istemezdim. Burnundan iki kez ardı ardına nefes çekti "Hayır," dedi ama ben yine de üstümü kokladım. Bana da bir koku gelmedi. "Hastane pisliği gitsin diye. Yıkanacaksan yıkan, çekinme."

"Yok," dedim. Bunu burada çekinmeden yapmam mümkün değildi. Kemiklerimin açılması için biraz olsun sıcak su işe yarardı belki ama yine de istemiyordum. Biraz daha yemek yedim sonra ilaçlarımı içtim. Dizlerim sızlıyordu, çok yorgun ve sanki tüm vücudum ödemden şişmişti. Ellerim biraz kirlenmişti menemenle. Lavaboya gidip yıkadım tekrardan. O zaman yeniden yüzüme baktım. Tişörtü ittim biraz yakamı ıslatmak istedim. Orada kurumuş kan gördüm. Sonra biraz daha sıyırdım, yine ince uzun bir yol çizmişti kurumuş kan. Dün gece fark etmediğim her kir gün yüzüne çıkıyordu. Ağzımdan akan kan, vücudumun çoğu yerine dökülmüştü. Üzerimde hastane pisliği yoktu, kan pisliği vardı.

Ecevit'in banyosuna baktım. Saçlarım karman çorban olmuştu, uçlarına da kan bulaşmıştı. Ecevit sanırım kahvaltı sofrasını topluyordu. "Ecevit," diye seslendim.

"Söyle."

"Banyonu kullanabilir miyim?" Durdu ve bana baktı. Uzun uzadıya değil. Birkaç saniye sonra banyoya girdi. Tuvalet aynasının altındaki dolabı açtı ve bir küçük bir büyük havlu çıkardı. "Elini ne yapacaksın?" diye sordu.

"Annem geçen sefer eldiven takmıştı."

"Elimde poşet var."

"Olur. Nerede ben alayım?"

Cevap vermedi. Bana çıkardığı havluları astı ve gitti iki tane poşet biraz da lastik getirdi. Elimi poşete sardı, lastiği bileğime doladı. Bakındı ortalığa. "İstediğin bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladım. Sanırım bana verebileceği başka da bir şey yoktu. "Bir şey olursa bağır," dedi. Sonra bakındı ortalığa. "Bakacağız bir çaresine bir şekilde."

Çağırmazdım ama yine de teşekkür ettim. Kapıyı kapatıp çıktı banyodan. Tek elimle biraz zor oldu ama çıkardım üstümü. Suyu ayarladım. Biraz fazla sıcak yaptım vücudum açılsın diye. Sutyenim temizdi ama iç çamaşırımı direkt giymek içime sinmedi. Makineye atamazdım yıkayıp banyodaki kaloriferin üzerine sersem, üstüne de saçım için kullandığım havluyu sersem olur muydu? Önce kendimi yıkadım sonra biraz çamaşırımı. Bir kez saçlarımı şampuanladım. Sonra vücudumu köpükledim kan lekeleri gitsin diye. Su o kadar ısındı ki bir yerden sonra yandım ama soğutmadım. Gözlerim kapalı değildi, dikkatle adım atıyordum. Bir duş jeli, bir şampuan, bir de lif vardı. Life su gelmesin, kullandığımı düşünmesin diye uğraştım elimden geldiğince. Çıkmadan kontrol ettim yine de. Islansa da yer yer kuru kalmıştı. Yanlış anlamazdı. Saçlarımın kalmamasına dikkat ettim, suyu kapatıp kısa zamanda çıktım duşakabinden. Vücudumu kuruladım.

Saçlarımın olabildiğince suyunu aldım ve önce iç çamaşırımı astım sonra üstüne havluyu astım. Ecevit'in kıyafetlerini geri giydim. Zaten çok boldu. İp düğüm olmuştu, çıkarırken zorlanmadım ama giyerken biraz zorlandım

ama yine de başardım. İp izleri bacaklarımda oluştu ama geçerdi zaten. O düğümü Ecevit'e çözdüremezdim. Kapıyı araladığımda "Ecevit," diye seslendim bir kez daha. Bir şey daha vardı aslında. Saç kurutma makinesi yoktu. Saçlarım uzundu. Kuruması biraz güçtü.

"Hallettin mi?" diye sordu.

"Kurutma makineni verir misin?"

"Dolapta," dedi ve girdi banyodan. Açtı dolabı, elini arkalara attı ve çıkardı. Elimi işaret etti, "Çıkar o poşetleri atayım," dedi. O söylemeyene kadar aklıma bile gelmedi. Su da süzülüyordu zaten. Lavabonun içinde çıkardım. Uçları biraz nemlenmişti ama kuru kalmıştı genel olarak. Zarar görmemişti. Ecevit elimden aldı ve çöpe attı. Sonra vücuduma aldığı havluyu makineye koydu ve ansızın saç havluma uzandığında "Onu alma!" diye bağırdım adeta ve önüne geçmeye çalıştım. Eli havada kaldı ve bana baktı çatık kaşlarla.

"Onu alma," dedim daha sakin bir sesle ama kalbim çarpmaya başladı hızla. Yüzüm gözüm zaten kızarmıştı sıcak sudan.

"Niye?"

"Kurusun."

"Yıkanacak zaten."

"Onu ellerim için kullanırım."

"Temiz havlu var."

"Yok ben onu kullanayım."

Beni dinlemeyecek ve aniden havluyu da çekecek diye çok korktum. Anlamıyordu, sorguluyordu. "Niye?"

"Ecevit lütfen alma onu, kurusun," dedim. Ayıp olan bir şey de yoktu ama nasıl her tuvaleti kullandığımda suyu açıyorsam bu da aynı şeydi. Uzatmadı, ağzında bir şeyler mırıldandı ve geri çekildi. Çıktı banyodan. Saç

kurutma makinesiyle kolum yorulana kadar saçlarımı kuruttum. En azından dipleri biraz kurudu. Tarayamadığım için karışıklardı ama taransa bile bir yer hep düğüm kalıyordu. Bir yerin düğüm olmasının, tamamının düğüm olmasından bir farkı yoktu.

Fişten çıkardım ve biraz sarmaya çalıştım kabloyu. Çıkardığı yere geri koydum ve doğruldum yerimden. Ecevit sanırım telefonla konuşuyordu. Çıktım ben de banyodan. Onu görmeye çalıştım.

"Hayır," dediğinde "Ecevit," diye seslendim. Göremedim çünkü nerede olduğunu.

"Müsait değilim," dedi sonra. Salona doğru başımı uzattım. Bana söyledi sandım ama bunu da telefondakine söylemişti. "Gelme..." Camın önündeydi. Sırtı bana dönüktü. "Hayır müsait değil evim. Farah aynı mevzu mu?" diye sorduğunda kalakaldım arkasında. Yutkundum, odaya girmekle burada onu dinlemek arasında gidip geliyordum. "Kararlı..." Ecevit bana döndü ansızın ve göz göze geldik. Başını salladı ne oldu der gibi. Ben de başımı salladım. Bir şey yoktu. Uyumak istiyordum sadece biraz daha ama önce onu da dinlemek istiyordum. Kaşlarım bükülmüştü. Ecevit yeniden kafasını salladığında yüzüne baktım yalnızca. "Hayır yapılacak hiçbir şey yok. Kararını vermiş adam. Bize söz hakkı düşmüyor. Biliyorum Farah... Benimle konuşsan da bir şey değişmeyecek. Hayır... Tamam ben seni müsait olunca arayacağım. Gelme..." Ecevit bana kaçamak bir bakış attı. "Evet," dedi varla yok arasında. Karşıdaki kadının sesini duyamıyordum. O kadın kimdi bilmiyordum. Sadece devamlı adını duyduğum o kadındı. Beni bir gece ansızın, bu kapıya sarhoş şekilde getiren Ecevit'in oyun arkadaşı diye içimdeki Firuze'yi yiyip bitiren o isimdi.

"Kapatmam gerekiyor... Öyle bir şey yapmıyorum. Tamam, konuşuruz yine. Tamam, görüşürüz. Dikkat et," dedi ve karşısındaki cümleleri bitmeden belki de kapattı sıkıntılı bir nefes aldı, bana baktı. "Efendim Firuze," diye sordu yalnızca. Birkaç saniye konuşamadım. Dilimin ucuna gelecek birbirinden hadsiz sorulardan ölesiye korkuyordum.

"Ben biraz daha uyumak istiyorum," dedim sessizce. Adeta nefessiz kurdum bu cümleyi. Öylesine solgun ve isteksizdi ki sesim...

"Eczacı ilaçların uyku yapabileceğini söyledi. Geç uyu, iyileş. Öyle ayaklan." Elindeki telefonu bir kez çevirdi dönüp gidecek oldum. Döndüm ama gitmedim. Yeniden Ecevit'e baktım. "Misafirin benim yüzümden mi gelemiyor?" diye sordum. İsmini vermedim ama ismi içimde yankılanıyor, küçük Firuze ayaklarını yere vura vura varlığını belli ediyordu. Öyle ki içimden kuvvetli bir ses misafirin benden haberi olduğunu, benim kim olduğumu bildiğini söylüyordu.

"Uyu Firuze," dedi Ecevit yalnızca. Bu sonraki soruların cevaplarını da yok etti, yolunu kesti. Dişlerimi bastırmak istedim birbirine ama dikişlerim gerildi dudaklarım aralık kaldı. Bu kez döndüm ve gittim. Kapıyı kapattım, yatağın içine geri girdim. Yorganı başımın üzerine çektim gözlerimi yumdum sıkıca. Dişlerimi sıkamıyordum ama gözlerimi sıkabilirdim. Nefesimi tuttum. Bazı gerçekler ayan beyan ortadaydı. Kabullenmem ya da görmezden gelmem gerekiyordu. Tutamadım kendimi dişlerimi sıktım. Bunu yumuşatmam, belki resmetmem, belki masallaştırmam ama bir şekilde içimdekine anlatmam gerekiyordu. O çok hırçın bir çocuktu. Bugün aradığım Melike'yi bile küçükken Ecevit'ten kıskanan, Leyla teyzesine Melike'yi doğurduğu için gönül koyan ve minik bir bebeği *ama o altına yapıyor kötü kokuyor* diye devamlı Ecevit'e şikâyet eden bir çocuktu. Yine içimde hırçınlaşmaya başladı. Gözlerimi daha sıkı yumdum ve içimden saydım. Yüze kadar. Bine kadar. Sonsuza kadar. Uyumam lazımdı. İçimdeki kargaşaya rağmen.

***

İçine doğduğum cehennemden uzak duruşum, o cehennemi rüyamda görmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Annemi, babamı ve Bülent'i birbirinden saçma şekillerde gördüğüm rüyadan uyanışımın üzerinden dakikalar geçmişti. Saç diplerim hâlâ biraz ıslak mıydı yoksa terlemiş miydim seçemiyordum. Çok uzun saatlerdir uyuyordum yalnızca. Onu biliyordum. Zaman zaman gözlerimi kısa vakitli açıp sonra uykumdan kopmadan hemen geri kapatmıştım. Perdenin ötesinden gökyüzünün siyaha kapandığını görüyordum. Yanıma koyulan suyu uykuyla uyanıklık arasında tüketmiştim. Menemen beni biraz susatmıştı galiba ve benim yine tuvalete gitmem lazımdı.

Kalktım yerimden, kapıyı yavaşça açtım ve çıktım odadan. Odanın karşısı duvardı, lavaboya doğru ilerledim ve hızla girdim. Kapıyı kapattıktan sonra saç havlusu ve altında bıraktığım çamaşırım geldi aklıma. Görse de dokunmazdı bilirdim ama o kadar uzun vakit uyumuştum ki, korkarak çektim havluyu. İkisi de kurumuştu. Hemen pantolonu çıkardım ve giydim, yine suyu açtım. Sanırım Ecevit evdeyse bu su sesinden anlayacaktı uyandığımı. Biraz uğraşmak istedim pantolonun düğümünü çözmek için ama içimde o gayreti bulamadım. Yine iz bıraka bıraka geri çekiştirdim ve giydim. Saçlarım düzdü, kabarmamıştı ama belli noktalarda birleşmişti. Birini çözmek istedim ama koparmak tek çarem oldu. Avucuma gelen kopmuş saçı çöpe attım ve çıktım banyodan.

Ecevit gözlerini tuvalet kapısına dikmişti, çıkar çıkmaz göz göze geldik. Orta sehpayı koltuğa yaklaştırmıştı, masanın üzerinde bilgisayarını açmıştı. Bilgisayarın bir köşesinde bir yazıcı makinesi, diğer köşesinde kağıtlar vardı. Bir kâğıt daha makineden çıkıyor, makine yoğun bir ses çıkarıyordu. Gözlerini benden çekti ve yazıcıdan kâğıdı aldı. Sağ tarafta kalan kağıtlardan bir kısmını seçti ve ayırdı, bu çıkan kâğıdı da onların üzerine koydu. Ona doğru yaklaştım ve koltukta yanına oturdum. Önce biraz önündeki ekrana baktım, sonra çıkardığı kağıtlara. Üst tarafta onlarca sekme açıktı. Ecevit birinden bir diğerine geçiyordu.

"Daha iyi misin?"

"İyiyim."

"Düne göre mi?"

"Düne göre çok daha iyiyim."

Kağıtlardan birine uzandım. Doksanlı yıllardan bir gazete çıktısıydı. Kayıp bir çocuğun haberini yazmıştı. Sonra bu kâğıdın altındaki kağıtlara baktım. Onlar da yine aynı dönemlerden çıkan gazetelerdi. "Bir şey bulabildin mi?"

"Çok şey buldum," dedi. "O yüzden çok bir şey bulabilmiş değilim."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Bazen her şey o kadar karışırdı ki, her yeni bilgi kafada yeni bir sor işareti yaratırdı ve sana tek bir faydası bile

olmazdı. Ancak kafan karışırdı. "Öğrendiğin ve şaşırdığın bir bilgi oldu mu?" diye sordum bu kez.

"Bu Raşit denen herifin dini dayanakları var."

"Nasıl yani?"

"Adamın Şeyh lakabı buradan geliyor. Tarikat mı yoksa sadece dindar bir adam rolü yapan biri mi emin olamıyorum. Bu adam hakkında birden fazla ihbar gelmiş o dönem. İnsanların dini zaafını kullanıp güvenilirliğini arttırmış. Bazı kaybolan çocukların bizzat bu adamın eliyle kaçırıldığı söyleniyor ama buna dair somut delil yok. Bak," dedi ve dört sarı kalemle çizilmiş kâğıt çıkardı. Önüme serdi. Altını çizdiği yerleri gösterdi sarı kalemle. Dördünü de sırayla okudum. Cümleler birbirine fazlaca benziyor ve herkesin tanımladığı kişi tek bir bedenden oluşuyordu. Kaşlarım çatıldı bir kez daha okudum. Sonra gazete tarihlerine baktım. Hepsi birbirine yakındı. "Bilgisayarı kullanabilir miyim?"

Ecevit yeni bir sekme açtı ve yönünü bana çevirdiğinde, sehpa ve koltuk arasındaki mesafe Ecevit için azdı ama benim için yeterliydi. Yere çöktüm ve bacaklarımı sehpa altına uzattım. Kolum Ecevit'in bacağına değiyordu. Kendimi yana itmeye çalıştım ama yapamadım. Arama motoruna tarih olarak en eskide kalan haberde geçen çocuğun adını buldum. Haberler kısmına girdim ve dört farklı sayfa çıktı alt alta. Çocuk bulunmuştu. Kayıp değildi güncel olarak ve operasyondan önce bulunan nadir çocuklardan biriydi. Önümdeki gazete sayfalarını kronolojik sıraya ayırdım ve ikinci sıradaki tarihe baktım. Hepsi çocuk bulunduktan sonraydı. Ecevit arkamdan beni izliyordu.

İlk gazete sayfasını aldım ve kaldırdım. "Burada söylenenler yüksek ihtimalle gerçek," dedim. O kâğıdı bir köşeye kaldırdım geriye kalan üç kâğıdı birleştirdim ve kaldırdım. "Burada söylenenler de yüksek ihtimalle taklit."

"Neden böyle bir şey düşünüyorsun?" diye sordu Ecevit.

"Bu şekilde ifade veren, tanım yapan başka bir haber buldun mu?"

"Hayır. Varsa da ben görmedim. İlk bulduğum köşeye koyduğun. Zaten seneler sonra burada bahsedilenin o Şeyh Raşit denilen kişi olduğu düşüncesi atılmış ortaya. Parçalar birleşmiş bir nevi."

Bahsi geçen ilk haber kağıdına uzandım ve Ecevit'e doğru çevirdim bedenimi. "Bu tanıklıktan sonra bu çocuk kısa zaman sonra bulunuyor ve ne tesadüf ki geriye kalan üç haber de çocuk bulunduktan sonra arka arkaya çıkıyor ve en önemlisi sen de çizerken fark etmişsindir. Cümleler birbirine absürt şekilde benziyor."

Kağıtları Ecevit'in dizlerine serdim. Yeniden göz attı yazılanlara. Hepsinde altını çizdiği yerler kötü bir taklidin ürünleriydi sanki. Ne tesadüf ki cami hocasına benzettikleri adamın üstünde hepsinde de siyah uzun bir ceket vardı. Bu adam bütün çocukları aynı ceketle mi kaçırıyordu? Ecevit başını salladı, "Aileler böyle ciddi bir konuda neden yalan ifade versin?"

"Çaresizlikten," dedim net bir şekilde. En altta kalan kâğıdı çıkardım ve en üste koydum. "Çünkü bu çocuk bulundu. Genelde diğer çocuklar, buna şayet kaçırıldıysa Melike de dahil, nasıl kaçırıldığını belli olmayan çocuklar ama sonra ilk kez bu aile şahit oluyor ve çıkıp anlatıyor. Çocuğu da bulunuyor. Ki bulunmasının nedeni muhtemelen anlattıkları değildir. Sonra muhtemelen bu diğer ailelere umut oluyor. Çaresizlik insana yalan söyletir Ecevit. En dürüst insana da," Duraksadım ve ekledim. "Küçük bir *çocuğa* da."

Ecevit gözlerini kağıtlardan bana kaldırdı ve göz göze kaldık bir süre. İkimiz de bir şey söylemedik. Gözlerini çeken de olmadı. Belki fark etti, belki de sadece söylediklerim kafasını karıştırdı. "Yani sen diyorsun ki aslında insanlar bir umut çocukları bulunsun diye benzer şeylerle ifade verdi."

"Muhtemel. Bu kısmın altını çizmişsin. Ne planlıyorsun?"

"En azından bulunan bu çocukla da görüşmeyi. Ailesiyle ya da," dedi bana bakmadan.

"Peki bu Yasin Acar'dan farklı ne verecek bize? Ona gittik çünkü."

Ecevit bilgisayar ekranına baktı. Minicik bir izin bile günlerce peşinde koşabilirdi. Ölçüp tartmadığını hissediyordum. "Raşit denen adam tarafından kaçırıldıysa bir süre onunla kaldı demektir bu. Ya da neden böyle bir adam kendisi meydana çıkıp birinci elden yapıyor bunu? Çok riskli. Belli başlı çocukları kendisi mi kaçırdı? Bu çocukların özelliği ne? Bunlardan birinin bile cevabını öğrenebileceksek, peşinden giderim. Hiçbir şey öğrenmeyecek olayım. Yine peşinden giderim. İhtimal yeter benim için."

"Bu adamın o adam olduğuna dair elimizde bir kanıt yok ama."

"Aksi bir kanıt olmadığı gibi."

Doğru söylüyordu. Bedenimi yeniden ekrana çevirdim. Ecevit'in önündeki kağıtları aldım, kenara koydum. Çıkardığı diğer kağıtları inceledim teker teker. Dakikalarca neyin altını çizdiyse hepsini okudum. Bazı tarihleri internette yeniden arattım. O gün bu haberleri, diğer gazete sayfalarının ele aldığına baktım. Dakikalar geçti, Ecevit kalktı bize çay getirdi. Bir sigara yaktı, küllüğü koltuğun kenarına koydu ve o kısma doğru oturdu. Onun karman çorban indirdiği bütün kağıtları kronolojik sıraya koydum. Duvarında asılı olan tabloyu izledim. Karanlık bir boşlukta yolun sonunda gözüken bir ışığı gösteriyordu tablo. Beyaz ışık ne kadar küçük olsa da gölge oyunlarıyla göze çarpar hale gelmişti.

"Ecevit," diye seslendim ona dönmeden.

"Dinliyorum."

"Bir sanat eleştirisi yaparken somuttan soyuta mı gidersin, soyuttan somuta mı?"

Ecevit'in astığı tabloya bakarken sordum bu soruyu. Gözüm tabloda takılı kalmasa, bu şekilde sormazdım. "Oradan sanat eleştirisi yapıyor gibi mi duruyorum?" diye sordu. Ona döndüm. Sağ bacağını kırmış sol bacağının üzerine geniş bir şekilde atmış, sol kolunu küllüğün yanında koltuğun köşesine yaslamış sigarayı ince uzun parmakları arasında tutuyordu. Başını hafifçe bana eğmiş bakıyordu.

"Hayır durmuyorsun," dedim çok düşünmeden. Hem de hiç durmuyordu. "Bir tabloya baktığında en başta peki ilk çizginin nereden atıldığına mı bakarsın yoksa tablonun geneline mi?"

"Bunları bana niye soruyorsun?" dedi.

"Sen cevap ver soruma."

Gözümün daldığı tabloya baktı o da. Bir süre düşündü. Sonra gözlerini bana çevirmeden "Tablonun geneline," dedi tam da tahmin ettiğim gibi. Bunun böyle olacağını biliyordum zaten.

"Peki neden bu olayı araştırırken genelden önce bu kadar özele bakıyorsun?" Çıkardığı kağıtları birer birer kaldırdım ve gösterdim. "Neredeyse hepsi kaçırılan çocuklarla alakalı. İlk kaçırılan çocuğu ve ilk bulunan çocuğu bile bulmuşsun ama çete hakkında elde tutulur bir şey yok."

"Adım adım gidiyorum tek bir şey bile atlamayayım diye."

İşin aslı bu değildi. İşin aslı Ecevit ne taraftan canı yandıysa dönüp o kısma bakıyordu hep. O insanlarla konuşmak istiyor, o insanlarla muhatap olmak istiyor, belki de o çocukların neler yaşadığını öğrenip kendi kardeşiyle alakalı tahminlerde bulunmak istiyordu. Yine de bunları ona söylemedim. Başımı salladım, "Tamam sen özelden genele git, ben genelden özele gideyim. Bilgisayara ihtiyacın var mı?"

"Var," dedi Ecevit ve kendi önüne çekti. "Az bekle almak istediklerimi çıkarayım sana geri vereyim." Sigarasını bıraktı ve koltuğun ortasına doğru yaklaştı. Yeniden bacağı koluma değdi. Belki o fark etmedi, ben de rahatsız olmadım. İstediği tüm belgeleri yazıcıya gönderdi ve küllüğü önüne aldı. Belgelerin çıkmasını beklerken sigarasını içmeye devam etti.

Hipnoz olmuş şekilde izlerken "Acıktın mı?" diye sordu. Başımı iki yana salladı. Sözde bana bakmıyordu ama yine de gördü bunu. "Teknik olarak acıkman lazım."

"Acıkmadım."

"Teknik olarak acıkman lazım ama."

"Pratikte acıkmadım ama."

Ters ters bana baktı. Neye kızdı yine bilmiyorum ama gözleriyle bana baskı kuruyordu. Kendimi kötü hissediyordum. Ben ona bakmayana kadar aynı halde bakmayı sürdürdü, mecbur dönüp bakmak zorunda kaldım. Başımı iki yana salladım ben de. "Ne oldu?"

"İlaç nasıl içeceksin? Ben yanımda hasta birini mi oradan oraya götüreceğim?"

"Hasta değilim ben," demek istedim ama öylesine bahtsızdım ki sonlara doğru sesim kısıldı, boğazımı temizleyip öyle konuşmak zorunda kaldım. "Mercimek çorbasından kaldıysa içerim biraz ilaç içmek için."

Sinir harbi üstündeydi, bu söylediğim de onu kızdırdı. Başını sallaya sallaya uzanıp kağıtları aldı. "Biri gider çalar çırpar diğeri burada mercimek çorbası ister. Kızım seni harbi kandırmışlar bunlar, doğru söyle atölyenin parasını da taksitle ödettiler mi sana?"

Cevap vermedim bilgisayarla işinin bitmesini bekledim oturduğum yerde. İşi bitince aldım kucağıma ben de koltuğa geçtim. Ecevit kalkıp mutfağa gitti. Göz ucuyla ona baktım ne yapıyor diye. Ocağa haşlamak için biraz patates koydu. Dolaptan da çözünmüş kıyma çıkardı. Daha da bakmadım yakalanmamak için. Kâğıt kalem buldum, sırtımı da mutfağa dönüp araştırmaya başladım.

O ismi yazdım, sözlük yazarlarının yazdıklarından, köşe yazarlarına, gazetelere, belgesellere kadar karşıma çıkan her şeyi sekmelere ekledim, bazılarına baktım. Notlar aldım, Ecevit gibi çıktılar çıkardım, bazı yerlerin altını çizdim, bazı kağıtları kafamızı daha çok karıştırmasın diye yırtıp attım. Sayfalarca adam hakkında yazılanları okudum. Saçlarımı Ecevit'in kalemlerinden biriyle toplamak istedim ama tek elimle beceremedim. Bıraktım öylece.

Çocuk kaçırma, ülkenin gündemine siyasi konulardan sonra bomba gibi düşen ikinci konuydu. Öyle ki o dönem yaşanan büyük deprem kadar

konuşuluyor, haberler yapılıyor, çocuklar kayboluyordu. Konu öylesine yankı uyandırmıştı ki ülkede yazılan tezlere konu olmuştu. Yüksek lisans tez başlıklarına baktım. Birden fazla tez konusu vardı. Ankara Barosu'nun Dergisinden başlayan, Selçuk Üniversitesi'ne kadar uzanan araştırmalar vardı.

Onlarca makale yazılmıştı. Birkaçını elimden geldiğince okudum. Doksanların başında Sivas'ta yaşanan katliamın ardından Alevi Sünni çatışmasının hız kazanmasıyla doğudan batıya ama özellikle büyük şehirlere ciddi göçlerin olduğu ve çocuk kaçırmaların artmasındaki temel nedenin buraya kadar dayandığı yazılmıştı. Doksanların sonundaki büyük İstanbul depreminin çocuk çetelerindeki artışa sebep olduğundan, kaybolan çocukların aile yapılarından, yaşadıkları yerlerden bahsedilmişti.

"Bir şey bulabildin mi?"

Sağımın solumun kâğıt olduğu ve tüm varlığımla ekrana odaklandığım bir anda arkamdan gelen bu soru beni oturttuğum yerden sıçrattı. Elimi korkuyla kalbime bastırdım ve Ecevit'e baktım. "Yok artık," dedi. Hem suçluydu hem de güçlüydü. Kağıtları toplamaya başladı hızlı hızlı. Masanın en köşesine itti ve sanırım koyacağı tabaklara yer açtı.

"Ödümü kopardın."

"Hiçbir şey yapmadım," dedi sorunun bende olduğunu belli ederek. "Hadi toparlan yemek ye," dedi. Masada açılan yere rağmen ben kağıtlarımı bırakmadım, bilgisayarı da kapatmadım. Gelen tabağa baktım. Patates püresinin üzerine kıyma koymuştu, yanında da yoğurt vardı. Küçük birer kâse de mercimek çorbası.

"Niye uğraştın bu kadar?"

"Karnım aç çünkü," dedi. Yanıma oturdu, su doldurdu iki bardağa da. Kağıtları bilgisayarın arasına koydum ve ona yaklaştım. Önce çorbamı içmeye başladım ama dayanamadım bilgisayarı da çektim yanıma. Bulduğum bir diğer tezi açtım. Ecevit de benimle beraber eğildi ekrana.

"1992- 1999 Yılı Ankara'daki Kayıp Çocuk Olayları ve Faili Meçhul Soruşturmalara Kriminolojik Bir Yaklaşım"

"Yazar:
Mehmet Atlı
Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi – Kamu Hukuku Anabilim Dalı
Kriminoloji Yüksek Lisans Tezi"

"Bu ne?"

"O dönem bu konuyla alakalı yazılan tezleri ve makaleleri tarıyorum. Belki direkt olarak bu dosyayla ilgilenen biri vardır diye."

Tek elimle hem bilgisayara dokunup hem yemek yiyemiyordum. Ecevit bilgisayarı aldı ve ikimizin tabağının arasına koydu. Ben de çorbamı alıp dizime yerleştirdim. Öyle içmeye başladım. Ecevit tezi aşağı doğru kaydırdı ve baştaki özet kısmına getirdi.

"Bu çalışmada, 1990–2000 yılları arasında Ankara ili genelinde meydana gelen çocuklara yönelik organize suç faaliyetleri, bu olaylara dair tanıklık mekanizmaları ve adli süreçte karşılaşılan kurumsal yetersizlikler incelenmiştir. Araştırma kapsamında, Emniyet Genel Müdürlüğü ile Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na bağlı arşivlerde yer alan 124 dosya analiz edilmiştir. Dosyalar arasında özellikle 1999 yılında gerçekleştirilen ve kamuoyuna "Sancak Operasyonu" olarak yansıyan çocuk kaçırma ve yasa dışı evlat edinme suçlarına ilişkin belgeler ön plana çıkmaktadır,"

Ecevit'le okuma hızımız yakın olacak ki ikimiz de aynı noktada birbirimize baktık. Gözlerinde adeta bir şimşek çaktı ve hızla elimdeki kâseyi bıraktım, ekrana eğildik. Özetin devamını okuduk.

"Sancak Operasyonu kapsamında çökertildiği bildirilen yapının, kamuoyunda " **Sıbyanlar** " *adıyla bilinen ve başında* ***Şeyh Raşit*** *adlı bir kişi olduğu iddia edilen illegal oluşum olduğu anlaşılmaktadır. Ancak operasyon sırasında elde edilen tanık ifadelerinin önemli bir kısmının işleme alınmadığı; bazı tutanakların eksik, çelişkili veya tamamen sansürlü olduğu tespit edilmiştir. Çete üyelerinin büyük bölümü yakalanmış olsa da,*

Şeyh Raşit'in yakalanamadığı ve dosyasının ayrı bir soruşturmaya aktarıldığı belgelerde yer almaktadır."

"Ecevit," dedim duramadım yerimde ayaklandım. Ecevit hızla yazıcıya gönderdi tezi çift kopya olarak ve yazıcının başına dikildim. O sabretmedi ekrandan okumaya devam etti. Çift kopyanın ilkini aldım. İkimiz de yemek tabaklarımızı ileri ittik.

"Araştırma kapsamında, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne ait toplam 124 vaka dosyası değerlendirilmiş; bu dosyalar içinde 63 tanığın ifadeleri analiz edilmiştir. İncelenen vakalar arasında özellikle 1999 yılı içerisinde Şentepe, Demetevler ve Keçiören bölgelerinde yoğunlaşan kayıp çocuk vakalarının dikkat çekici olduğu görülmüştür. Bu olaylarda fail profilleri, tanık anlatımları ve adli işlem süreçleri üzerinden tematik kodlamalar yapılmıştır."

Ecevit telefonuna uzandı ve rehberine girdi. Ekrandaki yazıyı okuyamadan kulağına dayadı. "Celal amca iyi akşamlar," dedi. "Rahatsız ediyorum kusura bakma. Sana bir isim soracağım." Ecevit karşı taraftaki adamın selamını aldı, tez canlıydı, başını sallıyordu devamlı. "Ankara hukuktan mezun bir avukat. Bilmiyorum avukatlık mı yapıyor ama adı Mehmet Atlı. Beş sene önce yüksek lisans tezi yazmış. Tezin konusu, Melike'nin kaybolduğu senelerde kaybolan çocuklar. Şimdi baktık içeriğine ulaştığım bir çete var. 99'da çökertilmiş. Çete lideri meydanda yok. Bu adamın tezinde geçiyor bu herifin ismi. Bu tezin sahibine ulaşabilir misin?"

Yüzümü biraz Ecevit'e yaklaştırdım ve kulağımı telefona dayamaya çalıştım. Adamı duyamıyordum. "Tamam atıyorum. Mail adresin var bende. Tamam Celal amca, hemen gönderiyorum."

Ecevit telefonu bıraktı ve bilgisayarla ilgilenmeye başladı. Dosyayı mailden Celal Yıldız isminde birine gönderdi. Alt kısma da tezin sahibinin adını yazdı. "Kim bu adam?" diye sordum.

"Avukat," dedi durdu ve başını salladı. "Eski avukat," Durdu ağzının içinde küfretti. "Haysiyetsiz baban yüzünden senelerdir mesleğini yapamayan bir avukat. Başka sorun var mı?" diye tersledi aniden. Neye uğradığımı şaşırdım. "Varsa sor yanıtlayayım," Bunu benim iyiliğim için sormuyordu.

Bunu adeta azarlayarak söylüyordu. Ne olmuştu, neyden bahsediyordu bilmedim. Gözlerimi kırpıştırdım önüme döndüm. Onu bu kadar öfkelendiren şeyi öğrenmek istemedim. Çünkü biliyordum ki babamın bir yükünü daha sırtıma alacaktım. Dünün üzerinden daha hiçbir şey geçmemişti. Kendi yükümü bile azaltmamıştım.

Yutkundum ve önümde bağladım kollarımı. Onun gibi makaleyi de okuyacak halim kalmadı. Çok kötü hissettim kendimi. Şimdi yardım istediği bir adama bile babamın zararı dokunmuştu. Bin bir emekle elde ettiği mesleği yapamamıştı. O isim dakikalar sonra Ecevit'i aradığında bu kez telefona yaklaşmadım. Benim burada olduğumu da bilmesin istedim. Sesim soluğum çıkmadı. Bu adam her kimse muhtemelen benim ismimi bilirdi.

"Efendim Celal abi. Tamam. Avukat yani. Tamam. Çete doksan dokuzda çökertilmiş. Dosya kapatılmış evet. Nasıl yani?" Ecevit aniden telefonu hoparlöre aldı ve kağıtlara uzandı. "Tamam açtım söylediğin sayfayı," dedi Ecevit. "Kaç sene diyor?"

"2005. Altı yıl sonra yani."

"Bulunmamış adamın dosyası altı yıl sonra kapanmaz Ecevit," dediğinde ilk kez bu adamın sesini duydum. Kimdi bilmiyordum. Adı da sesi de bana yabancıydı.

Ecevit bahsettiği yeri yeniden okudu. "Ya tezdeki bilgi yanlış. Ki sanmam ya da başka bir iş var. Usule göre kaç yıl sonra dosya düşer?"

"Bir on yılı daha var. Çete çökertilse de adam bulunmamış. Usule göre ya o adam bulunacak ya da dava en erken 2020 de düşecek."

"Ne diyorsun bu işe?" diye sordu Ecevit. Ben de artık göz ucuyla Ecevit'in parmak gezdirdiği yere bakıyordum.

"Bu adam korunuyor. O dönemde siyasi bağlantıları olabilir, yurt dışından siyasi bağlantısı olabilir. Zamanında işbirlikçi olduklarına tehditle kendini korutmuş olabilir. Üstü kapatılmış. Usulsüz bu dosyanın kapanması. Haklı olan değil, güçlü olan korunmuş gibi duruyor *yine* ."

"Böyle vaziyetin içine sokayım," dedi Ecevit kağıtları fırlatırken. Telefonu geri aldı ve kulağına dayadı. "Bu adam tezde kullandığı dosyalara nereden ulaştı? Benim de ulaşmam lazım." Ecevit kalktı yerinden volta atmaya başladı evin içinde. "Legal şekilde ulaşmak isteyen kim Celal amca? İşin neresi legal ben legal kalayım? Bana bu dosyaların nerede muhafaza edildiğini öğrenebilir misin?" Dudaklarını kemiriyordu. Sigarasına uzandı ve bir dal çekti. Telefonunu omzuna sıkıştırdı ve yaktı. "Tamam bekliyorum ben," dedi ve kapattı.

"Bunu ben de birilerine sorabilirim," dedim sessizce. Şu an yine benim sesimi duymak istemediğini hissediyorum.

"Hayır," dedi net bir şekilde.

"Neden?" diye sordum. Sesim adeta üzgün çıkmıştı. Oyundan çıkarıldığımı hissettim yine bir an.

"Kuracağın her bağlantı babana dokunuyor. Babanın kulağına gidecek hiçbir şey yapmayacaksın. Ne evlat dinliyor ne başka bir şey. Görmüyor musun?" Bunları söylerken televizyon ünitesinin üstündeki ilaçlarımı işaret etti.

"Ben babamla bir şekilde baş ederim," dedim. Bu böyle miydi? Bilmiyordum. Babam beni en fazla öldürebilirdi. İçimdeki tüm korku bununla sınırlıydı. Babamla yüz yüze kaldığımda o yüzden başımı dik tutuyor, meydan okuyordum. Babam bana en fazla ne yapabilirdi ki?

Dudaklarına yığınla cümle doluştu sanki. Birkaç kez konuşacak gibi araladı ama bir türlü hangi cümleyi kuracağını seçemedi ve eninde sonunda sustu. Hiçbir şey söylemedi. "Hayır dedim," diye kestirip attı.

"Konuştuğun avukat bulamazsa ben birilerini arayacağım."

"Sen laftan anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum," dedim açıkça. Ecevit bu hikayede beni babamdan koruyacak son kişi bile değildi.

"Yapmayacaksın böyle bir şey."

"Yapacağım."

"Yapmayacaksın Firuze."

"Gerekirse yapacağım. Hem seni ne ilgilendiriyor babamın bana ne yaptığı?"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi olduğu yerde sırtını dönerken. Öfkeden kabarmıştı bedeni. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor."

"Hesap sormuyorum!" diye bağırmak istedim ama ağzımın içi o kadar acıdı ki cümlemin sonu acıyla kesildi, değil bağırmak sesimi bile duyamadım. İnledim ve başımı eğdim. Elimi ağzıma kapattım. Sabahtan beri küçük harflerle konuşuyordum. Ecevit büyüdükçe mızıkçı olmuştu. Resmen iş yapılmıyordu bu adamla.

"Al," dedi sanki ben yapmışım gibi. "Yemin ederim numunesin ya. Kaldır kafanı, attı mı dikişin?" Ben kaldırmayınca o geldi kendisi kaldırdı. "Aç ağzını bakayım."

Tavanı izleyeceğim kadar kafamı kaldırmıştı. Hafifçe ağzımı araladım. Telefonunun fenerini yakıp ağzımın içine tuttu. "Rahat etmeyecek misin sen bu dikişlerini attırmadan? Dur daha günü yeni doldu. Söyle rahat etmeyecek misin?"

Işığı kapattı ve başımı geri indirdi. Dilimi sürttüm dikişlerime. Kan tadı gelmedi. "Ben mi yaptım?"

"Ben mi sana bağır dedim?"

"Sen bağırmama sebep oldun!"

Öyle bir dehşetle bana baktı ki, gören de ben suçluyum sanırdı. Küçükken de hep böyle yapardı zaten. Daima böyle bakar ve kendimi suçlu hissederdim. Ben sana yapma demedim mi der başka da bir şey demezdi. "Yemeğini ye."

"Yemeyeceğim."

İştahım kalmamıştı. Tek amacım Ecevit'le savaşmadan tanıdık avukat aramaktı. "Keyfin bilir ben yiyeceğim," dedi ve oturdu yanıma yemeğini yedi hiçbir şey olmamış gibi. Benim tabağımı da benim önüme itti. "Dün akşamki gibi olursan seni hastaneye götüreceğim. Ben doktor değilim."

"Beni hastaneye götürme," diye sızlandım adeta. Gece her şey olabilirdi. Bir rüya bile benim ağrılarımı arttırabilirdi. Uykumda ağlatabilirdi. Doktora gitmek istemiyordum. Bunlar o öyle düşünmese de normalimdi.

"Ya ne yapayım? Yemek yemiyorsun, ilaç içmiyorsun, uyku desen ağlaya ağlaya? Çocukla uğraşıyorum ben. Nereye kadar? Götüreceğim hastaneye," dedi yine.

İçimde bir keder anlaşılmadığım her an büyüyordu. Gözlerim küçüldü sonra anlamsız bir şekilde yaşardı. Beni hastaneye götürsün istemiyordum. Ben gece acı çekerken yanıma gelmek zorunda değildi. Ben çeke çeke uykuya dalardım. Sandığı kadar büyük bir şey yoktu ortada. Çorbamı önüme çektim ama onu içmek istemedim. Çatala uzanmadım, elimdeki kaşığın ucuyla patates püremden aldım biraz. Yine ağzımın kenarına getirdim orada çevirdim biraz. Sonra yuttum damağıma dokunmadan.

"Dün gece sesli mi ağladım?" diye sordum. "Uyandırdım mı? Dikkat edeceğim bu gece," Yapabileceğim tek şey buydu. Başka da elimden ne gelir bilmiyordum. Eğer öyle olduysa da bilinçli yapmamıştım. Biraz daha patates püresi aldım. Biraz da kıymasından.

"Uyanıktım zate... Firuze niye ağlıyorsun?"

Hayır sorun Ecevit'ti. Bir radarı vardı adeta. Sesli de ağlasam, sessiz de ağlasam yakalanıyordum. "Beni hastaneye götürme, çok sıkıldım artık hastaneye gitmekten."

Sessiz sedasız beni izledi. Bileğimle gözlerimi silmeye çalıştım. Yanında küçük bir çocuk gibi davranmayı hiç istemiyordum. Bunu ben de seçmiyordum zaten. Bu şartlı koşullanma gibiydi. Elimde değildi. Ecevit'in yanında bir an bile uyumuyordu yedi yaşımdaki halim.

"Yemeğini ye götürmeyeceğim," dedi. Kaşığın ucunu biraz arttırdım. Öyle yemeye devam ettim. "Ağlama da."

"Bunu isteme benden," dedim yalnızca. "Elimde değil. Durduramıyorum."

"Sen ağlamak istiyorsun Firuze," dedi yine. Bu cümlesi hiç değişmeyecek miydi? Sanırım değişmeyecekti. Cevap vermedim. Burnum akıyordu. Kalktı yerinden. Mide bulandırıcıydım. Tahammül bile edilmiyordu bana. Peçete konuldu dizimin üzerine. Peçeteyi aldım, rahatsızlık vermeden sildim burnumu. Yiyebildiğim kadar yedim yemek. O tabağını bitirdi ama ben bitiremedim. Yoğurdumu yedim ama. "Bu kaldı," dedim tabağımı işaret ederken. Buna da ağlamak istedim. Artık tabağımda yemek bırakınca aklıma süt, şeker ve ekmek geliyordu. "Sonra yerim olur mu?"

"Tamam ağlama. Niye ağlıyorsun yine?"

Cevap vermedim. Kalktım ilaçlarımı aldım ve teker teker içtim. Yemeği toplarken yardım etmek istedim ama izin vermedi. Kendisi topladı. Bacaklarımı kendime çektim başımı yasladım ve camdan dışarıyı izledim. Ecevit döndü, oturdu yine koltuğa. Tezi okumaya devam etti. Yaklaşık seksen sayfaydı. Yarı yarıya bölüşmek geldi aklıma ama o enerjiyi kendimde bulamadım. Herhangi bir şey atlamaktan korktum. O okuyabildiği kadar okusaydı ben devam ederdim.

"Çayın yok mu?" diye sordum sessizce. Niye konuşuyordum bilmiyordum.

"Demleniyor."

"İstersen çayı da ben koyarım. Yemeği sen hazırladın ya."

"Karşılık bekleyerek hazırlamadım Firuze."

"Ama olsun," dedim. Aklımda tek canlanan şey koyduğum çayı dökmesiydi. "Ben de senden yemek beklemedim sonuçta. Çay koyayım ben de."

"Sen dinlen Firuze, git uyu hatta istersen."

"Koymayayım mı?" diye sordum inatla. Açık açık koyma demesini bekliyordum. Cevap vermedi. Vermedikçe içimdeki ağlama dürtüsü arttı. O gün neyse bugün de oydu. Biraz olsun beni eski Firuze olarak görmüyordu. Görmesini gerektirecek bir şey var mıydı? Yoktu elbette. Benim çektiğim acıların onda dokunması gereken bir şey yoktu. Bu acı benim vebalimdi. Onu ilgilendirmezdi. Yine de çayını ben koymak istedim.

"Peki koymayayım..." dedim incecik bir sesle. Bu sesi tanıdığını düşünüyordum. Sanırım tanıdı da. Başını aniden kağıtlardan kaldırdı ve geriye doğru attı. Tavana dönüktü artık ama gözleri kapalıydı.

"Ağlama," dedi adeta isyan ederek. Âdem elması gidip geliyordu. Önce plaklarına baktım biraz sonra yüzümü dizlerime gömdüm. Birkaç kez daha tekrar etti. Yüzümü çıkarmadım gömdüğüm yerden. Dakikalar geçti, artık gözlerim kapalıydı, zaman zaman dalıyordum ama uyumuyordum. Ecevit'in telefonunun sesi beni uyandırdı, başımı kaldırdım. O an gördüm. Ecevit de bıraktığım haldeydi. Başı geriye yaslıydı. Gözleri kapalıydı ve yüzü ezilmişti adeta.

Açtı gözlerini, telefonuna uzandı. "Efendim abi? Bir saniye..." Kâğıda kaleme uzandı. "Yazıyorum şu an." Çirkin el yazısıyla sanırım bir adres yazdı. "Ek bina mı? Açılış kapanış saati adliyeyle aynı mı? Tamam... Dosya numarası değil mi? Tamamdır, hakkını helal et... Haber edeceğim sana. Bir şekilde bulacağım bir yolunu. Eyvallah." Telefonu kapattığında ikimiz de bedenlerimizi toparladık. Adrese baktık.

"Adliyede mi?"

"Ek binasında. Aynı alanda yani."

"Bize göstermezler ki."

Ecevit bana baktı. "Onlar göstermeyecek biz bakacağız. Hatta ben bakacağım. Dur bakalım," dedi ve telefonundan rehbere girdi.

"Ben de geleceğim."

"Firuze, sen beni bekleyeceksin. Ben getireceğim."

"Yoksa adliyeye girerim bütün planını bozarım. Yakalanırız."

"Bela mısın sen?" diye sordu yine. Başımı salladım.

"Yemin ederim yaparım. Beni asla dışarıda bırakmayı düşünme. Peşinden gelirim, her şeyi de bozarım."

"Aferin sana," dedi yine o... On yaşındaki Ecevit. Bana aferin derken çocukluğundan sesleniyordu. O duymuyordu ama ben duyuyordum.

Kalktı koltuktan, camı açtı ve bir sigara daha yaktı. Pencerenin dibinde birkaç kişiyle konuştu. Anlamıyordum. Bazen sesini duymayacağım kadar sessiz konuşuyordu. Temizlik görevlisi dedi. Taşeron işçi dedi. İki kart dedi. Yerimden kalktım, o fark etmeden mutfağa gittim. İki tane çay bardağı aldım. Birini önden sıcak suyla çalkaladım onun yaptığı gibi. Diğerine içme suyu ekledim. İkisine de sıcak su ve dem koyduktan sonra altlıklara koydum. İçeri döndüm. Sehpanın üzerine koydum. Ecevit hâlâ konuşuyordu. Uzun uzun bir şeyler dinliyordu. Ben çayları koyduktan iki üç dakika sonra kapattı. Elinde telefonu çevirdi ve bana döndü.

Çayları görmedi başta "Taşeron temizlik işçisi olarak gireceğiz adliyeye. Var mısın?" dedi. Cümlesini tamamladıktan sonra tesadüfen gördü masadaki çay bardaklarını. Kalbim ağzımdaydı. Korkuyla gelecek tepkiyi bekliyordum. Alıp dökecek mi yoksa hiç içmeyecek mi... Bilmiyordum. Hangisini yaparsa yapsın sesimi çıkarmayacaktım.

"Varım," dedim o çay bardaklarına bakarken. Dudaklarını yaladı, sinesi şişti doldurduğu havayla. Cama baktı. Oda biraz soğumuştu. Kapattı camı ve bana yaklaştı. Gözlerimi kıstım hareketlerini izlerken. Oturdu. *Alıp dökmedi çayı*... Tehlike bitmedi ama yine de azaldı. Son ihtimal o çayı içmemesiydi ama kesinlikle alıp dökmesinden daha ağır değildi.

"Temizlik de yapacak mıyız?" diye sordum.

"Gerekirse evet."

"Olsun," dedim. "Atölyemi de kendim temizliyorum ben."

Koltuktan kendimi ittim ve yere oturdum. İkimiz de henüz çaylarımıza dokunmamıştık. Sanırım içmeyecekti. "Bu sayfaya kadar mı geldin? Devamını bölüşelim. Hem dikkatimiz azalmaz hem de hızlı biter," Sayfa numarasına baktım ve geriye kalanı ikiye böldüm. İlk kısmı ona uzattım fosforlu kalemle. "Al bu senin hakkın."

Aldı elimden ben de geriye kalanını aldım. Boynum ağrıyordu. Sert bir yere yaslamak istedim şakağımı. Destek almam lazımdı. En yakın sivri ve sert yer onun diziydi. Yavaş yavaş, sinsi sinsi yaklaştım ve eninde sonunda yasladım şakağımı.

"Uykum gelmedi, boynum ağrıdı," dedim o sormadan. "Biraz böyle durayım kalkacağım söz."

Ne diyeceğini bekledim. Sessiz kaldı ne bedenle ne de sözle hiçbir tepki vermedi. İkimiz de sessiz okuma yapıyorduk. Sonra ansızın, bir el uzandı arkadan. O kadar vakit geçmiş gibi hissediyordum ki o elin hedefini anlayamadım. Ecevit'in ince uzun parmakları çay bardağını kavradı ve aldı. Bu bir hayal miydi yoksa gerçek miydi? O çay bardağının yokluğunu izledim ağlak bir ifadeydi.

Ecevit çayı içti.

Benimle çocukken küçük pembe çay bardağımdan olmayan çayı içen adam bugün elimden çay içti. İçimdeki Firuze'nin koştura koştura oyuncaklarına koşuşunu hissettim. Küçük pembe çay bardaklarını çıkardı hemen. Evcilik oynadığı arkadaşı gelecek sandı. Belki gelmeyecekti ama şimdi benim yanımda bir adam vardı, benim koyduğum çayı artık dökmüyordu. O pembe çay bardaklarını hatırlamıyordu ama o çayı içiyordu artık.

Tepki vermemek için çok zorladım kendimi. Dakikalarca sıktım. İyi kötü, olumlu olumsuz... Onun elinden o çay bardağını bırakmasına sebep olmak istemiyordum. İçimdeki çocuk sesini dinledim. Adeta şakıyordu. Pembe çaydanlığında çay demliyordu ve ben suyun fokurdamasına kadar duyuyordum onu.

O çay bardağının altlıktaki yokluğunu kabullendiğim zaman devam ettim okumaya. Sayfalarca okuduk. Gözlerim artık gitmeye başladığında kağıtlar

da düşmeye başlıyordu elimden ama direniyordum. İçimdeki ses azalmamıştı. Minik çay bardaklarıyla sofra kurulmuştu. Firuze'nin kalbi atıyordu içimde. Belki iki küçük çocuk yeniden çay içmeyecekti ama temizlik görevlisi olacaktık biz.

"Firuze," diye seslendi. Rüya mıydı, gerçek miydi bilmiyordum. "Hadi uyu sen. Gözlerin kapanıyor."

"Sen?" diye mırıldandım. Göbek deliğime dokunmak istedim. Göbek deliğimiz bir kesilmişti çünkü bizim.

"Ben biraz daha devam edeceğim. Hadi kalk," dedi bana. Kağıtları daha sıkı tuttum ve başımı kaldırdım. O kadar çok dalmıştım ki çay bardağı yerine geri gelmişti ve o çay bardağı artık boştu. Ecevit aldı elimden tezin devamını ve kalkmam için sehpayı itti biraz. Yalpalayarak kalktım yerimden. Ayakta durdum birkaç saniye. Ev çok sessizdi. Kapının çalması ikimize de sürpriz oldu. Birbirimize baktık. İkimizin de aklına tek bir kişi geldi.

Babam.

Ecevit ayaklandı. "Gir içeri kapıyı kapat," dedi ama onun peşinden gittim. Kapıdan daha uzaktım ama hâlâ oradaydım. Ecevit delikten baktı. "Babam mı?" diye sordum. Midem bulanmaya başladı.

Ecevit kapıyı açtı ve karşımızdaki kişi beklediğim kişi değil, hatta onunla aynı cinsiyetten biri bile değildi. Ecevit onun adını söyledi ve ben onunla göz göze geldim. "Farah?"

****

İnstagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

XVI- "bir kimse, kendi kusuruna dayanarak hak talep edemez."

Biiiz geldik!!!!!

Bundan sonraki bölümler epey olaylı ve hararetli olacakken bu bölüm biraz daha karakterlere kulak verdiğimiz bir bölüm oldu. Benim için ve hikaye için önemli olduğunu düşünürüm bu bölümlerin. Ben severek ve en önemlisi çok hissederek yazdım.

Önce yıldıza basalım mı? Basalım, basalım...

Her yorum beş yıldıza bedelmiş. Biliyorsunuzdur inşallah:dddddd

Keyifle okuyun, yorumlarınızı, twitter, instagram ve tiktok paylaşımlarınızı ayrı ayrı takip edeceğim.

****

Ocak 1992

"Firuze yiyeceksin."

"Yemeyeceğim."

"Yiyeceksin."

"Yemeyeceğim."

Aylin Akın, kontrolsüz yükselme noktasına gelmiş sesini zorlukla bastırdı ve çöktüğü yerde alnını kızının dizlerine bastırdı, soluklandı. Kesinlikle nöbet ertesi bir günde uğraşmak istediği şey yemek yemeyi reddeden ve alabildiğine şımaran kızı değildi. Başını kaldırdı bastırdığı yerden ve

kollarını önünde bağlamış, yaşının çok ötesinde bir tavırla kaşlarını çatmış, olabildiğince tavırlı, net ve agresif kızına baktı. "Bana bak," dedi otoriter bir sesle. İşaret parmağı hafifçe kalktı ve daha sert bir tavırla yaklaştı bu kez. "Ben senin annenim ve senin yemek yemeni söylüyorum."

"Ecevit gelmeden yemeyeceğim."

"Kimseyi beklemeyeceksin yiyeceksin."

"Yemeyeceğim."

Böylesine net konuşurken ve annesi tarafından azarlanırken küçük kızın yüzünde ağlama dürtüsü yoktu. Bir yetişkin gibi meydan okuyordu. Daha altı yaşındaydı. Aylin Akın, Firuze'nin bu tavrı karşısında daha çok sinirleniyordu. "Kızım," dedi son bir sabırla. "Çocuk okuldan dönmedi. Ne zaman döneceği belli değil, geç gelecek. Senin karnın aç. Ecevit'le yemek zorunda değilsin. Beraber yemek zorunda değilsiniz. Sen şimdi yiyeceksin, o ne zaman dönerse o zaman yiyecek. Belki de dışarda yedi. Karnı acıkan insanlar beklemez, yemeğini yer. Eğer ki onun da karnı acıktıy..."

"Yok," dedi Firuze tavırla. "Yememiştir. Beraber yiyeceğiz."

"Leyla!" Aylin Akın içindeki tüm öfkeyle evin boşluğuna doğru bağırdı. Firuze'ye bağırma istediğinin tamamını tek bir isimle harcadı. Sesi evde yankı yaptı. "Leyla!"

Leyla Tarhan bulunduğu mutfakta adeta irkildi. Bir şey olduğunu sandı. Biri düştü, tehlikeli bir parça devrildi ya da daha kötü bir ihtimal... Hazırladığı yemeğin altını bile kısmadı, neredeyse koşar adım çıktı mutfaktan salona doğru gitti. Ne devrilen ne düşen birini gördü. Ama yine de kalbi hızlı hızlı atıyordu.

"Aylin Hanım?" diye sordu korka korka. Aylin'in içindeki öfke öylesine kısa süreli ama diriydi ki bağırarak konuşacak gibi araladı dudağını lakin hamile kadının karnına baktı. Henüz çok büyük değildi ama yine de belirgindi ve biliyordu ki bu kadın kesinlikle bir şey yapmamıştı. Duraksadı, soluklandı ve öyle konuştu. "Şu kızıma Ecevit'in geç geleceğini ve yemek yemek için senin oğlunu beklememesi gerektiğini söyler misin?"

Leyla Tarhan, beklediği dehşetin ardından böyle bir cümle duyunca olduğu yerde bir süre durdu ve korkusunun geçmesini bekledi. Aylin Akın'la göz gözeydi. Oldukça gergin bir kadına bakıyordu, yüzü kızarmıştı, beyaz teninde damarlar belirginleşmişti. Bu surata sebep olan kişiyi buldu ve ona döndü. Korkusu rüzgâra maruz kalmış hassas bir çiçek gibi dağıldı. O çatık kaşlara, önünde bağlamaya çalıştığı küçük kollara, minik parmaklara ve büzüşmüş dudaklara baktı. Yeşil hareleri küçülttüğü gözlerinden seçilmiyordu. Leyla Tarhan varla yok arasında karnına dokundu. 'Senin gibi bir kız çocuğu bana nasip olsun,' diye tekrar etti içinden. Firuze öylesine güzel bir çocuktu ki Leyla Tarhan gözlerini alamıyordu ondan. Annesi nasıl kızıyor hayret ediyor ama sonra kendisinin de zaman zaman Ecevit'e kızdığını hatırlıyordu.

Firuze, Leyla Tarhan'ı görünce fırsatı yakaladı ve annesinin onu sıkıştırdığı aralıktan hızla çıktı, "Leyla teyze," diye koşarak kadının yanına gitti. Aylin Akın'ın dudakları aralık kaldı. Kolları adeta iki yana düştü ve kıstığı gözleriyle kızına baktı. Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. Kızı yeri geliyor başkasını bile kendisine tercih ediyordu ama kimseyi şu Ecevit denen çocuğa tercih edemiyordu. Her şeyin muadilini, o an onu idare edecek başka bir halini bulabiliyordu ama Ecevit için böyle biri yoktu. Aklını kaçıracaktı şimdi kadın. Bu durum ciddi bir hal alıyordu. Belki kocasını dinlemeliydi ve bunun için bir şeyler yapmalıydı.

Firuze, Leyla teyzesinin elini tuttu iki yandan. Salladı ve kadının dikkatini çekmeye çalıştı. "Ecevit ne zaman gelecek Leyla teyze?"

Çoktan gelmesi lazımdı. Firuze okula daha başlamamış olabilirdi, Ecevit üç yıldır okula gidiyor olabilirdi ama bu bazı şeyleri değiştirmezdi. Onlar yine beraber yemek yerdi. Firuze birkaç saat Ecevit olmadan vakit geçirirdi sadece. Bu kadardı. Yemek önemli bir durumdu ve kesinlikle beraber yemeleri lazımdı.

Leyla Tarhan yavaşça çöktü. Artık eskisi kadar rahat çökemiyordu kesinlikle. Muhtemelen bir aya kadar çökmeyi bırakacak sadece eğilecekti. Firuze'nin ellerine tutunan ellerini sarıp sarmaladı. "O bugün okul çıkışı arkadaşlarıyla futbol maçı yapacaktı. Benden dün izin aldı. O yüzden geç gelecek. Ben de tam bilmiyorum geleceği saati. Sen onu bekleme, bugün benimle ya da annenle ye olur mu?"

Firuze'nin, Leyla Tarhan'ın yanına gelince düzelen kaşları yine çatıldı. Kızdı biraz, epey bozuldu. Leyla Tarhan hızla fark etti bu değişimi. "Ecevit'in arkadaşları mı var?" dedi küçük kız. Hiç hoşuna gitmedi bu durum. Ne demek Ecevit'in ondan başka arkadaşları vardı, bir de o burada beklerken onlarla oynuyordu. Olacak iş değildi!

"Okuldan. Seneye senin de olacak."

"Yok," dedi Firuze huysuz bir sesle. "Olmayacak. Benim arkadaşım var zaten."

"Ama insanların birden fazla arkadaşı olabilir."

"Olmaz. Bir tane annesi, bir tane babası, bir tane abisi, bir tane de arkadaşı olur."

Aylin Akın göz devirdi ve kafasını çevirdi. Bunlar tümüyle onların suçuydu. Çocukları diğer çocuklar gibi büyümüyordu. Sokakta oynamazlardı, çok fazla insanla görüşmezlerdi, seçici ortamlarda bulunurlardı. Bu doktor olan kendisinin onlara sunduğu hayat değildi, siyasetin merkezine doğru ilerleyen babalarının sunduğu hayattı. Sonsuz imkân içinde, korkunç bir kısıtlama da vardı. Çocukların da arkadaş kavramı bile çok yavan, çiğdi.

"Hayır bir tanem," dedi Leyla Tarhan. Küçük kızın elini öptü. "Bir tane annesi ve bir tane babası olur ama birden fazla arkadaşı olabilir. Senin de olacak. Okula başlayacaksın. Bir sürü arkadaşın olacak. Değil mi Aylin Hanım?"

Aylin ellerini dizlerine vurarak kalktı ve gülümsemeye çalıştı. "Evet Firuze. Hem de bir sürü arkadaşın olacak. Belki Ecevit'ten daha çok anlaşacaksın onlarla."

"Yok," dedi Firuze yine ve tuttuğu elleri bıraktı. Ecevit'in başka arkadaşlarının oluşu öylesine moralini bozmuştu ki bu yetişkin insanların olduğu yerde durmak istemiyordu daha fazla. "Ecevit gelince yemek yiyeceğim," dedi ve aralarından sıyrıldı. Koşa koşa merdivenlerden çıktı. Leyla zorlanarak doğruldu yanındaki kadına baktı.

"Bu durumun tadı kaçtı farkındasın değil mi?" diyen kadını dinledi.

"Ben okula gidince düzeleceğini düşünüyorum," dedi Leyla daha sakin bir sesle.

"Ecevit'in tamamen ne zaman düzeldi?" diye sordu. Biliyordu ki Firuze'nin daha ağırdı. Daha fazla gecikecekti.

"Birinci ve hatta ikinci sınıfta o da pek arkadaş edinmedi. Hep okuldan gelip Firuze'yle oynamayı bekliyordu. Bazen okula bile gitmek istemiyordu ama bu sene epey gelişme var. Arkadaş edinmeye başladı. Sınıf başkanı da olunca... Hep birbirlerini görüyorlar Aylin Hanım. Normal değil mi?"

"Bu kadar normal değil," dedi kadın hiddetle. "Eminim Ecevit yemek yemek için Firuze'yi beklemiyordur!"

"Bazen o da bekliyor..."

Aylin Akın hayretle ona baktı. İri gözleri kocaman olmuştu. "Şaka gibi. Aklımı kaçıracağım şaka gibi! Gerçekten Leyla, Ecevit sizin çocuğunuz olmasaydı ve Ecevit'i bu kadar sevmeseydim başka hal çaresine bakacaktım. Uzaklaştırmaksa uzaklaştırmak! Böyle olmaz ki canım! Saçmalık! Ne zaman dönüyor Ecevit?"

"Maç ne zaman biterse ama bence gelir birazdan. Babası almaya gitti," dedi ve dediği gibi de oldu. Beş dakikayı bulmadan Ecevit ve babası girdi eve. Leyla Tarhan elindeki işi bıraktı ve eve doğru ilerdi. Ecevit'le göz göze geldiklerinde "Anne!" diye bağırdı Ecevit. Birbirlerine pek koşmuş sayılmazlardı, Ecevit çabucak koştu. İyi futbol oynardı. Çok hızlı koşardı. Sanıyordu ki futbolu yaşlanana kadar oynayacak. Belki profesyonel olarak bir takımın altında forma giyecek. Bunlar hep sanmalardı.

Başı annesinin karnına çarparak durdu. Leyla Tarhan ağrıyla yüzünü buruşturdu ama bir şey demedi. Kollarını sardı oğluna ve eğilip saçlarından öptü. "Ali Ecevit," dedi şaşkınca. Elini sırtına doğru kaydırdı. "Sen kışın ortasında nasıl bu kadar terledin?"

Hüseyin Tarhan "Ben sana dedim," dedi yanlarından geçerken oğluna. Karısının saçlarına hızlı bir buse kondurdu, ellerinde torbalarla ilerledi. Ecevit "Firuze nerede?" diye sordu ve o terli haliyle Akın malikanesine doğru koşmaya çalıştı ama annesi engel oldu. "Çabuk banyoya!"

"Anne ya!"

"Oğlum terlisin diyorum!"

Elinden tuttu Ecevit'in, biraz zorla eve ve banyoya soktu. Ecevit artık büyüdüm diyor, kendi banyosunu kendisi yapıyordu. İşin aslı hamile annesine pek yormak istemiyordu. Hemen girdi, birkaç dakikada çıktı. Havluyla kuruladı kendini, annesinin hazırladığı kıyafetleri giydi. Koşa koşa Firuze'nin yanına gidecekti de annesi tuttu. İki bacağının arasına sıkıştırdı ve baş havlusunu aldı.

"Yemek yedin mi?"

"Hayır."

"Harika, Firuze de yemek yemek için seni bekliyordu."

"Niye?" diye sordu küçük çocuk şaşkınca.

"Okuldan çıkınca beraber yiyorsunuz ya."

"Ama ben geç geldim. Söylemedin mi maçım olduğunu?"

"Söyledim," dedi Leyla Tarhan ve imayla güldü. Biraz haylaz ama çokça efendi, yakışıklı bir oğlu vardı. Babasından çok annesine benziyordu yüzü. Huyunu babasından almıştı. Tez canlıydı. Onurlu, pek düzgün bir çocuktu. Öğretmenlerinin gözde öğrencisiydi. Biraz bilmişti, biraz baskındı, öğretmeninin çoğu zaman işini kolaylaştıran sınıfta dominant bir yanı vardı. Arkadaşlarını yönlendiriyor hatta bazen yönetebiliyordu. Sınıf başkanlığı görevini de pek layığıyla yerine getiriyordu. Öğretmeni bir kez Hüseyin Tarhan'a demişti ki, 'Bu çocuk okur. Sakın ola ki bırakmayın peşini. Avukat da olur, hâkim de. Büyük adam olacak, kumaşından belli.'

Bu böylesi bir dönemde öğretmenden duyulan kadirli cümlelerdi. Her anne babanın kulağına fısıldanmazdı. Pek kıymetliydi. Hüseyin Tarhan ne çok gururlanmıştı. Ne çok göğsü kabarmıştı da abartılı bir tepkiyle öğretmenin karşısında taşkınlık yapmamak için sabretmişti. 'Sağ olun hocam,' demişti. 'Hiç bırakmayacağız peşini. Allah razı olsun.' Okuldan çıkıp eve varana kadar, eşine bu kutlu cümleleri söyleyene kadar ne zordu sabretmek. Ne heyecanlıydı bunları anlatırken. Gözlerinin içi parlıyordu. 'Büyük adam olurmuş bizim oğlandan. Öyle söyledi öğretmeni.' Oğullarını biliyorlardı, bunları da biliyorlardı ama öğretmen kavramı bu aile için öylesine kutsaldı ki, öğretmenden duymak çılgınca bir mutluluk vermişti. Gözlerinin içi gülmüştü günlerce.

Ak pak giderdi okula. Mavi önlüğü de beyaz yakası da hep ütülüydü. Saçları taraklı, tırnakları düzenli kesilmiş temizdi. Kitapları hep kaplı ve etiketliydi. Yazısı pek çirkindi ama defterleri hep temizdi. Annesi kızardı yıpranınca. Yazına bir şey yapamıyorum ama defterlerin temiz olacak Ali Ecevit derdi. Öğretmenine bizi mahcup etme. Ecevit de zaten hiç mahcup etmezdi.

"Ama biraz bozuldu," dedi kadın gizliden gizliye gülerken.

"Niye ki?"

"Başka arkadaşlarının olmasına bozuldu sanırım."

"Ama ben onları Firuze kadar sevmiyorum ki."

Kadının yüzündeki gülümseme büyüdü. Ecevit'in küçük elleri annesinin gülüşüne dokundu. Annesinin saçlarını sevdi. Leyla Tarhan sarıp sarmaladı, öpüp kokladı oğlunu, dizlerine oturttu. "Biliyorum. Bilmez miyim? Ama o henüz okula başlamadığı için farklı arkadaşlar edinmedi ve senin edinmeni pek anlamıyor. Morali bozuldu. Seni çok sevmekten. Babanla o gün kilden kuğu yaptınız. Vermek ister misin? Gönlünü alırsın."

"Küstü mü bana?" diye sordu küçük çocuk. Gözleri tümüyle bir çizgi gibi gözüküyordu artık. "Keşke onu da okula götürebilsem."

"Küsmedi de... Hoşuna gitmedi. Yeni arkadaşlarından pek bahsetme ona tamam mı?"

"Aklıma gelmiyorlar ki zaten hiç. Çok sevmiyorum onları," dedi açıkça. Oyun oynarken çoğunlukla Firuze'yi arıyordu. Kimse Firuze gibi değildi. Hiç kimse. "Sadece futbol oynuyorlar diye seviyorum. Firuze futbol oynayamıyor," Leyla kahkahalarla güldü bu cümlelere, oğluna sarıldı.

"Tamam hadi hediyeni al gel de yemek yiyin. Güzel oğlum benim. Hadi bir tanem."

Ecevit koşa koşa gitti beyaz kuğuyu aldı. Saracak bir paket bulamadı. Cebine sıkıştırdı. Annesinin peşine düştü. "Kardeşim bugün ne yapıyor?" diye sordu annesine yaslanıp. Hızlı hızlı yürüyordu.

"İyi. Abimi öp benim yerime diyor."

Ecevit dudaklarını büzdü ve etkilenmiş bir sesle mırıldandı. "Sen onu benim yerime öpebilir misin?"

"İçimden öperim," dedi ve mutfağın bahçeye açılan cam kapısından girdiler. Aylin Akın, Ecevit'i görür görmez kızının odasına çıktı ve seslendi. Firuze çok istekli, biraz suratsız ve yavaş adımlarla mutfağa indi. Ecevit'e bakmadı bile. Kabul biraz değil, epey suratsızdı. Gitti oturdu. "Ben çok acıktım Leyla teyze," dedi. İki kadın anladı belki buradaki sitemi ama Ecevit henüz Firuze tarafından görülmedi sanıyordu.

"Firuze," diye seslendi. "Bak sana ne yaptık babamla!"

Cebinden beyaz kuğuyu çıkardı. Firuze sadece ona uzatılan kuğuya baktı. "Sen yapmamışsındır ki Hüseyin amca yapmıştır," dedi ve kuğusunu aldı. Ecevit'e kızması, kuğusunu almayacağı anlamına gelmezdi.

"Olsun ben de yardım ettim."

Leyla Tarhan önce Firuze'nin önüne tabak koydu sonra oğlunun. Aylin Akın "Tamam Firuze sonra bak ona, hadi yemek zamanı," dedi sabırsızca ve kızının yanına oturdu. Oyalanmadan yemeğini yesin istiyordu ve müdahale edecekti. Kendisi yedirecekti. Firuze kaşığı annesinden çekiştirdi ve almayı başardı. Kaşığını doldurdu ve ağzına sıkıştırmaya çalıştı hepsini. Yarısı

döküldü ama pes etmedi. Yemeye devam etti. Sonra dayanamadı, ağzı dolu doluyken sordu.

"Senin başka arkadaşların mı var?" Ecevit'in cevabını dinlemedi bile. "Benim yok. Senin varmış. Ben de seninle maç yapabilirim." Evet evet kesinlikle yapabilirdi. Babasından top isteyecekti. "Kim ki senin arkadaşların?"

***

"Farah?"

Dişlerimi birbirine bastırdım.

"Ecevit."

İkisi de bir süre sessiz kaldı ve birbirine baktı. Dişlerimi birbirine daha çok bastırdım. Dikişlerimi hissediyordum ama bunun sebebinin dişlerimi sıkmak olduğu pek anlamıyordum. "Seni geri arayacağım demiştin," dedi kadın. Sitem miydi sesindeki kızgınlık mı, henüz seçecek kadar tanımıyordum onu. Yalnızca Ecevit'in yüzüne bakıyordu. Bir an olsun gözlerini başka bir yöne çevirmiyordu.

"Sana bu akşam müsait değilim dedim," diye yanıt verdi Ecevit. Kadının gözleri ilk kez Ecevit'ten çekildi ve arkaya kaydı. Eve baktı gelişigüzel ve sonra beni gördü. Çok kısa bir zaman kadar göz göze kaldık. Çekti gözlerini benden ve yeniden Ecevit'e baktı. İlk hissettiğim duygusu şu saniye sinirdi. Ecevit'e karşı açık seçik bir sinir.

"Önemli bir şey konuşmamız lazım."

"Farah..."

"Ecevit buraya kadar gelmişken gideyim mi?" diye sordu açıkça. Kapının önündeydi. Tahmin ediyordum ki eve girmek isterdi. Çünkü bir insan, bir kapıyı çalıyorsa amacı o kapıyı açtırmak değildi. Eve girmekti. "Sana önemli bir şey konuşmak istiyorum dedim değil mi?" Geriye çekilip odaya girmek en uygunuydu sanırım. Ne konuşacaklarsa özel bir konuşmaydı bu.

Ev bu kadar sessizken odadan duyulur muydu? Duyulurdu ama benim varlığımdan rahatsız olmazlardı en azından.

Ecevit'in yüzünü göremiyordum ama sırtı aldığı derin nefesle kabardı ve bir süre öyle kaldı. Nefesini geri verirken eşzamanlı olarak konuştu. "Bekle geliyorum," dedi ve askıdan kabanını aldı. İçeri doğru ilerlediğinde kadınla yeniden göz göze geldik ve bu kez üzerimde olan Ecevit'in kıyafetine de baktı. O an içimde koca bir dürtü, sebebi tam olarak ne bilmem, belki sadece adabı muaşeret gereği, belki o kadının gözünde kendimi görebilmek için tebessüm edecek gibi oldum. Çünkü ikimiz de birbirimize yabancıydık, ortak noktamızda tanıdığımız bir adam vardı ve böyle durumlarda o iki yabancı birbirine selam verebilirdi. Sanırım. En azından benim için. Lakin olmadı. Bendeki karşılık onda yerini bulmadı. Ben tebessüm edecekken o gözlerini çekti ve duvara baktı. Ne sıkıntısı vardı bilmiyordum ama yüzünden bariz şekilde okunuyordu bir derdi olduğu. Ve bu kapıyı, Ecevit'in kapısını, o derdi için çalmıştı. Ve yine tek bir cümle bile edilmese de hissettim. Benden pek hazzetmemişti ya da zaten etmiyordu. Kimdi bilmiyordum. Beni tanıyor muydu onu da bilmiyordum. Ecevit salondan sigarasını ve telefonunu aldı geri geldi. Bana baktı, "Sen uyu, geliyorum ben," dedi yalnızca ve anahtarı da attı cebine. Sanırım konuşulacak konu benim bulunduğum yerde konuşulmayacak kadar özeldi.

Gitti. Kapanmış kapıya baktım bir süre.

Kapalı bir kapıydı. Bir kör kuyu gibi beni içine çekti. Kuyuyu kör eden karanlığıydı, insanı kör kuyuya düşüren de kendi karanlığı. Defalarca kez yutkundum. İçimde bir yük vardı ne cinsini ne de hacmini hesaplayamıyordum ama gün geçtikçe ağırlaşıyordu. Adımlarım beni odaya da yatağa götürmedi. Camın önüne getirdi. Ne yapacaklarını merak ediyordum. Yan yana yürüyorlardı. Pek hızlı da sayılmazlardı. Tamamen çıkıp gidecekler miydi? Ecevit dönecek miydi? Peki ya ben bu gece burada olmasaydım kadın içeri girecek ve hatta burada mı kalacaktı? Ecevit'in tam olarak neyiydi bilmiyordum ama en azından *arkadaşıydı*.

Kadın aniden durduğunda Ecevit onun bir adım önüne geçti ama daha fazla açılmadı mesafe. Çünkü sanırım kadın konuştu. Ecevit fark etti durduğunu ve ona döndü.

Farah'ın elleri iki yana açıldı. İkisinin de artık yalnızca tek bir taraflarını görüyordum. Birbirlerine bakıyorlardı. Ecevit'in elleri kabanının cebindeydi. Kadın önce yavaş yavaş başladı konuşmaya ama bir yerden sonra bu mesafeden bile fark ettim, cümleleri hararetlendi. Beden diliyle beraber Ecevit'e kızıyor muydu, sitem mi ediyordu yoksa tümüyle kendi derdinin dışavurumu muydu bu bilmiyordum. Bir süre sadece o konuştu. Ecevit durduğu yerde dinledi. Sonra Ecevit'in konuştuğunu kadının hararetinin duraksamasıyla fark ettim. Bir şeyler söyledi. Söylediği şeyler onu daha çok sinirlendirdi. Yanlışım yoksa sinirden güldü bile. Saçlarına daldırdı ellerini. Bir camın arkasından bile hissedebiliyordum bağırdığını. Öyle de Ecevit belki de bu yüzden gözleriyle sık sık çevreyi tarıyordu. Kontrol edemediği yüksek bir ses vardı.

Bu dakikalarca devam etti. Farah bağırmayı sürdürdü, Ecevit sakince cevap verdi yalnızca. Farah aralarındaki mesafeyi açtı. Bir an eli evi işaret etti. Bir adım geriye gittim ansızın eve bakarlar diye ama bu bir işaretten öteye gitmedi. Sadece elini savurdu ve eve yönelik bir şeyler söyledi. Ecevit'te yanıt verdi ama bu kez Farah susmadı. İkisi de aynı anda konuşmaya başladılar. Güvenlikteki adamın çıktığını gördüm. Ecevit elini kaldırdı ve sorun olmadığını bildirdi. Farah bağırmaya devam ediyordu, bir ileri bir geri volta attı, işaret parmağını Ecevit'e kaldırdı ve sonra daha fazla duramadı sanırım ayakta. Yolun iki yanı yeşil alana açılıyordu. Yer yer bitkiler ekilmişti. Yolla bahçeyi ayıran ince kaldırımın üzerine çöktü. Yüzünü daha net gördüm o zaman. Ağlıyordu. Ecevit bir süre olduğu yerde dikilmeye devam etti. Hatta arkasını bile dönmedi, Farah arkasında kalmıştı.

Meraklı gözlerim pür dikkat bu iki yetişkini izliyordu. Tek bir anlarını bile kaçırmak istemiyordu ve ben gözlerimin bu merakının sebebini biliyordum. Teselli nasıl edilir, bunu görüp görmeyeceğini merak ediyordu. Dudaklarım hafifçe öne doğru büzülmüştü. Dilimi dikişlerimin üzerinde gezdiriyordum ve kalbim hızlanmak için tetikte bekliyordu. İçimde uykuya yatmış bir çocuğu bam telime basacak tek bir hamle uyandırabilirdi. Onu uyandırmamak benim elimdeydi. Gidip uyursam ve ona eşlik edersem uyanmazdı ama ben çok meraklıydım. Görmek istiyordum.

Çayın altı açıktı, evin sessizliği yanan ateşin çıkardığı silik sesi bile çarpıyordu kulak zarıma.

Teselli neydi? Merakım dindi. Gözlerimdeki merak kayboldu, boşluğu hızla doldu. Ali Ecevit Tarhan arkasını döndü ve gidip o kaldırımda ağlayan kadının yanına çöktü, oturdu. Onunla aynı boşluğu izledi. *Teselli buydu.* O kadını oradan kaldırmak değildi, *ağlama* demek hiç değildi sadece yanına oturmaktı. Sonra cebinden sigarasını çıkardı, önce kendi dudaklarının arasına aldı, ucunu harladı ve kalan paketi yanındaki kadına uzattı. Kadın bir süre ona uzatılanlara baktı. Ecevit vazgeçip indirmedi elini. Sonra Farah sigarayı ve çakmağı aldı, sigarasını yaktı ağlamaya devam ederken.

İçimdeki bam teli tüm uyuyanları uyandırdı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ecevit'in camları temizdi, kendi yansımamı çok rahat görüyordum. Parlayan gözlerime baktım. Bir süre yalnızca onlar arka planda sigara içiyorlarken kendimi izledim. Yirmi beş yaşındaydım. Teselli nedir şimdi öğrendiğimi hissettim. Sırtımı döndüm ve odaya yürüdüm hızla. Gözlerimi kapattım yolda, yatağa kör bakışla yürüdüm. Daha sıkı yumdum, yaşlar baskıya gelmezdi. Ne kadar çok sıkı yumarsanız gözlerinizi o kadar dolmaya sonra da akmaya fırsat bulamazlardı. Yorganı başımın üzerine kadar çektim. "Ağlama," dedim. Bunu yirmi beş yaşındaki Firuze'ye söylemedim. Onun gözlerini zaten kontrol altında tutmuştum. "Ağlama."

Futbol oynamayı hiç öğrenmemiştim. Zaten hiç de sevmezdim. Ecevit de bana on yaşındayken de başka arkadaşlarının kim olduğunu söylemezdi. İnsanlar hep benim de yeni arkadaşlar edineceğime inanmıştı. Onlara o zaman da söylemiştim. İnanan olmamıştı. Ben bazı şeyleri kabullenebilirdim ama içimdekine nasıl kabul ettirecektim bu gerçeği bilmiyordum. Ecevit'in *ben en çok seni seviyorum, onlarla sadece maç yapıyorum* deyişine kendini çok inandırmıştı. Kimi kandırıyordum? Artık kimse futbol oynamıyordu ve arkadaşlıklar yalnızca maç için kurulmuyordu. Benim de bu gerçeği kabul etmem gerekiyordu.

***

Aralığın son günlerindeydik. Ankara soğuktu ama henüz kar görmemişti. Çok uzun zaman sonra, sonuncusunu anımsamıyordum, bir başka şey düşünmeden, zihnimde susmayan sesi dinlemeden, fırça darbelerini

duymadan ve öylece ve yalnızca camdan yağan karı izliyordum. Sabah sanırım uykumu yeterince aldığım için hiçbir uyaran olmadan uyanmıştım. Yüzüm cama dönüktü. Kış aylarında güneşten çok gri bir gökyüzüyle dikilirdi tepemizde Ankara. Perdesi açık olan cam nerede olursa olsun dikkatimi çekmezdi o yüzden. Gökyüzü dikkatimi çekmezdi işin aslı. Güneşli de olsa, gri de olsa, yağmur da olsa... Ama bu sabah, gökyüzünden düşen beyaz parçalar dikkatimi çekmişti, hareket etmeden düşen taneleri izliyordum. Küçükken yağan karı Tanrı'nın biz çocuklar için hazırladığı bir oyuncak sanırdım. Koca bir pamuğu alır, gökyüzüne oturur ve parmağının ucuyla koparıp atardı. Ecevit'e söylediğimde bu fikrimi onun pek aklına yatmamıştı. İyi ama demişti, Ankara kocaman nasıl hepsine yetecek o pamuktan?

O zaten mantığına yatmayan ihtimalleri tüm gayretiyle çürütürdü.

Her ne olursa olsun benim ısrarım baskın gelmişti ve benim fikrim kabul görmüştü. Babamın benim için yaptığı o cam alanda oturur, minderin üzerine yatar ve yağan karı izlerdik. Belki de bu sabah dikkatimi çeken tam olarak buydu. Ecevit'in yatağında uyandığım bir sabah olmasa kar tanelerine bakıp geçecektim. Bir kar tanesinin bir yağmur damlasından farkı olmayacaktı tıpkı doğan güneşin kara ve yüklü bir buluttan farkı olmadığı gibi.

Küçükken yaptığım gibi kar tanelerini saymaya çalıştım. Bu bir oyundu, şimdi benimle oynayan bir oyun arkadaşım yoktu ama ben yine kaybetmiştim. Gözlerim o kadar hızlı takip edemiyordu. Küçükken çocuk olduğum için sanıyordum. Yetişkin olduğumda sayabileceğimi ve kazanabileceğimi iddia ediyordum. Ecevit onu yenemeyeceğimi söylüyor bazen beni küstürüyordu. Küslüğümü uzatacak olursam, bu kalkıp eve gitmem demekti, küçük kollarıyla bana sarılırdı. Biz küçükken sarılarak barışırdık.

Dudaklarımı öne doğru büzdüm, sinemde kabaran şey özlem değil. Sinem kabarıyor ama özlemden değil. Bir daha onunla sarılarak barışamayacağımı bildiğimden. Bunun adı özlem değil. Biliyorum.

Kar taneleri hızını arttırdı. Tahmin ediyordum ki tutmuştu. Yerler beyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Tüm kir kısa süreliğine de olsa gizlenmişti. Bugünün

düne göre daha güzel olduğunu hissettim kısa bir an. Sonra geçti.

Ev çok sessizdi. Ecevit çoğunlukla benden önce uyanırdı. Uyanmamış mıydı? *Gelmemiş miydi?* Gelmediyse ne yapmalıydım? Gelene kadar kar tanelerini izlemeli ya da gitmeli. Bilmiyorum doğrusu hangisi ama kar taneleri cazibesini kaybetmeye başladığında başımı diğer yöne çevirdim. Hatıramda iyi kalmalarını isterdim. Gözlerim onları çirkinleştirmeden bakmayı bıraktım. Birkaç dakika daha yattım sonra kalktım. Yüzleşmem gereken bir yokluk varsa görmem gerekiyordu. Kapıyı yavaşça açtım. Başımı salona uzatana kadar Ecevit'in evde olmadığını hissettim. Ama hayır. Oradaydı. Başının altına koltuk yastığını koymuş ama öylesine kontrolsüz uyumuştu ki boynu düşmüştü. Yarısı karnının üzerinde yarısı yerde kağıtlar vardı ve üzerini değiştirmemişti. Uyuyakalmıştı. Çayın altını kapatmıştı önündeki bardak çayı yarım kalmıştı. Muhtemelen geldikten sonra birkaç kez daha doldurup içmişti. Onu izledim bir süre. Karı izler gibi.

Sonra sessizce lavaboya girdim. Saçlarımı toplamaya çalıştım ama başaramadım. Elimdeki sargı sinirlerimi bozuyordu artık. Sargı yaradan büyüktü, çok yer kaplıyordu. Hep öyle olurdu zaten. Lavabonun yanına gittim, sargıyı açtım yaraya baktım. Alttaki dolabı açtım, Ecevit'in sürdüğü kremi aldım ve yavaşça sürdüm. Daha iyiydi. Yaralarım onlara zarar vermedikçe, uygun koşulları sağladıktan sonra ve derinleştirmediğim sürece sanırım çabuk iyileşiyordu. Bunu bir aralık sabahı dışarıda kar yağarken yirmili yaşlarımın ortasında fark ettim.

Açık bırakmadım yine de yarayı, elimden geldiğince sardım daha çabuk iyileşsin diye. Sonra yine suyu biraz açık bıraktım tuvalette işimi gördüm. Elimi ve yaralı elimin parmaklarını yıkadım, yüzüme su vurdum, çapaklarımı temizledim. Dün iç çamaşırımı aldıktan sonra havluyu da kirli sepetine atmıştım. Şimdi aynı yerde beyaz bir havlu asılıydı. Asıl havlunun asılı olduğu yere baktım. Orada da vardı bir tane. Ecevit kendi havlusunun yerini değiştirdi sandım ama hayır öyle değildi. Bu havlu sonradan indirilmişti. Yutkundum. Yine de kullanıp kullanmamak arasında kaldım ama o temiz havlu verebileceğini söylemişti. Sanırım bu havlu benimdi.

Usulca uzandım. Önce ellerimi sonra yüzümü kuruladım. Peteğin ısısıyla sıcacıktı. Üşümüyordum ama yine de bu sıcaklık bana iyi hissettirdi.

Ağzımı çalkaladım son kez. Dikişlerime bakmaya çalıştım ama göremedim. Onlar da daha iyiydi sanırım. Baskıları azalmıştı. Banyodan geri çıktığımda eşikte kaldım. Ortalığa baktım. Ne yapmalıydım bilmiyordum. Odaya girip uyumak ya da öylece uzanmak istemiyordum. Gözüm mutfağa kaydı. Kahvaltı hazırlayabilir miydim? Ecevit'e baktım göz ucuyla. İster miydi? Bunu pek sanmıyordum. Yer miydi? Bundan pek emin değildim. Dün çayı içmişti. Bu kahvaltı edeceğine işaret miydi? Değildi sanırım. Emin olamıyordum. Mutfağa doğru ilerledim yine de. Dünden kalan suyu ve çayı döktüm, kaynasın diye su koydum ocağa. Sonra tam dolabının önüne geçtim ki duraksadım. Dolabını açamadım. Bu sanırım misafir olarak kaldığım bir evde hoş bir davranış değildi. Ben misafir olmazdım pek kimseye. Hatta hiç kimseye. Nerede ne yapılmalı bilmezdim ama sanırım buzdolabını ev sahibinden izinsiz açmamalıydım. Geri çekildim.

Mutfaktan salona doğru geçtim. Ecevit'e yaklaştım. Boynu tutulmamış mıydı? Uyanmadan bilemeyecektik. "Ecevit," diye seslendim. Duymadı, kıpırdamadı bile. Yerdeki kağıtları aldım ve sehpanın üzerine koydum. Bilgisayarın kapağını ve birkaç kalemin ağzını kapattım. Yeniden seslendim. "Ecevit."

Hayır duymuyordu beni. Başını tutmak ve biraz geriye itmek istiyordum. Ona cesaret edemedim ama hafifçe eğildim. Kağıtları karnının üzerinden almak istedim. Çok dikkatliydim. Parmak ucunda hareket ediyordum. Kâğıt bile hissetmedi ona dokunduğumu ama Ecevit hissetti. Bunu bana ikinci kez yaptı, bana ben olmadığımı düşünerek tepki verdi. Feleğim şaştı, nevrim döndü. Karnının üzerindeki elimi korkunç bir hızda ters çevirdi, diğer elini boynuma sardı ve bedenimi kendi yattığı yere serdi. Ters düz olduk. Elini boynuma, bacağını yatırdığı yerde bacağıma bastırdı. Tek yapabildiğim devrilen bedenim için çığlık atmak oldu. Eli boynuma birkaç saniye baskı uyguladı, korkunç derecede büyütmeye çalıştığı gözlerle göz göze geldim ve kalbim korkuyla göğüs kafesime çarpmaya başladı. Altında çırpınamadım Ecevit elini eteğini benden nasıl çektiğini anlamadı. Kuvvetini ansızın geri çekti ve benden kontrolsüzce uzaklaşmak istedi, dengesini kaybetti, sendeledi.

"Firuze," dedi şokla. Elektrik akımına kapılmış gibiydi bedeni. Kalkamadım, doğrulamadım ve cevap veremedim. Kalbim deli gibi

çarpıyordu. Onun kapısına ilk geldiğimde beni yere nasıl yatırdıysa aynı dehşet vardı bedenimde. "Firuze ne yapıyorsun sen?" dedi. Bağırmıyordu, aksine zorlukla konuşuyordu. Sendeleyerek açtığı birkaç adımı geri kapattı ama bana çok yaklaşmadı. Eli kalktı ama dokunmadı. "İyi misin?" dedi dehşetle. Gözleri hâlâ hiç onun değilmiş gibi kocamandı ve ikimiz de titriyorduk.

"Ben..." dedim ve birkaç saniye durdum. Ne diyeceğimi bilemedim. Onu korkutmuştum, kendim de korkmuştum. "Kağıtları," dedim ve ellerim altımızda ezilen kağıtlardan birini göstermeye çalıştı. "Düşmüşlerdi. Sen uyuyakalmışsın. Kağıtlar... Onları almaya çalıştım."

"İyi misin?" diye sordu tekrardan. Oturmamıştı, bana bakıyordu. Yeni uyandığı belliydi, gözleri bomboş ama bir o kadar da dehşetle bakıyordu. Yatırıldığım yerden doğruldum ve oturur hale geçtim. Boynumda ya da elimde değil, bacağımda bir sızı hissettim. Diziyle baskı uyguladığı yere dokunduğumda o da baktı. "Ben istemeden yaptım," dedi. Neredeyse nefes nefese diyeceğim haldeydi. Surat ifadesi bir an olsun düzelmiyordu. "Firuze ben istemeden yaptım," diye tekrar ettim. Sesinde bana karşı ilk defa bir suçluluk vardı.

"Tamam, ben iyiyim."

Mutfağa gitti, bir bardağa su koyup getirdi ve elime uzattı. Bu an çok tanıdıktı. Bu suyu içince ya da sakinleşince gitmemi bekleyen bir Ecevit yoktu yalnızca. Suyu aldım. Dudaklarımla buluşturdum bardağı. O an oturdu koltuğa. O bir uçtaydı ben diğer uçtaydım. Geriye yaslandı ve başını geriye doğru attı. Ona bakıyordum. Gözlerini kapattı ve parmak uçları kapalı gözlerini ovaladı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. En az iki dakika o halde kaldı. Açmadı gözlerini ve suyumu bitirmedim. İki bacağımın arasına sıkıştırdım bardağı. "Benden mi korktun?" diye sordum.

"Sen olduğunu anlamadım," dedi. Tetikteydi adeta. Uyurken bile. Tehlikeye açık uyuyordu ve vücudunda korkunç bir savunma mekanizması oluşmuştu. Bu mekanizma benim için kapıyı kilitlemekse, Ecevit için hayattan kalmak için bir saldırı gibiydi. Nedenini sorgulamak dahi istemiyordum. Deli gibi kaçtım. "Uyurken bana yaklaşma bir daha," dedi. Duruşunu bozmamıştı. Artık sadece gözlerini ovuşturmuyordu. "Seslen."

"Seslendim aslında ben iki kere."

"Daha yüksek sesle seslen. Dokunma. Çok yakınıma da gelme. Uzaktan seslen. Yaklaşma bir daha."

Kendine güvenmiyordu. Ben Ecevit için tehlikeli olan değildim. Elimde bir bıçak olsa bile değildim ama bunun ayrımını yapabileceğine inanmıyordu. Sadece kendini savunmaya ve korumaya meyilliydi. Uyku yarı ölmek demekti. En savunmasız anıydı insanın. Ona uykusunda savunma kazandırmışlardı. Yutkundum. Kaçmaya çalışsam da peşimden geliyordu. Dişlerimi birbirine sürttüm. Aklımda hiçbir şey canlanmıyordu. Hayal dahi edemediğim şeyler Ecevit'in gerçeğiydi. O beni buraya düşmanmışım gibi yatırırken ve elini boğazıma sarmışken daha rahat nefes alıyordum. Şimdi tuttum nefesimi. Ağlamak ve bu kötü anı bile kendi üzerime çekmemek için direndim.

"Özür dilerim."

Cevap vermedi.

"Bir dahakine yüksek sesle sesleneceğim. Düşünemedim. Özür dilerim."

Gözlerini açtı ve başını yasladığı yerden kaldırdı bana baktı. "Seni boğuyordum," dedi açıkça. "Ne diye özür diliyorsun? Ben seni boğuyordum," dedi. Kendi cümlelerinin onu nasıl kötü yaptığını gözlerimle gördüm. Bu cümle onun için ağırdı. Kaşlarının arasına derin bir çukur kazıldı. Söylediği şeyle yüzleşti. Başını çevirdi, bu kez parmakları alnına baskı uygulamaya başladı. Başparmağı sabit şekilde şakağına baskı uyguluyor, diğer parmakları alnının üstünde git gel yapıyordu.

"İstemeden yaptın."

Ağzının içinde bir dolu küfretti. Bu bana değildi. Açık ve netti. Ocağa koyduğum ve varlığını fokurdayan suyla hatırladığım suya baktık. Ecevit uzun uzun o çaydanlığı izledi. Kızacak sandım, çünkü bir şeye bu kadar uzun uzun bakması hayra alamet gelmedi bana. "Ben kahvaltı hazırlayayım dedim. Çay suyu koydum."

Hiçbir şey söylemedi. Çaydanlığı izlemeye devam etti. Kafasını çevirirken kederle soluklandı. Kızmadı ama o aldığı nefes de yetti bana. Sebebini bilmesem de öylesine dertliydi ki nefes alırken, kendimi hiç iyi hissetmedim. Eli sehpadaki sigara paketine uzandı. "Acıktın mı?" diye sordu sigara paketinden bir dal çekerken. İnce uzun parmaklarını izledim. Tırnaklarının biraz olsun uzamasına izin vermiyordu.

"Hayır. Yalnızca seni uyandırmadan kahvaltı hazırlamak istedim."

İçinde ölü izmarit taneleri olan küllüğü kendine çekti ve sigarasını yaktı. Birkaç saniye dudaklarının arasında tuttu. Parmaklarıyla destek almadı. Yanakları alabildiğine içine çöktü. Gözlerini kıstı, o dumanın ciğerlerine doluşunu izledim. Daha fazla çekemediği yerde parmaklarının arasına sıkıştırdı. Benim ciğerlerim sıkıştı ama onda etki etmedi. Biraz içinde tuttu sonra biraz burnundan ve ağzından geri çıkardı ama çoğu onda kaldı. "Tek elinle mi kahvaltı hazırlayacaksın?" diye sordu bandajıma bakarken.

"Elimden geldiğince."

"Çok kötü sarmışsın elini. Sağlak değil misin sen?"

"Pek uğraşmadım. İyileşiyor zaten."

"Hazır iyileşiyorken yine mahvedeyim dedin."

Cevap vermedim . *Hızla iyileşen bir yaraya nasıl bakılır bilmiyorum, kusura bakma bunu yakın bir vakitte ansızın öğrendim* diyemedim. Sigarasını yine derince içine çekip küllüğe yasladı. "Gel," dediğinde dudaklarından kelimeyle beraber çıktı duman. Elini uzattı bana doğru. Bir karış yaklaştım ve sargımı uzattım. Benim özensizce sardığım sargıyı açtı, yarama baktı. Düzgünce sardı, son kısmı alta sıkıştırdı. "Buraya bant yapışacak," dedi. "İyi bak eline, tek el çok yavaşlatır bizi."

Doğru söylüyordu. Saçlarımı bile toplayamıyordum. "Suya sabuna da dokunma. Ben halledeceğim kahvaltıyı. Dur sen," Kalktı yerinden, sigarasıyla mutfağa doğru ilerledi. Çaydanlığın üstünü kaldırdı ve kaynayan suya baktı. "Bana çay yok galiba," dedi. Üst tarafa çıkardığı çaydan iki

kaşık koydu. Biraz sudan gezdirdi ama çok değil. Sonra su ekledi alta. Epey doldurdu. "Ben bu kadarını kahvaltıyı hazırlarken içiyorum."

Ocağa geri koydu. Altını da biraz kıstı. "Ben bir duş alacağım," dedi. "Sen bekle. Çıkınca halledeceğim." Küllüğe eğildi, sigarasını bastırdı ve banyoya doğru gitmeden önce odaya girdi. Birkaç parça kıyafet aldı. Öyle geçti.

Ölü izmaritlere baktım. İnsanlara benziyordu. Mutsuz ölen, ateşe düşmeden ama tükenerek ölen insanlara. Başımı yasladım koltuğa onları izlerken. Kaç adet olduklarını saydım. *Ecevit'e uyurken çok mu zarar vermişlerdi?* On bir adet vardı. Hepsinin dibini görmüştü. Ben de bazen içerdim ama dibini görmeden ezer, söndürürdüm. Bir insanın ölmesi için tamamen tükenmesine gerek olmazdı. *İlk zararı ne zaman vermişlerdi? Kaç yaşında kendini korumayı öğrenmişti?* Bazen sigarayı erken söndürebilmek lazımdı. Dibine kadar yanmasa da olurdu. Ben böyle düşünürdüm, Ecevit yaktığı bir sigarayı bile ziyan etmemek için dibine kadar içerdi.

O bana her ne kadar otur dese de kalktım yerimden. Mutfağa geri yürüdüm, koyduğu su miktarına baktım. Islak mendil aldım, kahvaltı edeceğimiz masayı sildim. Sonra bir cesaretle dolabı açtım. Kahvaltılıklar tek bir rafa üstleri kapatılarak konulmuştu. Tek tek çıkardım hepsini. Üzerindeki kapakları ya da streç filmleri çıkardım, masaya dizdim. Menemen yapamazdım belki ama yumurta kırabilirdim tek elimle. Dolapları açıp kapattım ve tavayı buldum. Yağ koydum ve ocağın diğer gözünü de yaktım. İki yumurtayı tezgâhın üzerine koyarken salatalığı tuttum parmak uçlarımla. Diğer elim bıçağı kavramıştı. Salatalığı kolay doğradım ama domates zorladı beni. Çok da çirkin, yamuk yılık doğradım, sulandı da. Çok yavaş yapıyordum. İkinci yumurtayı da kırana kadar banyonun kapısı açıldı. Başımı çevirip bakmadım suçluymuşum gibi. Kapı hiç açılmamış gibi davrandım. Ecevit sanırım bir süre hareket etmeden bana baktı. Sonra yaklaştı. Kirlenmiş elimi suya tutarken ben yumurta tavasını salladı. Diken üzerindeydim bir şey diyecek diye ama sessizdi. Saçlarının ıslak olduğunu ve ıslak buklelerinin alnına değdiğini gördüm göz ucuyla.

Tabak ve bardak çıkardı. Çayın üzerine biraz daha döktü. Sonra dolaptan benim görmediğim şeyleri de çıkardı, onları da yerleştirdi sofraya. Olabildiğince dikkatli hareket ediyor, iki elime ihtiyaç duymayacağım şeyler yapıyordum. Ekmek bayattı, biraz tavada ısıtmak istedim ama bunun

için dilimlemem lazımdı. Bunu yapmak istemedim. Geçen sefer belki bu konuda laf yediğimden belki başka bir şeyden bilmiyordum. Ekmeği tam sofraya koyacakken Ecevit, "Ver bakalım onu," dedi ve benim yapmak istediğimi yaptı. Oturmak için onu bekledim.

"Çay demlenmiş midir?" diye sordum. Hayatımda kaç kez çay demlemiştim bilmiyordum. Pek aram da yoktu, bana da kalmazdı pek o iş.

"Otur sen," dedi Ecevit. Yine de ekmeklerin ısınmasını bekledim. Isınınca koyduğu tabağı aldım ve sofraya koydum. Ecevit yine bir bardağı ılık doldurdu, diğerini de kendine hazırladı. Benim bardağıma çay kaşığı daldırdı tadına baktı. Sanırım beklediğinden sıcak gelmişti. Birazını döktü ve içme suyu ekledi. Geldi oturdu sofraya. Kendi ekmeğinin içini çıkardı, benim önümde ufaladı. Kendimi kuş gibi hissediyordum böyle yapınca. Küçük bir parça aldım, yumurta sarısına batırdım, patladı ve hızla dağıldı. İyice üfledim yemeden önce. Acıktığımı hissediyordum. Yine peynir aldım, bebek maması gibi ezdim önümde. Dikişlerim iyileşiyor olsa da yemeği yine de çok fazla tutmaya cesaret edemiyordum ağzımda.

"Dün gece gelmeni bekleyecektim," dedim ona bakmadan. Ecevit ve o kadın bahçede otururken uyuyakalmıştım. Zorla, zorlukla.

"Uyu demiştim."

"Uyuyakaldım bir süre sonra. Çok mu geç geldin?"

Elleri duraksadı. Bakışları sırtıma bindi ama ben kahvaltıma bakıyordum. "Bilmiyorum kaçta döndüğümü," dedi bir zaman sonra.

"Halledebildiniz mi?"

"Neyi Firuze?"

"Bilmem. Kadın iyi gözükmüyordu. Kim o kadın? Sen hastayken sana yemek de göndermişti."

"Tanıman gereken biri değil," dedi. Buna ben karar vermiyor muydum? Anlamıyordum.

"Melike'yle bir ilgisi var mı?" diye sordum bu kez. Biliyordum halbuki bu sorunun cevabını.

"Hayır yok."

"Benden pek hazzetmedi," dedim açıkça ve yüzüne baktım. O zaten bana bakıyordu.

Kaşları çatıktı. Bana kızıyordu adeta. Belki sözsel belki değil. Hiç fark etmiyordu. "Dün bir şey mi dedi?"

"Sadece hissel. Dün de biraz benim yüzümden eve girmemiş oldu *arkadaşın.* Ayıp oldu sanki," Konuştukça tahammülsüzleşiyordu ama devam ediyordum. İçimde bir kemirgen dolaşıyordu. Bu soruların cevabını verebilirdi. Vermek istemiyordu.

"Başka derdin yokmuş gibi bunu mu dert edindin?"

"Dert edinsem uyuyamazdım. Uyudum. Sadece senin için söylüyorum."

"Söyleme," dedi açıkça. "Ben dert edinsem sana döner git derdim. Demediğime göre dert de yok zaten. Merak ettiğin her şeyi inciğine cıncığına kadar sormak istiyorsun sadece sen," dedi. Merakımı görüyordu. Zaten ben de gizlemiyordum.

"Sen niye cevap vermiyorsun bana?"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi sabır çekerek. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim."

"Aynen başka bir şey bildiğin yok zaten," diye tersledim. Sinirlerimi bozuyordu. Kim olduğunu söylese başka bir şey sormayacaktım. Merak ediyordum. Devamlı ismini duyduğum taş olsa yine soracaktım ama o cevap vermiyordu. Buradaki taş Ecevit'ti çünkü. Bana sabır, başka insanlara teselli taşıydı. Benim telefonum çaldı. Bir an nerede olduğunu anlamadım. Cebimde titreşmesem fark edemeyecektim. Telefonumu istemeyerek çıkardım. Annem, babam ya da İnci'ydi. Belki akıllarına gelmiştim, belki

bağıracaklardı, belki de gel diyeceklerdi. Hiçbirini istemiyordum ama olmadı da zaten.

Alparslan Yiğit arıyordu .

Meşgule atıp atmamak arasında kaldım ama o günün hatırı üstüme bindi. Açmalıydım. Açtım da. "Efendim?"

"Günaydın," dedi.

"Günaydın," dedim.

"İnsanlara atölyede olduğunu söylememi istemiştin."

"Evet?" diye sorguladım. "Atölyede olduğunu düşündüm ve geldim."

"Atölyede değilim," dedim sıkıntıyla. Gelmesin istiyordum zaten. Dirseğimi masaya bastırdım ve alnıma dokundum.

"Biliyorum gelince gördüm. Dün aradım seni iki kez nasıl olduğunu öğrenmek için," dedi. Dün çoğunluğunu uyuyarak geçirdiğim bir gündü. Telefona yalnızca sabah annem aradığında bakmıştım.

"Bana inanır mısın bilmiyorum ama dün hiç telefonu elime almadım ve duymadım aradığını. Uyuyordum muhtemelen."

"İnanırım," dedi samimi bir sesle. İnandığını hissettim. "Neredesin?"

"Alparslan iyiyim, teşekkür ederim arayıp sorduğun için. Çok incesin," dedim yalnızca.

"Bildiğim cevapları benden gizliyorsun," dedi bu kez. Zaten atölyede değilsem ve o gece beni kimin yanında bıraktıysa nerede olduğumu elbet tahmin edebiliyordu.

"Öyle bir amacım yok. Şu an kahvaltı yapıyorum yalnızca."

"Bülent gözaltına alındı," dedi bu kez. Belki bilmediğimi düşünüyordu belki de bilsem de umursamadığımı tahmin ediyordu.

"Duydum öyle bir şeyler. Tutuklanmadı mı?"

"Baban öyle bir şeye sanmam ki izin versin."

"Söylenilen haltları yemiş mi?" Bülent'in yapmayacağını değil de yapamayacağını düşünüyordum. Öylesine beceriksiz ve yeteneksiz bir adamdı ki o iyi ya da kötü niyetli bir şeyi işin içinde zekâ kırıntısı varsa tek başına halledemezdi. Dümdüz süzme salaktı. Ailenin en kabiliyetsiz adamıydı. Bülent babamın gölgesiydi. Çok ses çıkarır ama az icraat hatta hiç icraat yapardı.

"Bilemem. Sana soracaktım ben de."

"Gözünü hırs bürümüş ve yapmıştır ama o vasıfsızlıkla nasıl becermiştir bilmiyorum."

Alparslan güldü. Açıkça onunla bu konuyu konuşmalı mıydım? Artık bu da umurumda değildi. "En az bir akıl hocası ya da önayak şart. Bence de. Firuze annen kötü," dedi cümlenin sonunda.

"Ben de pek iyi değilim." Tüm bu cümleleri kurarken konuşmanın bir yerinden sonra gözlerim kapanmıştı. Telefonu kapatmayı bekliyordum. "Kahvaltıma devam etmek istiyorum. Aradığın için teşekkür ederim."

"O adamlasın değil mi?" dedi. Bu cümle konuşmanın en başına aitti. Zorla bekletilmişti.

"Alparslan kapatıyorum, iyi bak kendine," dedim yalnızca. Onu arayabileceğimi söyledi yalnızca ve ben bir şey söylemeden kapattım. Telefonun ekranını kilitlemedim ve son aramalara baktım. Alparslan'dan başka kimse aramamıştı dün zaten. Sessize aldım telefonu ve köşeye koydum. Zaten kimsenin aradığı yoktu ama yine de yanlışlıkla bile çalsa duymak istemiyordum. Yamuk yılık doğradığım domatesten aldım. O kadar kötü gözüküyorlardı ki yiyesim bile gelmedi. Tabakta bıraktım. Biraz daha peynir yedim.

"Bu adamın tam olarak senden beklentisi ne?" diye bir soru duydum. Ecevit çok hızlı yiyor ve içiyordu. Ona yetişemiyordum.

"Hiçbir şey," dedim. Bu kafa yorduğum bir soru değildi. Benden bir beklentisi var mıydı ondan bile emin değildim. Sadece bilinmeliydi ki ben bir beklentiye girilecek son insan bile değildim. Benim bile kendimden beklentim yoktu.

"Hissel olarak," dedi ve hisseli bastırdı. "Çıkarımın bu mu? Tanımadığın insanlar için on tane argüman sunuyorsun ya."

"Neyi merak ediyorsun?" diye bu kez ben sordum. "Yani başka derdin yokmuş gibi bunu dert edinecek halin yok ya. Boş ver."

"Ayağıma bağ olmaya çalışıyor," dedi açıkça. Belki de onun Alparslan'ı sorgulaması benim Farah'ı sorgulamamdan daha makuldü ama böyle düşündüğümü bilmese de olurdu. Farah'la göz göze dahi zor gelmişken Alparslan her fırsatta Ecevit'e yönelik olumsuz şeyler söylüyordu. "Ben bunca derdimin arasında onu dert edinmem zaten ama canımı sıkıyor. Bunun sebebi babanın şıracısı olması mı yoksa sen misin?"

"Babamın şıracısı olduğunu düşünmüyorum."

"Yani sensin?" diye sordu. Gözleri yine baskıyla üstümdeydi. Bu şekilde sorduğu her soruya cevap vermek zorunda hissediyordum kendimi. Bunu istemedim gözlerimi kaçırdım ve bu baskı altında kahvaltı yapmaya çalıştım.

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun. Cevap ver bana."

Kaçtığım gözlerine baktım yine ve çatık kaşlarımla yüzünü izledim. "Allah'ım hesap soruyor," diye onu taklit ettim. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim."

Neye bu kadar hayret etti bilmiyorum. Kalakaldı. Umarım bu cümleyi bana kurduğunda ne hissediyorsam onu hissediyordu. "Çocuk çocuk hareketler," dedi toparlayabildiği yerde. "Aferin sana çocuk çocuk hareketler."

"Hiç de değil."

"Gayet de öyle," diye terslemeye devam etti. Çayımdan bir yudum içtim. Ne çok çay içiyordum öyle son günlerde. Ekmeğimi yumurtama batırmak istediğimde Ecevit'in tarafında kalan ve onun yumurtasında olan bir çıkıntı gördüm. Yumurta kabuğu muydu o? Ne yapacağımı bilemedim. Tartışmamızı bile unuttum. Utandım adeta. İnsanlık hali miydi? Belki öyleydi ama bir yumurta bile kıramamış olmayı istemedim. "Ecevit ben şuradan yesem olur mu?" diye sordum ve onun tarafını gösterdim. Çaktırmadan alacaktım. Ben zaten çok yememiştim daha.

"Niye?" diye sordu.

"Orası daha güzel geldi gözüme."

"Çoğunu yedim zaten, önünden ye bitir onu," dedi ve izin vermedi ama yine de elimi uzattım. Tavayı çevirmeye çalıştım. Yemekten kaçtığımı sandı sanırım "Firuze ye dedim," diye kızdı. Tavayı çevirmeme izin vermediği gibi gördü de. Artık o da yumurta kabuğuna bakıyordu. Elimi çekti tavadan ve çatalını aldı. Aynı anda ben de ama o benden hızlı davrandı. Kabuğu çekip aldı.

"Gözümden kaçmış," diyebildim sadece. Mide bulandırıcıydı. Şimdiye kadar yediklerinden bile şüphe ederdi insan. Kaldı ki yumurtaları yıkamamıştım bile. "Burası temiz, sen buradan ye," dedim ve kendi kısmımı ona doğru çevirdim. Sadece midesi bulanmasın ve kahvaltıya devam etsin istiyordum. Ben kabuğun düştüğü kısmı yerdim. Zaten hiçbir şeyin tadını alabiliyordum.

"Ya ne olacak?" dedi kabuğu bir peçetenin içine alırken. "Alt tarafı bir parça kabuk. Bunun için mi çırpınıyorsun? Ye yumurtanı," dedi ve önüme geri itti. Kendi tarafında kalanı da bir çatalda topladı ve yedi. Hiç de tiksiniyor gibi durmuyordu. Ki tiksinse gizlemez, yemezdi direkt. Daha fazla kızmadık birbirimize, kahvaltımızı ettik.

Ecevit kalktı, çayını tazeledi. Nasıl bir içgüdü bilmem ben de hızlıca bitirdim çayımı. *Bu da aralık ayının son günlerinde, karlı bir Ankara gününde, yirmili yaşlarımın tam ortasında ilk kez gösterdiğim bir çabaydı.* Çayımı erken bitime telaşesine hiç düşmemiştim. Kahvaltı masasından kalkan biri doldursun diye çay bardağını başıma hiç dikmemiştim. Bu garip

şekilde tuhaf hissettirdi. *Yaşamak gibiydi. Yaşamak belki de bu ufak tefek acelelerin içinde yer edinmiş reflekslerden ibaretti. Biraz telaş. Biraz merak. Yaşamak.*

Bana kelimelerce düşündüren bu ayrıntı Ecevit'i duraksatmadı bile. Eli, ben altlığıyla buluşturmadan bardağa uzandı ve dibinde kalmış miktarı döktü ve ılık bir bardak daha çay hazırladı. O çaya ihtiyacım yoktu, kahvaltım bitmişti ama içmek istedim. İhtiyaç dışında o bardağı kavramak, öylesine, bir mutfak masasında oturmak, bardağı altlığı dışında bir başka yere koymamak, şeker kullanmamak ama yine de âdet yerini bulsun diye çay kaşığını bir iki kez karıştırmak... Anlamsız eylemler bütünü ama hayat akışından normal insanlar için sıradan bir an... Dışarıda yağan kara baktım. Hayat bu demek miydi? Yutkundum, derin bir nefes aldım. Kahvaltılıkların kokusu birbirine karışmıştı. Ecevit küllüğünü alıp geldi. Mutfakta bulunan balkonun kapısını araladı.

"İçeri geç sigara içeceğim," dedi. Olduğum yere çivi çakmak istedim.

"Rahatsız olmam."

"Balkonu açtım hava soğuk."

"Olsun, rahatsız olmam," dedim yine. Buradan ve kısacık bu andan kopmak istemedim. Çayımı içmek, boş tabakların olduğu masada oturmak ve dışarıda yağan karı izlemek istedim sadece. Ve bu sanırım büyük bir istek değildi. Olmamalıydı. Ecevit sandalyesini biraz balkon kapısına çevirdi ve oturdu. Saçları hâlâ nemliydi. Üzerinde lacivert bir kazak vardı. Boğazlıydı. Kara bakıyordum ama onu da görüyordum. O da kara bakıyordu ve beni görmüyordu. Belki balkon kapısını açtığımız için, belki Ecevit'in evi bir cadde üstünde gürültünün arasında olmadığı için yakınlardan gelen sesi duyabiliyorduk.

Derinden ve uzaktan geliyordu ses ama duyuluyordu. Bir radyodan ya da pikaptan. Emin olamıyordum. Ritmi tanıdıktı ama çıkaramadım. Sesi daha iyi seçebilmek için gözlerimi yumdum. *Başka yer, başka zaman... Sensiz ömrüm olsun.* Hayır bir türlü adını hatırlayamıyordum.

"Ecevit şarkıyı duyuyor musun?"

"Evet," dedi.

"Adını biliyor musun?"

"Nilüfer," dedi şarkıyla aynı anda. *Hatalarına bir nilüfer... Sevgisizliğine bir kalp verdim.*

Bilip hatırlamadığım isim yerli yerine oturdu. Gözlerimi araladım Ecevit'le aynı yere baktım. Kar artık iri ve sık yağıyordu. Küçük Firuze, Tanrı'nın pamukları büyük büyük kopardığını söylüyordu. "Bataklıkta büyüyorlardı değil mi?"

Ecevit başını salladı. Ciğerlerini çürütecek kadar dumanı çekti içine. "Orada yetişiyorlar ama su üstünde yaşıyorlar."

"Olsun," dedim sönük bir sesle. "Köksüz değiller ya. Su üstünde de yaşasalar, temiz de gözükseler bataklığa bağlılar."

Ecevit durdu. Hareket etmiyordu zaten ama bazen durmak, bir sözle, bir anlamla, bir düşünceyle durmak hareket etmemeye benzemezdi. Gözlerimi ona diktim. Şarkı devam ediyordu. İkimiz de kulak kesilmiştik. Sonra, pek sonra "Doğru," dedi. Yanaklarımın içini dişledim. "Ne olursa olsun, bataklıktan geliyorlar."

Beni desteklemişti. Bu pek yaşanmazdı aramızda. Nadir bir andı, bunu da ben bozmak istedim. "Ama," dedim bu kez ben. İkimiz de fikirlerimizi savunmadığımız ve pek çabuk yer değiştirdiğimiz bir noktada durduk bu kez. "Yine de temiz. Kir tutmaz, çamur tutmaz, göreceli elbet ama güzel de bir çiçek."

Ecevit gözlerini bana çevirdi. Saniyeye dökülmedi, salisenin içinde kayıp gitti gözleri. "Kaybetmez," diye destekledi beni. Kaşlarım büküldü dişlerim birbirine çarptı. Keder içime ilmek ilmek işliyordu. Nilüfer çiçeklerine başka bir kader yazmak isterdim. Onları verimli bir toprakta, Ege'nin güzel bir kasabasında yaşatmak, belki o zaman bu kadar dikkat çekmezdi ama bataklığa da bağlı yaşamazdı. "Ama kökünü de kaybetmez. Kaybetse solar gider. Yaşayamaz. Güzel olsa ne fayda, çıktığı yer belli işin sonunda," dedi.

Başımı salladım. Onu destekledim ama kaderini seçmeyen o göreceli güzel çiçeğin de hakkını savunmak istedim.

"O seçmedi ki bunu. Belki onun kusuru ama tercihi değil."

Ecevit bu kez kafasını balkona çevirdi tümüyle ve onu göremedim artık. "Ne fark eder?" dedi döndüğü yerde. Doğru söylüyordu. Kimse kendi kusuruna dayanarak hak talep edemezdi. Nilüfer çiçekleri bile. Kusur kusurdu.

"Hiçbir şey..." Çay bardağıma dokundum. Parmak uçlarımla tuttum ve dudaklarıma yaklaştırdım. Pek içmedim geri koydum. "Ama bence sorsak kökünden kopmak ister."

"Niye ölmeyi seçsin?" Sigarasını küllüğe bastırdı ama yenisini yakmadı.

"Ölmeyi seçmek değil bu. Suyun üzerinde bir zaman daha güzelliğini kaybetmeden kalır. En azından bir süre, bataklığa bağlı olmadan bu dünyada bulunmanın tadını alır."

Yaşamasa bile, güzelliğini kaybetmeden geçireceği kısacık bir vakit, o kirli bataklığın bir parçası olmadan su üzerinde süzülmek isteyeceği şey olurdu. Bence.

"Saçma," dedi Ecevit. "Eninde sonunda yine o bataklığa batacak. En azından yaşarken su üstünde duruyordu. Üstü kirlenmiyordu. Hiç gördün mü daha önce nilüfer?"

Başımı iki yana salladım. Ecevit'in beni camdaki gölgemden az da olsa gördüğünü fark ettim.

"Üzerinde çivi yatağı şeklinde küçük noktaları var. Bu sayede temiz kalıyorlar. Yağmurda, rüzgârda; ona tutunan pislik akıp gidiyor o noktalardan. Ölünce bunu da kaybedecek."

"Olsun," dedim ben yine de. Dünyadaki bütün nilüferleri o pis bataklıklardan kurtarmak istiyordum. Sonu ölüm dahi olsa, yine de özgür kalmalarını isterdim. Ecevit çok sert bir şekilde gözlerini bana çevirdi.

Şarkı da bitti sanırım. Ya da sesi kısıldı artık duyamıyorduk. Ecevit'in sert çehresiyle göz göze geldim.

"Firuze!" diye adeta bağırdı. İrkildim biraz yaslandığım yerden öne çıktım. Kalktı yerinden. Neye bağırdı bilmedim. "Kalk ilaçlarını iç hadi," dedi bu kez. İsmimi söylerken bağırdığı kadar yüksek değildi sesi ama yine de kızdı. Gitti ilaç poşetimi getirdi ve önüme koydu. Kahvaltı sofrasını toplamaya başladı. Zorlukla çıkardım poşetten ilaçları.

"Ben şimdi çıkıp adliyeye gideceğim. Yarın akşam gidince nereye gideceğimizi, nereye adım atacağımızı bilelim."

"Ben de geleceğim."

"Gelmeyeceksin."

"Geleceğim."

"Firuze tanınırsın," dedi. Tabakları birbirine çarptı bunu söylerken. Öfkeliydi görebiliyordum. "Dünya kadar hukukçu var orada. Tanıyan çıkar. Zaten o şerefsiz abin gözaltında, herkesin gözünün önündesiniz. Tanınırsın."

"Tamam kılık değiştiririm," dedim bu kez. İlaçlarımı hızlı hızlı içtim. "Yakında bir mağazaya gidelim. İki üst baş alayım, yüzüme de bir şeyler sürerim. Tanımaz kimse. Herkes beni zaten belli bir kalıbın içinde tanıyor. Pek bilmezler. Sergilerden, davetlerden fotoğraflarımı görürler ancak. Tanınmayacak şekilde giyinirim."

"Saçmalama. İç ilaçlarını, git uyu biraz."

"Ya yarın ben de gelmeyecek miyim?" diye ben yükseldim bu kez. "Benim de görmem lazım. Sadece sen mi gideceksin? Hayır. Ben de geleceğim. Kıyafetlerimi yıkamıştın? Neredeler?" diye sordum ve o arkamda bağırırken odaya doğru gittim. Cevap bile vermedim, kapattım kapıyı. Köşeye astığı kıyafetlerimi giydim. Bu halde bile beni tanıyıp tanımayacakları muallaktı. Yine de az olan riski yok edecektim. Ben ailenin gözükmeyen yüzüydüm. Beni gördüklerinde de kuaförlerin elinden çıkmış

olurdum. Bu paspal halime pek alışık değillerdi. Yıkanan kıyafetlerimi giydim, yatağı topladım, Ecevit'in kıyafetlerini katladım ve çıktım odadan. "Ben hazırım," dedi.

"Bravo," dedi beni taşlamaya devam ederken. Hiç beklemedim onu. Spor ayakkabılarımı ve kabanımı da giydim. Yanımda çantam yoktu. Bu da demek oluyordu ki param da yoktu. Ecevit de girdi odaya. Kazağını değil ama pantolonunu değiştirdi çabucak ve o da çıktı. Siyah botlarını giyerken benim spor ayakkabılarıma baktı. "Kar var dışarıda. Bak gelme," Bu kapı önünde yapılan son uyarıydı. Açtım kapıyı ve çıktım. Asansörün kapısında beklediğimde söylene söylene kilitledi kapıyı ve yanıma geldi. Asansör açıldı, bindik. Kapı açıldığında da ben önden indim zaten. Yani inecek gibi adımladım ama Ecevit tuttu kolumdan, bir alt kata bastı.

"Ne oldu?"

"Otoparka iniyoruz."

Geçen sefer beni getirdiğinde ve kucakladığında sanırım arabayı görevli otoparka indirmişti. Hatırlamıyordum. Ben yine önden gitmeye kalktım ama bir yerde yollarımız ters düşünce mecbur arkasından yürüme başladım. Asla da uyarmıyordu, buradan demiyordu. Arabasının olduğu yere geldik, kapıları açtığında ben yine ondan önce bindim ve kemeri bağladım.

"Yol üstünde bir mağazaya girelim."

"Emredersiniz Firuze Hanım."

"Ama benim param yok."

"Hemen şerefsiz Bülent'i çağırıyorum, dolandırır mağazayı."

Cevap vermedi. Diyecek bir şeyim de yoktu zaten. Otoparktan çıkınca cama döndüm. Beyazla kaplanan yerleri izlemeye başladım. Bu kara kışa rağmen bir yol yapılan eylemden ötürü kapalıydı. Geri döndü başka bir yola saptı. Adam akıllı ilk kez Ankara'nın merkezi yerlerinde dolanıyordum uzun zamandan sonra. Babamın resminin üzerinde olduğu birkaç reklam panosunun üstü boyayla karalanmıştı. Ben babam olduğumu anlıyordum

ama yüzü gözükmüyordu. Bu bana iyi geldi. Babamı başımı çevirdiğim yerde görmek istemezdim.

Ecevit bir mağazanın önünde durdu. Alışveriş yaptığım bir yer değildi ama bildiğim bir isimdi. İkimiz de indik. Kara basmak biraz zordu. Katman katman olmuştu. Ecevit dönüp bana baktı. Paçalarım da ıslanmıştı ama yapacak bir şeyim yoktu. Açtığı kapıdan ilk ben geçtim. Muhtemelen hava koşullarından ötürü çok kalabalık değildi ama adım atar atmaz çalışanların yanımıza geldiği bir mağaza da değildi. En çok bundan korkmuştum zaten. Herkes kendi işine bakıyordu. Birkaç parçayı rastgele aldım. Kahverengi bir etek aldım, üzerine siyah bir body ve onun da üzerine yine vücuduma tam oturan kahverengi önü küçük düğmeli bir hırka. Ayakkabı bölümü küçük de olsa vardı. Alabileceğim en uzun çizmeyi aldım. Kalın topukları vardı. Çok sağlam gözükmüyordu ama yine de bugün işimi görürdü. Kasa önünde aksesuarlar vardı. Oradan da birkaç parça aldım. Zaten uyumlu olmasını istemiyordum hiçbir şeyin. Absürt bir alakasızlık lazımdı bana. Gözlüklere baktım. Son dönemde kalın çerçeveli gözlükler öylesine moda olmuştu ki anladığım kadarıyla artık bunları takmak için bir göz bozukluğuna ihtiyaç yoktu. Şeffaf ve numarasız camlarla mağazalarda bile satılıyordu.

Çerçevesi çok da çirkin durmayan leopar desenli bir gözlük aldım. Mağazadaki tüm saçma parçaları topladığıma emin olunca kabin aramaya başladım. Ecevit peşimden geliyordu sanırım. Kabine girdim ve hızla üzerimdekileri çıkardım ve her şeyi giydim. Etek büyük geldi. Geri çıkardım. Bedenine baktım. Her zaman giydiğim bir bedendi aslında. Kabinin ötesinde "Ecevit," diye seslendim.

"Söyle,"

Kabinin kapısını açtım ama sadece eteği uzattım. "Bunun bir küçük bedenini getirir misin?"

"Allah'ım sabır ver bana!" dediğinde eteği tutsun diye salladım, eninde sonunda aldı benden. "Bu zaten en küçük beden Firuze."

"Büyük geldi," dedim. Elim hâlâ kabin dışındaydı ama kafamı çıkarmıyordum. "Ama bir küçüğü de var. Sor sen. Hadi bekliyorum."

"Emredersin ya."

"Rica ediyorum Ecevit," dedim sabırsızca. Gitti sanırım, elimi geri çektim ve aynadan kendime baktım. Zayıfladığımı biliyordum ama bir beden küçülecek kadar eksildiğimi sanmıyordum. Ecevit'in geldiğini kapıyı tıklatmasıyla anladım. Elimi çıkardım ve eteği aldım. Evet bu olmuştu. Kıyafetlerimi elime aldım kabanımı koluma taktım ve kapıyı açtım. "Ecevit," diye seslendim tekrardan. Arkası dönüktü, "Bir küçük bedeni daha yokmuş Firuze," dedi bana dönerken. Aynadan göz göze geldik. Üstüme başıma baktı. "Neye benzedim?" diye sordum ona. Aklıma bir şey geliyordu ama başkasından duyunca ikna olacaktım. Beni baştan aşağı süzerken aldığım çerçeveli gözlükleri de taktım.

"Kafayı kırmış öğretmenlere," dedi.

Gülümsedim ve kafamı salladım. "Branşı da İngilizce ya da Almanca. Harika. Bunu istedim zaten." İleride raf düzenleyen görevliye seslendim.

"Pardon,"

"Buyurun?"

"Ben bunları giydim ve kıyafetim kirlendiği için çıkaramıyorum. Etiketleri koparsak kasada ödeme yapsak olur mu?" diye sordum. Kadın baştan aşağı beni süzdü. Evet bunu istiyordum. İnsanlar bana bakınca bu ne giymiş diye baksın bir daha da dönmesin. Kıyafetime bakarken de yüzüme bakmasın.

"Olur ama çizmelerde alarm var onu almamız lazım. Siz etiketleri koparın ben kasada yardımcı olayım size," dedi. Genç yaşlarda, kısa boylu, esmer ve hoş bir kadındı. Başımı salladım ve ilk eteğimin etiketini kopardım. Sonra hırkamın ve ayakkabılarımın. Gözlüğü ve takılarımı da avucuma doldurdum sonra aklıma içimdeki body geldi. İçimden çıkardım ama çekiştirsem de koparamadım. O kadar hızlı hareket ediyordum ki ince plastik telden yapılmış etiket kısımları elimi kesiyordu. Elimdeki takılardan bazılarını düşürdüğümde ben eğilmeden Ecevit eğildi. Sonra yükseldi, etiketi o koparmaya çalıştı ama bir sorun vardı. Ben de koparamamıştım. "İç etiketin içinden geçirilmiş," dedi. "Tut şunları."

Düşen takılarımı aldım ve sıkıca tuttum. Ecevit biraz daha eliyle uğraştı ama o çekiştirdikçe sivri bir şey boynuma batıyordu. "Ecevit bir şey batıyor, kasada makasla kessinler," dedim. Eliyle yapmayı bıraktı. Adeta ofladı ve sabırla soluklandı. Yüzünü enseme yaklaştırdığında duraksadım. Ellerim havada kaldı. Nefesini tenimde hissettiğim an ne yapacağımı bilemedim, nefes bile almadım. Kısacak bir andı ve o plastik yeri dişleriyle koparıp etiketi aldı.

Elimdeki diğer etiketleri de çekiştirirken kasaya doğru yürüdü. Arkasında kalakalmıştım. Enseme dokundum istemsizce. Öyle peşinden koşadurdum. Tüm takıları ve etiketleri uzattık, ayağımdaki çizmenin güvenlik alarmı koparıldı. Bir torba aldım ve diğer kıyafetlerimi koydum. Ecevit ödemeyi yaptı kabanımı giydim ve çıktık mağazadan. Gözlüklerimi çıkarmadım, ana cadde üzerindeydik. Etrafa bakındım. Hemen ileride bir makyaj malzemeleri satan kozmetik mağazası vardı. "Şuraya da girmemiz lazım," dedim alel acele. Ecevit konuşuyor, söyleniyor ama arkamdan geliyordu. Başka çaresi yoktu sanırım. Çok bir işim yoktu zaten.

Hemen girdim, iki göz kalemi, bir ruj, allık ve fırça aldım. Toplasam beş dakika bir sürmedi buradan çıkmamız. Biraz sıra beklemesek o kadar bile sürmezdi. Arabaya geri yürürken takılarımı da makyaj malzemelerimin içine koydum. Ecevit'ten önce bindim. Aynayı kendime çevirdim. Aracı çalıştırmadan sürmem lazımdı. Göz kalemlerinin rengine bile bakmamıştım. Biri kahverengi çıktı. Açtım hızla. Ecevit de bekledi, hareket ettirmedi arabayı. Göz kapağıma sürdüm hızlı hızlı. Fırçayla dağıtabildiğim kadar dağıldım. Muhtemelen ucuz bir şeydi. Hemen uçtu zaten, ilk sürdüğüm gibi kalmadı hiç. Gözümü alttan çekiştirdim ve alt tarafa da kahverengi göz kalemini sürdüm. Aynı kalemle dudağıma da çerçeve yaptım, parmak uçlarımla dağıttım. Ruju açtım. Tam bir sonbahar rengiydi. Mattı. Onu da iki kat olacak şekilde sürdüm. Şeftali tonlarında allığı da yanağıma bocaladım. Siyah göz kalemini de açtım, dilimle ıslattım ve dudağıma yakın bir noktaya, yanağıma, siyah bir ben çizmeye çalıştım. Şanslıydım, uğraştırmadı beni tekte de oldu.

"Kalem var mı arabanda?" diye sordum.

Torpidoyu açtı ve kalem çıkardı. "Ne yapacaksın?"

Saçlarımı elimden geldiğince topladım, biraz zor oldu ama kalemi tutturdum. Tek elim çok zorluyordu. Uzundu saçlarım üstten bastıramadım. "Ecevit bunu aşağı doğru bastırır mısın?" diye sordum. Çok şey istiyordum biliyordum ama yardımına ihtiyacım vardı. Beni izlediğini biliyordum. Hareket etmedi. "Ecevit," diye tekrarladım. Öyle yaklaştı. Çok söyleniyordu ama eninde sonunda yapıyordu. Dikkatli hamlelerle saçlarımı eze eze kalemi batırdı, "Oldu mu?" diye sordu. Başımı salladım, geri çekilirken aynadan kendime baktım. Belki de ilk kez aynada Firuze'yi başka bir silüette, kimlikte gördüm. Yeşil gözlere kahverengi öylesine yakışmıştı ki gözlerim olduğundan daha yeşil gözüküyordu. Evet çoğunlukla kahverengi tonlarını kullanırdım ama böylesine bir kağıtı boyar gibi boyamazdım gözlerimi. Allığı bu kadar fazla sürmezdim ve rujda ikinci katı geçmezdim. Zaten protokollerde böylesine bir abartı makyaj uygun görülmezdi. Sadeliğin zarafet olduğu söylenirdi hep ve ben bu yalınlığa alışmıştım. Mutlaka sürerdim yüzüme ama bu gözlerden sonra bu kadar allık sürmezdim. Bu kadar allıktan sonra böylesine ruj sürmezdim.

Kulaklarımın kenarından bir tutam çıkardım, üstten bazı yerleri biraz gevşettim ve o dağınıklığı arttırdım. "Bitti mi?" diye sordu Ecevit ve sessizliğini bozdu. Neden ve niye bilmem ona baktım, gülümsedim. "Artık Firuze değilim, bak," dedim. Neredeyse neşeyle. İngilizce öğretmeni olmak, hatta biraz kafadan kırık İngilizce öğretmeni olmak, bana mutlu hissettirdi. Bu kimlik karmaşası, yeni kişilik ya da her neyse... Geçen seferlerde bu kadar hissetmemiştim. Kendi çok pahalı kıyafetlerimin arasında Firuze Akın olduğumu unutmak mümkün olmamıştı sanırım.

Ecevit hiçbir şey söylemedi ve hareket ettirdi arabayı. Bakabildiğim kadar aynadan kendime baktım. Gözümdeki kalemi biraz daha dağıttım fırçayla. Hırkamı bir kez açtım bir kez kapattım. Çizmelerimin topuklarını kontrol ettim.

Ankara Adalet Sarayına çok uzak değildik zaten. Yollar da henüz kapanmamıştı kardan. Ecevit uygun yere park etti aracını. Yolun devamını yürüyerek devam ettik ama bazı yerler buzlanmıştı. Topuklularımın üzerinde zorlanıyordum. Ecevit'in bastığı yerlere basmaya çabalıyordum ama yetmiyordu. Bir destek arıyordum. Düşmekten ve yeniden dikişlik bir yara almaktan korkuyordum. Ecevit'in koluna tutundum. Tam olarak kolu

bile değildi, kabanının koluydu. Elime baktı ama çekmedi kendini. Yürümeye devam etti. Güvenlik kontrolünden geçtik, kimsenin umurunda değildik ve belki de bu yaşadığım en huzurlu anlardan biriydi. Olabildiğince yere bakıyordum ve kimseyle göz göze gelmiyordum.

"Yarın kaçta geleceğiz?"

"Akşam ondan sonra."

Yan yana yürüyorduk. Boyum, Ecevit'in boyuna biraz daha yaklaşmıştı ama aramızda hâlâ kafası kadar mesafe vardı. "Bir ek bina demiştin, o tam olarak nerede?"

"Bu binanın arkasında."

"Neden direkt oraya gitmedik?"

"Oraya giremeyiz çünkü. Yarın da ön kapıdan gireceğiz. Burada biraz takılacağız sonra arka kısma geçeceğiz. Arka kapısı var adliyenin. Oradan çıkacağız."

Ben Ecevit'e bakıyordum ama o hızla ortalığı tarıyordu, tabelaları inceliyordu. Yarın bana bir şey soracak olursa bildiğim hiçbir şey yoktu. "Güvenliği var mı oranın da?"

"Yüksek ihtimalle."

"Ne diyeceğiz adama?"

"Bir evrak alıp çıkacağız diyeceğiz."

"Ne?" dedim şaşkınca. O kadar ciddi bir sıfatla şaka yapıyordu ki şaka yaptığını anlamıyordum. Adımları yavaşladı ve bana baktı. "Temizlik listesinde burası da var diyeceğiz, başka ne diyebiliriz?" Gözleri arkamdan geçen birine takıldı. Ben de döndüm onunla beraber. Temizlik arabasını süren bir ablaydı. "Bu kadını oyalayabilir misin?"

"Ne?" dedim yine. Alıklığım tutmuştu geç anlıyordum. Suratıma baktı.

"Sen oyala mümkünse arabadan da bir iki adım uzaklaştır. Arabanın üzerinde bir takip liste var, almam lazım onu. Hadi."

Geriye doğru çekildi ve boş bir yere oturduğunda ne yapacağımı şaşırdım. Hızla kadına doğru gittim "Pardon!" dedim aceleyle. Kadınla beraber birkaç kişi daha bana baktı ama ben ona elimi kaldırdım. Hızla kadına vardım ve yüzümü acıyla ezdim. "Buyurun?"

"Merhaba ben..."

"Bir şey mi soracaktınız?"

"Evet... Ben bir avukat arıyorum. Siz bilmiş birine benziyorsunuz. Buraya gelip giden bir boşanma avukatı tanıdığınız var mı?"

Emindim ki kadın kaç yıldır bu işi yapıyorsa böyle saçma bir soru duymamıştı. Neredeyse önünde iki büklüm oldum ve ağlayacak kadar eğip büktüm yüzümü. "Lütfen yardım edin. Benim çok iyi bir avukata ihtiyacım var. Kurtulamıyorum. Siz senelerdir buradasınızdır. Yok mu her davayı kazanan bildiğiniz bir avukat. Yardım edin bana lütfen..."

Artık ağlıyordum. Gözlerim yaşarmıştı. Kadın sanırım devrileceğimi sandı ve beni tutmaya çalıştı. Oturtmak istedi sanırım birkaç adım da ileri götürmeye çalıştı. "Kızım sakin ol," dedi. Belki de benim yaşımda bir kızı vardı. Emin değildim. "Açtın mı davanı?"

"Açtım... Açtım ama iyi bir avukat bulamıyorum. Dayanamıyorum artık..." Kısık gözlerimin arasında Ecevit'e bakmaya çalıştım. Görevlinin sırtı dönüktü artık arabaya tümüyle yaşattığım şoku atlatmaya çalışıyordu. Ecevit yanlışım yoksa bir kâğıda bakıyordu.

"Tamam talep et devlet sana bir avukat verir kızım niye ağlıyorsun?"

"İyi avukat istiyorum ben. Lütfen yardım edin bana... Yok mu böyle girdiği her davayı kazanan bir avukat?"

Kadın ileride birine el yaptığında başımı oraya çevirdim. Güvenlikti. "Ben çok anlamam da bak sen bu çocuğa sor o seni danışmaya götürsün. Ona sor

tamam mı? Devletin avukatı da iyi, hiç öyle düşünme."

Tek bir sorun vardı ki o güvenlik denen kişi Ecevit'e bakarak yürüyordu. Görüş alanını kapattım ve aniden ortalığı karıştım. "Ya bırak peşimi!" Aniden kadınla olan tüm temasımı kestim ve Ecevit'in üstüne yürüdüm. Kâğıdı aldı mı almadı mı bilmiyordum ama artık yapacak bir şey yoktu. "Boşanacağım senden duydun mu beni?" Ecevit'e doğru yürüdüm, onu omuzlarından hafifçe ittim ve arabadan uzaklaştırdım.

Neye uğradığını şaşırdı, hayretle bana baktı.

"Kurtulamadım ya! Allah kahretsin kurtulamadım senden!" Benim önüme güvenlik kısa zamanda geçti, "Hanımefendi bağırmayın," dedi. Korkuyordum. Ecevit'i gördüyse ve üzerini aramak isterse, üstelik Ecevit'in üzerinde bir şey varsa ne yapardık bilmiyordum. Hadi diyelim Ecevit bir bahaneyle açıkladı kâğıdı ama yarın her şey daha da zorlaşacaktı.

"Asıl ben senden boşanacağım!" diye o da bana bağırdı.

"Sen benden boşanamazsın ben senden boşanacağım! Nafakamı da tıkır tıkır ödeyeceksin!"

"Sana verecek tek kuruşum yok!"

Abartılı bir şekilde ardı ardına mimik sergiledim. "Duydunuz mu?" dedim çevreme bakarak. "Kanunları reddediyor. Duydunuz değil mi? Hâkim savcı yok mu?" Sesim sonlara doğru kısıldı. Bunları ne olursa olsun söylememeliydim. Aklına ufacık bile geçmişi getirmek istemiyordum. Sustum.

"Seninle evlendiğim güne lanet olsun!" dedi Ecevit.

"Asıl benim seni tanıdığım güne lanet olsun!"

Güvenlik bizi ayırmaya çalışıyor ama yapamadıkça tavırlarını da sertleştiriyordu. O bana daha çok müdahale etmeye başladığında bu kez Ecevit'in tavırları taştı. Üstüme yürümeye kalktı. Güvenlik beni bırakıp bu kez Ecevit'e yöneldi. "Atarım sizi adliyeden!" dediğini duydum. Bir süre

daha çırpındık sonra ilk ben çıkıp gider gibi yaptım. Ecevit'i arkamda bırakamıyordum, onun da gelmesi lazımdı.

"Tamam bırak çıkıyorum," dedi adama. Geri çekildi, yakasını düzeltti. "Zaten bu kadınla bir dakika daha aynı yerde durmam."

"Asıl ben seninle aynı havayı solumam. Gelme peşimden!"

"Senin peşinden gelen kim? Hasta mısın sen?"

İkimiz de neredeyse birbirimizle yarışarak çıkıyorduk adliyeden. Neyse ki arabayı biraz ileriye park etmiştik de insanlar aynı arabaya bindiğimizi görmeyecekti.

"Tıkır tıkır ödeyeceksin nafakamı," dedim söylenmeye devam ederken. Bunu söylerken gülüyordum. Çıkmış sayılırdık adliye bahçesinden. Kar bana devamlı düşme tehlikesi atlatıyordu ve Ecevit düşecek gibi olduğumda kabanımın kuşağından tutuyordu.

"İngilizce öğretmeni maaşı neyine yetmiyor?" diye devam etti o da.

"İstifa edeceğim. Hem gözün hep benim maaşımda. O aç gözün doysun biraz."

"Nankör! Sana aldığım koltuk takımının taksiti daha bitmedi!" Kendimi o kadar kaptırdım ki arabaya binmek yerine ona döndüm, işaret parmağımı kaldırdım ve ona salladım. Ecevit'le göz göze geldiğimde anladım ne yaptığımızı.

Oyun bitmişti, biz hâlâ oynuyorduk.

İkimiz de işaretparmağıma baktık. "Söyle söyle," dedi. Oyunu devam mı ettiriyordu? "İçinde kalmasın." Bağırmıyordu artık, ben de bağırmadım.

"Koltuk takımını bir ben mi kullanıyorum?" dedim ben de kısık sesle. İşaretparmağımı indirmedim. "Yine kendi evine aldın, bir bana mı aldın o koltuk takımını?"

İlk ben gülmeye başladım. Sinirlerim o kadar bozuldu ki, dikişlerimin acıyacağı kadar güldüm. Gözlüğümü çıkardım. Doktor söyleyince hiç kulak asmamıştım. Güleceğimi sanmıyordum, gülmezdim de zaten böyle uzun uzun. Sorsalar en son ne zaman böyle güldün diye söyleyebileceğim bir an yoktu. Yemin ederim yoktu. Sonra bir şey oldu, Firuze Akın'ın en sevdiği oyun arkadaşı çıkageldi. Sonra gerek mecburiyetten gerek değil onunla yeniden oyun oynamaya başladı. O kadar çok güldüm ki gözyaşlarım da yetişti buna, akmaya başladılar. Ecevit'in de güldüğünü gördüm. Belki benim kadar kocaman değil ama beyaz dişlerini ilk kez bu kadar net görmüştüm. Oyun arkadaşım da benimle beraber gülüyordu. *Eskisi gibi.*

Gülüşüm tamamen yok oldu, kahkaha gibi duran hıçkırıklar dökülmeye başladı dudaklarımdan. O kadar ağrıma gitti ki her şey. *Bize neden bunu yapmışlardı?*

Kontrolsüz başlayan gülüş, kontrolsüz bir ağlayışa dönüştü. Sinemde kabaran özlem bile değildi, yaraydı. İçinde biriken kan fokurduyordu. Biz bunca yaraya rağmen bile, koca iki yetişkinken yine oyun oynayabiliyorduk. Ya yaralarımız olmasaydı? Bu soruyu ilk kez bu kadar açık ve net başıma karlar yağarken sordum kendime. *Benim biricik oyun arkadaşımı almışlardı benden. Ve belki de onun da biricik oyun arkadaşını almışlardı. Şimdi ben oyun arkadaşımın özlemini çekerken o düşmanıyla yol yürüyor, onunla oyun oynamak zorunda kalıyordu.*

"Firuze," dedi. Ağladığımı biliyordu. "Ağlama," dedi. Neden ağladığımı da biliyordu.

Dudaklarımı birbirine mıhladım. Gözlerimi silmeye çalıştım. Ellerim kahverengi boyayla boyandı. Ona döndüm yine de. "Alabildin mi kâğıdı?" diye sordum. Akan makyajıma baktı. O bana hiç itiraf etmeyecekti ama görüyordum. Küçük gözlerinde, on yaşında bir çocuğun nefes alan bir yanı kaldıysa o da biraz olsun üzülmüştü. Bana değil. *Bize.*

Elini cebine attı ve bir kâğıt çıkardı. Gözyaşlarımın içinde gülümsedim. "Haftalık çizelge tutuyorlar," dedi. "Ek bina da var. Bu hafta hiç temizlenmemiş, yarına ismimizi yazacağız. Hadi geç," dedi arabayı işaret edip. Kâğıdı katlayıp cebine geriye koydu. Arabaya bindim, kemerimi

bağladım ve akan kalemi silmeye çalıştım ama çok yoğundu, akıyordu gözyaşlarımla.

"Eve gidince banyoyu kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Kullanabilirsin Firuze."

Başımı salladım. "Sonra da biraz uyuyabilir miyim?"

"Uyuyabilirsin."

"Ne zaman gitmemi isteyeceksin?" diye sordum açıkça. Sanırım gideceğim günü bilmek, kaldığım her gün bunu düşünmekten daha iyiydi. Sessiz kaldı. "Hemen şimdi dememek için mi susuyorsun?"

"Dikişlerin alınsın bir," dedi ama o. Hüseyin Tarhan'ın oğlu, Ali Ecevit konuştu. Ben Atilla Akın'ın kızıydım, çıkarlarımı düşünürdüm. O Hüseyin Tarhan'ın oğluydu merhameti bitmezdi. Başımı salladım yola bakarken. Ağlamak istemiyordum, yemin ederdim. Elimde değildi. *Bize bunu neden yapmışlardı? Oynayacak daha bir sürü oyunumuz vardı. Hepsi yarım kalmıştı. Hepsi.*

Sessiz geçirdik yolu. Otoparka park etti bu kez arabayı. Asansörde aynaya bakmadım. Yüzüm çok kötüydü biliyordum. Çizmelerimi çıkarırken biraz zorlandım ama tuttu beni. Yardımcı oldu. Çıkardım ve yalın ayak bastım evin zeminine. Hiç durmadım banyoya girdim. Aynaya bakmadım. Suyu dayanabileceğim kadar sıcağa ayarladım. Yere oturdum ve uzunca bir süre suyun altında kaldım. Yine iç çamaşırımı yıkadım, yine baş havlumun altına gizledim. Ecevit geldi, bir tane tarak uzattı bana. Bu kez o havluyu alıp atmaya çalışmadı makineye. Dokunmadı. Saçlarımı bu kez taradım. Tarandı da. Kurutmadan gidip uyudum. Bir ağrı kesici de içtim uyumadan ki deliksiz uyuyabileyim. Yarın önemli bir gündü. Uzun uzun dinlenmem gerekiyordu ki yarın iyi bir oyun arkadaşı olabileyim.

Annem aradı bir kez. Açmadım. Kapattım telefonumu tamamen. Geri uykuya daldım. Ecevit geldi yanıma, yemek için uyandırdı. Kalkmak istemedim, çok direndim ama o kazandı. *Hep o kazanırdı zaten.* Kalktım tek

gözüm kapalı bir şeyler yedim. Ne yediğimi bile bilmiyordum. Çorbanın tadını seçebildim sadece. Sonra ilaçlarımı getirdi yatağa.

"Yarın," dedi. Ne dediğini pek dinlemedim.

"İki iyi oyun arkadaşı olacağız," dedim.

Başını salladı. "Aferin sana," dedi. Gülümsedim. Göğsümde şişen kökü acı veren bir nilüferin ağrısıydı. "Uyu," dedi kısık sesle. "Uyu, *Üzüm Buğusu* ."

****

Serçeyi Öldürmek'ten bilenler bilir ben çoğunlukla cuma bölüm atmayı severim. Bunu Üzüm Buğusu'nda da sağlamak istiyorum. Biraz kendimi zorlayıp o düzene geri dönmek için çabalayacağım. Bölüm sayaçları ve her şey için;

Instagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

XVII- delil susturulursa, suç konuşmaya başlar

Ben geldim! Yanıma da upuzun bir bölüm aldım.

Önce oy verelim mi? Verelim verelim... En az bölüm kadar çok yorum yapalım mı? Yapalım yapalım. Tüm sosyal medya paylaşımlarını sıfır tavizle görüyorum ve teşekkür ediyorum.

Pazar akşam sekizde twitterdan ses odası açacağız. Bilginiz olsun.

Bölüm sonunu mutlaka okuyun olur mu?

Haziran 1993

Portakal kokusunu sever misiniz?

Leyla; Ankara'nın pek uzak, suyu çok akmayan, elektriği daha gelmemiş, takım elbiseli devlet adamlarının, başkanlarının, hangi milletin olduğunu pek anlamadığı vekillerinin bile seçimden seçime uğramadığı ücra bir köyünde yaşıyordu. Kar yağdı mı, köye girişler çıkışlar kapanır, haftada bir şehir merkezine inen muhtar emmi de inemez olurdu. İki kardeşi vardı. Evin büyüğüydü. En küçük kız kardeşini yine böyle karlı bir Ankara ayazında kırk iki derece ateşte, havaleyle kaybetmişti. Babası kahvehaneden çıkmayan hayırsızın tekiydi, muhtar emminin pikabı o karlı yolu aşacak kadar kuvvetli değildi ve annesi garibandı. Küçük bebek ateşe dayanamamış, ablacığının kucağında can vermişti. Ortancaları erkekti. Küçük de değildi ama babasının ufak haliydi. Leyla Tarhan avucunda ölen bebek için ne ağıtlar yakmıştı. Uzun saçlarını yolmuştu, bedenini yerden yere vurmuştu. Ablalık annelik demekti bir yerde. Annesinden kuvvetli bağırmıştı. Komşular sakinleştirememişti. Zorla almışlardı ölü kardeşini

elinden. Babası olacak o hayırsız akşam eve gelince yemek sormuştu. Annesinin başı evlat acısıyla daha düştüğü yastıktan kalkmamıştı. Babası yemek diye ısrar edince 'Hiç mi vicdanın sızlamıyor senin baba?' diye bağırmıştı ilk kez.

Leyla Tarhan; ilkokulu zor bitirmişti. Muhtar emmi bu meseleye biraz önem veriyordu. Kız çocukları ilkokulu bitirecek usta diyordu. Devlet de yeni yasa çıkarıyor zaten. Pek önem veriyor bu mevzuya. Bak okula giden çocuk artarsa bu köye su da gelir elektrik de. Okul oldu mu mesele dinliyorlar biraz bizi. Gönderin çocuklarınızı okula. Hele kızlarınızı muhakkak gönderin. Şehirde gazetelere bas bas yazıyorlar. Haydi kızlar okula diye... Tamam çok okumasın ama az da başlasın. Ali ata bin yazabilsin. Kâfi.

Öyle ya da böyle bitirmişti ilkokulu. Ortaokula da gitmek istemişti. Bunun için yan köye gitmesi gerekiyordu. Dünya kadar yol. Bir sürü masraf. Olacak iş miydi? Ali ata bin de yazıyordu, Ayşe et al da. Yeterdi işte. Babasından az dayak yememişti. Dayak yiye yiye vazgeçmişti bu sevdasından ama adap iyi bilirdi. Oturmasını kalkmasını ondan iyi bilen yoktu bu köyde. Kalem işi olunca onu çağırırlardı. Muhtar emmi şehre gidince ondan gazete isterdi. Çeşmeden su taşırdı köyden bazı insanlara. Üç kuruş para alırdı. Onları gizlerdi babasından muhtara verirdi. Bana okunacak ne bulursan getir olur mu muhtar emmi derdi. Öyle öyle bu köyden kimsenin okumadığı kadar kitap okumuştu. Şimdi üstündeki kıyafeti değiştirsek, koysak şehir merkezine, önemli insanlar arasına otursa kimseler anlamazdı suyu olmayan bir köyden geldiğini. Hoş bir güzelliği, tatlı bir dili, nahif bakışları vardı. Sadece çok eziyet görüyordu babasından. Anacığı gibi.

Cenazenin kalktığı gün de evlerinden, babasına öyle bağırınca pek bir dayak yemişti. Saçlarından sürüklenmişti yerden yere vurulmuştu. Yine de acısı kardeşinin acısının önüne geçmemişti. Kalkmıştı babasına yemek hazırlamıştı. Evlerinde yemek babasına kadardan biraz fazla pişerdi. Biraz fazlasını kardeşi yerdi, onlar da yerlerdi işte bir şeyler. Annesi çok ekmek yapardı. Ekmekten çok karın doyuran ne vardı? Biraz şanslılarsa içine bazen zeytin, bazen yazın kuruttuğu domateslerden koyardı. Pek severdi Leyla annesinin ekmeklerini. Annesinin ekmeklerinden sonra en sevdiği şey

muhtar emminin şehirden getirdiği, şansa ona verdiği bir parça portakallı kek olmuştu.

Bir gün nasip olur da evlenirse, kocası da babası gibi pek hayırsız çıkmazsa o elektrikli çalışan fırınlardan isteyecekti. Ama tabi inşallah annesi ölmeden evlenmezdi. Evlenirse annesini bırakıp bu köyden nasıl giderdi? Bu köyden gidemezse o elektrikli fırını almanın ne anlamı vardı? Babası gibi hayırsızın teki çıkmazsa kocası, bu köyde de yaşamazlarsa, bir elektrikli fırınla kek yapacaktı. Portakallarını kendisi pazardan seçecekti.

Portakal kokusunu sever misiniz?

Çeşme başında tanıştığı, yan köyde babasıyla çiftçilik yapan yağız bir delikanlıyla denk geldiğinde o gencin diğer gençlerden farklı olduğunu, babasına hiç benzemediğini el değmemiş beyaz yüreğinde hissetmişti. İki dirhem bir çekirdekti Leyla'nın hali. Beğeneni çoktu. Evlenmesine çok kalmamıştı o fark etmese de. Uzun siyah saçları vardı. Anneciği yıkadıktan sonra bir tarlayı hasata yatırır gibi ucundan makas vururdu. Sonra ince dişli sarı tarakla tarar, örer, kendi eliyle yaptığı tokayla tutuştururdu. O bir kitap daha almak için fazladan taşıdığı yüklü suları yan köyden bir genç delikanlı görmüştü. Bilekleri pek narindi. Taşıyamaz sanmıştı. Almak istemişti. Allah şahit öyle başkasının karısına kızına bakacak bir adam değildi. Allah rızası için suları taşımasında yardım etmek istemişti. Kalbi nasıl da atmıştı Leyla'nın. Babasından kardeşinden başka erkek mi görmüştü? Bu kuş uçmaz kervan geçmez, su akmaz elektrik gelmez köyde pek genç erkek yoktu. Korkmuştu biraz. Çekip almıştı mataralarını. Matara da pek yoktu. Üstelik bunlar komşunun mataralarıydı. Allah var doğruya doğru, mataraları çalacak sanmıştı. Epey terslemişti genç adamı. Kovmuştu. Bir kovalamadığı kalmıştı adamcağızı. Genç kendini pek kötü hissetmişti. Sapık diye adı çıkacaktı haşa. Uzaklaşmak zorunda kalmıştı ama arkasını dönüp de izlemişti hızlı hızlı yürüyen, örülü saçları hızlandıkça sırtına vuran, suları paçalarını ıslatan bu agresif kızı. O kızın kalbinin nasıl attığını bilmemişti. Korkuttu sanmıştı. Halbuki Leyla'nın korkmaktan öteydi. Bu adam ne o hayırsız babasına ne de kardeşine benziyordu. Kalbi, yürümeyen bir eşeğin sırtına vurulan darbe gibi vuruyordu göğüs kafesine. Sanki o fırını almış, portakallı kek yapmıştı.

O genç Hüseyin Tarhan'dı.

Eşine aldığı ilk eşya elektrikli fırın olmuştu. Sonra eşi onlara hep portakallı kek yapmıştı. Farklı çeşitlerden de yapmıştı da portakallının tadı pek farklıydı. Hiçbirine benzemezdi.

Leyla Tarhan'ın portakallı keki.

Ankara'nın merkezine bir valizle taşındıklarında da portakallı kek yapardı bu kadın. O köylerine hiç gelmeyen kravatlı bir adamın evinin köşesinde, köydeki evlerinin misillerce kat daha güzel bir ev onlara verildiğinde ve orada yaşadıklarında da portakallı kek yapardı. Üstelik artık onun olmasa bile kocaman bir mutfak vardı, istediğini pişirdiği de son model bir de fırını. Orada o ailenin çocuklarına da kek pişirirdi. Ali Ecevit'ine de. Seve seve. Annesi gibi ekmek yapardı bazen. O pek beğenilmemişti. Pek anlamıyorlardı bu kravatlı adamlar ve aileleri köy ekmeğinden. Ali Ecevit'i ve Hüseyin çok severek yemişlerdi ama. Belli etmezdi ama anneciğini hatırlardı her ekmek yaptığında. Mutluydu. Çocuğu vardı, ailesi vardı ama yokluk içinde ölen annesinin buradaki nimetlerden biraz olsun faydalanmadığını düşünür üzülürdü bazen. Varsın olsun derdi sonra. Bak oğlun var. Tüm imkanları ona ver o zaman Leyla. Annen yerine de yaşasın.

Portakal kokusunu sever misiniz? Sevmeyeniniz varsa daha Leyla Tarhan'ın portakallı kekini tatmamıştır.

Firuze çok severdi.

Şimdi annesinin ona yaptığı ve kıvamını tutturamadığı portakallı keki yerken hiç memnun değildi halinden. Daha fazla dayanamadı bu çirkin tada. Önünden itti tabağı. "Çok kötü," dedi çekinmeden. "Leyla teyze olsaydı güzelce yapardı bana."

Hali hazırda sinirleri yıpranmış olan Aylin Akın bir süre kendisinin de kötü olduğunu bildiği keki izledi sonra adeta kriz geçirir gibi bağırdı. "Yeter!" diye haykırdı. Elindeki çatalı masaya fırlattı. "Yeter, yeter! Yeter duyuyor musun beni? Yeter! Ecevit bitti Leyla mı başladı? Yeter," Firuze öylesine korktu ki, küçük bedeni daha da küçüldü. Ecevit gittiğinden beri değil, Ecevit gelmediği günden beri kilo vermişti. Daha da minicik kalmıştı. Altı ay olmuştu. Ecevit gelmemişti. Firuze yapayalnızdı. Yalnızlık hissi yedi yaşında ona hediye edilen, daha önce hiç tatmadığı bir duyguydu. Bu

duyguyu hangi yaşında olursa olsun Ecevit'le tatmak istemezdi. Annesi gözlerini kocaman açmıştı, adeta Firuze'ye saldırmak üzereydi. Firuze'nin kolundan tuttu. Savurarak kaldırdı yerinden.

Merdivenleri hızlı hızlı çıkardı. "Yeter! Bıktım! Yeter! Yok! Leyla da yok, Hüseyin de yok, Ecevit de yok! Yeter!" Bunları söylerken bir taraftan bağırıyor bir taraftan ağlıyordu. Kızını odasının içine itti. İşaretparmağını salladı. "Baban gelene kadar bu odadan çıkmayacaksın! Duydun mu beni?" Firuze olduğu yere sindi. O da ağlamaya başladı. Hiç anlamıyordu. Bu insanları hiç anlamıyordu. Ecevit'i istiyordu. Firuze neredeyse doğduğundan beri Ecevit'i isterdi. Niye artık ona bağırıyorlar, neden istediğini yapıyorlar hiç anlamıyordu. Sokaklara düşmek, kapı kapı arkadaşını aramak istiyordu. Bu yalnızlığı küçük bedeni hiç kaldıramıyordu.

Aylin Akın kapıyı çarparak çıktı. Hızlı hızlı ev telefonunun yanına gitti. Atilla'ya ulaşacağı numarayı çevirdi. Atilla'dan önce iki kişi girdi araya. Bu onu daha çok delirtti. Bağıra bağıra emirler yağdırıyordu artık. Atilla'nın sesini duyduğunda konuşmasına fırsat vermedi. "Ben boşanmak istiyorum," dedi hızla. Atilla Akın'ı duraksattı bu. Bir süre ses seda gelmedi.

"Bu gece yemeğe ben gelmeden başlamayın sevgili eşim," dedi yalnızca. Bu iki ay sonra evde yiyeceği ilk yemekti. "İlk uçakla geliyorum yanınıza. Ben de sizi çok özledim."

Aylin Akın telefonun da üstünde olduğu vitrine yaslamıştı bedenini. Aynadan kendine baktı. Bitmiş gözüküyordu. Hiçbir şey söylemeden kapattı telefonu ve aynadaki yansımasını izledi. Aylardır süresiz izindeydi. Mesleğini yapmıyordu ve tam iki aydır Atilla yoktu. Partideki konumu değişmişti ve daha önemli bir adam olmuştu. Tam iki aydır bir erken seçim tutkusuyla partiyle oradan oraya gidiyordu. Bütün ülke parlayan bu çalışkan genç siyasetçiyi konuşmaya başlamıştı. Tüm bunlar olurken Aylin Akın evde, her gün, her an, her yerde Ecevit'ten bahseden, onu isteyen, gelmeyecek birinin ne zaman geleceğini sorgulayan kızıyla baş etmeye çalışıyordu. Artık tek başına. Dayanacak gücü kalmamıştı. Artık kızı bu olaylardan önce ölmüş bir kadını bile arıyordu kendi yaptığı yemekte. Aklını kaçıracaktı.

Aylin ilaçlarını içti. Sonra çıktı odaya, ilaçların etkisiyle uyudu. Akşam uyumadan içtiği ilaçları içmişti. Akşam ne yapacaktı bilinmezdi. Rüyasında Leyla Tarhan'ı gördü yine. Portakallı kek yapmıştı. Firuze ve Ecevit yer Aylin Hanım, diyordu. Siz de ister misiniz? Buyurun kahve yapayım, bir dilim yiyin.

Hatırasındaki hali biraz olsun bozulmuyordu o kadının. Yine çok güzel, çok kibar, çok nahif bir kadındı. Aylin bazen ona da kahve koydurtur beraber içerlerdi. İlkokul mezunuydu sözde, bir doktor ve bırakmasa geleceği parlak bir tiyatrocu olan Aylin Akın'la hiç geri kalmadan sohbet ederdi. Ayak uydururdu. Kitaplardan da, siyasetten de, yeni çıkan kasetlerden de... Konuşabildiği yerde konuşur, bilmediği noktada susardı.

Ne olacak bu çocuklar Leyla, nasıl büyüyecek derdi bazen Aylin Akın dertli dertli. Leyla'nın yüzünde tuhaf, hüzünlü bir tebessüm oluşurdu. Ben bile o evde, o yoklukta büyüdüysem onlar hayli hayli büyür diyemezdi; büyürler Aylin Hanım derdi. Annesi babası eksik olmasın yanından büyürler. Benim oğlanla senin küçük kız hele bıraksak bu evde tek başına büyür giderler, bizi bile aramazlar derdi. Ecevit de zehir gibi derdi Aylin. Karşısındaki kadının mutlu olduğunu görürdü. Mutlu ederdi onu mutlu etmek. Okuyacak gibi ışık var... En büyük istediğim diye yanıt alırdı her seferinde. Allah biliyor ya Ecevit okusun, büyük adam olsun başka bir şey istemiyorum. Varımı yoğumu veririm. Yeter ki okusun, gelsin bir yerlere.

Aylin kolunu sıvazlardı. Okuyacak, okuyacak. İçin rahat olsun. Bana güvenirsen, biraz anlıyorsam bu işlerden pek parlak geleceği derdi. İnanırdı Leyla Tarhan. Pek beğenirdi bu kadını. Hatta bazen imrenirdi. Kitaplar alırdı bazen ondan. Pek cömertti. Bugüne bugün bunu da vermem demezdi. Bir isterdi iki verirdi, al canım okuyunca geri getirirsin. Çok beğenirsen, altını çizdiğin olursa sende kalabilir. Yenisini alırım ben, derdi. Okurdu akşam evine dönünce. Bir güne bir gün eşi de ne diye okuyorsun bunları Leyla demezdi. Bu pek kıymetliydi kadın için. Babasından çok görmüştü, evinde kitap okumanın tadı bir başkaydı ona. Küçük Ecevit'i de pek severdi kitap okumayı. O da gelirdi annesinin yamacına kitap okurdu. Bir gün öğretmeni sormuştu, 'Bu çocuk nasıl bu kadar kitap okuyor? Annesi öğretmen mi?' Pek görülmüş bir şey değildi. Öğretmenler çırpınır dururdu

kitap okutmak için çocuklara. Hüseyin Tarhan "Hanım öğretmen değil ama çok okur," demişti içi kıpır kıpırken. "O da annesinden görüyor hocam."

Eve varınca yüzünde muzır muzır bir ifadeyle söylemişti. Söylemeden önce de "Hocanım," diye seslenmişti Leyla'ya. Leyla Çalıkuşu'nu pek severdi. Atatürk gibi başucu kitabı yapmıştı. Öyle çok severdi ki Hüseyin Tarhan da merak salıp okumuştu. O yüzden Leyla'ya hocanım demek, onu nasıl mutlu eder tahmin ediyordu. "O nereden çıktı?" demişti Leyla şaşkınca. "Ecevit'in hocası, annesi muallime mi dedi. Ecevit pek kitap okuyormuş."

Leyla Tarhan'ın ömrü hayatındaki en güzel üç anından biriydi. Hocanın Leyla. Yirmilerinin ikinci yarısındaydı. İlk defa büyüseydi ne olacağına karar vermişti. Eğer okusaydı, öğretmen olurdu. Olsun, belki Ecevit'i öğretmen olurdu. O da yeterdi ona.

Aylin Akın yarı baygın yattığı yatakta bunları hayal meyal düşünüyordu. Leyla ona elbet anlatmıştı öğretmenin dediklerini. Kapısının açıldığını hissetmedi, aniden üzerinde bir nefes fark etti. Hareket etmedi, eşinin dokunuşlarını tepkisizce izledi. Saçları okşandı, buseler kondurdu, adı seslenildi tepki vermedi. "Aylin," dedi tekrardan.

"Bugün Firuze aylar sonra ilk defa kendi isteğiyle yiyecek bir şey istedi."

Atilla kadının başını kaldırdı ve kendi dizine yatırdı. "Portakallı kek istedi benden. Aylar sonra. Kuş kadar kaldı kızım. Hemen hazırladım... Hemen güle oynaya hazırladım. Sonra yemedi ve ne dedi biliyor musun?" Atilla az çok tahmin ediyordu artık. Firuze'nin aylar söyledikleri değişmiyordu. "Çok kötü. Leyla teyzem olsaydı bana yapardı."

Aylin hıçkırarak ağlamaya başladı. Geçmiyordu. Firuze unutmuyordu. Aylin unutmuyordu. Ecevit rüyasına giriyordu. Annesi ölmüş Melike rüyasına giriyordu. Hüseyin ve Leyla rüyasına giriyordu. Başlarda oğluna sarılıp içini soğutuyordu. Bülent'i veremezdi. Yüzlerce insanı da verse Bülent'i veremezdi ama... Ama bu yüzlerce insandan biri Firuze olmamalıydı. Firuze'yi veremezdi. Kızını veremezdi. Oğlunu vermemişti ama kızını tutamıyordu. Gücü yetmiyordu. Ne büyük şeylere güçleri yetmişti de, Firuze'ye bir portakallı kek yediremiyorlardı.

Atilla yüzünü karısının saçlarına yasladı. Bu ağlayışın sebebini anlıyordu. Ev öylesine boğucuydu ki evden uzakta geçirdiği iki ay ona pek iyi gelmişti. Ona iyi gelmişti ama Aylin? Her şeyi yapan eden oydu. Tüm yükü karısına bırakıp gitmişti. Bencil bir adamdı. Hep.

"Geçecek."

"Geçmeyecek."

"Geçecek. Firuze alışacak. Ben ya da sen bile terk etseydik onu bir yerden sonra bizim yokluğumuza bile alışırdı."

"Bizim yokluğumuza bile alışırdı da sanki Ecevit'e alışamazmış gibi geliyor."

"Aylin abartıyorsun..." dedi adam. Hiç iyi değildi dizine yatırdığı kadın. Ne anlamsız cümleler kuruyordu. Mümkün müydü böyle bir şey?

"Biz ne kadar vicdansız olsak da Firuze yanı başımızda vicdan gibi duruyor," dedi. Bunu ilk fark eden Aylin olmuştu. Evin küçük prensesi, ressamı, güzeller güzeli kızı, evlat olmayı bırakmış vicdan olmuştu artık. Firuze'ye baktıkça tek hatırladıkları altı ay öncesiydi. Firuze hiç unutmuyordu. Unutturmuyordu.

"İyi hissetmiyorsun. Bak buradayız. Kızımız burada, oğlumuz burada, ben buradayım, sen buradasın... Ailemizin bir arada olmasından daha önemli bir şey var mı?" diye sordu. Aylin cevap vermedi. Atilla boynuna birkaç buse bıraktı. "Yok. Ne olursa olsun, kim yok olursa olsun benim ailemden daha kıymetli değil. Bizden daha önemli değil."

"Atilla," dedi kadın acıyla. Bir gün kocası kadar vicdanını köreltecek miydi? Bunu istiyor muydu emin bile değildi. Vicdansız biri olmak acı çekmekten daha mı iyiydi? "Umarım öbür dünya yoktur."

Şayet cennet ve cehennem varsa, bu hesabını verebilecekleri bir şey değildi. Leyla'dan nasıl kaçacaktı orada? O güzel kadın emindi ki cennete gitmişti. Cennetten, Akın ailesinin üzerine lanetler yağdırıyordu. Bazen ruhunu hissediyordu, ürperiyordu. Evlerini değiştirmişlerdi ama hâlâ zaman zaman

Leyla'yı görür gibi oluyordu mutfakta. Leyla öldüğünde bile bu kadar acı çekmemişti. Çünkü o nasıl evladı için bunları yaptıysa, Leyla da emindi ki ölürken daha az acı çekmişti ailesine olanları izlerken. Oğlum hep büyük adam olacak diyordu kadın, bunu görmeden toprak olmuştu. Bunu izleyemeden oğlu yok edilmişti. Hem de bir kupa kahveyi karşılıklı içerken bunları anlattığı kadının elleriyle yok edilmişti.

"Aylin kendine gel!" dedi Atilla sert bir sesle. "Kendine gel, sen okumuş bir kadınsın. Bu haftadan sonra işine dön. Evde kalmak sana iyi gelmedi."

"Çalışacak kuvvetim yok."

"Sen Aylin Akın'sın!"

"Firuze kayıp gidiyor elimden."

"Öyle bir şey olmayacak!" Atilla başını kaldırdı, Aylin'in de başını yastığa bıraktı. Kalktı yataktan. Karısının üzerindeki pikeyi kaldırdı ve "Hadi kalk kızımızı alıp yemeğe gidelim," dedi. Neredeyse zorla kaldırdı. Saçlarını düzeltti elinden geldiğince yaşlarını sildi. "Güçlü dur," dedi tekrardan. "Sen benim karımsın güçlü dur."

Aylin'in artık hoşuna gitmiyor, göğsünü de kabartmıyordu Atilla Akın'ın karısı olmak. Aylin onlarca yıl öncesine gitmek istiyordu. O tiyatro sahnesinden seyircilere bakmak istemiyor ve Atilla'yı tanımak istemiyordu. Sorun burada Atilla değildi. Sorun burada onların evlenmeleriydi. Eğer ki başkalarıyla evlenselerdi çocuklarının kaderi de bambaşka olacaktı.

El ele gittiler Firuze'nin odasına. Annesi ona bu odadan asla çıkmayacaksın dediği andan beri yorganın altına girmişti minik bedeniyle. Korkmuştu biraz. Ağlamama oyunu oynamaya çalışmıştı ama olmamıştı. Yapamamıştı. Bir sürü ağlamıştı. Ecevit gelince böyle söyleyecekti. Bir sürü ağladım, nerede kaldın diyecekti. Ya da hiçbir şey söylemeyecekti. Sadece sarılacaktı. Bilmiyordu.

"Burada güzeller güzeli bir prenses yaşıyormuş!" diye girdi Atilla odaya. Aylin ne kadar bağırıp çağırdıysa Atilla bir o kadar sakin yaşamıştı bu ayları. Kızına yoğun sevgi sözcükleri kullanıyor, sinirini belli etmiyor ve

kızının kendisinden uzaklaşmasına izin vermiyordu. Satranç taşlarını elinden hiç bırakmıyordu. Firuze seneler sonra anlayacaktı. Annesinin neden bu halde olduğunu ve babasının bu gamsız vicdanı kör olmuş tavırlarını. Şimdi babasına düşkün devam ediyordu. Gün gelecek, babasından bugünkü coşkusu için bile nefret edecekti.

Yorganı üzerinden attı hızla "Baba!" diye bağırdı. Babası kurtuluş gibi geldi. Hızla koştu babasına, kucaklandı, havalandı, defalarca kez kendi etrafında döndürüldü. Birkaç gece önce babası ona gelirken bir sürprizi olacağını söylemişti. Atilla'nın sürprizi bir oyuncaktan ibaretti ama Firuze'nin beklentisi pek farklıydı. Babasının gelmesine daha vardı. Bu umudunu içinde büyütüyordu. Babasıyla öpüşüp koklaştı. Sonra şakıdı. "Baba baba!"

"Güzel Firuze'm."

"Baba sürpriz. Ecevit geldi değil mi? Onu almaya gittin. Nerede! Geldi mi baba? Nerede? Sakladın mı? Hediye paketi de yaptın mı baba," dedi ve söylediğine kıkır kıkır güldü. Ecevit öyle büyük bir özlemdi ki artık Firuze için, gelişi bir müjde, bir bayram, bir hediye olacaktı. Kesinlikle ona hediye süsü takmalılardı. Küçük çocuk, aklında böyle bir resim çizdi. Yarın da kâğıda çizecekti. Aylin Akın sinirden güldü. Atilla bozuntuya vermemek için güldü. Firuze'nin dökülen süt dişleri onu pek sevimli hale getiriyordu. Aylin kızına baktı. Kızı aylar sonra ilk kez bu kadar içten gülüyordu. Okulda bile bir köşeye siniyordu. Defterlerinin köşesine, başlarına, ortalarına okula başlamadan öğrendiği o ismi yazıyordu.

Ecevit.

"Hayır," dedi Atilla ve kızının gülüşünü soldurmadı katletti. "Ama sana o kadar güzel bir şey aldım ki... Görünce bayılacaksın."

Firuze'nin tüm hevesi paramparça oldu. Dökülmüş süt dişleri bile gözükmedi. Başını geriye doğru atmaya çalıştı ama babası izin vermedi. "Ben istemiyorum," dedi. "Ben Ecevit'i istiyorum. Niye gidip almadın onu?"

Ona ne çok oyuncak almışlardı Ecevit gittiğinden beri. Ama Firuze ne zaman oyuncaklarla oynamıştı ki? Firuze'nin tek oynadığı şey Ecevit'ti.

Ecevit'in o kadar çok oyunları vardı ki, onların oyuncağa bile ihtiyacı olmazdı. Bazen Ecevit o kurnaz aklıyla bir kâğıt parçasını, küçük bir sopayı bile tüm pahalı oyuncaklardan daha kıymetli hale getiriyordu. "Hadi yemeğe inelim," dedi Atilla, Firuze'nin bu sözlerini görmezden gelip. "Baba kurt gibi aç, kızını yiyecek," dedi ve dişlerini Firuze'nin yanaklarına geçirmeye çalıştı ama kızı izin vermedi. Öyle huysuzlandı ki Atilla'nın da tüm tadı tuzu kaçtı. Firuze inene kadar iki kez daha Ecevit dedi. Aylin'e bakmaktan kaçtı Atilla. Onu haklı çıkarmak istemiyordu.

"Bülent nerede?" diye sordu boş masayı görünce.

"Spora başladı, erken yiyor," dedi Aylin. Sofraya yerleştiler. Masanın başında Atilla, yanında kızı, kızının yanında Aylin oturuyordu.

"Ooo burada Firuze'nin en sevdiği yemek varmış," dedi Atilla ve Firuze'nin tabağını doldurdu. Aylin de hızla çatalı eline aldı. Biliyordu artık. Kaşla göz arasında ne yedirirse kârdı. Anne baba zorla birkaç çatal yedirdiler. Firuze bir kez daha Ecevit dedi. Babasını uzun zamandır görmüyordu. Sırf bu yüzden bile bir kere söyleyeceği yerde üç kere söylüyordu. İçindeki bu köksüz hayal kırıklığının sebebi babasıydı. Ne olurdu Ecevit'le gelseydi?

Atilla dikkatini dağıtmak için, "Kızımı ve annesini yazlığa kaçırsam diyorum birkaç gün."

Firuze bir kez daha Ecevit dedi. Onlar uzaklaştırmak isteseler de küçük kızın Ecevit'le anısının olmadığı tek yer yoktu. Ege'de bir sahil kasabasında yazlıkları vardı. Pek güzeldi. O bahçesi, hamağı, güneşi tümüyle içine alan camları, ayçiçeği çizilmiş duvarları, duvarları sararak büyüyen gülleri... Firuze çok seviyordu orayı. Geçen yaz onlar yazlığa giderken Ecevit'ler de köye gitmişti. Firuze'yle anlaşmışlardı ama sonra bu sene konuşacaklardı anne babalarıyla Ecevit de onlarla gelecekti. Ecevit biraz çekinmişti, baban ister mi diye sormuştu ama o da pek istemişti. Ecevit köye gitmeyi pek sevmiyordu. Yanıyordu açıkta kalan teni, kavruluyordu. Bozkırın en kara çocuğu oluyordu sanki. Güneş o köyde daha bir yakıcıydı. Renkler daha koyu, insanlar daha gürültülü.

Firuze bunu anlatmak istedi. Hamakta beraber uyuyacaklardı. Annesi geçen sene onu hamakta gece uyutmamıştı. Sinekler çok demişti. Bu sene ne

yapacak ne edecek Ecevit'le uyuyacaklardı. Bahçede mangal yapacaktı babası, kediler vardı orada. Kedilere et götüreceklerdi. Bir de resim çizeceklerdi orada. Ve de ağaçlara tırmanacaklardı. Dut toplayacaklardı. İşin aslı şöyle anlaşmışlardı. Bu mühim bir konuydu. Ecevit ağaca tırmanacaktı. Firuze eteğini açacaktı. Dutlar ezilmesin diye topladığı gibi Firuze'nin eteğine atacaktı.

Sonra bir kez daha Ecevit dedi... Bir kez daha... Aylin Akın katlanamadığı yerde fark etmeden ağlamaya başladı. Yüzünü kapattı. Atilla gördü bunu, karısına baktı ama duyduğu tek şey Firuze'nin pembe bulutlara çizdiği hayalleriydi. Sonra bir kez daha demeye kalkıştı, masa Atilla'nın darbesiyle öyle bir sarsıldı ki, masada o hariç herkes korktu. Bu Firuze'nin yedi buçuk yıllık hayatında şahit olduğu bir şey değildi. O el bir kez daha masanın ortasına indi. Masa yarılacaktı adeta. Firuze ağlamaya başladı. "Yeter!" diye bağırdı. Annesi gibi diyemezdi. Bu bambaşkaydı. "Yeter! Yeter! Duydun mu yeter! Bana bak!" dedi ve gözlerini kocaman açtı. Firuze'nin babası gitti, bir canavar geldi. Firuze korkuyla masanın altına kaymak, orada saklanmak istedi ama canavar istemedi. Atilla Akın çileden çıkmıştı. "Bana bak! Bak bana!" Kızının kollarından tuttu, bu tutmak olmazdı. Firuze sarsıldı. Titreşti. Daha şiddetli ağlamaya başladı. "Bak gözlerime! Ecevit yok! Duydun mu beni? Ecevit yok! Bir daha asla gelmeyecek! Unut! Bir daha, bir daha ağzından o piçin adını duyarsam seni..." Atilla cümlesini tamamlayamadı. Seni öldürürüm mü diyecekti? Kendi haline bıraksalar Firuze çok uzun yıllar yaşamazdı zaten. Firuze'nin kolyesine göz dikti canavar, eli gitti ama Firuze de aniden çığlık attı. Aylin o noktada sarsıldı "Atilla yapma," dedi. O kolyeyi alamazlardı ondan. Denemişti.

"Alırım bu kolyeyi senden, çöpe atarım. Duydun mu beni? Bir daha o dilinden Ecevit'in adını duyarsam kolyeni alırım. Ne Ecevit kalır ne kolyesi! Duydun mu? Bak gözlerime! Duydun mu b..."

"Atilla yeter! Korktu yeter!"

Kızını zorlukla aldı gözü dönmüş adamdan. Kendisi on kere bağırmıştı, birinde böyle tutulmamıştı Firuze. Tir tir titriyordu. Kızını kucaklamaya çalıştı ama Firuze korkuyla annesine bile gelmedi. Adeta dilini yutmuştu. Koşa koşa gitti odasına. Canavarın elleri boğazındaydı sanki. Kapıyı zorlukla açtı zorlukla kapattı. Yatağa girmedi, yatağın altına sakladı küçük

bedenini. Ağlamıyor, konuşmuyor, bağırmıyordu. Canavarın gerçek yüzünü görmüştü. Bir canavar bile demiyordu henüz. Sıkıca tuttu kolyesini. Daha çok küçüktü. O kadar küçüktü ki bebek gibi büzmüştü dudaklarını. Bir hırsızdan saklanır gibi saklanmıştı alta. Kolyesini korumaya çalışıyordu oyuncak bebeğini korumaya çalışıyormuş gibi.

Sonra o gece çok şey oldu. Atilla Akın kızının üstünde baskınlık kurduğunu sandı. Otoriter bir baba olduğunu düşündü. Firuze'nin ağzına kilit vurdu. Firuze, Ecevit demeyi uzunca bir süre bıraktı. Sonra yavaş yavaş, günden güne bir şey yaptı. Dili hiç dillendirmiyordu ama Firuze artık dillendirmeye ihtiyaç duymuyordu. İçimiz başka bir insanı yaşatacak kadar büyük müydü?

Firuze küçük kaldı ama içi büyüdü, Ecevit'i aldı. Sonra onunla oyunlar oynadı. Onu tatillere göndermeye başladı. Gelmediği günler Ecevit hep başka yerlere gitmiş gibi davrandı. Bazen köye... Bazen yazlıklarına... Bazen İstanbul'a. Firuze'nin dilinden düştü içine gömüldü. Öylesine yaşadı ki bu kurduğu evrende Ecevit İstanbul'dan dönünce ona kızdı bile. Beraber gideceklerdi. Yazlıklarındaki hamakta yatabildi mesela Ecevit. Annesi öldüğü için, ona kızan eden olmadı. Köyden yanarak döndü. Okuldakilere anlatmıştı bazen oyun arkadaşını. Çocuklar sordu. Ecevit geldi mi diye. Yok daha değil dedi. İstanbul'a gittiler, köye gittiler, yazlığa gittiler... Ama dönecek işleri bitince.

Yazmayı öğrendiğinden beri Ecevit'e mektuplar yazardı. Mektuplarını sıklaştırdı. Firuze mutlu olmaya başladı. İçindeki Ecevit'le pek mutluydu. Ona dut toplayıp getiriyordu. Annesi babası Firuze'nin güldüğünü görüyorlardı mesela. Kızları eskiye döndü sanıyorlardı. Halbuki o gece Ecevit köyden dönecekti Firuze için, bunu bilmiyorlardı. Bazı günler Ecevit aklına gelmezdi. O günler Ecevit gideli uzun zaman olmuş olurdu ama ertesi gün yine anımsardı. Akşam yatağa girmeyi beklerdi. Ecevit'le o kadar yeni anısı olmuştu ki artık eskileri zor hatırlıyordu.

Ecevit'siz bir hayat boya kalemsiz bir resim gibi, Ecevit'siz bir hayat o hep dinledikleri Firuze şarkısının nakaratı kesilmiş gibi, Ecevit'siz bir hayat baharda yeşillerin Firuze'nin rengini artık kıskanmaması gibi ve Ecevit'siz bir hayat portakalı unutulmuş portakallı kek gibiydi küçük Firuz için.

Bir Ecevit vardı, annesini babasını kaybetmişti dört duvar arasında çürüyordu. Bir Ecevit vardı, Firuze'nin içinde layığıyla büyüyordu. Koşuyordu, oynuyordu, İstanbul'a bile gidiyordu.

Bir Ecevit vardı, artık varlığını kimse bilmiyordu. Bir Ecevit vardı, onu bir tek, onu en çok en sevdiği oyun arkadaşı unutmamıştı.

Sahi, portakal kokusunu sevmez misiniz?

***

Vincent Van Gogh, kardeşi Theo'ya yazdığı mektupta der ki, " *Benim resimlerimin değeri yok biliyorum, ama bir gün... Bir gün anlayacaklar."* Anlaşılmadan ölüp giden, ölüp gittikten sonra anlaşılan düşüncelerden biri o. Onu büsbütün bir insan olarak tanımlamak, ete kemiğe bürümek yanlıştı. Çünkü o beden çürüyüp gitmişti toprağın altında ama o zihin, fikir ve nicesi yaşıyordu hâlâ. Ne çok acı çekmişti kim bilir bu değersizlik karşısında. Çünkü bir sanatçıyı sevmemek ona belki de hiç dokunmaz ama ürettiklerine değer vermemek... Çok amansız bir acıydı. Neredeyse emindim ki o bu değersizlik hissiyle daha çok çizmişti. Daha az gayretle ama daha büyük bir tutkuyla.

Sevgisizlik insanı öldürmezdi, insanı öldüren değersizlikti. Bir de üstüne anlaşılmamak eklenirse, ki bu bir apseye birikmiş irinden daha beterdi, ölüm kaçınılmaz olurdu adeta.

Ama bir gün... Bir gün anlayacaklar. Belki sevmeyecekler ama anlayacak, şans bizden yanaysa az da olsa değer verecekler. Yıldızlı Gece'yi kim gördü zamanında? Kim anladı? Kim geçti karşısına konuştu? Ya şimdi? Ama bir gün... Elbet bir gün. Er ya da geç bir gün.

Hayatımın son iki ya da üç sabahı, tam emin değilim, bedenim dinlenmiş ve ağrısız açıyorum gözlerimi. Sağlık denen şey eğer varsa bünye hissediyor. Sahibine de bildiriyor. Yaralarım iyileşiyor ve karlı bir Ankara sabahına aldırmayıp güneş gibi müjdeliyordu bana. Ben buna alışık değildim, gözlerimi kısıyor, güneşi elimle engellemeye çalışıyordum ama hissettirdiği sıcaklık benim engelleyeceğimin çok uzağındaydı. Güneşsiz sabahlarım pek çoktu benim, güneşe nasıl tepki vermem gerektiğini bilmezdim.

Saçlarımı taramıştım, ki bu garipti saçlarım Ecevit'in evinde Ecevit'in tarağıyla kördüğüm olmadan taranıp gitmişti, dün banyo yaptıktan sonra Ecevit bana yeni ve temiz kıyafetler vermişti, yüzüm ve ellerim biraz kuruydu ama ağrım neredeyse hiç yoktu. Yaralarımı anımsayamadım. Dışarıdan çalan kapı; bir bebeği uyutur gibi sessiz olan evin huzurunu böldü, hissettiğim güneşin sıcaklığını kaybettim ve ayaz evin içine doluştu. Ben kalkmadım, kapıyı açma gayretine girişmedim. Biraz daha uzanmak istiyordum sanırım. Henüz kalkmak istemiyor, acısız bedenimi dinlemek istiyordum. Kapının açıldığını, yarım kalan şiddetli çalışlardan anladım ve onun sesini duydum.

"Firuze!"

Annem ...

Bedenimdeki sağlık hissi kayboldu. Ağrı çöktü yine benliğime. Ve bu çok kısa bir vakitte oldu. Bu ağrısız sabah için günlerimi vermiştim ama onu kaybetmek için hiç çaba harcamamıştım. Annem bas bas bağırıyordu. "Kızım nerede, Firuze nerede?" Evin içi sesiyle titreşirken yerimden kalktım hızla. Ecevit'in evinde olma fikri beni çok tedirgin etti. Ailem Ecevit'e hiç dokunamasın istiyordum. Ecevit'in onlarla göz göze gelmesini bile istemiyordum ve bu benim sorumluluğumdaydı sanki.

Ecevit'i korumak... Tüm kötülüklerden değil yalnızca Akın ailesinden.

Kapıyı hızla açtığımda ilk, açtığı kapı eşiğinden henüz dönmemiş Ecevit'i gördüm. Daha sabah olduğu için o da eşofmanlarıylaydı. Annemin topuklularının sesi evin zemininde gıcırdıyordu. Salona doğru ilerlediği için başta beni göremedi ama "Kızım nerede?" diye bağırıp geri adımladığında göz göze geldik. "Firuze," dedi dehşetle. Hızla bana ulaştı, oldukça dramatik bir edayla yüzümü kavradı. Biraz daha baskı uygularsa dikişlerimi hissedecektim. Yine bir tiyatro sahnesindeydik, annem yine oyuncuydu ve yine beni kullanıyordu figüran olarak. Bazen oyunculuğu özlediğinde bunu yaptığını hissederdim. Zira tüm abartılı tepkilerini benim üstümde gösterirdi.

"Firuze bu ne hal..." dedi ve üstüme baktı. Öylesine bakıyordu ki az önce hissettiğim sağlık bir yanılsamaydı sanki. "Bu ne hal Firuze? Ne yaptın

kendine? Bunlar ne?" dedi ve Ecevit'in üzerimdeki tişörtümü tuttu, bir paçavraya dokunur gibi dokundu ve bıraktı. Annem kıyafetimden bahsediyordu.

"Anne senin burada ne işin var?" dedim yalnızca. Annemi ve sembolizm akımını izlemek istemiyordum hareketlerinde. Bu şekilciliği midemi bulandırıyordu. Şu bakışları, üstünlük barındıran, ait olmadığımı gösteren bakışları...

"Nasıl ne işin var?" dedi. Kollarını aniden bana sardı. En olması gereken zamanda yokken ve beni her gece aynı yastığa baş koyduğu canavardan kurtarmamışken şimdi elbette burada ne işi vardı. Tüm bunlar olmasaydı da burada ne işi olacaktı. Saçlarımı öylesine okşuyor ve bana sarılıyordu ki kemiklerimi hissettim kollarında. "Firuze günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum..." dedi. Ecevit'in kapıyı kapattığını gördüm ama kapının önünden bize doğru gelmedi. İzliyordu ama görüyordum. Annem yüzüme buseler kondurdu ve kokladı beni. Emindim ki kötü bir koku alsaydı bunu da söyleyecekti ama almadı, bundan yana dem vurmadı.

"Evet biliyorum. Bülent gözaltına alındı. Saçlarını okşamama ve seni teselli etmemi istedin," dedim uçlu bucaklı sevgisinin altında.

"Hayır hayır hayır..." dedi annem. Sesi titredi adeta. "Ben seni istedim yalnızca. Sen benim kızımsın. Bülent benim oğlumsa sen de benim kızımsın," Çok haşindi elleri, severken hırpalıyordu adeta. "Günlerdir ne haldesin bilmiyorum. Kimse bana bir şey söylemiyor. Eve geldiğim günden beri yoksun, üstelik abin tutuklandı. Her şey birbirine girdi. Buraya bile zorlukla geldim," Annemi kendimden ayırdım. Biraz daha sarılırsa bana, kemiklerim ciğerlerime batacaktı. Sarılmasa da bırakmadı. Yüzümü okşamaya devam etti. "Gazeteciler adım atmamıza bile izin vermiyor"

"Al işte," dedi Ecevit tahammülsüzce. "Herif helikopter indiremedi karısı gazeteci yığdı kapıma." Birkaç adım attı ve mutfağa doğru ilerledi. Çay suyunu koydu. Gözlerim koyduğu miktarı takip etti. *İki kişilik koymuştu...*

"Benim evimde ayakkabıyla dolaşılmıyor. Duracak olan ayakkabısını çıkarsın," dedi bize bakmadan. Annem umursamadı. Ayakkabılarını çıkarmasına ihtimal vermiyordum zaten. Her şeye rağmen saçları fönlüydü.

Sarı, dibi geldiğini hiç görmediğim boyalı saçları vardı. Saçlarına öylesine önem verirdi ki, o sarısı bile çakma durmazdı. Üzerinde krem rengi bir gömlek ve onun üzerinde de yine aynı tonda uzun bir kaban vardı. Annem modayı yakından takip ederdi ama takip ettiği Türkiye'deki moda anlayışı olmazdı. Tam olarak kabul etmese de İngiliz Kraliyet ailesinden esintiler taşırdı üstünde. Ondan aldığım gözlerim vardı. Belirgin elmacık kemikleri, küçük çenesi, dolgun dudakları ve tıpkı benim gibi hafif kemerli bir burnu. Annem bende gençliğimi görürdü ama ben onda hiçbir anımı göremezdim.

"Hadi Firuze gidiyoruz," dedi. Ellerimi tuttu, avuçiçlerimden öptü. "Güzeller güzeli kızım ne hale gelmişsin. Hadi gidelim. Gel. Kıyafetlerin var mı burada? Yoksa kaban..."

"Anne ben gelmiyorum," dedim ve kabanını çıkarmasını engelledim. Alel acele davranıyordu, neredeyse elleri titriyordu.

"Hayır sus geliyorsun. Nerede? Telefonun nerede? Hadi kızım. Hadi güzel kızım."

"Anne..."

"Seni burada zorla mı tutuyor?" dedi. Bunun olmadığına adının Aylin olduğu kadar emin olurdu ama bunu söylemekten geri durmazdı. Çünkü biz nerede olmamız gerektiğini bilen insanlardık. Olmamız gereken yerlerdeysek bunun tek sebebi başka insanlar olmalıydı.

"Allah'ım sen bana gani gani sabır ver," diye konuştu Ecevit. Annem bir kez olsun dönüp bakmıyordu ona ve bu Ecevit geldiği günden beri böyleydi. Kaçtığı şey neydi? Ecevit'in neredeyse hiç değişmemiş gözleri miydi? Zamanında öldürdüğü vicdanı mıydı? Yoksa Leyla teyzenin ruhu muydu? Annem Ecevit'e bakamıyordu bile. "Ya ayakkabını çıkar ya da çıkarma, evimden çık."

"Firuze hadi kızım."

"Anne gelmiyorum diyorum."

Annemle olan temasımı kesmeye çalıştığımda beni daha sıkı tuttu. Bir çocuk gibi buradan çıkarmaya çalışacaktı beni. "Saçmalama!" dedim.

"Geleceksin. Seni burada bırakır mıyım sanıyorsun? Geleceksin! Duydun mu beni? Seni asla bur..."

"Hiçbir yere gelmeyecek," Ecevit müdahale etmese de anneme direnir miydim? Kesinlikle. Peki Ecevit'in müdahalesi annemi geri mi düşürür yoksa daha mı öne çıkarır bilmiyordum.

"Ben kızımı alacağım ve çıkacağım buradan!" Annem bu cümleyi gür, net ve keskin şekilde kursa da Ecevit'e dönerek kuramadı.

"Yüzüme bak öyle emir ver," diye dikleşti bu kez. O da farkındaydı... "Bakamıyor musun yoksa?" dedi Ecevit. Olduğu yerde sakince durmuştu. Ocak yanında yanıyordu. "Doğru ya... Sen on sekiz sene önce de bakamamıştın. Neydi sebebi?"

"Firuze hadi."

"Gelmeyecek," dedi bastıra bastıra.

"Anne git," dedim.

"Firuze yürü diyorum!" diye bağırdı annem. Beni sürüklemeye kalkıştığında aramızda çırpındık ve Ecevit doğruldu. Bize doğru gelmeye başladı.

"Polis mi çağırayım?" dedi. Sonra havaya doğru seslendi. "Polis!" dedi alayla. "Adam öldür... Pardon. Adam kaçırıyorlar. Polis!"

Annem, Ecevit'in sesi yaklaştıkça gerim gerim gerildi ve titremeye başladı. Yüzünün nasıl kızardığını izledim. Ecevit'ten adeta korkuyordu ve bu korku 10 yaşında bir çocuğa karşıydı.

"Firuze kendine gel, nereye kadar burada kalacaksın? Bak baban gelirse..."

"Gelip alabiliyorsa alsın," dedi Ecevit ve cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Ben de onu kızına şiddet uyguluyor diye bu kapıdan ters kelepçe

aldırtmazsam namerdim."

Annemin ağzından hızlı hızlı dökülen nefesleri bir bıçak darbesiyle kesildi ve yüzüme baktı. Anlayamadı. Annemin belki de o gün olanlardan haberi yoktu. Bilmiyordum. En son İnci'ye annemi aramasını söylemiştim ama sonrasını bilmiyordum ve ne fark ederdi ki? Babam bana ilk darbesini annemin yanında vurmamış mıydı? "Ne demek bu?" diye sordu bana titrek bir sesle.

"Anne lütfen git, lütfen çık git," dedim ve onu kapıya yönlendirmeye çalıştım ama Ecevit durmadı.

"Ağzında dört tane dikiş var, kocan gelsin de eliyle söksün mü onları?" diye sordu. Annemin aksine annemin gözlerinin içine bakıyordu. Annemin bedeninin nasıl irkildiğini gördüm elleri hızla ağzıma kaymak istedi ama izin vermedim. Geri çekildim. "Dokunma."

"Firuze lütfen izin ver bakayım."

"Hadi git kocana sor," dedi Ecevit. Anneme dokunmuyordu, dokunsa kolundan tutup kapının önüne atacaktı biliyordum. "Çayımın suyu kaynadı. Çay içeceğim ben. Çık evimden."

Gözleri yaşarmıştı, bana bakıyordu ve bir fırsat kolluyordu ağzımın içine bakmak için. "Baban mı yaptı?" diye sordu.

"Anne git."

"Özür dilerim," dedi annem kesik bir sesle. Uyuşmuştu adeta yüzü. İki kelimeyi bile zor bir araya getiriyordu. "Özür dilerim. Kimse bana anlatmadı. Özür dilerim. Gel çıkalım. Atölyene gidelim. Ben de gitmeyeceğim eve. Gel Firuze," Bedenime doğru öylesine yüklendi ki fark etmeden iyileşmeye yüz tutmuş elimi bile sıkı sıkıya tutmaya çalıştı. Ecevit benden önce fark etti, o elimi hızla annemin elinden çekti ve beni bir adım geri çekmeye çalıştı ama annem bırakmıyordu. Adeta dokunduğu her zerreme tutkalla yapışıyordu. Beni bir ateşin içinden almaya çalışıyordu sanki ama bana onlar bu kadar iyi bakamazlardı. Dünyanın en lüks imkanlarına da sahip olsalar, dünyaları da önüme serseler bu yaraya onlar

sebep olduysalar gelecek tek bir yara bandını bile kabul etmezdim. Bu senelerdir böyleydi. Ne onlar ne de ben geri adım atıyordum.

"Yeter!" diye bağırdım annemin yüzüne karşı. Günler sonra ilk kez böylesine bağırdım. "Yeter! Yeter nereye götüreceksin? Yeter! İstemiyorum! Nefes alamıyorum!" dedim açıkça. Kelimeler içimdeki sıkıntıyla sıkış tepiş dökülüyordu. İçimdeki sıkıntıya bulanmışlardı. Annem bunu fark etti. Ben kolay kolay nefes alamıyorum diye bağırmazdım. Zira ben zaten rahat nefes almayı öylesine uzun bir vakittir gerimde bırakmıştım ki benim normalimdi bu. Ölecek kadar zorlanırsam nefes alamıyorum derdim. İki birbirine yakın duvarın arasında bedenim ezilir ve kederimi yüklenmiş ruhum, benden daha zayıf değildi o zihnimde hep daha kiloluydu, o iki duvar arasında sıkışırsa söylerdim.

"Nefes alamıyorum! Babamın torcu var biliyor musun?" Ecevit'in de gözleri bana döndü. Annemin yeşil gözleri, yere düşmüş yaprakların üzerine çamur bulanmış gibi küçüldü, çok az gözüküyordu artık yeşil hareleri. "Ben bilmiyordum. Geçen gün öğrendim. Nefes alamıyorum anne! Nefes alamıyorum. Sizin yanınızda nefes almak da istemiyorum. Aklıma gelmiyor. Ya Firuze dur, az soluklan, kalbin atsın nefes al demiyorum. Çabalamıyorum bile! Çabalamıyorum ya. Babam elime tutuşturdu bir cam parçasını. Kaçmadım, ucuna kadar camı erittim elimde. Şimdi düşününce ne korkunç geliyor. Ellerim olmasa ben nasıl çizeceğim?" dedim. Evet bu tam şimdi korkunç geldi bana. O an o camı sonuna kadar eriten bendim. Onlar beni uçuruma götürüyorlarsa ben gözümü kırpmadan yürüyordum. "Sizin yanınızda bunu farkında bile olamıyorum. Duyuyor musun beni? Nefes alamıyorum. Bırak beni. İyileşene kadar bırak beni!" dedim. Ağlamıyordum. Sanırım. Annem ağlıyordu. Sanırım.

Nefes nefese kalmıştım. "Ağzım dikiş dolu, seninle geleceksem kendim koparayım dikişlerimi size kalmasın," dedim. Kimse bana çenemi sıkmayacağının, oradan oraya vurmayacağının garantisini vermiyordu. Elimi hiddetle ağzıma götürmeye çalıştım. Bunu neden yaptım bilmiyordum ama tümüyle bilinçsizceydi. Blöf değildi. İki çift el bana ulaşmasa, annem ve Ecevit aynı anda engel olmak için çabalamasa günlerdir ılık çay değdirdiğim, küçük ekmek parçalarıyla buluşturduğum damağımı yaracaktım. Her şey boşuna olacaktı. Annem engel olamadı ama

Ecevit iki elimi birden tuttu, kelepçeledi ve adımı söyledi. "Firuze!" diye bağırdı. Annemin gözünün içine bakıyordum. Beni koruyamamıştı. Bunu mu beklemiştim? Bilmiyordum. Sadece o gün gözüm evde annemi aramıştı.

Ecevit ellerimi tutmakla kalmadı sırtımda birleştirdi ve beni bir suçlu gibi kelepçeledi. Geriye doğru itildim. Annemin gözlerinden bir an olsun ayrılmıyordum. O acıyı görmek istiyordum. Bana değil ama kendilerine acımalılardı. Beni kaybetmişlerdi. Kayıp onlarındı, kayıp bendim ama kaybeden onlardı. Ecevit yatak odasına geri itti beni, ayağıyla kapıyı geri kapattı. Ellerimi geri bıraktı ama geri çekilmedi. "Saçmalama!" dedi. Yüzünde koca bir şaşkınlık vardı. Annemin yanında akmayan yaşlar annemin gözlerinden kopunca akmaya başladı. "Ne yapıyorsun sen?" dedi. Aklı hayali durdu adeta.

"Sen dikişlerin alınınca gideceksin de..."

"Firuze saçmalamayı bırak!" Mantıklı konuşmuyordum ama öyle bir amacım da yoktu. Onlar bu dilden anlıyorlardı. Onlar benim cümlelerimin altının boş olmadığını da biliyorlardı. Bunları Ecevit'e söylüyordum ama içimden onlara sesleniyordum. "Saçmalama," diye tekrar etti. Başka diyecek bir şey bulamıyordu sanki. "Kendine gel. Duyuyor musun beni?"

Duyuyordum ama tepki vermiyordum. Gözyaşlarım hızla akıyordu ve sabah tenimi ısıtan güneşin esamesi yoktu. Tüm vücudum yine sızlıyordu. "Gitmek istemiyorum," dedim yalnızca. Küçük bir çocuktum, akşam ezanı okunmuştu ama benim oyunum daha bitmemişti sanki. Annem sesleniyordu, babam bağırıyordu ama ben gitmek istemiyordum. Aç bile kalacak olsam oyunumu oynamak istiyordum. Başımı eğdim, "Dikişlerim bile daha alınmadı. Gitmek istemiyorum," dedim. Annemin girdiği yere babam da girerdi. Babamın buraya yönlendirdiği herkes de. Beni Ecevit'in yanında bırakmazlardı. Gidecektim biliyordum ama daha değildi. En azından Ecevit'in biçtiği süre kadar hakkımı kullansaydım. Yalnızca ağladım. Ecevit cevap vermeden çıkıp gidecekti sanırım, sessizlik beni ikna etti. Ondan da büyük beklentilerim yoktu. Evim dediği yere benim yüzümden babamın ayağı değeceğine kendi irademle çıkıp giderdim zaten.

"Gelip alabilen alsın demedim mi ben?"

Akşam ezanının altında oyun oynayan çocuğun kalbini sardı sanki bu cümle. Annesi balkondan sarktı bir saat daha mühlet verdi. Anlayış gösterdi. Başımı kaldırdım ve bükülmüş kaşlarımla Ecevit'e baktım. Burnum akıyordu, burnumu çektim. Bıraktı ve çıktı odadan. Kapıyı kapattı. Kapıya çok yakın bir yerdeydim. Uzaklaşamadım. Dibine çöktüm. Annem "Firuze'yi almadan gitmeyeceğim," dedi. Her şeye rağmen. Nefes almıyorsam bile yine onların yanında almayayım istiyorlardı. Beni evlatları olarak değil, beni onlara ait bir parça olarak görüyorlardı. Tüm acıları onlarla çekmeliydim. Tüm zulmü onlardan görmeliydim. Ne kadar acı çeksem de onlardan kopmamalıydım. Ben evlat değildim. Bir uzuvdum.

"Gelmek istemiyor," dedi Ecevit.

"Ben götüreceğim ama," diye rest çekti annem. Ecevit'in yüzüne bakıyor muydu?

"Vermiyorum."

"Biz bir eşyadan mı bahsediyoruz şu an?" Onlara ait bir et parçası olmaktan daha çok isteyeceğim bir şeydi bu. En azından ayrı bir köşede bir yerim, hacmim, konumum olurdu. Gözlerimi kapattım ve neticeyi bekledim. Annem buraya babamla dönerse buradan çıkarılacağımı biliyordum.

"Sen benim bu lafımla bir eşyadan bahsetmediğimi ezelden beri biliyorsun."

Ben anlamadım ama annem sustu. "Çık evimden," dedi Ecevit. "Git o katil, hırsız oğlunu hapishane köşelerinden kurtar. Hırsızlık cinayetten daha mı ağır bir suç? Adam öldürürken bu kadar hapis yüzü görmedi o haysiyetsiz. Pardon pardon," dedi Ecevit. "Ecevit'ler büyüdü tabi. Suçu yıkacak çocuk bulamadınız. Hatırladım tamam. Koş git oğlun salya sümük ağlıyordur. Ne işin var senin burada?"

"Kızımı ver! İyi değil!"

"Ulan sen sağır mısın?" Gözlerimi sıkıca kapattım, bedenimi küçülttüm. "Nefes alamıyorum diyor. Nefes almaya çalışmıyorum diyor. Benim yanımda da mı kötü oldu? Ulan ben miyim suçlu kabahatli yine? Bir kere de bu siktiğimin suçunu kendinizde bulun lan! O haysiyetsiz kocanın

avucunun içine bırakmışsın, hamur gibi yoğuruyor kızını. Dua et insanım ben. Dua et insanlıktan içimde bir avuç kaldı benim." *Yoksa burada olmazdım... Ecevit'in içinde o bir avuç olmasa benim önüme küçük ekmek parçaları koyar mıydı? Koymazdı. Ne büyük vicdandı... Allah'ım ne yüce bir yürekti, düşmanının çayını ılıtıyordu.*

"Çık git şimdi evimden yoksa arayacağım polisi, oğlunun yanına şutlayacağım seni de."

"Firuze iyi değil," dedi annem. Ağlıyordu. Zihnini öylesine ele geçirmiştim ki Ecevit'i duymuyordu.

"Hadi canım..."

"Psikoloğa gönderemiyorum." Annem bunları niye Ecevit'e anlatıyordu. "Seni dinler."

"Vay anasını satayım. Nereden nereye. Kocası daha geçen gün kellemi alıyordu. Lan siz nasıl bir ailesiniz? Dünyanın en normal insanını koyalım, iki aya sizin evden beyaz gömlekle çıkar."

"Firuze iyi değil..." dedi annem yine. Neye bu kadar ağlıyordu ki? On sekiz senedir nasılsam öyleydim işte. Bir yatağın altında Ecevit'in bensiz İstanbul'a gittiğini hayal ettiğim geceden fazlam neydi? Ben neyi göremiyordum onların aksine?

"Ya bas git evimden. Ağlıyor bir de karşımda. Bas git."

Bir hareketlilik yaşandı. Annemin topuk seslerini duydum sonra bir el kapıya dokundu ama açmadı. "Firuze atölyene geçince beni ara olur mu? Gelip almamı istediğinde beni ara. Özür dilerim Firuze."

Sesimi çıkarmadım. Çok ağlıyordu. "Bırak tatavayı hadi. Çayım demlendi. Çık evimden çık. Git oğlun korkudan altına kaçırmıştır, seni bekliyordur. Hadi. Çık."

Dış kapının kapanma sesi geldi. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Açmadım. Açmayacaktım da. Avuçlarımın bileklerimle birleştiği yerden gözlerime

baskı uyguladım. Bu biraz acılarını dindiriyordu. Nefes alamıyordum. Sokağa çıkacak ve avaz avaz bağıracak kadar değildi ama yine de nefes alamıyordum. Bu kabul sayılmaz mıydı? Yetmez miydi?

Bilmiyorum kaç dakika geçti ama kapı yavaşça açıldı. İçimden bir ses önce yatağa sonra yere baktığını söylüyordu. "Firuze," dedi. "Hadi kalk. Kahvaltı hazır."

Bileklerimi gözlerime sürterek çektim yaşlarım silinsin diye. O kadar uzun vakit baskı uygulamıştım ki gözlerim birkaç saniye karartıdan başka bir şey görmedi. Büyük tomurcuklar indi gözlerime, renkleri bir çakmak gibi çarptı. Yavaş yavaş düzeldi. "Gel," dedi. Elimi yere bastırdım ve destek alarak kalktım.

"Menemen yaptın mı?" diye sordum. Şu an tek derdim bu olsun istedim.

"Yaptım."

"Soğanlı mı?" dedim bu kez. Bu da derdim olabilirdi. Kabulümdü.

"Soğanlı."

Önce lavaboya girdim. Suyu yine sonuna kadar açtım. Dün banyodan sonra iç çamaşırımı yıkamıştım. Havlunun altında duruyordu. Giydim hemen. Bu kez eşofmanımın ipi düğüm değildi. Yüzümü yıkadım. Benim havlumla kuruladım. Bu havluyu ilk ve son kullanışlarımdı. Bir sahiplik hissiyle kıvranıyordum. Bir havlu, bir bardak, bir diş fırçası... İyelik ekine ben tarafından nail olmuş, herhangi bir şey. Yeter ki benim diyebilmeli insan. Gerisi hallolurdu belki. *Ah Firuze. Ah. Bunca varlığın içinde yokluk. Bunca bolluğun içinde hiçlik.* İç çektim. *Ah Firuze.*

Dişlerimi de fırçaladım. Biraz midem bulanıyordu. Ben gittikten sonra Ecevit atacaktı bunları. Tarağı gördüm. Elime aldım, saçlarımı taradım yine. Ecevit'le küçükken birbirimizin saçlarını tarardık aynı tarakla. Onu anımsadım. Bu güzel, yüreği pek hoş eden bir hatırlamaydı. Acıdan çok keder veriyordu. Ama yine de tatlı bir kederdi bu. Yine Ecevit'in tarağıyla saçlarımı taramak, sıcacık, taptaze ekmek çıkarmış bir fırının önünden sabahın erken saatlerinde geçmek gibiydi.

Kolayca taradım. Evet hiçbir yeri düğüm olmamıştı. Doğru hatırlıyordum. Bir camın üzerinden kayan su damlası gibi kaydı tarak saçlarımdan. Tarakta kalan saç tellerimi aldım. Üç beş tane ancak kaldı. Onlarla uğraşamadım. Tarağı yerine koydum. Aklımdaydı. Sonra alacaktım saç tellerimi. Çıktım banyodan Ecevit beni bekliyordu. Yanına oturdum, çoktan önüme ufak ufak doğramıştı ekmek parçalarını. Kimse bana ekmek parçalarını da doğramayacaktım. Zaten ben de katiyen istemeyecektim.

"Annem adına özür dilerim," dedim. Menemen biraz farklıydı bu kez.

"Başkası adına özür dileme," diye kızdı. Ekmeğimi aldım. Menemenin bana taraf olanına batırdım. Bunu da yapamayacaktım. Annem hiç hazzetmezdi. Tabağımıza almalıydık. Adabı muaşeret kuralları içinde yemeliydik. Kabul ben de Bülent'in ekmek bandığı tavaya ekmek banmak istemezdim ama Ecevit'le bir menemene aynı anda ekmek banmak, nasıl anlatsam... Bir zamanlar aynı kaptan yemek yediğimizi anımsatıyordu bana. Anımsamak için unutmak mı gerekirdi? Belki de. Ecevit anımsıyor demek daha makul olurdu? Anımsıyor muydu? Neyse neydi. Tiksinmiyordu işte. Yeterdi bana. Dudağıma yaklaştırdım. Defalarca kez üfledim. "Başkasının adına özür dilersen kimse kendi hatasını farkında olmadan yaşar gider. Onlar yerine özür dileyenler vardır zaten."

"Olsun," dedim ben. Benim ailem kimse onlar adına özür dilemese de hatasını anlamıyordu. "Ben yine de özür dilerim," menemeni ağzıma aldım. Bu diğerlerine benzemiyordu. Damağımda günler sonra ilk kez bir tat hissettim. Biraz yandı dikişim ama menemen öylesine lezzetliydi ki önemsemedim. "Ecevit," dedim gözlerimi irice açarken. Bu yediğim menemense, Ecevit'in elinden yediklerim hariç, diğerleri neydi? "Bu ne güzel bir şey böyle."

"Çakallı menemeni,"

"İlk defa duydum."

"Ciddi misin sen?"

"Soğanlı menemeni de ilk kez seninle yedim. Bizim evde menemene soğan konulmaz, çatallı menemeni de hiç yapılm..." Ecevit güler gibi oldu. Ona

baktım. Dişleri gözükmüyordu ama bir okulun arka sırasında, öğretmenden gizli atılan bir *hıh* gibiydi bu. "Ne oldu?"

"Çatallı değil çakallı."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Güldüm kendime. Dilimin ucu dudaklarımın arasında kaldı ve Çakallı menemenine baktım. "Bir yerin adı mı?"

"Samsun'un bir mahallesi."

Uzun zamandır, çok uzun zamandır, böyle gelişine, gündelik hayatın seyrinde, öylesine, araya sıkışmış, herkesin bildiği ama beni aydınlatan, içimde yeni bir bilginin ışığını yakan ve sebepsizce beni mutlu eden bir bilgi öğrenmemiştim. Çakallı menemeni. Samsun'un bir mahallesinden çıkmış, Ankara'nın göbeğine ulaşmış. Ben Firuze, bunu yirmili yaşlarımın tam ortasında bir Ankara sabahında öylesine öğrendim. Bu da yaşamak gibiydi. Telaşsız, arayışsız, çabasız. Öylesine. Belkisine. Gelişine. *Yaşamak.*

"Bir menemenin ismi seni bu kadar uzun düşündürmemeli."

"Yok, bu menemen hak ediyor. Artık çoğu sabah bundan yiyeceğim." Kahvaltıyla pek aram yoktu ama sanırım Çakallı menemeni yaparsam yerdim. "Çok güzelmiş. Keşke daha erken bils... Yok. Vazgeçtim. İyi ki ilk kez bu yaşımda yedim."

"O nedenmiş?"

"Senin elinden yemiş oldum. O nedenmiş," dedim ve yine ekmek bandım. Ecevit'e bakmadım. Utanabilirdim, bu menemeni dilediğim gibi yiyemeyebilirdim. O da bir süre sonra bana bakmayı bıraktı. İkimiz de sessiz sedasız kahvaltımızı yaptık. O yine lokmasını elinden çalınacak gibi hızlıca yedi, çayını tazeledi tam üç kere ben hâlâ yiyordum. Dışarıda ben uyandığımda kar yoktu ama yeniden yağmaya başladı. Öylesine isteksiz, varla yok arasında yağıyordu ki her an duracaktı sanki.

"Niye öyle bir şeye kalkıştın?" diye sordu bana aniden. Küllüğünü aldı ve sigarasını yaktı. Camı açtı bu kez, balkon kapalı kaldı.

"Neye?" diye sordum habersizce. Sanki bana çok uzak bir vakitti annemin gelmesi. Çakallı menemenini düşünüyordum.

"Dikişlerine parmak atmaya çalıştın."

"Bilmiyorum," dedim kısık sesle. Ona bakmadım ve bu konuyu da konuşmak istemedim. Sigaraya baktım. Canım mı istedi yoksa bana ikram etmemesi mi moralimi bozdu bilmiyordum. Sadece sigara ikram edilen bir şeydi, ben pek bilmezdim de ondan öyle görmüştüm.

"İnsan yaptığını bilmez mi?"

"Bazen bilmez," dedim bu kez. Bakışları üzerimde baskıyla geziniyordu. Sanki bir çift el, başımın üzerinden bastırıyordu. Ecevit'in size istekle bakması bu demekti. İstediğini ona vermekten başka çare yok sanırdınız. İkinci kelimeyi kullanmadan konuştururdu seni. "Onlar yapmadı mı bunu?" diye sordum hiddetle ve beni bu hale çeviren gözlerine baktım. Saçlarının renginde gür ama nizamda kaşları vardı. Düzgün duruyordu ve amacı orada gözlerini gölgelemekti. Gözlerinin güzelliğini gölgelemek değil ama. Minik gözlerine gölge olmak. Yeri gelince onları korumak belki.

"Bu neyi değiştiriyor?"

"Çok şeyi değiştiriyor. Kendin dedin az önce. Başkasının adına özür dilersen kimse kendi hatasını farkında olmadan yaşar gider diye. Aynı şey işte. Başkasının açtığı yaraları hep iyileştirirsen, yara açmaya devam ederler. Bazen o yarayı gözlerinin içine bakarak büyütmek ya da onlar açmadan daha hızlı davranmak gerekir ki bunu cüret haline getirmesinler."

Ecevit gözlerimin içine bakıyordu. Hafif eğik durmuştu. Kolu dirseğinden itibaren masaya uzanmıştı. Başı da bedeni gibi eğikti ve yüzüme dikmişti gözlerini. "Yanlış," dedi.

"Yanlış olan ne?"

"Zarar yine kendineyse, ne anlamı var bunu yapmanın?"

"Yanlış," dedim bu kez ben.

"Yanlış olan ne?" diye o sordu. Sanki sıfır noktasında, yine o sergide, kuytudaki o tablomun önündeydik. Kendisini adalet düşmanı ya da sanatsever olarak açıklayacaktı.

"Zararı engelleyemiyorsan zararın kaynağı ol ki zararın dozunu ayarla," dedim. Bakışlarını tek bir an bile çekmiyordu. Anlıyordum. Söylediklerimin yanlış olduğunu anlamamı bekliyordu.

"Yanlış," dedi.

"Sana göre," dedim net bir sesle ve çay bardağımla kalktım yerimden. Çayımı tazeledim. Şeker atmadım ama yine de karıştırdım. Üstte, orta yerde, çayla beraber dönen köpüğü kaşığın ucuyla aldım. Ecevit de öyle yapıyordu. Ondan görmüştüm.

"Bana göre değil, kendini bilen herkese göre."

"Sana göre," diye tekrar ettim. Buna karışmasını istemiyordum. Bu benimle kendi aramdaydı. Bunun kararını da vermiştim zaten. "Dikiş atılan da benim, dikişi açılacak olan da. İnsanlar benim üzerimde yara açarken bana soruyor mu ki ben omu kapatmayınca, açınca onlara sorayım? Kendini bilen insanlarmış..." dedim başımı sallarken. Ecevit'le hiç görülmemiş, görmeyi de planlamadığım bir hesabımız vardı. Bunun hesabını ona sormayacaktım. Ben her şey olmuştum ama hadsiz biri olmamıştım. Büyük büyük kabahatlerim varken, daha küçük kabahatlere tırnak çıkarmayı kendime hiç hak görmemiştim. Ecevit'in hayatını yok etmiştim, bana sıktırdığı tek kurşunun hesabını mı soracaktım? Çıkıp da bana sen benim hayatımı çaldın, önce bunun hesabını ver derse ne diyecektim?

Ben had bilirdim. Yutamayacağım cümleleri de bile bile duymak için çabalamazdım.

Ama yine de tam şu an sesimin altında yatan gölgeyi fark ettiğini hissettim. Cevap vermedi bana, bedenini dikleştirdi, yüzünü pencereye döndü ve sigarasını içti. Dumanı bana vuruyordu zaman zaman. Ecevit'in üst dudağıyla alt dudağı dengesiz dağılmıştı. Üst dudağı biraz ince kalıyordu ama alt dudağı... Sigarayı öyle bir kavrıyordu ki, bu öyle sahiplenici, tutucu ve inançlıydı ki her sigara onun dudağına varınca kendinden geçiyor, ona

hayran oluyor sonra yine onun dudaklarının arasında ölüp gidiyordu sanki. Bunların hepsini tek kişi yapıyordu. Bir tiryaki gibi içiyordu, şişen ciğerlerini her nefeste kapalı gövdesinin arkasından izletiyordu. Bir de o başını kaldırmayıversin, ensesi iyice uzuyor, bir ip gibi geriye sarkıyor ve ademelması o ipte bir cambaz gibi oynuyordu.

Karnım ağrıyordu.

"Bu hesaba göre nilüfer çiçeği de bataklığa bağlı diye, bulduğu her çamura batabilir," dedi o. Konuyu kapattık sanıyordum. Ona kızmak, onu terslemek ve onunla tartışmak istiyordum. Sana ne demek istiyordum. Sana ne benim vücudumda açılan yaralardan? Topu yan bahçeye kaçmış çocuk gibi ne konuşup duruyorsun? Topa son vuruşu sen yapmadın diye, hiç mi suçun yok demek istiyordum.

"Hakkı var. Kimse de suçlayamaz onu neden kirlendi üstün başın diye. Kimseye de temiz olmak borcu yok. Mantıklı hareket etme borcu yok."

Ecevit bana bakmadı. Kafasını çevirmiyordu camdan. "Doğru," dedi sonra. "Kendisine borcu yoksa kimseye olmasın zaten. Kirlenmek istiyorsa kirlensin. Kim ne diyebilir?"

Evet. Kimse diyemezdi. Zaten bir bataklıktan kök salmışken, dibinde bir bataklık yaşarken kimseye güzellik de temizlik de borcu yoktu. İsterse gider başka bataklık bulur, onun üstünde dolanır, tüm yapraklarını kirletirdi. Benim de daima mantıklı, doğru olanı yapma zorunluluğum olmadığı gibi. Kimseye borcumuz yoktu. Kendimize de yoktu.

***

Yaşadığım evin salonu, daima önemli bir insanı ağırlayacak gibi nizam içinde tutulurdu. Annem salonun oturmak için olduğunu, orada yayılarak uzanamayacağımızı söylerdi. Zaten benim pek sevdiğim bir şey olduğu söylenemezdi bunun. O evde, geriye kalanların girip çıktığı bir alanda rahatça uzanabilecek biri değildim. Bir kere Bülent bile benim için büyük bir sorundu. Akşam yemekleri ve kahvaltılarda bile zor dayanıyordum ona. Bir salonda mı beraber oturacaktık ya da onun benim hakkımda fikirlerini dinleyecektim?

Ama bir evin salonunda, koltuğun köşesine sinerek, yatakta olmadan, üzerine ince bir pike alıp, koltuğun yastıklarını başının altına çekerek, hareket ederken biraz zorlanarak yatmak yine de çok keyifliydi. Ben bunu, bir aralık günü, yine karlı bir Ankara günü tatmıştı. Ne hoş ne tasasız ne tatlı bir şeydi bu böyle. *Yaşamak böyle bir şey miydi?*

Ecevit evden çıkmıştı. Bana acıkırsan dolabı açıp bir şeyler yemem gerektiğini söylemişti. Sanırım akşam bizi adliyeye sokacak kimlikleri almaya gitmişti. Evden çıkarken pek umarsızca her şeyine kafa sallamıştım. Uyurum zaten ben demiştim ama o kapıyı kapattığı gibi kapı deliğinden bakmıştım. Asansöre bindiğine emin olunca, gittiğini kendi içimde tasdikleyince heyecanla eve bakmıştım meraklı gözlerle. Kalbim kıpıp kıpır atmıştı, bir çocuğun eline uzun zamandır beklediği bir fırsat geçmişti adeta. Hemen gitmiştim plaklarına bakmıştım. Kurcalamıştım hepsini.

Firuze- Sezen Aksu.

Bir ateşe attın beni- Kamuran Akkor

Minnet Eylemem- Selda Bağcan

Bu Kalp Seni Unutur mu- Fikret Kızılok

O kadar çoklardı ki ancak bu kadarı kalmıştı hafızamda. Beni acaba plaklarının sırasını biliyor mudur diye işkillendirdiği için daha fazla kurcalamamıştım bırakmıştım. Kitaplığına bakmıştım sonra biraz. Az kalsın devirecektim kitaplığı. Nasıl korkmuştum... Nasıl atmıştı kalbim... Bir çocuğun top oynadığı evde avizeyi kırması gibi, düşünce dışarı çıkmasına izin vermeyen annesinin aklına gelmesi gibi... Hamlet en son benimle yatakta yatıyordu, buraya geri taşınmıştı. Almıştım elime arasına sıkıştırdığım çiçeklerime bakmıştım. Görmemiş olacak ki atmamıştı. Hâlâ aynı sayfaların arasın duruyorlardı. Kurumuşlardı da.

Ecevit'in evi 2+1'di. Bir oda yatak odasıydı, diğeri salondu, bir de koridorun sonunda, tuvaletle yatak odasıyla aynı sırada bir oda daha vardı. Kafamı ileri doğru uzattım. Kiler de olabilirdi, bir başka oda da. Adımlarım hareketlenecek gibi olmuştu da cesaret edememiştim ve *ayıp Firuze*, demiştim. *Ne kadar ayıp! Adam seni evden çıkarmadı, hatta belki de*

güvendi ve çıktı evden. Bu da ayıp. Ne çok ayıp hem de. Pek ayıp. Çok ayıp. Sakın yapma! Sakın. Utan hemen!

Gidip bakmamıştım. Koltuğa oturmuştum önce. Sonra yerimde duramamıştım çay koymuştum kendime. Altını Ecevit gitmeden önce kapatmıştı ben uyurum diye. Ilıktı zaten. Soğuk su hiç eklememiştim. Masanın üzerinde muz vardı. Alıp almamak arasında kalmıştım ama bana acıkırsan ye demişti. Acıkan insan meyve mi yer diye düşünür müydü? Düşünmezdi. Ecevit öyle bir adam değildi. Bir parkta otururken elindeki domates ve peynirli ekmeği de benimle paylaşmamış mıydı? Bir muzu almıştım, tabağın içine doğramış bir tane de çatal almıştım, salona geçmiştim. Pek uyumsuz olan muz ve çay ikilisini yiyip içmiştim. Pek huzurluydu mesela bu da. Hep birbiriyle uyumlu şeyler tüketmek zorunda değildik ki? Bu kendimize biçtiğimiz kıstastı. Sonra orta sehpaya koymuştum o bardak ve tabağı. Üşendiğim için değil. Sadece o an, onlar sehpada kalsın istemiştim. Kalabilirdi çünkü. Biraz bekleyebilirdi bizi. Bas bas insanlara seslenen ve onları oradan aldıran annem yoktu sonuçta.

Uzanmak istemiştim ardından. Kalkıp yatağa gidecek gibi olmuştum ki bir farkındalık çökmüştü bünyeme. Uzanmak için buna gerek yoktu ki? Hatta uyumak için bile yoktu. Ben dümdüz, olduğum yere kıvrılmak istiyordum. Çift kişilik yatak istemiyordum. Başım koltuk koluna yaslansın başta, sonra o kısım sert gelsin, yastık almaya erineyim ve koltuk yastıklarını birleştirip başımın altına koyayım, hatta o da yetmez koltuğa süs olarak konuşan büyük parçayı köşeden alayım pike gibi kullanayım... Evet ben tam olarak bunu istemiştim. Suç muydu? Hiç değildi. Hepsini tek tek yapmıştım. Bardağım ve tabağım sehpada duruyordu, ben de koltuğa yatmıştım. Eve de kim gelirse gelseydi. Salonda yatamayacak mıydım ben? Plakları izliyordum. Keşke birini kalkıp takma cesaretim olsaydı ama yapamadım. Ecevit ansızın çıkagelirse o plağı hızla yerine koyamazdım. Yakalanırdım. Plaklarının onun için ne kadar kıymetli olduğunu ezelden biliyordum. Belki de çocukluğundan gelen ve gerçekleştirebildiği tek hayaliydi. Buna dokunmamam, bozmamam, kirletmemem gerekiyordu.

Eğer ki biz, ben ve Ecevit, kendi kurduğumuz dünyada, bir fanusta, herkesten uzak, her şeyden bağımsız yaşayabilseydik, Ecevit'in ilk pikabını da, plaklarını da ben alırdım. Bir an, kısacak bir an, bunu hayal etme

gafletine düşecek gibi oldum. Hemen silktim kendimi, zihnim de pek başarılı olamazdı zaten. Ben engel olmasam bile o tökezler, düşer, yara alır ve hayale devam edemezdi. Kafamın içindeki tüm hayaller dünden öncesine aitti. Yarından sonrasını düşünmek, olmayacak anları hayal etmek, onların yaşanmayacağı gerçeğiyle yüzleşmek, acı şekilde kabullenmek benim bu katran karası hayatımdan eksiltirdi. Hırpalar dururdum kendimi, bedenimi, saçlarımı, tenimi, kalbimi. O yüzden ben tüm hayallerimi dünden öncesinde kurardım. İkimiz de çocuk olurduk. 16 Kasım 1992'den önce yaşardık. Ve birbirimizi hep çok severdik.

İlaçlarımı içtiğimden olacak, bunca şeyi düşünürken gözlerim gitti bir koltuğun üzerinde. Uyku denemezdi buna. Çocukken Ecevit'le yaptığımız dip dibe şekerlemelere benzerdi. Bazen ben uyumak istemezdim, yalancıktan bir şeker çıkarır önce benim ağzıma uzatırdı sonra kendi ağzına. Şekerleme vakti derdi. Gariptir o yalancı şekeri yiyince uykum geliverirdi. Uyurdum. Ecevit gittikten sonra hiç şekerleme de yapmamıştım. Uyumuştum tabi yine. Ama ya acıdan ya ağlamaktan ya uykusuzluktan ya hastalıktan... Ama kesinlikle şekerleme yapmak için değil. Sanırım yine Ecevit'in evinde olduğumdan ağzıma o şeker çalındı da uyudum.

Ben sandım dört beş saat geçti, öylesine bereketli, öylesine keyifli, dertsiz tasasız bir uykuydu bu. Helal lokma, alın teriyle kazanılmış ekmek nasıl akar giderse gırtlaktan öyle aktı gitti üstümden. Helal bir uyku çektim. Ruhun terazisi pek adildi sanırım. Kimin evinde, kimin koltuğunda uyuduğumu iyi sezmişti. O da benimle beraber uyumuştu. Küçük Firuze'de şekerleme yapmıştı. Uykum hafif sayılırdı. Kapının açılma sesini duymadım da, bir beden bana yaklaşınca, gölgesi üzerime düşünce, biraz kokusunu alınca biraz irkilerek gözlerimi aralamaya çalıştım. Başta Ecevit üzerime örtüyor sandım ama hayır daha çok eğildi ve koltuğun arkasındaki perdeye uzandı. "Ecevit," dedim. Dört beş saat uyumuş gibi hissetsem de yine de uyumaya devam etmek istiyordum.

"Uyu,"

"Gitmeyecek miyiz?"

"Daha var."

"Saat kaç?"

"Üçe geliyor."

Daha bir saat olmuştu uyuyalı. Allah'ım ne bereketliydi. Bereket denen kavram bir tek para için değil miydi? Uykunun da bereketi oluyordu. Her şeyin en güzel hali mi vardı böyle? Hiç bilmiyordum. *Allah'ım ne tatlıydı. Baldan, şekerden, pekmezden... Ne tatlıydı.* Gözlerimi geri kapattım. Üstüm örtülüydü ama pikeyi biraz daha çektim üstüme. "Ev soğuk mu?" diye sordu. Başımı sallamaya çalıştım ve ağzımdan saçma sapan mırıltılar döküldü.

"İçeri niye geçmiyorsun?"

Allah'ım niye bu kadar konuşuyordu? Konuşmasaydı. Bu uykudan kopmak istemiyordum. Daha kaba olduğunu sandığım mırıltılarla reddettim. Daha da bir şey sormadı. Dışarıdan gelen ışık gözümü almasın diye kafamın üzerini de örttüm. Biraz bardak sesi duydum ama dağılmamış uykum beni sımsıkı tuttu, kollarına çekti. Saçlarımı sevdi, masallar okudu ve uykuya çekti. Ecevit gibi. *Küçük Ecevit gibi.*

Hiç değişmeden, aynı pozisyonda yattım bence. Çünkü gözlerimi tekrar açtığımda örtüm kafamın üzerindeydi. Gözlerimi açtım ve karanlığı gördüm. Bir an kör oldum diye korktum. Uykumu tam almıştım ama beynim bir o kadar donuklaşmıştı sanki. Korkuyla yüzümden kaldırdım, attım da denebilirdi, örtüyü ve kör oldum mu diye baktım. Karşımdaki adamla göz göze geldim. Kör olmamıştım. Ecevit'i görebiliyordum.

Dikkatli bakışları, çatık kaşları üzerimdeydi. Ağzımda bir şey varmış gibi mıç mıç oynattım ağzımı. Sonra her şeyi unuttum ağzımı bile kapatma gayretine düşmeden esnedim. Ecevit benden önce fark etti çekeceğim acıyı, "Kapa şu ağzını, dikişlerin var," dedi ama ben esnemenin pik noktasına ulaşmıştım. Ağzımı kapattım hızla ama homurdandım o gerilmeyle. Biraz da söylendim durdum. Ben suçluydum ama yine de kızasım geldi. Elimi ağzıma örttüm ve Ecevit'e baktım. Karşı koltuğa oturmuştu, bacak bacak üzerine atmıştı. Çay bardağını dizine yerleştirmişti, her an düşecek gibi duruyordu, elindeki kağıtları okuyordu galiba. "Esnemem geliyor," dedim ona bakarak. Gözlerim bir boş bakıştan öteye gitmiyordu.

"Kış uykusuna yattın sandım."

"Esnemem geliyor."

"Az esne o zaman Firuze."

"Nasıl az esn..." *haaaa* diye uzana uzana esnedim. Ağzımı bu kez kapalı tutayım derken çıkardığım abuk sabuk sesler artmıştı.

"Uyuyacaksan odaya geçseydin ya," dedi. Burası Ecevit'in uyuduğu yerdi sanırım. Belki de o görmediğim odada yatıyordu ama bence burasıydı. Koltuğu açması lazımdı yoksa burası onun bedenine dar gelirdi. Onu yatağından etmiştim.

"Uyumadım ki."

"Estağfurullah."

"Şekerleme yaptım," dedim gözlerine bakarak. Belki bir emare görürüm diye ama hatırlamıyordu elbette. Unutmuştu. "Sen şekerleme yapar mısın?" diye sordum.

"Yapmam," dedi. Halbuki küçükken en hevesli olan hep oydu. "Yeterince uyudum zaten," dedi o. O boş bakışlarım doldu, anlam kazandı. Anladım ne demek istediğini. Ne gözlerinden kaçabildim ne de gözlerine bakabildim. Yumdum yine. İç çektim. *Ecevit'in şekerlemelerini almış, ona kötü uykular bırakmıştık. Kötü, savunma kazandığı çirkin uykular... Ecevit. Ah Ecevit. Benim güzel oyun arkadaşım.*

"Üç saat sonra çıkacağız," dedi Ecevit. "Uyuma tekrar." Gözlerine bakmaya utandım, mecbur kapattım gözlerimi diyemedim. "Odaya kıyafetleri koydum, kalk bir dene istersen. En küçük bedeni getirdim. Olur sanıyorum."

Başımı salladım.

"Gireceğimiz kimlikler de gelecek. Üstünde ismimiz ve fotoğrafımız olacak."

"Fotoğrafımı bulabildin mi?" diye sordum. Benden herhangi bir fotoğraf istememişti.

"İşin en kolay kısmıydı," dedi ama o. Doğru söylüyordu. Kısa bir Firuze Akın aramasından sonra fotoğrafımı bulmaktan kolay ne vardı? Gözlerim orta sehpada gezindi. Uyumadan önce yediğim muzun tatlığı damağımdaydı. Tabak ve bardak yoktu. "Niye kaldırdın ki? Ben kalkınca kaldıracaktım," dedim sehpayı işaret ederek. Kızmış mıydı? Yiyip içip ortalıkla bıraktığımdan şikâyet etmiş miydi?

"Önemi yok," dedi elindeki kağıtlara dönerken. Dizinin üzerindeki çay dökülür diye hiç korkmuyor muydu?

"Bir tane muz yedim," diye açıkladım.

Kağıtlardan gözünü çekmeden, "Afiyet olsun," dedi yalnızca.

"Acıkırsan ye dediğin için yedim."

Cevap vermedi. Önemsediği bir şey değildi muhtemelen ama ben konuşmaya devam etmek istedim. "İstersen sana muz alabilirim."

"İstemiyorum Firuze."

"Kızdın mı?"

"Konuşmak için konuşuyorsunuz, farkındayım," dedi hiç tereddüt etmeden. Yakalanmıştım. Tamamen amacım buydu. Ecevit'le konuşmak. Onun benimle sohbet etmesi ya da.

"Sana da iyilik yaramıyor," diye burun kıvırdım. Haklı olması bunu dillendireceğim anlamına gelmezdi. Kağıtlara bakıyordu hâlâ. Okuyamadığını biliyordum. Gözleri hep aynı yeri takip ediyordu. Onun dikkatini dağıtan şeyleri yok etmeye kalksak ben ortadan kalkacaktım. "Gece bu koltukta mı uyuyorsun?"

Yine bakmadı ama "Evet," dedi. Demek ki o odada kalmıyordu. Belki de sahiden kilerdi.

"Ama bu koltuk sana dar olur. Ben sığdım ama sen kocamansın. Açılıyor mu bu?"

Ben konuştukça kaşları çatılıyordu ve sinesi şişip şişip iniyordu. "Evet," diye yeniledi.

"Yine rahat olmuyordur bence. Boyun benden uzun," Bacaklarından başladım ve Ecevit'i süzdüm. "Uzun," diye tatmin olmuş sesle konuştum. "Benim boyuma göre. Nasıl yatıyorsun burada?"

Ecevit kağıtları yanındaki boşluğa çarparak bıraktı ve başını geriye attı. "Allah'ım hesap soruyor," dedi sinirli bir sesle. Kaşlarımı çattım onun gibi ve ondan önce davrandım. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim," diye tamamladım cümlesini. Başını geriye atmıştı, ondan rol çaldım diye iyice kızdı ve başını kaldırdı, çayını da altlığından tutup kağıtların yanına koydu. Gözlerimin içine baktı.

Aynı anda konuştuk.

"Hep aynı cümleyi tekrar ediyorsun."

"Senin derdin ne?"

Biz küçükken de bazen Ecevit'in hiç anlamadığı, durup dururken gibi gözüken çıkıntılarım vardı. Kabul biraz huysuz bir çocuktum, yeri gelince kavgacı, biraz alıngan, duygusal, kuyruğu hep dik, açık sözlü ve bakışlarımla bile bazen çok sevimli bulunan bazen sinir bozucu bulunan bir çocuk... Babamın çevresiyle oturduğumuz büyük ve mühim masalarda hoşuma gitmeyen bir şey duyunca çocuk aklımla laf yetiştirirdim. Bana gülerlerdi, sinir olup Ecevit'e anlatırdım. Beni teselli ederdi. Onlar sana gülmüyorlar, derdi. Yüzüme dokunurdu, sen söylerken komik komik hareketler yapmışsındır ona gülüyorlardır derdi. Jest ve mimiklerimden bahsettiğini büyüyünce anlamıştım. Yani bana gülüyorlardı.

"Derdim yok, gece ben burada uyuyayım sen içeride yat."

"Allah'ım sen bana sabır ver," dedi başını eğerken. "Sen iyileştin galiba," dediği an o içimde boynunu uzatmış, bale yapar gibi parmak uçlarına

yükselmiş, çenesi dik ve haylazlık peşinde olan Firuze hızla kaçacak delik aradı ve beni yarattığı sorunla baş başa bıraktı. Korktum biraz. Daha dikişlerim alınmamıştı. İyileşmemiştim. Nereden çıkarmıştı bunu?

Başımı iki yana salladım ve "İyileşmedim," diye sızlandım. Üzerimdeki pikeyi tamamen attım üstümden ve katladım. "Daha dikişlerim duruyor. Ben gidip kıyafetleri deneyeyim," dedim ve hızlı hızlı odaya kaçtım. Ecevit açık yeşil renkte alt üst bir üniforma bırakmıştı yatağa. Üzerimi çıkardım ve hemen giydim onları. Pantolonun beli biraz bol geldi ama ipi vardı. Sıkarsam olurdu. Üst kısmı bol olsa da sorun yoktu. Daha iyiydi. Belki içime başka bir şey daha giyerdim üşümemek için. Kıyafetleri geri çıkardım ve katlayıp köşeye koydum. Çıktım odadan.

"Oldu mu?"

"Biraz bol oldu ama ipini sıkacağım."

"Bol mu oldu?" diye sordu kafasını geriye atıp bana bakarken.

"Çok değil. Bir beden kadar. İpi sıkarsam hallolur. Oldu oldu." Önünden geçip koltuğa oturana kadar beni izledi. Günün bu saatlerinde uyumak ve uyanmak insan beynini sulandırıyordu. Ben boşluğu sanırım Ecevit de beni izledi. Sonra nasıl oldu bilmem, ki bu da benim yirmi beş yıllık hayatımda içime ilk kez düşen bir sıkıntıydı, adeta iç çektim ve sordum.

"Akşama ne yemek yapacağız?"

Sıkıntım öyle derinden ve sağlamdı ki, bu cümle hayatında bir kez bile akşam yemeği derdine düşmemiş Firuze'den değil de yirmi yıllık ev hanımından döküldü sanki. Öylesine sahici bir tepkiydi ki bu gerçekten birbirimize akşam yemeğini düşünerek baktık. "Düşünmedim," dedi Ecevit. Dudaklarını aşağı doğru büktü. Ona baktım ve ben de aynısını yaptım. Ben de düşünmemiştim.

"Sandviç mi yapsak?"

"Öğrenci evi mi burası?"

Başımı salladım bir kez ve mutfağa baktım. Madem beğenmiyordu fikrimi kendisi bulabilirdi. Ben en iyi sandviç yapmayı bilirdim çünkü. Evde pek mutfağa girmezdim, atölyemde de en çok onu hazırlardım. Ecevit yerinden kalktı ve mutfağa geçti. Dolaptan tam olarak ne çıkardı göremedim ama sanırım tavuk yapacaktı. Orta sehpanın üzerinde bilgisayar vardı. Aldım kucağıma ve sesini tamamen kıstım. Arama kısmına pilav yapımı yazdım, ilk çıkan videoyu açtım. *Bire iki oran... Önce yağda şehriyeleri pişireceğim, sonra yıkadığım pirinci ekleyeceğim. Pirinci de kavurduktan sonra suyu ve tuzu ekleyeceğim... Kısık ateşte... Tamam... Sanırım yapabilirdim.*

Bilgisayardan sekmeyi kapattım ve ellerimi önümde birleştirdim. Şimdi işin en zor kısmına gelmiştik. Kalkıp Ecevit'in yanına gitme cesaretine erişmem lazımdı. Ellerim bacaklarımın arasında, dizlerimin arasına, koltuk kenarlarına... Her yere dokundu. Sanırım fırına atacaktı tavuğu sebzelerle. Pilavın da yetişmesi lazımdı. *Kalk Firuze. Oturma öyle. Çocuk gibi. Bir işin ucundan tut. Önüne bekleme her zaman. Kalk. En kötü kızar. Pilavımı yiyecek miydi? Nimeti çöpe atmaz. Mecbur yiyecek.* Bana olan nefreti ve bir yemeği ziyan etme düşüncesi yarışsa sanırım yemek kazanırdı. Ziyan etmezdi. Kalktım yerimden. O bir şey söylemeyene kadar, bir şey yapıyormuş gibi davranmayacaktım. Evet en iyisi buydu. Su ısıtıcıya aldım ve göz kararı su doldurduğumda ellerinin duraksadığını gördüm. Fişe takarken sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Pilav yapayım dedim ben de. Nerede pirincin?"

"Gerek yok sen otur ben yaparım," dedi sadece ve işine baktı. Pirincin yerini söylemedi. Kalbim çok hızlı atıyordu. Her ne kadar umursamaz gözüksem de bu işin sonu benim için başarısız olursa ne yapardım bilmiyordum. Mutfaktaki masanın altına girip ağlamak isteyecektim ama bir yetişkin gibi davranmak zorunda olduğumdan mecburen odaya gitmek zorunda kalacaktım.

"Yok ben yapayım. Olmaz böyle. Hep sen yapıyorsun ben yiyorum. Ben yaparım söyle nerede pirinç?"

"Firuze ben yaparım dedim," dedi, bıçağı tahtanın üzerine bıraktı ve ellerini de tezgâha yasladı bana baktı.

"Ben yapmak istiyorum."

"Elin sargıda ben yaparım."

"Pilav yapacağım, sargıdan bir şey olmaz ki," dedim. Gözlerine bakmaya çekiniyordum. Bana psikolojik baskı kurmasına izin vermeyecektim. Sadece pilav yapmak istiyorum. *İkiye bir ölçü... Önce şehriye.*

" Firuze geç otur diyorum."

"Pilav yapmak istiyorum," dedim. Bu ses tonunu eğer ki her şeyi bu kadar unutmasaydı hatırlayabilirdi ama hatırlamadı.

"Ben yapmanı istemiyorum," dedi açıkça ve niyetini belli etti. Elimin bir bahane olduğunu, dinlenmemin bir bahane olduğunu, sağlımın bir bahane olduğunu anlattı bana.

"Ama yumurta yaptım," desem de bunun gerçek anlamı, *ama yumurtayı yemiştin,* demekti. Makul talihi yenemeyişimin o sancısı girdi kalbime. *Ah Firuze. Ah Firuze. Ah.* Keşke hiç uyumasam, o muzu yemesem, o çayı içmesem ve bu sabah sağlığı bedenimde hiç hissetmeseydim. Kötü hissetmeye alışmış olmak, kendime yapabileceğim en iyi şeydi. Taktığım fişi geri çıkardım. "Neyse tamam, aç değildim zaten," dedim. Suyu aldım, lavabonun içine geri döktüm. Isıtıcıyı aldığım yere koydum ve tavır yaptığımı anlamasın diye mutfak masasına oturdum biraz. Böyle şahsi kırgınlıklar kesinlikle ben ve içimdekiyle alakalıydı. Ecevit'in bizimle alakası yoktu. Onu zorla çekemezdim. Az sabredip olgunluk kazanmış yetişkin gibi davranmalı öyle odaya gitmeliydim. Bacak bacak üstüne attım, bacağımı salladım sabırla. Bu yetişkinlik çok zordu ve ben yapamıyordum. Sahiden yapamıyordum ama. Ecevit'in sırtına bakarken, bacağımı sallarken ve içimden sayarken oyuna alınmayan bir çocuk gibi önce dudaklarım büzüldü, sonra gözlerim doldu. Hızla başımı pencereye çevirdim. Mızıkçılık mı yapıyordum, oyunu mu bozuyordum yoksa beni sevmiyorlar mıydı?

Beni sevmiyorlardı.

Neyse neydi, ben de zaten pilav yapmayı bilmiyordum. Kaça kaç ölçü olduğunu da unutmuştum. İki bardak pilava yarım bardak su muydu? Neyse neydi artık. Oyuna alınmamıştım zaten. Ne önemi vardı. *Of... Ne zordu bu yetişkinlik.* Kirpiklerimi sildim çaktırmadan. Oyuna alınmayan çocuk da sırtını dönünce ağlamaya başladı zaten. Bir de onu oyuna almayanların önünde mi ağlayıp duracaktı? "Ecevit ben biraz daha uyuyacağım," dedim ve kalktım yerimden. "Çıkmamıza yarım saat kala beni uyandır hazırlanayım olur mu? Aç değilim dediğim gibi. Lütfen uykumu bölme. Kaça kadar sürecek işimiz bilmiyoruz, uykum gelmesin."

Sesim titremedi. Oyuna alınan çocuk kadar büyük değildi gururum ama gursuz da değildim zaten.

"Firuze otur, yemek yiyeceğiz."

"Aç değilim dedim ya. Midem bulanır yersem. Benimle mi uğraşacağız. Sen beni yarım saat kal..."

"Firuze otur."

"Ecevit bana şahsi kararlarım üzerinden emir verme," dedim. Soluklandım. *Sakın sesin titremesin.* "Söz konusu Melike'yle alakalı bir şey değilse bana şahsi hayatım üzerinden emir verme. Uyumak istiyorum, uyuyorum. Yemek yemek istemiyorum, yemiyorum."

"Hayatında kaç kez pilav yaptın?" diye adeta bağırdı bana. Gözlerimi açtım. Biraz olsun kızgın gözükmek istiyordum.

"Konumuzla ne alakası var?" diye bu kez ben bağırdım. Konumuzun merkezi zaten pilav değil miydi? Boşalttığım su ısıtıcıyı geri doldurdu ve fişe taktı.

"Hayatında kaç kez pilav yaptın?"

"Ben pilav yapışımı mı sayıyorum? Sen iyi misin ya? Çok kez yaptım."

Sıfır kez yapmıştım.

Eğildi ve pirinci çıkardı aşağıdan. "Ecevit yapmayacağım," dedim. "Yapma dedin yapmayacağım. Uyuyacağım."

"Geç yap."

"Emir verme dedim Ecevit," Beni o kadar kızdırdı ki gidip kolunu ısırmak, karnını çimdiklemek istedim. Ama bunlar geçmişten kalmış birer alışkanlıktı. Yapamadım.

"Melike'yle ilgisi yoksa emir verme dedin."

"Pilavın Melike'yle ne alakası var Allah aşkına?" dedim hayretle. Açtığı fırının içine bıraktı tepsiyi.

"Evde bir lokma ekmek yok, bu havada da çıkıp almam," dedi. Kar yağıyordu. "Tavukla karnımız doymaz. Akşam işimiz var, Melike'yle alakalı. Aç aç gidemem, geç yap pilavı."

"Sen yap o zaman," dedim. Belki de yemeyecekti. Tamamen benim yiyip, bütün gece yanında aç aç dolaşmamam için yalan dolandı bunlar.

"Yapmayı bilsem yaparım zaten. Sana sormam bile," dedi oldukça net bir tavırla. *Biliyorum Ecevit. Biliyorum.* "Sen biliyorsan geç yap, bilmiyorsan da geç uyu. Aç değilsen peşinden koşamam çocuk gibi. Biliyor musun bilmiyor musun?"

"Biliyorum."

"Yapacak mısın yapmayacak mısın?"

O da günlerdir bana yemek hazırlıyordu. Yemeyecek olsam bile hazırlamam gerekmez miydi? Belki de gerekmezdi ama yine de kendimi borçlu hissediyordum. Bana birden fazla kez kahvaltı ve akşam yemeği hazırlamıştı. "Ekmek almayacak mısın?"

"Almayacağım," Elini yıkadı ve çay koydu kendine, salona doğru geçti. Bu tavuk pişene kadar mutfakta işinin bittiğine işaretti. "Git uyu git," dedi. "Ne ekmek ne pilav lazım bize."

Yüzüme bile bakmıyordu artık. Kaşlarım çatık orta yerde duruyordum tüm paspallığımla. Yapmamalıydım. Hayır yapmalıydım. O beni evine getirmişti. Bırakabilirdi. Mercimek çorbası yapmıştı. Yapmayabilirdi. Ben ona bunları yapmasa da Melike için yardım edecektim zaten. Normal değil miydi mutfağında yemek yapmamı istememesi? Suyun fokurdayışını duydum.

"Arpa şehriye var mı?"

"Pirinci çıkardığım çekmecede olması lazım."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve gidip önce ellerimi yıkadım. Bir daha ne zaman pilav yapacaktım ki zaten? Bir iki çekmece karıştırdım ve tencere buldum. Ocağın altını yaktım ve dolaptan sabah yediğimiz tereyağını çıkardım. Tencereye koydum. Üstüne de biraz sıvı yağ koydum. Ne kadar koymam gerektiğini de bilmiyordum. Yağ erirken, pilavı yıkadım birkaç kez. Nişastası akabildiği kadar aktı. Yağ köşelerden köpürmeye başlayınca arpa şehriye ekledim göz kararı. Her şeyi göz kararı yapıyordum. Ortaya ne çıkacak bilmiyordum. Arpa şehriyeler artık siyaha dönmeye başladığında telaşla iyi süzmediğim pirinci ekledim. Yağ hep etrafa sıçradı, hatta birkaç damla üstüme de geldi. Ses çıkarmamak için zor tuttum kendimi. Acele etmesem şehriyeler yanmasın diye suyu daha iyi süzmem gerektiğini akıl edebilirdim elbet ama öyle bir zamanım olmadı. Korkuyla ocağın altını kıstım. Birkaç saniye daha yağ kızgın halde tepki vermeye devam etti, sonra normalleşti. Kaşıkla karıştırdım hemen. Biraz daha geç eklesem yanacaktı arpa şehriyelerim. Pilavı da kavurduktan sonra suyu ekledim üzerine. Pek ölçemedim miktarını ama yeterdi sanırım. Tuzunu da ekledim ve kapağını kapattım. Ecevit'i göz ucuyla kontrol etmek istedim ama sanırım o da beni göz ucuyla kontrol etmek istedi. Göz göze geldiğimiz an ikimiz de gözlerimizi kaçırdık.

O rahattı tabi, tavuğu fırından pişiyordu. Ben pilavımın önünde oturdum. Pişmesini bekledim.

Diri kalmasından korktum biraz daha su ekledim. Sanırım bu pilavımı lapa yaptı. Ben zaten hep böyleydim. Elime yüzüme bulaştırır, güzel amaçlar uğruna mahvederdim güzel olacak her şeyi. İnanmamak için çok zorladım kendimi. Dinlenince tane tane olur diye üstüne peçete kapatıp beklettim de.

O sırada masayı kurdum. Sonra peçeteyi kaldırıp tekrardan kaldırdım. Tane tane dökülmedi pilavım. Bir şeyi de becerseydim, layığıyla yapsaydım, başarılı olsaydım... Anca çizmeyi bilirdim ben. Elime fırçadan başka ne düşerse beceriksiz olurdum. Bir daha denedim, kesinlikle tane tane dökülmedi pilavım.

Kaşığın ucuyla tadına baktım. Tuzu yerindeydi, bebek maması kıvamında da olmamıştı ama güzel de değildi işte. Ecevit'in ayaklandığını fark etmedim. Pilavımın başında ağıt yakmak üzereydim sanki. Söyleyip söylememek arasındaydım. Yalan söylemiştim. Çok kez yaptığımı iddia etmiştim. Ecevit fırını kapattı ve tavuk tepsisini çıkardı. Güzel bir koku yayıldı eve. Onun tavukları bu kadar güzel kokunca ben pilavımdan daha çok utandım. Ecevit iki servis tabağı çıkardı. Ben de lapa olduğu belli olmasın diye bir çorba kasesi. Onun içine koyup şekil verdim ki belli olmasın. Tavuklar but şeklindeydi. Bir tabağa koydu önce, sonra tepsinin içinde bir çatal ve bıçak yardımıyla yoldu. Diğer tabağa yolduğu tavuktan koydu. Geriye kalan kısmı da sebzelerle doldurdu.

Pilav tenceresini kapattım ve tabakları masaya koydum. Suratım adeta sirke satıyordu. Mutsuzluğum her halimden belliydi. Dolaptan ayran ve turşu da çıkardı. Çatal bıçak da yerleştirdi. Eğildim, kendi tabağıma üfledim soğusun diye. Belki de benim elimden yediği ilk ve son yemekti. Kötü yer edinecekti hafızasında. *Beceriksiz Firuze.*

Ecevit oturdu masaya, çatalımın ucuyla patatesi ezdim ve ağzıma aldım. Ecevit'e bakıyordum. O da tavukla başladı. Bir an önce pilavı yemesini bekliyordum. Sonra patatesinden de aldı. Biberinden de. Sonra yoğurttan da. Sonra suyundan da. Sonra turşudan da... Ağlamak istiyordum adeta. Görüntüsünden bile belliydi kötü olduğu. Çatalını bıraktı ve kaşığını aldı. Bir kaşık dolusu pilav aldı ağzına sıkıştırdı. Neredeyse gözlerimi kapatacak tepkisini bekleyecektim. Hiçbir şey söylemedi ama o. Biraz daha tavuk sıkıştırdı ağzına. Çatalını, bıçağını ve kaşığını çok hızlı değiştiriyordu göremiyordum. Ağzındakini yuttuktan sonra bir kaşık daha aldı pilav ve onu da ağzına koydu. Hiç öyle kaşığın ucuyla da almıyordu.

Göz göze geldiğimizde, sol gözünü kırptı ve başını salladı. "Ne oldu? Pilav kaşıkla yenmez mi diyeceksin?" Başımı iki yana salladım. "Söyle söyle çekinme. Sosyete demeyeceğim."

"Pilav lapa oldu," diye kendim itiraf ettim. Ecevit pilava baktı ve çatalın ucuyla biraz dağıttı.

"İyi işte, ne istiyorsun daha?"

"Lapa olmamış mı?"

"Firuze bana tane tane pilav borcun mu vardı?" diye sordu ve adeta beynimde bozuk bir floresanı yaktı. Benim kimseye tane tane bir pilav borcum yoktu. Doğru söylüyordu. "Pilav işte. Yeniyor mu yeniyor. Nimet bu kadar kurcalanmaz. Ye hadi ye, dikişin var zaten tane pilavı ne yapacaksın?" dedi ve yemeğine devam etti. Ben de tabağıma baktım. Üzerime bir yük gibi binen, göğsümü daraltan pilava baktım. Pilavdı işte. Dümdüz bir pilav. Göğsüme hiç mi yazık değildi? Doğru söylüyordu. Yeniyordu işte. Çatalıma aldım pilavımdan. Yedim. Olmuştu işte. İki dakika fazla pişirdiğim için kendimi üzmeye ne hakkım vardı? Pilavım güzelleşmeye başladı önümde. Ecevit bir tabak daha yedi, bana bir tabak yetti.

Hem ben lapa pilav yapmamıştım ki, dikişli ağzım için biraz yumuşak bir pilav yapmıştım.

***

Temizlik formasının altına beyaz spor ayakkabılarımı giymiş, adliyeye giderken aldığım leopar desenli gözlüklerimi almış, siyah body üstü üniformanın altına giymiştim ve saçlarım at kuyruğuydu. Perçemleri sıkı at kuyruğumdan çıkarmış, yüzüme doğru dökümlü şekilde bırakmıştım. Yine yüzümde yoğun bir makyaj vardı. Mat ruju sürmeden dudaklarımı çerçevelemiştim. Gözlükleri de takınca Firuze Akın'a pek benzediğim söylenemezdi. Ecevit'le sessizce arabanın içinde giderken yavaşça köşeye doğru çekti ve kemerini çözdü.

"Kartları alacağım, sen arabadan inme. Bakalım bu gece adımız neymiş," diyerek aracı terk etti. Yollar kötü durumdaydı, kar pek yağmıyordu ama yerler buzluydu. Her şeye rağmen sokaktaki eylemler devam ediyordu. Bir yolu kullanmamıza izin verilmemişti, polisler tarafından geri döndürülmüştük. Anladığım kadarıyla insanların bazı yerlerde

toplanmamaları için o yerlere çıkan yollar toplu olarak kapatılmıştı. Yer yer reklam panolarında babamın asılı olduğu resimler yırtılmıştı. Bülent ne durumdaydı bilmiyordum. Babam ne durumdaydı onu da bilmiyordum. Siyasetin tam ortasına doğmuştum ama ülkeden bihaberdim. Sadece işlerin Akın ailesi için de, halk için de hiç iyiye gitmediğini farkındaydım. Babam en son Bülent'in müdahale etmeyecek miyiz sorusana büyük bir sabırla cevap vermişti. Bu sabrının altında bir mağduriyet beklediğini farkındaydım. İnsanların zıvanadan çıkmasını bekliyordu. Öyle karşılık verecek sonrasında en azından kendi seçmeni *için mecbur bırakılmaz adam* olacaktı.

Babamın bunca rezillikten sonra istifa etmesi gerekiyordu ama onun şimdi bu krizi fırsata çevirmek için dört döndüğünü tahmin edebiliyordum. Babamın enseme çöküp, beni buradan almamasının tek sebebi de bu krizin fırsata çevrilmeyecek kadar zorlu olmasıydı. Yakın tarihte adaylığı açıklanacağını ben de gazetelerden okuyordum, babama dönüp doğru mu dememiştim ama muhtemelen doğruydu. Bülent bu yükselişe öylesine bir darbe vurmuştu ki, babam bu krizi fırsata çeviremezse Bülent'i mahvederdi.

Babam çocuklarını severdi ama kariyerini daha çok severdi. Gerçi Bülent zerre sevilmeyi hak etmezdi zaten.

Ecevit bir sigara yaktı ve beklemeye başladı. Sigaranın yarısına varınca bir adam bize doğru geldi. Çok tekin bir tip olmadığı camın ardından da seçilebiliyordu. Ecevit'e kahverengi bir zarf uzattı. Kısa bir konuşma geçti aralarında. Dudak okuyamıyordum. İkisinin de yan profilini görebiliyordum. Sonra el sıkıştılar adam Ecevit'in yanından ayrıldı ve sigarasını iki dudağının arasında yatay şekilde sabit tuttu. Dudaklarının arasında sigaranın kalınlığı kadar boşluk vardı. Kahverengi zarfa elini soktu ve çıkardı. İki tane kart olmalıydı avucundaki. İlk karta baktı. Dudağı hafifçe kıvrılır gibi oldu ve ikinci karta geçti hızla. O kartta ne gördü bilmiyorum ama varla yok arasında yön değiştiren dudak kıvrımının nasıl yok olduğunu izledim. Elindeki öncekiyle aynı formattaydı ama sanki başka bir şey görmüştü. Ben de görmesem emin olacaktım.

Dudaklarının arasındaki sigarayı parmaklarının arasına alıp çekti ve dumanı çok sonra bıraktı. Aynı karta bakıyordu. Sırtını döndü bana, arabaya yaslandığında daha fazla beklemedim ve indim arabadan. "Neymiş bu

geceki isimlerimiz?" diye sordum merakla. Konuştukça nefesim soğukta buharlaşıyordu. "İşin kolay, bana adımla sesleneceksin," dedi ve kendisine ait olan kartı gösterdi.

Ali yazıyordu üstünde.

Bu yüzden gülmüş olacaktı. "Sen bana ne diye sesleneceksin?" diye sordum. Sigarasının bir nefeslik ömrü kalmıştı. Bana yanıt vermedi. Kart da avucundaydı kaldırıp göstermedi. Ne zamanki ben eline uzanıp kartımı aldım Ecevit de sigarayı öldürdü, dumanı ciğerinde topladı ve doğruldu. Kart benim avucuma düştü ve ismi okudum.

Leyla yazıyordu üstünde.

Kirpiklerim titredi ve dilim tutuldu kaldı. O sigara içişi anlam kazandı ve son duman benim de içimi dağladı. Ecevit arabaya geri bindi. Ben hâlâ kimliğe bakıyordum. Annesini ve babasını benden sakınıyordu. Annesini ve babasını Akın olan herhangi birinden sakınıyordu. Babasından da, özellikle annesinden de bahsetmemi istemiyordu. En son Elmadağ'a giderken annesini anımsadığımı fark edince bile adeta *haddini bil* demişti. Hatırlıyordum. Şimdiyse Leyla ismi ellerimdeydi. Ne kötüydü ne kalp kırıcıydı. Ecevit'e kader hâlâ hiç iyi davranmıyordu. Arabayı çalıştırdığında ancak gidip bindim. Kemerimi bağladım ve "Sen bana bakar mısın de, ben sana bakarım," dedim bana Leyla demesine gerek olmadığını belirterek. Gözüm de kulağım da Ecevit'te olacaktı zaten. Cevap vermedi. Sürdü arabayı. Adliyeden iki sokak ötede bıraktık. Sanırım bu arabadan inmemiz biraz şüphe çekerdi.

İkimiz de sessizce yolu tamamladık. Hava ciğer deşecek kadar soğuktu. Adliyeye girdik, bir kez en dış kapıdaki güvenliğe gösterdik kartları. O pek kurcalamadı, içerideki adam iyice baktı. Resmimize kadar. Bir iki soru sordu. Ecevit diğer adliyeden geldiğimizi, personel eksiği olduğundan bahsetti. Bizi x-ray cihazından geçirirken diğer çalışanlar da gelmeye başlamıştı. Güvenlik onları tanıyordu, selamlaştılar, formalite icabı bile kartlarına bakmadı. Kalabalık bir gruptu, aralarından yaşça büyük- tahminimce ellilerinde olan bir adam- bize baktı ve "Selamın aleyküm," dedi.

İkimiz de "Aleyküm selam," diye yanıt verdik. "Yeni iki kişi gelecek dediler. Siz misiniz?"

Ecevit başını salladı ve "Biziz. Ali ben," dedi adama eline uzatırken. Tanıştılar, Şerif'ti adı. Kadın erkek karışık bir gruptu. Bazıları geçerken bana selam veriyordu bazıları da bakıp geçiyordu. Biz de Ecevit'le peşlerine takıldık. Her katın temizlik çizelgesi vardı ve orada görev dağılımları yazıyordu. Her yer her gün temizlenmezken, bazı yerler günde iki kez temizleniyordu. İnsanların peşine takıla takıla bir şeyler yapmaya çalıştık. Zemin kattaydık biz. Çizelgeye göre şu an temizlediğimiz yer bitince ben ve Ecevit sözde sonraki göre yerimize geçecektik. O vakte kadar temizlik yapmak zorundaydık. Nöbetçi savcı vardı anladığım kadarıyla adliyede. Birkaç memur ve güvenlik daha. Zemin katta dört kişiydik. Ben ve Ecevit. Bir tane abla ve Şerif abi.

Birtakım sıvılarla, isimleri kod gibiydi, temizlik suları hazırladık. Görev dağılımı yaptık. Gerçi ben bana neresi teklif edilirse kabul ettim. "Kaç yıldır bu işi yapıyorsun?" diye sordu Ecevit'e. Adliye bomboştu. Yüksek sesle konuşabiliyordu rahatlıkla.

"İki," diye yanıt verdi Ecevit. "Sen?" diye sordu bu kez.

"Senin yaşlarından beri."

"Başlamadan bir sigara çay yapalım da öyle başlayalım," dedi adam. Ecevit'le göz göze geldik. Bunu yapmamıza gerek yoktu sanki. Bir an önce temizleyip ek binaya geçmek istiyorduk.

"Önce bitirseydik," diye yokladı adamı ama adam gitti ve karton bardak çıkardı. "İş bekler, eninde sonunda yapılacak. Fatma, çay içiyorsun değil mi?"

"İçerim içerim," dedi kadın. Suya batırdığı paspası kuvvetle büyük bir yere sıkıştırdı ve üstten bastırdı. Kocamandı. Benim onu bastırmaya gücüm yetmezdi. "Sen kızım?" diye sordu bana. Ecevit'le göz göze geldim. Gözleriyle onay verdiğinde "Olur," dedim. Hazırladığımız malzemeleri düzgün bir yere bırakırken elimize tutuşturulan çaylarla adliye kapısına

doğru ilerlemeye başladık. "Keşke kabul etmeseydik," diye fısıldadım Ecevit'e doğru.

"Uyum sağla," dedi yalnızca. Çıktık kapı önüne, bir güvenlik de yanımıza geldi. Ecevit sigarasını çıkardı ve ben hariç herkese tek tek uzattı. Kadın "Sen içmiyor musun?" diye sordu sigarasını yakarken.

"Kullanmıyorum," dedim. Gerçi ikram da edilmemişti zaten.

"İçeri geç istersen üşürsün böyle," dedi bu kez. Her ne kadar annemden daha yaşlı gözükse de annemden büyük olmadığını görebiliyordum. Saçlarını kahverengiye boyamıştı ama dipleri açık kalmıştı sanırım biraz, beyazlar tam kapanmamıştı. Ya da tamamen ışık yanılsamasıydı. Yanımızda bizim yaşlarımızda genç de bir güvenlik vardı. Bana baktı, "Ceketim var benim şurada vereyim mi?" diye sordu. Herkes birbiriyle arkadaştı sanırım burada.

"Teşekkür ederim ama hiç gerek yok. Çok sağ ol yine de," dedim nazikçe. Çayımın üzerinden duman yükseliyordu, içmeye devam edemiyordum. Stres bedenimde olunca üşüdüğümü de hissedemiyordum. Gözlüklerim takılıydı. Kadın "Sen kaç yıldır çalışıyorsun?" diye sordu.

"Benim daha yeni birkaç ay oldu," diye salladım. Bu benim bir şeyler bilmeyişimi normalleştirirdi. "Parmağın boş, bekar mısın?" diye sordu bu kez kadın. Öylesine alelade soruyordu ki bunları, rahatsız etmedi beni. Sigarasına muhabbet arıyordu sadece.

"Evet bekarım."

"En iyisi, evlenip ne yapacaksın? Erkeğin derdi mi biter?" dedi. Ortamda Ecevit hariç herkes güldü. Bizim pek gülecek halimiz yoktu.

"Siz evli misiniz?" diye sordum.

"Vurdum tekmeyi geçen sene. Evli değilim," dedi omuz silkerek. Sigarayı öylesine içiyordu ki canım çekmişti adeta. Saçı aşağıdan topluydu. Yüzünde kırışıklıklar vardı ve göz altları biraz fazla mordu. Muhtemelen güneş kremi sürmediği için yer yer lekeler kalmıştı yüzünde.

"Nedense evlilikte başarısız olan da biz gençleri evlilikten soğutmaya çalışıyor," dedi yanımdaki güvenlik. Bir şey demedim.

Şerif, "Mektep yok mu mektep?" diye sordu.

"İlkokulu terk," dedi Ecevit. Eğitimini nereye kadar sürdürmüştü, açıktan okumuş muydu, bu cevabı ne kadar doğruydu bilmiyordum ama karşısındaki adam güldü. "Torpilin gözünü seveyim," dedi. "Bize iki paspas attıracaklar diye lise diploması aldırmışlardı dışarıdan," dedi. Adam bizi torpilli bile sandı. "Sen?" diye soruldu bu kez.

"Ben lise mezunuyum," dedim torpilli sanılmayayım diye.

"Memleket nere?"

"Ankara," dedik aynı anda. Güvenlik ve kadın, sigaraları bitince titreye titreye ayrıldılar yanımızda. Adamla yan yana kaldık. Ben de üşümeye başlamıştım. Ecevit üşümüyor muydu? Paçasına yapışıp onu dürtmemek için çok zor tutuyordum kendimi.

"Merkezden misin?" diye sordu. Ecevit başını iki yana salladı.

"Büyükler köyden. Ben merkezde büyüdüm," Adamda taşlar yerine oturdu sanırım, gür ve yer yer beyazlamış kaşları çatıldı ve mırıldandı.

"Anladım, anne baba çocuk okusun da büyük adam olsun diye bıraktı toprağını geldi şehre demek. Meslekleri neydi?"

"Dedem çiftçiydi benim, babam da yanında çalışıyordu. Evlenince şehre gelmişler. İşçiydi babam."

Ecevit'in dedesinin çiftçi olduğunu anımsıyordum. Biz yazlığa giderken onlar köye giderlerdi. Ecevit orada dedesinin tarlasında çalışıyordu. Bana da gelirken yanılmıyorsam eğer armut toplar getirirdi. "Cumhuriyet ne yüce şey," dedi adam Ecevit'e bakarken. "Köydeki çiftçinin torunu da öğretmen, savcı olsun diye fırsat sunuyor. Baksana. Bırakmış da gelmiş baban. Göndermiş seni okula. Yaşa cumhuriyet. Yaşa," diye konuştu. Coşkulandı

sesi. Hoşuna gitti böylesi. Bir köyden şehre hikayesi onu böyle motive etti. "Sen niye okumadın be evladım?"

Ecevit'e baktım. Gözlerinde derin bir çukur oluştu adeta. Kaçırdı bakışlarını, adliyenin bahçesine baktı. İç çekti, adam devam etti. "Buraya cübbenle gelmek varken, ne diye benim gibi geldin bu genç yaşında? Hadi bizde baba yoktu." Kalbinin nasıl büyüdüğünü anlıyordum kederden. Koca bir devlet gibi, cumhuriyet gibi... Ecevit bu ülkenin yetim ve öksüz çocuğuydu. Belki de kırgındı. Bu ülkeye de bu vatana da. Onu kimsesiz bıraktıklarını hissediyordu belki. Hiçbir şey söylemedi adama. Dudaklarını kapattı. Yutkundu.

"Nasip olmadı," dedi bir zaman sonra güçsüz bir sesle.

"Baban yaşıyor mu?" diye sordu adam bu kez.

"Yok, vefat etti ben on bir on iki yaşındayken," Bu, *bende de baba yok* demenin başka bir haliydi. Adamın yüzüne gelip geçici bir keder çöktü. Elini Ecevit'in koluna koydu. Sıvazladı.

"Kusuruma bakma."

"Ne kusuru. Haklısın," dedi yalnızca. Hangi konuda hak biçti adama hiç anlamadım. Adam sigarasını söndürdü ve "Hadi geçelim," dedi. Ecevit bir sigara daha çıkardı. "Bana bir sigara daha müsaade eder misin?" diye sordu. Adam başını salladı, geçti gitti yanımızdan.

"Geç Firuze, geliyorum," dese de geçmedim. Bir adım önüme çıktı, çökmüş omuzlarına baktım. Ağzımı açmadım. *Cumhuriyet bilhassa kimsesizlerin kimsesidir,* demişti ya Atatürk, öyle bir his ki içimden Ecevit'in sitem ettiğini söylüyordu. Beni kimsesiz bıraktı ama diyordu. Bir çiftçinin torununu, bu şehirde avukat yapabilirdi ama benim babam gibi hainler bu dünyada var oldukça, Cumhuriyet'e gölge olacaklardı. Belki uzun vadede kazanamayacaklardı ama ellerine aldıkları insanları yok edeceklerdi. O çocukları kimsesiz kaldıkları an, ellerindeki kana bulaştıracaklardı.

Yeniden iç çekti, başını gökyüzüne kaldırdı.

Ona izin verdim, musallat olmadım. Arkada onu bekledim. Üç dakika kadar durdu olduğu yerde. Sonra döndü arkasını ve beni gördü. Niye gitmedin demedi. Yürüdü gitti yanımdan, peşinden gittim. Saçlarını okşamak isterdim Ecevit'in. Kimse de başka bir şey konuşmadı. Herkes işini yaptı. O paspasa gücümün yetmediği yerde Ecevit'i çağırdım. Sıktı benim yerime kuvvetle.

Kendimize ait alanı, en azından ben pek de temiz olmayacak şekilde, bitirdik. Ecevit elindeki çizelgeyi gösterdi. "Biz ek binaya gidiyoruz," dedi. Ecevit'in yanında bittim hemen. Hiç bilmediğim bir yeri temizlemek çok sıkıcıydı. Üstelik ayrı yerleri temizliyorduk, yanımızda Ecevit bile yoktu. Ecevit eline birkaç malzeme aldı, öyle yürümeye başladık.

"Kapısında güvenlik vardır," dedim.

"Muhtemelen."

"İçeride de güvenlik kamerası olmalı."

"Muhtemelen."

"Ne yapacağız?" dediğimde elindeki spreyi havaya doğru sıktı ve "İlk güvenlik kamerasını temizleyeceğiz," dedi. "Hatta bakarsın üzerinde bezi de unuturuz." Adliyenin arka kapısından çıktık ve aynı bahçenin içinde ama az ileride olan eski bir binaya yürüdük. Binanın önünde beyaz bir güvenlik kulübesi vardı. İçindeki karartı güvenlik olmalıydı. Bizim geldiğimizi görünce ayaklandı ama çıkmadı olduğu yerden. Buradaki tüm güvenlikler silahlıydı. Önündeki küçük camı açtı.

"İçerisi temizlenecek," dedi Ecevit ve çizelgeyi gösterdi. Genç adam oldukça kibirli bir şekilde Ecevit'e baktı. "Ali sen misin?" diye sordu.

"Benim."

"Bakayım kartına."

Zaten halihazırda girişti göstermiştik, gerek var mıydı emin değildim. Ecevit cebinden kartını çıkardığında güvenlik beni de gördü. Göz göze

geldik ve bir süre bakıştık. Sonra kâğıda baktı. "Leyla Hanım mı?" diye sordu bu kez oldukça nazik bir sesle. Sanki az önceki kibir ondan çıkmamıştı.

"Evet,"

"Siz geçebilirsiniz Leyla Hanım," dedi adam. Ecevit kartını uzattı iki parmağının arasında, ben de onu bekledim. "İyi sen de geç," dedi aynı kibirli ses. "Ne kadar sürer işiniz?" dedi ve anahtarı bana uzattı. Aldım ve alırken ellerimiz haddinden fazla temas etti birbirine. Hemen çektim elimi.

"Bilmem," dedi Ecevit. "Sen süre tut istersen. Bir bak bakalım ne kadar sürecek. Haber edersin." Alay mı ediyordu? Hiç beklemeden yanından geçip gittiğinde peşine düştüm. Ağzının içinde küfrettiğini duydum. Koluna dokundum hızla.

"Saçmalama. Silahlı güvenlik. Bırak boş ver." Ecevit'e ve bana gösterdiği tavır arasında dağlar kadar fark vardı kabul ama yapacak bir şey yoktu. İşimizi halledip hemen çıkacaktık.

"Silahını sikerim onun."

Diğer küfürleri ağzının içinde edince çok etki etmedi üstümde ama böyle destursuzca yüzüme bakarak söyleyince utandım. "Ecevit..." dedim hayretle. Sanki on yaşındaki Ecevit'ten küfür duyuyordum. Ve yedi yaşındaki Firuze elini ağzına örterek Ecevit'i kınım kınım kınıyor, ayıplıyordu.

"Ne Ecevit? Bir tane geçireceğim ağzına iki ay pipetle beslenecek. Silahlıymış. Siksinler onun silahını."

Kapıyı açtım ve geçmemi bekledi. Ben önden geçtim, Ecevit peşimden geldi ve ışıkları o açtı. Epey tozlu bir yerdi. Sanırım bir süredir de temizlenmiyordu. "İlk beş dakika temizliyormuş gibi yapalım ortalığı. Aniden giren olur," dedim. "Hem bu sayede ortalığı da gözlemleriz. Kamera görebiliyor musun?"

"Gördüm bile," dedi Ecevit ve raflara baktı. "Yazıcı da var. Harika," dedi sahte bir keyifle makineye bakarak. Eski tip bir makineydi. Umarım çalıştırabilirdik. Dediğim gibi yaptık ve dediğim de oldu. Biz ortalığı temizliyorken içinde bulunduğumuz kapı aralandı. "Leyla Hanım," dedi kapıdaki güvenlik. Uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Omuzları geniş, spora gittiği giydiği üniformanın altından kendini belli ediyordu. Üstünde gri bir kazak, altında siyah bir alt ve siyah botlar vardı. Belindeki silaha yakın bir yere koydu elini. Göz göze geldik adamla.

"Buyurun?" dedim.

"Çay demledim, isterseniz bir bardak ikram edeyim."

Ben kendi içimde aynalara küssem de çoğu zaman katıldığım davetlerde, akşam yemeklerinde ya da benzeri çoğu etkinlikle beğeniyle karşılandığımı bilirdim. Muhakkak bekar bir erkeğin kendisi ya da annesi bana ilgiyle yaklaşır, ağzımı yoklardı. Bazen hiç beklemediğim bir anda hatta ellerim bazı genç erkeklerin avucuna düşer, bir dans pistinin ortasına bile çekilirdim. Şatafatlı salonların, büyük gümüş aydınlatmalarının altında, herkes içindeki fesattan uzak gülümserdi birbirine. İnsanlar bana ne kadar nahifliğimden etkilenip yaklaşsa da annemin deyişiyle nemrut bir suratım vardı. İstemeden ailemin zoruyla katıldığım o davetlerde güler yüzlü olduğum söylenemezdi. İnsanları içimde derin bir öfkeyle izlerdim ama bu öfke aslında kendime karşı olurdu. Oralarda bulunmak bana Akın olduğumu daha çok hissettirirdi. Diğer bir taraftan insanların beğenisini de Akın oluşuma yorardım. Muhtemelen gelecekte bu ülkenin yönetimini tamamen eline alacak bir adamın en büyük kızı olmak, itibar camiada her şeydi, onlar için kaçırılmayacak bir fırsattı. Onlar Firuze Akın'ın eşi değil, Atilla Akın'ın damadı olmak için savaşırdı bana göre. Böylesine bir ortam da insanların bana olan beğenisini samimi bulmazdım. Aynalarla da küsmüşken hepsi burnu uzamış yalancılar gibi gelirdi bana.

Annem yalvarırdı bana. Biraz gülümse Firuze derdi. O suratımı yumuşatmak için bir kez kaşlarıma bile müdahale etmişti. Kaşlarım saçlarımdan biraz daha koyuydu ve yüzümdeki ifadeyi biraz daha sertleştirirdi. Ben beğenirdim aslında o keskin hallerini ama annem *kaş rengini saçın kadar açsak yüz ifaden yumuşar mı*, demişti. Anne demiştim ben yumuşak durmak istemiyorum... Bazen, ki bu çok nadirdi, benimle

ilgilenen birini o da beğenirdi. İlgimi çekmeye çalışırdı. Onu bir daha gelmemek üzere tehdit ettiğimde saçlarımı okşardı. *Tamam kızma, benim en büyük hayalim âşık olduğun biriyle evlenmen. Yanına yakışır biri olması ikinci büyük hayalim. Sen yeter ki âşık ol, gözlerinin içi parlasın.* Öylesine boş bakışlarla izlerdim ki onu ürperirdi. Bana sarılmak isterdi. Bir ölüye baktığını hissettirirdim ona. Annemin beni aşkın kurtaracağına inanması ne komikti... Allah'ım ne komik bir hayaldi!

Velhasıl kelam bu ortamlar dışında da insan içine karışmadığım için dışarıda karşı cins beni beğenir mi bilmiyordum. Ben hâlâ aynalara küstüm. Lakin şimdi karşımdaki güvenliğin bu tavrını seçebiliyordum. O koca salonlarda, otellerde olduğu gibi somurtmamalıydım. Yabani gibi kalmamalıydım. "Çok teşekkür ederim, çok incesiniz ama bir an önce bitirmemiz lazım."

"İş yapılır ya," dedi adam rahat bir tavırla. Tekrar bir şeyler söyleyecekken Ecevit'in kaba saba sesini duydum. "Leyla Hanım'ın işi var," diye müdahale etti ters bir sesle. "İş de bekletilirse yapılmaz. Bizi bölme de temizleyelim artık şurayı."

Adam, Ecevit'e öyle küçümseyici bir bakış attı ki ben kendimi kötü hissettim. Üzerindeki üniformanın rengi farklı diye mi yoksa belinde silah var diye mi kendini üstün görüyordu? Ast üst ilişkisi her yerdeydi ve mide bulandırıcıydı. "Sana gel de çay iç demedim zaten."

"Teşekkür ederim tekrardan ama haklı," dedim hızla. Ecevit'le münakaşaya girsinler istemiyordum. Ecevit'i yanımdan alır başkasını koyarlarsa engelleyemezdik. "İşim erken biterse gelip içeriz. Biz şimdi temizleyelim."

Adam reddedildiğini tam olarak anlamadı ama yine de geri adım attı. "Mutlaka bekliyorum," dedi ve çıktı odadan. Hiçbir şey söylemeden işime devam edecektim ama Ecevit yine küfretti. Ağzını kapatmak istiyordum. Yirmi beş yaşındaki Firuze, iki tane erkeğin olduğu evde sık sık küfür duyuyordu ama yedi yaşındaki Firuze, Ecevit'in küfürlerini de duyuyordu. Biraz utanıyordu.

"Domuz gibi herife incesin dedin. Senin hacim algını seveyim," dedi. Ben o anlamda mı incesin demiştim yahu? Kaşlarım çatık baktım ona. Normalde

ağzına geleni söyleyeceği adama tahammül etmek zorundaydı, adeta küçümseyici bakışlara maruz kalıyordu ama susmak zor geliyordu. Yüzü kızarmıştı. "Yavşak orospu. Böylelerini meydanda döveceksin. Silahını gösterecek, bir kere de silahıyla döveceksin."

"Ne kadar abartıyorsun her şeyi?"

"Ben mi abartıyorum?"

Bir ateş topunu daha çok kızdırıyordum. "Sen abartıyorsun, adam bir şey yapmadı," dedim olayı yumuşatmaya çalışıp.

Yakasını tuttu ve gösterdi. "O şerefsiz muhtemelen bunu giyiyor diye buraya gelip alnının teriyle parasını kazanmaya çalışan insanları kendinden altta görüyor, o da yetmiyor şerefiyle namusuyla çalışan kadınları rahatsız ediyor. Ben mi abartıyorum? Belasını sikeceğim onun, bir çıkalım buradan."

Ne söylersem söyleyeyim üç misliyle dönecekti bana. Cevap vermedim ama o da pek susmadı. Ne dediği anlaşılmasa da söylene söylene devam etti temizlemeye. Adım adım da güvenlik kamerasına yaklaştı. Yüzümüzü gizlemeye çalışmıyorduk çünkü o dosya oradan kaybolmayacaktı. Kimse de buraya girdiğimizden şüphe etmeyecekti. Camsili boşalttı adeta kameraya sonra bezi koydu ama bıraktı. Almadı. Çıktığı sandalyeden indiğinde cama yaklaştım ve dışarıyı kontrol etmeye başladım. "Rafların numaraları da köşelerde yazıyor," dedim. Burası büyük bir arşiv değildi. Bir geniş odaydı, dört tane uzun raf yan yana dizilmişti. Bir pencere ve bir masa vardı yalnızca. "Ben de aramalı mıyım yoksa gözletmeli miyim?" diye sordum.

"Dosya numarası elimde var," dedi. "Sen gözet ben bulacağım." Dosyaların renginden bile anlaşılıyordu çok eski oldukları. Ecevit'in kâğıt karıştırma sesini duyuyordum, bu aradığına işaretti. Sonra aniden kesildi o ses, "Buldun mu?" diye seslendim. Yaklaşık beş dakikadır hüküm süren ses de yok olunca derin bir sessizlik kaplamıştı odayı. Ecevit başta cevap vermedi. Konuşup kafasını karıştırmadım ama sonunda dayanamadım "Ecevit?" dedim.

"Firuze buldum," dedi. Rafların arasından çıktığı an yanına doğru adımladım ve ben de dosyaya baktım. Pembe, kalitesiz bir dosya kağıdından yapılmıştı. Kalındı ama dosyanın üzerinde istediğimiz isim yazıyordu. Ecevit sayfaları hızlı hızlı çevirdi ve göz göze geldik. Gözlerimizdeki parıltı fark edebileceğimiz kadar ışıltılıydı. Hissediyordum ki eğer yanlış yoldan gitmiyorsak Melike'ye doğru somut bir adım atmıştık. Yerimde zor durdum. Zıplamak istedim adeta. İkimiz de okumak istiyorduk ama böyle bir zamanımız yoktu. Zaman aleyhimize işliyordu. Eski tip yazıcının önüne geçtik, Ecevit biraz kurcaladı ve kâğıt olup olmadığını kontrol etti. Muhtemelen bu adliyeye gelen ilk yazıcılardan biriydi. İçinde kâğıt vardı. Ecevit büyük kırmızı tuşa bastığında makineden adeta motor sesi çıktı. İkimiz de homurdandık ve Ecevit makineyi durdurdu. Bu saatte, bu sessizlikte böylesine bir sesle dikkat çekmememiz mümkün değildi. Ecevit elinin üzerini makineye vurdu. "Dosyayı alıp ana binadaki yazıcılardan birini kullanabilir miyiz?"

"Çok riskli Ecevit," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Dosyayı alıp gitmekten daha riskli değil. Eksikliği hissedilirse kameralara bakılır. Dört yandan yüzümüz takıldı kameraya." Doğru söylüyordu ama yine de diğer ihtimal de mantıklı değildi. Hadi diyelim çıkarıp çıktı almıştık kimse görmeden, dosyayı yeniden buraya getirmek lazımdı. Dışarıdaki güvenliğin nasıl cins olduğunu görmüştük. Yakalanırsak burnumuzdan getirirdi... Polis bile çağırırdı. Güvenlik. Güvenlik...

"Buldum!" dedim gözümdeki ışıltıyla. Elleri yazıcının üstündeydi. Başını bana çevirdi. "Ben çay içmeye çıkıyorum. Buradan uzaklaştıracağım onu, sen de hızla kopyala tamam mı?"

Zaten suratı pek iç açıcı değildi bu fikrimle daha çekilmez hale geldi. "Tamam değil," dedi.

"Nasıl değil? Çok mantıklı işte. Ben adamı kandırır ilerletirim ön tarafa doğru."

"Ulan belki adam sapık?" dedi hayretle. Çok mantıksız konuşuyordum sanki.

"Adliye içinde, bu kadar insan varken ne sapıklık yapacak? Gidiyorum ben, en kısa zamanda bitir."

"Hayır dedim," diye ısrar etti ve dosyayı bıraktı yazıcının üstüne. "Sen kopyala ben uzaklaştıracağım."

"Sen nasıl uzaklaştıracaksın?" diye sordum ve gitmeye kalkıştığında kolundan tuttum. "Uzaklaştırırım," dedi ama o. Yapamazdı. Aksine adam burada ben tek kaldığım için daha çok gelmek isterdi.

"Uzaklaştıramazsın."

"Sen nasıl uzaklaştıracaksın?"

"Çay içerek?" dedim sorar gibi. Çay ne mühim bir içecekti öyle. Her yerde başrol oluyordu adeta. Bu kez ben gitmek istedim ve benim kolumdan tutuldu. "İstemiyorum," dedi açıkça.

"Ecevit kendine gel, dosyayı almamız lazım. Ben kendimi adliye bahçesinde korurum."

"Bana lazımsın," Başını iki yana sallıyordu. "Riske atamam," dedi. Ona lazımdım. Ne doğru söylüyordu. İşte tam olarak bu anlar için lazımdı.

"Sana lazım olduğum için gidiyorum zaten. Hadi bitir bir an önce yabancı bir adamla uzun süre ne konuşabilirim bilmiyorum," dedim ve daha fazla fırsat vermeden çıktım yanından. Kapının açılma sesiyle, kulübenin içinde telefon ekranına bakmaktan gözleri küçülmüş adamla göz göze geldim. Yerinde dikleşti, hatta hafifçe doğruldu ve camını açtı. "Çayınız kaldı mı?" diye sordum gülümseyerek.

"Tabi," dedi keyifle ve kalktı yerinden hemen. Bir dakika dolmadan iki karton bardakla çıktı. Birini aldım ve havaya baktım. "Burası çok esiyor ön tarafa geçeceğim ben, gelmek ister misiniz?" diye sordum. Adam bir an bana ve korumakta yükümlü olduğu yere baktı. *Lütfen kabul et yoksa tek başına gitmekten korktuğumu söyleyeceğim...* "Tabi gidelim," dedi ve içeri geçti. Ceketini aldı. Kendisine aldı sandım ama aniden benim omzuma attı.

"Buyurun, hava soğuk," dedi. Hiçbir şey yapamadım. Sırtıma yabancı bir adamın kokusunu aldım. Çok ağır bir parfüm kokusu vardı üstünde.

Beraber ileriye doğru yürümeye başladığımızda arkamı dönüp cama bakmayı istiyordum. Ecevit gidip gitmediğimizi oradan kontrol edecekti. Kulübeden tamamen uzaklaştık ön bahçeye doğru geçtik. "Sizinkiler elli kere bize hırka verin dedi de dinleyen olmadı. Kimse hırkasını giyip burada çalışırken eskitmek de istemiyor," dedi. Sohbet etmeye çalışıyordu, anlayabiliyordum ve benim görevim bunu sürdürmekti.

"Biz de istedik de dinleyen eden kim?" dedim ve omuzlarımdaki ceketi işaret ettim. "En azından sizin var. Kalın da üstelik, mont gibi," dedim. Gözlerine bakmamaya çalışıyordum ama o benim yüzümden bir an bile çekmiyordu gözlerini. Adliyenin bahçesindeki banka oturduğumda yanıma geçti. Dizlerimizin arasında kısa bir mesafe vardı. Biraz hareket etsek çarpışacaktık. Kendimi iyice toparladım.

"Bizim iş iyi ya," dedi adam. O kadar dik duruyordu ki ben yanında gariban gibi duruyordum. "Memur sayılıyoruz zaten biz. Allah'a şükür. Maaşımız da iyi," dedi. Gülümsemeye çalıştım. "Bir arabamız, babadan kalma evimiz var. Yetiyor," dedi. Aniden evi ve arabasını öğrenmiştim. Beynimde bu bilgiye yer yoktu. Başımı salladım ilgiyle.

"Allah daha çok versin," dedim ona bakmadan.

"Âmin. Daha da çoğunu size versin. Bu arada sizin?"

"Benim?" diye sordum. O makinenin kopya çıkarması ne kadar sürüyordu?

"İş güç? Memnun musunuz?" dedi. Çayım ne kadar soğumuştu bilmiyordum. Üzerinden buharlar süzülüyordu, içip içmemek konusunda kararsızdım.

"Yani. İdare ediyoruz... Yorucu tabi de. Buna da şükür." Daha fazla ortalığa bakamadığımda gözlerimi adama çevirdim. O da tam o an ellerime baktı. Ben çayı içmeme yorum yapacak sandım ama "Evli değilsiniz sanırım," dedi. Gözlerimi yumup yüzümü buruşturmamak için zor tuttum kendimi.

"Hayır değilim."

"Belli," dediğinde çevireceğim kafamı sabit tuttum ve ona bakmayı sürdürdüm. Elimde yüzük olmadığı için mi böyle söylemişti? Sorup sormamak arasında kalırken o devam etti zaten. "Hiçbir adam sizin gibi bir kadını bu saatte böyle bir işte çalışmaya göndermez," Öylesine açık sözlü, hatta patavatsızca söyledi ki bunu kendimi güvende hissetmedim. Daha beşinci cümlesinden bu cümleyi kurmaya cüret etti. O da fark etti, gözlerini kaçırdı, boğazını temizledi ve toparlamaya çalıştı.

"Anlayamadım?" dedim mesafeli bir sesle.

"Yanlış anlaşılmak istemem... Ama," Yüzüme baktı. Ne diyeceğini bilemedi. "Ne şekilde yumuşatabilirim ama sizin gibi bir kadın ancak eşinin gözünü gönlünü açmalı."

"Çıkar çalışırsa haddini bilmeyen erkekler tarafından rahatsız edilir diye mi öyle söylüyorsunuz?" diye sordum.

"Aynen," dedi hiç üstüne alınmadan. "Ben açıklayamadım kendimi. Aynen öyle olur."

"Siz de şu an aynısını yapmıyor musunuz?" diye sordum tereddüt etmeden. Bu adamla burada küstah konuşmalarla kalacağıma tartışarak da vakit geçirebilirdim. Adamda ataerki kokusu aldım buram buram. Midem bulandı. "Halbuki yapmasanız, kadınlar da rahat rahat çalışır. Herkes de gayet gönlü rahat şekilde eşinin çalışmasını sorun yapmaz."

Söylediklerim yüzüne çarptı tokat gibi. Ne diyeceğini bilemedi, "Ben sizi rahatsız etmek istemedim," dedi. "Yalnızca bu kadar güzel bir kadının böyle bir işte..."

"Siz burayı koruyor, bense temizliyorum. Bir farkı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye girdim araya konuşmasına izin vermeden. Ecevit'in sinir olduğu noktayı dışa vuruyordu. "Ya da bir erkek olarak içerideki bir çalışandan daha üstün olduğunuzu mu düşünüyorsunuz gözümde? Çok çiğ ve çirkin bir düşünce yapısı. Hiç ilgimi çekmediniz şu an," dedim açıkça.

Sanki bunları düşünmese ya da bambaşka bir konumda olsa ilgimi çekecekmiş gibi.

"Leyla Hanım," dedi mahcup bir sesle. "Hepimiz insanız, elbette ki bir farkımız yok."

Bu bir dönüştü. Anlayabiliyordum. "Benim söylemek istediğim... Sizin bu güzelliğiniz böyle bedenen yorucu bir iş için çok fazla. Ben çalışmasın isterdim sizin gibi bir eşim olsa,"

"Neyse ki benim gibi bir eşiniz yok o halde."

"İlginizi çekmek için ne yapabilirim?" diye sordu açıkça. Çok aptalca konuşuyordu farkında değil miydi? Ona beğenerek yaklaşan biri bile uzaklaşırdı. Cevap vermedim ve önüme döndüm. O sessizliğimi umarım naz olarak algılamamıştı ama bana biraz daha yaklaştı. Bacaklarımız birbirine değdiğinde irkildim ve banktan kaydım. Korkulacak bir şey yoktu. Bağırabilirdim ya da karşı kulübede başka bir güvenlik vardı. Bunlara da gerek yoktu, yanlış bir hareketinde yüzüne vurabilirdim. Bülent'e yaptığım gibi.

"Lütfen biraz mesafeli oturabilir miyiz?"

Bana yeniden yaklaşmadı ve yüzüme baktı. Yüzünde korkunç bir beğeni vardı. Adeta ağzımın içine bakıyordu. "Yarın sabah nöbetim bitince kahvaltı edelim isterim."

"Yok artık," dedim açıkça. "İstemiyorum."

"Bu kadar keskin ve net olmasanız mı? Leyla," dedi ve elini bana uzatmaya çalıştı. "Çarptın beni,"

"Leyla Hanım," diye kestim sözünü. Kaşlarımı çattım ve rahatsızlığımı gizlemeden ona baktım. "Ben bu çayı iki iş arkadaşı olarak içeriz dedim. Bu yaptığınız çok küstahça. Sizin gibi insanlar yüzünden kadınlar rahatça çalışamıyor. İnanamıyorum. Rezillikten başka bir şey değil."

Ona kalk diyemiyordum ve kendim kalkamıyordum. Bu cümlelerim gerçek bir zeminde de olsa, bağırmadığım için belki yerini bulmuyordu. Nezaketim cümlelerimi yumuşatıyor, ataerki kokan bu adamda cilve ya da naz olarak gözüküyordu belki de. Katlanmak zorundaydım. Kavga edersek ve insanlar gelirse yanımıza görev yerine dönecekti. Terlemeye başladığımı hissettim. Strese girmiştim.

"Hayatım boyunca ilk defa buraya gelen bir temizlikçiye böyle davranıyorum."

O düzeltmeye çalıştığı dilindeki aşağılamaya tiksinerek baktım. "Ya da buraya gelen temizlik görevlileri size yüz vermedi."

"Sivri diliniz beni uzaklaştırır sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Nefes kesici bir halini..."

"Leyla!" Uzaklardan gelen gür bir ses karşımdaki adamda bir etkiye sebep olmadı ama hali hazırda zaten stresli olan beni titretti. Hızla kafamı arkaya çevirdim ve Ecevit'e baktım. *Tuttuğum nefesimi verdim...* Adını fısıldar gibi oldum ve hızla kalktım adamın yanından. Neredeyse koşar adım, bir penguen gibi karın üstünde hızlı adımlarla yürüdüm. Çayı elime döktüm, sıcak değildi. Ecevit'in kızgın suratı, arkamdaki adama ya da bana olan sinirli bakışları... Hiçbir şey umurumda olmadı. Ecevit'e vardığımda istemsizce üniformasının koluna tutundum. "Leyla," dedi tekrardan daha kısık sesle.

"Aldın mı kağıtları?" Nereye koymuş olabilirdi? Elim destursuzca Ecevit'in karnına doğru dokundu. Sertlikten anladım kağıtların orada olmadığını ama kaydırınca elini kağıtları hissettim. Burası karnı değildi. Gülümsedim nefes nefese.

"Ne dedi o adam?"

"Almışsın."

"O adam ne dedi sana?" diye sordu. Çok kızgındı. Kâğıt umurunda bile değildi.

"Hiçbir şey söylemedi."

"Yüzün sararmış."

"Ecevit hadi çıkalım bir an önce."

"Sen baksana bir bana!" diye adama bağırdığında kapının iç tarafında duran güvenlik çıktı ilk.

"Sorun ne?" dedi adam. Elimi Ecevit'ten çektim. İnsanların dikkatini çeksin istemedim. Kağıtlar belli olmuyordu, bunu bozmak istemedim.

"Kimse işini yapmıyor," dedi Ecevit. "Tutmuş kadını zorla çay içiriyor. Sesleniyorum gelen yok giden yok. Anahtarı bırakacağım, bırakmış gelmiş burada çay zıkkımlanıyor. Biz hepimiz burada eşeğin başı mıyız?"

"Derdin ne senin?" dedi bize varan ve az önce yan yana oturduğumuz adam.

"Siktir git seninle ne derdim olacak? Helal para kazanmayı bilin lan biraz. Bu adam mal mı burada bekliyor?"

İç taraftaki güvenlik, "Abi sen de geç yerine," dedi meslektaşına ama "Sana ne?" yanıtını aldı. Ecevit'in başlattığı gerginlik iki güvenlik arasında arttı.

"Ne demek sana ne? Kimse ayrılmayacak görev yerinden denmedi mi bize? Biz eşek başı mıyız lan buradan ayrılmıyoruz?"

"Benimle lanlı lunlu konuşma!"

"Konuşursam ne olacak?"

Ecevit başını ileri doğru salladı ve yürümem için bana işaret yaptı. İki güvenlik birbirine girmişti. Ecevit'in yanında içeri girerken adeta yüzünde vatan gülüşü vardı. Kapıdaki kavga kızışacaktı her halinden belliydi. Ecevit elindeki anahtarı Şerif denen adama verdi. "Kapıda kavga var. Anahtarı sana vereyim."

"Ne kavgası?"

"Bilmiyorum ki," dedi umarsızca. "Nasıl adliye burası ben de anlamadım. Bir daha söyleyeceğim bizi buraya vermesinler. Bu saatte bir de güvenlik kavgası mı dinleyeceğiz?"

"Allah Allah, hiç böyle yapmazlardı," dedi ve bana baktı. O an bu kavganın sebebinin ben olduğumu düşündüğünü fark ettim. Gözlerimi kaçırdım. Ecevit yapmıştı ben yapmamıştım ki?

"Neyse abi, hadi bizim işimiz bitti. Yardım edeceğimiz şey varsa söyle yapalım. Yoksa çıkalım."

Adam baktı ortalığa. "Genelde biz, kendi işimiz bitince üst katlara yardıma gidiyoruz. Hep beraber çıkıyoruz. Sizin oralarda nasıl oluyor bilmiyorum ama..."

"Yok," dedi Ecevit. "Bizde herkes kendi işini yapıp çıkıyor. Senin yardıma ihtiyacın varsa sana yardım edeyim ama yoksa çıkalım. Yarın sabahçıyız biz. Erkenden çıkacağız. Bugün de buraya destek için geldik zaten."

Bu kibarca reddetmekti. Adam anlayışla başını salladı. Bizim yerimize buraya düzenli olarak gelenler de muhtemelen yardım ediyordu. Üzüldüm ben istemsizce. Ecevit kabul etseydi ben kalıp yardım ederdim. Elimden çok iş gelmiyordu ama yine de... Bilmiyordum işte. Üzülmüştüm. "Elinize kolunuza sağlık o zaman. Hadi hayırlı akşamlar."

Ecevit ve ben de iyi akşamlar diledik ve kabanlarımızı bıraktığımız temizlik odasına gittik. "Yarın ne kadar kötü temizlediğimizle alakalı dedikodumuzu yapacaklar," dedim.

"Senin temizlediğin yerleri bilemem ama ben temizledim." Üstündeki üniformayı hafifçe sıyırdı ve kağıtları çıkardı. İkiye böldü, katladı ve kabanının iç cebine koydu. "Ne dedi o adam sana?" diye sordu tekrardan.

"Hiçbir şey söylemedi."

"Yalanını sevsinler senin," dedi önümden geçip kapıdan çıkarken. Hızlı hızlı ona yetiştim ve yanında durdum.

"Bak kapıdan geçeceğiz kimseye laf atma çıkalım. Bir arbede olur, kağıtlar düşer yanarız."

Cevap vermedi, ellerimi cebime sıkıştırdım ve hızlı hızlı yürüdüm. En son kapının önünde bıraktığımız iki adam kapıdan uzaklaşmışlardı ve beden dillerinden anladığım kadarıyla tartışıyorlardı. Sadece kimse duymasın diye uzağa gitmişlerdi. Onlara gözükmeden çıktık gittik. Kar atmaya başlamıştı. Benim üstümde belli olmuyordu ama Ecevit'in siyah kabanında parlıyordu.

Kağıtların bizde olduğunu hatırlayınca kalbim öyle tatlı bir şekilde hızlandı ki ellerimi çırptım aniden. "Aldık kağıtları!" dedim neşeyle. Bu Melike'ye attığımız somut bir adımdı hissediyordum. Küçük bir çocuk gibi zıplayasım bile vardı. Ecevit dönmedi, bir şey de demedi. "Bulduk kağıtları! Aldık! Yakalanmadık da! Temizlik de yaptık! Ali Ali," diye ona seslendim. Onun botlarının yanında benim spor ayakkabılarım beni yavaşlatıyordu. "Aldık kağıtları!" dedim yine, yine çırptım ellerimi. Bir avuç kâğıda bu kadar seviniyorsam, Melike'yi bir gün bulursak kim bilir ne kadar sevinecektim. Ellerimi bir kere daha çırpmak istediğimde Ecevit aniden durdu ve sinirli bir sesle müdahale etti bana ama yanlış bir isimle.

" *Leyla* ," dedi.

Firuze demek isterken, bilinçsizce, oyuna kendini kaptırmış bir çocuk gibi, tümüyle yanlışlıkla. Kendisi de donakaldı. Birbirimize bakıyorduk. O şakıyan ve müjdeleyen halim yok oldu. Gözlerine çöken hüznü görmemek için kör olmak değil insan olmamak gerekirdi. Geldiğinden beri ilk kez annesinin ismini duyuyordum dilinden. Evet adliyedekiler annesinin ismi değildi. Şimdiki annesinin ismiydi. Aramıza kar taneleri düşüyordu, saliselik görüşümüzü kısıtlıyordu. Gülümsemek istedim ama cesaret edemedim. Yutkundum. Eli alnına gitti, ovalarken başını ovdu. *Annesini özlediğini hissettim.* Ecevit'in acıları o kadar büyüktü ki, özlemlerine kendi içinden bile zaman kalmıyor, sıra gelmiyordu. Geldiği günden beri ilk kez birini özlediğini hissetmiştim mesela ben.

"Leyla," diye bir kez daha fısıldadı. Bu kez bana değil annesine seslendi sanırım. Saçlarına kar taneleri düşüyordu, şair ak düştü diye yazıyordu defterine. Sinesi şişiyordu, şair dert boy verdi göğsünden diyordu. Dudakları aralık kalıyordu, şair konuşmaya mecali yoktu yazıyordu. Elini

alnından çekti ama yüzüme bakmadı. "Hadi Firuze," dedi. Sesi titriyordu, şair sesi de kendisi gibi öksüz kaldı yazmıştı.

Önümden yürüyordu. Yanına varmadım, önüne de geçmedim. Belki de yüzünü görmemi istemiyordu. Kirpikleri ıslanmıştı belki. Omuzları çökük yürüyordu önümden. Sesimi çıkarmadan yürüdüm peşinden. Arabaya varıncaya kadar kar şiddetini arttırdı, öksüz çocuklara yorgan olacak kadar hızla dökülmeye başladı. Çünkü Ecevit'in saçları ve omuzları bembeyaz oldu.

"Sen bin ben sigara içip geleceğim," dedi ve geçti köşeye. Ne yapacağına baktım. Karın arasına kaldırıma çöktü. Cebinden sigara çıkardı.

"Arabada içseydin ben rahatsız olmazdım," dedim. Başını hayır dercesine geriye attı. Sigarasını çıkardı ve yaktı. Arabaya kadar da ilerledim ama gönlüm izin vermedi ben de gittim yanına çöktüm. Bu hiç hoşuna gitmedi, başını sağa yatırdı, sabırla nefes aldı ama bir şey söylemedi. Sustum ben de. Dirseğini dizine yatırdı. Sigarasını havada tutuyordu. Alnına yakın bir yerdeydi sigarası. Dumanı gözlerine ve saçlarına doğru uzayıp gidiyordu. Gözlerini kapattı. Kar daha fazla üzerine yağmasın istiyordum ama engelleyemiyordum. Saçlarını sevmek istiyordum ama yapamıyordum.

Susacaktım. Yemin ederim susacaktım. Onun şu an duymak istediği son ses benimdi. Biliyordum ama bu soruyu altı yaşındaki Firuze de ona bazen sorardı. Şimdi de o sordu zaten. "Anneni mi özledin?"

"Anneni mi özledin?" diye sorardı o da. Küçük Ecevit, küçük gözlerini yaşlarla doldurup başını sallardı. Şimdi yapmadı onu ama sigarayı tutan eline yasladı alnını. Dudaklarının nasıl titrediğini gördüm. O ağlamadı ama benim gözyaşlarım yavaş yavaş akmaya başladı. *Anne*... Benim için bile hâlâ bu denli iç titreten bir kelimeyse, her şeye rağmen, anneme rağmen, yaşadıklarıma rağmen, Ecevit için kim bilir nasıl kutsaldı?

Ben hiç konuşmayacak sanıyordum. Sigarasını içmedi, kül oldu düştü her seferinde ama hiç bırakmadı da. Leyla teyze bu akşam onun rüyasına girsin ve saçlarını okşasın diye küçük Firuze'yle dua edecektik. Büyük Firuze'nin duayla pek işi yoktu. Dua etmeyi de bilmezdi ama küçük Firuze elini

açardı. Dua etmeyi bilirdi. Zaten dua etmeyi de Leyla teyzesinden öğrenmişti.

"Çiftçi olsan toprağın yok," diye konuştu ansızın Ecevit. Gözlerini açmadı, bana bakmadı, sigarasını içmedi ve bana söylemedi. Kendi kendine konuştu. "Toprağın olsa vatanın yok, vatanın olsa bayrağın yok, bayrağın olsa evin, evin olsa çatın yok. Çatın olsa annen yok."

Kendisini mi anlatıyordu? Kaşlarımın arası bir çukur gibi kazıldı. Başımı eğdim ve sessiz sessiz ağladım. Cesaret etmedim ama ne olursa olsun dedim, elim Ecevit'in üzerinde tutan kara kaydı. Omuzlarını silktim, tüm karı attım. Ecevit elinde tükenmiş sigarayı attı ve zorlukla gözlerini açtı. Bana baktı sancılı gözleriyle. Bu hayatta birini iyileştirme şansım olsaydı kendimi değil Ecevit'i iyileştirirdim, bir ilaca bile göz koymazdım, elim suya bile uzanmazdı.

"Hadi gel," dedim ayağa kalkarak. "Gidelim de bakalım bu dosyaya. Melike'ye yaklaştık. Hissediyorum. Hadi gel Ecevit." O beni durdurmadıkça beni onu silkiyordum. Tek bir kar tanesi bile kalmasın istiyordum üstünde. Öksüzse bile örtmesin kar onu istiyordum. Okuduğum bir kitapta öksüz ve yetim bir karakter vardı. Demişti ki; *Uyuyanın üzerine yağan kardan en çok öksüzler nasibini alırdı. Zira onların; yağan kara yorgan misali örtülecek bir anneleri olmazdı. Yetimhanelerin çatılarıysa, hep kar geçirirdi.*

O zaman da içime dokunmuştu ama o karakterin ne hissettiğini Ecevit'in üstü kar tutunca anladım. Bunu inkâr edercesine silkiyordum üstünü. Neredeyse hiç kar kalmadı üstünde. Ecevit'i kaldırdım yerden. "Tamam Firuze," dedi çabama bakıp. "Hadi kar tutmadan arabaya bin," dedim hızla ve önünden çekildim. O binmeden ben de binmedim. Sessiz sedasız kemerini bağladı ve arabayı çalıştırdı.

Yolda giderken bir zaman sonra "Acıktın mı?" diye sordu. "Hayır," dedim. Acıkmamıştım zaten. Acıkırsam yerdim zaten evde bir şeyler. Ama kendisi acıkmış olacak ki bir kokoreççinin önünde durdu indi arabadan. Gitti. Adamla biraz uzun bir şeyler konuştu sonra yapılan paketi alıp geri döndü arabaya. Arkaya yerleştirdi yemeğini, yeniden arabayı sürdü. Kimseden ses soluk çıkmadı, binaya girdik, asansörden indik, kapıyı açtık. İkimiz de

sessiz sedasız kıyafetlerimizi değiştirdik. Odadan çıkarken Ecevit kağıtları yaymıştı ortalığa.

"Yemek ye istersen önce," dedim ama başını iki yana salladı. O koltuğa oturmuştu, ben yine koltukla sehpa arasında yere oturdum. Sırtımı koltuğa yasladım ve bacaklarımı kendime çektim. Ecevit kağıtları sayfa numaralarına göre sıralıyordu. Bir zaman sonra "Çay içecek misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi. Gelir gelmez çay suyu koymuş olmalıydı. Kalktı yerinden kendisi için çay alıp geldi. Neredeyse katran karasıydı. Demi o kadar fazlaydı ki rengi artık kırmızı değildi. Bir kâğıdı ayıkladı ve karşıya koydu. "Bu iddianame. Her şey burada yazıyor," dedi.

"Direkt bunu mu okuyalım?"

"Savcı kim bilmem. Kendim okuyacağım," dedi. Giriş kapağını elime aldım ve baktım. "T.C. ANKARA CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI," yazıyordu. Yazının devamına göz gezdirdim. Soruşturma numarası, dosya konusu, soruşturma başlangıç tarihi, yürütücü birim ve soruşturmayı yürüten savcının ismi bulunuyordu. Ecevit kronolojik sıraya göre dizmişti. Genel olarak göz gezdirdim önce. Tanık ve sanık ifadeleri, tutanaklar, bazı dökümler vardı.

"62 tane ifade var, bölüşelim," dedim ve ikiye böldüm. Yarısını Ecevit'e verdim.

"Uykun varsa uyu," dedi. Başımı iki yana salladım. Hiç uykum yok diyemezdim ama uyanık kalabilirdim bir süre daha. Elime bir kalem aldım ve kendi payıma düşen ifadeleri okumaya başladım. Ecevit o katran karası çayı içiyordu.

"Tanık İfade Tutanağı

İfade Tarihi: 23.05.1998
Saat: 10:45
İfade Yeri: Ankara Emniyet Müdürlüğü / Organize Suçlar Büro Amirliği
Hazır Bulunanlar: Komiser Yardımcısı Özgür T., Zabıt Kâtibi Gülhan D.

Tanığın Adı Soyadı: Sevim Y.
T.C. Kimlik No: 1096...
Doğum Yeri ve Tarihi: Ankara, 17.03.1958
Meslek: Ev Hanımı
Adres: ...Kale Mah. 84. Sokak No:12/3... Altındağ / ANKARA"

Ecevit her tanık ifadesinden sonra iddianameye de bakıyordu. Ben de onun gibi yapmaya başladım. Sevim denen kadın ifadesinde o dönem baskın yapılan bir depodan bahsediyordu. Bazı cümleleri yeri geldi iki kere okudum, bilgi kirliliği olmasın diye altını çizdiğim yerleri ince eleyip sık dokuyordum. O yüzden ifade kısa olsa da on dakikamı neredeyse alıyordu. Neredeyse bir saat geçtiğinde yedi ifade ancak okumuştum. Sessizce esnedim. Ecevit yerinden kalktı, çay koyacak sandım kendisine ama mutfaktaki masaya bir şeyler indirmeye başladı. Sanırım yemek yiyecekti. Benim de karnım acıkmaya başlamıştı ama ne yiyesim vardı ne de onun yemeğine musallat olasım. Devam ettim ben okumaya.

"Firuze gel yemek ye," dedi masanın önünden.

Başımı iki yana salladım. "Yok, yemeyeceğim. Afiyet olsun sana."

"Gel ye dedim, hadi."

"Ecevit yesem yolda derdim bana da al diye."

"Ben aldım ama sana," dedi ama o. Torbadaki her şeyi çıkarmıştı. Ayranları karıştırdı. "Hadi çabuk vakit kaybediyoruz." Ben gelinceye kadar gözlerini bana dikti. Eğer ki bana almasa ben kalkıp onun yemeğinden almayacaktım ama sana da aldım deyince midem daha çok acıktı. Hayatımda hiç kokoreç yememiştim. İki ekmek de kâğıda sarılıydı. Yerime oturdum ve onun da oturmasını bekledim. Ayranlarımızı açtı, ben de ekmeğimi. Çok yumuşaktı, acaba sosu taştı da ekmek eridi mi diye düşündüm ama hayır benimki ekmeğin içine sarılıydı. Normali bu sandım Ecevit'inkine baktım. Hayır bildiğimiz normal ekmeğe sarılıydı.

"Sen mi söyledin?" diye sordum alık alık ona bakarken.

"Yok," dedi. "Uzaktan anladılar, hanım ablanın ağzında dikiş var ekmeğin içini kullanalım dediler."

Sanırım gülmemi bekledi, kaşlarım çatıktı ama "Ha ha," dedim ben. "Çok komiksin."

"Öyle söylerler."

"Yalan söylemişler."

"Yalancı," dedi o. Acı turşu biberi aldı ve ağzına yuvarladı. Ben de bir tane aldım ama ucundan ısırdım. Bu bana yeterdi ekmeğim bitene kadar. Kokoreç... Kötü değildi. Açtım diye sanırım lezzetli bile geldi. Yoksa hayvanın bağırsağı fikri bana çok uygun değildi. Biberimi de ekmeğimi de ayranımı da bitirdim ve elimi karnıma yaslayıp geriye yaslandım. Ecevit sigara yakmıştı, bu kez camı da açmamıştı. Beni süzdü, "Aç değilim deyince inanmayacaksın demek ki."

"Aç değildim zaten," diye kendimi savundum tabi ben. "Ziyan olmasın diye yedim."

"Turşuyu da mı?"

"Bir tanecik yedim," dedim ve peçeteye uzandım. Burnumu sildim. Çok acıydı. Annem bunları yediğimi görse baygınlık geçirirdi.

"Afiyet," dedi, kalkıp camı açtı. Geri dönmedi. Camın önünde içti. Yine bir sigara ikramında bile bulunmadı. Masayı toparladım, ikimiz için de çay koydum, bu kez onunkini katran karası yapmadım, çayını masaya bırakıp içeri geçtim. Yemek yeriz enerji toplarız sandım bu yemekle ama hayır, aksine ağırlık çöktü. Sanırım ikimiz de. Yarım saatten sonra ikimizin de gözleri gitmeye başladı. Okuma hızımız da çok düştü. Başımı Ecevit'in dizine yasladım. O biraz iyi geldi ama devam edemedim yine. O da buna çok izin vermedi zaten.

"Uyuyalım," dedi ve yavaşça bacağını çekti. Mırıldandım. "Hadi geç yatağa," kalktı yerinden, bardaklarımızı götürdü ve çayın altını kapattı.

Birkaç sadece bomboş kağıtlara baktım sonra yerden destek alarak kalktım ve biraz da ayakta kağıtlara baktım.

"Sen de uyuyacaksın değil mi?" diye sordum.

"Evet. Yarın sabah erkenden kalkar, devam ederim."

Camları kontrol etti, kapıyı kilitledi. Odaya doğru ilerledim. Yatağa yattım. Kapıyı da örttüm ama tamamen kapatmadım. Ecevit'in gidip geldiğini görüyordum. Sonra ışıklar kapandı. O vakte kadar çok uykum vardı. Direkt dalacağım ve sabaha kadar uyanmayacağım sandım ama öyle olmadı. Kafamın içi o kadar doluydu ki onların sesi bir yerden sonra uykumu açtıkça açtı. O kayıp giden gözlerim şimdi cin gibi tavana bakıyordu. Okuduğum ifadeleri tarıyordu. Dersini çalışıyordu adeta. 62 tane tanık ifadesi vardı. Otuz bir tanesi Ecevit'te, otuz bir tanesi bendeydi. Ben sekiz tanesini okumuştum. Okuduklarım arasında sarsıcı, işimize yarayacak çok büyük bir bilgi yoktu. Kaç tane kalmıştı? Yirmi üç tane kalmıştı.

Gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım. Uyumazsam yarın uykusuz kalacaktım. Uyumam lazımdı. *Kokoreci nasıl da yemiştim öyle... Dikişlerim artık acımıyordu pek... Acı biber yakmıştı sadece. Bağırsakları temiz yıkıyorlar mıydı acaba? Yirmi üç tane ifadem kaldı acaba Ecevit'in kaç kaldı? Otuz iki. Otuz bir olmazdı, otuz bir ifadesi vardı ki onlardan da okumuştu, elbette mutlaka o da ilerlemişti. Yıkamadılarsa da artık yapacak bir şey yoktu. Lezzetli miydi? Lezzetliydi. Daha ne önemliydi ki? Otuz iki... Niye takılmıştı bu sayı benim aklıma bu kadar? Turşu da acıydı ama çok lezzetliydi. Keşke bir tane daha yeseydim. Ama ya bağırsaklarımı bozarsa? Zaten çok zor kullanıyordum burada tuvaleti. Otuz ikiye otuz bir. Bu nereden kalmıştı aklımda? Zihnim birkaç kez tekrar etti. Daha önce geçirmiştim içimden ama ne için olduğunu hatırlamıyordum. Kaldıysa yarın bir tane daha yerdim olmadı. Ecevit de ne çok seviyordu öyle acıyı.*

Otuz bire otuz iki.

Tanık ifadeleri olsa böyle bölüşürüz...

Zihnim bir ana tutunuyor ama ben anlamadan bırakıyordu. Bu cümleyi ne için düşünmüştüm? Gözlerimi kapattım, tüm uykum kaçtı ve sadece bu

cümlenin peşine düştüm. *Otuz bire, otuz iki... Çok olanı mı Ecevit'e verirdim yoksa az olanı mı?* Sarı fosforlu kalem geliyordu önüme. Bu gece yeşil olanı kullanmıştım. Sarıyı tezi okurken kullanmıştım. Tezi okurken... O zaman bu an tezi okurken mi olmuştu? Görsel hafızam çok kuvvetliydi benim. Sarı fosforlu kullanmıştım. İçimden bir ses kalkıp bakarsam eğer ki o teze yeniden otuz bire otuz ikiyi anımsayacağımı söylüyordu. *Sabah mı bakmalı? Ya unutursam? Unuturum. Hem de en alasından.* Telefonumun fenerini açtım ve ayaklandım. Ecevit uyumuş olmalıydı. Az bir vakit olmamıştı. Feneri yere tutarak gittim tezin olduğu kağıtları aldım. Sehpanın önüne sessizce çöktüm. Ecevit koltuğu açmıştı, çarşaf sermişti üstünde derin bir uykudaydı.

Tezde sarı kalemle çizdiğim yerleri okudum. Hayır otuzlu herhangi bir sayı yoktu. Bir kez göz taraması yaptım sadece sayılara baktım sonra başa döndüm ve gözlerimi kapattım. Yeniden anımsamaya çalıştım. *Otuz bire otuz iki...* Kağıtları aldım küçük bir ev turu yaptım sonra yeniden sehpanın önüne çöktüm. Sarı yerleri sıfırdan okumaya başladım. *124 dosya analiz edilmiştir. 1999 yılında gerçekleştirilen operasyon... Altmış üç tanığın ifadesi analiz edilmiştir...* Durdum paragrafı sıfırdan aldım. Altı çizili olmayan yerleri de bütünlüğü kaçırmamak için okudum.

Otuz bir ifadeye otuz bir ifade. Benim yirmi üç tane kaldı. Toplam altmış iki tanık ifadesi. Parmağım bir cümle üzerinde gitti geldi. *Altmış üç tanığın ifadesi analiz edilmiştir* . Otuz bire otuz iki. Dizlerimin üzerinde yükseldim, kâğıdı sehpaya koydum. Tezin devamını taradım. *Bu altmış üç tanığın ifadesinde en dikkat çeken detay...*

Otuz bire otuz iki. Altmış üç tanığı olan dosyayı Ecevit'le aramda pay etme biçmimdi. Peki ya şimdi? Ecevit'e bir tanık ifadesi fazla mı vermiştim?

Elimdeki tezi bıraktım ve sessizce kendi elimdeki ifadeleri ve Ecevit'e ait olanları aldım. Ben okuduğumu en arkaya atarak devam ediyordum ve görüyordum ki Ecevit de aynı şeyi yapmıştı. Önce kendime düşeni saydım. *Otuz bir.* Yetmedi bir kez daha isimlerine bakarak saydım, sayfa kontrolü yaptım. Bir sayfaya iki ifade sığdırılmış olabilirdi. Hayır otuz bir ayrı isim ve TC kimlik numarası vardı. Ecevit'inkileri aldım bu kez. Aynı şeyi iki kez ona da yaptım. Otuz bir ifade vardı. İddianameyi aldım bu kez. Toplam tanık ifadesini yazmıyordu. Emin olmak için bir kez daha saydım. Hayır

yanlış saymıyordum, altmış iki ifade vardı. Yeniden tezden kontrol ettim. Kendimden o kadar şüphe ediyordum ki defalarca kez teyit ediyordum. Ellerim titriyordu ve parmak uçlarım buz gibiydi. Ne yapacağımı bilemedim. Gidip uyumayı, Ecevit'i uyandırmamayı aklımın ucundan bile geçirmedim. Sadece kalktım ışığı açtım ve ona baktım. Hiçbir kıpırtı olmadı.

"Ecevit," dedim. Uyanmadı. Yanına gidip dokunamazdım. Uzaktan seslen bana demişti. "Ecevit! Ecevit, Ecevit, Ecevit! Ecev..." Başı koltuktan düştü ve korkuyla irkildi, titredi yattığı yataktan. Eli aniden koltuğun altına uzandığında aradığı şeyi bulamadan kısık gözleriyle beni seçti.

"Firuze," dedi kısık sesle. Gözlerini ışık aldı ve açık tutamadı. "Ne yapıyorsun sen ya?" diye bağırdı. Elini bir tehlike olmadığını anlayınca koltuğun altından çekti ve ışığa tuttu. Gözlerini açamıyordu. Ben zebellah gibi evin orta yerinde ayakta dikiliyor, onu izliyordum. Sıfatımı görünce gözlerini tamamen açtı, yüzünü avcunun içine sürttü. "Ne oldu?" diye sordu.

"Ben bir şey buldum,"

"Kızım sen uyumadın mı?"

"Bir ifade tutanağı eksik."

Derin uykudan uyanmış bu yorgun hali birkaç saniye yüzüme alık alık baktı. Bu hali biraz... Biraz sevimliydi. Yüzünü ovuşturup duruyor, annesi tarafından sabah erkenden okul için uyandırılan çocuklara benziyordu. Buna çok kısa bir vakit odaklandım çünkü elimde tuttuğum şeyler adeta kalbimi göğüskafesime vuruyordu.

"Anlamadım," dedi.

"Tezde altmış üç ifade yazıyor ama elimizde altmış iki ifade var. İddianameye de baktım. Böyle bir bilgi yok."

Ecevit elimdeki kağıtlara baktı sonra biraz sehpaya. Hiçbir tepki vermiyordu. Üzerindeki yorganı attı ve doğruldu aniden yerinden. "Gel

bakayım buraya," dedi. Gittim yine yere çöktüm. "Bak yüz yirmi sayfalık tez var. Kaç kez geçti bilmiyorum ama ikisini buldum. İkisinde de altmış üç ifade yazıyor. Bizimkileri defalarca kez saydım, altmış iki ifade var."

Ecevit parmak uçlarımın gezindiği yerlere baktı. Sonra iddianameye uzandı ardından bilgisayarını açtı. Tezi dosya halinde ararken bir kez sayıyla bir kez yazıyla altmış üç ve altmış iki yazdı arama çubuğuna. Çıkan tarama sonuçlarına baktım. Altmış iki sayısı dosyada hiç geçmezken, altmış üç sayısı üç kez geçiyordu. Yüz yirmi sayfalık tezde o sayfalara teker teker baktık. Üç yerde de kullanım amacı aynıydı.

"Sen nasıl fark ettin bunu?"

"Tezi okurken tanık ifadelerini aramızda bölüştürmüştüm. Elimize geçse kaçını sen kaçını ben okurum diye... Çift sayı değildi. Eşit bölünmüyordu. Bu geceki paylaşımı da ben yaptım ve ikimize de eşit sayıda verdim."

Ecevit'in gözleri birkaç saniye yüzümde dolandı. Belki ona çıkış yöntemim garip geldi belki de şaşırdı bilmiyordum. Kağıtlara geri dönerken bir kez de o saydı. İddianameyi okudu ve yeniden teze baktı. Arama yerine Mehmet Atlı yazdım. Ankara Üniversite Hukuk Fakültesi'ne ait site açıldı en başta. Bir adamın takıl elbiseli bir vesikalığı ve hemen yanında özgeçmişi vardı.

Doktor Öğretim Üyesi Mehmet Atlı.

1977 yılında Ankara'da doğmuştur. İlk, orta ve lise eğitimine Ankara'da devam eden Atlı, 2000 yılında Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olmuştur...

"Ankara hukukta hocalık yapıyor."

"Kendine ait bir hukuk bürosu var mı?" diye sordu Ecevit. Ek sekme açtım ve hızlı hızlı yazdım aradım baktım. Bir iki isim benzerliği olsa da bu adam değildi. "Yok galiba, avukatlık yapıyordur belki ama görünürde bir büro yok."

"Bu adama ulaşmamız lazım. Usulü ne bu üniversite hocalarına ulaşmanın?" diye sordu. Hocanın özgeçmişine geri döndüm. Mail adresi

hemen sol üst köşede yazıyordu.

"Mail atacağız?"

"Neden cevap versin?"

"Muhtemelen soyadım dikkatini çekecek," dedim. Bu onun hoşuna gitmese de gerçekti. Kendi mail hesabımı açtım ve hocaya mail yazdım. Hocanın dikkatini çekeceğini bildiğim için özellikle belirtmedim kimin kızı olduğumu. Bu zaten kullandığım bir şey değildi, fark edileceğini bildiğim bir şeydi. Hacettepe Güzel Sanatlar mezunu olduğumu yazdım yalnızca. Tezinden bahsettim ve çok önemli bir konu için kendisiyle görüşmek istediğimi, geri dönüşünü beklediğimi dile getirdim. Ecevit yazdığım maili okuyordu.

"Niye Hacettepe?"

"Nasıl niye?"

"Ne bileyim," dedi. "Sizi Bilkent'ten aşağısı kesmez diye düşündüm."

Biz kimdik? Bana zamanında Bilkent baskısı yapan insanlardan bahsediyordu. Haklıydı, bir şey diyemedim, inkâr edemedim. "Ankara'da resimle gidebileceğim en iyi yere gittim. Her üniversitenin resim kolu yok."

Başını salladı ve "Şimdi oldu," dedi. Annemin ve babamın Bilkent'e okumayacağımı öğrenmeleri, Mimar Sinan'a giden tüm yollarımı kapatmaları, henüz on sekiz yaşında olmam ve direncimin ancak Hacettepe'ye yetmesi... Ecevit bunlar bilmese de bir yerinden yakalıyordu. En komik olan yanıysa benim annem de Hacettepeliydi. Ona rağmen adeta yalvarmıştı bana. Babamınsa 'Bunca imkân arasında kızını devlet üniversitesini okutuyor,' diye prim kasacağı bir amaç olmuştum bir yerden sonra. İnsanlar sanıyordu ki Bülent'i lüks anlayışımız için özelde okutmuştuk. Bülent geri zekalının tekiydi. Normal koşullarda özel bir üniversitede bile okuyamayacak vasıftaydı bana göre. Paralar dökülerek zorla okutulmuştu. Para dökülerek okumak ayıp değildi ama parayla bile zar zor okumak ayıptı. Rezilin teki olduğu için utanmazdı da.

"Ne zaman cevap gelir?" dedi Ecevit geriye yaslanıp.

"Bilmiyorum. Belki yarın. Belki bir hafta sonra. Beklemekten başka şansımız yok."

"Üniversiteye kaçak göçek girsek?" İyi alışmıştık biz bir yerlere kaçak göçek girmeye.

"Hocayı bulamayız, bulsak bile habersiz geldik diye konuşmayı reddeder. En iyi ihtimalle güvenlikler tarafından dışarı atılırız."

Polis de çağırılabilirdi. Bilmiyordum. Daha önce böyle bir şey yapmamıştım. İkimiz de geriye yaslandık ve bilgisayar ekranını izledik. Bu şekilde sabaha kadar beklemeli miydik? Belki hocanın bu kışın ortasında gece boğazı kurur da su içmeye kalkar ve mailimizi görürdü? Olamaz mıydı? Mümkündü.

"Uykun geliyor mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kafamın içini susturursam, geliyor galiba."

"Elinden geleni yaptın Firuze," dedi bana bakarak. Ben de ona döndüm. "Hadi git uyu şimdi. Yarın ne olacağı belli değil. Hadi, geç uyu."

"Sen de uyuyacak mısın?"

"Bir sigara içeyim, biraz daha bakayım bunlara. Uyuyacağım. Hadi kalk," dedi. Yarın ne olacağı belli değildi, doğru söylüyordu. Esneyerek kalktım yanından. Gözlerimi ovuştura ovuştura geri gittim yatağa. Kapıyı biraz aralık bıraktım ve dışarıdan gelen ışığı izledim. O ışık sönmeden, ben elimde kolyemle uyuyakaldım. Dua ettik biz. Ecevit annesini rüyasında görsün diye. Ben ellerimi açmadım ama minik Firuze açtı.

***

Rüyalar biraz ayrıntı isterdi belki de. Ecevit için ettiğim dua bana döndü. Annemi rüyamda gördüm. O kadar karmakarışık bir rüyaydı ki, bana "Firuze," diye seslenilmese, "Firuze," diye uyandırılmasam, gördüğüm rüyanın saçmalığı artacaktı. Ağaçtan düştüğümü hissettim, rüyamda da bir

ağacın üzerindeydim. Korkuyla açtım gözlerimi ve o düşme hissinin yanılsama olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

"Maile yanıt gelmiş," dedi Ecevit. "Uyan."

"Hı?"

"Mehmet Atlı maile cevap vermiş. Kalk."

"Kim?"

"Üniversitedeki hoca."

"Ha," dedim yine. Geç olmadan rüyanın tesiri üzerimden çekildi ve neredeyse hiçbir şey hatırlamadım. "Ha. Ay. Dur. Ne yazmış?"

Ecevit arkasını dönüp giderken yorganı attım hemen üstünden ve peşinden gittim. Başımı kaşıdım, gözlerimi kırpıştırdım ve yalpaladım peşinden geçerken. Oturmadım eğildim bilgisayara doğru.

"Firuze merhaba,

Bugün saat on bir ve on iki arasında boşluğum var. Yemek yemeden gelirsen yarım saat ayırırım ama geldiğinde yemeğe inmiş olursam geri gelmem. A blokta ikinci katta odam. Kapıdaki güvenliğe benimle randevun olduğunu söylersen arayacaktır beni. Ve gelmeden önce şu konuyu açıklık getirmeni istiyorum. İsim ve soyismin bir isim benzerliği mi yoksa Atilla Akın'ın kızından mı aldım bu maili?"

"İşte bu!" dedim ellerimi birbirine çarparken. Çarparken fark ettim. Dün de yapmıştım ama elim acımamıştı. Belki de artık sargımı çıkarmamın vakti gelmişti. Büyük bir yara bandına geçebilirdim. "Ne cevap vereyim? Doğruyu mu söyleyeyim yoksa yalan mı?"

Ecevit de aynı şeyi düşünüyordu sanırım. "Adamın yüzünü tanıma ihtimali var. Doğruyu söyle adımız yalancıya çıkmasın."

Oturmadım ama çöktüm yere doğru.

"Hocam merhaba, öncelikle dönüşünüz için teşekkür ediyorum. Bugün söylediğiniz saatte odanızın önünde olacağım. Son sorunuza cevabım da evet. İsim benzerliği değil ama gelip konuşacağım konunun babamla bir ilgisi yok. Bunun aramızda kalacağını umuyorum. Saygılarımla, iyi çalışmalar."

Saate baktım, sekizi geçiyordu. "En geç onda çıkmamız lazım," dedim. "Bir daha kabul etmeyebilir gecikirsek." Çöktüğüm yerden kalktım. Ecevit de uyanır uyanmaz ekrana bakmış olmalıydı. Yatağı toplanmamıştı. "Benim biraz üstüme başıma düzen vermem gerekiyor. Duş alsam olur mu?"

"Geç al, ben de ortalığı toparlayıp iki lokma bir şey hazırlayayım," dedi. Tam dönüp gidecekken avucumu kaldırdım. "Bu iyileşti bence artık, çıkaralım mı bu sargıyı. Kirleniyor, ıslanıyor diye çok kısıtlıyorum kendimi." Ecevit'in dibindeydim zaten. Elini uzattı bana. Avucunun içine bıraktım elimi. Ne söylerse kabul edecektim çünkü dikkatli bakışları ellerimdeyken ve avucu elimi kavramışken böylesine, inanmamak mümkün değildi. Her şeyin en iyisini bildiğini hissettirirdi insana.

"Banyoda kalsın, çıkınca kremleyip yara bandı takarız. İyi durumda ama tamamen iyileşmemiş."

"Tamam!" dedim gülümseyerek. Neredeyse koşa koşa gittim banyoya. Kapımı kapattım, temiz bir havlu çıkardım ve duşakabine yakın bir yere koydum. Bu kez iç çamaşırımı yıkayamadım kurumaz diye. Dün giymiştim ama yine de biraz kötü hissettim kendimi. Yine Ecevit'in lifine su gelmemesine dikkat ederek yıkadım saçlarımı. Sabun kullanıyordu, duş jeli yoktu. Sabunu avucuma aldım bu kez, bunu günler sonra ilk kez yapıyordum, avucumun içinde ovaladım ve bedenime sürdüm biraz. İyice de yıkadım yerine koymadan önce. Hızlıca yıkanıp çıktım. Havluyu sardım bedenime. Saçlarımın suyunu aldım önce biraz sonra diplerden başlayarak taramaya başladım. Ecevit'in tarağında saçlarım kalmıştı. Garipti saçlarım açılıyor ve taranıyordu. Yine tek bir kısmı bile kalmadı taranmayan. Saçlarımı taraktan topladım ama ıslak olduğu için yine birkaç tek kaldı. Kurusun alacaktım.

Sabun da kullandığım için sanırım iyice kupkuru hissettim vücudumu. Saçlarımı kurutana kadar o kuruluk hissi arttı. Üst dolaplara bakmak

istedim ama yapmadım. Ayıp olurdu. Kapalı dolaplarda. İçinde özel eşyası olabilirdi. Üstümü giydim, saçlarımı topladım banyodan, defalarca kez baktım ortalığa. Saçlarım biraz fazla dökülürdü çünkü benim. Tiksinsin istemezdim ama bir saç telim bile kalmamıştı. Kapıyı açarken Ecevit mutfaktan gözüktü. Önünde tost makinesi vardı. Avucuma baktı. "Çıkardın mı?" diye sordu. Başımı salladım. Tost makinesine bastırmayı bıraktı ve bir çekmeceyi açtı. "Gel yapıştıralım," dedi. Mutfak masasının üzerine pamuk, doktorun yazdığı kremden ve yara bandı koydu. Yanına gittim. Dün gece kokoreci yememişim gibi midem guruldadı galiba tost kokusuna. Göz ucuyla ve utançla Ecevit'i kontrol ettim fark etti mi diye ama hayır etmemişti. Elimi açtım ama masaya koymadım. Avucuna alır belki diye. Aldı da.

Parmak aralarımdaki ıslaklığa kadar aldı pamukla. Sonra kremi sürdü, parmak ucuyla yaydı. Üzerine pamuk kapattı, sonra yara bandı yapıştırdı iki tane yan yana. Bu fazla mı keyfe keder bir ihtiyaçtı? Bilmiyordum ama burnumun kenarları özellikle çok çatlamıştı, hissediyordum. "Ecevit nemlendirici kremin var mı?" diye sordum keyfe kederse de.

"Neyim?"

"Nemlendirici kremin?"

"Niye?"

"Çok kurudum," dedim ve anlasın diye en kuru bir iki noktayı gösterdim. Parmak eklemlerimi ve burun çevremi. Baktı ama ne düşündü bilmiyordum. Kaşları biraz çatıktı ve bakışları... Boş muydu, yoksa anlamaya mı çalışıyor ya da anlamsız mı buluyor bilemedim.

"Yok," dedi tahmin ettiğim. "Kullanmıyorum."

"Olsun, teşekkür ederim," dedim yalnızca. Döndü tost makinesini kapattı. Biraz mahcup oldum. O da kuruyordu elbet. Kurumaz olur muydu? Şımarıkça geldi bu istek bana. Böyle en olmadık yerde burjuvazi tavırlar sergiliyordum. İnek sütünü reddediyor badem sütü istiyordum gibi hissettirdi hatta. Mutfağı bıraktı ve yatak odasına geçti. Birkaç saniye sonra elinde bir eczane poşetiyle döndü.

"Şöyle bir şey var, doktor yazmıştı. Çok kullanmadım ne işe yarar bilmiyorum. Bak sen," dedi ve önüme koydu. Kocaman bir krem paketiydi. Üzerinde Ürederm yazıyordu. Vücut losyonuydu. İki servis tabağı çıkardı. Tabakların köşesine salatalık ve domates doğradı. Kremi biraz döktüm ve elime döktüm. Su bazlı bir nemlendirici formundaydı. "İşine yarar mı?" diye sordu.

"Yarar ama doktor sana yazıyorsa sen kullan. Ben birazcık aldım sen şe..."

"Firuze," diye bıkkın bir sesle böldü. "Kalp ilacı değil. Kullandığım da yok. Ya kullan ya da koy torbaya bir şey deme," dedi. İçindeki miktarı tartmaya çalıştım. Neredeyse hiç kullanılmamıştı. Tarihe baktım. 2012 yazıyordu.

"Kullanıyorum bak."

"Sinirleniyorum," dedi açıkça. İlk defa bana önden haber verdiği için hiç şansımı zorlamadım. Hemen banyoya gittim. Kendi malımmış gibi hunharca kullandım. Kollarıma, bacaklarıma, göğüslerime, boynuma ve yüzüme sürdüm. Çabucak emdi zaten bedenim. Hissediyordum. Yumuşacık olmuştu yüzüm ve bedenim. O kadar mutlu etti ki beni bu krem. Adeta bedenimi okşuyordum. Yüzüme masaj yapa yapa bir kat daha sürdüm. Yer yer ödemliydi yüzüm. Belki kullandığım ilaçlar, belki uykudan ya da az su içmekten. Bilmiyordum. Ama rengim yerine gelmişti. Hatta yüzüm biraz dolmuştu, daha sağlıklı duruyordu. Ellerimi yıkadım ve çıktım banyodan. Ecevit çaylarımızı koyuyordu. Ağzımın içi de iyileşmeye çok yakındı ama yine de izin verdim ılık hazırlamasına. Ekmeğin içiyle bana, dışıyla kendisine tost yapmıştı. Benim tostumu ikiye bölmüştü ama onunki bütündü. Bir parçayı aldım. İçinde salça vardı, yumurta vardı, sucuk ve peynir vardı sanırım. "Çok güzel kokuyor."

"Kesin sanayi tostunu da ilk defa yiyorsundur sen," dedi. Dudaklarımı birbiri üstüne örttüm ve kıkır kıkır güldüm biraz. Doğru söylüyordu. Evet ilk defa yiyordum.

"Duymuştum ama,"

"Yememiştin ama."

"Sanayiye gitmedim ki hiç."

Malzemesi en bol olan yerinden bir ısırık aldım ben, Ecevit'se benim aksime ekmeğin en kuru yerini ısırdı ilk lokmasını. Bir şey en fazla bu kadar koktuğundan daha beter güzel olabilirdi. Karnım bir daha guruldadı. "Bu nasıl bir şey ya," dedim mest olmuş bir sesle. Artık yediklerimden tat alabiliyordum, ağzımda daha uzun süre durdurabiliyordum.

"Şimdi de uzun uzun sanayi tostu övecek. Allah'ım sen bana sabır ver."

"Başka böyle, menemen ya da tost gibi güzel yaptığın bir şey var mı?"

"Firuze hadi ye,"

"Lütfen söyle. Asla istemeyeceğim..."

"Ne diye soruyorsun o zaman?"

"Hesap soruyor, Allah'ım hesap soruyor demen lazımdı," dedim bilmiş bilmiş. Onu kızdırmak biraz kolaydı ama bu sefer kızınca ben yerimde küçülmedim. Hiç bana bakmıyormuş gibi davrandım. Bir süre öyle baktı bana, kaale alınmayacağını anlayınca "Sabır," dedi sadece. Döndü tostunu yedi. Ben de devam etmedim. Olur da konu başka yere sapar incinirim diye. Güzelce tostumu yedim, çayımı içtim. Bir tercih hakkım olsa haftanın dört günü menemen üç günü bu tostu yerdim. Kendi tabağımı ve bardağımı kaldırdım. Öyle hazırlanmaya geçtim. Ecevit'in yıkamış olduğu pantolonu ve kazağımı giydim. Saçlarımı, önden tutamları büke büke şekil verip arkada bir kısmını topladım. Geriye kalanları saldım. Birazı daha kurumamıştı zaten. Allık sürdüm. Biraz fazla da kaçırdım ama mat ruju parmağımda yedire yedire hafifçe sürünce göze çarpmadı allık. Kaşlarımı düzelttim, göz kalemini önce üste sonra alt kirpik diplerime sürdüm, gözlerimi çerçeveledim. Yeşil gözlerim adeta yüzümde bağırıyordu böyle kalemle biraz yoğun ve keskin çizgiler çizince. Yüzüm yumuşacıktı. Hiç rahatsız etmedi beni makyajım. Gözlüğü aldım yanıma. Hukuk fakülteliler siyasetle ilgilenen öğrencilerdi. Yine yalancı bir ben çizdim. Olur da tanınır gibi olursam Firuze değilmişim gibi davranacaktım. Ecevit kapıyı tıklattığında "Müsaidim," dedim.

Ben ortalıkta eşyalarımı toplarken Ecevit kıyafet dolabını açtı ve beyaz bir gömlek çıkardı içinden. Onu ilk kez beyaz bir gömlekle görecektim sanırım. O da özenle giyindi. Gömleğinin yakası ütülü, düğmesi ilikliydi. Bir hocayla konuşmaya gidiyorduk, bunun resmiyeti vardı sanki üstünde. Saçını da özenle taramıştı. Aynı anda ayakkabılarımızı giydik. Ben çizmelerimi giydim, pantolonum dar değildi zaten. Çizmeyi kapattı. Krem renk, orta bel bir pantolondu. Ecevit'le hazır olduğumuzda aynı anda birbirimize baktık.

"Çıkalım," dedik aynı anda. Ecevit kapıyı açtı ve geçmemi bekledi. Asansöre kadar topuk seslerim bina içinde duyuldu. "Nerede kalıyor bu fakülte?"

"Çankaya'da. Cebeci Kampüsü," O vakte kadar aynadan kendine bakıyordu. Yakasındaki eli durdu. Asansör aynasından göz göze geldik. "Biliyor musun?" diye sordum. Ben tam lokasyon bilmiyordum. Ecevit'in donuk gözleri bende kaldı. "Hı?" diye sordum. Asansörün kapısı otoparka açılınca çekti gözlerini ve indi. Bir şey söylemedi arabaya binene kadar. "Orası Ankara Üniversitesi'ne mi bağlıydı?" diye sordu. Başımı salladım. Sanırım Cebeci Kampüsünden bahsediyordu. Bir şey demedi arabayı sürdü ve yol boyunca hiç konuşmadı.

***

1990 Ocak

"Bugün 16 Ocak 1990. Soğuk bir salı sabahında yine Ankara gündemini sizlere aktarıyoruz. Siyasi kulislerde solun çalkantısı konuşuluyor. Özellikle de Sosyal Demokratlar arasındaki bölünme dalga dalga büyüyor."

Leyla Tarhan, küçük otobüste boşalan yere geçmeden önce çevresinde yaşlı biri var mı yok mu kontrol etti. Küçük Ecevit'in bir eli annesinin elini diğer eli demiri sıkıca tutmuştu. Otobüs sallandıkça düşmekten korkuyor, annesine daha çok yaslıyordu bedenini. Genç kadın geçti cam kenarındaki boşluğa oturdu, kucağına çekti oğlunu ve saçlarını geriye doğru tarayarak sevdi, açtığı alnını öptü. Giden minibüsün teybinden radyonun sesine kulak kesilmişti halk. Ankara hali hazırda gri bir şehirken, ülkedeki karışıklıklar

ilk buradan hissediliyor öyle diğer şehirlere varıyordu. Halk gergindi. Solun ve sağın kavgası, sokakta biteli çok olmamıştı. Ki bittiği de söylenemezdi. Şimdi birbirine giriyorlarsa bu neyi kızıştıracak bilmiyorlardı. Herkes kendisinden, kocasından, abisinden, oğlundan korkuyordu.

Teypten kadının sesi sustu ve bir süre kalabalık salon uğultusu, araya giren bir milletvekili sesleri dinletildi. Sonra kadın yeniden devam etti.

"İlerici Demokrasi Partisi (İDP) Genel Merkezi'nde gerginlik devam ediyor. Dün gece geç saatlere kadar süren Parti Meclisi toplantısında, bazı milletvekilleri, Güneydoğu raporunun kamuoyuna açıklanmasını 'ülkeyi bölmeye yönelik bir adım' olarak değerlendirdi."

Minibüste derin bir sessizlik ve beraberinde huzursuzluk hakimdi. Çoluk çocuk susmuş, bu uzaklardan haber getiren kadını dinliyordu. Ecevit başını annesinin göğsüne yaslamış dışarıyı izliyordu. Karnı biraz acıkmıştı ama usluca eve varmayı bekliyordu. Leyla Tarhan'ın kulağı pür dikkat teypteydi. İyi ki oğlum küçük diyordu. İyi ki küçük Ali Ecevit'im. Yoksa bulurdu doğrusunu, düşerdi doğrusunun peşine, maazallah engel de olamazlardı. Leyla daha sıkı tuttu oğlunu, kayıp gidecekmiş gibi elinden. Doğrusunu savunması kötü müydü? Hiç değildi ama onun da verecek bir oğlu yoktu. Bir tanecik evladı vardı. Okusaydı etseydi, öyle savunsaydı vatanını. Çocuk yetiştirseydi, adaletin neferi olsaydı, hasta baksaydı. Öyle de kurtulurdu bu vatan. Kurtulmaz mıydı? Şerefli namuslu bir çocuk yetiştirecekti ama çocuğunu sokakların koynuna bırakmayacaktı.

"İDP geçtiğimiz yılın sonunda Türk-Kürt sorunu konusunda cesur adımlar atmaya niyetlendi. Ancak bu girişim, şimdi partiyi ikiye bölmek üzere. Aynı ikiye bölünüş DMP içerisinde de yaşanıyor. Çatırdama sesleri iki partiden de gelirken, DMP'deyse sorun UMP ile yapılması konuşulan müzakere. Parti içinde 'devletçi sol' ile 'hak temelli sol' arasında görünmeyen ama giderek büyüyen bir anlaşmazlık çıktığı söyleniyor. Bu çatırdamaların ucu sokağa yansımasa da önümüzdeki günlerde ayrılmaların yaşanacağı dile getiriliyor."

Ecevit okumayı yeni yeni öğreniyordu. Harfler bitmişti, hecelere hatta bazı çocuklar cümlelere geçmişlerdi. Ecevit o çocuklardandı. Yazısı epey çirkindi

ama çok çabuk öğreniyordu. Firuze yazıyordu bulduğu her kâğıda, akşam arkadaşına veriyordu. Her seferinde daha güzel yazmaya çalışıyordu ama pek beceremiyordu. Firuze bir şey demiyordu alıyordu ama Ecevit anlıyordu yazısını beğenmediğini. Okumayı yeni öğrenen çocuklar gördükleri her şeyi büyük bir hevesle okumaya kalkışırlardı. Ecevit de önünden geçtikleri kocaman tabelanın üzerini okumaya çalıştı. Minibüs trafiğe takılıp durmasa okuyamazdı ama heceleyebildi.

"Aa... nn... an... kı kı kı... ka..." Gerisini tahmin edebildi ve yüksek sesle "Ankara," diye tekte okudu. Süt dişleri dökülmeye başlamıştı. Pek sevimliydi yüzü. Leyla ilgiyle baktı okumaya çalıştığı yere. Üniversitesi kısmını biraz zor birleştirdi ama yaptı. İçinden okudu tamamını Leyla ama dışından sessiz kaldı, oğluna fırsat verdi."Ceee....bı bı bee... bec... i... Cebeeec... Cebeci,"

"Aferin benim oğluma." Fiş cümleler dışında hiç duymadığı kelimeler duyunca biraz zorlanmıştı ama okuyordu. Ecevit annesinden aferin alınca daha çok heveslendi. Doğruldu ve ayağa kalktı, cama yasladı yüzünü. "Kak, kakt..."

"Yeniden oku anneciğim."

"Ka kam, pı pü... sssü. Kampüsü."

"Doğru, aferin sana."

Leyla Tarhan dişlerini göstere göstere gülümsedi. Çok mutlu oluyordu Ecevit'i okuyunca. O okuyamamıştı ama son nefesine kadar tüm benliğiyle çabalayacaktı. "Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü," dedi Leyla ve araç hareket etti. Sanki Ecevit okuyabilsin diye bu kadar uzun süre beklemişti. Bunun için bile mutlu oldu Leyla. Şans hep böyle Ecevit'ten yana olsun istiyordu.

"Üniversite ne demek anne?"

"Abilerin ablaların gittiği büyük okul."

Ecevit geride kalan ve bahçesi hiç bitmeyen okula bakmaya çalışıyordu. Boynu ağrıdı ama ilgiyle bakması bitmedi. Dudakları öne doğru büzüldü. Ne büyüktü öyle... Kocamandı... Saraydı... "Kocaman mı?"

"Kocaman..."

"Vaaay! Biz gitsek bizi alırlar mı?" diye sordu. Leyla gülümsedi oğlunu kendine çevirdi ve ellerini tuttu. "Şu an almazlar ama sen büyüyünce o okula gitmeye hak kazanırsan o zaman alırlar."

"Seni de alırlar mı?"

"Bence alırlar. Biliyor musun ben de çok merak ediyorum. Bir gün kazanırsan beni de götürecek misin? Söz ver bakalım annene."

Leyla'nın içinde ukdeydi bu üniversite. O dizilerde gözüken kocaman sınıflar, amfilerdi onlar, o eli kitaplı genç kızlar, genç erkekler, kalın kalın kitaplar... Çok merak ediyordu Ankara Üniversitesi'nin içini. O amfileri... Ecevit'i mezun eder miydi buradan? Kazanınca gidip bir kez görür müydü içini? O sınıfların içine bakabilir miydi?

"O zaman ben bu okula gideceğim," dedi Ecevit emin bir sesle. Annesine sarıldı. "Seni de götüreceğim. Söz anne. Bak gör. Firuze'yi de götüreceğim. Onu da alırlar mı?"

Leyla gülümsedi. Firuze, Leyla'nın yanında gelen küçük bir süs, pembe bir kurdele gibiydi. Olmazsa olmazdı. Ellerini oğlunun ince beline sardı. "Bakarsın o da burada okur, beraber gidip gelirsiniz," dedi Leyla. Ecevit bir heyecanlandı, bir heyecanlandı ki... Yerinde duramadı. Koşa koşa okula gitmek ya da büyümek istedi. Annesinin sinesinde hayaller kurarken ikisinin de hayalleri ve umutları birbirine iki sarmaşık gibi dolanıyordu.

Ankara Üniversiteli Ali Ecevit. Leyla Tarhan'ın biricik oğlu.

Hiç Ankara Üniversiteli olmayacak Ali Ecevit ve Leyla Tarhan'ın pek doyamadığı biricik oğlu.

Günümüz 2010

"Geçebilirsiniz. A blok ikinci kat, 208 numaralı odada. Sizi bekliyor Mehmet Hoca."

Ben güvenliğin onayıyla yürüdüm ama birkaç adımdan sonra fark ettim peşimden Ecevit'in gelmediğini. Döndüm baktım. Üniversitenin büyük tabelasına bakıyordu. "Ecevit," dedim. "Hadi gel. Hoca gelebilirsiniz demiş," Hiçbir tepki vermedi. Duymadı sanırım beni. "Ecevit," diye tekrarladım daha yüksek sesle. Başı kalkıktı, hafifçe indi ve bana baktı. "Hadi gel," dedim. Son bir kez daha baktı tabelaya ve yürümeye başladı. Ben yer yönü bulmak için ortalığa bakıyordum ama Ecevit okulu inceliyordu sanırım. Bu başka bir vakit olsa üstünde günlerimi geçireceğim bir şeydi belki. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama içinde ukde kalışın ince kederiydi gözlerindeki biliyordum. Lakin ben Melike'nin izini öyle bir şehvetle sürmeye başlamıştım ki, içerideki hocadan başka bir şeye bakamıyordum şimdi. Çok korkuyordum buradan boş çıkarsak diye.

Yer yer binalar ve bolca ağaçlık alan vardı. Banklara öğrenciler oturmuştu ama bahçe çok da kalabalık değildi. Hatta sanırım sigara içenler ya da girenler çıkardı vardı yalnızca bahçede. Tabelalara baka baka yürüyorduk. Hukuk Fakültesi yazan yerden devam ediyorduk. Yeşil tonlarında, yer yer taş çıkıntılardan iki bina vardı. Birinin kapısında A diğerinin kapısında B yazıyordu. "Burası galiba," dedim ve kapıya giden merdivenleri tırmandım. Kapının sağında, gold bir tabelanın üstünde Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi 1925 yazıyordu. Giriş geniş bir salona açılıyordu ve sağ tarafta danışma gibi bir yer vardı. Yerler gri tonlarında mermerdi ve girişin karşısında tek bir ağızdan başlayıp birkaç basamak sonra iki ağza ayrılmış merdiven vardı. O kadar güzel duruyordu ki, tarihin dokusunu hissediyordum. Ecevit gerimden daha ağır adımlarla geliyordu. Ona bakarsam ben de dururum diye ona olabildiğince az bakıyordum. "Gel Ecevit," dedim yalnızca. Merdivenleri çıktığımızda bizi bir Atatürk büstü ve Atatürk'ün içinde bulunduğu bir fotoğraf köşesi karşıladı.

Konferans salonu vardı sanırım büstün yanında. İlerleye ilerleye bulduk odayı. Saat on bire beş vardı. "Ecevit burası," dedim. Hemen arkamdaydı. Kapıya baktı ve soluklandı, başını salladı. Beklemedi, "Girelim," dedi ve benim biraz kıvranarak yapacağım şeyi yaptı. Kapıyı tıklattı ve yavaşça açtı. "Gelebilir miyiz?" diye sordu ve içeriden onay alınca yavaşça geçti.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki midem de bulanıyordu, kolum da ağrıyordu. İkimiz de girdiğimizde içeri iki tane masa gördük. Neyse ki biri boştu. Diğer hoca burada değildi. Mavi gömlekli ve vesikalığını gördüğümüz adam ayağa kalktı. "Hoş geldiniz," dedi ve ikimizle de tokalaştı.

"Firuze," dedim.

"Ecevit," dedi.

Gösterdiği iki koltuğa karşılıklı oturduk ve adam bana baktı. "Firuze Akın," dedi geriye yaslanıp. Hafif bir göbeği vardı ve saçları dökülmüştü tepelere doğru. Arkasında bir kitaplık ve cilt cilt kitaplar... Masasının üstü biraz dağınıktı.

"Öncelikle çok teşekkür ederim mailime yanıt verdiğiniz için."

"Ne demek. Çok önemli bir mevzu demişsin. Bizim okulun öğrencisi de değilsin. Merak ettim açıkçası. Siz mi bizim okuldansınız?" dedi ve Ecevit'e döndü.

Ecevit başını salladı, "Yok, hayır değilim. Biz okulla alakalı bir meseleden ötürü kapınızı çalmadık aslında."

Mehmet hocanın gözleri kısıldı ve Ecevit'in yüzünü inceledi. "Avukat mısın?" diye sordu aniden. Ecevit yeniden başını salladı, hafifçe tebessüm etti. "Hayır değilim."

"Bu konu iyice ilginçleşiyor. Söyleyin bakalım gençler. Sizi dinliyorum."

Aslında aramızda çok büyük yaş farkı yoktu. Ecevit'le daha bile azdı ama sanırım çok öğrenci gibi durduk karşısında. "2005 yılında yüksek lisans tezinizle alakalı birkaç soru soracaktık size. Neden o dönem bu başlığı seçmiştiniz? Özel bir sebebi var mıydı?"

Hoca bu kez, "Sen gazeteci misin?" diye sordu. Ecevit ne dese başka bir meslekle dönecekti sanki.

"Hayır," dedi gülerek. "Okumadım ben. Avukat da gazeteci de değilim."

"Mesleğin ne?"

"Marangozum ben," dedi Ecevit. Adamın kaşları havalandı, sonra dudakları aşağı doğru büküldü ve başını salladı. "Sorularına yanıt verirsem, bana daha büyük bir kitaplık yapacak mısın?"

"Vermeseniz de yapacağım," dedi Ecevit. Adamın beklediği cevap buymuş gibi başını gülerek salladı ve garip bir şekilde elektrikleri tuttu sanırım anlaştılar.

"Ha şöyle ya. Şimdi oldu bak. Ben de kitaplık yapmasan da sorularına cevap verecektim zaten. İşin sağlam mıdır?"

"On yıl sonra da kırılırsa, ben kefilim. Beni arayın gelir yenisini bırakırım." Öyle ikna edici konuşuyordu ki, inanmamak, ikna olmamak mümkün değildi. Ecevit çarşaf gibi serilmiş bir denizdi. Güven verirdi, korkutmazdı ve size dalgayı içinde barındırmadığına ikna ederdi. İnsanların içinde deniz gibi yayılırdı, hep böyleydi. Görüyordum ki hâlâ böyleydi. Onu izledim sadece. Onu izlemek istedim sadece. Bana artık dingin bir deniz olarak yaklaşmıyordu ama ben uzaktan izlesem bile yeterdi onu. O zaten benim içinde dalgasıyla fırtınasıyla da büyüyordu.

"Harika. Ben bir çay koyayım size. Demleme. Olur mu?" diye sordu. Ecevit başını salladı ben "Zahmet olmasın," dedim ama adam kalktı. Metal bir su ısıtıcı vardı. Düğmesine bastı. Üç tane karton bardağa demleme çay koydu. Su kısa sürede kaynadı ve bardakları doldurdu. Önce bana verdi sonra Ecevit'e ve en son kendi önüne koydu. Camı açtı ve bir sigara çıkardı. "İzninizle," dedi. Sonra Ecevit'e bakıp uzattı. Ecevit, "Çok teşekkür ederim," dedi. Başkaları değil ama o bana da ikram etti. Reddettim ama etti.

"Sigara kullanmıyor musun?" diye sordu Ecevit'e.

"Kullanıyorum da herkesin içinde içilmez derdi babam."

Adam yeniden gülerek başını salladı. Etrafa baktım. Yangın sensörü yok muydu? "Yasaklar sadece siz öğrenciler içindir Firuze," dedi adam. "Baban hiç yasaklar sadece vatandaşlar içindir demiyor mu?" diye sordu. Ne evet

diyebildim ne de hayır. Sadece gülümsemeye çalıştım. Adam da üstelemedi zaten Ecevit'e baktı. "Ne sormuştun en son?"

"Tez konunuzun sebebini."

"Doğru, evet. Yani güncel bir konu olsun istedim. Zamanında da yakından takip ettiğim bir konuydu. O yüzden. İnfial yaratmıştı ülkede. Hukukçu olarak üstüne düşmek istediğim bir dosyaydı. Bana da sebep oldu."

İkna edici bir cevaptı. Ecevit'le hoca arasında gidip geliyordu. Ecevit'i izliyordum en çok. "Siz niye benim tezimle bu kadar ilgilendiniz?" diye bir karşı soru iletti.

Ecevit'le göz göze geldik. Buraya gelene kadar ne kadar dürüst ne kadar yalancı olacağımızı konuşmamıştık ama dedim ya. Ecevit'le elektrikleri tutmuştu diye. "Size dürüst olacağım,"

"Lütfen."

"O dönem benim de kardeşim kayboldu ve bulunmadı."

Mehmet Bey, böyle bir cevap beklemiyordu ki küllüğe silktiği sigara havada kaldı, Ecevit'e baktı. "Kesin olarak o çete tarafından mı kaçırılmıştı?"

"Sadece ihtimal."

"Kaç yaşındaydı?"

"İki yaşında ya vardı ya yoktu."

Adam sahiden üzüldü duyduklarına. Bunu tüm samimiyetiyle yaşadı. Bir an bile şüphe duyamadım. "Umarım bulursun kardeşini," dedi. Bana göz değdirdi. "Böyle bir çetenin peşine düşmüşken neden bir siyasetçinin kızı var yanında?" diye sordu açıkça. Çok net ve dolambaçsız cümleleri vardı. Neye uğradığımı şaşırdım. Yine yine ve yine sadece utandım. Yutkundum ve gözlerimi kaçırdım.

"Onun aklıyla şu an buradayım," dedi Ecevit. Kemal amcada olduğu gibi sessiz kalamadı. Çünkü şimdi ihanetle suçlanmıyordu. Daha gizli saklıydı her şey.

"Gelmeden baktım sana. Ressammışsın." Başımı salladım yalnızca. Ne gelecek bilmiyordum. "Babanın zoruyla mı?"

"Ressamlık zorla yapılacak son iş bile değil."

Adam vay dercesine dudak büzdü ve başını salladı. "İnsanın morali bozuluyor açıkçası, ülke, sokak bu haldeyken, sebep olanların çocukları kıyıda köşede Rönesans'ta yaşar gibi takılınca. Kusura bakma. Ben biraz açık sözlüyüm."

Belki de bana en kibarca bu şekilde cümleler kurulabilirdi. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. "Size sadece gidişattan memnun olmadığımı ve perde arkasında tek bir kez bile babama oy basmadığımı tüm hayatım üzerinde yemin ederek söyleyebilirim. Geriye kalan hiçbir konuya verecek cevabım yok."

İnsanlara resmin beni bu hayata bağladığını, fırçalarımı ilaç niyetine tuttuğumu söylemezdim. Anlamazlardı zaten. Varsın olsun, beni Rönesans'tan bir sanatçı belleselerdi. Adam hiçbir şey söylemedi ve yeniden Ecevit'e döndü. "Benden öğrenmek istediğin şey ne?"

"Biz çete liderinin dosyasına ulaştık. Yani avukat vasıtasıyla dosyanın içeriğini gördük. Bir şey uyuşmuyor. Siz tezinizde üç farklı yerde 63 tanıktan bahsetmişsiniz ama dosyada 62 tanık ifadesi vardı. Tezde bir hata olma olasılığı var mı?" diye sordu Ecevit. Sorar sormaz net bir cevap verdi.

"Yok. Olması mümkün değil. Üç kere üst üste aynı hata da mümkün olmaz zaten. Hata diyen yalan söylüyordur," dedi kendinden emin bir şekilde. Gözlerimi kırpıştırdım. Bu iyi bir şey miydi kötü bir şey miydi anlayamıyordum. "Dosyada gözünüzden kaçmış olabilir mi?"

"Hayır," diye aynı netlikte cevap aldı.

"İddianameye bakıldı mı?"

"Evet. Dosyada altmış iki tanık ifadesi var."

"İddianamede gizli tanık geçiyor mu?"

Başını salladı Ecevit. Bunların hepsine teker teker bakmıştı. Adam masa üstü bilgisayarına geçti ve üst üste dosyalar açtı. "Açık konuşayım o başlık benim seçtikten sonra pişman olduğum bir konuydu. Engellerle dolu bir dosyaydı. Kaynak bulmak çok zordu."

"Ne düşünüyorsunuz peki bu söylediğimle alakalı?"

"Hukukçu olmak çok konuşmak değil, doğru yerde sessiz kalmaktır Ecevit," dedi ekrana bakmayı sürdürürken. "Her düşündüğümüzü söylersek, dar ağacı gözünün önünde sallanmayan adam kalmaz bizde. Risklidir fikirlerimiz. Boş ver sen benim ne düşündüğümü. Sadece şunu söyleyebilirim; delil susturulursa, suç eninde sonunda konuşmaya başlar," dedi. Ecevit'le göz göze geldik.

"Peki o dönem emin olduğunuz altmış üç tanığın kaynakçası neydi? Tezde üç kez geçtiyse elbet bir kaynakça vardır elinizde," diye ilk kez konuştum ben. Adam kafasını salladı. "Sabır," dedi yalnızca. Ecevit'le birbirimize baktık. İkimiz de parmak uçlarımızı anlaşmadan birbirine vuruyorduk. Bunu yaptığımızı fark edince aynı anda vazgeçtik.

"Yakup Arslan," dedi ve bir kâğıt çıkardı önüne. Söylediği ismi yazdı. "O dönem Adalet Bakanlığı'nda çalışan çocuk suçları, örgütlü suç dosyaları üzerine çalışan hukuk müşaviriydi. En son emekli olup Eskişehir'e yerleştiğini, bir zanaat üzerine dükkân açtığını biliyorum. Ama insan sonuçta, ölümlü. Bir kalp kriziyle gitmiş de olabilir."

"Dosyadaki yeri ne bu adamın?" diye sordu Ecevit kâğıda uzanırken.

"Hukuk müşavirleri, yürütülen işlemlerin hukuki denetimini ve gerektiğinde yasal altyapısını oluşturmakla sorumlular. O dönem dosyayla bu adam ilgilenmişti. Kaynakça sordunuz ya. Bu adam. Çok gizli bir belge vermedim merak etmeyin. Sadece o bilginin kaynakçasını buldum. Gidip ona sorun, belki biliyordur. İnşallah bir işe yarar da bulursun kardeşini. Canı gönülden

isterim." Ecevit elindeki kâğıda bakıyordu. "Şu anlık başka soracağınız bir şey var mı?" diye sordu adam.

"Şu an yok ama olursa..."

"Mail atarsınız ama yemek saatime denk gelmeyin. Şimdi de başka bir şey yoksa yemeğe ineceğim. Öğrencilerden bana kalmadı."

Ecevit aniden ayağa kalktı ve "Mezura var mı?" diye sordu. Adam da ben de anlayamadık.

"Yok. Hayırdır?"

Ecevit masadaki kitaplardan birini aldı, karışıyla ölçtü ve arkaya doğru yürüdü. Duvarı kitapla ölçmeye başladı. Bir yerde durdu, "Buraya kadar yeter mi büyüklüğü?" diye sordu. Mehmet hoca kafasını salladı. "Artar bir de. Yapacak mısın sahiden?"

"Söz senet bende. Hazır olunca mail mi atalım?"

Kendi aralarında gülüştüler. Bir kâğıt daha çıkardı ve Ecevit'e doğru itti. "Yaz bakalım ölçüyü," dedi. Ecevit kurşun kalemle birkaç sayı yazdı, altına da sanırım adam numarasını yazdı. "Al bakalım, hazır olunca bu numaradan ulaşırsın." Ayağa kalktığında tokalaştılar.

"Çok teşekkür ederim. Çok kıymetli benim için yardımınız."

"Umarım işe yarar. Bir şey yapmadım ki." Elleri ayrıldığında Ecevit gitti çayını tekte kafasına dikti ve benim bardağımı da alıp çöpe attı. Hoca bana da elini uzattı.

"Son bir şey daha rica edebilir miyim?" diye sordu çıkarken Ecevit.

"Dinliyorum."

"Ben çıkmadan bir okulu gezebilir miyim?"

Beni de adamı da duraksattı bu soru. "Tabi," dedi sonra. "Buraya girmek zordur. Çıkmak değil," dedi ve kapısını kilitledi. Ecevit'in omzuna dokundu,

son bir kez selam verdi ve merdivenlere doğru ilerledi. Ecevit'le baş başa kaldık.

Sanırım, Eskişehir'e gidiyorduk ama ondan önce bir işimiz daha vardı. Yanında fazlalık olarak görmesin beni, rahatsız olmasın, bana git demesin diye yanında sessizce kaldım. Neydi onu bu kadar üzen buraya karşı, içindeki yarım kalış mıydı, olmamış ihtimaller ya da hayaller miydi? Yoksa bambaşka bir şey miydi? Ecevit merdivenlere doğru ilerledi ama önünde durmadı, aynı hizadaki duvara doğru tutundu ve aşağı baktı. Sanırım burası sınavlardan sonra öğrencilerin sınav notlarını aşağı attığı alandı. Bunu Ecevit'e anlatacak oldum da son anda sustum. Bunu nasıl düşünürdüm? *Nispet yapar gibi...*

Okulun her bir köşesini inceliyordu. Büyük bir konferans odasına girdik. Ecevit kapıdan geçmedi, uzun uzun inceledi ortalığı. Yavaş yavaş indik aşağıya. Bir adım arkasından yürüyordum. Öğrenciler vardı ama çok kalabalık değildi okul. Ecevit sağ taraftan döndü. Uzun bir koridorun sonu binanın başka bir yerine açılıyordu. Öğrenci işlerinin önünden geçtik. Ecevit ellerini kabanının cebine koymuş yürüyordu. Üst üste katlar açıldı çıktığımız kapıdan. Üst katı da alt katı da görüyorduk. Sanırım yanlış hatırlıyordum, notları buraya fırlatıyorlardı. Ecevit bu kez burada alt kısma baktı ve benim söylemeyi düşündüğüm şeyi söylemekten utandığım şeyi bana sordu.

"Notları sınavdan sonra buraya mı atıyorlar?"

Sesini duymak mı, bunu bilmesi mi yoksa bana soracak kadar kendini çaresiz hissettirmesi mi bilmiyorum ama bana dudak büzdürdü. *Biz Ecevit'ten sadece ailesini değil, hayallerini ve olması mümkün olan her şeyini de almıştık.*

"Sanırım burası," dedim kısık bir sesle. Ahşap trabzana tutunmuştu. Sıktı bıraktı, sıktı bıraktı. Aşağıdaki boşlukta ne gördüğünü vermek için kaç yılımı verirdim? Çok yılımı verirdim. Dakikalarca oraya baktı sonra ilerledi. Baktığımız zeminin orta yerinde bir Atatürk büstü daha vardı. Bir konferans salonunun daha kapısını açtık. Orası da boştu ve diğer yerden çok daha büyüktü. Dümdüz ilerledik. A-201 yazan bir yer vardı karşı tarafta. Büyük bir kapısı vardı. Ecevit oraya da gitti. Kapıyı tıklattı ve az bir şey

açtı. Boş olacak ki tamamını açtı. Ben de baktım. Çok büyük bir amfiydi. Kapının önünde duraksadı. Yüzünü bir an bile dönmüyordu bana.

"Firuze gitsene," dedi. Sanki emir vermeye bile mecali yoktu.

"Gitmeyeceğim, lütfen," dedim çaresizce. Dün nasıl karın ortasına çöktüyse şimdi de çökecekti sanki. Yalnız bırakmak istemiyordum. Başı sağa doğru düştü ama tekrar etmedi. Bir yerden sonra da girdi amfide. Ben de peşinden girdim ve kapıyı da kapattım. Koca bir kürsü vardı ve tek bakışta sayamayacağım kadar sıra. Ecevit ilerledi, orta yerinde durdu. Amfiyi inceledi. Omuzları çöküktü. Normalde dik duran adam, ayakta zor duruyordu adeta. İleriye doğru gitti, birkaç basamak çıktı. Bir yere baktı. Bir sıralara. Yere oturacağı sıra ben de koptu kayış. "Hayır hayır hayır," dedim hızla ve onu tuttum. Elini, belini, karnını. Yere oturmasına izin vermedim. "Oturacaksan sıraya otur, yere oturmana izin vermeyeceğim."

Kendini yere oturmaya layık görmüştü. Sırayı kendine fazla görmüştü.

Kurtulmaya çalıştı ama izin vermedim. Oysa ben alnımı gövdesine yaslayınca durdu. "Hayır lütfen yere oturma. Ya sıraya otur ya gidelim. Oturma yere."

"Ben öğrenci miyim sıraya oturayım?"

"Hayır senin hakkın orası," diye üstüne bastıra bastıra konuştum. Hakkı yok gibi hissediyordu. Ecevit'i o kadar sıkı tutmuştum ki benden kurtulmasındaki tek yol beni itmesi ve çıktığımız kadar merdivenden yuvarlamasıydı. Ailemi, hayatımı, diplomamı... Her şeyimi ona vermek istedim. Her şeyimi. Bana bir parça kuru ekmek kalmasa da olurdu ama her şeyim Ecevit'in olsaydı. Başka bir şey dilemiyordum Tanrı'dan.

"Ya sıraya otur ya da oturma. İzin vermeyeceğim. Yere oturmayacaksın."

Bu neyi değiştirirdi? Hiçbir şeyi. Boş bir safsataydı. Biliyordum ama yediremezdim kendimi. Yere oturmayacaktı. Onu ite ite sıraya yaklaştırdım. Oturmadı zaten o da çöktü. O sıraya çöktü ben yere çöktüm. Duyamayacağım şekilde bir şeyler fısıldadı. Duymamaktan öte anlayamadım. Heceledi. "Ce... be..." Anlaşılmıyordu. Ellerimi dizlerine

çöktüm. "Özür dilerim," dedim sadece. "Özür dilerim. Özür dilerim Ecevit. Hiçbir şeyi değiştirmez ama özür dilerim. Özür dilerim," dedim. Gözyaşlarım dizlerine dökülüyordu. İkimiz de sabit tutamadık başımızı. Ben onun dizlerine bastırdım alnımı, o da önüne eğdi. Ağlıyordu. Biliyordum. Özür diledim. Kimi zaman içimden kimi zaman dışımdan.

"Anne," dedi. Hecelemedi. Tek nefeste, son nefeste dillendirdi. Sarsılıyordu yaslandığım dizleri. Ben mi hıçkırıyordum o mu hıçkırıyordu. *Öl Firuze! Niye yaşıyorsun ki? Öl! Ecevit'ten aldıklarınla yaşıyorsun. Öl!* "Anne bu yüzden mi rüyama girdin?" dedi kendi kendine. O an fark etmedim ama küçük Firuze baş uzattı. *Dualarımız kabul mu oldu*, diye sordu.

Dualarımız kabul olmuştu. Leyla teyze, Ecevit'in rüyasına gelmişti.

***

Temmuz 1993

Eşi öleli bir yıl iki ay, oğlu ondan alınalı sekiz ay, kızı doğalı bir yıl iki ay oldu. Hüseyin Tarhan'ın yaşı bir on yıl vakit kadar ileri attı. Kimliği bir yıl anca gösterdi.

Tuvaleti insanların oturduğu ve kendilerinin uyuduğu yerden eski bir perdeyle ayırmıştı. Kendileri için yaptı demek yalan olur. Bu perdeyi kapatınca tuvalet mutfak denen iki karış şeyle bir oluyordu ama varsın olsun, gelen misafirler tuvaleti izlemeselerdi. Pek utanıyordu o vakit.

Elindeki son kalan çayı demlemişti. Rengi pek açıktı. Vermeye utandı ama eli boş çıkmaya daha çok utandı. Koydu çıktı perdenin arkasından. Gelen iki yan evde oturan komşularıydı. Pek iyi insanlardı. Yeri gelir yemek getirir, yeri gelir Melike'nin kıyafetlerini yıkar hatta yeri gelir Melike'yi bile yıkarlardı.

Şimdi de pek hayırlı bir iş için buradalardı.

Hüseyin Tarhan bardakları misafirlerine uzattı. "Demlenmemişti daha ama koyayım dedim yine de."

Fakirlik, dümdüz, tümüyle fakirlik ne zorlu ne gönül kırıcı bir şeydi. İnsanı yalana itiyordu. Tok olmayan karnı yalancı yemeklerle dolduruyor, az olan çaya demlenmemiş diyordu. "Niye zahmet ettin kardeşim," dedi Hüseyin'den biraz daha büyük adam.

"Ne zahmeti olur mu? Bir kuru çay. Keşke önceden söyleseydiniz de geleceğinizi, yanına iki gofret alsaydım." Melike kuru bir divanın üzerine konulmuş, eski ama yumuşak bir süngerin üzerinde yatıyordu. Babası kızına yaklaştı, bileğindeki doğum izini sevdi ve öptü. Öyle oturdu misafirlerin yanına.

"Nasılsın Hüseyin?"

"Allah'a şükür Mesut abi, sizler nasılsınız?"

Hali şükürlük değildi. Bunu kendisi de biliyordu ama insanlara anlatmıyordu. Olur da biri yanlış anlar da yardım etmeye kalkar diye. İnsanlar iyi niyetten de olsa aniden avucuna para sıkıştırmaya kalkınca pek utanıyordu. Nasıl kaçacağını şaşırıyordu. Eli ayağı tutuyordu. Öyle ya da böyle çalışıyordu. Amelelikse amelelik. Helal para değil miydi? Tek borç yaptığı bakkal vardı. Başka da kimseye borcu yoktu. Onu da elinden geldiğince hızlı ödüyordu.

"Hamdolsun," dedi adam. Sonra karısıyla göz göze geldiler. Pek uzatmaya, bu yorgun adamı ayakta tutmaya niyetleri yoktu. "Hüseyin kardeşim," dedi adam. "Lafı pek uzatmaya niyetim yok," dedi. Hüseyin Tarhan'ı fakirlikten daha kötü hissettirecek bir telaş kapladı. Git mi diyeceklerdi? Mahalleli istemiyor mu diyeceklerdi?

"Hayrolsun abi."

"Hayır hayır," dedi kadın. "Durumlar belli Hüseyin. Bu dediklerimi bir abinden duyar gibi dinle. Senden tek isteğim bu. Benim de üç çocuğum var. Allah biliyor ya hanım olmasa, ben o çocuklara bakamazdım. Anne var ya anne... Allah insanı susuz bıraksın annesiz bırakmasın derdi anam. Büyüyünce anladım. Ne ev yuva oluyor, ne evlat büyüyor. Bak Melike'ye. Garibim," dedi ve divandaki kıza baktı. Hüseyin Tarhan anlamıyordu. İşin

doğrusu böyle bir şey için kapısına geleceklerini hiç sanmıyordu. Sessizce dinlemeye başladı.

"Bir tane kadın. Kocası geçen kış öldü. Bir tane de evladı var. Ailesi eziyet ediyormuş, çocukla eve dönünce. Biz düşündük ki..."

"Mesut abi ne diyorsun sen?" dedi Hüseyin. Dili tutuldu, kalbi tutuldu. Yüreği hopladı yerinden. Suratına okkalı bir yumruk yemiş kadar sarsıldı.

"Dur dinle önce. Bak oğlun gitti artık Hüseyin."

"Allah aşkına yapmayın. İçin çayınızı sonra da gidin. Affola. Kovmuyorum sizi. Yanlış anlamayın beni ama bu olacak iş değil."

Kadın yeniden söze girdi. Bu adamın kolayca kabul etmeyeceğini biliyordu zaten. "Bu sabiyi düşün,"

Hüseyin Tarhan açacaktı ağzını yumacaktı gözünü ama bu insanların onun üstünde öyle çok emeği vardı ki sustu, içinden sabır diledi. Sabır çekti. Dua etti kalp kırmamak için. "Ablam. Niyetiniz kötü değil biliyorum ama bu eve kadın mı getireceğim? Tuvaletle mutfak aynı yerde. Yapmayın. O kadıncağızın günahına da girmeyin. Zaten kader yüzüne gülmemiş."

Sanırım en doğru cümleler bunlardı. Anlamazlardı bu insanlar. Hüseyin'in içinde bir Leyla vardı, yüz kere de ölse, bin kere de ölse hacminden bir gram eksilmezdi. Anlamazdı bu insanlar. Hem ne demekti oğlu gitmişti artık? Kurtaracaktı oğlunu. Nefes aldığı sürece umudunu yitirmeyecekti.

"Biz konuştuk kadınla," demesinler mi bir de? Hüseyin Tarhan zor sinirlenen, neredeyse hiç kalp kırmayan bir adamdı. Onu bile çileden çıkardılar.

"Mesut abi için çayınızı kalkın. Bir daha da bunun için kapıma gelecekseniz gelmeyin," dedi ve toparlandı. Her an misafir uğurlamak için bekledi. Midesi bulanmaya, terlemeye başladı. Leyla bunları duyuyor muydu? Kalbi sıkıştı.

"Hüseyin bir dinle."

"Ben karımı sokakta mı buldum mezarda bırakayım?" diye bağırdı kendini tutamadan. Sesi hiç titremedi ama sol gözünden bir damla yaş aktı. "Söyleyin bana! Ben karımı sokakta mı buldum mezara bırakayım?"

Leyla'dan başkasının ona yakıştırılma ihtimali bile deliye çevirdi adamı. Leyla... Onun güzeller güzeli karısı, sucu başı, yan köyün en güzel kızı, gençliği, geleceği, mezarı, toprağı, çocuklarının annesi. Ecevit'in yüzüne nasıl bakardı? Onu bir çeşme başında gördüğünde nasıl gözünü alamadıysa bugün de ondan başkasını göremezdi. Leyla isterse bin kere ölsün, birinde bile daha az ağamazdı. Bir kere bile başkasına bakmazdı. O çeşmenin başına gide gide almıştı Leyla'nın kalbini, bir mezara mı bırakacaktı?

Melike uyanmış, ağlıyordu. Hüseyin duymadı bile kızını. Gerekirse kızını sırtına bağlar çalışırdı ama bu eve bir kadının kokusunu bile sokmazdı.

"Sen erkeksin," dedi biri. Hangisi dedi bilmiyordu.

"Erkekliğim batsın!" diye harkıydı adam. Erkek miydi? Erkekliği mi kalmıştı? Karısı kayıp gitmişti elinden, oğlunu canavarların elinden kurtaramamıştı. Uçkuru muydu onu erkek yapan? "Erkekliğim batsın. Hadi kalkın evimden. Hadi kalkın."

Kalktı çayları döke döke mutfağa geri koydu. İnsanları adeta kovaladı evden. Kapıyı kapattı. Melike tüm nefesiyle ağlıyordu. Kapının önüne çökmeye fırsat bulamadı, Melike'ye gitti. Kızını kucakladı. "Ağlama kızım," dedi. Sırtını sıvazlıyordu. Öpüyordu yüzünden gözünden. "Ağlama. Senin bir tane annen var. Bir tane daha getirmeye kalkarsam Allah da bana gün yüzü göstermesin." Yaşları akıyordu adamın. Yüzü kızarmıştı. Küçük bebekle baş başa verip dakikalarca ağlayadurdular.

"Leyla," dedi Hüseyin. "Benim gül güzelim, Leyla..." dedi yine. "Leyla aldılar seni benden." Yüreği yanıyordu. "Leyla aldılar Ali Ecevit'imizi. Leyla..." diye sayıkladı. "Leyla. Gül güzelim..."

****

Hırpalanarak yazdığım bir bölümdü? Nasılsınız?

İki hafta sonra gelse de bölüm, diğer bölümlere göre üç bölüm uzunluğunda bir bölümdü. Daha uzun aralıkta ama daha doyurucu bölümler deniyordu. Benim de uzun uzun içime sinerek, doya doya, hiçbir yeri aceleye getirmeden yazdığım bir bölümdü. Olmadı ben bölümü uzun yazmaya karar verirsem bu şekilde yapalım düzeni. Dediğim gibi sizin okuduğunuz miktar azalmıyor aksine artıyor ama toplu okuyorsunuz. Bu konuda fikriniz nedir? Ben uzun olmayacağını düşündüğüm bölümü yine haftada bir getiririm.

İnstagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

XVIII- iradesi olmayan söz, borç doğurmaz

Umarım paragrafları birbirine katmamıştır. Yaptı çünkü bir şeyler. Oy ve yorumlarınızı unutmayın olur mu? Keyifle okuyun.

1998 Kasım;

Özgürlük nedir?

Nazım, "Ben içeri düştüğümden beri güneşin etrafında on kere döndü dünya," der. Ali Ecevit Tarhan'ın başı yastığın üzerinde, uzun ama sıska bedeni yatağın içindeydi. Özgürlüğün ne olduğunu düşünmüyordu. "O eski halimden eser yok şimdi; ben artık ne bir istibdat, ne bir hürriyet, ne bir şey, yalnızca şiir yazıyorum," diye devam eder Nazım. Şiir yazmak onun özgürlüğü. Ali Ecevit Tarhan şiir yazmıyor, işin doğrusu yazamıyor. Hiç denemedi gerçi. Şiir coşku işidir. İçinde çağlayan bir yürek olmalı, bir duygu, bir kalp. Atmak yetmez, çağlaması, yanması, bağırması lazım. İsyan ateşi lazım şiir yazan için. Üstünde ölü toprağı olan insanlar için şiir uzak bir hayal.

Ali Ecevit için uzak bir hayal.

İçeri düştüğünden beri güneşin etrafında kaç kez döndü dünya bilmiyor ama içinde kahrolası bir acı, bitiş, çöküş ve yok oluş ben çıkana kadar güneşin etrafında kaç kere dönecek dünya diye soruyor kendi kendine.

Ah şu insanın içine gömülmüş yaşam tohumu, ah kökleri yarından beslenen o fidan, ah o yarını görme umuduyla boy veren ağaç... Ne zor, ne acımasız,

ne küstah. Ne piç bir duygu diyor bu kendi kendine. Ne adice, ne kahpe. Demek insan kendine olan saygısını kaybedince dününü hatırlamaz oluyor, yarına bakıyor. Yoksa ona ne dünya kaç kere dönüp duracak? İnsan dünün içinden geçmediyse yarını bu kadar dert etmemeli. Öyle düşünüyor bu bedbaht genç yattığı yatakta.

Özgürlük nedir?

Zenginlere göre olmalı. Ruhu fakir olan adam düşmez böyle işlere. Yarın yiyeceği ekmeği düşünür, akşama çıkaracağı ekmeği düşünür. Fakir adamın aklına gelmez böyle düşünceler. Ecevit özgürlüğü düşündüğünü farkında değil. Bu tohumun adını özgürlük koymadı. Koysa içini hasada bırakacak. Öfke duyacak bu isteğinden. Fakir adamın işi olmamalı böyle insanca isteklerde. O uyumalı, uyanmalı, ekmek yemeli, yatakta kıvranmalı sonra uyuyakalmalı. Kimsesi olmayan adamın ne işi var özgürlükle?

Özgürlük ateşi yanında da çok şey getirir. Tam zengin işi. Doyumsuz, gözü hep fazlasında, aç göz. Hayali getiriyor misal. Yarını düşünmek, yaşamaktır çünkü. Yaşamak biraz da hayal. Yanlış. Yaşamak tümüyle hayal. Hayal kuramayan insan yaşıyor sayılmaz bu yüzden. Nazım Hikmet de hayal kurabildiği için şiir yazdı elbet.

Ecevit hiç hayal kurmuyor.

Hani özgürlük hayal işiydi?

Bu da fakir işi özgürlük.

Bu da öksüz ve yetim işi

Yaşamak, hayal kurmak, özgürlük.

Bir devrim gerek. Bazı duyguları şu ölmesi gereken zenginlerden kurtarmak gerek. Askeri cuntayla değil ama esaslı bir halk direnişiyle. Darbeyle değil, devrimle. Özgürlüğü almak, kurtarmak gerek bu zenginlerden. Onu da fakirleştirmek gerek. Zenginin yanında zengin, fakirin yanında fakir olmalı. O kadar fakirleşmeli ki yanında başka şey getirmemeli. Özgürlük. Tek başına. Yapayalnız. Hayal getirmemeli yanında.

Yalnızca özgürlük,

Fakir işi özgürlük. Ne yapmalı ne etmeli kazanmalı onu.

Ecevitler şiir yazamıyor, varsın yazamasın. Şiir yazamıyor diye özgürlük ona haram sayılır mı? Ne adi bir fikir. Ne alçak. Özgürlük Ecevitler için de var olmalı.

Gözleri kapalı, karnı yarım tok, - tam tok hissi unutalı çok oldu, bu yüzden kendini toktan sayıyor- uykuya dalmak üzereyken arka tarafından "Ecevit," Sesini duyunca yerinden korkuyla sarsıldı. Arkasını döndü ve adeta saldırmak için konum aldı. Ona seslenen adama sabır çektirdi. Ne yabani bir çocuk lan bu, diye geçirdi içinden. Mağarada büyümüş sanki, insan değil. Bir köpeğe seslensem daha insani tepki verir.

Ecevit karşısında kendisini savunması gereken biri olmadığını anlayınca az biraz düzeldi ama üstündeki agresifliği atmadı. "Ne var?" dedi ters bir sesle. Bir zamanlar okuduğu okulda, dili de üslubu da en düzgün olan çocuktu. Öğretmenleri övgüyle bahsederdi. Bir yetişkin gibi konuşuyor derlerdi. Harfleri yutmuyor, cümlelerini yerli yerinde kuruyor, kelime eksiltmiyor. Leyla Tarhan pek önem verirdi oğlunun kendini ifade edişine. Kendisi bir Cumhuriyet kadınına yaraşır şekilde telaffuz ederdi kelimeleri. Çıktığı köydeki ağzı hiç edinmemişti okul yüzü gördüğünden beri. Bir öğretmenleri vardı okulda. Batının güzel bir şehrinden gelmişti köylerine. Çok disiplinli, idealist, nizamlı bir öğretmendi. Köy Enstitüleri kapatılmasaydı da bu öğretmen orada yetişseydi yine böyle donanımlı olurdu. Giyimine de konuşmasına da pek dikkat ederdi. Leyla da ondan örnek alırdı. Öyle öyle, dört senede köyün en güzel Türkçesine sahip olmuştu. Oğlunu da ona uygun yetiştirmişti.

Ali Ecevit, bir İstanbul beyefendisi gibi büyütülüyordu.

Artık pek öyle değildi. Kelimeler ağzından kaba saba dökülüyordu. Buradaki insanlar kibarlıktan hiç anlamıyordu. Bunu öğrenmişti. Burası babasının evine, buradaki insanlar annesine hiç benzemiyordu. Memuru da suçlusu da. Dünyanın en sağlam meyvesini alın koyun çürük bir sepete, ne kadar sağlıklı olsa da kaçınılmaz çürür gider, hatta pisliğe de pek alışık olmadığı için diğerlerinden daha fena çürür.

Ali Ecevit, o sepette çürüyordu.

"Cengiz abi çağırıyor seni, yemekhanede. İn yanına," dedi pos bıyıklı, epey esmer, sol yanağından çenesine bir dikiş izi uzanan adam. Ecevit'in gözlerinin içine bakıyordu. Hayır derse tutacak kolundan zorla indirecekti.

"Ne işi varmış benimle?" diye sordu Ecevit çenesini kaldırarak. Yataktan kalkmıştı zaten ama hareket etmedi.

"Ona sorarsın ne işi olduğunu. İn."

"Emir vermeyin lan bana!" dedi Ecevit. Bir kabuğu vardı üzerinde ama göstermeye çalıştığı kadar sert değildi. Aksine yara bere içindeydi. Yer yer soyulmuş, oyulmuş, kanamıştı ama insanlar görmesin diye elinden geleni yapıyordu. Çünkü Ecevit'e yaralarını göstermemesi gerektiğini öğretmişlerdi. "Emir vermeyin bana. Çayımı almaya iniyorum, senin abinin emri geçerli değil."

"Siktir ol ne için iniyorsan in," diye karşılık aldı. Ecevit üçe vurduğu saçlarına dokundu adama baktı bir süre. Arkasını dönüp gitmek istemedi, önce adamın gitmesine bekledi. Hiç anlamıyordu bu ihtiyarın derdi neydi onunla. İyiyse de kötüyse de, Ecevit kendisine dokunmasın istiyordu. Şurada aldığı bir yatak, bir bardak çayla yaşayıp gidiyordu. Bir kavgaya karışıp hücreye atılmaya, elindekilerden olmaya hiç niyeti yoktu. Zaten pek ortalıkta dolanmıyordu. Yemek saatinde kalkıyordu, ortalık sakinken çay alıyordu, sayım yapılırken kalkıyordu, çok nadir gökyüzünü teller ardında gördüğü avluya çıkıyordu ama oraya çıkmaktan pek hoşlanmıyordu. Gökyüzünü de görmeyi içi almıyordu.

Adam gidince Ecevit de döndü. Aşağıya inen bir merdiven vardı. Yemekhane oraya açılıyordu. Dubleks ev gibiydi. Ecevit merdivenlerden indi. Bir tane semaver vardı, bir de elektrikli ocak. Burada yemek yapıyordu bazı mahkumlar. Sonra o yemeklerden dağıtıyorlardı günde üç öğün. Kantin de vardı hapishane içinde. Parası olanlar oradan alışveriş yapıyorlardı, bazen acıktıklarında kantinden aldıklarıyla küçük bir sofra kurup oturuyorlardı. Ecevit çay alırken görmüştü birkaç kez. Kantine hiç gitmezdi. Beş kuruşu da yoktu zaten. Hayatı boyunca hiç kendi parasını kazanmamıştı. Ona dışarıdan para gönderen kimse de yoktu.

Ona dışarıdan selam gönderecek bir kişi bile yoktu. Ne parası? Allah'ın selamı bile gelmiyordu dışarıdan Ali Ecevit'e. Parayı ne yapacaktı? Dua eden bir annesi, hesabına üç kuruş atacak bir babası yoktu. İnsanlar ona acıyınca eski püskü, muhakkak bir yerlerinde delik olan kıyafetlerini veriyorlardı. Allah biliyor ya hiç zoruna gitmiyordu artık. Birinin kıyafeti eskisin de ona versin diye bekliyordu.

İndi aşağı. Bardağa semaverden çok koydu. Bu çay var ya bu çay. Ne büyük bir nimetti. Parayla alınmıyordu, yemek gibi belli saatler biçilmemişti. Daha ne olsaydı? Sanırsa mahkumlar kendi arasında sırayla alıyordu. Henüz ona ilişen, sen al diyen olmamıştı. Pek kimsenin gözüne batmadan alıp içiyordu zaten. Bir gün sıranın ona geçtiğini söylerlerse, ne yapardı hiç bilmiyordu.

Fakirlik, büsbütün fakirlik, ne çaresiz şeydi öyle. O yüzden fakirin özgürlükle işi olmamalıydı belki de. Fakir yiyeceği ekmeğin içeceği çayın peşine düşsün kâfi.

Arka taraftaki masada yaşlı adam oturuyordu, biliyordu. Çayından bir yudum aldı, öyle adama döndü. "Buyur," dedi uzaktan. "Beni istemişsin. Söyle."

Adam masada oturmuştu, önünde de beyaz kasapların kullandığı bir kap vardı. Karşısını işaret etti, "Sen buyur evlat," dedi. "Büyüğe buyrulmaz, küçük buyurur."

Ecevit sıkıldığını belli ederek soluklandı. "Çok kafa şişiriyorsun," dedi açıkça ve karşısına oturdu. "Büyüğü küçüğü mü kalmış? Aynı yerde cezamızı çekiyoruz işte. Bir de saygı mı bekliyorsun kendine?"

Adam karşısındaki haşin gence baktı. Ona kendisinin suçlu olmadığını söylemişti, bunu anlamıştı da bu yabani çocuğa yaklaşmak pek mümkün olmamıştı daha. Boş bakışları, kaba hareketleri ve destursuz davranışları vardı. Kendisiyle nasıl konuşması gerektiğini bile daha çözmemişti. Birkaç kişinin dikkatini çekmişti. Sormuşlardı bu yaşlı adama. Bir alalım mı façasını aşağı. Seninle nasıl konuşması gerektiğini öğrensin. İstememişti adam. Bu çocuk saygısızlığından yapmıyordu. Cengiz bunu farkındaydı. Bu çocuk toyluğundan, kimsesizliğinden, kendini korumak için yapıyordu.

"Saygı beklenmez, saygı hak edilir," dedi.

Ecevit güldü ve başını salladı. Adam katil, saygı hak edeceğini düşünüyor dedi içinden. Ulan ne adi bir düzen bu. Kendisi bile saygıyı hak etmiyorken üstelik... Ne büyük hadsizlik. Ecevit adama baktı boş bakışlarla. Sonra önünde beyaz kabı işaret etti. Üstü kapalıydı. "Niye kebap yemedin?" diye sordu. Bu işe fesat karıştırılmayana kadar, eğer ki hapishanede hali vakti yerinde, arası da idarecilerle iyi olan biri varsa dışarıdan yemek ara sıra sokuluyordu. İleri vakitte tümüyle yasaklanacak olsa da o vakitler hâlâ vardı. Ecevit kaba bakmadı.

"Çıkan yemek neyse yedim payıma düşeni," dedi. Köşede bir masada oturur, tek başına yerdi. Merdivenden inerken insanların önüne kebap görünce kısa bir an heyecanlanacak gibi olmuştu. Yemekte kebap var sanmıştı. Sonra Cengiz abinin ikramı denince istememişti. Payına düşen baklayla bulgur pilavını almıştı. Köşesinde yiyip yukarı çekilmişti. Annesinin yaptığı yemeklerin tadını unutmuştu artık Ecevit. Yemek bulunca şükredip yiyordu. Ayırt etmiyordu, annesinin yemeğini hatırlamıyordu. Sanırım bir evlat için en acısı da buydu. Annesinin kazanında pişen çorbanın, babasının parasıyla alınan bir lokma ekmeğin tadını unutmak... Ecevit bunu da layığıyla yaşamıştı.

"İkram geri çevrilir mi?" diye sordu.

"Çevrilir. İstemiyorum. Sağ ol yine de. Bir sonrakine, bir kişi eksik söyle."

Kimsenin bir lokmasına tamah etmek istemiyordu. Kimseden gelecek bir yudum suyu almak istemiyordu. Bugün bu yemeği yemek, yarın onun karşısına borç diye çıksa ne yapacaktı? İradesi olmayan söz, borç doğurmaz bilmiyordu. Yediği iki lokmadan borç olmaz bilmiyordu. Verecek beş kuruşu mu vardı? Borcunu ödemek için kimin pis işine bulaşacaktı? İki dakikalık bir ağız hoşluğu, onun boğazına dizilecekse, gece vakti uykusunu kaçıracaksa hiç lüzum yoktu. Her şeyini kaybedecekti de şu gururunu bırakmayacaktı.

"Sordum soruşturdum, kantinden de bir şey almıyormuşsun."

"Sen de bana kafayı taktın ihtiyar."

"Paran mı yok?"

Ecevit hâlâ utanabiliyordu. Bu soruyla fark etti. Gözlerini kaçırdı. Ne diyeceğini pek düşünmedi. Yalan söylerken uzun uzun düşünmezdi zaten. "İhtiyacım yok."

"Niye sen insan değil misin?" diye adam ikinci açık soruyu sordu. Hiç eveleyip gevelemiyordu. Ecevit adama baktı. Bu kez hızlı cevap veremedi. Rahatsız oluyordu bu adamdan. Denk gelmek bile istemiyordu.

"Sen benden ne istiyorsun?" diye sordu yalnızca. Kurtulmak istiyordu bu adamdan. Rahatı kaçıyordu. Yaraları çıplak kalıyordu. Duymak istemediği soruları duyuyordu.

Adam geriye yaslandı. Karşısındaki garibanı izledi. Üstünde perte çıkmış bir kazak vardı. Kilosu az diye iyice salınmıştı üstünde. Ne doğru dürüst saç ne de sakal tıraşı olmayı biliyordu. Keserek yapıyordu kendini. Yer yer çizikleri vardı. Babası Ecevit'e tıraş olmayı da hiç öğretmemişti. "O gün bahçedeki ahşap tabureyi tamir etmişsin. Elinde alet hırdavat yoktu nasıl yaptın?"

Ecevit soluklandı ve başını eğdi. Gitmek istiyordu. "Yaptım işte bir şekilde. Sen ne istiyorsun bana onu söyle? Kalkacağım."

"Benim de dışarıda bir marangoz dükkanım vardı," diye yanıtladı Ecevit. İlk kez önündeki kebap kabına baktı ve açıkça, çekinmeden sordu.

"Marangozlukta bu kadar para var mı ya? Tüm koğuşa kebap ısmarlayacak kadar kazanıyor musunuz?" Bunu merakla değil açık seçik alayla sormuştu. Bu adam hakkında kulaktan dolma, yattığı yerden duyduğu birkaç şey vardı. Marangoz olduğunu pek sanmıyordu. Böyle üstünün başının temiz olduğuna, hep tıraşlı olunmasına ve kitap okumasına da bakışmamalıydı. Pek de iyi bir adam değildi, Ecevit farkındaydı.

"Marangozluk baba mesleği. Marangoz dükkanım var dedim, marangozum demedim."

Ecevit yeniden güldü ve ağır ağır başını salladı. Kafasında birleştirdikleri doğru çıktı. "Legal işim marangoz diyorsun yani? Devlette ruhsatım marangoz, ekmeğini yediğim başka yer."

Düşündüklerini söylemekten çekinmedi. Demek dışarıdan gözüken başka bir işi daha vardı bu adamın. Buradaki çalışanlar bir marangoza bu kadar sahip çıkar, hatırını bilirler miydi?

"Açık sözlüsün," dedi adam. Ecevit başını salladı ve masaya baktı. Çayını aldı, birkaç yudum içti. Çok bile bekletmişti. Çayını soğuttuğu için kızdı kendine biraz içten içe. "Bak devlet bu cezaevlerinin içine atölyeler kurmuş. Marangozluk da var. Git çalış. Eline üç kuruş para geçer, meslek de öğrenirsin."

Ecevit'in dikkatini o vakte kadar çekmemişti. Yüzüne bile bakmıyordu çocuk bu ihtiyarın. Oturduğun beri ilk kez dikkat kesildi. Duruşunu bozmadı ama yine de daha ilgiydi artık. "Ne yaptırıyor orada?"

"Masa, sıra, dolap vesaire ürettiriyor işi öğretince."

"Ne yapıyor onları?" diye sordu bu kez. Pek dar düşünüyordu. Kendileri için yapılan üç beş malzeme diye düşündü başta.

"Okullara gönderiliyor çoğunluğu," dedi adam. Ecevit'in dikkatini daha çok çekti bu. Yine de sesini çıkarmadı. "Düşün taşın, istersen bana söyle. Konuşayım ben, seni direkt marangoza alsınlar. Böyle zaman mı geçer evlat? Pas tutmuş üstün başın. Meslek öğren. Kendi paranı kazan. Çok verdikleri yok da, en azından kantine uğrar, iki paket bisküvi alırsın. Bir de insanın kendi parası gibisi yok. Boğazından kendi kazandığın geçsin. Okuman yazman var mı?"

Ecevit'in gözleri okuyacak bir şey aradı. Bazen okuma yazmayı unutmaktan korkuyordu. Bu unutulacak bir şey miydi? Muhtemeldir ki öyleydi. Bir kere kitap istemişti ıslahhanede. Rezil kepaze etmişlerdi. O gülüşler, ayal edişler, bakışlar, aşağılayışlar... Hâlâ aklındaydı. Unutmak mümkün müydü? Değildi. Kimsesize kitap da yoktu elbet. "Biliyorum," dedi varla yok arasında. Unutmadığını umuyordu. Televizyondan alt yazı okuyabiliyordu. Yazmak... Ondan pek emin değildi. Zaten yazısı çirkindi. Şimdi ne hale

gelmişti bilmiyordu. Elini masa altında kalem tutuyormuş gibi tuttu. Adını yazmaya çalıştı. Ecevit. Yazabildi. O an fark etti. El yazısıyla yazıyordu hâlâ.

Ecevit düz yazıya geçememişti.

"İlkokulu bitirebildin mi?"

"Yok," dedi Ecevit ve gözlerini kaçırdı. İç çekti fark etmeden. İlkokul terkti.

"Dışarıdan okusana."

"İstemem," dedi yalnızca.

"Niye?"

"Dışarıdan okumakla okunmuş olmuyor."

"Diploman olur en azından," dedi adam ama nafileydi. Bu genç çocuğun fikirlerini yıkmak pek zor olacaktı görüyordu.

"Eğitilmediğim sürece diplomayı ne yapayım? İstemem," dedi Ecevit. Ne anlamı vardı ki o sıralara oturmadığı, parmağını kaldırmadığı, söz almadığı, soruları çözmediği, kitapları olmadığı sürece diplomanın? Ne işe yarardı o kâğıt parçası? Ecevit için okul, artık uzak bir hayaldi. Hayır hayır... Geçmiş gitmiş bir anıydı. Hayal demek olmazdı.

"Marangozu ister misin?" diye sordu bu kez adam. Adım adım gidecekti. Bu çocuk, avucunun içine kömür gibi düşmüştü. Biraz olsun insandan anlıyorsa, Cengiz insandan çok anlardı, elmas gibiydi bu genç. Ecevit pek bir arada kaldı. Arada kaldığı, olacak olanın başka birinin eliyle olmasıydı.

"Ben söylerim gardiyana," dedi. Işık yaktı. Belki seneler sonra ilk kez bir şeye. İstediği şey kantinden alacağı iki paket bisküvi değildi. Hiç bilmediği bir okula sıra yapmaktı. Ecevit'ten her şeyi alabilirlerdi ama Leyla ve Hüseyin Tarhan'ın oğlu olmayı hiç alamayacaklardı. Onu yerden yere vuracaklardı, kalbini bile sökeceklerdi ama annesinden babasından kalanı ondan hiç koparamayacaklardı. Vatan haini diyeceklerdi, içinden vatan sevgisi bile bırakmayacaklardı. Sonra gidecekti, yine bu vatan için fayda

sağlayacaktı. Okutmayacaklardı, askere göndermeyeceklerdi, onu sevmeyeceklerdi. Sonra o gidecekti, seneler sonra okullara sıra yapmak için heyecan duyacaktı.

Ağacı devirmek kolaydı, bir balta darbesi yeterdi. Kökü sökemedikten sonra ne faydaydı? Kökünü sökemeyeceklerdi Ali Ecevit'in. Onu tanıyan da tanımayan da onun yüzüne bakınca anne babasını anımsayacaktı. Tanıyan, Hüseyin'in oğlu diyecekti. Tanımayan, cennet annesinin ayaklarının altında diyecekti.

İhtiyar başını salladı. "Tamam onlar zaten sana dilekçe yazdıracaklar. Yazman yoksa ben yazdırayım sana imza kalsın diyecektim. Başla bakalım, elin alet hırdavat görünce neler çıkacak senden. Şimdi al bu kebabı ye. Senin hakkın," dedi ve Ecevit'in önüne itti. "Başkasının hakkına göz koyma ama kendi hakkını yemekten de çekinme. Yoksa çöpe gidecek. Kalkarken çöpe at yemezsen. Şimdi otur da ye, sana bir şey getireceğim. Avlunun kapısını bir saatliğine açtırdım. Yarım saate kadar kapanacak. Çık biraz hava al," dedi. Kalktı Ecevit'in yanından merdivenlere yöneldi. Ecevit önündeki kebaba bakıyordu ama henüz uzanmıyordu.

Cengiz çıktı, avucuna ince bir kitap sıkıştırdı. Geri indi. Çok kitap okurdu bu adam. İyi olsun, kötü olsun, iyi iş yapsın, kötü iş yapsın kitap okurdu. Geldi, Ecevit'in önüne bıraktı kitabı. Bir çay daha doldurdu kendine yukarı geri çıktı. Ecevit kitabın kapağına baktı. İsmin yazdığı yer sarı, etrafı kahverengiye kaçan bir turuncuyla çerçevelenmişti. Orta yerse beyazdı, üstünde garip bir şekil vardı. Tırtıl mıydı başka bir şey miydi bu? Anlamadı. Aklına annesi geldi. En son seneler önce annesinin evdeki kitaplarını okuduğunu hatırlıyordu. O günlerden sonra avucuna bir kez bile kitap düşmemişti. Dokunamadı bile. Nasıl tutacağını bile hatırlamıyordu.

Yeniden kebaba baktı. O yemese çöpe mi atacaklardı? Ne günahtı. Ekmek hiç çöpe atılır mıydı? Dudaklarını kemirdi durdu. Sonra merdivenleri kontrol etti. Ardından açtı yavaşça içini gıcırdatan kutuyu. Bir tam şiş kebap, yanında bir köz biber, biraz lavaş ve bulgur pilavı vardı. Ecevit yutkundu. Gözlerini yumdu, kokladı. Kokusunu unutmuştu. Boğazını temizledi gözlerini açtı, tadını da hatırlamıyordu. Kalktı yerinden çatal aldı. Sonra oturdu, lokma lokma, şükrede şükrede, tadını ala ala, ilkmiş ve sonmuş gibi, kendi babasının lokması kadar olmasın helalmiş gibi,

boğazına dizmeden yedi. Babanın helal lokması, annenin yoğurdun içinde biraz pişirdiği arpa şehriyeli çorba, ailenin sofrasında içilen bir yudum su... Ne keyifliydi bunlar. Ne büyük nimet. Ne büyük rızktı. Kebap bile o tadı vermiyordu.

Yine de yedi. Hızlı hızlı. Bir bulgur tanesi bile bırakmadan. Doya doya. O an fark etti. Midesinde bu kebabı hiç zorlanmadan alacak kadar yer vardı. Bunu bile yeri dolunca fark etti. O vakte kadar midesi dolu sanıyordu.

Kalktı boş kutuyu çöpe attı. Sonra kendine bir çay koydu. Akşam beş olunca kapanan bu kapı bir saatliğine gizli saklı, kaçak göçek açılmıştı. Gündüz vakti çıkmadığı avluya masasına konulan kitapla çıktı. Kendisinin tamir ettiği ahşap tabureye baktı. Tel örgüler arasındaki gökyüzüne baktı. Aklına tekrar annesi geldi. Annesini özledi. Bazen göğsü çağlıyordu bu özlemle. Bazen daha az özlüyordu. Hiç ortası yoktu. Kitabın ismine baktı. Yanlışı yoksa annesinin okuduğu bir yazardı ama bu kitabı hatırlayacak kadar kuvvetli değildi kafasının içi.

İlk sayfayı açtı. Yazar hakkında yazılan birkaç cümleyi okudu; Asıl adı Kemal Sadık Gökçeli. Van Gölüne yakın Ernis (bugün Günseli) köyünden olan ailesinin Birinci Dünya Savaşındaki Rus işgali yüzünden uzun bir göç süreci sonunda yerleştiği Osmaniye'nin Hemite köyünde 1926'da doğdu.

Ecevit kitabın kapağını kapattı yeniden gökyüzüne baktı. Biraz okuması yavaşlamıştı ama unutmamıştı. İç çekti. Annesini çok özlemişti. Kaç kitap okusa, bu içindeki hasret için birkaç kelimeyi birleştirip bir cümle kurabilirdi? Kaç kitap bir hasret ederdi? İç çekti. Tekrar. Yeniden. İç çekti.

Hasret önce dudaklarını büzdürdü sonra omuzlarını sarstı ve bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Annesini çok özlemişti. Sessizdi, zararsızdı. Kendi kendine susacaktı. Bu da mecburi yetişkinlikti. Yoksa bir çocuk gibi tepine tepine ağlamak istiyordu. "Acaba bu kitabı okudun mu anne?" diye sordu. Bir kuş kanat çırptı gökyüzünde. Ecevit annesi kabul etti. Annesi ona selam gönderdi dese ne olurdu ki? Bu kendini kandırmak mıydı? Öyleyse de öyleydi. Kendini kandırmak da onun hakkıydı. Gözyaşlarını sildi. Kitabına döndü. Rastgele bir sayfa açtı. Sayfa otuz bire denk geldi. Kader bu ya, insanın ne yakasını ne de paçasını bırakırdı. Yalnızlık yazıyordu başlığında. Ne yaman bir duygu. Şiir yazılıyor, kitap yazılıyor ama biraz olsun azalmak

bilmiyor. Asırlık bir his bu. Bir günlük tahribatı bile yüz yıllık. Ne büyük şey bu yalnızlık. İnsanı annesiz, babasız hissettirmiyor yalnızca. Vatansız, bayraksız da hissettiriyor. Bu daha ağır. İnsan annesiz babasız bile dayanabiliyor bu hisse ama topraksız katlanamıyor.

Okumaya başladı. Biraz mırıldandı titrek bir sesle. Okuduğunu kendi kulaklarıyla duymak istedi. Okuyabildiğini...

"Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerdesin.

Su olsan kimse içmez,

Ölür de susundan

Yol olsan kimse geçmez,

Sarp kayalara uğratır da yolunu

Elin adamı ne anlar senden?"

Ecevit'in göğsünde bu kez babasının özlemi çağladı. Omuzları sarsıldı. Yine ağlamaya başladı. Yalnızlık, bir asırlık yalnızlıktı gözlerinden akan... Kimsesizlik.

"Çıkarsın bir dağ başına,

Bir ağaç bulursun

Tellersin pullarsın

Gelin eylersin.

Bir de bulutları görürsün, bir de bulutları görürsün

Başını kaldırdı. Fısıldadı ***, "Bir de bulutları görürsün,"*** *diye tekrar etti. İçin için ağlıyordu. Kalbi sussa dudakları, dudakları sussa kalbi susmazdı artık. Gökyüzü yoktu, anne yoktu, baba yoktu, her cuma dalgalanan bayrağın altında okuduğu İstiklal Marşı bile yoktu. On kıtasını ezberletmişti Hüseyin Tarhan ona. Ecevit o gün okumaya çalışmıştı da okuyamamıştı.*

Unutmuştu bir kısmını. Yemeden içmeden kesilmişti. Ne çok ağlamak istemişti de ağlayamamıştı. Ecevit büyüyordu. Katil olmayı bile kabul ediyordu da şu sırtına apolet misali yapıştırılan ihanet suçunu yenemiyordu. Bu kadim vatanın evladı bile olamayacak kadar kimsesizdi. " ***Köpürmüş gelen bulutları. Başka ne gelir elden?"*** *Gözlerini yumdu. Bulutları görmek istemedi. Başını eğip kitaba bakmayana kadar da açmadı gözlerini.*

"Çın çın ötüyor yüreğimin kökünde şu dünyanın ıssızlığı

Tanrı kimsenin başına vermesin böyle bir yalnızlığı."

Durdu, tekrar etti. "Tanrı kimsenin başına vermesin böyle bir yalnızlığı."

Sustu, tekrar etti. "Tanrı kimsenin başına vermesin böyle bir yalnızlığı."

İnledi, tekrar etti. "Tanrı kimsenin başına vermesin böyle bir yalnızlığı."

Ne olursa olsaydı, insana girdiği hapishaneye bile dışarıdan selam gönderen biri olsaydı. Dua edeni, endişeleneni, merak edeni, düşüneni... Bir vatanın evladı kalabilmeliydi insan. Bunlar olmadı mı ne diye yaşardı insan? Yediği bir lokma ekmekte aç mı tok mu acaba o diye düşünen birinin varlığı lazımdı. Yoksa... Yoksa pek fenaydı insanın hali. Tanrı kimsenin başına vermeseydi böyle bir yalnızlığı.

***

Ecevit'e hiç söylemeyecektim ama artık onun sinesinde yükselen bir özlem hissedersem, gece vakti küçük Firuze'yle el açıp özlediği kişi rüyasına girsin diye dua edecektik. Çok inanıyordum. Çocukların duasının kabul olduğuna, kalbi temiz olanların duasının yaratıcıya ulaşacağına... Tüm duaları kabul olmazdı belki ama çoğu duası kabul olurdu. Küçükken bana Ecevit'i getirmeyen dualar kim bilir belki şu an özlediklerini Ecevit'in rüyasına getirirdi. Bir nebze olsun şişmiş sinesi inerdi.

Aynı konumda dakikalarca durduk, amfinin kapısı şen şakrak bir öğrenci grubu tarafından aniden açılmasa Ecevit'in dizlerinden başımı ne zaman kaldırırdım bilmiyordum. Gözyaşlarım o dakikalar boyunca biraz olsun dinmemişti, kafamı kaldırıp kapıya çevirdiğimde de yaşlı gözlerimle baktım

girenlere. Altı yedi kişilik, karışık kızlı erkekli bir grup içeri girdiğinde bizi gördüler. Yerimden kalkmadan başımı Ecevit'e kaldırdım. İnsanların girdiğini bile fark etmemişti. Kirpikleri ıslaktı. Hiç çekinmeden, kızacağına bakmadan parmak uçlarımla önce kirpiklerini sildim, sonra göz altlarını. "Ecevit," diye fısıldadım çatallanmış bir sesle. Gözlerini açmadı. "Ders var sanırım, çıkmamız lazım."

Onun beni itmemesi, körkütük bir cesaret yarattı bende. Parmak uçlarım, parmaklarıma sonra da avuçlarıma dönüştü. Ecevit'in yüzünü avuçlayarak sildim. Hiçbir yerinde yaş bırakmadım. Öyle bir körkütük oldum ki başparmağım sildiğim yerleri okşadı.

Onun kemikli yüzü, sert derisi, diken diken batan sakalları vardı. Bunları görmekle bunlara dokunmak hiç, bir olmadı. Yüzüne dokundukça yaşlarını aldım, yaşları avucumun içinde ateş toplarına dönüştü aniden. Ellerim neden yanıyordu? Ecevit'e dokunmak ateş gibi hissettirdi o an bana. Yerimden doğruldum, "Hadi Ecevit," dedim. Gözlerini ilk kez açtı. Eline uzandım. O tutmadı ama ben sıkıca tuttum avucundan.

Yanımızdan geçen gruptan biri "Başka ders mi var burada?" diye sordu bana.

"Hayır, çıkıyoruz biz," dedim hızla ve Ecevit biraz benim zorlamam biraz kendi iradesiyle kalktı. O elimi hiç tutmadı ama ben de hiç bırakmadım. Önden ben iniyordum basamakları, arkamdan o. Arka tarafımızdan "O kız Atilla Akın'ın kızına ne kadar benziyor," dediğinde biz kapının eşiğinden çıktık. Korkuttu biraz beni bu cümle. Kapıyı geri kapattığımda Ecevit'le göz göze geldik. Ellerimize baktığında o beni itmeden ben usulca çektim elimi.

"Ders varmış," diye açıklamak zorunda kaldım kendimi. Yanından karşısına geçtim. Utandım, zorla tutmuştum elini, boşluğundan faydalanmış gibi hissettim. Ecevit gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Devam edecek gücü aradı kendinde adeta. Dudaklarını yaladı ama dili bir süre sabit kaldı dudaklarının arasında. Yeniden nefes çekti içine, öyle gözlerini açtı. Ortalığa baktı, başını salladı. "Hadi çıkalım," dedi yalnızca. Ecevit'in yamacından yürümeye başladım. Çünkü aniden öğrenci sayısında bir artış oldu. Birkaç kişiyle göz göze geldim. Bu bir uydurma değilse beni tanımış

gibi baktılar. Muhtemelen ne kadar benzediğimi düşünüyorlardı. Gözlüğümü biraz daha yukarı doğru ittim.

"Başını eğerek yürü Firuze," dedi Ecevit kısık sesle. Henüz tam olarak kendine gelmiş olmasa da sanırım insanların bakışlarını fark etti. Dediğini yaptım ve yere bakarak yürümeye başladım. Belki de öğrencilerin beni en tanıyacakları kampüsteydim. Burası hukuk fakültesiyken karşısı Mülkiye ve İletişim Fakültesinden oluşuyordu. Tansiyon bu kadar yüksekken ülkede, böyle bir ortamda tanınmak istemezdim. Ecevit'in elini bir noktada belimde hissettim. Bu tam bir kavrayış değildi, benim yönümü belirleyen, bir pusula ibresi gibi yönlendiren, yönetici bir parmak temasıydı. İyi geldi. Çünkü stres oldum saniyeler içinde. Çünkü şüphelenen yanındakine söylüyordu ve bakışlar büyüyordu ama Ecevit'in avucunun içinde olmak, ya da parmak ucunda olmak her neyse, içimdeki korkuyu büyük bir nebze azalttı. O bir şekilde beni buradan çıkarırdı. Tek bildiğim buydu.

Kim bilir ... Parmak ucuyla bunu yapıyorsa dedim içimden... Korkumu azaltıyorsa... Kim bilir dedim içimden istemeden. Bunu düşünmek ne kadar doğruydu bilmem ama ben korkularımda hep yalnızdım. Babamın tüm gücüne rağmen, üstünlüğüne, insan kalabalığına rağmen... İnsan korkusunu ancak kendisi bastırabilir sanıyordum. Öyle değildi demek. Bunu da yine yirmilerimin ortasında, bir hukuk fakültesi koridorunda fark etmiştim. *Kim bilirdi...*

Kapalı alandan çıktığımızda istemsizce adımlarım da hızlandı ama buna izin vermedi. "Sakin ol," dedi yüzünü hafifçe kulağıma yaklaştırıp. "Sakin yürü, dikkat çektik. Bunu destekleme," dedi tane tane. Adımlarım usulca yavaşladı. "Sakin ol, çıkmak üzereyiz."

Derin derin nefesler aldım ve kampüs kapısından çıkana kadar başımı kaldırmadım. Ne zamanki girdiğimiz yerden çıktık ancak öyle kaldırdım başımı. Elimi neredeyse kalbime bastıracaktım. Ben hep bu halktan utanırdım, ben hep biz bu halkın yüzüne bakamayacağız derdim ama artık bunu fiziken de yaşıyordum. Gerek korkarak, gerek utanarak. Çünkü biliyordum ben burada dişini tırnağına takarak okuyan, direnen, çabalayan öğrenciler için Rönesans'ta bir sanatçı, Lale devrinde bir ressamdım. Halk sefaletle kırılırken, babam lale tohumu ektiriyor ve kızı umarsızca sarayda

resim çiziyordu. Dışarıdan bu şekilde gözükürken nasıl korkmayabilirdim? Kahretsin ki babamın utancını ve korkusunu da ben üstlenmiştim.

Ecevit uzun uzun durmadı ama son kez döndü ve baktı tabelaya. Sonra yürümeye başladı.

Hiçbir şey söylemeden arabaya bindik. Bir süre sessizce oturduk arabada. Ecevit arabayı sürmedi. Öylece okula giren öğrencileri izliyorduk. Biraz da bu konumda düşüncelere daldı. Ben geçip giden öğrenci topluluğunu görüyordum ama o ne görüyordu bilmiyordum. İki dakika civarı hiç hareket etmedi sonra kemerini bağladı. Derin bir iç çekti son kez ve arabayı çalıştırdı.

Üniversite yolundan çıkana kadar arabada derin bir sessizlik hakimdi ve benim görevim, Ecevit'in böylesine düştüğü anlardan sonra, gözyaşlarını görsem de ve onları silsem de hiç akmamış, Ecevit hiç çökmemiş gibi davranmaktı. Hiç yaşanmamış gibi devam etmeliydim, yüzüne vurduğumu hissetmemeliydi. Bu boşluğunu gördüğümü sırtına yük diye almamalıydı.

"Bugün mü gideceğiz Eskişehir'e?" diye sordum düz bir sesle. Ankara'nın karlı yolları yer yer buz tutmuş, yer yer taze yağan karla yumuşak kalmıştı. Arabanın hangi kısımdan geçtiğini anlayabiliyordum.

"Şehir dışına gelmek istediğine emin misin?" diye sordu gözlerini yoldan çekmeden. Aslında ses tonunda beni korkutacak, oyun dışı bırakıldığımı hissettirecek hiçbir şey yoktu. Bu soru gelme demek de değildi ama bunun için dikkatli bir dinleyici olmak gerekirdi. Ya da bilmiyorum en azından daima diken üstünde olmamak da yeterdi. İstenmemek öyle yaralayıcı, öyle kalıcı ve öyle sahici bir histi ki her an tekrarlanacak gibi hissedilirdi. Ben mızıkçı bir çocuk değildim de beni sevmiyorlardı ya hani o yüzden oyuna alınsam bile içimdeki kırgınlık ve korku tükenmiyordu. Sadece yüz değiştiriyordu. Bu kez beni oyundan atacaklar mı diye tetikte bekliyordum.

Çünkü biliyordum, beni sevmiyorlardı.

Sessizliğimden olacak gözlerini yoldan alıp birkaç saniye bana çevirdi ve göz göze geldik. Ona nasıl bakıyordum bilmiyordum ama göz kırptı ve başını salladı. Bu sessiz bir *ne oldu* demekti. Bir yetişkin gibi cevap

vermem, en azından rol yapmam gerekiyordu. Biz oyun oynamıyorduk. "Neden gelmeyeyim ki?" diye sordum. Verebileceğim en olgun cevap buydu.

"Şehir dışına çıkmak istemeyebilirsin."

"Öyle bir isteğim olmadı."

"Pekâlâ," dedi Ecevit ve yeniden yola baktı. Oldukça sakindi ve gözlerindeki hüzne bir tiyatro perdesi çekmişti. Göremedim. "Ben bugün ismi aratacağım ve bulacağım, dükkanının adresini, yerini bulalım, yarın sabahtan yola çıkarız."

Ben de önüme döndüm ve yalnızca başımla onayladım. Daha önce Eskişehir'e gitmiş miydim? Bir kez gittiğimi anımsıyordum ama bu gezmek için değildi. Yine korumalı arabaların içinde, camdan geçtiğimiz yerleri izlemekten ibaretti. Bir siyasetçinin kızı olmak, üstelik bu babam gibi seveni ve sevmeyeni çok keskin olan bir siyasetçinin kızı olmak, hayattan uzak düşmekti. Belki bu şekilde yaşamak benim babamın tercihiydi, belki başka siyasetçilerin çocukları daha rahat yaşıyordu ama benim babam için bulunduğumuz ortam hep önemliydi ve biz nerede olursak olalım daima onu temsil eden parçalar olduğumuz için istediğimiz yere gidemezdik. Ucuz bir kahvecide, bir esnaf lokantasında, halkın yoğun olduğu bir çarşıda... Bizim ne işimiz vardı?

Kaşlarım çatıldı ve soluklandım. *Boşa geçmiş bir ömür.* Kokoreci bile yirmi beş yaşında tatmıştım.

"Yarın yola çıkarken bize sandviç yapayım mı?" diye sordum. Bunu coşku ve büyük bir hevesle sormadım. Bir sorumlulukmuş gibi sordum.

"Ne koyacaksın içine?"

"Ne istersin?"

"Bana fark etmez," dedi. Yapma demek için bir bahane arıyor sandım. Onu yemem bunu yemem ya da sadece kendine yap. Hepsi yapmamam için birer bahane olarak sunulacak sandım. Saçma bir sessizlik oluştu aramızda. Ben

bu cümlelerden birini bekledim ama o, "İçine domates peynir koymayacaksa marketten alayım diye soruyorum."

Bunu söyleyene kadar nefesimi tuttuğumu bile anlamadım. Elimi kalbime koyup eğilmemek için zor tuttum kendimi. Dudaklarım aralandı ve *ha* diye mırıldandım. Ecevit bana baktı. Anlayamadı ne yaşadığımı. Domates peynir mi koyacaktım? Yani koyacaktım da sadece onları koymayı düşünmüyordum. "Markete gitsek iyi olur ama gerek yok dersen onlarla da yaparım ben," diyebildim.

Benim için tek önemli olan o sandviçin reddedilmemesi ya da sadece bana teklif edilmemesiydi. Ecevit benimle ilk lokmasını paylaştığı gün de ekmeğin içinde biraz peynir ve domates vardı. O zamanlar ne lezzetli gelmişti bana. Tadı hâlâ damağımdaydı. Günlerce ondan başka bir şey girmemişti ağzıma. Şimdi anlıyordum. Helal lokmaydı o. Hüseyin ve Leyla Tarhan'ın oğlundan benim boğazıma akan helal lokmaydı. İşin içine haram karıştı mı bir pirinç tanesi bile boğazınızdan geçmek bilmezdi ama aynı iş helalden geçtiyse kuru ekmek bile su gibi, lokum gibi akıp gidiyordu. Babamın lokması haram mıydı? Helal diyemiyordum. Babam çalmıyorsa çırpmıyorsa bile, ki bundan kızı olarak ben emin değildim, hakka giriyordu. Kul hakkından daha büyük günah mı vardı? Babamın lokması hep boğazımda kalıyordu, bunu Ecevit ben yirmi beş yaşıma girdiğimde çıkagelince ve bir bankın köşesinde ekmeğinin, bir parçasını kendisine, bir parçasını köpeğe, son parçasını da bana verdiği gün anlamıştım.

Ben yirmi beş yıldır haram lokmayı geçiriyordum boğazımdan. Benim babam bir kez temiz kaşık yemek koymamıştı soframıza. Ondan bundan yediği haklardı bizim boğazımızdan geçen. Sonra bu hayatta yediği en büyük hakkın sahibi çıkmış gelmiş o adamın kızının boğazından helal lokma geçirmişti. Ne kötüydü. Bu dünya ne çivi tutmaz, adaleti kangren olmuş bir yerdi böyle. Keşke bizim tenceremizde bir tabak bulgur pişseydi yalnızca ama ben helal lokmayı hayatını çaldığımız adamın uzattığı ekmekle tatmasaydım.

"Sana söylüyorum," diye yüksek sesle konuşmasa, hatta bağırmasa ben bu yükün ağırlığıyla susmaya devam edecektim.

"Hı?"

"Markete gidecek miyiz?" diye tekrarladı. Bu ilk soruşu gibi değildi.

"İstersen gidelim ama sadece peynir ve domatesten de yaparım ben."

Ağzının içinde mırıldandı. Sanırım sabır diledi. "Bazen o kadar merak ediyorum ki kafanın içinde o an ne geçiyor diye," dedi daha açık bir sesle. "Yani peynir domatesten sonra neyi bu kadar düşündün diye..."

"Ben de senin kafanın içinden ne geçiyor bazen merak ediyorum," diye karşılık verdim. Belki de karşılıklı olan tek hissimiz buydu Ecevit'le. Ve belki de sondu bu. "Eğer sen bana söylersen ben de sana söylerim," diye de teklif ettim hatta. Merak ediyordum çoğu zaman kapalı bir kutunun içinde ne var diye. Fırsatını buldum sandım. Bana baktı. Gözlerimden çekmedi gözlerini.

"Kafamın içinden geçenleri bilmek istemezsin," dedi sonra.

Yutkundum, önüme döndüm ve içimdeki sıkıntıyı nefes diye şişirdim göğsümde. "Sen de benimkini," dedim yalnızca. Cevap vermedi bana. Bir marketin önüne park edene kadar ikimiz de konuşmadık. Markete gitmeyeli ne kadar vakit olmuştu bilmiyordum. Eve alışverişi zaten biz yapmazdık, atölye için de genelde bir liste istenirdi benden. Ecevit'le tabelası sarı ve yeşil olan marketin önünde indik. Camlarına kataloglar asılmıştı ve yılbaşının gelişiyle kar spreyi kullanılarak 2011 yazıyordu camda. Süslenmiş ağaçlar ve ışıklandırmalar vardı çoğu yerde. Sanırım bu markete yılbaşı süslerinden de gelmişti. Katalogda öyle yazıyordu. Alacağımdan değil de biraz heyecanlandım görmek için. Ecevit'in bir adım önüne geçtim ve sanki küçük çocukmuş gibi araba aradı gözlerim. Halbuki birkaç parça alacaktık, arabaya ihtiyacımız yoktu bile.

Küçükken Hüseyin amcayla beraber, eğer ki annemi ikna edebilirsem market alışverişine gelirdim bazen. Ecevit zaman zaman bize katılırdı, zaman zaman okulda olurdu. Okuldaysa zaten döndüğünde nispet yapa yapa bıktırırdım onu. Dünyanın en eğlenceli market alışverişini yaptığımızı anlatır kıskandırmak isterdim onu. Ecevit yoksa alışveriş arabasına tek başına oturmam demekti bu. Varsa Hüseyin amca başta bizi kucak kucağa oturtur sonra araba aldığımız yiyeceklerle dolunca Ecevit'i çıkartır sadece beni bırakırdı. Ben de hiç durur muyum onu sinir etmek için arabanın

içinden dil çıkarır, sataşır dururdum. Ama o gün iyi günümüzdeysek, Ecevit önceki gün arkadaşlarıyla maç yapacak diye okuldan geç dönmediyse arabanın içinden onun elini tutar, şoför gibi davranır Ecevit'te babası uyarana kadar motor sesi çıkarırdı. Bunlar öyle uzak anılardı ki markete gelmeyene ve bu arabayı sürmeyene kadar aklıma gelmemişti bile. Dudaklarım aralandı ve o anıların heyecanıyla konuşacak gibi oldum. Başımı kaldırdım, Ecevit de arabaya bakıyordu ama benden önce konuştu.

"Arabaya gerek var mı?" diye sordu.

Hatırlamıyordu.

Aralanmış dudaklarım usulca kapandı ve uyardım kendimi. *Firuze zorlama.* "Olsun," dedim yalnızca. "Belki evde başka eksik de hissedersin. Elimizde tutmayalım."

Hiçbir şey söylemedi. Arabayı sürdüm, yanımdan ilerliyordu. Boş arabanın içine baktım. Yine de o anıdan kopmak çok kolay olmadı. Kumral saçları beline kadar uzanan, üzerinde kırmızı bir elbise ve kırmızı bir toka olan kız çocuğunu görür gibi oldum. Hiç de uslu oturmamıştı arabada. Şımarmak için an kolluyordu. Arabanın önünü bir direksiyon gibi tutmuş kendisi sürüyor gibi davranıyordu. Hemen yanında da motor sesi çıkaran bir başka çocuk vardı. Birazdan o kadar şımaracaklardı ki insanları rahatsız etmesinler diye uyarılacaktı. Küçük oğlan çocuğu *vın vın vın yolu açın yolu açın* diye konuşuyordu. Babası her durduğunda kırmızı ışık yanmış gibi davranıyordu. Başka bir araba görürse babasına hızlanması için baskı yapıyordu çünkü Firuze'yi kimse geçemesin istiyordu. Bazen Firuze'nin listede olmayan ama istediği yiyecekleri gizlice alıp Firuze'nin eteğinin içine bırakıyordu ve kız onları büyük bir ustalıkla saklıyordu. Burukça gülümsedim. Ne kadar uyumla oyun oynuyorlardı.

"Kızım sen beni dinlemiyor musun?"

Sonra yetişkinlerin sesi girdi araya ve iki çocuk gözlerimin önünden kayboldu. "Efendim?"

"Hani reyona gidelim?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve büyük markette ortalığa bakındım. Kafamı toplamaya çalıştım. "Eee... Şey. Peynire gidelim," dedim aklıma ilk geleni sunup. Ecevit bir adım önümden yürüdü ama araba hizasındaydı. Onu takip ediyordum. Koca bir peynir reyonunun önünde durdum.

Tam yağlı beyaz peynir; 6.95. Dil peyniri; 3.60. Krem peynir; 4.35. Örgü peynir; 3.45.

"Hangi çeşidi arıyorsun?"

"Mozzarella."

"Ne?"

Suratındaki *hı* ifadesini görünce sesimi duymadı sandım. "Mozzarella," diye tekrar ettim.

Gülerek kafasını peynir reyonuna çevirdi. "Olmadan kahvaltı edemem," dedi.

"Ne?"

"Yok bir şey, bul bakalım o dediğini."

Yeniden peynir reyonuna baktım. İkinci tarayışta üst rafta, suda halini buldum. Diğer peynirlere oranla fiyatsal açıdan çok fark yoktu ama her pakette bir top olduğu için daha pahalıya geliyordu. "İstersen sen seç, benim param olmadığı için ben ödeyemeyeceğim," dedim. O kadar fakirdim ki son birkaç gündür, her şeyi Ecevit alıyordu. Su alacak param bile yoktu.

"Yok yok al sen istediğini, kasada kalırsak paspas atarız. Alıştık zaten temizlik yapmaya."

Zaten ben de minicik bir onay bekliyordum üst rafa uzanmak için. Çok anlamadan dediğini uzandım ama asılı kaldı elim orada. "Paspas mı atarız?"

Kafasını el attığım yere çevirdi ve etiketten okudu. "Mozzarella yemek için değer bence."

"Ecevit benimle alay mı ediyorsun?" diye sordum. Oldukça üzgündüm bunu söylerken. Alay mı ediyordu yoksa ciddi miydi çıkaramıyordum bazen. Ecevit zaman zaman en olmadık anda şaka yapmaya başlıyordu. Bu dediğimle beraber nasıl oldu anlayamadığım şekilde; sahiden, tüm içiyle, kalbinden gelerek güldü. Donakaldım olduğum yerde. Gözünün altında minicik bir çukur vardı. Gülünce ortaya çıktığı için bana göre gamze sayılırdı. Göz gamzesiydi onun. O çukuru görmek, gözlerinin içinin güldüğüne delaletti. Bu gülüş zihnimde yağmur bekleyen bir toprağa yaz yağmuru gibi şiddetle, beklenmedik anda yağdı. Ekinler kurumak, kavurucu bir güneşin altında ölmek üzereydi de halkın yağmur duası karşılık bulmuştu. En umutsuz anda, ben bile buğdayımdan, ayçiçeğimden, pamuğumdan vazgeçmişken; halk bu tarlada umut ararken, kışın akıbeti bu toprakta yatan ekinin bereketiyle belli olacakken Ecevit'in bu beklenmedik gülüşü yağmur oldu toprağıma yağdı. Ne yapacağımı bilemedim. Yağmurdan umudumu kestiğimi yağmur yağınca fark ettim. Yüzü toprağa bakan bir halkın heyecanını hissettim onun gülen yüzüne bakarken. Halk tarlanın başında, yağmurun altında, ellerini gökyüzüne açmış şükrediyorken hiçbir farkım yoktu onlardan. Ecevit gülüyordu. *Ecevit ne güzel gülüyordu...*

Güzel olan daima bir güneşle tanımlanıyordu. Resimlerde, romanlarda, şiirlerde... Çünkü güneş sıcaktı, güneş sarıydı. O an fark ettim güneş yakıcıydı da. Fazlası kuraklık, çoğu bir çiftçinin kabusuydu. Ama yaz yağmuru öyle miydi? Güzel olan o kavuran güneşin orta yerinde yağmaya başlayan yağmurdu. Kıymetli olan duaya istenendi. Beklenen, hoş karşılana ve *özlenen.* Karnıma ve kalbime ağrılar girdi. Yağmurun altında sırılsıklam oldum. Bu yağmur bir daha ne zaman yağar bilmediğim için baktım. Başka köyleri kıskandıracak bir bereketle yağdı saniyeler boyunca. Beyaz dişleri, minik çukuru, bir ip gibi silikleşen güzel gözleri. *Allah'ım Ecevit ne güzel gülüyordu. Sanki ölüm hiç yokmuş gibi.*

Benim için kurumaya yüz tutmuş ekini kurtaran gülüşün sahibi, elimin altından paketi çekti aldı. "Bunun bir de yarısı su," dedi ve paketi kurcaladı. "Bir de bir tane var içinde." İki paket daha aldı ve sepetin içine bıraktı. Benim bakışlarımı görmeyene kadar da duraksamadı, gülümsemesini soldurmadı. Bana bakınca gülüşü, yüzümdeki vurgundan sonra yavaş yavaş eksildi. "Ne oldu?" diye sordu. Parmağını şıklattı bir kez yüzümün önünde.

"Sana söylüyorum," dedi. Elimi reyondan çektim ve sepete baktım. Soluklandım, gözlerimi kapattım. *Sakın unutma Firuze. Sakın ola ki unutma. Yüzlerce defa çizmeden sakın unutma.*

"Bir şey yok," diyebildim.

"Başka ne alacağız söyle bakalım."

Arabayı artık o sürüyordu. Alnımı ovuşturdum ve sadece onu düşünmeye çalıştım. Yapacağım sandviçi unuttum adeta. Gerisinde kalınca bana seslendi. "Tamam gel gel, paspas attırmayacağım korkma. Hangi reyona gidelim?"

Koca marketin orta yerinde küçük bir köyden İstanbul'a gitmiş gibi hissettim kendimi. Reyonlara baktım birkaç kez, "Şuraya," dedim sosların olduğu reyonu gösterirken. Ecevit arabasıyla önden yürüdü gitti, peşine takıldım. Market bu karlı günde çok da kalabalık değildi. "Hangi sosu alacaksın?" diye sordu. Küçük kavanozlar ve plastik şişeler insanı hipnoz edecek kadar düzenle sıralanmıştı.

"Bakıyorum," dedim.

"Adını söyle ben de bakayım."

Neden sorduğunu anladım da söylemedim. Biraz utandım, biraz alay etmesini istemedim. Kendim bulacak ve arabaya koyacaktım. Adını da söylemeyecektim. Kaşlarım çatık, tüm suratsızlığımla rafları süzmeye başladım. "Söyle söyle alay etmeyeceğim."

"Ecevit git başımdan."

"Allah aşkına söyle."

Belki yeniden güler diye, belki benimle eğleniyor bile olsa keyfi yerinde diye, gözyaşı döktükten sonra biraz olsun onu iyi hissettirecek diye söyledim. Yoksa söylemezdim. Kararlarımdan bu kadar çabuk dönen biri değildim. "Pesto!"

Yüzüne baktım. Yapmaması gereken bir şey yaptı ve gülüşünü engelledi. Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini küçülttü ve sahte bir ciddiyetle çok anlayışlıymış gibi başını salladı. "Söyle söyle içinde kalmasın," dedim ben de onun gibi. Yutkundu ve başını salladı iki yana. Gülseydi ya... Kızmayacaktım. Kızmış gibi yapacaktım ama asla kızmayacaktım. "Söyle ya söyle."

"Yok bir şey tamam."

"Hayır söyle ya, ne oldu? Söyle."

"Paspastan sonra rafların tozunu da aldıracaklar."

Gülecektim. İçimde biraz olsun gurur kalmasa, eğilip burnumu yerden alsam gülecektim ama tuttum kendimi. Yeniden rafa baktım ve bu kez buldum. Gördüğüm küçük kavanoza uzandım ve "Ha ha, çok komiksin," dedim pesto sosu alırken. Sepete koydum.

"Öyle söylerler."

"Kim söylediyse yalan söylemiş."

"Yalancı," dedi arkamdan. İki arka tarafta koca bir boşluk ve geniş bir meyve sebze alanı vardı. Gittim poşet aldım ve küçük bir marul seçtim. Biraz çeri domates aldım. "Nar ekşisi var mıydı evde?" diye sordu.

"Vardı da," dedi sepetin içinde bakarken. "Tam olarak ortaya ne çıkacak merak ediyorum," diye söylenmeye devam etti. Yani artık paspas mı atacağız, toz mu alacağız bilmiyordum ama gittim üstüne taze sıkım portakal suyu da aldım. Elim hangisine alışıksa ona gitti, "Portakal tarlasına ortak oluyoruz galiba," dedi arkamdan. Kabul diğer markalara göre biraz pahalıydı. Geri koyup daha uygun bir şey alacak oldum ama izin vermedi sepete koydu.

"Yürü hadi yürü, iki paspas fazla atarız ne olacak?"

"Ecevit!" dedim ama hiç umurunda bile olmadı. Beni bırakıp giderken raftan krema da aldım peşinden gittim hızlı adımlarla. Belki akşam

yemeğinde lazım olurdu. Ecevit kremayı kasada görecekti. Mandalina seçip koydu bir torbaya. Onu da sepete ekledi. Ayran aldı bir şişe sonra raflar arasında dolaşmaya başladı. Arabayı almam anlam kazandı. Ecevit bir pakette çay aldı. Niye bilmem, beni de ne ilgilendiriyorsa artık "Evde çay vardı," dedim. Galiba o da benim buna müdahale ettiğimi anlamadı. Duraksadı ve bana baktı. Hiçbir şey seçemediğim yüzüyle, birkaç saniye boyunca uzun uzun bana baktı. Ağzından dolu dolu bir sana ne sorusu bekler oldum. Elimdeki kremayı sakladım. Bana sanırım sana ne derse usulca yerine koyacaktım. Biraz ürkerek gözlerine baksam da bu bakışmayı o sonlandırdı. Sonra önüne döndü. Verdiği cevap baktığı ana ait değildi anlıyordum.

"Yedeği olmayınca tetikleniyorum," demeyi tercih etti alay dolu bir edayla. "Senin mozzarellasız kalman gibi bir şey. Oradan empati kur."

"Ha ha."

Toz deterjan da sepete attı. Gözlerim yılbaşı eşyalarını arıyordu. Göremeden çıkacağım sanırken kasa yolunda orta yere konulmuş raflarda gördüm. Hiçbir şey söylemeden hızlıca gittim yanlarına. Çok bir şey kalmamıştı. Birkaç ağaç süsü vardı, bir de bardaklar. Bir fincanı aldım elime. Beyazdı yer yer renkli benekler vardı üzerinde. Orta yerindeyse noel baba. Noel babanın yüzü kabartma olarak işlenmişti, beyaz sakalları beyaz bardakta zor seçiliyordu. Kırmızı da bir şapkası vardı. Param olsaydı bunu Ecevit'e hediye almak isterdim. O kabul etmezdi ama evine bırakıp giderdim. Belki benden sonra atardı ama yine de birkaç günde olsa rafında dururdu. Belki birkaç kez de olsa kullanırdı. Çay içerdi.

"Bana biraz borç verebilir misin?" diye sordu ona bakıp.

Onun parasıyla ona hediye alıyordum. Yalnızca iki buçuk lira bana borç veremez miydi?

Elimdeki bardağa baktı. Eğer ki hayır derse kasada bunu ayırmalarını istesem ayırırlar mıydı? Gelip alacaktım. Son bir tane kalmıştı. Ecevit'in dikkatli bakışları bardaktaydı. Belki de bu aramızdaki anlaşmaya hizmet etmiyordu sandviç gibi. Bakışlarından bunu fark ettim. Ben ne yapıyordum ki? On sekiz yıldır bir kez bile yılbaşı için tek parça eşya almamıştım. Hiç

anlam veremedim bu içimdeki garip heyecana. Ecevit'le aynı anlamsızlığı paylaştım. Haklı buldum onu.

Çıkardığım kutusuna geri koydum ve yerine bıraktım. "Hadi gel gidelim," dedim yalnızca. Biraz da gülümsemeye çalıştım. Alındığımı düşünmesin, bana çocuk muamelesi yapmasın diye. Ben de anlam veremiyordum bu halime, sorsa etse açıklayamazdım kendimi. Böyle küçük saçma heyecanlar, hayatın akışında, öylesine heyecanlar... Kulağa gereksiz geliyordu. Alınmadığımı belli etmek için şaka bile yapmaya çalıştım. "Daha paspas atacağız. İşimiz çok hadi," dedim ve boş olan ilk kasaya yöneldim.

Genç bir kız vardı kasada. Benim yüzüme biraz uzun uzun baktı. Benzetti ya da çıkaramadı bilmiyordum ama hızla kasa sonuna geçtim poşetlemek için. Kız ara ara yüzüme bakıyordu ve Ecevit'in verdiklerini okutuyordu. Kasanın çevresinde yılbaşı sepetleri konulmuştu. İçinde içki olmayan koca bir paket otuz beş liraydı. Merakla içine baktım. Hemen yanında da sanırım en pahalı paket vardı. Kocamandı ve içinde 3 çeşit şarap, votka, viski, rakı ve daha fazlası vardı. Premium yazıyordu üstünde. Yüz otuz beş Türk lirasıydı.

Paketleri bir taraftan inceliyor, bir taraftan da poşetliyordum aldıklarımızı. Elime köşeleri olan bir kutu geldiğinde sepetlerden aldım gözümü ve baktım. Az önce yerine bıraktığım kutu olduğunu anlamadım başta. Çevirdim ve önüne baktım. Hayır oydu. Noel babalı bardaktı. Kendimden bile şüphe ettim sepet yerine arabaya mı koydum diye. Önce kutuya baktım şaşkınca sonra kafamı kaldırdım Ecevit'e. Hayır ben sepete bırakmıştım, Ecevit arabayla gerimde duruyordu o an.

Şaşkınlığıma tatlı bir heyecan eklendi. Daha sıkı tuttum bardağı. Bana bakmıyordu, kasayla ilgileniyordu. "Ecevit," desem de çevirmedi başını. Oldukça ciddiydi yüzü. "Ne kadar tuttu?" diye sordu yüzündeki ifadeyi destekleyen bir sesle. Kasiyer kız da fark etti, Ecevit'e baktı bir sorun olup olmadığını anlamak için ama bir karşılığı olmadı.

"Yirmi dokuz lira elli kuruş," dedi kadın temkinli bir sesle. Ecevit cüzdanını çıkardığında ben de hızlandım ve kutumu ayırdım köşeye. Bir çocuğa park dönüşü istediği dondurma alınmış gibi, en beklenmedik anda çikolata uzatılmış gibi sevindi içim. Akşam uyurken aklıma gelecekti bu bardak

biliyordum. Ecevit almıştı, niye almıştı bilmiyordum ama aldığı için memnun olmadığı her halinden belliydi. Olsun dedim. Ben onun bu suratsızlığına katlanırım ama yedi yaşındaki küçük bir çocuğun gece vakti o bardağı alamadığı için üzülmesine katlanamam. Varsın olsun. O memnun olmasın. Belki o da bir çocuğa aldı. Onu mutsuzlaştıran sevmediği bir yetişkinin elinde tutması ama almasını sağlayan, vicdanını dürten bir zamanlar çok sevdiği bir çocuk.

İki ayrı torba yaptım aldıklarımızı. Birini alacaktım ama Ecevit "Bırak sen," deyince dokunmadım. Ben de zaten iki elimi de kutumu sıkıca tutmak için kullanmak istiyordum. Ecevit iki torbayı da tek eliyle tuttu ve kaldırdı, bana bakmadan ve bir şey söylemeden yürümeye başladı. Sıkıca tuttum kutumu. Alttan da destek sağladım olur da kutudan düşer diye. Kasadaki genç kıza gülümsedim ve "Kolay gelsin," dedim. Neredeyse el sallayacaktım. Kız o an anladı benzettiği kişi olmadığımı. Yoksa koskoca Atilla Akın'ın kızı neden iki buçuk liralık bir bardağa bu kadar sevinsin?

Ecevit arka koltuğa yerleştirene kadar poşetleri ben yerimi aldım bile. Kucağıma bıraktım kutuyu, iki elimi de koydum üzerine zarar gelmesin diye. Kalbim biraz hızlı atıyordu. Bu bardağı bu kadar isterken nasıl kolayca bırakıp gitmiştim öyle? Her şeyden nasıl da çabuk kopuyordum elimdeki bardağa bakarken fark ettim. Şimdiye kadar kaç isteğimden vazgeçmiştim kim bilir böyle. Ecevit arabaya binince, "Ben sana borcumu ödeyeceğim en kısa zamanda," dedim. Onun parasıyla ona hediye almak istemezdim. Hiçbir şey söylemedi. Görüyordum, morali çok bozuktu. Hiç gözüne batmadım. Aldığına memnun değildi zaten ama pişman da olmasın diye sustum. Bardağımı çıkarıp bakmak, yeni bir kalemi olmuş birinci sınıf öğrencisi gibi elinde tutmak, belki öğretmenine göstermek, arkadaşlarına nispet yapmak, herkesin dönüp bir kez kalemine bakması istemek gibi hayallerim oldu... Yapmadım, bir yetişkin gibi sabırla oturdum.

Yeni yıla Ecevit'e hediye alarak girmek, sadece oyun arkadaşıma değil Ecevit'e de hediye almak, istedim. O aldı ama yine de almış sayıldım. İsteğim gerçekleşti. Dilimin ucu dudaklarımın arasında yola baktım. Gizlice mutfak dolabına bırakacaktım. Al derse de alacağım aklımda diyecektim. Sonra da hiç almayacaktım. Belki bir gün hiç bardağı kalmazsa temizde, kullanmak zorunda kalırdı.

Yalnızca yoldayken telefonla konuştu. Bize verilen hukuk müşavirinin adını söyledi. Elimizdeki bilgileri verdi, haber beklediğini söyledi. Bu konuştuğu kişiler kimdi bilmiyordum, nereden tanışıyorlardı onu da bilmiyordum. Sadece Ecevit bu çevreyi nereden edinmiş onu merak ediyordum ama soramıyordum da. Alacağım cevabı üç aşağı beş yukarı değil, büsbütün tahmin edebiliyordum. Eksiksiz, noktası virgülüne kadar.

Ellerim kutunun çevresine sarılı yolun bitmesini bekledim. Otoparkta inince de yalnızca kutuyu tuttum. Ecevit torbaları tek elinde birleştirdi, asansöre doğru yürüdü sessizce. İkimiz de aynaya yasladık ve dijital ekranı takip ettik. Evinin olduğu kata geldiğimizde önce benim geçmemi bekledi, ben yürüyünce arkamdan indi. Kapıyı açmasını bekledim, ayakkabılarımı çıkarırken biraz zorlandım ama bardağımı devirmeden çıkarmayı başardım çizmelerimi.

Ecevit hiç beklemeden torbadaki ürünleri çıkarıp yerleştirmeye başladı. "Yarın Eskişehir'e gidiyoruz o zaman?"

"Muhtemelen," dedi poşeti boşaltmaya devam ederken. Aldığı toz deterjanı masanın üzerine koyarken elini sandalyenin başlığına yasladı ve bana baktı. Hiç beklemediğim bir anda, "Dikişlerin ne durumda?" diye sordu. Bunu beklemiyordum. İçimde günlerdir uygun koşullarda büyüttüğüm bir tohum vardı. Yeteri kadar su, biraz güneş, gerekirse yağmur, ne az ne fazla bir sıcaklık, hatta sevgi... Evet sevgi. Sevgisiz bir tohum da büyüyemez. Tıpkı bir insanın yaşayamayacağı gibi. Tohum filiz vermişti. Bunca uygun koşul arasında boy vermezse zaten yazıklar olsundu ona. Toprağımdan bitmiş yeşil birkaç yaprak vardı. Bu soruyla beraber tüm uygun koşullar beni terk etti. Ecevit'in sorduğu soru değil belki ama bunca uygun koşul ansızın beni terk edince, korkunç bir yağmur bastırınca, sıcaklık müthiş hızda düşünce, suyun kaynağı kuruyunca ve sevgi içimden çekilince kendimi pek kötü hissettim. Neredeyse gözlerim dolacaktı da durdurdum kendimi. Bu böyle olmamalıydı, böyle yapmamalıydım.

Dilimi dikişlerimde gezdirdim. "Bilmiyorum ki," dedim kısık sesle. "Yemek yerken acımıyor eskisi gibi." Doğruca cevap verdim. Ben zaten pek yalan söyleyecek biri değildim. Bu dürüstlüğümden gelmiyordu lakin tümüyle ihtiyaç duymadığımdandı. Yalan, ihtiyaç temelinde doğardı. Benim yalana ihtiyacım yoktu. Doğrunun bana yapacağı eziyet gözümde büyümüyordu.

Ama şimdi, tam şimdi, bu noktada, dürüst olduktan hemen sonra içimdeki ihtiyaç nüksetti. Keşke dedim. Keşke yalan söyleseydim... *Nereye kadar?* Belki içimdeki üç beş yaprak biraz daha büyüyene kadar. *Nereye kadar?* Benim bir umut tohumdan vazgeçmeyeceğim, bu evde olduğu kadar olmasın yine ona uygun koşulları sağlayabilmek için çabalayacağım noktaya gelene kadar.

Ecevit elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. Usulca elimdeki bardağı masaya koydum. Elimden düşürmekten korktum. Uygun koşullar beni terk etmişti ve kalbim yanlış yapılan bir deney gibi patlamaya köpürmeye hazırdı. Ecevit telefonunun fenerini açtı. "Aç bakalım ağzını," dedi bir doktor edasıyla.

"İstersen gidip aldıralım," dedim titrek bir sesle. Bunu istediğini hissediyordum. Bunun ne demek olduğunu da biliyordum. Neden istediğini de biliyordum. Gözlerim masadaki bardak kutusuna kaydı. Onun yüzünden miydi? Bardağı taşıran son damla gibi hissettim. Yaptığım son hadsizlik, sınırı aşan son noktaydı sanki. Keşke almasaydım. Buraya iyice yerleştiğimi hissetmişti belki de. Bu onu rahatsız etmişti ya da. Şimdi dikişlerime bakacak ve vaktin geldiğini söyleyecekti.

"Bu benim isteğimle olacak iş mi?" diye sordu ve parmak ucuyla çeneme dokundu. "Aç bakayım ağzını," diye tekrarladı. Artık açmaktan başka şansım yoktu. Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı araladım. Gelecek cümleyi bekledim sabırla. *Sakın ola ki bir çocuk gibi mızmızlanma Firuze! Sakın! Günlerdir evindesin. Ama o kendisi getirdi? Getirdiyse getirdi! Yüz verdi astarını istiyorsun. O getirmese ben gelmeyecektim ki? Getirdi diye evin sahibi gibi mi davranacaksın? Bardak çanak mı alacaksın? Sus! Sakın şımarıklık yapma.*

Geri çekildiğinde ben de ağzımı kapattım ve gözlerimi açtım. Başımı biraz indirdim. İçimde adeta bir ağlama dürtüsü vardı. Aklımı kaçıracaktım. Başım Ecevit'in göğsüyle aynı hizadaydı. Gömleğinin düğmelerine bakıyordum. "Gidelim mi?" diye sordum. Bazı şeyler beni kovalamasın diye ben onların peşinden koşuyordum.

"Yok," dedi ama o ve geri adım attı. Boşalttığı poşetleri başka bir torbaya koydu. Onu takip etti gözlerim. "Daha değil, yaran kaynamamış. Bir iki gün

daha kalsın, haftası dolsun. Sonra gider gösteririz doktora."

Gitmemi istemiyor muydu? Tamam bunu kalmam için söylemiyordu ama ben sanmıştım ki gidişimi hızlandırmak içindi bu çabası. Sadece gerçekten yarama mı bakmak istemişti? "Emin misin?" diye sordum yine de. Uygun koşullar son sürat yine içimi doldurmadan önce ona sormak istedim. Bu soru yaram için değildi, belki fark etti belki etmedi ama yaram için yanıt verdi o.

"Eminim Firuze, sen tamamen iyileştiğini mi hissediyorsun?"

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır," dedim hemen. Biraz doğru biraz yalan. O hastaneden çıktığım gece, kapının önünde tir tir titrerken bedenimde ağrımayan, canımı yakmayan, tek bir parçam bile yoktu. Öleceğimi değil sürüneceğimi hissediyordum. Eğer ki atölyeye gitseydim, bir başıma yatsaydım orada bugün değil böyle ayakta oradan oraya gitmek, beni bıraktıkları yerde, yatağımın içinde inim inim inliyor olurdum. Biliyordum. Ama şimdi iyi olmam, iyi hissetmem tamamen iyileştiğimi göstermezdi ki? Hem o da söylemişti işte. Yaram daha tam kaynamamıştı. Hızlı iyileşmem tamamen iyileştiğim anlamına gelmezdi ki. Bir sandalye çektim ve oturdum.

"Çamaşır yıkayacağım," dedi Ecevit. "Yıkamak istediğin bir şeyin varsa makineye at."

Bana bakmadan söyledi bunları ama gözlerim irice açıldı. Bir an havlunun altına gizleme oyunumu öğrendi sandım. "Ne gibi?" diye sordum.

"Nasıl ne gibi? Kirli bir şeyin varsa makineye at işte yıkayacak makine. Hayatında hiç çamaşır da yıkamadın sen anladım ama biz normal insanlar kendi çamaşırımızı kendimiz yıkıyoruz," dedi. Alay etmiyordu, oldukça ciddiydi. Hayır korktuğum şey de olmamıştı, görmemişti. Bu bana yıkanmak istersen yıkan demek gibiydi. İnsanlık namına soruyordu. Neredeyse bütün kıyafetlerimi yıkamak istiyordum. Eğer ki makinenin içine sıkıştırırsam ve makine durur durmaz alırsam içinden her şeyimi...

Lakin annem evimize misafir gelecek olursa kesinlikle onun kıyafetleriyle bizim kıyafetlerimizi aynı yerde yıkatmazdı. Bunu biliyordum. Belki sebep

bu ya Ecevit de rahatsız olur sandım. Kafama yerleşen doğru buydu. "İstersen ben senden sonra atayım makineye beraber yıkanmasın," dedim. Çünkü iç çamaşırlarımı da atacaktım. Belki o, onları da yıkamak istediğimi bilmiyordu.

"O niye?" diye sorarken bana baktı.

"Beraber yıkanmasından rahatsız olursun belki..." Her söylediğim infial yaratıyordu adeta. Kendimi dünya üzerinde en cahil kişi gibi hissettim.

"Sen rahatsız mı oluyorsun?" diye sordu.

Hızla, "Asla," dedim. "Hayır asla. Ben değil. Sen..."

"Ruh hastası mıyım ben?" Sanırım bu rahatsız olmayacağını gösteriyordu. "Çamaşır makinesi bulmuşuz bir de bunu mu düşüneceğiz? Allah'ım sen akıl fikir ver," dedi ve odaya doğru gitti. Birkaç parça kıyafet ayıkladı ve üzerinde uyuduğum nevresim takımını da aldı. Çamaşırların hepsini makineye yerleştirirken aldığımı deterjanı da açtı, makinenin üzerindeki şeffaf kaba boşalttı. Ben de kalktım ayağa. Odaya gittim. O gün aldığım ve yıkamadan giydiğim kıyafetleri topladım. Avucumda tutmuş kapının önünde Ecevit'e bakıyordum. Elimdekilere uzandı ve onları da attı. Ben fırsat bulacak mıyım diye beklerken çıktı banyodan kendi kıyafetlerinden iki parça daha getirdi bana.

"Al bunları da, üstündekileri de çıkar. Her şeyi hazır, başlama düğmesine bas kapağı kapattıktan sonra." Derin bir nefes aldım adeta. Kapıyı kapattım hemen, üstümde ne var ne yok çıkardım. İç çamaşırlarım açık renkti ama umurumda olmadı gizleyebileceğim kadar arkaya gizledim. Elle yıkamak yeterince temiz hissettirmiyordu. Ecevit'in verdiği kıyafetleri giydim. Sütyenimi de çıkarınca aynadan kendime çekinerek baktım ama hayır üzerimdeki o kadar boldu ki sütyenim olmadığı belli değildi. Zaten göğüslerim de çok büyük değildi, bazen bazı kıyafetlerin içinde giymemem gerektiğinde gönül rahatlığıyla giymezdim.

Makinenin kapağını kapattım ve başlama düğmesini buldum. Önünde çöktüm, çalışmasını bekledim. Başaramadıysam ve Ecevit gelip müdahale ederse, sonra bir şey olur da ağzını açarsa ne bileyim kurcalarsa... Türlü

türlü şey geldi aklıma. Makine önce ses çıkardı sonra yavaşça su biriktirmeye başladı. Tamam çalışıyordu. Sonraki görevim durur durmaz içinden çamaşırlarımı almaktı. Sabah burada bıraktığım nemlendiriciyi aldım, yine kendi malım gibi açıkta olan yerlerime sürdüm. Yüzümü yıkadım, makyajı çıkardım elimden geldiğince.

Banyo kapısını aralarken Ecevit'i banyoya doğru, bir koltuğun köşesine oturmuş şekilde beklemiyordum. Yakalanmış gibi duraksadım. Neredeyse ellerim havada kaldı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Açabildin mi?"

"Evet?"

Birbirimize baktık, bu o kadar anlamsız bir yere gitti ki ikimiz de aynı anda kafa salladık ne bakıyorsun der gibi. Ecevit başını durdurduğunda bu kez ben tekrar salladım. Sonra yine o... "Ne oldu?" dedim. Şu makine bir an önce durmalıydı ve ben içindekileri almalıydım.

"Çıksana."

"Niye?"

"İznin olursa bir duş alayım diyorum."

Ellerimi başıma sarıp yere çökmek istiyordum. Bu makine ne kadar süre sonra duracaktı? Ecevit'in içeride olduğu vakitle çakışırsa makineyi de boşaltırdı. "Tamam gel al," dedim banyoyu işaret edip. Ecevit yerinden kıpırdamadan bana baktı. O da ben de bir eylem bekliyorduk ama eylemsiz şekilde duruyorduk yerimizde.

"Yine iznin olursa içeride tek olmak isterim."

Halimi göstermek için elini bana doğru uzattı ve beni işaret etti. Ben de onun beni süzdüğü gibi kendimi süzdüm. "Hı," dedim irkilerek. Bir tavşan gibi banyonun içinden dışına doğru zıpladım. O kadar utandım ki bu halimden... Kendimi.... Evet kendimi hayatımda ilk defa sapık gibi hissettim. İçimden tokatlamasam suratımı, okkalı şekilde sarsmasam

kendimi içeride olduğum hali hayal edecek daha da harap edecektim kendimi. O kadar ayıp bir şeydi ki bu, kendi içimde yer yarılsa da içine girseydim ben. Nefes nefese kaldım. *Ne ayıptı... Allah'ım ne ayıptı her şey! Ne ayıp şeyler düşünmeye tenezzül ediyordum.* "Pardon ben... Tamam gel. Sen duş al. Ben asla girmeyeceğim banyoya. Gerçekten."

"Yemin etmen lazım."

"Yemin ederim," Yüzüne bakmasam nasıl bir alaya malzeme olduğumu anlamayacaktım. Adeta gülüyordu bana. Eli içeri girmeden gömleğinin düğmesine gitti.

"Ecevit!" diye bağırırken buldum kendimi. Benimle çok alay ediyordu. O kadar alay ediyordu ki bu hayatı boyunca alaya maruz kalmamış ben için çok zordu. İnanılmaz derecede bozuluyor, kendimi salak gibi hissediyordum ve gülmüyordum da. Hiçbir şey söylemeden banyoya girdiğinde yine kendimi tutamadım ve "Ecevit!" diye bağırdım.

"Firuze!" diye karşılık verdi.

Bu kez kızmak için değil, söyleyecek bir şeyim olduğu için bağırmıştım. "Makine durunca açma olur mu? Benim içinden alacağım var. Olur mu Ecevit?"

Hayır derse, sebebini sorgularsa, açacağım derse, ne var diye sorarsa verecek cevabım yoktu. Yalnızca biliyordum ki kalbim bir yumruk gibi çarpıyordu göğsüme ve benim artık yere çöküp ellerimi başıma sarmaktan başka çarem kalmamıştı. Makineye baktı sonra bana. Kapıyı yüzüme kapatmadan önce, "Tamam," dedi anlayışla ve üzerimden koca bir yükü aldı. Fark etmeden tuttuğum nefesi geri versem de yanaklarım, kulaklarımla eş değer şekilde yanıyordu. Başımın içinde bir soba yanıyordu sanki. Ecevit kapıyı kilitlemeden su sesi geldi. Kapıdan uzaklaştım, açacağımdan değildi, sadece beni alay ederek telaşa sürüklediğindendi bu tavrım. Tezgâha tutundum ve bir bardak su doldurdum. Öyle damacanaya gitmeye kadar bile mecalim yoktu. İçtim suyu lıkır lıkır. Bardağı yanan yanaklarıma bastırdım. Sonra geçtim mutfak masasında oturdum biraz.

İçeriden ritmik şekilde gelen su sesi gözlerimi kapattığım an bir tabloya dönüşüyordu. Suyun zemine çarptığı anı çizip boyuyordu zihnim. Bunu yapmak da beni utandırdı ve kötü hissettirdi. Açtım gözlerimi ve ortalığa bakındım. Aldığım bardağı kutusundan çıkardım. Kalktım onu bir güzel yıkadım ve kuruladım. Ecevit'in bardak dolabında en arkaya sıkıştırdım. Dolmuş olan bulaşık makinesine baktım. Boş durmak istemedim ama evini de kurcalamak doğru gelmedi. Bulaşık makinesine kullanılacak kapsül ortalıkta olmasaydı kurcalayıp bulmazdım. Kapsülü yerine koydum ve makineyi çalıştırdım. Marketten aldığım marulu çıkardım, atölyede yaptığım gibi yıkayıp kurulayacak öyle dolaba koyacaktım. Parça parça uğraşmamış olurduk. Ben gidene kadar bitmezse eğer marul Ecevit kolayca kullanırdı hem. Dolapta çürüyüp gitmezdi.

Başımda yanan soba, onunla bununla ilgilenmekten, odun taşıyamayınca yavaş yavaş sönmeye başlayınca kulaklarımdaki ve yanaklarımdaki yangı azaldı. Elim değdi diye mi bilmiyorum ama marulları yıkayıp kuruladıktan sonra, koymak için uygun bir kap ararken başka kap da buldum. Bunun içine de domatesli yıkayıp koyarım diye düşündüm. Marulların altına ve aralarına kâğıt havlular yerleştirerek sıraladım. Bunlar bu halde bir hafta bile bozulmazdı. Dolaptan alınan domatesleri de çıkarayım derken diğer sebzeleri de çıkardım. Ecevit genel anlamda temiz ve tertipli bir adamdı. Kirli bulaşık hiç bırakmazdı, evini de ben uyurken temizliyordu sanırım. Banyoda bulunan viledanın içindeki su her gün değiştiriliyordu. Oradan fark ediyordum.

Avucumun içindeki yara bandı ıslandı ama duraksamadı. Yeniden takardık. Ecevit'in dolabındaki her şeyi kullanılmaya hazır hale getirmek istedim o an sadece. Domatesleri güzelce yıkayıp kuruladım. Onları da kaba aldım. Brokoli vardı bir paketin içinde. Yer yer sararmaya başlamıştı. Bir gün daha zor dayanırdı. Onu köşeye ayırdım. Akşam kullanırdık. Yumuşamaya başlamış olan her sebzeyi ayıkladım tazelerini de temiz poşetlere ya da varsa kaplara koydum. Ben patlıcanlarla ilgilenirken içeriden gelen su sesi kesildi. Makinenin sesi geliyordu ama daha. Ecevit giyinmek için bir süre daha içeride kalır diye düşündüm. Elimi de hızlandırdım. O çıkmadan ben mutfaktan çıkmak istedim ama hatırlayamadım. Ecevit duşa girmeden önce yanına kıyafet almamıştı.

Kilitlenmemiş kapı açıldığında biraz yakalanmanın verdiği telaşla biraz da refleksle kafamı banyo kapısına çevirdim. Ecevit üzerinde siyah bir bornozla, saçları ve sakalları sırılsıklamken kapının eşiğindeydi. Saçlarından dökülen su damlaları, yazın insanın bakarak bile içini ferahlatacak bir cam şişenin üzerindeki damlaların şişenin üzerinde süzülmesi gibi yüzünde süzülüyordu. Hava o kadar sıcak olurdu ki elimiz istemsizce şişeye gider, şişeyi kavrar ve o su damlalarının avucumuzu ıslatmasına izin verirdik. Şişeyi bu kadar buğulandıran o içeceğin nasıl soğuk olabileceğini hayal eder can atardık ilk yudum için. Ecevit'in hoyrat saçları su tanelerini tutmak için çabalamıyor, aksine savurmak için çabalıyordu. Saçları ıslakken bile gürdü. Şimdi fark edebildim. Halbuki onu çıkageldiği günden beri iki kez sırılsıklam görmüştüm. İçimdeki tohum için uygun koşullar yeniden oluştu. Sanki tek eksiğim kuruyan su kaynağımdı. Ecevit de bu halde çıkınca banyodan, hoyrat saçları hırçınca su damlaları döküyorken eksiğim de giderildi. Nasıl oldu anlayamadım. Sadece neden bilmem, içimi korkunç bir üzüntü kapladı. Eğer ki hiçbir düzeni olmayan, canım istediğinde açıp yazdığım güncem yanımda olsaydı yazardım. *O an nedenini bilmem, niyesini bilmem, kimesini de bilmem ama çok üzüldüm. Üzüntüm ilk kez bu kadar sebepsizdi. Üzüntünün sebepsizi de oluyordu.*

Elindeki havluyu en az saçları kadar hoyrat bir halde aldı ve daldırdı. Bir ileri bir geri tüm su damlalarını almak için çabaladı. Bunu yaparken gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmıyordu. Ben ona bakarken ne düşündüysem değil, ben ona bakarken ne kadar derin düşündüysem o da kapıyı açtığında elinde sebzelerle gördüğü bana bakarken o kadar derin düşündü. Muhtemelen o da benim neyi bu kadar derin düşündüğümü anlamadı tıpkı benim onu anlamadım gibi. Yutkundum ve silktim kendimi. Çünkü nedenini bilmediğim üzüntüm de artıyordu ona baktıkça. İnsan nedenini bilmediği şeyi de engelleyemez. Bakın, zor engeller demiyorum. Engelleyemez. Nedensiz olan her şey, daha beter bizim kontrolümüz dışındadır. Bu da öyle benim kontrolüm dışındaydı. Başımı hızla önüme çevirdim, bir açıklama yapma gereği hissettim.

"Marul öyle bozulur diye yıkayıp kuruttum. Dolaba koydum. Bir hafta kadar bozulmaz."

Bana doğru adımladığını hissetmek, olduğum yerde küçülttü beni. Ben öyle pek küçük bir şey olduğumu düşünmezdim ama Ecevit geldiğinden beri ve benimle her yan yana düştüğü andan beri böyle hissediyorum. Bunun da nedenini bilmiyorum. Şampuanının ve beyaz sabunun kokusunu seçebiliyordum artık. İkisi de birbiri üstüne biniyordu öne geçmek için ama ikisi de bir adım önde değildi. Ayrı ayrı seçiliyordu kokular. Yanımda durdu, elini tezgaha da yasladı ama bir şey demedi. Bana bakıyordu. Kızacak mı, umursamayacak mı, sorgulayacak mı bilmiyordum. Bu çok zordu. Bu bilinmezlik çok yorucuydu.

Elimin altında marul yoktu artık, tahmin edebiliyordum bunun cevabını bekliyordu. "Elim değmişken bunları da yıkayayım dedim. Şunlar bozulmak üzere. Akşama kullanmazsak yarına çöp olur. Yıkadım kuruladım her şeyi. Sen kullanmak isteyince kullanabilirsin. Bulaşık makinesini de açtım."

Bakışları öylesine baskı altında bıraktı ki beni yaptığım her şeyin ne kadar üstüme vazife olmayan şeyler olduğunu fark ettim. Korkunç bir ısrarım vardı. Fark edebiliyordum. O bana dokunma yapma dedikçe, bazen zorla, bazen ısrarla, bazen bir çocuk gibi mızıkçılık yaparak istediğimi yapıyordum. Tahammül edilebilir gibi değildim.

"Kızacaksan kız Ecevit," dedim pes etmiş bir sesle. Başımı ona çevirdim. Cesaretle değil, kabullenircesine. Gözlerim dolmadı ama sesim titredi. İçimdeki üzüntü ona yeniden bakınca arttı. Nedeni bulamadım ama kaynağı buldum. Bu üzüntünün sebebi sanırım Ali Ecevit Tarhan'dı. Ecevit değildi ama Ali Ecevit Tarhan'dı. Ecevit olsa ben nedenini de bilirdim. İnsan içini bilirdi. İnsan canının içini de bilirdi.

Bu üzüntünün kaynağı kesinlikle Ecevit değildi.

Göz göze geldiğim adamda kızacak bir hal tavır yoktu. Bu bakış tanıdıktı, biraz kendimi zorlayınca buldum. Çıkardım sıkıştığı yerden. Eskilerden kalmış bir mektup zarfı gibi, içimde gizlenmemişti ama kaybolmuştu. Buldum ben onu. Birkaç sabah önce ondan önce uyanıp çayın suyunu koymuştum ya, uzun uzun çaydanlığa bakmıştı hani. Kafasını çevirirken, sigarasını yakarken derin bir iç çekmişti. Çaydanlığa nasıl bakıyorsa şimdi ayıkladığım sebzelere de öyle bakıyordu. Nedenini bilemezdim ama aynısı

olduğuna emindim. Dudaklarını yaladı ve kaşlarını kaldırdı. Bir hayalden uyandırdı kendini, biraz silkti ve geri çekildi. Hiçbir şey söylemedi.

Kızmadı.

"Sigaram," diye konuştuğunu duydum ama bana konuştuğuna emin değildim. Ocağa yaklaştığını gördüm, sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı, ocağın bir gözünü yaktı ve hafifçe eğildi, sigarasını yaktı. Hiç dokunmadan sigarasına geri çekildi, göz göze geldiğimizde yanakları iki mezar gibi içe çöktü, ciğerinin son demine kadar çekti sigarayı içine. Gözleri küçüldü, ciğerini nasıl zorladığını görebiliyordum. Benim bile gidip sigarayı ağzından çekmek isteyeceğim vakitten sonra parmaklarını uzattı ve çekti dudaklarından. Duman burnundan ve ağzından senkronize şekilde boşaldı. Bir kısmı bana geldi, bir kısmı mutfağın içinde yayıldı. Ecevit geçti gitti yanımdan ağzında sigarasıyla.

Ve bana kızmadı.

Arkasından kapattığı kapıya baktım. Hiç beklemediğim anda "Firuze çay suyu," diye seslendi. Özne olarak benim ismim olsa da üzerime alınmak çok zordu.

"Ne?" diye seslendim ben de. Kaşlarım çatık, pür dikkat gelecek ses dinliyordum.

"Çay suyu koymayı unuttum."

Önümdeki kalabalığa baktım önce sonra yanmayan ocağa. Hayatımda hiç çay suyu koymamış ve senelerdir bu teklifi bekleyen biri gibi heyecanlandım. Bunu nasıl anlatabilirdim hiç bilmiyordum. Bu... Bir çocuk için el çırpılacak bir sevinçse bir yetişkinin bastırılmış tepkilerinde etrafında bir kez dönmesine benziyordu. Ne yapacağımı bilemedim. "Tamam," diye bağırdım coşkuyla. "Şey yapıyorum ben... Çayı... Tamam su koydum. Kaynıyor şu an."

Hızla sabahtan kalan suyu döktüm, çalkaladım ve damacanadan su ekledim. Ocağın en büyük gözünü yaktım ve suyu koydum üzerine. Demi de döktüm

ve yıkadım çaydanlığı. Hızla önümdeki son sebzeleri de kuruladım ve koydum dolaba, ortalığı temizledim. Çayı çıkardım. Kaç kaşık koyacaktım?

"Ecevit," diye seslendim. Onun demlediği kusursuz çaylardan sonra demsiz ya da çok demli bir çay yapmak kâbus gibi geldi o an. "Kaç kaşık çay koymam gerekiyor?"

"Geliyorum," diye karşılık verdi. Elimde kaşık ve çayla durdum. Su zaten daha kaynamamıştı. Geçtim sandalyeye oturdum Ecevit'in gelmesini bekledim. Çayı kokladım. Ecevit gelmeden önce aram o kadar yoktu ki, hayatım boyunca dönüp bir kez bile baktığım, ilgilendiğim bir şey değildi. İllaki içeceksem bitki çayı içerdim. Kahveyle çok haşır neşirdim. Çay... Bilemiyordum.

Kapı birkaç dakika sonra açıldı ve Ecevit elinde bitmiş sigarasıyla çıktı. Lavabonun kenarına bastırdı ve çöpe attı. Elimde çayla oturmuş bana baktı. "İnternetten baksaydın ya," dedi ansızın. O vakte kadar pek hevesli şekilde ona bakıyordum.

"Ne?" diye yükseldim. Aklıma tek bir şey geldi. Gözleri bilgisayara kayacak mı diye bekledim. Pilavı mı görmüştü? "Ne alaka?"

"Ne, ne alaka? İnternette yazıyor her şey," dedi. Bu bir tesadüf müydü? İri iri açılmış gözlerimle ona bakıyordum. Altına bir eşofman çekmiş, üstünde kısa kollu, bedenini kısmen saran siyah bir tişört vardı. Saçları da nemliydi.

"Niye internetten bakayım ki?" dedim. Sekmeyi kapatmıştım. Görmüş olamazdı. "Hiç yaptığım bir şey değil. Niye bakayım internetten? Ne saçma. Hiç anlamadım şu an seni. Ben zaten ne kadar koymam gerektiğini biliyorum normalde, sadece sen çok içiyorsun diye sormak istedim. Hatta nezaketen sormak istedim. Yoksa koyardım göz kararı. Hiç anlamadım şu an seni. Niye öyle dediysen... Ben şimdi sen demli mi açı..."

"Firuze..." diye kesti beni. Beni izliyordu. Çayı sıkıca tutmuştum, açıklama yapıyordum. "Çayı alabilir miyim artık?" Ben de ayaklandım ve çayı ona uzattım. Yanında dikilmiştim. Bakacaktım nasıl demliyor diye ama asla bir şey sormayacaktım. Gardiyan gibi dikildiğim için başına sanırım, "Hayırdır?" diye sordu.

"Bakacağım doğru mu demliyorsun," dedim hadsizce. Bunu Ecevit'e söyleyecek tek bir kişi bile yoktu ama ben inat ettim ya, küçümsemek için elimden geleni yapacaksın. Ecevit'in dudaklarından küçük bir ıslık döküldü.

Çayı koymadan önce üstteki çaydanlığa biraz sıcak su koydu, bir tur karıştırdı ve döküt. Üç kaşık çay koydu ve altta henüz kaynamamış suyu yeniden aldı. "Suyu kaynattıktan sonra dökersen çayı yakarsın. Üstteki çaydanlığı sıcak sudan geçirmezsen, şoklar yine çayı yakarsın. Bu kadar suya da üç kaşık çay normalde fazla. Ben alttaki suya eklemeye yapacağım için bu kadar koydum," Koyduğu çayın üzerine, üst demliğin kenarından akıtarak su ekledi. "Direkt üstüne dökersen çayın, çay yine yanar."

Bu çay biraz şımarıktı sanırım.

"Normalde insanlar direkt üst demliğe koyacağı tüm suyu koyuyor. Ben öyle yapmıyorum. İki parmak kadar su koyuyorum, birkaç dakika demleniyor. Suyum tam ısınmadan koyuyorum, bir de tam koyarsam suyu çayı haddinden daha soğuk suyla demlemiş olursun. Birkaç dakika sonra üst demliği dolduracağım. Çayım önden demlenmeye başladığı için de yanmayacak eklediğim suyla."

Demlikleri üst üste koydu ve geri çekildi. Yüzüme baktı, sanırım bir teşekkür bekledi. "Ben zaten biliyordum bunları," dedim. O başını eğerken sanırım güldü. Sabır da diledi. "Sen doğru mu yapıyorsun diye baktım. Doğru yaptın. Bir hata görmedim."

"Onore oldum."

Geçtim içeri oturdum. Karşıyı izledim öylece. Bana bakıyordu biliyordum. "Acıkmadın mı?"

"Yok."

"Yok," diye tekrar etti beni. Aldığımız mandalinaları küçük bir sepete boşalttı ve masanın üzerine koydu. Birkaç tane soymak için ayırmıştı sanırım. Dolaptan da meyve çıkardı. Meyve soyacaktı sanırım. Onu yerdim. Olurdu. O meyveyi soyana kadar çayın da üstünü tamamladı. Sanırım henüz tam demlenmediği için balkon kapısını açıp iki sigara daha içti.

Ayıkladığım sebzelere baktı. Açtı dolabın içine de baktı. Yorum da yapmıyordu ki ne düşündüğünü bileyim. Çamaşır makinesi hâlâ çalışıyordu.

Dakikalar sonra bir tabakla geldi. Önüme koydu meyve tabağını. "Sen yemeyecek misin?" diye sorduğum an tabağımdan birkaç tane mandalina aldı ağzına attı.

"Çay içeceğim."

"Ben çay içmeyecek miyim?"

"İçeceksin?"

"Sen niye meyve yemiyorsun?"

"Çayın yanında bir şey yemekten hoşlanmıyorum."

Ne kadar saçmaydı öyle. Çaylarımızı alıp döndü, benimkini yine ılık hazırlamıştı ve karşı koltuğa geçti. "Ne kadar saçma," dedim kendimi tutamadan. Göz ucuyla bana baktı ama bir şey söylemedi. "Kahvaltıda içiyorsun ama," diye devam ettim. Yine göz ucuyla baktı ama dönmedi. Önünde dün kurcaladığımız dosya vardı. Onları okuyordu. "Çok saçma buldum bu fikrini. Meyve yeseydin o zaman çaydan daha sağlıklı." İkisinin aynı anda yapılabileceğini göstermek için bir çay içiyor bir meyve yiyordum gözünün önünde. "Düşünüyorum hiçbir mantıklı yanı y-"

"Konuşmak için konuşuyorsun yine farkında mısın? Canın konuşmak istiyor."

"Ne yapabilirim başka?" diye sordum. Kızdım biraz açıkçası. Kızmak üzülmek gibi değildi, sürsün istiyordum. Hatta artsın istiyordum.

"Susmak da bir seçenek."

Gözlerimi devirdim çekinmeden ve çatık kaşlarımla evi inceledim. Bacak bacak üstüne attım. Üç dakika susabildim. Hiç mi konuşmak istemiyordu? Çok garipti. Karşısında biri vardı hiç mi aklına bir şey gelmiyordu? "Ben gitmeden evini temizleyebilirim."

Bu kez göz ucuyla bile bakmadı bana. "Gerçekten ciddiyim. Günlerdir kirletiyorum. Gitmeden temizleyeyim."

"Elin alıştı tabi ama istemiyorum. Kendim temizliyorum."

Belki temizlerken o koridorun sonundaki odayı da temizlerdim. Dudaklarımı öne doğru büzdüm. Meyveleri hızlı hızlı yiyordum. Hiç durup dururken meyve soyup yiyen biri olmadığımı fark ettim o an. Halbuki çok kolaydı, yemesi de zor değildi. "Kitaplığı ne zaman yapacaksın?"

Cevap bile vermedi. "Ecevit," diye seslendim. Durdu ve kafasını geriye attı. "On kere okudum aynı cümleyi," dedi. Ne saçmaydı, bu onun suçuydu.

"O marangozda mı yapacaksın? Benim geldiğim yerde?"

Çok sabretmişti, geç bile kalmıştı. "Allah'ım hesap soruyor," dedi. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim."

"İstersen ben çizebilirim yapacağın kitaplığı," dedim umursamadan. Uykum yoktu, olsaydı uyurdum, konuşmazdım. "Güzel bir şey tasarlarım, sen de onu yaparsın. Olmaz mı?" Kağıtları koltuğun köşesine vurarak bıraktı ve kalktı yerinden. Gitti ve bir süre gelmedi. Terk etti sandım beni. Sonra elinde bir kalem, bir silgi, cetvel ve kağıtla geldi. Önümdeki sehpaya koydu ve işaret parmağını hemşireler gibi dudaklarının üzerine koydu. Bu sus ve çiz demekti sanırım. Kalem ve kâğıt görmek ne yalan söyleyeyim bana iyi geldi. Ecevit'in yanında da kalıyor olsam, yine de çizmek, kalem ya da fırçayla dolanmak, uyuyakalmak, uyanmak... Özlüyordum.

Sehpanın önünde yere oturdum usluca. Sanki istediğimi almıştım. Ecevit de geri gitti ama bu kez oturmadı, yarı uzanır vaziyete geçti. Bir elinde kağıtları vardı çayınıysa oldukça tehlikeli bir yere koydu. Altlığıyla beraber Adonis kasının üzerine sabitledi. Şaşkınlıkla onu izledim. Ben nefes bile almayacak sandım çayı dökülmesin diye ama o sigarasına ve çakmağına uzandı. Pek de kısıtlamadan kendini sigarasını yaktı. Bir elinde sigarası, bir elinde kağıtları, Adonis kasının üzerindeyse çayı vardı. "Firuze çalış," dedi aniden. İrkildim. Bana bakmıyordu ki?

Önüme döndüm ve sesimi çıkarmadan çalışmaya başladım. Kaybolmasın diye uyuduğum yatağın yanındaki çekmeceye koyduğum ve en son Ecevit tarafından çözülen kulaklığımı da aldım, sesim soluğum çıkmadan çizdim. Biraz boyam olsaydı daha güzel olurdu ama Ecevit'in evinde boya olduğunu sanmıyordum. Göz kalemlerim ve rujum aklıma geldi. Paletim yoktu ama Ecevit'in sehpasını sonra silebilirdim. Mutfaktan biraz su aldım. Yeşil göz kalemimin Yeşil göz kalemimin kurşununu bıçakla oydum bıçakla. Biraz zor oldu çıkarmak ama başardım. Kurşunu biraz suyla ıslattım, istediğim kıvamı alana kadar sehpanın üzerinde serçe parmağımla karıştırdım. Bir kulak çubuğu buldum banyoda, onun da ucunu bir koyunun yünlerini kırpar gibi kırptım. Yaptığım resme o kadar daldım ki, ne Ecevit, ne ev, ne saat... Hiçbir şey aklıma gelmedi. Sehpa yetmedi bana, kâğıdı yere koydum, sehpayı tamamen palet gibi kullandım. Parmaklarım renklenmişti. Saçlarımı Ecevit'in tükenmez kalemlerinden biriyle topladım. Vaktimi almadı desem yalan olurdu. Ecevit'in çok özen vereceği bir şeye ben de özen vermek istedim. Onun vakit harcayacağı şeye ben de vakit harcamak istedim.

Elimden geldiğince elde ettiğim renklerle tamamlanmış resme baktım. Zeytin yeşili ve altın yaldız detaylarla bezenmiş yerden tavana uzanan üç bölmeli klasik kitaplıktı. Simetrik yapısıyla bir üniversite hocasının odasına uyum sağlayacaktı. Üst kısmında oymalı altın renginde bordürlerle süslenmiş çerçeve tasarımı vardı ve bu kitaplığa aristokratik bir hava katıyordu. Alt bölüme kapaklı dolaplar çizmiştim hem işlevsel hem estetik bir hava katması için. Eğer ki Ecevit de isterse boyarken ona yardım edebilirdim. Bu teklifimi büyük bir hevesle ona söylemek için kafamı kaldırdım ama başı bana doğru düşmüş, gözleri kapanmış Ecevit'i gördüm. Uyuyakalmıştı...

Dün gece ben uyusam da o tam anlamıyla uyuyabilmiş değildi. Korkuyla çay bardağına baktım. Yerinde duruyordu, bitmişti ama yine de çok riskliydi. Elinde sigara yoktu, kağıtlar da göğsüne doğru devrilmişti ama parmakları üstündeydi. Tam dalmamıştı uykuya parmaklarından anladım. Sessizce kalktım yerimden, içeriden yastık ve battaniye aldım. Yavaşça yaklaştım. "Ecevit," dedim tam dalmamasına güvenerek.

"Hım," diye mırıldandı. Hemen çay bardağını aldım. "Al yastığı başının altına."

"Uyumuyorum," dedi gözlerini açıp. Mahmur gözlerini kapatmamak için çabaladı ama ben başının altına yastığı koydum. Aksini söylemedim o da aksini söylemesin, benimle inatlaşayım derken açmasın diye uykusunu. "Yok yok uyumuyorum örtme," dedi. Kağıtlarını da aldım, örttüm üstünü.

"Tamam uyumuyorsun."

"Uyumuyorum, kalkıp çay içeceğim."

"Hı hı..."

"Çay içeceğim..." diye sayıkladı, başı yine düştü yastığa. Gözlerini açık tutamıyordu, çay diye söyleniyordu hâlâ. Hiç olacak gibi değildi bu adamın çay sevgisi. Eğildiğim konumda kaldım ve yavru bir kedi gibi gözlerinin nasıl kayıp gittiğini izledim. Uyumak istemedi, çay içmek istedi, biraz daha süt içmek isteyen yavru kediler gibi direndi ama gözleri bir yıldız gibi kaydı ve uykuya daldı. Öylesine tatlıydı ki bu dalışı, bu uykuya ancak şekerleme derdim. Ağzının içine şeker atmış ve uyuyakalmıştı sanki. Ben yanındayken uyuyakaldı diye sanırım, varlığımdan rahatsız olmayacağını, beni bir tehlike olarak algılamayacağını düşündüm.

Saçları kendiliğinden kurumuştu, nemli bile değildi artık. Taranmadığı için sanırım karmaşık, dağınık ama bir o kadar da nizam içinde gözüküyordu. Benim saydığıma göre üç beyaz teli vardı. Trakya'nın tarlalarına benzettim saçlarını. Kanolaların sapsarı boy verdiği ama Trakya'nın o kavurucu sıcağında kuruyan kanola tarlalarına. Küçükken bir kez geçmiştik o bölgenin içinden. Tümüyle hatırlıyordum. Yaz aylarıydı. Arabamızın yanında geçtiğimiz tarlalara pür dikkat bakarken annem "Buralar bir zaman önce sapsarıydı, kurumuşlar," demişti. Saçlarımı okşuyordu. Benim saçlarım kumraldı, benim saçlarım gibi mi diye sormuştum. Kendi boyalı saçlarını gösterip benim saçlarım gibi demişti. Eve gidince kurumamış halini çizmiştim. Sapsarı boyalarımla boyamıştım. Şimdi Ecevit'in bu dağınık ve kahverengi saçları bana kurumuş tarlaları anımsattı. Ecevit de zaten Kanola bitkisine benziyordu şimdi. Kendisi zehirli, yağıysa faydalıydı. Kendisi zararlı, özüyse yararlı.

Saçlarından yüzüne çevirdim gözlerimi bu kez. Tertemiz lekesiz bir yüzü yoktu. Güneş görmemiş yüzünde güneş lekesi nasıl olurdu insanın? Zaten

en çok güneş görmemiş insanların yüzünde güneş lekesi olurdu. Ağır bir işte çalışan işçinin, günün belirli saatleri avluya çıkabilen bir mahkûmun, çocuğunu evde bırakıp tarlaya çalışmaya gelen bir kadının. Güneş gören insan güneşten nasıl korunacağını da bilirdi elbet. Yer yer ince çizgi şeklinde lekeler belirgin damarlar gibi duruyordu. Bir dünya haritasında, depremlerle birbirinden ayrılmış kara parçalarının kıyısı gibiydi bu çizgiler. Belki o yüzüne bakınca bunları kusur olarak görüyordu ama şimdi ben yakından bakarken ona yüzüne harita sığdırmış bir adam gördüğümü söylemek isterdim. Kemikli yüzünde belirgin olan yerler dağlar, çöküntü olan yerler yamaçlar, denizler, topraklar... İnsan vatanında gibi hissediyordu Ecevit'in yüzüne bakınca kendini. Yabancı bir ülkeye düşsek Ecevit'in yüzüne bakmak insanın içini ferahlatır, güvenli bir limanda hissettirirdi. İç çektim istemsizce. Küçükken de güven verirdi ama büyüyünce yüzündeki lekelerle bile bunu sağlayacağını hiç bilmezdim. Sekiz duvarlı, iki çatılı bir ev gibiydi bu hali.

Burnu sanki hiç büyümemişti. Gözleri gibi kalakalmıştı olduğu yerde. Ecevit'in burun delikleri biraz küçüktü. Küçükken burnunu tutar ve sıkar, onunla alay ederdim. Çok sinir olurdu bana. Biraz kıyabilse ya da bir erkek çocuğu olsa bunu onu yapan haşat ederdi. Ama bağırmakla, burnunu kurtarmakla yetinirdi. Bazen nefes alamadığını hissederdim. Alırdı da az alırdı. Çocuk aklı işte. Nereden bilebilirdim? Kocaman olmuştu, nefes alabiliyordu halbuki. Dudakları birleşmiş burnundan soluyordu ve yanlışım yoksa derdi tasası yakasını bırakmıştı şimdi. Sinesinde yükselen duran dert değil, tatlı bir uykuydu. İçim titredi. Leyla Tarhan'ın oğlu büyümüştü. Ne de güzel büyümüştü. Leyla Tarhan hep böyle söylerdi. *Ne de güzel olmuşsun Firuze,* derdi. *Ne de güzel baktın, ne de güzel söyledin, ne de güzel yaptın...*

Ne de güzel büyümüştü Leyla teyze oğlun. Düşman bir ülkenin limanında korkuyla beklerken ufuktan gözüken tanıdık bir bayrak gibi artık. Ne de güzel olmuş Leyla teyze oğlun, insan yanında sanki ömür boyu korkmadan yaşar. Düşmanı bile. Düşmanı bile Leyla teyze, düşmanı bile.

***

Ecevit'in şekerleme yaptığı vakit aralığında makine durdu. Ben bunu koltukta daldığım uykudan uyanınca fark ettim. Ecevit'le karşılıklı şekerleme yapmış sayılırdık. Vakit kaybetmedim hemen gidip kendi

eşyalarımı çıkardım, havlu altına koymam gerekenleri koydum. Çamaşırları ıslak ıslak bırakmak, kendiminkileri ayırıp Ecevit'inkileri koyuvermek ayıp geldi. Sanki o yemek hazırlarken kendisine tabak hazırlayıp beni dışarıda mı tutuyordu? Banyo kapısının arkasında kurutmalık vardı. Onu çıkardım banyo kapısının önünde açtım. Sepete koydum tüm çamaşırları yavaş yavaş üzerine serdim. Bazı parçalarda biraz utandım, utanırken tıpkı kendi özel eşyalarıma yaptığım gibi Ecevit'inkilere de çirkin bir sansür uyguladım. Onları da neredeyse hiç bakmadan, neredeyse havaya bakarak ve neredeyse küçük bir çocuk gibi utanıp sıkılarak altlara serdim. Üzerine kıyafet attım. Engelleyemediğim bir *ayıp* vardı içimde. Adeta küçük Firuze elini ağzına örtüyor ve kıkır kıkır gülüyordu bana. Dokunabilsem kolundan çimdikleyecek, bebek saçlarını çekiştirecektim. Çok kızdırıyordu beni, o kadar kızdırıyordu ki kendi kendimle konuşuyor, azarlıyor hatta küfredecek raddeye geliyordum.

Çamaşırlardan sonra bir bardak çay koydum kendime. Bacaklarımı uzattım karşı koltukta bir tane de kitap aldım elime. Yaşar Kemal'in, Kuşlar Da Gitti romanıydı. Okumak istesem de Ecevit karşımdayken okuyabilmek pek kolay değildi. Onu izlemek istiyordum ama bu da ayıp ve rahatsız ediciydi. Ben eskiden böyle saygısız bir insan değildim. İnsanların yaşam alanlarına çok saygı duyardım. Hatta o kadar iyiydim ki Bülent'i de insandan sayardım. Küçük Firuze'yi belki de en büyüttüğüm, olgunlaştırdığım konu buydu. O pek bilmezdi böyle şeyleri. Şımarırdı ve her şeye dokunurdu. Çevresinde çok az insan olunca ve o insanlar da ona çok büyük alanlar tanıyan insanlar olunca mahrem, özel mülkiyet, kişisel alan denen şeyleri pek bilmezdi. Cahildi bu konularda. Çocuktu da zaten.

Sonra nasıl olmuştu bilmiyordum ama bunu son zamanlarda kaybetmiştim. Ecevit'in evine izinsiz geliyordum, çamaşırlarını asıyordum, o yokken evini kurcalıyordum şimdi de en savunmasız anında bir görgüsüz gibi ağzının içine kadar bakıyordum. İyice beter bir şey olmuştum.

Bir cümle okuyordum, Ecevit'e bakıyordum. Cümleyi baştan alıyordum, yine Ecevit'e bakıyordum. Kitabı okuyasım değil, kitabı izleyesim vardı. Tabi Ecevit benden üç yaş büyüktü. Bir de akıllı bir çocuktu. Çabuk öğrenirdi. Okumayı yazmayı, toplamayı çıkarmayı, çarpmayı bölmeyi, fotosentezi dünyanın hareketini... Hepsini benden önce öğrenmişti. Gelip

bana anlatınca öylesine etkilenirdim ki, babamın kitaplarına benzetirdim Ecevit'i. Kitap mısın sen nereden biliyorsun bunları derdim. Hafif kibirli bir gülümsemeyle bilirim derdi. Kibrin bu kadarı da ancak Ali Ecevit'e yakışırdı zaten. Adım adım kitap kucağıma düştü, ben de başımın altına yastık çektim. İç çektim bir kez. Bizim aramızda üç yaş hep var olacaktı. O hep benden daha bilgili olacaktı. Ben her şeyi ilk ona soracaktım. Ecevit bir şekilde cevabını bulurdu çünkü.

Zihin temiz bir su gibi. Belki biraz Edirne'nin Erikli'si, belki Antalya'nın Kaputaj'ı... Ama çok temiz. Bir kere daldın mı çıkmak bilmiyor insan. Bir sürü şey hayal ediveriyor. Denizin içinde ne var ne yok görüyor. Ecevit benden önce mezun olacaktı... İç çektim. Götürür müydü acaba beni mezuniyetine? Bilemedim. Koşullar ne olurdu, aramız o vakte kadar nasıl olurdu? Belki... Bunu düşünmek o deniz suyu bulanıklaştırdı. Belki hayatında biri olursa istemezdi beni? Nefesim sıkıştı içimde. Bunu düşünmek bile, senelerce onsuz kalmış yirmi beş yaşındaki beni bu kadar zorladıysa on beş on altı yaşındaki Firuze'yi nasıl harap ederdi... *Belki benim hayatımda da biri olurdu? Bu da bir ihtimal değil miydi?* Bu ihtimali hayal edebilmek için başımı biraz kaydırdım yastıkta ve Ecevit'e daha dikkatli baktım. On sekiz yaşını düşündüm biraz. Onu hayalde yaşatmak bile ne güzeldi... Beni hayatta tutan yegâne şeylerden biriydi zihnimde benimle yaşaması. Onunla yaşamak, on sekize kadar onunla gelmek kim bilir ne güzel olurdu.

O an anladım. Olmazdı. Biri olmazdı. Sanırım da değil. Benim için en azından büsbütün olmazdı. Yanaklarım ısındı, hissediyordum. Havale geçirecek kadar değil, kırık bir hastalık gibi. Başımı iki yana salladım. *Olmazdı.* Bu ihtimal hiç aklıma yatmadı. Ecevit'e verdiğim şansı kendime hiç vermedim. Sebebi neydi ki bunun? Olamaz mıydı? Olamazdı sanki. Hiç olamazdı. Belki yirmi sekiz yaşındaki Ecevit karşımda olduğu için ben on sekizini hayal edebiliyorum diye olmaz diyebiliyordum. Bilmiyordum.

Belki Ecevit benden vazgeçse de, isteyerek ya da istemeyerek ama muhakkak haklı olarak, ben ondan hiç vazgeçmediğim için ona mümkün olan bana hiç mümkün olmadı. Kendimden emin şekilde hayır diyebildim çünkü ben on beş, on altı yaşındayken bile Ecevit'in gölgesiyle yaşıyordum. Hatta o yaşlarım, çok hırçındı. Biraz ümitliydi de. Ecevit'i kurtarabileceğimi

sanıyordum. O yaşlarda Ecevitsiz bile Ecevit diye sayıklayan bir genç kızın yanına Ecevit'in yanında olduğu bir ihtimalde bir başkasını koyamadım ama o... Dudaklarım gülümser gibi oldu. Belki de gidemezdim mezuniyetine kim bilir? Bu hayal ilk kez zuhur etmişti zihnime. Olmayacak bir ihtimal beni neden üzdü bilmiyordum ama kalbim çok kırıldı. Ecevit mezun olsaydı da ben hiç yanında olmasaydım deyip köşeye çekilmem gerekirdi ama ilk kez kendimi vicdan azabından uzakta tuttum. *Bir kere de vicdan azabı çekmeden hayal kur Firuze, bir kere kendine bu fırsatı ver. Vicdanın bir dakika sussun da sen konuş. Ne olacak ki? Dünyanın sonu değil ya...*

Ecevit'in mezuniyetinde sadece ben olmak isterdim. Kabul edebileceğim tek şey annesi, babası ve kardeşiydi. Sadece ben olmak isterdim. Bir tek ben.

Bu hayal haddini aşmaya başladığında, çok uzadığında, kalktım yerimden. Daha fazlasına izin vermedim. Bu kadarı yetmişti kalbimi kırmaya zaten. Makarna suyu koydum. Hiç cevabını öğrenemeyeceğim bir soruyu daha içime yük etmiştim iyi miydi? İçimde kör bir kıskançlık vardı adeta. Küçük Firuze'nin işiydi ama bu. Biliyordum. Onun küstahlığıydı. Kendini bilmezdi. Sussun istiyordum. Ben böyle sorulara, ben böyle hayallere tek başıma girersem çıkamazdım. Ölür giderdim kırgınlıktan.

Makarna da buldum. Çayla aynı yerdeydi. Tencereye boşalttım yarısından fazlasını. Uzun, çubuk makarnaydı. Kremayı ve pesto sosu da çıkardım. Suyum kaynayana kadar bükük kaşlarımla izledim makarnaları. Kaynayan suyu bekledim sabırla. Sonra sabah yıkayıp kuruttuğum sebzeleri çıkardım. Makarna pişene kadar salatamı yaptım. Ben dikkatle Ecevit uyanmasın diye hareket etsem de, uyumadan önce muhtemelen sonuna kadar açtığı telefonunun sesi uyanık olan beni bile korkutacak derece aniden ve yüksek çaldı. Yerimde titredim, elimi kalbime bastım ve arkamı döndüm. Ecevit'in de uyanması geç olmadı. Ağzının içinde homurdandı, sehpadaki telefona uzandı gözlerini açmadan. "Efendim?" dedi zorlukla. Bakmadı ama kim olduğuna. Telefondaki sesten sonra gözlerini açtı. "Ne dükkanıymış?" Yerinden tek hamleyle doğruldu ve oturur vaziyete geçti. Gözleri koca bir boşluktaydı, mahmur bir tavırla bakınıyordu ortalığa. Biraz alık, biraz uykulu, biraz çocuk.

"Tamam... Bana açık adresi de atın. Yok hayır gerek yok. Adresi atın yeter. Eyvallah. Eyvallah tamam. Haberleşiriz," Başını ritmik bir hareketle

sallıyordu. Telefonu kapattığında da bir süre boş sehpaya baktı ve esnedi.

"Hukuk müşaviri mi?" diye sorduğumda varlığımdan bihaberdi. Korkmadı ama başını hızla sesin geldiği yere çevirdi. Bir süre bakıştık. Çok ani uyanmıştı. Toparlayamıyordu.

"No 22."

"O ne?"

"Adamın dükkanının adı."

"Numarası yani?"

"Yok direkt dükkânın ismi. Bir ortağıyla beraber yürütüyorlarmış. Cam işleri mi ne öyle bir şeyler yapıyorlarmış." Yarınki adam konuşmazsa, hatırlamazsa ya da direkt konu hakkında bilgisi yoksa ne yapacaktık? Bilmiyorduk. Her şey elimize adım adım düşüyordu ve sonraki adımın anahtarı elimizdeki anahtarın açacağı kapıdaydı. Adım adım gidiyorduk ve tek bir yol, tek bir zar vardı. Yol çıkmaza dönüşmemeli, zar altı gelmeliydi.

"Kaç saattir uyuyorum ben?"

"Oldu birkaç saat."

Kafasını cama çevirdi. Hava erken kararıyordu zaten kış vakti, kararmıştı. Bana döndü yeniden ve arkamda pişene baktı. "Pilav mı yiyoruz?"

"Makarna yiyoruz."

"Salçalı?"

"Kremalı pesto soslu."

Ayaklandı ve sigarasına eğildi. Aklına her an sigara geliyordu. Her canı sıkıldığında yakıyordu bir dal, öyle devam ediyordu atacağı adıma. "Oldu o zaman bana müsaade," dedi mutfağa adımlarken. Holdeki çamaşır kurutucusunu görünce adımları duruverdi. Çamaşırlara baktı bu kez. Eğer biraz hakkım olsaydı ona derdim ki, güzelim yumuşatıcı kokan çamaşırların

üzerine üfleme şu dumanı. Ama bu kadar küstahlaşmadım. Sustum. Yemeğime döndüm, makarnamın suyundan ayırdım ve geriye kalanı süzdüm. Önce yağ ve kremayı, ardından sosu eklerken baharatlarını ve makarna suyunu da ekledim, karıştırdım. Yeterince piştiğini düşündüğüm sosa makarnayı eklerken Ecevit tabak çıkarıyordu. "Sosu var mı salatanın?"

"Daha değil," deyince yaptı. Tabaklara koyduğum makarnaların üzerine dolapta bulduğum kaşarı da rendeledim ve masaya yerleştirdim. Ecevit kendine kola koydu bana ayran. "Ben neden kola içmiyorum?"

"Sıcak içilmediği gibi asitli de içilmez ağızda dikiş varken."

Doğru söylüyordu ama iyileşti diye söylenip durmadım. Hem haklı olduğundan hem de iyileştiğimi bu kadar dillendirmek istemediğimden. Ben soğumasını beklerken o hiç durmadı. Çatalını sardı makarnaya. Uzun uzun uğraştı ve başardı sarkıtmamayı. Gözlerinin içine bakıyordum beğenecek mi diye. İki kez üfledi sonra ağzının içine aldı çatalı. Biraz yandı ama çok da telaşlanmadı. Duraksaya duraksaya çiğnedi. "Nasıl?"

Başını sallamaya başladı bu kez ve ikinci çatalı aldı. Bu kez daha hızlı davrandı ve onu da ağzına sıkıştırdı. Cevap verecek miydi? "Zenginler ağzının tadını biliyor tabi..." dedi lokmalarının arasında. Tamam bu Ecevitçe beğendim demekti. Sanırım... Zaten yiyince gördüm. Güzel de olmuştu. Biraz zorlandım çubuk makarnayı yerken, ağzımdan sarktı, hüplettim, Ecevit'in üsten bakışlarına maruz kaldım ama kalkıp da kaşık almadım. Çünkü adabı muaşeret kurallarına göre bu makarna böyle yenmemeliydi ve annem burada olsa bakışlarıyla bu makarnayı burnumdan getirirdi ama annem yoktu işte. Ecevit vardı. Onun yanında utanmadım. Midesi bulanır mı diye çekindim ama aynısı ona da oldu, o da benim gibi hüpleterek yedi. Cesaretim arttı. Hatta bir yerde, ikimizin de ağzından iki uzun makarna sarkarken göz göze geldik. Ecevit'le yarışmak istedim. O da benimle yarıştı mı bilmiyordum ama oldukça hızlı davrandı. Gözlerimizin içine bakarak makarnayı ağzımıza çektik ve o kazandı. Kazanması için oynaması gerekirdi gerçi ama yüzündeki kibri gördüm. Bu bakışı tanıyordum. Yarış kazanmış Ali Ecevit bakışıydı bu.

***

"Bunu Fransız baget ekmeğinin içine yapınca daha güzel oluyor," Mola verdiğimiz benzinlikte, somun ekmeğin içine yaptığım sandviçi ısırırken bu cümleyi tümüyle boşluğuma geldiği için kurmuştum. Ecevit koca ısırığı alırken yakalandı bu cümleye. Isıracağı ekmek parçası dişlerinin arasında kaldı bana baktı yandan yana. Mahcup hissettim, "Tabi bu ekmekle de güzel oldu. Ekmek ekmektir sonuçta. Öyle alternatif olsun diye söyledim ben."

Ecevit'le aramızdakine sınıf farkı diyemezdim. Sınıf farkında inanırdım ama Ecevit'le hep aynı sınıfta görürdüm kendimi. Bu çocukluktan oturan bir fikirdi, o ne derse, ne ima ederse etsin değiştirmeyecektim bunu ama bazı anlarda bir çıkıntı gibi durunca, onun da ağzına laf vermiş oluyordum. Bakışlarından kaçtım ve karşıya baktım. Ben portakal suyu içsem de Ecevit çay almıştı benzinlikten. Bankta, soğuktan titreye titreye sandviç yiyorduk. Eskişehir yoluna çıkalı neredeyse üç saat kadar olmuştu. Yollar kardan dolayı hızlı bitmiyordu.

Bakışları sırtıma yük gibi binince açıklama açıklamayı doğuruyordu. "Evde de ekmek yapılır aslında. İki üç malzemeyle. Onunla da güzel olur. Sonuçta un ve su, bir de maya falan. Yani abartılacak bir şey değil. Ekmek sonuçta. Fransız falan gerek yok. Evde bile yapılır, zaten bununla da yapılır. Güzel olmuş. Öyle söyledim ben."

Isırığını aldı ama bakmayı kesmedi. Gözlerimi yumdum ve dudaklarımı öne doğru büzdüm. "Söyle söyle," dedim dayanamadan. "Burjuvazi isteklerin var, zengin dertleri bunlar hep de. Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Sessizliğini sürdürdü, ne zamanki ben ona baktım bu kez o kaçtı, nasıl baktığını bile göremeden ben önüne döndü. Sandviçini yemeye devam etti. Dizimi dizime değdirdim hafifçe, minicik dürtmek istedim onu. "Söylesene."

"Cık."

"Neden?"

"Beğendim tadını, laf etmeyeceğim sana."

Burnumu kırıştırdım ve taklidini yaptım o görmeden. "Çok incesin ya..."

"O günkü domuza bile incesin diyebildiysen ben her halükârda inceyim. Doğru." Bunu o kadar beklemiyordum ki, kahkahayla başlayan sonra kıkırdaya kıkırdaya son bulan bir gülüş peydahladım. O da bu kahkahamı beklemedi ve gözlerini bana çevirip yüzüme baktı. Pür dikkat yüzüme bakıyordu.

"Sen hâlâ orada mısın ya?"

"Komik değil."

Omuz silktim ve bacak bacak üstüne attım. "Bence komik. Adam tam bir alıktı bu arada. İki dakika yan yana oturduğu kadına sigortasından, annesinden kalan evden ve arabasından bahsetti," O an, o ortamda pek komik gelmemişti ama şimdi bahsedince gülesim geldi. Aslında tanıdık bir modeldi o. Davetlerde o ailelerinin onlara sağladığı ihtişamlı kariyerlerden bahseden adamlardan hiçbir farkı yoktu... Onlara da içten içe gülüyordum çünkü ben. Ecevit'in kaşları çatıldı ve bedenini de bana çevirdi. Dirseklerini yasladı dizlerine. "Bir de diyor ki şimdiye kadar buraya gelen hiçbir temizlik görevlisine böyle davranmadım... Çok inceydi."

"Sen ne dedin?" diye sordu ciddiyetle. Ne olurdu ki gülseydi? Ona komik gelmiyor muydu?

"Sana yüz veren olmamıştır dedim. Sanki oraya gelen herkes de onun peşinde."

Ecevit'in çatılmış kaşları biraz yumuşadı. Sanırım verdiğim cevabı beğendi. "Aferin sana, iyi demişsin," diye de tasdikledi. Dudaklarını yaladı ve çayına uzandı. Keyifle bir yudum aldı. Fransız baget ekmeği cümlemi unutturdu bu sohbet. Yeterliydi. Sessiz sessiz yemeye devam ederken o, "Başka?" diye sordu.

"Ne başka?"

"Başka ne dedi?" diye sordu. Adama o kadar kurulmuştu ki, hâlâ merak ediyordu. O gece de sormuştu da söylememiştim.

"Boş ver zırvaladı bir şeyler."

"Buna ben karar vereyim. Ne zırvaladı?"

"Boş ver..." diye geçiştirdim. Adamın bana yaklaşmaya çalıştığını, çarpıldım cümlelerini ve kahvaltı teklifini söylemek işime gelmedi. Çünkü o beni göndermek istememişti ve adamın sapık olma ihtimalini öne sürmüştü.

"Söyle. Bir şey varsa bildirelim bir şekilde, başkasına yapmasın. Kovsunlar pezevengi. Söyle hadi. Ne söyledi başka?" ısrarı üstüme çullandı adeta. Bankta uca doğru kaymak istedim.

"Ekmeğiyle oynamayalım Ecevit," dedim her şeye rağmen. Sanırım ne olursa olsun bunu yapmak istemedim. Bir ısrar vardı ama zorlama yoktu. En azından ben izin vermemiştim. Devam etse olabilir miydi? Belki... Ama bir belkiyle yine de kimsenin ekmeğiyle oynamak, vicdanen yeni bir yük edinmek istemedim.

"Oynayacağım," dedi ama o basitçe.

"Ecevit!"

"Şimdi sen boş ver. Oynayacağım," diye tekrarladı inadına ve iki koca lokmayla ekmeğini bitirdi. Kızdı yine bana. Çayı yudumladı yine ve suratını ekşitti. "Bayat bu çay."

"Portakal suyu iç o zaman."

Ters ters bana baktı. Huysuzlandı yine. "Ye hadi ye, yolumuz var daha. Hızlı ye hadi." Benim ekmeğim onun kadar büyük değildi. Ekmeğin en çoğunu ona, malzemenin en bolunu yine ona koymuştum. Sandviçimi onun baskısı altında yedim ve kalktık. Karda ayaklarım ıslanmasın diye spor değil topuklu giymek gibi bir akıllılık yapmıştım bu kez buzlanmış yerlerde yürümek çok zor oluyordu. Adımlarımı çok dikkatli atmak zorundaydım. Biraz geride kaldım. Ecevit yavaş adımlarımı izledi, arabaya binince de ayakkabılarıma baktı ama bir şey söylemedi. Bacak bacak üstüne attım, iyice küçüldüm ve başımı cama yasladım. Üzerimde pantolonum, üzerimde siyah badim ve siyah ceketim vardı. Birbiriyle kombinliyordum artık

kıyafetlerimi. Kabanımsa benimle her yere geliyordu. Dipleri hep çamur olmuş, kirlenmişti.

Uyumadım ama biraz daldım. Ecevit'in de başını şişirmek istemedim açıkçası. Sabrını yola harcasın istedim. Eskişehir yine daha önce geldiğim ama gezmediğim bir şehirdi. Ben bu ülkenin çoğu şehrine bir arabanın kapalı camından bakmıştım. O yüzden görmüş saymıyordum kendimi. Ankara'da da gittiğim yerler sınırlıydı. Bir kuğulu park vardı, bir de Anıtkabir. Başı boşu bir fırsatını bulduysam dolaştığım ağaçlı sokakları bir de. Bazen de Ecevit'le küçükken kaçtığımız söğüt ağacının altı. Başka yer bilmezdim. Bu dünya üzerinde bir nokta kadar bile yer kaplamadığımı düşünüyordum. Zamanında sebep olduğum olaylar olmasa zannettiğim kadar bile hacmim olmazdı hatta.

Kulaklığımı çantamdan çıkardım. Karışmamışlardı. Takacakken Ecevit, "Şunu aç," dedi. İstediğim ama beklemediğim bir teklifti bu. O yüzden söylemeden bireysel hareket etmiştim. Elim radyoya gitti ve açma tuşuna bastım. Radyodan bir kadının, şiir okur gibi ayarladığı sesini duydum. "Takvim bitiyor, yıl bitiyor...Kimi gönüller yeni umutlar arıyor, kimileri ise eski acıların koynunda. Dışarısı buz gibi ama biliyorum, bazı yürekler ondan da soğuk. İşte şimdi o yüreklere seslenmek istiyorum. Isıtmaya kimin gücü yeter bilinmez... Benim yetmez biliyorum ama şimdi çalacak şarkıyı yüreği üşümüşlere armağan ediyorum. Biraz kırgınlık, biraz iç yangını, biraz da kabulleniş ve bolca sorgulayış var sözlerinde. Nesrin Sipahi'den, *İçin İçin Yanıyor Yüreğim* şimdi sizlerle..."

Nesrin Sipahi'nin sesini duymadan önce udun karakteristik sesi başladı. Ardından Klasik Türk Müziğinin ezgileri devam etti. Birkaç saniyenin arsından Sipahi'nin işlenmiş bir pamuk kadar yumuşak sesi başlıyordu.

"İçin için yanıyor, yanıyor bu gönlüm

Onu niçin anıyor, anıyor bu gönlüm?"

Elimi yavaşça çektim radyodan. Ben değiştirmedim. O da değiştir demedi. Ellerimi üst üste attığım bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve radyonun üzerinde kayan yazıyı izledim. "O bir vefasızdı, o bir hayırsızdı... Neden niçin yanıyor? Neden niçin arıyor?"

Gözlerimi kapattım. Sima olarak anımsıyordum Sipahi'yi. Sözler ona ait miydi bilmiyordum ama yazılışını hayal ettim. Belki de işin mutfağında olduğum için, mutfağı merak ettim ben de. "Açık yeşildi gözü, güneş gibiydi yüzü," derken kendini kaptırıp onu övdüğünü, sonra kalemini nasıl kırdığını ve "O çok güzeldi ama yalancının biriydi," diye tamamlayışındaki öfkeyi hissettim. Dünya güzeli de olsa, yalancının tekiydi. Ne fark ederdi ki? Ne anlamı kalırdı gözlerinin yeşil olmasının?

"Ah, unut onu gönlüm, unut onu sen de

Unut onu gönlüm, unut onu sen de."

Yine de gönlüne laf geçiremiyor olacak ki durmaksızın ona sesleniyordu. Sorguluyordu, sitem ediyordu, kızıyordu ama iki sözden sonra yine güzelliğinden bahsediyordu. Vefasız, hayırsız, yalancı... Bu cümleleri defalarca kez duymak hoşuma gitmedi. Yaram varmışçasına gocundum. Rahatsız etti beni. Belki vefasız, hayırsız ve yalancı oluşumdandı bilmiyorum. Tahammül edemedim. Gözlerim kapalı radyoya uzandım. Kapatacaktım. Elim eliyle çarpıştı. Anlayamadım. İkimizden biri kapattı radyoyu. Hangimiz bilmiyordum.

Sonra da kimse müzik demedi. Ne kulaklık taktım ne de radyoya uzandı. Sessiz sedasız bitirdik yolu. Ecevit Eskişehir sınırlarına girince bir iki yerde durup yol sordu. Odunpazarı'na gidiyorduk anladığım kadarıyla. Odun satan bir yer canlanıyordu kafamda ama az buçuk nasıl bir yerle karşılaşacağımı biliyordum. Arabayı park ettiğinde "Burada bir yerde," dedi Ecevit. Yaklaşık bir saattir hiç kıpırdamadan duruyordum, uyuşmuştum. Gözlerimi kırpıştırdım ve ortalığa bakındım. Kapımı aralarken uyuşmuş ayaklarımı salladım, biraz bekledim öyle yere ayak bastım. Ecevit benim kapımın önündeydi ortalığı gözlemliyordu.

"Atlıhan El Sanatları Çarşısında dükkân," dedi. Arabadan indim renkli evlere baktım. Ardı ardına dizilmiş ahşap evler rengarenk boyanmış, mimarisiyle nizam içindeydi. Evlerin altında dükkanlar vardı ve çok fazla takı ve hediyelik eşya üzerindeydi. Yerler küçük taşlardan oluşmuştu. Daha adım atmadan nasıl yürüyeceğim telaşesi sardı beni. Bu dikkat çekici yere bile daha fazla bakamadım. Ecevit hızlı yürürdü çünkü biliyordum.

"Şu taraftan gitmemiz lazım," dedi ve ilk adımı da attı zaten. Arabasını kilitledi, yürümeye başladı. Çevremizde sarı, yavruağzı, kırmızı renklerinde evler vardı. Kediler sakin sokaklarda dolanıyordu. İlk adımı attığım gibi buzlanmış noktaya bastım ve dengem şaştı. "Ecevit," dedim hızla. Aklı yalnızca gideceği yerdeydi, gerisinde kalmamı beklemiyordu sanırım. Beni görmek için tamamen dönmesi gerekti. "Yerler buzlanmış."

Ayakkabılarıma baktı ve derin bir nefes aldı. *Kızacaktı* ... Kim bilir belki de haklıydı. Ne olursa olsun spor ayakkabılarımı giymeliydim. "Tamam sen git ben arkandan yavaş yavaş geleceğim. Köşelere döndüğün yerde biraz yavaşla ama da seni gözd..."

Aramızdaki mesafeyi hızla kapattı ve kolunu bana uzattı. "Tutun bana," dedi kızmadan etmeden. Bana uzatılan kola baktım. Elim bir yapboz parçası gibi koluna dokundu ve yerleşti. Kol kasının üzerinden sardım elimi, parmak boğumlarım renk değiştirircesine sıktım. Dengemi kaybedersem düşemezdim artık. Adımlarını yavaşlattı benimle beraber.

"Kızdın mı Ecevit?"

"Niye?"

"Topuklu giydim diye?"

"Spor giymemek için giymedin mi?"

Neyse ki farkındaydı... Derin bir oh çektim adeta. "Evet. Ayaklarım ıslanırsa üşümesin diye. Keşke giyseydim ama nereden bileyim buradaki yerlerin de hep böyle taştan olduğunu."

"Belediyenin suçu ya," dedi. Başta ciddi sandım. Henüz öğrenemedim tabii bazı şeyleri. "Arayalım hemen babanı kayyum atasın buraya. Sever böyle indirigandili şeyleri. Gerçi o bu aralar içeriden hain aklamaya çalışıyor sana sıra gelmez. Şansına küs, bana kaldın."

Artık babama bir şey söylediğinde direkt benim şahsıma da söylediğini hissetmiyordum. O yüzden eskisi gibi kalbim kırılmıyordu. Babama söylüyordu bunları. Atilla Akın maalesef ki benim babam olduğu için de

Ecevit, baban sıfatını kullanmaktan geri durmuyordu. Hiçbir karşılık vermedim söylediklerine ama tek bir şey söyleme şansım olsa söylemek isterdim; *şansıma küsmek değil, ancak barışmak olur bu Ecevit...*

"Ama sen yine de ayaklarının üşümesi pahasına keşke giymeseydim deme. Ayak üşümesi zordur, adamı hasta eder. Keşke ayakkabı alsaydık de."

Ayaklarım beni hasta edecek kadar hiç üşümüş müydü? Hayır. Görünen o ki Ecevit'inki üşümüştü. Yerdeki taşlar söküldü de kalbim taşlandı sanki. Ecevit'in kolunu daha sıkı tuttum. Düşeceğimden değil, onu zamanında tutamadığım için. Başparmağım o hiç fark etmedi ama kolunu okşadı istemsizce. Saçlarını okşayamazdım ama o hissetmeden kolunu okşayabilirdim. İçimden defalarca kez özür dileyebilirdim ve ağzımdan tek kelime bile çıkarmayabilirdim.

"Benim de aklıma gelmedi. Sen de biraz istemeyi bil. Bak abine. Aksırıncaya tıksırıncaya kadar yiyor. Yetmiyor çalıyor çırpıyor yiyor. Sana bir ayakkabı mı alamayacaktık?" Yine cevap vermedim. Tek düşündüğüm Ecevit'in onu hasta edecek kadar üşüten ayaklarıydı. Keşke dedim. Keşke spor ayakkabı giyseydim de benim de ayaklarım üşüseydi. Keşke beni de hasta etseydi. Keşke Aylin ve Atilla Akın'ın sebep olduğu şeyler kendi çocuklarının da başına gelseydi.

"Çarşı burası galiba," dedi çenesiyle ileriyi işaret edip. Gözlerimin buğulandığını söylediği yere bakmaya çalışırken fark ettim. Çarşının iç kısmındaki taşlar daha da küçüktü. Yutkundum. Düşeceksem de düşseydim. "Taşların arası boşluk dikkatli adım at."

Daha dikkatli adım atmadım, Ecevit'e daha sıkı tutundum. Kızana kadar da devam edecektim. Çarşı denilen yer küçücük üst katı da olan bir alandı. Küçük bir handı. Orta yerinde mermerden yapılmış, üç katlı ve her kat çıkıldığında çapı küçülen ve su akıtan küçük bir yapı vardı. Altta ve üsteyse dükkanlar. Kiminin kapısı açık kiminin kapalıydı. "Üstte muhtemelen," dedi Ecevit ve bizi merdivenlere yönlendirdi. Merdivenleri tırmanırken artık Ecevit'in koluna tutunmuyordum, sarılıyordum.

Tek bir kol, bu nasıl anlatılır, nasıl izah edilir bilmiyorum. Onu izlerken güvenli bir liman demiştim ya hani. Bir düşman ülkenin yabancı

sularındayken ufuktan gözüken ay yıldızlı bayrak. Kaptanın sana gönderdiği bir selam. O düşman elinde nasıl güveni hissettirirse bunlar, yalnızca bir kol da aynısını yapıyordu. Ben Türkiye'nin en güçlü adamlarından birinin kızıyım sözde. Babamın beni yirmi beş yıldır bihaber büyüttüğü bir güven duygusunun boşluğu var içimde, şimdi tek bir kol, bir el, varlık, bazen nefes yirmi beş yıldır kör kalmış bölgeyi zedeliyor adeta. Ben sanki on sekiz yıldır bir düşmanın kıyısında esir düşmüşüm, o bayrağı hiç görmeyecek, selamı hiç almayacak gibi yaşamamışım. Varlığından bile haberdar değilmişim. Sonra o gemi gözükmüş, bayrağın dalgalanışını izlemişim. Bana gelmemiş belki o gemi ama yine de güven duymuşum, korkum azalmış. *Ecevit beni böylesine iterken bile bunu hissettiriyordu bana. Kim bilir dedim... Kim bilir itmediğine, yanında durduğuna, belki sevdiğine, değer verdiğine nasıl hissettiriyor. Kim bilir?*

Allah'ım güven ne büyük bir nimet böyle. Ölecek olanı bile birkaç saniye fazladan yaşatır. Öyle coşkulu, öyle kıvançlı bir duygu.

Merdivenler bitince yapıştığım kolundan biraz uzaklaştım ama tamamen bırakmadım. Dikkatle yürümeye başladık. U harfini çiziyordu han. Biz harfin kavisine gelince durduk. Üstünde bir tabela yoktu. No 22 yazıyordu yalnızca.

"Dükkânın adı no 22 değil miydi? Buranın numarası 22 sadece."

Ecevit geriye kalan dükkanlara da baktı ama bulamadı. Öyle bir tabela yoktu. "Demek ki burası," dedi ve ilk o başını uzattı. Sanırım artık kolunu bırakmam gerekiyordu. "Selamın aleyküm, kolay gelsin."

Usulca elim kolundan ayrıldı ve arka arkaya girdik dükkâna. Beyaz fayanslarla kaplanmış dükkânda. Kapının tam karşısında bir bir masa varken bu dükkân hakkında çok şey anlatabilirdim ama masanın üzerinde olan torç tüm dengemi alt üst etti. Yeşil kazaklı bir adam, başına gri bir bere takmış, gözlükleriyle elinde uzun ince bir çubuk tutuyordu. Torcun ateşini gördüm yalnızca. Dükkânın devamını, kimin olup olmadığını, geriye kalan her şey toz bulutu şeklinde dağıldı. Ateşi izledim ve sanki elimde ben çubuk tuttum. Adam çok dikkatli, temkinliydi. Oturuşu bile mesafeliydi. Benim kör cesaretim mi yoksa gözümü karartışım mı bilmiyorum ama nasıl da dibine girmiştim ateşin. O çubuğu elimden atacağıma nasıl da sıkıca

tutmuştum, eritmiştim elimde. Şimdi o ateş ne korkunç geliyordu, ne tehlikeli, bir adım bile yaklaşmak istemeyeceğim kadar tedirgin ediciydi.

"Aleyküm selam hoş geldiniz," dedi adam ve elindeki çubuğu, ucunda işlediği camı hiçbir yere temas ettirmeden içi kum dolu bir çömleğin içine bıraktı. Ayağa kalktı ve başıyla selam verdi ama Ecevit elini uzattı. "Ecevit," dedi.

"Koray," diye tanıttı adam kendini. Sanırım müşteri olmadığımızı anladı. "Buyurun."

"Biz Yakup Bey'e bakmıştık. Buranın ortağıymış sanırım."

Adam bana da baktığında uzaktan bir baş selamı verdik birbirimize. O torç dışında başka bir şeye bakmak çok zordu. Alev gözlerimi alıyordu ve kulaklarım uğulduyordu. Elimi yakabilir, saçlarımı tutuşturabilirdi. Ne yakın durmuştum öyle. Sıcaklığını anımsamaya çalıştım ama anımsayamıyordum. O an hissetmemiştim.

"Yakup abi torununu okuldan almaya gitti. Geleceğinizi biliyor muydu?"

"Yok hayır. Tanışmıyoruz henüz. Kendisiyle önemli bir konu hakkında konuşmaya geldik. Ne zaman gelir?"

Adam gözlerini saate çevirdi. Arkamızda kalıyordu. "Yani yeni çıktı sayılır. Gelir yarım saate. Siz geçin oturun isterseniz böyle. Çok acil bir durumsa arayayım ama kendisini."

Ecevit, "Yok, gerek yok. Biz şöyle oturup bekleriz kendisini. Sizi de işinizden alıkoymayalım. Şurada bekleriz biz," dedi ve yan tarafta kalan koltuğu gösterdi. Torcu izliyordum ben.

"Kerem iki tane çay getirir misin buraya?" diye seslendi ileriye doğru. Belki de geldiğimden beri ilk kez başımı o yanan ateşten alıp çevirdim başka yere. Yer yer raflar, cam bölmeler vardı. Oturduğum için yarım yamalak gördüm ama dükkânın diğer ucunda da küçük pembe bir masa, etrafında da yine küçük pembe sandalyeler vardı. Biraz eğildim ve görmeye çalıştım. Çaylarla beraber genç bir çocuğun çıktığı yerden küçük de bir kız çocuğu

çıktı ve masanın sahibi belli oldu. Elinde küçük pembe çaydanlık vardı ve yanlış görmüyorsam su damlıyordu. Geldi küçük bir bölmeye koydu çaydanlığını ve masanın altından teker teker küçük oyuncak, aynı renkte kulplu bardaklarını çıkardı bu kez. Sanırım çay saati vardı...

Kız çocuğunun üzerinde önü pullu, gri bir kazak varken alt üst takımdı ve altı da griydi. Buradan yün gibi gözüküyordu. Kumral saçları salık ama önden arkaya doğru tokalarla sabitlenmişti. Oyun hamurlarını çıkardı bu kez, sandalyelerden birine oturdu, tıpkı bir yetişkin gibi kollarını sıvadı ve hamurlarını yoğurmaya başladı. Kek mi yapacaktı acaba? Gözlerim küçülmüş, dudaklarım varla yok arasında kıvrılmış dikkatle çocuğu izliyordum. Önündekiler dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Meşguliyetini çok iyi anlıyordum... Beş çayına yetişmeye çalışıyordu saati umursamadan.

Bizim önümüze konulan çaylar hiç dikkatimi çekmedi, benim aklım küçük pembe bardaklara konulacak çaydaydı. "Geçenlerde ben de böyle camdan bir satranç takımı aldım. Ne kadara satıyorsunuz siz?"

"Bu set beş yüz," dedi adam. Neredeyse bir asgari ücret kadardı sanırım. "Siz ne kadar verdiniz?"

"Ben de o civarlardı. İyi kazıklanmamışım. Hiç de sevmediğim birine verdim, üzülürdüm öyle bir şey olsaydı."

Adam güldü ve çubuğun ucundaki camı işlemeye devam etti. "Yok öyle demeyelim tabi. Herkesin işçiliği, sanatı farklı. O kendininkine o kadar değer biçmiş olurdu," dedi. Uzun boylu yapılı bir adamdı ve çok nazik konuşuyordu. Kızı mıydı acaba arkadaki? Gözlerimi adama çevirdim ve ateşten kaçtım, masaya baktım bu kez. Önünde ondan fazla renkli seramiklerden yapılmış küçük kaseler vardı. O minik kaselerin içindeyse sanırım o cama rengini veren, parlak tozlar. Sim değildi ama yansıyordu. Cımbıza benzer ama daha büyük bir parça vardı onun dışında masada ve aynı zamanda büyük bir çömlek. Çömleğin içinde camdan satranç taşları vardı. Evet Ecevit'in getirdiklerine çok benziyordu.

"Olsun," dedi Ecevit. "Gönülden olmayınca üçün beşin hesabını yapıyor insan." Adamın önünde yüzükler de vardı. Onların da taşları camdandı sanırım onlar da işlemeydi. Arkamızda ve masanın önünde de aynı şekilde

takı rafları vardı. Üç ayrı bölüm ahşap bir tasarımla çevrelenmiş ve birbiriyle ayrılmıştı sırtımızın dönük olduğu yerde. İnce dörtgensel parmaklıkların ucuna belli mesafelerle ince çıkıntılar yapılmış ve iki bölüme kolyeler, bir bölüme tespihler konulmuştu. Masanın önündeki raftaysa bileklikler vardı. Gözlerim bunları tararken sık sık hamur açan kız çocuğuna kayıyordu.

"Şimdi bu iş çok şahsa münhasır," dedi Koray Bey. "Yapılan ürünün benzeri yapılacak ama aynısı asla yapılmayacak. Kişi bile kendini tekrarlayamaz. O yüzden biçilen değer de ona göre şekilleniyor."

Adam açık ateşten çekti camı ve bir parçayı henüz ateşin etkisiyle kıvrak bir hareketle şekillendirdi. Son kurduğu cümleler bana çizdiğim resimleri hatırlattı. Adamın hareketlerini izledim bir süre. "Sanat olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum merakla. Adam gözlerini camdan ayırmıyordu.

"Siz düşünmüyor musunuz?"

Dudaklarımı büzdüm, Ecevit'le adamı izliyorduk. Yanlış bir şey söyleyip adamın emeğini küçümsediğimi hissettirmek istemedim. Ben doğru kelimeyi seçene kadar, Ecevit "Bence zanaat," dedi. Evet belki de en doğru tanım buydu. Benim de içimden geçirip bulamadığım doğru kelime buydu.

Adam bize baktı, bir sanatçı egosu görmedim. Görsem gözünden tekte tanırdım. "Neden öyle düşünüyorsunuz?"

"Bu bir sipariş, siz bunu duygusuz düşüncesiz de bir şekilde çıkarırsınız. Beceri yeterli. Her halükârda bu siparişi yetiştireceksiniz. Fikrimce. Sanatçılar bilinçsiz ve sorumsuz varlıklar oluyor genelde," dedi Ecevit. Bana mı söylüyordu? Beni bir sanatçı olarak görüyor muydu? Bilmiyordum ama yine de savunmak istedim. Kendimi ya da başka sanatçıları.

"Aksine bilinçleri üst seviyede açık olur sanatçıların bence. O yüzden becerileri olsa da bir siparişi zanaatkarlar gibi duygusuz, bilinçsizce sadece beceriyle ortaya çıkaramazlar ama sorumsuz oldukları konusunda hemfikirim. Zanaatkarlar daha sorumlu ama sanatçılar daha bilinci açık insanlar. Aradaki temel fark buradan geliyor."

Yeniden küçük kıza baktım. Sanırım kek yapmıyordu. Neydi o hazırladıkları? Bisküvi miydi? Keşke benden yardım isteseydi. Burnumun direğini sızlatacak bir tanıdıklık vardı üzerinde. Sonraki adımını tahmin edebiliyordum.

Ecevit, söylemeyi hiç düşünmediğim şeyi, çekinmeden açığa vurdu. "Kendisi ressam," dedi. Adamla göz göze geldik. Utandım biraz. Keşke söylemeseydi. Abim diyebileceğim, aklıma bunu söylerken Bülent gelmiyordu, bir yaştaydı. Kaşları ilgiyle kalktı ve gülümsedi. "Benim sanatımı tartışırız ama bir sanatçıyla sanatını tartışamayız elbet," dedi ve yaptığı taşı hafifçe kaldırdı. Işığa tuttu. Fil yapmıştı. "Çizmek nasıl bir duygu?" diye sordu bana.

Düşünmedim ama yine de durdum. İç çektim. "Nefes almak gibi," dedim tereddütsüzce. Sonra çok da beklemeden ekledim. "Aynı zamanda ölüp gitmek gibi. Neredeyse arasında hiç fark yok."

"Nasıl yani?"

Bu benzetmeyi her yerde söylemezdim ama adam bana iyi hissettirdi. Söyleyeceğimi anlayacağını düşündüm. "Bazen bir tabutun içinde, tabutun duvarlarına resim çizdiğimi hissederim."

İki çift göz hızla bana dikildi. Ben adama bakıyordum yalnızca. Dudakları aşağı doğru büzüldü. "Yaptığım sanat mı bilmiyorum ama ben sanatçı değilim öyleyse. Hiç böyle bir taşkınlık olmadı içimde," Ecevit'i işaret etti. "Sipariş çıkacaksa, her halükârda çıkıyor tıpkı dediğiniz gibi."

Fili de çömleğe koyarken, "Kızınız mı?" diye sordum. Bizi ya fark etmemiş ya da umursamıyordu ama içimden bir ses umursamadığını söylüyordu. "Evet," dedi adam. "Gidebilir miyim yanına?" diye sordum. Adam kızına baktı, seslenecek sandım ama yapmadı. "Elbette. O zaten istemezse belli eder."

Yerimden kalktım heyecanla ve yavaş adımlarla kıza ilerledim. Sanırım istemezse belli edeceğinden biraz çekindim. Kabul etsin isterdim. "Merhaba," dedim gülümseyerek. Kafasını bana kaldırdığın gözlerinin yeşil olduğunu gördüm. Öyle bir his çöktü ki içime, kendimi yine bir tabutun

içinde hissettim. Dudaklarım titredi, ikinci bir kelime kuracak cesarete sahip olamadım.

Parmağıyla boşluğu gösterdi, "Kapıyı çal," dedi. Kızarak değil, tamamen kopya vermekti bu. Kabul edecek miydi beni? Başımı salladım hemen ve elimi kaldırdım hayali kapıyı çaldım. "Tık, tık, tık..." Küçük kız, yerinden kalktı, elleri unluymuş gibi silkti ve kapıyı açtı. "Buyurun?" dedi. Oyun oynuyorduk sanırım. Beni hâlâ oyuna alabilen birini görmek, seneler sonra, yeniden, itilmeden, mızıkçılık yapmadan... Beni sevmiyorlardı sanırım demiştim ya hani, beni sevebilirlerdi sandım yeniden. Öyle mutlu etti beni bu küçük çocuk.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordum hamurları işaret ederken.

"Az kaldı, gelecek ama bitmedi kurabiyelerim," dedi bu kez. Sanırım kapıyı kapattı ve ben içerideydim. "Kurabiye yapmayı biliyor musun?"

"Tabi ki," dedim hemen. "Yardım edeyim ben sana. Bitirelim hemen olur mu?" Üzerimdeki kabanı çıkardım ve bir köşeye koydum. Hemen yanı başındaki minik sandalyeye dikkatlice oturdum. Beni taşıyabilirdi sanırım. Küçük ellerine baktım kız çocuğunun. O elleri tutmak, parmaklarını sevmek, saçlarını okşamak, şakaklarından öpmek istedim. Bana nasıl kurabiye yapacağımı gösteriyordu ama ben sadece onun yüzünü saçlarını izliyordum.

"Misafirin mi gelecek?" diye sordum.

"Arkadaşım gelecek. Okula gidiyor o," dedi. Belki de beklediğimiz adamın torunuydu. Göğsüm sıkıştı. Acaba arkadaşı kız mıydı erkek miydi?

"Adı ne?" diye sordum merakla. Onu çok sıkmak, bunaltmak istemiyordum ama bana bir sürü şey anlatsın istiyordum. Kurabiyelerinin üstüne koyduğu damla çikolataları hazırlıyordum bir yandan.

"Tuna," dedi. Gözlerim küçüldü ve göğsümde şişen sancı, tüm bedenimi titretti ağrısıyla. Arkadaşı erkekti.

"Kaçıncı sınıfa gidiyor Tuna?"

Elini kaldırdı ve üç parmağını gösterdi. Gülümsemeye çalıştım. "Sen sanırım henüz okula gitmiyorsun." Başını iki yana salladı. Hazırladığı kurabiyeleri benim önüme bırakıyordu süslemek için. Tesadüfen eline dokunur gibi yaptım ama çekti. Sıkıca tutmak isterdim halbuki.

"Seneye gideceğim," dedi bir zaman sonra. "Hiç sevmiyorum okulu."

"Nedenmiş o? Daha gitmedin mi?"

"Tuna her gün her gün her gün gidiyor," dedi isyankâr bir sesle. Memnuniyetsizliği burnunu kırıştırdı. Surat astı. Sitemini benden daha iyi kimse anlayamazdı. Gülümsemeye çalıştım ama gözümden bir yaş, cezası bile onaylanmadan firar eden bir mahkûm gibi kaçtı gitti. Tutamadım.

"Özlüyor musun onu?"

Çok özlüyordu. Çok çok çok özlüyordu.

Başımı kaldırdım ve Ecevit'e kaçamak bir bakış atmak istedim. Adamla konuşuyor sanıyordum. Göz göze geldik. O çekecek miydi gözlerini bilmiyordum ama ben kaçtım ve çektim. Ağladığımı görsün istemiyordum.

"Yok," dedi küçük kız ama. "Özlemiyorum. Kavga ettik zaten onunla."

"Neden kavga ettiniz?" diye sordum. Duymazlıktan geldi. "Ama bu kurabiyeleri onun için yapmıyor musun?" diye sordum. Yine cevap vermedi. Sanırım bunları duymak hoşuna gitmedi. O hem ona kızgın olmak istiyordu hem de ona kurabiye yapmak. "O seni özlüyordur ama bence."

"Yok," dedi. Kendimi zor dizginledim onu kucağıma çekip sarıp sarmalamamak için. Hayır özlüyordur, öyle söyleme demek istedim. "O gidiyor başkalarıyla da oynuyor." Bu onu çok üzüyordu. Ağlamasına gerek yoktu, büzülen dudaklarından, titreyen sesinden ve kaçan gözlerinden anlıyordum.

"Bence yine de en çok seninle oynamayı seviyordur," Teselli etmek istiyordum onu ama nasıl teselli edilir bilmiyordum. İlacım olsa ilk kendime

kullanırdım. "Baba," diye seslendi. "Tuna ne zaman gelecek? Çok saat mi az saat mi?"

Çok saat.

"Az saat kaldı kızım. Ver sen kurabiyelerini fırına artık." Tepsiye benzer düz bir zemin aldı. Kurabiyeleri üzerine yerleştirdi ve hayali fırına attı. Kalan hamurlardan elime bir parça aldım. Hiç fark etmeden, eski bir anıyı canlandırdım. Bir uzun, üç kısa ince şekiller yaptım. Oyun hamurundan önce E harfi sonra F harfi yaptım. Zaten bozulacaktı da yine de görmek istedim. Sahiden az saat kalmıştı. Kurabiyeleri pişmeden Tuna geldi. Yüzünü görmeden sesini duyduk. "Elif, Elif!" diye bağırdı. Ben kapıya baktım, Elif hiç beklemeden kapıya koştu. Kapının önünde adeta çarpıştılar ama birbirlerine sarılarak ayakta kaldılar. Sarılmasalar düşerlerdi. Üzerinde şişme mont ve beresi olan Tuna sıkıca tuttu arkadaşını.

Ayaklandım. Torunun arkasından, bir adam geldi. Yaşı vardı ama dinçti. Yüzü temiz traşlıydı. Bir memur emeklisi olduğunu hissettiriyordu adam. Çocukların kafalarını okşaya okşaya geçti ve gülerek girdi dükkâna. Bize baktı ve "Hoş geldiniz," dedi. Muhtemelen müşteri sandı bizi başta. Koray Bey, "Yakup abi seninle konuşmaya gelmişler," diye bizi gösterdi. "Elif, Tuna içeri geçin. Hava soğuk. Durmayın kapı eşiğinde."

Adam Ecevit'e daha yakındı. Kirpiklerimi sildim ve onlara ilerledim. Bize bakıp çıkarmaya çalıştı ama ilk defa görüyordu. Beni tanımamasını umdum. Bu jenerasyon, bizim gibi değildi. Pek işin magazin boyutuyla ilgilenmediği için önemli birinin çocuğuna torununa pek bakmazdı, tek odakları o önemli kişiler olurdu. Cebeci kampüsünde yaşadığım korkuyu yaşamadım. Gözlerinde de bir tanıdıklık göremedim zaten. Baktı geçti, Ecevit'te durdu. "Buyurun?" dedi. Ecevit bir adım yaklaştı ve elini uzattı.

"Merhaba, Ecevit ben."

Adam kendisine uzanan eli sıktı ve gülümsedi, "Yakup. Ben çıkaramadım seni, kusura bakma. Tanışıklığımız var mı?" Adam Ecevit'ten ayırdığı elini bana uzattı. "Firuze," dedim sessizce. Başka bir isim uydurmadım ama adım da gür bir sesle çıkmadı ağzımdan.

"Yok bir tanışıklığımız öncesinde. Müsaitseniz sizinle mühim bir konuyu konuşmaya geldim."

"Konu nedir?"

"Ayaküstü konuşmasak olur mu?" diye ısrarcı davrandı. Adam arkasında kalan Koray Bey'e baktı. "İç taraf müsait mi Koray'ım?" diye sordu. "Müsait müsait abi, Kerem bana bakar mısın?"

Yanımızdan geçip giden Tuna ve Elif'e baktım. Sanırım kurabiyeler pişmiş, çay da demlenmişti. "Buyurun o zaman şöyle geçelim," dedi ve Kerem denen gencin çıktığı yeri işaret etti. Adam önden geçerken Ecevit benimle aynı hizadan yürüdü. Arkada mutfakvari küçük bir alan vardı. Gri bir tezgâh, küçük bir ocak ve masa vardı. Adam masayı işaret etti, iki sandalye vardı sadece. Ben oturmamayı düşündüm ama Ecevit sandalyeyi işaret etti ve başıyla geçmem gerektiğini söyledi. Adam da o sıra yeni bir sandalye daha itti bir kuytudan. Ecevit o sandalye çıkınca meydana ancak oturdu.

"Çay mı kahve mi?"

Ecevit'le aynı anda, "Çay olur," dedik. İkimiz de sanırım gerilmiştik. Adam üç ayrı bardağa çay koydu, önümüze şekerle beraber bıraktı. Kendisi çayına tam dört şeker attı ve karıştırdı. Ecevit'te benim gibi dönen çay kaşığını izliyordu. "Buyurun gençler, hayırdır inşallah."

Ecevit'le göz göze geldik. Son birkaç gündür, iki falan, oldukça dürüst adımlar atıyorduk. Kimseyi kandırmıyorduk. "Emekli hukuk müşaviriymişsiniz," dedi başta. Adam başını salladı. Kabul bu onun hakkında öğrenilecek zor bir bilgi değildi. "Biz isminizi Mehmet Atlı'dan aldık," diye devam etti. Adam şekerli çayından bir yudum alırken düşündüğü belli eden bir mırıltı çıkardı. "Çıkaramadım," dedi.

"Ankara hukukta doktor öğretim üyesi. Yüksek lisans tezini yazarken, tezinde kaynak olarak gösterdiği kişilerden birisiniz. O dönem tezin konusu olan dava dosyasının hukuk müşavirliğini yapmışsınız kendisinin söylediğine göre."

Adam benim cümlelerimle bana baktı ve yüzü hafifçe dikleşti. Dudakları aralandı, "Ha şu avukat," dedi elini sallayıp. "O hâlâ beni unutmadı mı? Ne takıntılı manyak çıktı. Gerçi avukatların hepsi böyle," dedi. Sonra başını Ecevit'e çevirdi ve "Sen de mi avukatsın yoksa?" diye sordu gelişine. Ben dışarıdan pek avukat gibi gözükmediğimi farkındaydım ama insanların dönüp tekte Ecevit'e bunu sorması buruk bir tat bırakıyordu damağıma. Ne tam olarak üzüntü ne de bir mutluluk. İkisinin arasında sıkışan garip bir tat. Ecevit'i süzdüm. Üzerinde cübbe varmış gibi. İç çektim öylece.

"Yok değilim."

"Doğruyu söyle bak. Ben gözünden tanırım avukatları. Ömrüm sizinle uğraşmakla geçti." Kendisi de bir hukuk mezunu değil miydi? Bir yerde meslektaş sayılmaları gerekirdi ama adam hiç haz etmiyordu avukatlardan.

Ecevit yutkundu ve hemen ardından gülümsedi. "Gerçekten değilim. Ama izninizle ben de sizi biraz uğraştıracağım."

Adam cıkladı, "Çok dürüstsün," dedi Ecevit'e bakarak.

"Güveninizi kazanmadan sizden yardım isteyemem."

"Benden yardım isteyeceksin yani?"

"Evet," dedi dürüstçe.

"Seni hiç tanımıyorum, niye yardım edeyim ki sana?" Başımı hiç oynatmadan bir ona bir Ecevit'e çeviriyordum göz bebeklerimi. Gergin değillerdi ama çok sempatik bir konuşma da değildi bu.

"Bazen bazı şeyleri yapmak için iyi bir insan olmak yetiyor."

"İyi bir insan olduğumu nereden çıkardın?" diye sordu adam bu kez.

"Sadece bir tahmin. Buradan elim boş da çıkabilirim tabi. Göreceğim," dedi Ecevit ellerini iki yana açarken. Adam geriye yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve cebinden sigara çıkardı. Önce Ecevit'e uzattı. Karşısında bir hoca olmadığı için ya da bir eğitim kurumunda olmadığı için bilmiyorum aldı

sigarayı. Bana uzatılanı reddettim kibarca. Karşılıklı iki sigara yakarlarken çayımı aldım dumanı sinmesin diye.

"Dinliyorum."

"Bu dava dosyası kapatılmış. Biz bir avukat vasıtasıyla dosyaya baktık. İşin aslı avukat baktı. Dosyayı inceledi. Dosyada geçen ifadeyle, Mehmet Atlı'nın tezinde yazdığı bir ifade uyuşmuyor. Dosyanın içeriğini hatırlıyor musunuz?"

Adam dikkatle Ecevit'e bakarken başını salladı, "Az çok. O sıra bakanlığın da takibini yaptığı bir dosyaydı. Başta ben ilgilendim. Sonra emekli oldum zaten ben. O adam benim yakama yapıştı o tezi yazana kadar. Unutmam mümkün mü? Çocuk çetesi dosyasından bahsediyorsunuz değil mi?"

Başımı salladım hızlı hızlı. Şans bazı anlarda bizden yana dönüyordu. Melike bir yerlerde sanki onu bulmamızı bekliyor, belki hiç görmediği abisi onu bulsun diye dua ediyordu. "Evet o dosya."

"Uyuşmazlık nerede var? Ben genel durumu hatırlıyorum ama çok ince bir durumsa benim de yaş belli sonuçta. Temiz çalışırdım, tertipli çalışırdım ama yaşlılık bir yerde," duraksadı elini havalandırdı ansızın ve ikimizi birden işaret etti. "Ayrıca sizin o dosyayla işiniz ne? Siz de mi yüksek lisansla tezle uğraşıyorsunuz? Başka konu mu kalmadı çocuklar?" dedi bıkkın bir sesle. Bana kalsa ben şimdi kendimi bir yüksek lisans öğrencisi olarak tanıtacak kırk yalan sıralayacaktım ama Ecevit dürüstlüğün ona kazandıracağını düşünüyordu.

"Size yalan söylemeyeceğim."

"İnanmam zaten."

"Ben kardeşimi arıyorum," dedi açıkça. Bedenini hafifçe masaya indirdi ve adamın gözlerinin içine baktı. Adam o gözlerdeki yardım ihtiyacını görsün istiyordu. "Kardeşim kayıp benim. On altı on yedi yıl önce kaçırıldı. Tam da bu çetenin ülkede pik yaptığı dönemler. Belki hatırlıyorsunuzdur. O dönem ailemin yaşadığı mahallede başka bir çocuk daha kaçırılmış. Araştırdığım

kadarıyla girdikleri mahallede tek çocukla yetinmiyorlar. Kardeşim hâlâ kayıp. Onların kaçırdığını düşünüyorum."

Adam için Ecevit'in anlattıkları tümüyle ilgi çekici hale geldi. O devlet memuru çizgisini çekti. Başını kaldırdı ve yaslandığı yerden önce çıktı. "Allah yardımcın olsun," dedi önce. "Ne buldun da bana geldin?"

"Tezde altmış üç ifade olduğu tam üç yerde geçiyor. Bunun kaynağı olarak siz gösterilmişsiniz. Şu an arşivde duran dava dosyasındaysa altmış iki ifade var. Bir ifade kayıp."

"Teze yanlış yazılmış olamaz mı?" diye sordu.

"Sizin yanlış söyleme ihtimaliniz var mı?"

Adam net bir halde başını salladı. "Ben kalem kalem yazarım, öyle çalışırım. Özellikle böyle büyük dosyalar için kendim kalem tutarım, kendimden başkasına da güvenmem. Dosya son dosyamdı üstelik. Mehmet bana çok sonra gelmedi. Yazdıklarıma bile gerek yok, hatırlıyorumdur o dönem. Mehmet Atlı yanlış yazmıştır ancak."

"Kendisi de en az sizin kadar kendinden emin," diye araya girdim. Bu iki adam seneler önce pek anlaşamamıştı sanırım. "Yani böyle önemli bir bilgiyi üç kez tezimde hatalı şekilde geçirmem diyor. Yani orada ya siz bir fazla söylediniz ya da bir ifade kasti olarak dosyadan çıkarıldı. Bunun bir usulü var mı?"

Adam bana baktı düşünceli bir halde. Bir süre düşündü. "Bakan avukat iddianameyi okudu mu? Orada bir gizli tanık ya da ifade sayısı geçmesi lazım."

"İddianamede gizli tanık da, tanık sayısı da geçmiyor. Bakıldı ona. Defalarca kez hatta."

Adamın kaşları içe doğru büküldü. "Mümkün değil," dedi. Bu kelime artık sinirlerimi bozuyordu. Mümkündü işte. Bunların hepsi olan şeylerdi. Kime gidersek bize mümkün olmadığını söylüyordu. "Benim elimden geçmiş dosyanın iddianamesi eksik olsa ben çıkar bu eksik, düzenlenmesi

gerekiyor diye görüş bildiririm. Düzeltilir o sonra devam edilir. İddianamede gizli tanık yazmıyor kaldı ki tanık sayısı bile yazmıyor. E ne yazıyor?"

"Gözünüzden kaçmıştır belki," dedim ama bu adamın bakışıyla bile bana tepki göstermesine sebep oldu.

"Hakaret edeceksen böyle seni kovayım," dedi yarı ciddi yarı alayla. Ben alayına tutundum ve gülmeye çalıştım. Ecevit'e baktım. "O öyle söylemek istemedi," diye araya girdi.

"Evet söylemek istemedim. Yanlış anladınız. İnsanlık hali sonuçta... Bir ihtimal. Biz de çok çaresiziz Yakup Bey. Kayıp bir bebeği arıyoruz. Her şeyden şüpheleniyoruz. Kusuruma bakmayın."

Adam ciddiyetle yüzüme bakmayı sürdürdü. Sanırım daha çok batırdım. Bir şeyi bozacağım diye çok korkuyordum. Bu adama gerekirse burada yalvarır, özürler dilerdim. Ama yeter ki bizi kapı dışarı etmeseydi. Bu ciddi bakışları benim korkan gözlerimle dağıldı ve güldü. "Şaka yapıyorum yahu," dedi gülerek. Bu erkekler... Bu erkeklerin en saçma anlarda şaka yapması... "Tamam sakin olun. Devam edelim," dedi. Çayımdan büyük bir yudum aldım ve gözlerimi yumdum. Ödüm kopmuştu. "Dediğim gibi o iddianame benden onay almaz o halde. Bakan avukat güvenilir biri miydi?"

"Fazlasıyla. Ondan yana şüphe yok."

"Davanın akıbeti ne olmuş?" diye sordu bu kez. Her ne kadar tezin sahibi bu adama ulaşsa da belki de muhatap olduğumuz kişi yanlıştı. Bu adam davanın sonunu bile görmemişti.

"Dosya kapatılmış. Sözde çete çökertilmiş. Raşit denen adam bulunamamış."

Ecevit çayını bile içmiyordu. Parmak uçlarını stresle birbirine dokunduruyordu. Gözlerini kıstı biraz. "Şeyh Raşit diye geçiyor adamın ismi. Tanıdık geldi mi? Hatırlayabiliyor musunuz bu ismi? Dosya hakkında ufacık bile bir şey hatırlasanız rica ediyorum söyleyin bize. Neyin hangi kapıyı açacağı belli olmaz."

Adam dirseğini masaya yasladı ve alnını ovaladı. Birkaç dakika, abartısız birkaç dakika sessizce durduk. Adamın gözlerini bir açtı bir kapattı. "Kardeşin kaç yaşındaydı?" diye sordu.

"Bir buçuk iki yaşında ancak vardı."

"Sen neyine güveniyorsun peki bu davanın peşine düşerek? Kapanmış dosya, ne yapabilirsin bulduğun şeyle?" diye sordu. Bu noktada artık dürüstlüğü bırakabilirdik. Kesinlikle bırakmalıydık.

"Ortada bulunmamış bir adam var. Bir şey bulursam gideceğim gerekli insanlara göstereceğim. Dosya yeniden açılır, belki o adam bulunur, bulunamayan tek çocuk benim kardeşim değil ki. Bir çocuk bile bulunsa bana yeter. Bir şeye güvenmiyorum, bir umudun peşinden gidiyorum."

"Annen baban?"

"Kaybettim."

Adamın yüzü sahici bir üzüntüyle ezildi. "Başın sağ olsun," dedi kısık sesle. "Bu davayla o dönem ilgilenen savcıyla hâlâ hâl hatır sorarız birbirimize. Onu aramak lazım bir. Hafızası kuvvetli bir adamdı, yirmi yıl önceki davanın bile gününü hatırlardı. Bir konuşayım onunla, aklımdakileri söyleyeyim, hatırlıyordur belki. Bir de bu iddianameye ben gittikten sonra ne oldu, onu sorayım. Bu iş bilmezliği o da yapmaz."

"Aklınızdakiler ne?" dedim.

"Bir şeyden mi şüpheleniyorsunuz?" dedi.

Adam ikimize baktı. "Çapraz sorguda mıyım?" diye sordu. Sanırım bunu da şakaydı. Adam bir tercih yapmadan Ecevit kendi sorusundan vazgeçti ve benim sorumu tekrar etti. "Aklınızdakiler ne? Bir şey mi hatırlıyorsunuz?"

"Emin değilim."

"Duymak isterim," diye ısrar etti Ecevit.

"Ben o dosyanın altmışını altmış ikisini hatırlamam belki ama bir gizli tanık olduğunu anımsıyorum. O dönem bakanlık yoğundu ama baktığım tek dosya değildi. Belki başka bir dosyayla karıştırıyorumdur."

Ecevit çoğunu içmediği ve küle dönüşen sigarasına uzandı. Küllüğün üzerine koymuştu yaktıktan sonra çekti aldı küllükten ve tek nefeste kalan tüm sigarayı içine çekti. Mümkün olsaydı saçlarına aklar düşecekti hızla. "Ne olmuş olabilir abi," dedi. Sizi bıraktı. Sabrı bitmişti. "Gizli tanık yok. İfade yok. İddianame yok. Olmasaydı müdahale ederdim diyorsun. Sonrasında değişti o zaman? Kim değiştirdi? Değiştiyse senin yaptığını yapan niye müdahale etmedi?"

Ecevit elini yükseltmiş adama bakıyordu, konuştukça elini sallıyordu havada. Görüyordum parmakları titriyordu. Adam koluna dokundu ve bir abi gibi sıktı. "Seni anlayacak bir meziyette değilim. Teselli de vermem ama sabırlı ol. Yoksa bu yolun sonu zor. Kaç yıl önceki mevzu. Yeni bile değil. Abisin. Benim de kardeşim var. Gözüm gibi severim onu. Anlıyorum seni ama sabırlı ol. Başka türlüsü mümkün değil."

Adam telefonunu çıkardı ve rehberine girdi. Sanırım bahsettiği savcıyı arayacaktı. Elini yavaşça çekti Ecevit'ten ve bir numaraya bastı. Çaldı çaldı ama açan olmadı. Yeniden arar mıydı? "Açmadı," dedi adam. Telefona bakarken. "Benim de eski evimde defterlerim var. Kalem kalem yazardım ben unutmamak için. Gider bakarım not aldığım bir şey var mı o dosyayla alaka..." Kelimesi bölündü ve mesaj sesi girdi araya. Hiç gocunmadım gözlerimi diktim telefonuna. Savcıdandı mesaj, müsait olduğunda arayacağını yazıyordu.

"Arayacağım demiş. Arar. Şimdi ben de kalkar bakarım." Adam ayağa kalktı ve Ecevit'in sırtını sıvazladı. "Nereden geliyorsunuz siz?"

"Ankara."

"Hanım kızı al da Eskişehir'de dolan biraz, numaranı da ver bana. Ben savcı bugün dönmese de sana en azından bir şey bulursam döneyim. Olur mu?" Ecevit ayaklandı. Cebinden telefonunu çıkardı ve adama uzattı. Adam numarasını tuşladı ve kendisini aradı.

"Eyvallah."

"Allah yardımcın olsun," dedi tekrardan. "İnşallah yaşıyordur kardeşin, sağ salim kavuşursun."

Ecevit'in yüzünde silik bir acı dolandı. Âmin dedi dudaklarının arasından. En önde beni yürüttüler. Elif ve Tuna oyuncaklar burada olsa da yoktu. Ortalığa bakındım. Keşke çıkmadan görseydim onları. Derdim elbet bu değildi ama Elif'e el sallamak istedim sadece. Koray Bey'le selamlaştık, adamla beraber çıkacakken dükkândan "Elif ve Tuna gitti mi?" diye sordum merakla.

"Yemek yemeye gittiler, gelirler yine."

Belki bu çevrede olursak, uzaklaşmazsak ya da Yakup Bey bir daha yüz yüze gelmek isterse görürdüm belki onları. "Balaban köfte yemeden dönmeyin," dedi adam bizden ayrılmadan önce. Ecevit başını salladı, "Eyvallah," dedi tekrardan. İnsan içinde koluna yapışmak istemedim ama merdivenlere kadar dayanabildim. "Ecevit," dedim kısık sesle. Dönmeden kolunu uzattı bana. Kolunu da değil tam, kabanını. Sıkıca tutundum ona öyle indim merdivenleri.

Adamla bir yerden sonra yollarımız ayrılınca Eskişehir'in orta yerinde kalakaldık bir başımıza.

"Sen istersen dolaş. Ben arabaya ya da bir kafeye oturayım," dedim. Bu ayakkabılarla bu yollarda daha fazla yük olmak istemedim. Koluna yapışıp kalıyordum ve taşlar bazı yerlerde daha da küçülüyordu.

"Yoruldun mu?"

Ayaklarımdan birini hafifçe kaldırdım ve salladım. "Yorulmadım da bunlarla olmuyor. Yapışıp kaldım paçana. Rahat hareket edemiyorsun. Oturalım istersen."

"Oturarak vakit dolduramam ben," dedi. Çok yerinde durabildiği söylenemezdi zaten. O sokaklarda dolaşmak ve sigara içmek istiyordu

muhtemelen. "Tamam ben arabaya geçeyim. Uyurum belki. Sen bir şey olursa ararsın."

"Uykun mu geldi?" diye sordu bu kez. Hayır hem de hiç uykum yoktu ama bir kafede tek başıma da oturmak istemedim. En azından arabada uzanır, uyumaya çalışırdım.

"Hayır da..."

"Tamam dolanalım işte böyle. Derdin ne senin? Neyi sıkıntı yaptın?" Kızmıyordu bunları söylerken. Kızmaya yakın bir sitemdi. Tuttuğum kabanını, dolaylı yoldan kolunu kaldırdım.

"Rahatsız olmuyor musun?"

"Olursam park ederim seni bir kaldırım kenarına yoluma devam ederim. Yapacak bir şey yok, hadi yürü."

Bu şakaydı sanırım. Ecevit'in kolunu daha sıkı tuttum çünkü hiç sabretmeden yürümeye başladı. "Ne çıkacak sence bu işin altından?"

"Ya bu adam işini kusursuz yaptığına inanan bir narsist ve o tanık ifadesi kayboldu veya çalındı ya da bu adam emekli olduktan sonra o dosyada bir şeyler değiştirildi."

"Aradığı savcı mı değiştirdi yani?"

"Mümkün. Savcı yazıyor zaten iddianameyi. Eğer ki o savcı değiştirdiyse olayın hiçbir anını hatırlamayacak ve bu adamın bizimle konuşmasını engelleyecek. Belki önümüzü bile kesmeye çalışacak."

"Böyle bir durumda ne yapacağız?" diye sordum. Ecevit cebinden bir sigara çıkardı ve kimseye ikram etmedi bir dal iki dudağının arasına sıkıştırdı. Bunu yapmak için durması gerekmedi ama bu havada yakması için durması gerekti. Benim avucumda olan kolunu siper etti sigaraya ve çakmağı birkaç kez yaktı, yine de tutuşturamadı. Yönünü tamamen bana çevirdi. Dudakları bir ip gibi incelmiş, sigarasını tutuyordu. Gözleri ateşteydi. Herhalde Ecevit'in yüzüne gülmekten sonra en çok ciddiyet yakışıyordu. Dikkatle

onu izliyordum. Sonunda başardı ve bir duman çekti içine. Yanakları içe doğru kaldırılmayan bir mezar gibi çöktü. Böylece yüzünde belirginleşmeyen çıkıntı kalmadı. Kaç yaşından beri sigara içiyordu kim bilir. Ben ancak dudak tiryakisiydim. İçmeyi beceremiyordum. Bu az içtiğimden değildi, bir dönem paket paket denemiştim. Belki de bağımlı değilsem, o dumanı içime çekmeyi beceremediğimdendi.

Kafasını çevirdi ve dumanı üfledi, yolumuza devam ettik. "En azından bu pisliğin bulunmamasında büyük isimlerin payı var emin olmuş olacağız. Patlatabildiğim her yerden patlatacağım olayı önümüzü keserlerse. O gizli tanığı ya öğreneceğim ya öğreneceğim."

"Dağ çilekli Türk kahvemizi denediniz mi?" Butik bir kafenin kapı ağzından orta yaşlarında bir kadın sordu bu soruyu gülümserken. "Hem de kumda."

Kar şiddetli yağmasa da minik minik atıştırıyordu. Kadın soru sordu sandım ben, "Yok denemedik," dedim. Kadın ve Ecevit aynı anda güldü.

"Buyurun o zaman, deneyin," dedi ve kapıyı gösterdi. Bunun bir satış stratejisi olmadığını anlayacak kadar insan içine karışmamıştım. İnsanlıktan, basit anlardan mahrum, şatafatlı bir evde ya da bir atölyede geçip gitmişti yıllarım. Biri bana dağ çilekli Türk kahvesi içtin mi diye sorarsa ben içip içmediğimi söylerdim. Aklıma da bir şey gelmezdi.

"Artık hayır demek de olmaz," dedi Ecevit. Kadın gülerek başını salladı. "Buyurun hoş geldiniz. Üç farklı odamız var. Sondaki odada boşluğumuz var, şömine de var orada. Dilerseniz oraya geçin. Ben hemen sipariş için geliyorum."

İşaret ettiği yere doğru geçtik. İçeride kimse yoktu. Oturabilecek de üç yer vardı. Yanan şömineye en yakın yere oturduk karşılıklık şekilde. "Ben bilseydim bunun için sorduğunu içmedim demezdim."

"Niye, kahve içmek istemiyor musun?"

"Ondan değil de..." dedim ve ellerimi dizlerime bastırdım. "Ne bileyim daha önce kimse beni bu şekilde dükkanına girmem için ikna etmemişti.

Öyle emrivaki oldu sana da."

"Firuze," dedi hayretle. "Şu an böyle hissedeceğin hiçbir şey yok farkında mısın?" Şok olmuş halde izliyordu beni. Ne karşılık vereceğimi bilmiyordum, kurtarıcı gibi gelip sipariş aldı kapıdaki abla. Başka seçenekler de sundu ama "İki tane dediğiniz kahveden olsun," dedi Ecevit.

Kadın gülümseyerek not aldı ve ayrıldı yanımızdan. Çok güleçti, ona bakınca gülümsemek zorunda hissediyordu insan kendini. Yanan ateşe çevirdim başımı. "Senin kendinle ne alıp veremediğin var?" diye sordu bu kez. Konuyu kapatmadı. Ateşten başımı çevirmedim. Çatırdıyordu odunlar. "Sana soru soruyorum."

"Derdim yok."

"Şu dükkâna girip iki kahve içmeyi niye kendine sıkıntı yapıyorsun o zaman?"

"Seni beklemediğin bir anda istemediğin bir durumu sokmak istemiyorum."

"Dağ çilekli kahve içerek mi?" dedi. Olayın basitliği tıpkı o hafif lapa olmuş pilav gibi suratıma çarptı. Kaşlarımı nasıl büktüğümü, suratımdaki ağrı dolu ifadeyi fark ettim. Gülmedim ama sildim onları yüzümden. Dağ çilekli kahve. Küçük bir fincanda gelecek, midemizde pek de yer kaplamayacak bir kahve... Ne olurdu ki oturup on dakika o kahveyi içseydik? Acelemiz yoktu. Vaktimiz vardı. Beklemek zorundaydık. "Nefes al," dedi yüzüme bakarak. Söylediği gibi yaptım. Elimi boğazıma bastırdım ve yüzümü kaldırdım. Birkaç kez derin nefes aldım. En az yedi sekiz kez soluklandım öyle baktım Ecevit'e. Basit bir kahve içecektim. Ecevit içmek istemezse de on dakika benim içmemi beklerdi. Gelmek istemezse de yola devam ederdi ben içip çıkardım.

"Aldım."

"Güzel," dedi başını sallarken. Çok geçmeden kapıdan kadın girdi. Önümüze iki fincan ve iki küçük bardakta su koydu. "Teşekkür ederim," dedim.

"Afiyet olsun, umarım beğenirsiniz."

Olur da beğenmezsem diye kadının çıkmasını bekledim. Kadın çıkarken aynı anda dudaklarımıza yaklaştırdık kahveyi. Önce kokladık sonra içtik. Göz gözeydik. Ben buram buram bir çilek bekledim ama alakası yok. Çilek damağa vuran ince bir tattı yalnızca. Anlaşılmıyordu bile.

"Normal kahveyi tercih ederim," dedim.

"Çayın gözünü seveyim," dedi.

Neredeyse göz devirdim ve başımı geriye attım. "Kahve içerken bile çay düşünüyorsun." Kahvesiyle beraber geriye yaslandı o da. Keyif kahvesi içmiyordu, çay düşünerek kahve içiyordu. Kahvemden bir yudum daha aldım.

"Yanlışın var. Ben çay içerken de çayı düşünüyorum." Bunu söyleyeceğini bilseydim, kahveyi o an içmeyi düşünmezdim. Ansızın gülmek kahveyi püskürttü ve elimi ağzımın altına siper ettim. Kıyafetim kirlenmedi belki ama ağzımdaki kahve Ecevit'in suratına kadar sıçradı.

"Ya Firuze," dedi gözlerini kapatırken.

"Ay özür dilerim, Ecevit özür dilerim." Yüzünde nereye geldiğini seçmeye çalışıyordum, kalkmak da istiyordum ama avucumun içinden kahve damlıyordu.

"Gözüm de zaten otuz yıldır dağ çilekli Türk kahvesi içmeyi bekliyordu."

Gözüne mi gelmişti? Gülmeyecektim. Vallahi gülmeyecektim. Gözüne gelmemiş olsaydı, hiç gülmeyecektim ama gözünü ovuştururken o tutamadım kendimi güldüm. "Gülme."

"Özür dilerim."

"Firuze gülme."

Ovuşturmaktan kızarttığı gözünü açtığında ben de tepside gelen peçeteyi avucuma bastırdım. "Hepsi çay yüzünden."

"İftira atma çaya."

Gülmeyecektim. Vallahi gülmeyecektim. Çayın avukatlığını yapmasa, onu böyle kuvvetle savunmasa hiç gülmek yoktu aklımda. Başımı eğdim ağzımdan yeni bir şey çıkmasın da Ecevit'in gözüne girmesin diye. Bu öyle bir şeydi ki, ağlamak nasıl durdurulamıyorsa, gözyaşları nasıl din deyince dinmiyorsa ve kalp üzülme lafından nasıl anlamıyorsa öyle bir şeydi. Ben gülmek durdurulabilir sanıyordum. Eskişehir'in soğuk bir kış gününde, tek göz bir odanın içinde, yanan şöminenin başında, dağ çilekli kahveyi içerken öğrendik. Gülmek de ağlamak gibi inisiyatif dışında bir eylemdi. Ne güzel ne büyük devrim. Karadeniz gibi coşkulu, Ege gibi huzurlu. *Gülmek, ne güzel şeydi böyle...*

Gülmem durana kadar kahvem soğudu ama yine de içtim. Yere damlayan kahveleri de sildim peçeteyle. Kalktım Ecevit'in peşinden. Hesabı ödedi, kadın beğendiniz mi diye sorduğunda *çok* dedi Ecevit imayla. Yeniden koluna tutundum. "Sana da borcum artıyor."

"Yazıyorum ben köşeye."

"Öderim zaten."

"Saçmalama ihaleye fesat karıştırırsın, beni borçlu çıkarırsın. Öğretmedi mi o pezevenk sana?"

Sesimi çıkarmadım. Öğretmedi demedim. İçi biraz olsun soğuyorsa böyle, dillendirmek keyfini yerini az da olsa getiriyorsa ben dinlerdim. Odunpazarı'nın sokaklarında dolanıyorduk yavaş yavaş. Bazen merakla durup takılara bakıyordum ama bir yerden sonra almayınca, güler yüzle yanıma gelen satıcılardan utandım, çok bakmadım da. Yine en az kahve kadar tesadüfi şekilde met helvası denedik. Biraz dikişime yapıştığı için rahatsız hissettim ama su içince geçti. Yine de tadının kötü olduğunu söyleyemezdim. Ecevit iki paket aldı, alırken sahibi olan amca yanına hediye koydu. Üzerinde saray helvası yazıyordu. Ecevit çıkarken oradan, poşetten çıkardı ve bana uzattı paketi. Aldım da açıkçası. Benim hakkım gibi hissettim. Bu hediyeyi amca da benim niyetimle koymuştu sanki. Benim kısmetimdi. Küçük de bir yerdi burası çabucak bitti. Caddeye çıktık. Çok bir yer yön bilmiyorduk, kafamıza göre vakit geçsin diye yürüyorduk.

Ecevit sigara içiyordu bazen. Hava pek soğuktu ama yürümek istiyordum. Odunpazarı'ndan çıkınca zemin düzeldi ama karın etkisiyle buzlanmıştı yine. Bu sebepten bırakmadım kolunu. Sessiz sedasız o kadar uzun uzun yürüdük ki sanırım Porsuk çayının önüne geldik.

"Burası neresi biliyor musun?"

"Adalar galiba."

"Ada mı? Hani nerede?" dedim ve kafamı sağa sola çevirdim. Ada hayalim asla burasıyla eşleşmiyordu. Adalar dedikleri yer burası mıydı şimdi? "Kuğulupark daha güzel."

"Bence de," dedi. En azından kuğular vardı orada. Tamam burası da güzeldi ama ada denmesi garip geldi bana. Beklentimi karşılamadı. Bir banka oturduk anlaşmadan. Soğuktan burnum akıyordu artık. Çektim birkaç kez. Ecevit bana baktı. "Acıktın mı?" diye sordu.

"Sen?"

"Acıkmaya başladım ben. Yiyelim şu dediği köfteyi."

O ödeyecekti zaten, bana çok laf düşmüyordu. O yerse ben de yerdim. O yerse ve bana almazsa yemezdim. O yemezse ben yine yemezdim. "O geldiğimiz yere geri yürüyelim, orada vardı birkaç yer."

Benim ne kadar yer yön duygum yoksa onun da bir o kadar vardı. Adeta geldiğimiz yerden geri döndük. Buraya tesadüfen geldiysek bile tesadüfen dönmedik. Yolu aklında tutmuştu. Uzun senelerdir açık olduğunu iddia eden bir yere girdik. Odunpazarı'nın girişindeydi. Çok kalabalık değildi. Kısa zamanda getirdiler siparişlerimizi. Pide ekmeği üzerine köfte ve bol sos vardı. Kokusu ilk andan karnımı guruldattı. Sanırım ben de acıkmıştım. Sıcacıktı. Köfteler sulu sulu, ne kokusu ne de tadı rahatsız ediyordu. Ecevit hızlıca yedi. O bir buçuk porsiyon istemişti ben bir porsiyon istemiştim. Bana bitir diyeceği için kendi isteğimle mırın kırın etmeden bitirdim. O da sabırla bekledi beni. Tatlı teklif edildi ama ikimiz de reddettik. Tek bir lokmaya bile yerim yoktu artık.

Hava çok kapalıydı, kararacak mı yoksa yağmur mu yağacak anlaşılmıyordu. Saat daha vardı ama kararmasına. Yine ne yaptık ne ettik o dükkânın oralara geldik. Koray Bey bizi fark etmese biz gitmezdik ama adam bizi fark edince küçük Elif de çıktı aniden dükkândan. "Sen niye kurabiyelerimi beklemedin?" diye seslendi. Demir parmaklığa çıkmıştı aşağıya sarkmıyordu sadece boyunu yükseltmişti.

"Kaldı mı?" diye sordum.

"Kaldı kaldı, gelecek misin?"

"İstersen gelirim," dedim. Başını salladı hızlı hızlı. Babası gülümsedi, "Bir çay daha içer miyiz?" diye sordu Ecevit'e. Gidecek başka yerimiz yoktu zaten. Hemen onayladık. Ben hiç fırsat vermeden Elif'in masasına doğru ilerledim. Tuna aynı masanın köşesinde sanırım ödev yapıyordu. Onu yeniden anlıyordum... Sıkılmıştı. Oturdum küçük sandalyelerden birine. Tuna'ya selam verdim.

"O gelmeyecek mi?" diye sordu ve birini işaret etti. Gösterdiği kişiye baktım. Ecevit'i gösteriyordu. Geçen seferki yerde oturuyordu.

"Bilmem ki," dedim. "İstersen gidip çağır."

Gitti Tuna'ya yaklaştı. Üstten üstten ödev kağıtlarına baktı. "Çok saat mi kaldı az saat mi kaldı?"

"Çok saat kaldı," yanıtını alınca burun kıvırdı. Ecevit'e doğru ilerledi. Onlara bakmıyordum. Ecevit'in bana bakacağını biliyordum. Gelmeyeceğini hissediyordum yalnızca. Bana ne anımsatıyorsa bu küçük pembe masada oturmak ona da aynı şeyi hatırlatacaktı. İstediği kadar unutsun, çok fazla uyaran vardı. Hangi birini görmezden gelecekti ki?

Gözüm Tuna'daydı. "Arkadaş mısınız Elif'le?" diye sordum. Başını salladı. Akıllı uslu bir çocuktu. Matematik sorularını çözüyordu.

"En sevdiğin arkadaşın mı yoksa?"

Yeniden başını salladı.

"Başka arkadaşların da var mı?"

Yine başını salladı ama bu kez bana da baktı. Kalemin ucunu ısırdı. *Kesin onlarla maç yapacak diye geç de geliyordu...* "En çok Elif'i seviyorum ama," dedi çocuk. Lüle lüle saçları vardı. Burnunun üzerinde de biraz çil. Gülümsemek istedim ama uzun boylu bir adamın gölgesi düşünce gülümseyemedim. Ecevit sanırım o küçük sandalyelere oturmaya cesaret edemedi, köşeden bir sandalye çekti ve masanın başka bir köşesine oturdu. Ona bakmıyordum. "Çay içer misiniz?" diye sordu Elif. Başımı salladım gülümseyerek. Ecevit de sanırım beden diliyle onayladı. Küçük kız hepimiz önüne önce pembe altlıkları sonra bardakları koydu. *Küçük pembe çay bardaklarından çay içecektik.*

Çaydanlığıyla özenle çaylarımızı doldurdu. Tuna, "Bana yok mu?" diye sordu. Elif başını salladı. "Sen içtin ya hakkını. Bitti. Bunlar misafirlerimize."

Biz onların misafirleriydik.

Kalan kurabiyeleri de koydu ortamıza. Sonra geçti oturdu. Kendisinin hakkı bitmemişti sanırım. O da bize eşlik etti. "İçebilirsiniz, çok sıcak değil," dedi. Ne Ecevit ne de ben elimizi uzatamıyorduk. İlk birbirimizden bekliyorduk belki.

"Siz çok senedir mi arkadaşsınız az senedir mi?" diye sordum.

İkisi de aynı anda "Çok senedir," dedi. Hatta Elif elini bile kaldırdı, beş parmağını gösterdi. Küçük parmakları çokluğu belli etmek için açılıyordu, bir kedi patisi gibi açıyordu elini.

"İçsenize çayınızı," dedi yine Elif. Cesaret ettim elimi uzattım ve bu Ecevit'le aynı ana denk geldi. Ne zamanki aldım elime o bardağı, dudağıma götürdüm, dudaklarım da yedi yaşında gibi titredi. Zorlukla gülümsedim, öyle kontrol etmeye çalıştım dudaklarımı.

"Çok güzel olmuş," dedi Ecevit. "Sen mi yaptın?"

Elif minik dişlerini göstere göstere gülümsedi ve sanırım kıyamadı arkadaşına, kendi bardağını Tuna'ya doğru tuttu. Ona da bir yudum aldırdı. "Ellerine sağlık," dedi Ecevit.

"Kurabiyeleri de beraber yaptık," diyerek Ecevit'in önüne uzattı. "Bana yardım etti," dedi ve Ecevit bendeki yayları koparacak bir şey söyledi.

"Eder."

Dudaklarımdaki titrekliği gizlemek için bir yudum daha içtim ama gizlenmiyordu sanırım. Dişlerimi sıkıyordum, kendimi sıkıyordum ama olmuyordu. Ederdim... "Sen okuldan erken gelseydin sen de yapardın daha çok kurabiyemiz olurdu," diye kızdı Tuna'ya. İçinde atamadığı bir öfke vardı hissedebiliyordum.

"Ya olmuyor öyle olmuyor," dedi çocuk. Ellerini saçlarına daldırdı. "İstediğim zaman çıkmama izin vermiyorlar ki!"

"Yooo..." dedi uzata uzata. "Veriyorlar."

"Sen nereden biliyorsun? Sanki hiç okula gittin."

"Gittim!"

"Yalan söyleme Elif!"

"Baba," diye bağırdı ileriye doğru. "Ben okula gitmedim mi bir kere abimle? Gitmedim mi baba?"

"Bir kere gittin," dedi adam. "Bak gördün mü? Çıkmak istediğimde de çıktım."

Tuna'yı kızdırdı bu sözler. Parmaklarını saçlarına geçiriyordu, oflayıp pufluyordu. Hiç anlaşamıyorlardı sanki ama onlar kadar anlaşan da yoktu. Öyle biraz kavga edince Elif'in eline çayı döküldü. Olmayan çayı ama varmış gibi tepki verdi. Aynı tepki Tuna'dan da geldi. "Bak gördün mü yaktın elini?"

"Firuze yakacaksın kendini! Yaklaşma sobaya! Bak gördün mü yaktın elini!"

Bu daha fazla izleyebileceğim bir an değildi. İki küçük çocuğun yanında daha çocuk olmamak için kalktım yerimden. Kimseye de bir şey demedim. Dönüp bakmadım bile çıktım dükkândan. Ecevit'in koluna tutunmadım ama düşmeden indim merdivenlerden. Çıktım çarşıdan ama uzaklaşmadım. Parmaklarımı alnıma bastırdım. *Sus, sus, sus.* Herhangi iki çocuk. *Sus.* Hatırlamadı bile belki o. Çocuğu kırmamak için geldi oturdu. Hem hatırlasa ne olurdu ki? Anımsasa ne olurdu? Kaldırımın köşesine çöktüm.

Zoruma ne gidiyordu? İki küçük çocuğumu kıskanıyordum ya da onların da sonunu mu merak ediyordum? Elif yalan söylemek zorunda kalmayacaktı, Tuna'yı da ondan hiç almayacaklardı. Sonra ne olacaktı peki? Nasıl devam edecekti hayatları? Tuna'nın hiç en sevdiği arkadaşı başkası olacak mıydı? Ya ben bunları niye merak ediyordum? Önce o mezuniyet şimdi de bunlar. Ne saçma meraklardı bunlar. Bunca duygunun arasında bir de merakla uğraşamazdım ben. Merak etmek istemiyordum.

Kaldırımda yanıma birinin çöktüğünü, "Barıştılar," dediğinde fark ettim. Beni korkutmadı bu. Sadece ağlattı. Barışırlardı zaten. Ne olursa olsun barışırlardı.

"Küs kalamazlardı zaten," dedim.

Cevap vermedi.

Sigarasını yaktığını çakmağın sesiyle anladım. Kaldırdım başımı ona baktım. "Bana da sigara verir misin?" Ecevit bu teklifimle duraksadı, içmedi yaktığı sigarayı. Elimi uzattım versin diye.

"Bu sonuncuydu. Kalmadı," dedi. Yalan söylüyordu. Benimle sigarasını paylaşmıyordu. Elim yumruk oldu da indi aşağıya. Başımı geriye doğru attım ve gökyüzüne baktım. Bana sigara versin istiyordum.

"Tuna büyüyünce ve sigara içince, Elif istediğinde ona verecek ama," dedim. Bunun ne demek olduğunu biliyor mu emin bile değildim. Onları bize benzetti mi bilmiyordum bile. Bilmemek çok zordu.

"Vermeyecek Firuze."

"Verecek Ecevit."

"Vermeyecek."

Yine de ikna olmuyordum. Ne olursa olsun o versin istiyordum. Son dal sigarasını yanımda nispet yaparcasına içti bitirdi. Telefonu çalmasa buradan ne zaman kalkardık bilmiyorduk. "Müşavir arıyor," dedi açmadan. Telefonu kulağına dayadı. Islak kirpiklerim üşüyordu. "Biz çarşının kapısındayız zaten. Bekliyoruz tamam." Adam telefonda söylemeyi tercih etmedi galiba. Biz yine de kalkmadık. Konuşmadık da. Bazen geçen insanlar bize bakıyordu ama ikimiz de umursamıyorduk. Ne zamanki adam gözüktü, "Siz niye dükkâna geçmediniz?" diye sordu öyle kalktık.

"Burası da iyi. Ne buldun abi sen? Döndü mü savcı?" diye sordu. Yine de ayakta konuşmak adamın içine sinmedi, içeride alt katta kalan bir esnafın dükkanından üç alçak tabure aldı ve oturttu bizi.

"Aradı konuştuk, ben de eski defterlerimi kurcaladım. Çok defter vardı. Çabucak bulamadım. Beklettim sizi de."

"Hiç önemli değil, ufacık bir şey buldum de bana yeter."

Adam ceketinin iç cebinden siyah deri bir defter çıkardı. "Savcıyla görüştüm, benim emekliliğimden sonra savcı da değişmiş. Benim bu dosyada çalıştığım savcının ismi Ahmet Yıldırım'dı. Sizin avukatın gördüğü dosyada savcı kimdi biliyor musunuz?"

"Yılmaz Çolak."

Ben bakmamıştım savcı ismini ama Ecevit tekte söyledi. Adam başını salladı. "Davanın savcısı değilmiş. İddianame de yeniden yazılmıştır. Ben bana ulaşan adama kendi bildiğim dosya üzerinden bilgi verdim. Tezde bu dosyanın ilk halinden bilgi var yani. Bir yanlışlık yok."

"Bir dosyanın savcısı niye değişir?" diye sordum ben. Evdeki bazı konuşmalar geliyordu aklıma. Babam kendi lehlerine açılan davalarda ya da

onların açtığı davalarda savcının kim olduğunu konuşurlardı.

"Savcı kendisi isteyebilir ya da başkaları, o dosyanın başka savcının elinde olmasını ister."

"Tanıklar yeni savcıda yeniden mi dinlenir?"

"Bu savcıya kalmış. Bakar, kafasına yatmayan bir şey olur yeniden çağırır istediğini. Ya da önceki ifadeyi kabul görür," Adamın yüzünden anlayabiliyordum. O işin içinde ne döndüğünü tahminimce anlamıştı ama bize açık açık söylemiyordu. Biz kısım kısım alıyorduk.

"Peki bir ifadeyi dosyadan çıkarır mı?" dedi Ecevit. Adam başını iki yana salladı. "Konuştuk bunu, mantıklı bir sebep bulamadık. Bunun için akla gelen bir dayanak yok."

Bu olayın ucu Melike'ye dayanacak mıydı bilmiyordum ama göz göre göre bir suç örgütünün lideri korunuyordu. Bu işin sonu Melike'ye varmasa bile başka çocuklara varacaktı ama içimden kuvvetli bir his varacağını söylüyordu. Melike neredeydi? Bunca yıldır bu kızın ne ölüsü ne dirisi bulunmamıştı. Neredeydi?

"Peki hatırladığı bir şey oldu mu dosyayla alakalı savcının?" Madem bu adam yirmi sene öncesini bile hatırlıyorsa seneler önce elinden alınan dosyayı da hatırlıyordu. "Gizli tanık demiştiniz. Aynısını savcı da hatırladı mı?" diye ekledi Ecevit soruma. Adam defteri açtı. Çok kalabalık, satır satır dolu bir defterdi.

"Bir gizli sanığı sadece savcı ve kâtibi dinler. Bir de bakanlık ilgileniyorsa, hukuk müşaviri görür gizli tanığın ifadesini. Başka da kimse bilmez," dedi adam. Bu demek oluyordu ki bir gizli tanık varsa bizzat bu savcı dinlemişti. Kalbim ağzımda atmaya başladı. Adam eliyle bir noktada durdu. Okuyamadım ama söylediği daha önemliydi zaten.

"Altmış üçüncü ifade gizli tanığa ait. Bizim ilgilendiğimiz dosyada gizli tanık vardı."

Elimin ayağımın boşaldığını hissettim. Gizli tanığın ifadesi göz göre göre çıkarılmış, hatta o tanık yüzünden savcı mı değiştirilmişti? Altmış iki ifade vardı. Gizli tanık yoktu aralarında. İddianamede de yoktu içinde de.

"Kimdi o gizli tanık hatırlıyor musunuz?"

"Ecevit bak, bizim hatırladıklarımızla bir yere varacak şey değil bu. Bunu gidin avukatınızla konuşun. Bu tezi ortaya atın. Gerekirse ben gelirim anlatırım. Dosya bizim elimizdeyken bu vardı diye, savcı da..."

"Hatırlıyorsunuz," dedi Ecevit söylediği diğer şeyleri umursamayıp.

"Bak evlat..."

"Senin de torunun var," dedi Ecevit. "Çoluğun çocuğun var. Ben yine gidip dediklerini anlatayım ama bu durumda sadece yargıya güvenmemi bekleme. Gizli tanık kimdi?"

"Adı üstünde," dedi adam. Söylemek istemiyordu.

"Bakın zaten o ifade artık yok. Ne gizli ne de değil. Artık o ifade yok. O ifade gizlenmedi yok edildi. Şu an bunu söylemeniz etik dışı bir hal olmayacak, zaten hali hazırda ortada bir hukuksuzluk var. Bakın lütfen. Yalvarıyorum size. Bizi bu duruma yapılan hukuksuzluk düşürdü zaten. Şimdi bizden sadece hukuktan medet ummamızı beklemeyin," Adama yaklaştım. Gözlerinin içine bakıyordum. Yalvarıyordum adeta. "Melike daha bebekti. Annesizdi. Babasını da kaybedince kimlerin eline düştü bilmiyoruz. Daha bebekti. Bir anne babaya muhtaçtı. Lütfen. Bakın bizden ne gizlenirse o bebeğin günahına olur. Lütfen. Kimdi o gizli tanık. Siz hali hazırda gizlemeniz gereken bir şeyi gizlemiyorsunuz ki bizden. Zaten yok edilmiş bir bilgi. Yakup Bey lütfen, yalvarıyorum size."

Neredeyse ağlayacaktım. Bu adamdan bir şey duyana kadar yemin ederdim ki ayrılmayacaktım yanından. Yakasına yapışacaktım, kapısından ayrılmayacaktım. Adam dudaklarını yaladı, soluklandı. "Bak bu tanığın olması aklına kötü şeyleri getirtmesin," dedi Ecevit'e bakarak. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. O kadar korkunçlaştı ki her şey artık gözümün önünü göremiyordum.

"Kim?" diye sordu Ecevit.

Adam sabır çekti. Ne olabilirdi onu bu kadar zorlayan? İki taraftan sarmıştık adamı nefes bile almıyordu. "O dönem bu adamla ilişkisi olduğunu söyleyen bir kadın," dedi ve bir zelzele başlattı. "Gizli tanık oydu. Hatırlıyorum ben de az çok. Savcının söylediğine göre kurcalanacak şeyler söylemiş, eğer ki o kalsaydı davada seyir değiştirecek bir ifade almış. Görev yeri değişmiş sonra takipçisi olamamış. Kadın," Adam durdu. Ecevit'in aklına nelerin geleceğini tahmin ediyordu ama biz onun neyi söyleyeceğini tahmin edemedik. Zelzele şiddetlendi, yıkım başladı. Ecevit'i bu ihtimalle nasıl yaşatırdım bilmiyordum. "Genelev patronuymuş."

***

instagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

XIX- suçlunun beraat ettiği yerde hakim hüküm giyer

Ben geldim!

Biraz zor bir dönemden geçiyorum ama bölümleri de aksatmak istemiyorum. Yapacağınız yorumlar yazacağım bölümün içeriğini değiştirmez elbet ama yazılma hızını birinci dereceden değiştiriyor. bilin olur mu?

twitterdan, tiktoktan, instagramdan yaptığınız her bir paylaşımı kocaman bir heyecanla takip ediyorum ve her ürettiğiniz çalışmaya hayran hayran bakıyorum. bilin istedim bunu da. var olun.

Yıldıza basıp bol bol yorum yapalım mı? Yapalım yapalım...

Keyifle okuyun.

1993 Şubat

Köylü milletin efendisi mi yoksa köylüleri öldürmeli mi?

Hüseyin Tarhan, Ankara'nın köşe bucak köylerinin birinde, suyu olan, elektriği olmayan, okuyanı yazanı çok çıkmayan ama yan köye göre azımsanmayan bir yerde yaşıyordu. Annesi o daha bebekken hastalıktan ölüp gitmiş, babası bu küçük oğlan çocuğuna bir taraftan tarlası varken bakamayacağını anlayınca, aynı köyün içinden, karısının daha kırkı çıkmadan bir kadın almıştı nikahına. İşin doğrusu hiç ayıplanmamıştı. Erkekti, pek tabi kadınsız kalmayacaktı. Biraz elinin kiri, biraz alnının akı,

biraz erkekliğin şanıydı. Öyle derlerdi. Kırkını beklemeye de bu evdeki öksüzle pek fırsatı yoktu. Kim bakacaktı bu sabiye? Daha okula yeni başlamıştı. Yıkayanı, önüne bir tas çorba koyanı, evi çevirip çevireni lazımdı. Ölen ölmüştü, giden gitmişti. Ölenle ölünmüyordu ya. Nikahına aldığı kadın da dul değildi üstelik. Hüseyin'in babası daha gençti. Köye göre hali vakti de kötü değildi. Kendi ekip kendi biçiyordu. Karısı öldü diye hakkına dul düşmüyordu ya. Kadın olsa, işler değişirdi demişti konu komşu ama o erkekti işte. Kimse de çıkıp yanında dul bir kadın beklemiyordu.

Genç kadın, başka bir kadının üstüne geldiği evde, bir de oğlan çocuğu görünce durmamış hemen bir çocuk doğurmuştu. Yerini sağlamlaştırmak lazımdı. Hüseyin'i hor görmezdi ama evladı gibi de pek yaklaşmazdı. Fazladan bir kaşık yemek kaldıysa tereddütsüz onu kendi evladının tabağına eklerdi. Kötü değildi. Yalnızca başka bir kadının çocuğuna annelik yapacak kadar büyük bir yüreği yoktu. Olmak zorunda mıydı? Pek değildi. Hüseyin Tarhan da onu hiç anası olarak görmemişti. Anne de dememişti. Yalnızca öksüzlüğü hissederek büyümüştü. O bir kaşık yemeğin kendi tabağına eklenmeyeceğini, banyo sırasında daima sonda olduğunu, yırtık elbisesinin hep en son dikileceğini bilirdi. Nefret etmezdi o kadından. Öksüze öksüzlüğünü hissettirmek suç muydu? Değildi Hüseyin'e göre.

Bu küçük çocuk büyümüş, koca adam olmuş, babasının sırtında bir kaban gibi dolanıyordu. İşlere pek hakimdi, tarlalarını artık o çeviriyordu. Tohumdan anlıyordu, ekini biliyordu, toprakla dost olmuştu. Çalışıp duruyordu işte. Başka çaresi mi vardı? Ortaokulu da bitirince lise için ilçeye gitmesi lazım görmüş, babası 'sen gidersen ben bir başına nasıl yetişirim?' deyince o da pek gerek görmemişti. Gitseydi ne olacaktı ki? Çiftçinin oğlu da çiftçi olurdu elbet. Hem bu ülkeye öğretmen doktor kadar topraktan anlayan adam da lazımdı. Herkes yerini yurdunu bilmeliydi. Köylü köyünde kalmalı toprağına sahip çıkmalı, şehirli de kalemi elinden bırakmamalıydı. Babası böyle demişti. Haksız da gelmemişti Hüseyin'e.

Köylü milletin efendisi mi yoksa köylüleri öldürmeli mi?

Gel zaman git zaman, Hüseyin'in dostu ancak toprağıyken, gönlünün kapısından bihaberken, çalışıp duruyorken yan köyün çeşmesinin başında genç bir kız görmüştü. Tövbe estağfurullah aklından çıkaramıyordu. Eline çapa alıyordu, hortum alıyordu, tohum alıyordu, toprakta dolanıp

duruyordu ama yok bu kızı gözünün önünden çekemiyordu. Sabır çekiyordu, destur çekiyordu, suratına su çarpıyordu, yarına kadar unuturum diyordu, sabahın köründe kalkıp tarlaya çıkıyordu, eli iş tutuyordu, yoruyordu kendini, deli gibi yoruyordu da olmuyordu. O ipince kızın suları taşıyan güçlü bileklerini, yürürken sırtına çarpan uzun, siyah, örgülü saçlarını unutamıyordu. Tövbe estağfurullah, tövbe estağfurullah, tövbe estağfurullah...

Terslenmek zoruna gitti sanmıştı Hüseyin. O genç kızın, görüntüsünün aksine olan haşin tavrı, hırçın davranışları Hüseyin'i pek fena yapmıştı. Bir şey yapmamıştı ki. Neden ona öyle davranmıştı o kız? Pek de güzeldi. Tövbe estağfurullah... Kötü bir niyeti yoktu, Allah rızası için yardım edecekti o kızcağıza. Nasıl da tepki göstermişti. Sapık gibi. Hüseyin karşılık da verememişti. O kız, bu genç adama kötü muamele yapmıştı. Ağzını açıp da bir kelime edememişti. Pek de güzeldi. Tövbe estağfurullah. Aklını kaçıracaktı. Yerinde duramıyordu. Kendisine öfkeleniyordu. Kıza niye o da kızmamıştı? Sen ne kabasın öyle, insanlık da yaramıyor diyememişti. Kudurdukça kudurmuştu.

Toprağına dert yanıyordu Hüseyin Tarhan. Senelerdir dostu olmuş toprağına, ilk kez annesinden başka bir kadını anlatıyordu. Sitem ediyordu, dert yanıyordu... Toprağın dili olsaydı da konuşsaydı.

Öyle ya da böyle, bin bir bahaneyle çeşme başına gider olmuştu. Su sıkıntıları yoktu. Çeşmeden su almaya gidip geliyordu olur da karşılaşırlar diye. Karşılaşırlarsa yeniden yardım etmeye kalkacak, olur da yine terlenirse o da tersleyecekti. Evet evet kesinlikle tersleyecekti... Kafasında belli etmişti bu cümleleri. Hanım hanım sen utanmıyor musun tanımadığın adama bunca laf etmeye diyecekti. Kesinlikle diyecekti de işte denk gelemiyordu bir türlü. Gel zaman git zaman, umudunu kaybettiği günün birinde yine denk gelmişlerdi. Ne o yardım etmeye kalkışmıştı ne de o genç kız haşinlik yapmıştı. İkisi de birbirini tanımıştı. Tam üç kere göz göze gelmişlerdi. Hüseyin önce gelse de sırayı kıza vermişti. Kız suyunu doldururken yüzünü incelemişti öylece.

İçinde bir dert büyüyordu, toprağına anlatacak, toprağı kuruyacaktı. Ekinleri solacaktı. Öyle bir dertti bu. Toprağı kurutacak olan Hüseyin'i yaşatır mıydı?

Bir değil iki değil üç hiç değil... Hüseyin git gellerle o köyden ahbaplar edinmişti. Ne yapmış etmiş adını öğrenmişti. Leyla. Leyla... Leyla. Dünya üzerinde daha güzel isim yoktu artık onun için. Bu genç kızın yazısının pek güzel olduğunu, kalem kitap işlerinin ona yaptırıldığını da öğrenmişti. Biraz morali bozulmuştu o vakit. Mektepli mi demişti kendi kendine. Mektepliyse kendinde hiç şans görmüyordu. Mektepli ne yapsaydı köylüyü artık?

Köylü milletin efendisi mi yoksa köylüleri öldürmeli mi?

Köylüleri öldürmeli diyordu artık Hüseyin. İçinde kendine karşı bir kin büyüyordu. Keşke babasını dinlemeseydi de gidip devam etseydi okula. O da pek niyetli değildi. Okulu çok sevmezdi. İşine gelmişti. Ya şimdi? İşin rengi değişmişti. Bu genç kız yoksa bir muallime adayı mıydı? Köylü 'kalem defter Leyla' diyordu ona. Hüseyin'in içinde korkunç bir yetersizlik oluşuyordu.

Köylüleri öldürmeliydi. İlk kendinden başlamalıydı.

Gel zaman git zaman, yerli tohumlar için Tarım Bakanlığına bir dilekçe yazması gerekti. Kendi köyünün muhtarıyla halledilecek işti aslında ama yok... 'Kalem defter Leyla' vardı. Onu son kez görmek istedi. Son kez görmek ve ondan vazgeçmek belki. Bilmiyordu. Ekinleri kurumuştu. Toprağı kurumadan vazgeçmeliydi bu kalp ağrısından. Leyla Leyla diye sayıklıyordu artık toprağa bakarken. Bu mektepli kızdan vazgeçmeliydi.

Gitmişti muhtarın yanına. Yardım istemişti. Biraz da yalan söylemişti. Muhtar da inanmıştı. Bekle evlat, bir hanım kızımız var, o hemen halleder, az bekle, demişti. Hüseyin o hanım kızı beklerken muhtarın odasında dört dönmüştü. Gömlek giyip gelmişti. Pek yakışıklıydı. Bu köyden olmadığı belliydi. Düzgün saçları, tıraşlı yüzü, ütülü gömleğiyle bu muhtarın yerine gelene kadar kaç kız dönüp bakmıştı yağız delikanlıya. Hüseyin birini bile fark etmemişti. Fark etse de bir şey değişmezdi gerçi. Dili damağı kurumuştu genç adamın. Leyla'yı bekliyordu. İlk kez böylesine bir ortamda, konuşabilecekleri bir yerde, ona bakacağı, teşekkür edeceği, belki gülümseyeceği bir an bulmuştu. Belki bugün ondan vazgeçecekti. Ama yine de, gülümseyerek, teşekkür ederek, minnet duyarak ve yüzüne bakarak bunu yapacaktı.

Kalem defter Leyla. Güzel Leyla.

O bunları hayal ederken içeri girmesini beklediği genç kız; o çeşmenin başında, siyah saçları, beyaz teniyle boy vermiş arpalarını anımsatan haliydi. Gözleri kızarık, şiş, yanağında bu mesafeden seçilen beş parmak izi, üzerinde bedenine bol gelen bir fistanla, ayağında terliklerle boy vermiş değil güneşte kurumuş arpa tarlasına anımsatan genç kız olmuştu ama payına düşen. Hüseyin'in tüm heyecanı gömülü kalmıştı içinde. Tutuluvermişti.

"Efendim muhtar emmi," demişti çatlak bir sesle. "Acil demişsin. Hemen söyle de yapıp gideyim. İşim var."

Hüseyin'i fark etmemişti bile. Onu buraya gönderen de onu bu hale sokan babasıydı. Yerden yere vurduğu kızı kolundan kaldırıp kapı önüne itmişti. "Kalk git, gör işlerini," demişti. Şerefin namusun noksan olduğu o adam, kızını okutmasa da ekmeğini yiyordu. Gelirdi arada muhtarın önüne, kalem parası derdi. Boşuna mı okuttum ben bu kızı? İki kalem parası at yoksa başbakan gelsin bir kelime yazdırmam size benim kızdan bundan böyle. Yok öyle bedava. Kalem defter Leyla'nın da elbet bir bedeli vardı.

Hüseyin'i göstermişti muhtar. "Yan köyden. Bakanlığa dilekçe yazılacak. Hadi yazalım kızım. Komşu komşunun külüne muhtaçtır. Geri çeviremedim bu genç delikanlıyı."

O dakika fark etmişti. Ne utanmıştı Leyla. Artık neredeyse her gece uyumadan önce düşündüğü, bazen rüyasına giren- kendine çok kızıyor, çok utanıyordu- genci bu kılıkta görmek istemezdi. Saçı başı, yüzü gözü, fistanı... Çok utanmıştı. Çeşmenin başına giderken, en güzel elbisesini giyiyor, saçlarını da muhakkak düzeltiyordu. Ama şimdi? Utancından kendini yerden yere bu kez kendisi vuracak, zırıl zırıl ağlayacaktı. Kaçırdı gözlerini, masanın en arkasına geçti, sakladı bedenini ve yüzünü. "Yazayım muhtar emmi, ver hemen yazayım. Gitmem lazım."

Kaçmam lazım, demeliydi işin doğrusu. Kendini değil bu köyün bu şehrin en çirkini hissediyordu. Hayal gücünü biraz daha zorlasa, bu köyden bile çıkmadığından büyüklük algısı Ankara'dan ibaret olan genç kız bilseydi bu cennet vatanın diğer beldelerini ülkenin en çirkin kızı olduğunu hissederdi.

Hüseyin, Leyla'nın şiş gözlerine, yüzündeki izlere bakmaktan iki cümleyi zor yan yana getirmişti. İçinde korkunç bir öfke büyüdü. Aklını kaçıracak gibi oldu. Kim yapmıştı bunu? Hangi haysiyetsiz, hangi müsvedde, hangi alçak? Gidip ensesine çökmek, boğazına sarılmak, kan revan içinde bırakmak istedi yüzünü. Leyla'yı bazen toprağına anlatırken bile haddini aştığını düşünüp susuveriyordu. Bu kadar fazla diyordu. Aklını kaçıracaktı. Kimdi bunu yapan? Öldürmek istedi onu. İlk kez birini öldürmek istedi. Bu öfkesine kendisi bile hayret ediyordu.

Kendini zorlukla toparladı. Derdini zor anlattı. Kelimeler tükendi, unutuldu, telaffuz edilemedi. Neyse ki Leyla bu haline rağmen bile olayı çabucak anlamış yazıvermişti. "Tamam bu. Gönderin. Hadi ben gidiyorum," dedi hızla. Genç adamın yüzüne bile bakmıyordu.

Alel acele çıkmıştı muhtarlıktan. Utançtan koşarak gidecekti. Çıplakken avluya çıkmış ve başkalarına yakalanmış çocuk gibi hissediyordu kendini. Hüseyin'de biraz cesaret, öfke, o izlerin sebebini düşünerek çok öfke, biraz merak olmasa bu Leyla'yı belki de son görüşüydü. Kendini dışarı atmıştı genç kızdan hemen sonra. "Leyla," demişti sönük bir sesle. Koşar adım gitmişti peşinden. "Leyla," diye seslenmişti. Aralarındaki mesafe az kalmıştı. "Leyla," diye bağırmıştı biraz. O vakit Leyla onu duymuştu da dönmüştü. Nefes nefese genç adama bakmıştı kız. Hüseyin iki karış mesafede durmuştu. Biraz gözlerine sonra yanağındaki ize bakmıştı ama utandırmak istememişti. Yeniden gözlerine dikmişti gözlerini. Aydın'ın zeytin bahçeleri gibi gözleri vardı Leyla'nın.

"Yarın, sabah vaktinde çeşmeye su almaya geleceğim. Gelmeni rica ediyorum," dedi nazikçe. Hali hazırda kibar bir adamdı zaten ama yine de daha fazlası için çabaladı. "Gelmezsen ertesi sabah da geleceğim. Gelmezsen sonraki sabah da geleceğim."

"Sizin köyde su var!" demişti genç kız hiddetle, korkuyla ve telaşla. Leyla çok korkuyordu. Yaşar Kemal demişti ya hani; korkuya dağ dayanmaz diye... İşte tam öylesine bir korkuydu bu. Dağ dayanmazdı.

"Bizim köyde Leyla yok ama."

Hüseyin berisini gerisini düşünmeden, nasıl hissediyorsa, diline nasıl vardıysa öyle söylemişti. Leyla tek kelime etmemişti. Arkasını dönüp gitmişti, ertesi sabah da çeşmeye varmamıştı. Cesaret edememişti. Ertesi sabah da, ertesi sabah da... Lakin ondan sonraki sabah... Leyla pek hayırsız babasından gördüğü erkeklikle sanmıyordu ki bunca sabahtan sonra o genç adamı yine orada görsün. Leyla bir o kadar daha sabah gelmeyedursun, Hüseyin bir o kadar sabah daha gider dururdu. Çünkü onların köyünde su vardı ama Leyla yoktu. Leyla... Toprağa anlatsa toprak ekin kusar, gökyüzüne baksa yağmur kusar, ağaca söylese meyve...

Köylü milletin efendisi mi yoksa köylüleri öldürmeli mi?

Köylü ne efendi olmalı ne de öldürülmeli. Köylü ekmeli biçmeli ama kalem de tutmalı. Bir de sevebilmeli. Leylalar Hüseyinleri. Hüseyinler Leylaları. Mutlaka sevebilmeli. Yoksa toprak kurur, yoksa insanlar çürür.

Hüseyin'in toprağı kuruyor, kalbi çürüyordu. Hüseyin ne efendi olmuştu ne de ölmüştü. Hüseyin Leylasız kalmıştı. Hüseyin keşke ölseydi de Leylasız kalmasaydı. Ne zordu. Kalemin kurşunsuz, mektebin talebesiz, toprağın tohumsuz, defterin sayfasız kalmasından beter. Hüseyin bu yaşında fark ediyor. Babası annesini hiç sevmemiş.

"Fadime abla ben elimden geldiğince geçe kalmayacağım ama belli de olmaz. Sen ne olur bekle olur mu?"

Hüseyin Tarhan, akşamları açlıktan ağlamasın diye yedirdiği mamayı çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Gündüzleri mama vermiyordu. Süt veriyordu, ekmekle şekeri sütün içinde ıslatıyordu, bazen çorba yapıyordu onları veriyordu. Mamayı akşama saklıyordu. Akşamları pek zahmetli geçiyordu. Doğduğundan beri bu mamayı yiyordu Melike ama Hüseyin Tarhan'ın gücü artık bu mamaya yetmiyordu. Çok pahalıydı. Kısıyordu alıyordu bir şekilde ama artık yetmiyordu. Çareyi akşama saklamakla bulmuştu. Kızı açlıktan uyanmasın ağlamasın diye akşam yediriyor, kızını tok uyutuyordu.

Şimdi Ali Ecevit'i görmeye giderken bu yaşlı kadın yeter ki baksaydı kızına. Mamaysa mama... Yeter ki baksaydı. "Beklemez olur muyum? Bırakacak gidecek halim yok ya bebeyi. Sen git hallet işini. Sabaha kadar ben yine

beklerim. Bırakmam. Oy Melike," dedi ve kucağındaki bebeği öpüp kokladı. "Oy güzel Melike."

Kadersiz Melike. Öksüz Melike. Yakın vakitte yetim kalacak Melike.

"Allah senden bin kez razı olsun."

"Allah hepimizden razı olsun," dedi kadın. Adam kızına yaklaştı. Kucakladı. Öpüp kokladı. Çok küçüktü. Onu götüremiyordu her yere. Bırakırken gözü hep arkada kalıyordu ama elinden de bir şey gelmiyordu. Bebeğini geri bıraktı kucağına. Dua okudu öyle çıktı evden. Minibüse binmeden avukatı aradı. Bu şerefli adam, hâlâ çabalıyordu. İleride başına gelecekleri tahmin ediyor ama yine de pes etmiyordu. Kararı temyize göndermişti. Cevap bekliyordu. İçinde bir umut, bu ülkede hâlâ görevini şerefiyle namusuyla yapan insanlar olduğunu söylüyordu. Peşinden gidiyordu. O gariban çocuğu bırakmak istemiyordu oralarda.

"Hocam," dedi Hüseyin Tarhan.

"Gidiyor musun?"

"Gidiyorum hocam. Aldım evrakların kopyasını da. Dün gece gözüme uyku girmedi."

"Git de oğlunla özlem gider," dedi avukat. Bunca kötülüğün arasında bir adama çocuğunu göstermiyorlardı. Avukat açık açık söylemiyordu ama artık tüm sunulan sebepler ona bahane gibi geliyordu. Bir değildi, iki değildi, üç değildi... Kaçtır adam gittiği kapıdan geri döndürülüyordu. Görüş günleri iptal ediliyordu, Disiplin sebep gösteriliyordu. Eksik evrak çıkarılıyordu.

"Ödüm kopuyor yine bir şey çıkacak diye..." Korkusunu dillendirdi. Dayanamadı.

"Çıkmayacak. Her şey tamam. Git de gör oğlunu. Ben en son yanına gittiğimde dedim baban gelecek diye. Seni bekliyor."

Hüseyin, defalarca kez teşekkür etti, Allah razı olsun dedi de öyle kapattı telefonu. Eliyle durdurduğu minibüse bindi, oturmadı köşede ayakta bekledi. Eli sık sık cebinde tuttuğu evrakların üzerine gidiyor, varlığını kontrol ediyordu. Düşmesi pek mümkün değildi ama bu korkusu... Her şeyi mümkün kılıyordu kafasında. Ecevit'in özlemi göğsünde demleniyordu. Koyu bir özlem adamın kalbini sarmıştı. Bazen oğlum diye sayıklıyordu. Bir başınaydı, yapayalnızdı, bazen aç bazen toktu, Ali Ecevit'im diyordu. Defalarca kez bu yoldan geçip gitmişti, defalarca kez dönmüştü. O bu yoldan dönerken oğlu nasıl hayal kırıklığı yaşamıştı kim bilir.

Ali Ecevit hor görüldüğü, bir annenin evladı değilmiş gibi muamele edildiği, bir çocuk değilmiş gibi davranılan bu yere henüz alışmamıştı. Kolundan tutulup sarsılıyor, itilip kakılıyor, alay ediliyor, henüz ne olduğunu anlamasa da taciz ediliyordu. İnsanlar burada müstehcen kavramından uzaktı. İsteyen istediğine, istediği gibi dokunuyordu. Pantolonunu indirmeye çalışan oluyordu, banyoda rahat vermiyorlardı, tuvalette rahat ettirmiyorlardı. Yemek yerken rahat vermiyorlardı, kendini en olmadık kavgaların arasında buluyordu, yattığı yerde hiç bulaşmadığı kargaşaların içine itiliyordu, büyük abilerine söylemek istiyordu ama burada herkes ona düşmandı. Hatta en çok büyükler düşmandı. Bu piç var ya savcının oğlunu öldürmüş diyorlardı. O da yetmiyor bu piç bir de vatan haini diyorlardı. İçeri tıkılmasa, siki az daha büyüsün bölücülerin arasına kaynar gider. Ecevit hiç anlamıyordu. Okulda teneffüste edepsiz çocuklardan duyduğu ve yüzünü kızartan her ayıplı kelime burada tereddüde düşülmeden telaffuz ediliyordu. Hem de Ecevit'e karşı.

Orospunun doğurduğu diyorlardı. Piç diyorlardı. Böylelerinin başını küçükken ezeceksin diyorlardı. Hain büyür daha büyük hain olur diyorlardı. Bu yaşta katil olan az daha büyüsün canlı bomba olur diyorlardı. Herhalde bunları orada en hak etmeyen çocuktu Ecevit. Ecevit artık o büyük abilerden de yardım istemiyordu. Onlardan da dayak yiyordu zaten. Başrolü olmadığı kavgaların sahibi gibi davranılıyor, döve döve Ecevit'i çekip alıyor, bir deliğe kapatıyorlardı. İşini namusuyla yapan adamlardan biri çıkagelmeyene, Ecevit'i ellerinden almayana kadar, Ecevit'i bir kum torbası gibi kullanıyorlardı.

Yine de, her şeye rağmen, görüş gününden bir gün önce kalkıp en temiz kıyafetini yamacına koyuyordu. Sabah erkenden kalkıyor, üstünü başını giyiyor, saçlarını parmaklarıyla tarıyor, babasını bekliyordu. O günler Ecevit için çok zordu. Umut... Umut denilen lanet olası şey ne zordu öyle. Ecevit umudu, umutsuzlukla öğrenmişti. Babasını görme umuduyla kalkıyor, babasını göremeyişinin yarasıyla ağlaya ağlaya uyuyakalıyordu. Babası bile varamıyordu Ecevit'e. İçindeki durumun çaresizliğini buradan anlıyordu. Babam bile yetişemiyorsa bana, kimse bir şey yapamaz diyordu. Sonra kızıyordu kendine. Baban seni burada bırakır mı Ecevit diyordu. Senin baban Hüseyin Tarhan. Senin baban seni burada bırakmaz. Baban olduğu sürece korkma. Sabret Ali Ecevit. Annen sana dua ediyor. Baban da çabalıyor. Annen öldü de kimsesiz kalmadın baban sayesinde. Baban yaşadığı sürece kimsesiz bırakamaz kimse seni. Senin baban en büyük Ali Ecevit. Senin baban çok büyük. Kocaman. Korkma. Senin baban var.

Bir de bir mevzu daha vardı... İçinde dallanıp budaklanıyordu. Bazen adı özlem oluyordu, bazen öfke, bazen... Bazen nefrete dönüşüyordu. Bir mevzu vardı... Ecevit başını her yastığa koyduğunda bir kez olsun düşünmeden duramıyordu. Ağlıyor, özlüyor, kızıyor, anlamıyor, gözyaşı döküyordu. Bir mevzu vardı... Ah bir mevzu vardı!

Yine öyle umutlu uyandığı bir günün sabahındayken erkenden kalkmış, üstünü başını giymişti. Görüş iptal edilecek olsa şimdiye kadar haber gelirdi. Hücreye de atılmamıştı. Kavga oldu mu doğruca en uzağa gitmişti. İnanıyordu. Bugün babasını görecekti. O avukat amca da öyle söylemişti. Ecevit de avukat amcasına demişti ki, ben de avukat olacağım senin gibi. Bana da cübbe verecekler mi? Avukat acıyla gülümsemişti de Ecevit acıyı görmemişti. "Ben hediye edeceğim," demişti. "Sen avukat olunca cübbeni ben hediye edeceğim."

Hüseyin minibüsten indi, on dakikalık mesafeyi beş dakikaya indirecek kadar hızlıca, koşar adım gitti. Ali Ecevit'in hapis yoluna ayakkabı eskitiyordu. Bunu düşünmek bile onu o an duraksatmadı. Daha da hızlandı. Umurunda değildi. Neyse neydi, umurunda değildi. Oğlunu görmek istiyordu. Kokusunu çekmek, saçlarını okşamak, bağrına basmak istiyordu. Şu bağrında yükselene özlem değil ağıt derdi. Yedi farklı dilde, yedi kültürde, yedi ölüye yakılan ağıttan beterdi.

Cezaevine vardı, gelen aileler sıraya girmişti. Birkaç aşamadan geçiyorlardı. Hüseyin Tarhan da kimliğini verdi, ilk aşamayı geçti, bahçeden girdi. İki yer kalmıştı. Birini daha geçerse içeride üstü taranacak öyle alınacaktı salona. Sabırla, çok heyecanla bekledi sırasını. İnsanları inceledi, içinden dua okudu bir sorun çıkmasın diye. Sıra eksile eksile ona vardı. Elindeki kâğıdı uzattı kimliğiyle beraber. Memur baktı, baktı, baktı... Hüseyin Tarhan genç yaşında kalp krizi geçirecekti adeta. Daha otuzlarının başındaydı halbuki. Gören kırklarını yarılamış derdi. Saçlarına aklar düşmüştü, yüzü çökmüştü. Gençlik... Ah gençlik ne nankördü. O çakı gibi delikanlıdan hiçbir şey kalmamıştı geriye. Ailesi bile.

"Sen şöyle köşede bekle," dedi memur. Kâğıdı geri vermedi.

"Ne oldu?" diye sordu telaşla. "Bir sıkıntı mı var?"

"Sen şöyle geç, bekle şurada." Hüseyin Tarhan yumruklarını sıktı. Israrcı olmadı. Tamam belki de ilk kez alacakları için bir usul vardı, belki atması gereken iki imza, belki para. Her neyse. Sakin olmalı, memurların laflarına itaat etmeliydi. Ne gerekiyorsa yapmalı ama içeri girmeliydi. Geçti söylenilen köşeye bekledi. Ellerini birbirine doladı, durdu olduğu yerde. Ondan sonra pek çok kişi alındı. Bir kişiyi daha bekledi yanına. İlk kez girecek bir kişiyi daha... Bu ona müthiş bir teselli olurdu. Sıra bitti neredeyse, içeriden başka bir adam yaklaştı Hüseyin Tarhan'a doğru.

"Senin oğlun kavgaya karışmış, hücreye alınmış. Cezalı."

Hüseyin Tarhan dehşete kapıldı. Can çekildi tüm bedeninden. Parmak uçlarında zerresi kalmadı, tırnaklarından döküldü. "Yapma Allah aşkına," dedi. Yüzü ezilip büzüldü. "Benim oğlum kavga edecek çocuk değil. Kurban olayım izin verin artık evladımı göreyim." Adamın ellerine kapanmak istedi. Dizlerine sarılmak, alnını eğmek, yalvarmak, yakarmak, "Yalvarıyorum sana. Senin de evladın vardır, sen de babasındır. Bak daha on yaşında benim oğlum. Öksüz," dedi. Ecevit'e ilk kez öksüz dedi. Leyla içinde ah etti. "Kurban olayım. Oğlumu göreyim. İzin ver. Oğlumu göreyim. Yalvarıyorum sana. Ne isterseniz yapacağım. Oğlumu gösterin artık. Kardeşi daha bebek. Bıraktım geldim. Yalvarıyorum, oğlumu gösterin bana. Daha on yaşın..."

"Ne anlatıyorsun bey amca sen bana?" diye kesilip atıldı yakarışları. "On yaşında suç işlemeyi biliyor oğlun. Bir kanat takıp melek demediğin kaldı. Hadi. Sonraki görüşe gelirsin. Cezalı. Dışarıda yediği boklar yetmiyor içeriyi de karıştırıyor. Bir de ödül diye görüşe mi çağıralım?"

Hüseyin Tarhan tereddüt etmedi, adamın ayaklarına kapanmaya çalıştı. "Kurban olayım oğlumu gösterin. Oğlumu gösterin bana." Adam bir un çuvalı gibi itti ayaklarına kapanmaya çalışan bu adamı. Anında birkaç görevli daha sardı çevrelerini. Hüseyin'in yalvarmasına bile izin vermediler. Adeta tuttular yakasından. "Gitmeyeceğim," dedi çıkarıldığı kapı önümden. "Burada bekleyeceğim. Beni alacaksınız içeri. Oğlumu göstereceksiniz bana. Gitmeyeceğim. Kıyamet kopsun gitmeyeceğim. Göreceğim oğlumu."

"Siktir git belanı benden bulma," dendi itile kakıla da Hüseyin Tarhan bir adım uzaklaşmadı. Gitti çöktü bir köşeye. Başını ellerinin arasına sıkıştırdı. Bu kapıdan saat elbet beş olacak da takım elbiseli bir yetkili çıkacaktı. Bedeni titriyordu, gözlerinden yaşlar akıyordu. Sırtını bayrağa dönmüştü. Al yıldızlı bayrak dalgalanıyordu tepesinde. Hüseyin Tarhan bir zaman kaldırdı başını, dalgalanan bayrağı izledi. Kendisi bile bu kadar kimsesiz hissediyorsa, dört duvar arasında kalmış Ali Ecevit ne hissediyordu? Daha çok ağlamaya başladı. "Kimsesiz bırakma oğlumu," dedi bayrağa bakarak. Bu Allah'tan istediği bir şey değildi. Allah'tan şüphe edilmezdi. Bu o kravatlı adamlarına, oturdukları devlet kurumlarına karşı bir istekti. Devleteydi, vatanaydı. "Kimsesiz bırakma benim oğlumu, o da senin evladın," Dudakları kuru, kirpikleri ıslaktı. "Hain bellemeyin Ali Ecevit'imi."

Nefes nefese ağlıyordu. Kendisinin yaşadığı hayal kırıklığının bin mislini oğlu yaşıyordu. Bunu düşünmek, için için ağlattı onu. Keşke gelmeseydi bu şehre. Köylerinde kalsalardı. Çiftçilik yapsaydı. Varsın Ali Ecevit de çiftçi olsaydı. Kalem tutmasaydı oğlu. Toprakla konuşsaydı onun gibi. Leyla varsın elektriksiz kalsaydı bazı geceler. Sular kesilseydi de çeşmeden su taşısalardı. Yine de getirmeseydi ailesini bu cehenneme. Köylü kalsaydı, çocukları da köylü doğsaydı. Bin kez daha hayırlıydı. Derin bir pişmanlık yakasına yapıştı, göğüs kafesini sarmaşık gibi sardı. "Leyla," diye inim inim inledi. "Affetme beni Leyla, yaktım bizi. Leyla yaktım bizi."

Onun neyineydi şehir hayatı? Onun neyineydi ilkokuldan sonrası? Onların neyineydi elektrikli ocak? Neyineydi mektep, kalem, kitap? Onun neyineydi Ankara? Köylüler köylerinde ölüp gitmeliydi. Köylerinden bir adım çıkmamalıydı. Bu şehirliler çok tehlikeliydi. Baş edememişti Hüseyin. Onun neyineydi her daim musluktan akan su? Neyineydi hiç kesilmeyen elektrik? Çok hata etmişti. Doğduğu, derdini anlattığı, onu doyuran toprağını beğenmemişti. Çok nankörleşmişti. Bedelini ödüyordu.

Saatler geçti, görüş saati bitti. İnsanların çıkışını izledi. Geçip gidenler bu gariban adama acıyarak bakıyordu. Hüseyin Tarhan biraz olsun doğrulmadı. Bekledi yerinden. Defalarca kalkması için uyarı yedi. Elindeki kâğıdı kaldırdı. "Göreceğim oğlumu," dedi. "Göstereceksiniz oğlumu bana. Ölsem kalkmam. Görmeden ölsem kalkmam."

Acıyan oldu, öfkelenen oldu, kaldırmaya çalışan oldu. İçeriye kadar taştı bu garibanın derdi. Kim oğlu dediler. Ne zamanki Ali Ecevit'in ismi söylendi, öfkeyle şişti göğüsler. Hele biri vardı ki, mal yemezdi, yalakaydı, pek fenaydı. Ecevit'in kabusuydu. Sık sık dışarıda ciğeri yanan, oğlunun katillerini başkalarında bulan bir adama haber gönderiyordu. İçini soğutuyordu. Paragözdü. Mesleğinin yüz karasıydı. Köylülerden de nefret ediyordu galiba. Bir hışım çıktı kapıya.

"Sen misin o içerideki hain piçin babası?" dedi başında dikilirken.

Hüseyin Tarhan doğruldu. Söylenileni görmezden geldi. Elindeki kağıtları uzattı. "Ben oğlumu görmeye geldim. Kaçtır kapıdan döndürüyorsunuz. Allah korkunuz varsa oğlumu gösterin bana. Evrağım her bir şeyim tam," dedi. Adam çarparak savurdu kağıtları. Dişleri gıcırdadı adeta. Elleri kaşındı.

"Siktir ol git, oğluyla ayrı babasıyla ayrı mı uğraşacağız? Babanızın çiftliği mi burası? Hadi yol al."

İtmeye kalktı Hüseyin Tarhan'ı. "Avukat göstereceksiniz dedi. Göreceğim ben oğlumu."

"Lan sikerim senin oğlunun belasını. Vatan haini piç yetiştireceğine oğlunu adam etseydin de buralara düşmeseydi. Yedi sülalesini kazımak lazım

böylelerinin. Hadi var git yoluna. Cezalı oğlun. Hadi."

"Hain değil benim oğlum," dedi Hüseyin tek nefeste. "Ben o çocuğa on kıta İstiklal Marşı'nı ezberlettim okula başlamadan, o çocuktan hain mi olur? Yapmayın etmeyin." dedi. Bu nasıl bir haksızlıktı aklını kaçıracaktı. Yüreği dayanmıyordu. Katil diyorlardı. Vatan haini diyorlardı. Hangi birinden kurtaracaktı oğlunun yakasını? "Eti ne budu ne benim oğlumun da söylediğiniz suçları işleyecek? Yapmayın. Allah rızası için yapmayın. Gözünüzün önünde. Eti ne budu ne? Allah rızası için yapmayın."

Suçlunun beraat ettiği yerde hâkim hüküm giyerdi. Peki ya suçsuzun hüküm giydiği yerde kim bedel ödeyecekti? Suçsuzlardan başka bedel ödeyen olmayacak mıydı?

Üniformasına tutunacak, yalvarıp yakaracaktı adama. Ne olduysa o vakit oldu. Adam niyetini anladı da kendi lehine çevirdi. Haykırdı. Bu ayakta durmaya mecali olmayan adam kendisine saldırmış gibi avaz avaz bağırdı. Sırtına yerleştirdiği cop çekinmeden çıktı yerinden, Hüseyin Tarhan'ın sırtına indi. Ne anası kaldı ne olmayan bacısı ne ölmüş karısı. Ağza alınmayacak küfürlerle yedi dayağını da öyle gitti bu kapı önünden.

Yaşar Kemal, "Karıncaları fil etme okulları açacağız. Karınca yavrularını daha yumurtadan çıkar çıkmaz alıp bu okullarda eğiteceğiz," derken elbette çocuklara masal okumuyor. Köylülerden, işçilerden bahsediyor. "Onlar karınca olsalar da kendilerini fil sayacaklar. Onlar fil olacaklar ama, kendilerini fil sayacaklar ama, karınca kadar fil olduklarını hiçbir zaman unutmayacaklar." Köylü dilediği kadar çıksın gelsin şehre, okusun, gelişsin, büyüsün, bu vatan için hayırlı evlat büyütsün. Bir filin gözüne bakınca, kendisinin karınca kadar fil olduğunu hiçbir zaman unutmayacak. Unutturulmayacak.

***

Öldürmeyen acının güçlendirdiği bir safsatadan ibaret. Acı, belki de insanı güçlendirmeyecek tek duygu bu dünya üzerinde. İnsanların intihar etmesini engellemek için bir kurnazdan ve bir hümanistten dökülmüş kötü ama başarılı bir yalan. Acı ancak ve ancak kalbin üzerine çimento döker. Acı ancak ve ancak sahibinin ömründen kısar.

Karşımızda oturan adamdan duyduğumuz tek bir kelime belki de dakikalara sebep oldu. Derin bir sessizlik içinde hiç kimse birbirine bakmıyorken üçümüz de acı çekiyorduk ve ant içerdim ki bu acı burada tek bir kişiyi bile güçlendirmeyecekti. Benim ve Ecevit'in donduğunu biliyordum, bunun için gözlerine bakmama gerek yoktu. Titreyen ellerimi pantolonuma bastırdım ve adamla göz göze geldik. Dudaklarım yazın ortasında kalmışım gibi aralıktı. Terliyordum ve kalbim göğüs kafesimi tekmeliyordu.

Genelev.

Ecevit'in ağzından tek bir soru bile dökülmüyordu. Konuşacak halde mi değildi yoksa aklına soracak soru gelmeyecek kadar kendini mi kaybetmişti bilmiyordum. "Bu ne demek?" diye sorabildim zorlukla. Dilim damağım kurumuştu. Yüzümde korkunç bir uyuşukluk hissediyordum. Bu öyle bir ihtimaldi ki yalnızca akla getirmek, düşünmemek için direnmek ama yine de düşünmek, darağacına bağlanmış bir ipi hayatının en sağlıklı gününde izlemekten farksızdı. Adam Ecevit'e baktı ve yutkundu. Ellerimi sıkıyor, bacağıma yaslıyor ama bacaklarım ve kollarım da titriyordu.

"Bakın bu konu çok hassas ve yoruma kapalı," dese de Ecevit'in yüzünde ne gördü bilmiyorum ama yorum kattı cümlesinin devamına. "Aklınıza ne geldiğini biliyorum ama aklınıza gelen gerçek olmayabilir."

Metanetimi korumalı ve soru sormalıydım. Ecevit yapamıyorsa ve ben buradaysam, bu görev bana kalıyordu.

"Savcı aldığı ifadeyi hatırlıyor mu?" Adam bana baktı ve başını salladı varla yok arasında. "Hiç mi bir şey hatırlamıyor? Bu kadının yaptığı işi bile hatırlıyorsa elbet ifade hakkında bir şey kalmıştır aklında. İlişkisi var dediniz. Demek ki bunu da hatırlıyor. Elbet iki kelime de olsa hatırlıyordur..."

"Firuze miydi adın?" diye sordu adam. Başımı salladım hızla. Yüzüm her an ağlayacak kadar ezilip büzülmüştü. Konuşabilmek için, bir an bile Ecevit'e bakmıyordum.

"Bak Firuze," dedi, bana doğru hafifçe eğildi. "Yaşlı başlı adamlarız, böyle hassas bir konuda aklımızda kalanları söyleyecek kadar meslek etiğini

yemedik. Emekli olsak bile..."

Ellerimi dizlerime vurdum ben de adama eğildim. "Şu an bir bebekten daha mı önemli meslek etiğiniz?"

"Kaçırdıkları çocukların bazılarını o kadına mı veriyordu?" Ecevit kitabın orta yerinden, dolandırmadan, zihnindeki karmaşaya rağmen oldukça yalın, açık ve net sordu bu soruyu. Sesi titremiyordu, sadece tutuktu. Yutkundum duyduğum cümleyle ve adamın yüzüne bakarken gözlerim doldu.

"Bir bebeğin böyle bir şey için işlerine yarayacağını sanmam," dediği an sırtımdan bir bıçak darbesi yedim. Depremin hemen ardından deniz de hırçınlaştı, kabardı, şehri yuttu. Dudaklarım acıyla aralandı gözlerimi kapattım ve başımı geriye doğru attım. Bizi teselli ederken bir başka gerçeği veriyordu avuçlarımıza. Ağzımdan bir inilti koptu. Melike ya da değil, bazı çocukların sürüklendiği bu noktayı, böylesine ikinci ağızdan duymak, varlıklarını duymak, onları bilmek kalbimi tekme tokat dövmeye başladı.

"Bakın yapmayın, böylelerinin istediği bebek yaşta çocuklar olmaz."

"Bu kadın verdiği ifadeden sonra tutuklanmaz mı?" diye konuştu Ecevit. Halbuki bu görev benimdi.

"Genelevler yasaldır. İllegal olan bir şey yok ruhsatı varsa. Oradaki insanlar da çalışan olarak gözükür."

"Ya ne yasalı?" diye adeta tepindim olduğum yerde. Gözlerimi açtım irice, adama baktım. "Kaçırdıkları çocuklardan ayıklayıp o cehenneme atıyorlar ve bu yasal mı?"

"Kadın elbette bunu söylememiştir. Varsa eğer böyle bir şey, ki bu tahmin diyorum, kendini niye yaksın açıkça? Yalnızca o adam hakkında bildiklerini anlatmıştır. Ama genelev sahibi diye o suçlu olmaz. Seneler boyunca bu ülkenin vergi rekortmeni genelev sahibi bir kadındı. Bu insanlardan vergi alınacak kadar yasal her şey."

Kadının böyle bir şeyi, kendisini yakmamak için söylememesi, olması ihtimalini çürütüyor muydu? Hiç çürütmüyordu. İki alçak insanın bir araya gelişi, bir ilişki içinde oluşu bir çocuk doğurmazdı belki ama binlerce kötülük doğururdu. Belki de ilişkileri buradan bile filiz vermişti.

"Adı?" diye sordu Ecevit.

"Bak sen benim oğlum yaşındasın," demeye kalktı adam. O bile görüyordu Ecevit'in nasıl acı çektiğini. "Benim babam öldü," dedi Ecevit tek nefeste. Ben kimsenin oğlu sayılmam demekti bunu. Gözlerimi bir cesaret ona çevirdim. Gözlerinde can çekişen o kadar çok şey gördüm ki... Gözyaşlarım akmaya başladı. Azat buzat için bir kafesin içine sıkıştırılmış onlarca kus, doluya tutulmuş bir tahıl tarlası, suya susamış kuru bir toprak nasıl can çekişirse Ecevit'in gözleri de öyle can çekişiyordu.

Dudaklarım aşağı doğru büzüldü. Avucumu dizime sürttüm. Bunu düşünmek bile korkunçtu. *Ne yapacaktık biz? "* Adı neydi kadının?" diye tekrar etti Ecevit.

"Adını hatırlamıyoruz."

"Yapma..." diye sayıkladı Ecevit. Gözlerini kapattı. Bedeni hafifçe sallanıyordu. Kaşları bükülmüştü. "İşim zor, daha fazla zorlaştırmayın," Gözlerini açmadı. Sayıkladı. İç çekti. "İşim çok zor, kolaylaştırın. İşim çok zor," Başını salladı iki yana. Acıdan kendinden geçmekti bu. "Zorlaştırma, kolaylaştır. İşim çok zor."

Adama baktım yalvaran gözlerle. Konuşmadım. Yalnızca baktım. Benim gördüğümü o da görüyordu. Ecevit'i izledi birkaç saniye. Bir yabancı için ne kadar hissedebilirse bu acıyı hissetti. Sıkıntılı bir nefes aldı, dudaklarını ıslattı. "Lakabı Madam'dı. İsmi yok hafızamızda. Lakabı daha çok işinizi görür."

Ecevit yine açmadı gözlerini, ben de bir heyecan yarattı bu isim. Ben zaten hep böyleydim. Yeni duyduğum her bilgide, her yeni haberde az öncemi kısa zaman olsa da unutuyor heyecan duyuyordum. Utandım kendimden. Ecevit yine sayıkladı. *"İşim zor, kolaylaştır* ," dedi. Bedeni artık emindim

sallanıyordu. Adam Ecevit'in dizine dokundu. "Kardeşim yapma böyle," dese de duyulmuyordu.

"Kolaylaştır. İşim çok zor. Daha da zorlaştırma, kolaylaştır."

Yaradan'a dua ediyordu. Bize söylemiyor, bizi duymuyordu. Ona sesleniyordu. Yardım dileniyordu. Bir süre ikimiz de sustuk ve Ecevit'in acısını izledik. Ben bir noktada toparlar da açar gözlerini diye bekledim ama hayır kıpırdamadı bile. "Ecevit," dedim yerimden kalkarken. Belki de bizden çok uzak oluşunu kullandım, omzuna dokundum. "Ecevit hadi gidelim." Adamın başka bir şey söylemeyeceğini biliyordum. Belki de en iyisini yapıyordu. Emin olmadan söyleyeceği her korkunç bilginin Ecevit'te tahribatı çok yüksek olacaktı. Kesin olmayan bir şeyi bilmemek, bilmekten daha iyiydi.

"Hadi Ecevit..."

Sert, kuvvetli bir nefes aldı. Can topladı bu solukla, gözlerini açtı. Küçücüktü zaten gözleri, açmak istemediğinde iyice kayboluyordu. Boşluğa baktı. Aldığı nefesi yavaşça bıraktı. Dudakları renk değiştirmişti. Oturduğu tabureye tutunarak kalktı yerinden. Adama elini uzattı. Eli titriyordu. "Teşekkür ederim yardımlarınız için."

"Ne demek," dedi adam ve tuttuğu elin üzerine elini koyarak kalktı yerinden. Bırakmadı, Ecevit'in yüzüne baktı. "Sabırlı ol, metanetini koru. Eğer ki yargıya taşırsan gelip bana ulaş. İfade veririm."

"Eyvallah."

Adam elleri ayrıldığında Ecevit'in omzuna vurdu birkaç kez. "Çakı gibi delikanlısın," dedi. "Adımın yere sağlam bassın. İnşallah bulursun kardeşini. Dua edeceğim sana."

"Bana değil, kardeşime edin yeter."

Adam başını salladı, elini avucunu çekti Ecevit'ten. Ecevit çarşının çıkışına doğru yürürken arkasından gittim. İkimiz de yavaş yürüyorduk. Önüne ya

da yanına geçmedim. Arkadan elini uzattı bana. Arabanın anahtarına baktım. "Arabaya geç, yarım saate geleceğim ben."

"Ecevit lütfen," demeye kalmadı. Ecevit öylesine sert döndü ki bana, eğer ki ellerini yüzümün iki yanına geçirmese, avuçlarıyla çenemden yanağıma tüm yüzümü kavramasa geriye doğru sendeler ve düşerdim. Çünkü bu yollardan ben çok değil birkaç saat önce onun koluna tutunarak geçmiştim. Neredeyse dip dibe kaldı yüzlerimiz. Gözlerini gözlerime dikmişti bir *düşman* gibi. Sanki topraklarını işgal etmeye gelmiş, çocuk kadın yaşlı ayırmaksızın, alçakça saldıran, canına, vatanına, bayrağına göz dikmiş bir haindim ben. Elinde silahı yoktu, bana karşılık vermiyordu ama benim düşman olduğumu biliyordu. Nefretle, hınçla, öfkeyle bakıyordu. Kutlu vatanını benden kurtardığı an, gözlerimin içine yine bu hınçla bakarken bayrağını gökyüzünde dalgalandıracaktı ama o vakte kadar kinle dolacak ve gözleri bana bunu her fırsatta anlatacaktı.

Hızlı hızlı aldığı nefesler bir zehir gibi yüzüme bulaşıyor beni amansız bir hastalığın koynuna atıyordu. Yüzümü o kadar sıkı tutmuştu ki, gözlerimi bile kırpmıyordum. "Gel me!" diye heceledi. Düşmanı hanesinden uzak tutuyordu. "Gel me! Gelme! Gelme! Geç arabaya gelme! Gelme!" Yüzümdeki ellerini bıraktığı an avucumu yakaladı ve arasına sıkıştırdı anahtarı. "Arabaya geç."

Başka da bir şey demedi döndü arkasını yürümeye başladı. Birkaç adımdan sonra için için öksürmeye başladı. Omuzları sarsılıyordu. İlk köşeden sağa saptı, görüş alanımdan çıktı. Kar tanelerinin attığının onun siyah kabanında taneleri görünce fark ettim. Başımı gökyüzüne kaldırdım. Dudaklarım bir bebek gibi büzüldü. Hiç engel olmadım, çevremden geçip giden insanları umursamadan için için ağlamaya başladım. İnci'yi düşündüm. Onu bizden küçükken alsalardı ve ben şimdi böyle bir ihtimalle karşı karşıya kalsaydım, sadece düşünmek, yalnızca hayal etmek saçlarımı yolduracaktı bana. Yerden yere vurmak, ağıt yakmak istedim. "Yalvarırım olmasın," dedim. "Yalvarırım olmasın böyle bir şey. Yalvarırım olmasın. Tüm ömrümü al," dedim bir karşılık vermek ister gibi. "Tüm ömrümü al ama yeter ki olmasın böyle bir şey."

Yüzüme kaç tane kar tanesi düştü de eridi, yaşlarıma karıştı bilmiyordum. Ama elle tutulur bir vakit sonra döndüm de arabaya yürüdüm. Açtım

anahtarla kapıyı, sürücü koltuğunun yanına oturdum. Başımı geriye yasladım, Ecevit'in parmak boğumlarını yanaklarımda hissediyordum hâlâ. *Kural dört; gün gelecek ben bilmediğim şeyleri öğreneceğim, o zaman senin nefes almana bile tahammül edemeyeceğim, yanımda kalıp siktiri boktan teselliler vermeyeceksin, uzak duracaksın benden.*

Nefes almama bile tahammül edemediği o anların birindeydik. Elbette kendisi bile zorla nefes alırken benim nefes almama tahammül edemeyecekti. Belki de bu dünya üzerinde Ecevit'e düşman olacak son kişiydim ve yine de belki de onun ölene kadar düşman göreceği o kişiydim de. "Melike," dedim. Seslendim adeta. "Ne olur iyi ol Melike. Öyle güzel, öyle rahat bir hayat yaşamış ol ki gören imrenmiş olsun sana."

Benim ve en çok Ecevit'in yaşayamadığı o çocukluğu dolu dolu, varlık ve mutluluk içinde, yanında olduğu insanların sevgisinden hiç şüphe etmeden, saçları hep okşanarak ve en önemlisi her gece karnı tok şekilde uyuyarak yaşayıp gidiyordu. Umarım biz her şeyiyle yanlış bir yoldaydık. Bir an bile vaktimize, Ecevit'in nefretine, öfkesine üzülmeyecek, ah etmeyecektim.

Yeter ki Melike, dünyanın en güzel yerinde olmasına da gerek yoktu, huzurlu bir evde, babası diye bildiği adamın helal lokmasını iştahla yerken, annesinin gece yatmadan üstünün açılıp açılmadığını kontrol ettiği, varsa kardeşinin ona oyun arkadaşı olduğu bir evde yaşıyordu. Varlık ve mutluluk buydu çünkü. Bunu ben çok iyi biliyordum. Çünkü bundan en çok ben mahrumdum. Önüme sınırsız yemek konuyordu ama tek bir lokması bile temiz değildi. Her kaşığında babamın aldığı ahlar vardı. Melike'yi o yüzden zihnim güzel bir yerde canlandırırken, çizdiği resimde yaşadığı ev kocaman değildi, masasında kuş sütü yoktu ama sıcacıktı evin içi. Babası eve muz aldığı için çok mutlu oluyordu ama babasının biricik kızıydı, annesi kuru fasulyeye az et koyuyordu ama yine de Melike'nin tabağını doldurabiliyordu, kardeşinin küçülenlerini giyiyordu ama birbirlerini çok seviyorlardı. Yalvarıyordum, Melike'yi başka bir hayatta bulmayalım. Ne bundan fazlası ne bundan eksiği. Sıcacık bir ailenin içinde büyümüş olsun. Ben ve Ecevit ona imrenelim, iç çekelim.

Bunları ve aksini düşüne düşüne ağladım. Bilmem kaç vakit sonra arabanın kapısı açıldı. Korktum başta. Onun arabasında da olsam onu beklemiyordum. Ecevit'ti ama gelen. Yola bakıyordu ama küçük gözlerinin

nasıl kızardığını buradan da görebiliyordum. Ellerimin tersiyle yüzümü sildim. Hiçbir şey söylemedim kemerimi bağlarken klimayı çalıştırdım. İkimiz de birbirimizin yüzüne bakmıyorduk. Ecevit burnunu çekti. Bu soğukta kaldığı için miydi ağlamasından kalan bir şey miydi bilmiyordum. Kabanını çıkardı, gömleğinin kollarını kıvırdı. Dudakları bir aralanıyor, bir iniyor, göğsü bir şişiyor bir sönüyordu. Yutkunuyordu. Ağzının içi acıyla doluydu sanki. Arabayı çalıştırdı. Işığı açmadı. Karanlık çökmüştü aracın içine. Sessiz sedasız yola çıktık.

Yarım saat kadar gittik. Oldukça hızlı sürüyordu. Sonra camı açtı biraz. Klimayı kapatmadı. Ben de sessizce durdum. Çünkü biliyordum ki benim sesimi de duymak istemezdi. Direksiyonu avucunun içinde sıkıyor, serbest bırakıyordu. Camı açmak da yetmedi, gömleğinin iki düğmesini daha açtı. Tek eline aldı direksiyon hakimiyetini, diğer elini dirseğinden camın bitişine yasladı, işaret ve ortaparmağının uçlarını da şakağına. Öyle sürdü arabayı. Zorlanıyordu nefes alırken. Yine de sustum. Çok da devam etmedi o da. Renk atmıştı. Karanlık yolda bile fark edebiliyordum. Arabayı boş yolda köşeye çekti ve hızla açtı kapıyı. İki adım attıktan öğürdüğünü duydum. Hızla ben de indim arabadan. Ecevit sarsak birkaç adım atarak uzaklaştı ama kusmaya başladığı an yere çöktü. Başını eğdi, dizlerinin birini toprağa bastırdı. Bir adım gerisinde kaldım. Öyle öğürüyordu ki, kalbini de kusacak sandım. Yediğimiz yemekler değil, acı fazla geldi bedenine. Arabaya geri yürüdüm. Yolculuk için aldığımız su şişelerinden birini aldım ve yanına döndüm. Kustuğu yere bakmadım benim de midem bulanmasın diye. Sadece sırtını sıvazladım. Burada olduğumu bilmesi ona ne kadar iyi gelirdi bilmiyordum ama belki de sırtının sıvazlanmasını isterdi.

Durduğu yerde hareketsizce bekliyor, kısa zaman sonra yeniden kusmaya başlıyordu. Midesini boşaltana kadar kustu, artık kusacağı bir şey kalmasa da öğürmeye devam etti. Hızlı hızlı soluklanıyordu. Artık tamamen bittiğini düşündüğü yerde bedenini biraz geri çekti ve toprağın üzerine bıraktı. Oturdu. Gözleri kapalıydı. Suyu açtım, biraz ötede avucumun içine döktüm ellerimi ıslattım. Ecevit'in yüzüne sürdüm. Ne tepki vereceği umurumda değildi. Onun da tepki verecek hali yoktu zaten. Kirpikleri ıslanmıştı. Ağzından aldığı nefesler, gömleğini dolduruyordu. Gözlerini açacak gibi oldu ve kustuğu yere bakacaktı. "Hayır bakma," dedim. Elimle yanağına

baskı uyguladım. Zorlamadı. Başı avucuma doğru düştü. Çok bitkindi. Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Sayıkladı ama anlamadım.

"Birkaç yudum su al ağzına da çalkala. Hadi Ecevit," dedim. Şişeyi dudaklarına yaklaştırdım. Bir süre tepkisiz bekledi. Elini yanağından ayırdım ve ensesine koydum. Dikleştirdim başını. Bu destek ona yetti. Suyu aldı ağzına çalkaladı ve başını çevirebildiği kadar çevirip döktü. Yeniden yaptık aynısı. Su şişesinde kalan suyu avucuma döktüm ve Ecevit'in açık yakasına dokundu elim. Bağrı ateş gibi yanıyordu. Gözleri kapalıydı, zaman zaman acı yüzünü eziyordu. "Tamam," dedim. Teselli bile edemiyordum.

"Allah'ım yardım et," dedi kısık sesle. "Ya yardım et ya canımı al." Kapalı gözlerinden yaşlar akıyordu. Aktıkça siliyordum. Yüzünde süzülmesine bile izin vermiyordum.

"Ecevit bulacağız."

"Ya yardım et ya canımı al," diye tekrar etti. "Ya yardım et ya canımı al."

Soğuk toprağa oturmasına daha fazla izin veremezdim. O aynı cümleyi sayıklamaya devam edecekti. Biliyordum. Saatlerce bu toprakta oturacak ve bu cümleyi söyleyecekti. Kolunu sıkıca kavradım. "Kalk, hadi Ecevit." Elini sıkıca tutmuş, kolunu sıkıca sarmıştım. O istemese belki kalkmazdı ama yapmadı bunu. Kalktı. Onu yan koltuğa oturttum. Kemerini bağladım. Başını yasladı koltuğa. Ölecek gibiydi adeta avucumun içinde. Yüzüne bakarak günlerce hüngür hüngür ağlamak istedim. Alnına dökülmüş saçlarına dokunmak için elim kalktı da nasıl kalktıysa öyle de indi. Kapısını kapattım. Hızla sürücü koltuğuna geçtim. Benim yer yön hafızam ne kadar kötüyse onun o kadar iyiydi. Bir yere kadar gidebilirdim ama bir yerden sonra nasıl devam ederdim emin değildim. Arabayla daha önce hiç şehirler arası yolculuk yapmamıştım.

Neyse ki o bir yerden sonra açtı gözlerini. Zaman zaman yolu tarif etti. Yeniden gözlerini yumdu, gerek gördüğü yerde açtı. Titremesi de hiç geçmedi. Bir su açtı, biraz içti. Baygın bakışlarla yolu izledi bazen. Ve biz yeni yıla girdiğimizi yolda fark ettik. Bugün yılbaşı olduğunu ikimiz de farkında bile değildik. Yeni yıla seneler sonra Ali Ecevit Tarhan'la girdik. Bu dünyanın en güzel cümlesi gibi hissettirdi. Her şeye rağmen.

***

Sessizliğimiz evin içine girene kadar, ben konuşana kadar saatlerce sürdü.

"Sen bu gece odada uyu," dedim daha rahat bir uyku çekebilsin diye. Telefonunu ve cüzdanını çıkardı, orta sehpaya koydu. Kapının bir adım ötesinde duruyordum ben. Bana bakmadı. "Geç odaya uyu," dedi yalnızca ve açıkça reddetti beni. Banyo kapısından geçti, kapıyı kapattı ve çok geçmeden suyu açtı. Bir süre olduğum yerde su sesini dinledim. İnadına gidip kanepede uyumayacaktım. O nasıl istiyorsa tam olarak öyle yapmalıydı. Ve belki de artık bu evden gitmeliydi. Belki bu gece bile girmemem gerekirdi bu eve ama artık amacım bu evde kalmak değildi, Ecevit'i bu halde bırakamamaktı. En azından bu gece daha yanında durmalıydım. Sabaha sapasağlam çıktığını kendi gözlerimle görmeliydim. Gittim, belki içmek ister diye çay suyu koydum. İçerideki dolaptan yastığını ve yorganını getirdim. Koltuğu açtım, örtüyü serdim, yastığını koydum ve yorganını bir yatağa örter gibi örttüm. Suyum kaynayınca onun bana öğrettiği gibi çayını demledim ama ne su kapanıyordu ne de Ecevit çıkıyordu. Normalde gözlemlediğim kadarıyla çok hızlı duş alırdı ama bu gece öyle olmadı. İçeriden minik de olsa, yapay sesler gelmese, sadece su sesini duysam bayılmasından bile korkacaktım. Ecevit zaman zaman öksürüyordu. Çayın altını kapattım ve iki arada bir derede dikildim ayakta.

Belki de geç çıkmasının sebeplerinden birazı da çıkana kadar benim ortadan kaybolmamdı. Eminim uyumamı istiyordu, beni görmek istemiyordu. Dolabından giyeceklerini çıkardım. Geçen gün yıkadıklarım da vardı. Onları kıyafetlerinin altına gizledim. Yatacağı yatağın üzerine koydum. Çayın altını da kıstım, öyle geçtim odaya. Kendi kıyafetlerimi çıkaracak takatim yoktu. Eğer ki bu yatak Ecevit'in değil de benim olsaydı asla da çıkarmazdım. Şimdi zorlana zorlana çıkardım, katladım koydum köşeye. Onun kıyafetlerini giydim. Banyo ve bu oda bitişikti. Su sesini buradan da duyabiliyordum. Başımı koyduğum yastıkta amacım o su sesi kesilmeyene kadar uyumamaktı ama o ses bir türlü kesilmedi. Beni de hipnoz etti ve uykuya daldırdı.

O kadar kısa bir dalma gibi geldi ki bu bana, duyduğum sesle uyanmam ve uyumam arasında birkaç dakika var sandım. İrkildim ve başımı kaldırdım hafifçe. Korktum biraz. Ne olmuştu ne zaman uyuyakalmıştım,

bekleyecektim, banyodan çıktı mı, uyudu mu diye karman çorban şekilde düşünürken elim telefonuma gitti.

02.23.

Bir an algılayamadım. Sabah mı akşam mı onun ayrımını bile yapamadım ama ben uyuyakalalı birkaç saat olduğunu fark edince, eş zamanlı olarak içeriden beni uyandıran sesin bir benzerini daha duydum. Yeniden irkildim. Bir şey mi kırılmıştı? Ecevit bunca zamandır uykuya dalmamış mıydı? Yerimden kalktım korkarak. Hızla kapıyı açtım ve ilk gördüğüm altı kapatılmış çay oldu. "Ecevit," diye seslendim. Başımı salona doğru uzattığımda, yattığı yerden sarkmış, yere koyduğu bira şişelerinden sanırım boş olanı bulmaya çalışan Ecevit'i görmeyi beklemiyordum. Başı yere doğru düşmüş, elleri şişelere dokundukça boş olanlar ya devriliyor ya da birbirine çarpıyordu. Yeniden bir şişeyi daha devirdi. Bu kez sanırım boş değildi tamamen, bira döküldü ve Ecevit ağız dolusu küfretti. Buranın sıcaklığını biraz düşürmüştü. Kesinlikle yattığım oda kadar sıcak değildi, hatta biraz soğuktu. "Bırak ne yapıyorsun?" dedim ama umursamadı. Devrilen şişeyi kaldırdı ve baktı. Salladı biraz, içindeki birkaç yuduma göz dikti. Biranın kokusundan durulmuyordu burada.

Ona yaklaştım ve bira şişelerini aldım yerden sehpaya koydum. Hızla kâğıt havlu sardım elime ve koltuğun altına sızmadan yere bastırdım. Ecevit omzunun üzerine doğruldu ve şişeyi başına dikti. Şişeyi çektim aldım elinden. "Bırak!" diye yükseldi ama bırakmadım. Zaten bana karşı gelecek halde değildi, itsem yatağa devrilirdi tamamen.

"Asıl sen bırak. Niye uyumadın sen?"

Saçları nemliydi. Ortalığa baktım. Siyah bir poşet vardı. Duştan çıktıktan sonra o halde çıkıp tekele gitmişti muhtemelen. Gözleri kızarıktı ve yerinde durmuyordu. O poşeti işaret etti. "İçinde var. Şişeyi ver," Hareket etmediğimi fark edince kendisi uzanmaya kalkıştı ama elini tuttum. Engel olmak içindi bu ama avcu ateş gibi yanıyordu. Diğer elimi hızla alnına bastırdım, beni irkiltecek kadar sıcaktı yüzü.

"Ecevit ateş gibi yanıyorsun."

Dediğimi umursamadı, tek amacı vardı, o da poşete uzanmak. Parmaklarını fark etmeden parmaklarıma sardı. Destek alarak kalkmaya çalıştı ama ters yönde güç uyguladım. Sarhoş olsa da sandığımın aksine gücü kuvveti yerindeydi. Bana direndi. Bilmiyordu ama elimi sıkıca tutmuştu. Bilmiyordu ama benim dengemle oynuyordu bu dengesiz haliyle. Yatağa geri devrildi ama beni de sağlam bırakmadı. Düşmedim ama dengemi kaybettim. Tuttuğu elini elimle beraber yatağa bastırdım yoksa düşecektim. Bir dizim kırıldı ve yataktan destek aldım. Saçlarım topluydu, iki uçtaki dalgalı perçemleri yere bakıyordu.

"Ateşin var," dedim.

" *Firuze* ," dedi. Bana, beni bedenimden tek damla kan akıtmadan ruhumu paramparça etmek ister gibi bakıyordu. Sarhoş gözlerindeki çıplak öfkeyi seçebiliyordum. Ansızın elini kaldırdı ve yüzüme uzattı. Ne yapacağını bilmiyordum ne kaçtım ne geri durdum. Parmaklarını iki yandan çeneme sardı. Sevmek için değildi bu ama baskı da uygulamıyordu. Gözleri kararmıştı. " *Güzelliği beş para etmez Firuze* ," dedi hınçla.

Ne ne yaptığını ne de ne söylediğini farkındaydı. Gülümsedim. Beni mahvetmek isteyen bir adama ne kadar güzel gülümseyebilirdim meçhuldü ama gülümsememe baktı. Daha da öfke duydu. Tekrar etti. " *Güzelliği beş para etmeyen Firuze."*

"Varsın beş para etmesin," dedim. Bu söylediği ant içerdim ki zoruma gitmedi. "Beş para etmiyorsa güzel denmez zaten."

Çenemdeki parmakları sertleşti. Canım yanmadı ama varlığını daha çok hissediyordum artık. "Hayatımı siktin attın," dedi açıkça. Bana uzun zamandır böyle açık, böyle net cümleler kurmuyordu. Hatta beni suçlamıyordu eskisi kadar. Kendimi onun yanında yine kötü hissediyordum ama bu benim kendimle olan savaşımdı. İlk kez beni suçlarken çoğul devam etti cümlelerine. "Hayatımızı siktin attın *." Belki de en çok böylesi doğruydu...*

"Bundan sonraki hayatını güzelleştirmek için çabalıyorum."

Buna inanıyordum. Geçmişi düzeltemeyecektim ama bundan sonrasında, Ecevit'e kardeşiyle güzel bir hayat vermek bu hayattaki tek amacımdı. Hayatım boyunca peşinden gittiğim ve tek olmadığım tek amacımdı hatta.

"Hayatımı mı düzelteceksin?" diye sordu. Duyguları değişmiyordu, takılı kalmıştı yüzünde.

"Son nefesime kadar uğraşacağım."

"Hayatımızı siktin attın," diye tekrar etti ama o. Belki hayatını güzelleştireceğime inanmadı, belki son nefesime kadar bu uğurda çabalayacağıma bilmiyordum. İç çekti. "Hayatımızı siktin attın," dedi tekrar ve önce elimi sonra çenemi bıraktı. "Şişeyi ver," dese de kalktım ve tamamını mutfağa taşıdım. Ateş gibi yanıyordu. Ateş ölçer baktım ama yoktu. İlaçlarını kurcaladım ama içki içmişti. Vermekten vazgeçtim. Bir bez buldum, bir de su hazırladım. Limonlu ballı su hazırlamak için ocağa su koydum. Yanına geri gittim. Yatağa geri sızmıştı. Koltuğun ucuna oturdum. Bezi ıslattım ve sıktım. Alnına yerleştirdiğimde gözleri irilerek açıldı ama yine geri kapandı.

"Midem bulanıyor."

"Bira içtiğin için."

"Çok biliyorsun," dedi bu halde bile beni terslemekten alıkoymazken kendisini. Yalan değil, bu hoşuma gitti. Bir insanın, hangi anında olursa olsun, bir başka insana karşı bir duygusunu diri tutması, daima tetikte olması ve fırsatını bulduğu an kaçırmaması... Bunlar hoşuma gitti kısacık bir vakitte. Terslenmek iyi bir şey miydi? Elbette değildi. Bazen komik oluyordu ama bazen de acımasız. Varsın olsun dedim yine de. Bana karşı bir ölü olmasından iyiydi yine. Her an tetikteydi, her an fırsat arıyordu bana ters gitmek için. *Kim bilir,* dedim yine. *Kim bilir böyle inatçı ve azimli bir adamın, böyle duygusunda diri bir adamın tutup da koparıverdiği ve hep yanında taşıdığı duygu, davranış terslemek gibi değil de daha güzel, daha hoş bir şey olsa... Kim bilir,* dedim. *Ne şanslı olurdu o kişi. Ne güzel hisseder, ne mutlu olurdu. Belki ondan iyisi olmazdı. Çünkü böyle inatçı ve azimli bir adamın, tutup kopardığı ve her yere götürdüğü güzel bir*

duygusunun öznesi olmak kim bilir ne güzel olurdu. Kim bilir... Kim bilecekti?

Yutkundum ve gülümsedim yalnızca. "Herbokoloğum ben, unuttun mu?"

Yanakları top peşinde koşmaktan al al olmuş küçük bir çocuğa benziyordu. Bezin üzerine düşen saçlarını parmak uçlarımla geriye doğru ittim. Dudakları aralıktı, eli karnının üzerine sabitlenmişti. Uyumuyordu, anlıyordum. Sessizce onu izliyordum. Bana cevap vermeyince, tekrar ettim. "Onu da mı unuttun?" Göğsü şişti bu sorumla. Sanırım yine cevap vermeyecekti.

Çoktan vazgeçtiğim ve bezini iki kez daha yıkadığım bir vakitten sonra "Unutmadım," dedi ansızın. Kalbimin nasıl attığını herkese anlatmak isterdim. Nasıl çarptığını, nasıl utanmadan yerini yurdunu bağırdığını, nasıl beni kızdırdığını anlatmak isterdim. Ama Ecevit son nefesi bile olsa bu cümleyi tüm gayretiyle eminim ki tamamlardı. " *Onu* ..."

Sadece onu unutmamıştı...

"Ne güzel..." dedim dedim titrek bir sesle ama tebessüm ben. Ben en çok ve bence ben en güzel, bir şey zoruma gidince tebessüm ediyordum. "Unuttuklarından hatırladıkların fazla."

Başını iki yana salladı Ecevit. "Değil," dedi. O hatırladıklarında ben yoktum öyleyse. Benim senelerim bomboş geçtiyse onun her bir saati doluydu belki de. Ben özgürlüğüme anılar sığdıramamıştım ama o gerek mecburiyetinden gerek esaretinden tonlarca yaşanmışlık sığdırmıştı. Ben kızmıyordum ona. Ben sadece sormak istiyordum ki, neden sadece benimle olanları unuttun? Ya da benimle olan her şeyi unuturken neden beni unutmadın? Bu sorunun cevabı da zor değildi gerçi. Düşmanın yaptıkları unutulsa da, düşmanın düşman olduğu unutulur muydu? İki ülke savaşırdı, üzerinden asırlar geçer, kuşaklar değişirdi, toprak değişirdi, baştakiler değişirdi, hatta belki yönetim şekli değişirdi ama iki ülke de zamanında düşman olduğunu unutmazdı.

"Bencilce ama isterdim birkaç tane anımızın hatırında kalmasını," dedim. Gözlerim doldu ama o da görmedi, ben de umursamadım. Kaşları içe doğru çöktü, iki kaşının ortasında boşluk oluşturdu. Hiçbir şey söylemedi. Bezi

alnından aldım bu kez gerdanının üzerine koydum. Elimi çekmedim. Boynuna dokunmuştum zaten. Bezi koymak için... Sonra ne oldu bilmiyorum, belki de herkesten uzak büyüdüğüm için, belki kimseye yaklaşmadığım ve kimsenin bana yaklaşmasına izin vermediğim için, bir erkeğin boynuna ilk kez dokunmak çok tuhaf geldi. İnce uzun parmaklarım ensesine kaydı, baş parmağım nabzına yakın bir yerde. Ateş gibi yanıyordu. Çok güçlü bir şeye dokunduğumu hissettim o an. Bunu nasıl anlatabilirim, bu gücü nereden hissettiğimi açıklayabilirim bilmiyorum. Belki nabzını hissettim diye, belki parmaklarım böyle bir yapboz gibi oturdu diye. Cevabı olan bir soru değildi sanırım bu. Zaten bu bir histi. Hisler sorulara kapalıydı.

Elimi çekmek için bezin ısınmasını bekledi. Bez ısındı, keşke biraz daha soğuk kalabilseydi. Yeniden doldurduğum su kabına batırdım. Sıktım ve alnına yaklaştırdım. "Melike'yi bulacağız Ecevit."

"Biliyorum."

"Bulduğumuz Melike'nin ikimizden yüz kat daha güzel hayatı olacak."

"Benimkinin bin misli kadar güzel bir hayatı olsun."

Bunu kardeşinin hayatını daha güzelleştirmek için değil, kendi hayatını bildiğinden söylüyordu. "Olsun," dedim içine su serpiştirmek için. Başını salladı, "Olsun," diye sayıkladı. "Olsun." Gözleri kapalıydı bazen o kadar sessiz kalıyordu ki uyudu sanıyordum. Fısıldayınca anlıyordum gerçeği. "Anne..." dedi içli içli. "Anne sen korumuş ol kızını," Bir ölüden yardım istiyordu. Bu benim katlanacağım bir şey değildi. Bu adamı bir mezardan medet umacak hale getirmiştik. "Ben koruyamadım sen korumuş ol anne. Sen Melike'yi korumuş ol." Elimi alnıma örttüm, eğdim başımı. "Seni koruyabildim mi deme... Sen kızını korumuş ol benim gücüm yetmedi." Helak olmuştu. "Koruyamaya gücün yetmediyse, yanında olsun."

"Deme onu," diye fısıldadım.

"Öl Ecevit," dediği an korkunç bir ürperti geçti bedenimden. Belki bu cümleye çok aşina olduğumdan belki de Ecevit'i ölümle aynı cümle içinde duyduğumdan. Hayır hayır... Başımı iki yana salladım. Kendime kurarken

göz kırpmıyordum ama Ecevit kurunca iki gözümden olacağım sandım. "Niye yaşıyorsun ki? Öl!"

"Hayır hayır deme öyle," Koltuğun üzerinden yere çöktüm. Ecevit'in yüzüne dokundum ve sarstım onu. Girdiği yerden çıksın istiyordum çünkü orası dünyadaki cehennemdi. Biliyordum. Elini elime dokundurduğunda ayıracağını sandım ama yapmadı. Elini elime kapattı. Kesik, sancı dolu bir nefes döküldü dudaklarından. "Firuze ben ne yapacağım?" dedi çaresizce. Çünkü hayat tam olarak buydu. Düşmandan bile medet umduruyordu. O ülkeler evet düşman olduklarını unutmuyorlardı ama bir doğal afette birbirlerinden yardım istiyor, yardımlarına koşuyorlardı. Hayat denen illet tam olarak bu noktada başlıyordu. "Firuze ben nasıl yaşayacağım kardeşime bu kötülüğü yaptılarsa?"

Yüzümü yüzüne yaklaştırdım, parmağım yanağını okşuyordu. O yarın belki bu anı hatırlamayacaktı ama bu teselli onu biraz olsun şu an iyi etsin istiyordum. "Melike iyi," dedim. Bana ilk kez bu kadar inansın istiyordum. Neredeyse alnını alnıma yaslayacaktık. İkimizin de gözlerinden yaşlar akıyordu. "Biz onu bulacağız. Belki kıyamayacaksın bile onu o güzel hayattan almaya."

"Annesi babası var mı?"

"Var."

"Karnı tok mu?"

"Her gece."

Ecevit acıyla inledi ve aniden alnını şakağıma yasladı. Feleğim şaştı, nevrim döndü, nefes bile almadım. Kaşlarım havalandı, olduğum gibi kaldım. Santim oynamadım yerimden. Ellerim uyuştu. Kulaklarım çınlamaya başladı. "Beni kandırma," dedi. Nefes nefese değildi, ağlıyordu yalnızca. Sarhoştu, acı çekiyordu, hastaydı.

"Seni kandırmıyorum."

"Değilse kimseyi yaşatmayacağım."

"İlk beni öldür," dedim açıkça, çekinmeden duraksamadan. Cevapsız bıraktı beni. Eğer ki değilse, hepimizin canını alacaktı ve ben biliyordum ki gücü buna yetecekti. İlk beni gözden çıkarsın istiyordum. İlk ben çıkmak istiyordum denklemden. "İlk beni öldür Ecevit, gözünü bile kırpma. Kardeşinin canına karşılık ilk beni feda et."

Şakağımdaki alnıyla baskı uyguladı yüzüme. Haşindi bu tavrı. Karadeniz gibiydi. Kıyıya vuruyor, her şeyi yutacak gibi geliyor, içine aldığını geri vermiyordu. " *Firuze* ," dedi sızıp kalmadan önce. *"Güzelliğin beş para etmez."*

Tüm gece Ecevit'in alnında soğuk bezler koyarak geçti. İçkinin de etkisiyle, ateşi çok zor ve geç düştü ama düştü. Uykuya daldı, bir yerden sonra derinleşti de tamamen. Uyuyup uyanmadı. Onu izledim, ateşini düşürdüm ve onu izledim. Buzluktan tavuk çıkarıp haşladım. Tavuk suyundan çorba yapacaktım. Uyandığında içerdi. Gittim geldim, bir karşısına oturdum, bir yanına, bir dibine. Gözlerim gidiyordu zaman zaman ama ateşi beni korkuttuğu için uyumuyordum. Kalktım çorbayı da yaptım. Onu da internetten baktım. Çorba pişerken bize lakabı söylenen kadını arattım internette. Rastgele reklam niyetine çıkan haberlerde Akın ailesinin fertleri vardı. Gecenin bir vakti babamı ve Bülent'i, ağızları bir karış açık, tam bağırırken çekilmiş fotoğraflarla görmek içimi hiç açmadı. Tek bir haberi bile bakmadım. Kendi aradığımı taradım.

Adam doğru söylüyordu, genelevler hakkında bilgiler vardı. Patroniçeler, kraliçeler ve daha fazla bir sürü lakap... Her şey fazlasıyla resmiydi. Yasal bir durumdu. Hatta bir Patroniçe'nin hayatı filme çevrilmişti. Kadının belgeseli yapılmıştı ve daha da garibi o adamın söylediği gibi bu kadın senelerce vergi rekortmeni olmuştu. Dünyaya açılmış iş adamlarının arasından vergi rekortmeni olacak kadar ne dönüyordu burada? Sayfa sayfayı açtı. Genelevde çalışan bir kadının kitabına bile ulaştım. Okumak aklımda yoktu ama içimde beni dürten bir merak da vardı. Ecevit'e Melike iyi demek gibi değildi ki bu. Bambaşkaydı. Sadece yirmi beş saniye dayanabildim. Ev daraldı, duvarlar üzerime çökmeye başladı. Sekmeyi kapattım ve bilgisayar ekranını kendimden uzaklaştırdım. Ecevit bunlara çok bakmadan ben onu itelemeliydim. Bir an önce bu ihtimal de bize yeni

bir kapı açmalı ve biz o kapıdan geçmeliydik. Dakikalarca okuduğum yirmi beş sayfanın etkisiyle oturdum.

Gün ağarmıştı. Tam olarak saat kaçtı bilmiyordum ama çorbam pişmişti. Sabahın ilk ışıklarında bir kez annem, bir kez babam ve bir kez İnci aradı beni. Hiçbirini açmadım. İnci'yi açacak oldum ama anne ya da babamın hattın diğer ucunda olma şansı çok yüksekti. Bir kepçe çorba koydum da içtim. Ecevit benimle yemeyince, benim de çok yiyesim gelmedi. Gittim yine yanına oturdum. Ateşi çok az yükselmişti. Çorba yaparken mutfakta sirke bulmuştum. Sirkeli yeni bir su hazırladım. Suyu da buzlukta biraz soğuttum. Yeniden Ecevit'in alnına, gerdanına, hatta bu kez ensesine de koydum. Sızlandı durdu ama açmadı gözlerini. Koltuk açılınca kocaman olmuştu. Amacım uyumak değildi zaten, Ecevit'in alnında daha koyduğum bez duruyordu. Isınana kadar koltuğun ucuna kıvrıldım. Cenin pozisyonu aldım. Bir dakika ya vardı ya yoktu. Gözlerim nasıl bu kadar kısa vakitte kapandı da uyuyakaldım bilmiyordum.

Ağır, derin bir uykuya daldım. Bir ara bedenim hareket ettirildi bunu hissettim ama yattığım yerden koparılmadım. O kadar çok uykum geliyordu ki bu koşullarda uyanmam imkansızdı. Bulduğum yumuşak, yastık olmalıydı, bir cisme sarıldım. Çok huzurlu bir uykuya daldım. Sıcacık, tertemiz, açık bir gökyüzü gibi bir uykuydu bu. Bu sıcaklık ne bana aitti ne de bir kalorifere. Kokusu vardı. Bir Ege kasabasında, turunçgil tarlasının orta yerinde yürüyor, bir kış güneşi tepemden vuruyor beni ayazdan koruyordu, kemiklerimi ısıtıyordu. Öyle tatlı, öyle doyumsuz... Çok lezzetli bir yemeğin yanında yenilen fırından yeni çıkmış bir bütün ekmek kadar tadı damakta, soğuk bir ayran kadar boğazdan akıp giden, ilk kazandığın parayla ailene aldığın tatlı kadar mutlu hissettiren, büsbütün huzuru ve huzuru barındıran çoğu anda hatırlanacak bir uykuydu bu. Sebebini saatler sonra uyanınca anladım. Ecevit'in kalktığı yatağa ben yatırılmış, onun yastığında, onun yorganında ve onun sıcaklığında uyuyuvermiştim.

Ecevit'in sıcaklığında uyumak; kendi halinde bir ailenin, annenin babayı, babanın anneyi sevdiği, her gece sofralarına helal lokma konan, tertemiz bir evde, tertemiz insanların içinde, gurbette değil kendi toprağında yaşamak gibiydi. O evin bir evladı olmaktı. Huzuru normali saymaktı. Herkesi kendi gibi bir hayatta sanacak kadar kötülükten uzakta büyümekti. *Ne güzeldi...*

Ah ne keyifliydi. Ecevit'in yatağında, temiz çarşaflarla uyumaktan bile güzeldi. Ecevit'in koltuğunda, bir öğlen vakti şekerleme yapmaktan da güzeldi. Bir üstü gelemez dediğim noktanın üstüydü. Günlerce uyumasam da Ecevit'in sıcaklığında bir saat uyusam yine tüm yorgunluğum beni terk ederdi zaten. Bu nasıl bir büyüklüktü. Aklım almadı.

Sebep o ya gözlerimi açsam da bu hissi bırakmamak için direndim. Yastığa, yorgana daha çok sarıldım. Gözlerimi kapalı tuttum. Ecevit'in kokusu daha duruyordu. Beyaz sabun temizlik değildi, en nihayetinde Ecevit'ti artık benim için. Duştan çıkar çıkmaz buraya girmişti ve saatlerce uyumuştu. Dün gece... Birer birer hafızamdaydı. Ecevit'in alnının izi şakağımdaydı sanki. Parmak uçlarımda yanağının hissi geçmemişti. *Güzelliğim beş para etmezdi.*

Ancak sokak kapısı aralanınca açtım da gözlerimi kapıya baktım. Ecevit'le göz göze geldik. O da girer girmez bana bakmıştı. Uyandığımı görünce sanırım sessiz olma çabası son buldu. Daha seri girdi içeri. Elinde ekmek ve biraz sebze vardı. Hiçbir şey söylemedim başımı yastığa geri bıraktım. Kendimi küçültmek istiyordum. Olmak ve olmamak istiyordum. Aynı anda ikisi de... Ecevit de bir şey demedi. Mutfağa geçti. Gözlerim kapalıydı. Yeniden uyur muydu bilmiyordum.

"Leş gibi kokuyor içerisi, uyuyacaksan odaya geç. Havalandıracağım," dedi. Benim burnum alışmıştı ama hem bira içilen hem tavuk haşlanan, sigara içilen ve çorba yapılan bir alan ne kadar iyi kokabilirdi ki? "Açabilirsin camları," dedim. Önce mutfaktan başladı sonra geldi dizini koltuğa bastırdı ve üstümden camlara yöneldi birini açtı. Soğuk havanın yüzüme çarpması iyi hissettirdi. Zaten yorgan beni sıcak tutuyordu.

"Ateşin var mı?"

"Eczaneden geliyorum. Yok."

"İlaç aldın mı?"

"Verdi bir iki bir şey."

"Dün gece birkaç şişe bira içtiğini söyledin mi?"

"Sorun yokmuş," dedi.

"Bol su iç."

"Emrin olur."

"Eczacıya da böyle mi söyledin?"

Sessiz kaldı. Bu tavsiyeyi eczanenin de verdiğini biliyordum zaten. Salona girdiğini konuşmasa, ses çıkarmasa da hissettim. Gözlerimi açtım. Karşı koltuğumda oturuyordu. "Ağrın var mı? Dün gece zor geçti senin için."

"Kemiklerim ağrıyor."

Soğuk almıştı. Sinir, stres, banyodan sonra ıslak saçla dışarı çıkması, içki içmesi... Bunca şeyin yanında bu sabah ayağa kalkması bile çok iyiydi. Ben onun yerinde olsam, kalkıp tuvalete bile gitmezdim. "Miden?"

"Bulanıyor," dedi. Midesinde kusacak ne kalmıştı bilinmezdi tabi. Rengi solmuştu biraz. Dudakları kurumuş, gözleri yorgun ve hastalıklıydı.

"Çorba yaptım sana," dedim. Başını salladı yalnızca. Geriye yaslandı. Sigarasını yaktı ve başını tavana kaldırdı. Ademelması güzel bir çiçeğin dikeni gibi çıkıntı oluşturdu boğazında. Sigarayı her içtiğinde o duman batıp çıkıyordu olduğu yere. Şimdi kanatmıyordu belki ama vardı, o çiçeği elime alıp dokunmaya kalksam benim avucumu parçalardı biliyordum. Tek bir dikenle hem de. Evet.

"Bugün yat dinlen."

"Böyle bir vaktimiz yok, devam etmemiz lazım."

Sigarayı öylesine şevkle içiyordu ki, sigarayla değil belki ama dumanla seviştiğini hissediyordum adeta. Sakalları uzamaya başlamıştı. Saçları yine Trakya'nın kurumuş kanola tarlaları gibi dağınıktı, dökülüyordu. Sigaranın dumanı genzinden her aktığında ve ciğerleriyle her denk geldiğinde duruyor, o buluşmayı uzatıyordu. Bir ağacın altında buluşmuş iki aşık rolü biçiyordu sigaranın dumanına. Ne kadar uzun süre tutarsa o kadar memnun

oluyordu. Sonra açıyordu dudaklarını ve biraz oradan biraz burnundan geri veriyordu.

"Hastalığını ağırlaştırırsan, bir gün değil beş gün kaybederiz."

"İlaç alacağım," dedi kısaca. Belki de canını sevdiği için kalkıp eczaneye gitmemişti. Tek sebebi ayakta kalmaktı.

"Ben biraz araştırma yaptım sen uyurken," İşaret ve ortaparmağının arasına aldı sigarasını, başını kaldırdı, dumandan buğulanmış gözleriyle bana baktı. "Adam doğru söylüyor. Her şey yasal. Patroniçe mahlası, Kraliçe mahlası... Türlü türlü isim var. Biri var senelerce vergi rekortmeni olmuş, hayatı film olmuş. Tamam çok kazanabilirler ama bu denli olması aklımı hayalimi durdurdu benim. Bu noktada da işin içine üst kesim giriyor. Oraya gidenler sadece halk değil. Bu gibi vergi rekortmeni olacak kadar çok kazananların özellikle müşterileri, ünlüler, siyasetçiler, iş adamları gibi isimler oluyormuş. Muhtemelen korkunç paraları da bu gidenler sağlıyor. Çünkü bu gidenler gittikleri yerde, diğer gidenlerin yanında bir de gizlilik, hatta korkunç bir gizlilik istiyor ve bu da sağlanıyor. Elbette ki bedeli ucuz olmayacak. Ben taradım hatta, o kadar iyi gizlemişler ki tek bir isim bile haber olmamış."

Yorganı üzerimden çektim ve oturur vaziyete geçtim. Ellerimi önümde birleştirdim. Ecevit'le birbirimize bakıyorduk. Beni dinliyordu. Bunun sebebini tam olarak bilmiyordum. Belki yanında akıl alacağı bir başkası olmadığından belki söylediklerimi mantıklı bulduğundan ya da çaresizliğinden. Her sebepten olursa olsun söylediklerim ona varıyordu.

"Ecevit ben düşündüm. Dürüstçe, kendimi kandırmadan. Melike kaybolduğunda on yaşını geçmiş olsaydı şimdi tek inandığım korktuğumuz ihtimal olurdu. Ama iki yaşına bile gelmemiş bir bebeği böyle bir yer için büyütmek... Nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Ne kadar mantıklı bir argüman? Bu zaman demek, emek demek. Emek harcayacak insanlar mı bunlar? Aksine kısa zamanda maksimum kâr peşinde olmalılar. Hali hazırda o yaşlarda çocuklar da kaçırılıyordu o dönem. Hatırla tanık ifadelerini. Makalede kaçırılan çocukların yarısının kız çocuğu olduğu yazıyordu. Ki özellikle hedefleri sokakta oyun oynama çağları. Bu da en fazla 14 15'e kadar ulaşıyor, 5 6'ya kadar geriliyor ama asla bebeklere kadar varmıyor.

Bu pislik için ellerinde kullanacakları daha uygun yaşlar var ve Melike ortadan kaybolduğunda belki tuvalet eğitimini bile almamıştı. O yaşlara çok uzak."

Cümlelerimi pür dikkat dinledi. Dirseğini koltuğuna yaslamış parmaklarını kaşlarına yerleştirmişti. "Yine de asla böyle bir şey olmamıştır diyebiliyor muyuz?" dedi. Belki o da bu ihtimalin düşük olduğunu biliyordu ama onu kahreden zaten o küçük ihtimaldi.

"Melike'nin ölmediğine de asla diyemiyoruz ki biz. Her ihtimal eşit derecede. Ölmesi gibi."

"Ölmedi."

"Bunu bilmiyoruz, buna inanıyoruz," dedim açıkça. Hoşuna gitmediğini biliyordum ama gerçek buydu. "Geneleve gelen orospu çocuklarından biri belki de bebek sordu. Para bok gibi."

"O bebeği belki de kendi çocuğu olmadığı için sordu? Melike'nin varlıklı bir ailenin çocuğu olarak yaşadığı ihtimal ne kadar kötü?"

"Belki de kendi çocuğu hastaydı, bir organ için, ilik için sordu. Ya da..." duraksadı, gözlerini kısa bir an kapatarak soluklandı. "Geneleve gidecek kadar alçak bir adamın ne yapacağının bir garantisi var mı Firuze?" dedi burnundan solurken. Açıkça söylemedi o ihtimali ama düşündüğü şeyi algılayınca ürperdim. Suratıma yumruk yedi adeta. "Ecevit," dedim tutuk bir sesle. Dün ölmek isteyen Ecevit'i anlayabiliyordum artık. Bu ihtimalde ölüm, en iyi ihtimaldi. Tırnaklarımı ellerime geçirdim. Titredi içim. Bunu düşünerek nasıl sabah etmişti. "Yalvarıyorum düşünme bunu."

"Ben düşünmeyince yaşanma ihtimali mi kalkıyor ortadan?" Melike'nin öldüğünü düşünmesi, bin kat daha hayırlıydı. Melike bunları yaşayacağına, umuyordum ki yaşamıyordu. Bunu belki de ilk kez istiyordum. Belki başka bir ihtimal bana bunu söyletemezdi ama bu... Ensemde ucu ateş almak üzere olan bir silah vardı. Patlayacak sandım. "Ne zor değil mi kanından canından olmayan biri için bile bunu düşünmek? Ben ne yapayım?" diye sordu. Şimdi söz konusu İnci olsa böyle uzun uzun cümleler kuramaz,

mantıklı argümanlardan bahsedemezdim biliyordum. Bu yatakta bir verem hastası gibi belki haftalarca yatardım, sırtımda yaralar açılırdı.

"Melike'yi canımdan kanımdan birini arar gibi arıyorum," dedim. Bu onu ikna eder mi bilmezdim ama Ecevit'e karşı bir inanç peşinde değildim. "Sadece kolum kanadım kırılmıyor senin kadar. Daha dirayetliyim. Duygularıma değil mantığıma öncelik veriyorum ama kanımdan canımdan birini arar gibi arıyorum. Sana yemin ederim. Beni görmeye bile tahammül edemiyorsun biliyorum," dedim alnını ovalıyorken. "Kural dördün içindeyiz bunu da biliyorum. Gidebilirim. Boş ver dikişlerimi. Ne önemi var ki? Hemen şu an çıkıp gidebilirim. Benimle her sabah aynı sofraya oturmak zorunda değilsin. Benim nefes almama bile tahammül edemiyorsun. Bunu da biliyorum. Gideyim sen bugün dinlen. İki ayrı araştırma yapalım. Bu kadın kim, gerçek adı ne, hala aynı yeri mi işletiyor, ülkede mi... Kadına ulaşmamız lazım. Kim ne bulurs..." Ecevit kalktı yerinden. Mutfağa doğru adımladı. Mutfak kapısını kapattı önce, ardından çorbanın altını yaktı. Sonra geldi hiçbir şey söylemeden arkamdaki camı kapattı. Yorganı çekti aldı katladı. Yatak odasına götürdü.

Bana git demiyordu, kal da diyemiyordu.

Benim çabaladığımı görüyordu ama bana öfke duymamak da elinde değildi. Yüzüme her baktığında belki Bülent'i belki babamı görüyordu. Anneme benzerdim. Annemi de görüyordu. Ne zordu. Kardeşi için bu ihtimalleri doğuran aileyi bir kadının yüzünde görmek, her an o yüze bakmak, onunla oturmak, onunla kalkmak. Benim bile kendime tahammülüm kalmadı.

Koltuğun geriye kalanını ben topladım. Kapattım. Sanırım gece yaptığım çorba, bu sabahımızın kahvaltısıydı. Kahvaltıda çorba mı içilir diye sormadım. Açıkçası yadırgamadım sadece biraz garipsedim. Belki de içilirdi, ben bilmiyordum. Dünden kalan bayat ekmekleri tavada küçük parçalara ayırıp kızarttı iki tarafını. Yine biraz kahvaltılık da koydu masaya. Limon ve yeşillikle doldurdu geniş bir tabağı. Banyoya girdim, saçlarımı düzelttim, suyu açtım ve işimi hallettim. Elimi yüzümü yıkadım. Başım ağrıyordu. Muhtemelen sabaha doğru uyuyup uyandığım içindi. Yine Ecevit'in nemlendiricisi kendi malımmış gibi bol bol kullandım. Kullandığım o pahalı, annemin yurt dışından getirttiği losyonların yapmadığı etkiyi yaratıyordu. Tüm vücudumdaki kuruluklar geçmişti, tek

bir krem hem yüzüme hem bedenime etki ediyordu. Ecevit'in öylesine evinde tuttuğu krem bile bana iyi geliyordu.

Banyodan geri çıktığımda Ecevit tabaklara çorba koyuyordu ve çayın altını da yakmıştı. Masaya oturdum ve usluca bekledim. Çorbayı önce benim önüme sonra kendi önüne koydu. Dumanı tütüyordu. Sanırım gece fark etmemiştim ama tavukları biraz iri tiftiklemiştim. Ona hiç sormadan çorbasına limon koydum. Zaten limonlu içmek zorundaydı. Kendi kaşığımla limonun içini oya oya limonun suyunu akıttım. Kendime de onun kadar olmasın limon ekledim. Elim yeşilliklere uzandı. Birkaç dal roka aldım elimle, çatal mı kullanmalıydım? Göz ucuyla Ecevit'e baktım o nasıl yiyecek diye. Çok iriydi yapraklar. Ecevit de çok geçmeden uzandı ve eliyle aldığında elimdeki rokaları yedim. Ecevit'in kızarttığı minik ekmekleri bandırmak istesem de düşüyordu çorbanın içine. Çok küçüklerdi. Ama o da zaten çorbasının içine koymaya başladı. Belki de zaten böyle küçük doğramasının sebebi buydu. Ben de koydum ve ekmekleri altta bırakacak kadar karıştırdım. Her kaşığıma bir ekmek parçası gelecek şekilde içtim. Biraz peynir ve domates de yedim. Çatalımı olabildiğince dikkatli kullanıyordum. Önümüzde başka tabak yoktu, tabağıma almak istemiyordum, Ecevit'in tiksinmesini de istemiyordum. Sadece yediğim kısma dokunuyordu çatalım.

Ecevit hızlıca içti çorbasını. Sonra kalktı ikinci tabağını da doldurdu. Sanırım sevmişti tadını. Başka kahvaltılıklardan yemiyordu sadece çorba içiyordu. Kalan ekmeklerden biraz bıraktı, gerişini tabağa ekledi. "Ben yemem başka, bunları da koy ziyan olmasın."

Uzattığım ekmeklere baktı. "Ye bir tabak daha," dedi çorbayı işaret edip. Başımı iki yana salladım. "Ben kahvaltıda çorba içmem zaten, bunu zor bitiririm."

Kalan ekmekleri aldı. Kendi tabağına koydu. Karıştırdı. O ikinci tabağını bitirirken, ben de birinci tabağımı bitirdim. Yeşillikleri biraz daha önüme çektim. Üzerine biraz limon sıktım ve çoğunu yedim. Kendi çapımda bir söğüş tabağıydı bu. Ecevit kalktı ve bir bardak çay koyup geçti gitti yanımdan. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yemek bir temel ihtiyaçtı, elbette esirgemezdi ama çay oldukça keyfe kederdi. Elbette ki artık bana o çayı koyacak kadar yakın hissetmiyordu. Biliyordum. Burada kalmamı da

istemiyordu. Git demiyordu ama kalmamı da asla istemiyordu. Kahvaltı masasında oturdum kaldım. Hep böyle olacaktı. Ecevit'e yarım adım yaklaşsam da bir adım uzaklaşacağı yeni bir şey öğrenecektik. Sonra yine birbirimizden daha da uzaklaşmış olacaktık sadece. Ev sessizdi, ikimiz de birbirimizle konuşmuyorduk.

Bugün muhakkak artık doktora gitmeli ve dikişlerimi aldırmalıydık.

Kalktım, masayı topladım. Kendime çay koymadım. İlaç torbası buradaydı. İçmiş olamazdı. Bir bardak suyla sehpaya koydum ve geri çekildim. Gözleri bilgisayar ekranındaydı. Katran karasıydı çayı. Dönüp bakmadı ilaç poşetine. "Bugün akşam hastaneye gideceğim," dedim. "Kendi kendine düşüyorlar galiba."

Cevap vermedi.

Yutkundum ve eve baktım. Duvarlarına, kitaplığına, plaklarına, mutfağına, masasına, ocağına. İçimde daha gitmeden bir özlem boy verdi. Yağmur yağmaya başladı göğüs kafesime. Sanki senelerdir yaşadığım, tüm derdini tasasını çektiğim ama tüm mutluluğunu da gördüğüm, güldüğüm eğlendiğim, hayatımı yaşadığım, ağladığım üzüldüğüm bir baba ocağını diyemem belki ama hatırası bende büyük bir evi bırakıp gidiyordum. Çocukluktan toprağına, vatanına, ülkesine bağlı büyütülmüş bir evladı gurbete uğurluyordum sanki. Ben gurbet nedir bilmezdim ama ben ev nedir de bilmezdim. Sanki ev nedir bunu öğrenmiştim bu iki artı bir evde. Gerçek bir ev, sahiden, dört duvardan hallice olmayan, insanın tüm gün gitmek için ip çektiği, en kötü halini bile aradığı bir ev. Bulduğumu hiç sanmadım ama kaybettiğimi hissediyordum. İçimde derin bir çukur oluştu.

Sonra Ecevit'e baktım. O bana tahammül etmişti ama ben onunla yaşamayı sevmiştim sanırım. Daracık alanlar da bıraksam kendime, daima diken üstünde de yürüsem, yıkadığım bir bardağın temiz olmamasından da endişe etsem, banyoda tek bir saç teli bırakmak gibi insani durumlar için korkular da duysam yine de çok sevmiştim işte. Kapıyı açtığımda bir Ecevit vardı biliyordum. Mutlaka ama mutlaka sabah ve akşam sofra kuracaktık biliyordum. Çay demlenecekti. Dolabında meyve bulunacaktı ve tüm bunların hepsi lezzetli olacaktı. Her güzel şeyin mutlaka bir sonu vardı. Nankörlük etmemeliydim. Bu kez bu güzelliği ölüp gitmeden tattım diye

muhakkak mutlu olmalıydım. Bununla avunmalıydım. Ecevit'le bir hafta da olsa aynı evi paylaşmıştım. Ona çay demlemiştim, pilav, çorba, sandviç yapmıştım. O benim için bugüne kadar çayımı ılıtmıştı, ekmeklerimi doğramıştı, sofra kurmuştu. Bunlar bir zamanlar uzak birer hayaldi. Elimden çay içmeyen adamın öfkesi biraz azalmıştı. Yine öfkeleniyordu ama bu kez bana çay koymuyordu sadece. O kadar da olurdu. Değil mi?

Yüzünü izliyorken, değişen ifadesiyle fark ettim bir şey bulduğunu. "Ne buldun?" diye sordum. Kalktım yerimden bilgisayara yürüdüm. Eğildim baktım ekrana. 2004'te yapılmış eski bir gazete haberiydi. Manşeti okudum.

"Genelevde 'tipini beğenmedim' diyen kadın bıçaklandı!"

Ankara'nın Altındağ ilçesinde, şehrin en çok bilinen genelevlerinden birinde dün gece yaşanan olay emniyet güçlerini harekete geçirdi. "Madam" lakabıyla tanınan ve uzun yıllardır sektörün en etkili olduğu bilinen bir kadın işletmecinin işlettiği mekânda çıkan tartışma kısa sürede şiddete dönüştü. Geneleve gelen bir adam, genelevde çalışan hayat kadını N.K tarafından reddedilince olay patlak verdi. Polis birimleri hızla olay yerine intikal etti.

"Altındağ'da yani kadının genelevi." Yavaşça yere doğru çöktüm ve haberin devamını okudum. Kadının yaralandığı adamınsa tutuklandığı yazıyordu. Patrondan yeniden bahsedilmiyordu. Haber başlığını kopyaladım ve arama motoruna yazdım. Diğer kaynakları da taramaya başladık. Hemen hemen hepsi aynıydı, bazılarında Madam ismi bile geçmiyordu. Ecevit eline telefonu aldı. İsmini göremediğim bir numarayı aradı. "Altındağ'da bir genelevin patronunu arıyorum. Onu bulabilir miyiz?" Dilini üst dudağına sürttü ve ekrana bakarken karşı tarafı dinledi. "Lakabı Madam. Şimdi aynı yerin patronu mu, devam ediyor mu etmiyor mu bilmiyorum. Ama alemin içinde muhtemelen tanınan bir kadın... Hayır adını bilmiyorum. Sadece lakabı var. Tamam... Ne öğrenirsen bana dön tamam mı? Evet evet kadını bulmam lazım. Evini bulamaz mısınız? Tamam... Tamam olmadı gideceğim. Siz bir bakın. Hangi genelev, hâlâ orada mı değil mi? Orada değilse nereye gitmiş, onun yerine kim gelmiş? Tamam... Haber bekliyorum. Hadi eyvallah."

"Geneleve mi gideceğiz?" dedim şaşkınlıkla. Yüzünü bana çevirdi.

"Ben gideceğim."

"Ben neden gelmeyeceğim?"

Bu soruyu gerçekten sorup sormadığımı anlamak için galiba gözlerini bana dikti. "Adliyeye gitmiyoruz farkındasın değil mi? Boşanacağım senden diye çıngar çıkaramazsın."

Gözlerimi kırpıştırdım ve Ecevit'ten kaçırdım bakışlarımı. Bana yine baskı kurmaya başlamıştı. Geneleve gitmek isteyip istemediğimden emin değildim. Bilmiyordum. Biraz korku, bolca dehşet hissettim ama Ecevit tek mi gidecekti? Hayır olmazdı böyle bir şey. "Sen daha önce gittin mi?" diye sordum.

"Ne işim var benim Firuze orada?" dedi. Evet tam olarak bu cevabı beklemiştim zaten. Tuttuğum nefesi usulca geri verdim. Evet çok onursuzcaydı. Oradaki kadınların çok çok büyük bir kısmı istemediği hayatın bir parçasıydı. Ve yine emindim ki başka bir şansları olsa o hayatın içinde bulunmazlardı. Bir erkeğin de böyle bir çaresizlikten faydalanması, gitmesi, para karşılığı bir bedene bir süre istediği gibi dokunması... Midemi bulandırdı bu. Kesinlikle onursuzcaydı. Oraya giden her erkek ifşalanmalıydı orada.

"Bence de," dedim açıkça. "Ben de daha önce gitmedim," diye de sebepsizce bilgi verdim. "O yüzden ikimiz de tecrübesiziz. Beraber gideceğiz. Tek gidemezsin."

"Benim asabımı bozma," diye yükseldi. Yüzüne bakmadığımı anlıyordu, beni hakimiyeti altına almasına izin veremezdim. Ecevit'i oraya nasıl tek gönderecektim? "Kapıyı kilitlerim üzerine çıkar giderim. Bir ne dediğini bil ya. Yüzüme bak yüzüme."

"Ya ben niye gelmiyorum?" diye sordum şaşkınca. "Sen de ilk defa gidiyorsun. Senin için de çok savunmasız bir ortam."

"Firuze sus daha fazla saçmalama."

"Ya ben neden gelmiyorum senin gittiğin yere?" diye inadına konuştum.

"Allah'ım hesap soruyor," dedi zerre sabredemeden. Kendisi kalktı yerinden. Sigarasını aldı. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor!"

"Hesap sormuyorum soru soruyorum. Bak aksine benim gelmem çok daha mantıklı. Sen bir erkek olarak oraya tek başına gidersen, müşteri konumundasın," İkimizin de yüzünde bir tiksinti oluştu. "Ama benimle gidersen, başka bir niyetl..."

"Sus dedim sana daha fazla saçmalama."

"Geleceğim," dedim ve geriye yaslandım.

"Gelmeyeceksin. Ha bu kapıyı da kilitleyip çıkacağım. Gel gelebiliyorsan."

"Geleceğim." Tek gidemezdi oraya? Ben gerekirse orada da bir kargaşa çıkarır, iki yalan söyler ve bizi kurtarırdım. Nasıl bunu göze alıyordu?

"Gelmeyeceksin."

"Geleceğim."

"Firuze beni çıldırtma."

"Lütfen geleyim Ecevit, sen bensiz nasıl gideceksin oraya?"

Avucunu şak diye ses çıkararak alnına vurdu. Sigarasının külü döküldü. "Aklımı kaçıracağım. Orası dediğin kerhane farkında mısın sen?"

"Ya bana kerhane de sana kerhane değil mi?" Ecevit'i o ortama tek başına asla göndermeyecektim. "Tamam ben geleyim ama arabada kalayım. Tamam mı? Geleyim arabada bekleyeyim seni. Ne olur ne olmaz. Arabanın kapısını kilitlersin inince. Öyle yapalım. Ne olacağını bilmiyoruz. Tek başına gitmen çok saçma. Hem belki orada işini yaracağım? Konuşmayacak birini konuşturacağım, biriyle soh..."

"Bana öyle iş lazım değil. İstemiyorum yardımını. Geç odaya uyu."

"Tamam evden beraber çıkalım sen oraya git ben hastaneye." Tamamen yalan söylüyordum. Kapıyı üstüme kilitlememesi içindi bu. Aniden yüzünü

bana doğru eğdi ve alnına dokundu. "Enayi mi yazıyor?" diye sordu. Tamam inanmasını beklemiyordum ama yalanımdan da hemen vazgeçecek halim yoktu

"Ne alakası var daha az önce bugün hastaneye gideceğim demedim mi?"

"Hayır," dedi benden uzaklaşırken. "Kerhane muhabbeti bitene kadar gitmiyorsun."

"Arabada bekleyeceğim diyorum."

"Gelmeyeceksin. Sen çok basit bir şey sanıyorsun herhalde, bir sürü pezevenk erkeği..."

"Ya sana ne?" diye bağırdım. Bağırışımla bedeni bana döndü. Ayağa kalktım. "Sana ne? Benim zaten amacım sana yardım etmek değil mi? Sen niye benim yararımı düşünüyorsun? Oradaki ihtimaller mi daha önemli yoksa birinin ağzından alacağım, işimize yarayacak bir şey mi? Ecevit ben senin yanında tam olarak niye varım?" diye sordum. Aylar önce madde madde kural saymayı biliyordu. "Boş ver. Ne olacaksa bana boş ver. O an bana sırtını dönersen işine yarayacak bir şey bulacaksan sırtını dön. Genelev olsun, adliye olsun. Ufacık bir ihtimalden daha mı önemliyim?"

"Hain değilim ben," diye karşılık verdi. Bana bir genelevde sırtını dönmeyeceğini biliyordum ama ben dönsün istiyordum. Melike için işe yarayacaksa tereddüt bile etmesin istiyordum. "İtin önüne atacak halim yok kimseyi. Ben hain değilim. Bugün seni feda etsem yarın yine bana lazım olacaksın. Yarınımı düşünmeyecek miyim ben?"

"Laf salatası yapıyorsun," dedim açıkça. Bunlar tamamen altı boş cümlelerdi. Ben araştırmıştım, biz kapısında polis olan bir yere gidecektik. Tamam bir adliye değildi ama benim Ecevit'in yanında gidişimle kimsenin bana bir şey yapacak halim yoktu. Yerin yedi kat dibi de değildi. Ki en fazla iki erkeğin iğrenç bakışlarına maruz kalırdım. Onu da görmezden gelecektim. Yapacak bir şey mi vardı? Biz dünden beri ne konuşuyorduk ne düşünüyorduk bunun lafı mı olurdu? "Sen beni oraya sokmak istemiyorsun."

Çok şey söylemek istedi de hiçbir şey söyleyemedi. Çok kelime birikti dilinin ucunda, tek bir cümle bile kuramadı. "Her ne zıkkımsa. Gelmeyeceksin. Götürmeyeceğim."

"Beni bu evde bırakıp gidersen ambulansı çağırırım, bayılmış gibi yaparım, açtırırım. Ben de geleceğim. Arabada seni beklerim." İçmeden kül ettiği sigarasını küllüğe bıraktı. Elini sakallarına vura vura volta atmaya başladı evin içinde. Sabır çekti durdu. Kalktığım yere geri oturdum.

"Canımı riske atman gerekirse atacaksın, güvenmediğin ortama kendinden önce beni sokacaksın. Ben sana dur diyeceğim. Ben kendim gitmeyeceğim ama sen daima ilk beni ortaya süreceksin. Oyunu kuralları böyleydi. Madde madde saydın ya unuttun mu? Ben bu oyunda korunması gereken konumda değilim. Gerekirse ilk harcanacak kişiyim. Bu böyle. Melike için ben bunu kabul ettiysem, sen de edeceksin."

Bana o kadar sinir oldu ki mutfak tarafına geçti. Bacak bacak üstüne attım. "Ben seni başıma bela diye aldım," diye bağırdı.

"Umurumda bile değil."

Yine tüm öfkemizi kustuk da öyle durulduk. Ecevit çarpa çarpa ilaçlarını içti ve salona geri dönmedi. Gözüm kulağım ondaydı. Her an gizlice evden çıkıp beni kandırabilirdi. Üstüm başım dışarı çıkmaya hiç müsait değildi. Kalktım gittim değiştirdim. Odadan çıktığımda gözlerini bana diktiğini, beni ve kıyafetimi izlediğini biliyordum ama yokmuş gibi davrandım. Geçtim koltukta oturdum. Bir şeye baktığımdan da değil oyalanmak için bilgisayarda sekmeden sekmeye atladım. Böyle oturdukça uykum da geliyordu. Gözlerim gitmeye başladığında uyuyakalmamak için kalktım da ortalıkta dolanmaya başladım. Yüzümü yıkadım açılayım diye ama yok olmuyordu. Dünün yorgunluğu vardı üstümde.

"Evde kahve var mı?" diye sordum mutfağa girerken. Bu yüze su çarparak olacak iş değildi. "Bak çayı koyduğum çekmecenin altına. Uykun geliyorsa da git uyu. Niye kahve içiyorsun? Bugün arayacakları bile belli değil."

Çayın yedeğini taşıyan adamın çekmecesinden zorlukla buldum kahveyi. Kayı boyuna kadar inmişti. Bir paket, ağzı hiç açılmamış Türk kahvesi

vardı. Ezilip büzülmüştü paket. Çok eskiden alındığı belliydi.

"İçecek misin sen de?"

"Çay içiyorum ben."

Göz devirdim. Küçük bir cezvenin içine kahveyi ve suyu koydum. Ocağa koymadan karıştırdım. Kahve fincanı yoktu evinde. Ben de çay bardağına döktüm pişmiş kahveyi. Telefonunu iyice görebilmek için masanın diğer ucuna oturdum ve şekersiz kahvemi içmeye başladım. Beni eve kilitlersem ne yapacaktım? Polis çağıramazdım. Ecevit'in evine polis sokamazdım. Ambulanstan başkası gelmiyordu aklıma. Evde tekim ve başım dönüyor derdim. Ya da ne bileyim düştüm derdim. Yetişin derdim. Öyle ya da böyle bu kapıyı açtırır giderdim. Kaç tane genelev vardı ki zaten Altındağ çevresinde?

Ecevit telefonuna dikkat kesildiğimi görünce aldı avucuna ve ritmik şekilde avucunda çevirmeye başladı. Çok da geçmeden kalktı zaten yanımdan. Salona geçti, ben de peşinden gittim. "Ya sabır," dedi ağzının içinden. Kesin telefonunu sessize almıştı. Benden gizli konuşacaktı. Göz açtırmadım ona.

Neredeyse iki saat geçti biz o telefon konuşmasını yapalı. O kadar sıkıcı olmaya başladı ki bu süreç, kahve içsem de uykum geliyordu. Ecevit'in de uykusu geliyordu ama o da uyumuyordu. Acaba bugün aramayacaklar mıydı? Bu gece ben de salonda yatmalıydım. Umudumu gelecek olan telefondan artık kesmiştim ki Ecevit yerinden kalktı. Gözlerim onu takip etti. Çay doldurdu ve sigarasını yaktı. Balkonun kapısını da açtı. Bundan sonraki adım sandalye sesiydi ama gelmedi. En köşedeki sandalyeye de otursa o sesi duymuş olmalıydım.

Hemen kalktım da mutfağa gittim. Bir üçkağıtçı olduğunu kanıtladı. Balkona çıkmıştı. Koşar adım gittim de kapı koluna asıldım ama açılmıyordu. Arkadan tutmuştu. Hemen pencereyi açtım ve Ecevit'in koluna asıldım. Beni itti ama çok sıkı tutunmuştum. Hırçınlığım da üstümdeydi. Kene gibi yapıştım koluna. "Yaşıyor mu?" diye sordu burnundan solurken. Beni itiyor, telefonu omzuyla kulağı arkasına sıkıştırıyor, diğer elini bana uzatıyor ve hiç tereddütsüz ısırıyordum. Kısık sesle konuşuyordu. Balkonun en ötesine giderse duyamayabilirdim. Diğer kolumu da ikinci sarman

yaptım. Artık beni istese de itemezdi. "Yerine gelen kişi kadın mı erkek mi? Tamam. Ne alaka? Cengiz'in bunlarla işi ne de selamını söyleyeceğim? Kendisi mi söyledi? Ne alaka anasını satayım. Tanıyorlar mı onu?"

"Lan bırak!" dedi telefonu kendinden uzaklaştırıp.

"Sen üçkağıtçısın."

"Tamam... Tamam açık adresi at bana yarın gideceğim ben. Yetecek değil mi? Önden haberim gidecek mi? Tamam... Anladım. Eyvallah. Ben sabah bir şey olursa ararım seni. Eyvallah."

Telefonu kapattığı an ben de kolunu bıraktım ve hızla kapıya doğru gittim. Kabanıma sarıldım. Sabah gideceğim dememiş gibi kapının önünde bittim. "Kızım sen manyak mısın?" diye bağırarak girdi eve.

"Ben miyim manyak? Gitmişsin balkonda konuşuyorsun ya! Pes sana!"

Ecevit'in sol elinde ısırık izlerim vardı. O telaşla nasıl ısırdım bilmiyordum. "Nereye?" diye bağırdı bana.

"Ben de geleceğim."

"Duymadın mı yarın geleceğim dedim?"

"Yarın götürecek misin beni?"

"Hani akşam hastaneye gidiyordun dikiş aldırmaya?"

"Hani bu genelevden sonra gidecektik?"

İkimiz de çok kızgındık. "Ne halin varsa gör," dedi ve beni bıraktı gitti kapı önünde. "Başıma ağrılar soktun. Ne halin varsa gör."

Doğru mu söylemişti? Gitmeyecek miydi? O içeri geçince ve beni görmediğine emin olunca ben, öksürmeye başladım ve o gürültüden faydalanarak kapıyı bir kez üstten bir kez alttan kilitledim yavaşça. Olur da açıp çıkmaya kalkışırsa anahtarla uğraşsın ve bana vakit kalsın diye.

Kabanımla geri döndüm salona. Yatmıştı koltuğa. Gözleri de kapalıydı. Beni hiç sevmiyordu.

Gitmeyecek miydi?

Kabanımı yastık yaptım ve başımın altına koydum bir zaman sonra ben de. Çünkü Ecevit uyumuştu. Düzenli nefesler alıp veriyordu. Sanırım gerçekten gitmeyecekti. Yarın sabah gidecekti. Sabah erkenden alarm kurar ve uyanırdım. Ondan önce hazırda beklerdim. Akşam da gideceğim demiştim hastaneye ama şimdi nasıl gidecektim ki? Ben akşam gidersem o yarın her şeyi tek başına yapacaktı. Ecevit'i öylesine güvensiz bir yere tek başına gönderemezdi. O belki beni işine yaradığım için göndermezdi ama tümüyle Ecevit'i göndermezdim. Hem de öyle bir yere... Kızdırdı beni bu biraz. Bu konuya sıcak bakmadığını, öyle bir yere kendini yakıştırmadığını da söylemişti ama yine de kızdırdı beni bu. Ecevit'in bir başına oralarda ne işi vardı Allah aşkına? Ben ne yapacaktım o oradayken?

Onun yüzünü izleyerek, bazen kızarak, bazen üzülerek, bu bahsettiğimiz kötü yerde Melike'yi düşünerek, kötü hissederek dakikalarımı harcadım. Ecevit uyumuştu. Benim de çok uykum vardı. Başım çok ağrıyacaktı biliyordum ama yaklaşık on beş dakika sonra gözlerim gide gide içim geçti.

Ecevit, üçkağıtçı olduğu kadar kandırıkçıydı da. Ve hatta dolandırıcı.

İyi ki o kapıyı hem üstten hem alttan kilitledim. İyi ki ona güvenmedim. Hep güvenirdim. İyi ki bu kez diğer yüzünü de gördüm. Tam olarak hangi noktasında çıkan sese uyandım bilmiyordum. Bir ipin üzerinde uyuyordum zaten. Bir ağaçtan düşer gibi uyandım. Zaten bedenim bu ihaneti bekliyor olacak ki kaptım da kabanımı koşar adım kapıya doğru attım bedenimi. Kapının yavaş yavaş açılmasına denk geldim. Kendimi bir kedi gibi, aralık olan kapının altından, Ecevit'in bacaklarına sürtünerek nasıl attım bilmiyordum. Hiç beklemedim asansöre doğru koştum.

"Firuze içeri gir!" dedi. Şanslıydım asansör bu kattaydı. Kendimi içeri attım, Ecevit üzerime atladı ama iki şansı vardı. Ya o da asansöre binecekti ya da dönüp evinin kapısını kapatacaktı. Mantıklı olanı yaptı. Çünkü ben yuvadan bir daha uçmuştum. Otoparka indim, Ecevit arabasını hep aynı noktaya park ediyordu. Sanırım otoparkın düzeni vardı. Gelmez gideri hiç

düşünmedim. Çünkü o biliyordu atlardım giderdim Altındağ'a, bulurdum o geneleve. Paşa paşa gelecekti. Kabanımı giydim, üstümü başımı silktim. Kedi gibi sürümüştüm kendimi yerlerde. Açık renkti üstüm kirlenmişti. Arabasının önünde dururken kollarım önümde bağlı, az önce evden kaçmamış gibiydim. Ecevit'in gelişimi ayak seslerinden tanıyordum.

"Allah da bana sabır versin. Bana gani gani sabır versin!" Otoparkta bunları haykıra haykıra yürüyordu. Hiç üstüme alınmadım. Arabasını açtığı an ondan önce bindim. Kollarımı önümde bağladım bacak bacak üstüne attım. O eğer ki zerre hatırlıyorsa beni, bu Firuze'ye çok aşinaydı. Ezelden tanıyordu beni. Çirkinleşirdim. Hiç de çekinmez utanmazdım. Kalın kafalıydım.

"Allah da bana gani gani sabır versin."

"Geleceğim dersem gelirim."

"Hâlâ konuşuyor," dedi direksiyona vururken. Neredeyse ağlayacaktı sinirden. "Aklımı kaçıracağım hâlâ konuşuyor."

Arabayı beni bir kez öne bir kez arkaya savuracak şekilde ters bir sürüşle başlattı. Umurumda da olmadı. Yapar yapar dururdu. "Sen bu arabadan in," direksiyona vuruyordu avucunu bağırarak. "Bak sen bu arabadan in ben sana ne yapıyorum."

İnecektim. O yüzden meydan okuyup kendimi arabaya kilitletmedim. Sustum. Yolu izledim. Yol boyunca içinde kurt var gibi söylendi. Benden nefret ediyordu. Saçlarına aklar düşürmüşüm gibi ah çekiyordu. Elini direksiyona vuruyordu, sigara içiyordu, kızıyordu, azarlıyordu ve ben bunların birini bile üstüme alınmıyordu.

Kızarsa kızsaydı. Ben bir şey yapmamıştım ki? Ne yapmıştım ben?

Dere tepe düz gittik. Arabayı olabildiğince uzağa park edebileceğini tahmin ediyordum zaten ama ona rağmen bile girdiğimiz konumun tekinsizliği bir koku gibi, bir renk gibi ve aldığımız nefes gibi yayıldı. Çok fazla kadın yoktu ama yer yer, kaldırımlara çökmüş, elinde sigara ve biralarla oturmuş, sarhoş oldukları her hallerinden belli olan erkekler vardı. Midemi

bulandırdı bu görüntü. Ecevit de benimle aynı bölgelere bakıyordu. Bu görüntü onu da rahatsız etti, yüzünü ellerinin arasına aldı ve bir şeyler mırıldandı.

"Ecevit anahtarı alma," dedim korkmuş bir sesle. "Eğer ki bir şey olursa sürüp gideyim." Bu tamamen blöftü ama ya ben rolümü çok iyi oynadım ya da Ecevit hali hazırda benimle aynı şeyi düşündüğü için bir alev topu gibi döndü bana. Beni kıracağını o saniye anladım. Engel olamadım.

"Ben sana gelme dedim değil mi?" Avucunu direksiyona vurdu. "Dünden beri sabrediyorum. Dünden beri, ağzımı kapalı tutuyorum senin o pezevenk babanın, şerefsiz abinin hıncını senden çıkarmayayım diye. Ama sen," İşaretparmağımı yüzüme doğru salladı. "Ecevit yok gel tüm hırsını, acını benden çıkar diye diye dolanıyorsun peşimden. Senin o babanın belasını sikeyim kardeşimi kerhanede arıyorum." Yumruk oldu eli kornaya vurdu ardı ardına. "Ulan diyorum bak yapma yapma yapma. Seninle kardeşini arıyor. Çabalıyor ulan çabalıyor. Avuçlarının içinde ezip büzüyorlar, mahvediyorlar bari sen yapma. Ama yok. Benim canım burnumdayken ensemden nefesini üflüyorsun. Ne işin var senin şimdi burada?"

Bir iki beden çöktükleri kaldırımdan kalkmış arabanın içini izliyordu. Belki de Ecevit'in sesini duyuyorlardı. Bilmiyordum. "Ağlama," dedi. "Ağlama bak ağlama. Ağlama!"

"Sana bunu yapan adamın kızını şuraya sokmak senin içini soğutsun o zaman."

Ben gelmek için yalvarmamalıydım. O gelmemi şart koşmalıydı. Dünden beri pasif şekilde gösterdiği öfkeyi bu noktada sırf ben de oraya gireceğim diye bana kusuyordu. Dudaklarım büzüldü ama ağlamıyordum. Karşımdaki yola baktım. Burada olmak beni de mutlu etmiyordu ama burada olmayı hak ettiğimi de hissediyordum. "Senin içinde Melike için nasıl korkunç şüpheler varken benimle ne diye buranın tartışmasını yaşıyorsun? Kolumdan tutup kendin getirseydin o zaman. Hak ettiğim bu değil mi? Seni ne zorluyor Ecevit?"

Vicdanı mıydı? İlk günlerde hiç sızlamıyordu vicdanı bana. Öyle kalması onun için daha iyi değil miydi? Ecevit yoldan bana çevirdi gözlerini. Yüzü

sinirden titriyordu. Çenesi seğiriyordu. "Beni zorlayan şeyin evveliyatını sikeyim," dedi tek nefeste. "Duydun mu? Ensemden üflemeye devam etme. Durmak bil artık."

Öfkesi onu nefes nefese bırakmıştı. Yine çevreye baktı. Onun daha fazla ensesine üflememek için konuştum. Dürüst oldum. "Planım sen anahtarı bana bırakınca biraz ilerledikten sonra arabadan inip yanına gelmek. Yalan söyledim. Kim gelirse gelsin arabanın kapısına, sen gelmeden gitmem. Beni de yanında kendi iradenle götür."

Güldü sinirden. "Burada kalmam seninle gelmekten daha az tehlikeli değil. Baksana sarhoş çoğu. Sen arabadan inip uzaklaşınca arabaya yaklaşacaklar. Seni bırakıp gidemem. Kapıları kilitlerim ama yine de..." Özellikle biri vardı ki Ecevit'in görüş alanında değildi ama arabada biri olduğunu bile bile yüzüme baka baka birasını yudumluyordu. Hatta sırıtıyordu. "Korkutucu. İstersen götürme git, arabayı da ben içindeyken kilitle. Tamam söz seni bekleyeceğim. Gelmeyeceğim ama sen gelmeden gitmeyeceğim de."

Ecevit beni korurdu. Ve belki ona komik gelecekti ama ben de Ecevit'i korurdum. Alnını direksiyona bastırdı ve sessizce bekledi. Beni bırakıp gideceğini söylüyordu içimden bir ses. Daha fazla bir şey söylemedim. Ne istiyorsa onu uygulayacaktım. En azından buraya kadar gelmiştim. Daha bu sabah bir bıçaklanma haberi okumuştum. Yakınındaydım. "Kimseyle göz bağı kurma."

"Asla."

"Kimseye cevap verme."

"Asla."

"Kimseye soru sorma."

Cevap vermedim.

"Asla de."

"Hiç kimseye mi?"

"Hiç kimseye."

"Tamam."

"Yanımdan bir adım bile uzaklaşma."

"Asla."

"Ne durumda olursam olayım, olay çıkarmaya çalışma."

Cevap vermedim. "Asla de," diye tekrarladı. Bu çok kapsayıcıydı. Bilmiyordum. Gerekebilirdi ama sonuçta asla da bir yemin değildi.

"Asla."

"Ben şimdi arabadan ineceğim, ben açmadan kapını açma."

"Tamam," dedim yalnızca. Beni kandırıyor da olabilirdi ama yapacak bir şeyim yoktu. Kabanımın kuşağını bağladım. Ecevit başını kaldırdı ve yüzünü sıvazladı. İndi arabadan. Arabayı üstüme kilitlemesini bekledim ama yapmadı. Geldi benim kapımı açtı ve elini uzattı. Bu beni o kadar rahatlattı ki, onun koluna tutunmak, kabanına sarılmak istemiyordum ben. Ayrı yürümek hiç istemiyordum. Korkuyordum ben. Buradaydım. İnat ediyordum ama korkuyordum. Biri bana bir şey derse, laf atarsa, elini uzatırsa donup kalırdım. Ben toplumdan soyut büyümüştüm, bir de böylesi bir ortamın daha da yabansıydım.

Ecevit'in elini tuttum. İlk kez. Kocaman elleri vardı. Avuçları sıcak, çok tutucuydu. Bir fikir gibi, bir inanç gibi ve bir kültür gibi. Baskıcı, tutucu ve hatta belki despot. Karşısındakinin fikrine önem vermiyordu, kendisi tüm üstünlüğü alıyordu. Ben Ecevit'in elini tutmayayım, yalnızca o tutsun, parmaklarını dolasın parmaklarıma, avucunu avucumla birleştirsin benim etkisiz tutuşumdan bir şey eksiltmezdi. Yine böyle hissettirirdi. Yine böyle emin, yine böyle sahiplenici, yine ben buradayım diye konuşurdu eli tuttuğu yerde. Bir savaş meydanında yürütebilirdi insanı. İçimdeki korku dağıldı gitti. Sığınakta ülkemdeki savaşın sonlanmasını beklerken, kendi ülkemin marşı duyuldu sanki sokaklarımda. Sığınağın tek göz havalandırmasından doluştu içeri, tüm halk birbirine baktı ve savaşı kazandığımızı anladı.

Ağlayarak marşa eşlik etti ve yüreğinde kendi askerine hissettiği güveni taçlandırdı. Ecevit'in elini tutmak o marşı duymak gibiydi. O marşa eşlik etmek gibiydi.

Sıkıca tutundum eline. O marşı gür bir sesle söyler gibi. Kapımı kapattı ve arabayı kilitledi. "Yola bak, kimseyle göz göze gelme," diye tekrar etti. Bir yokuştan iniyorduk birkaç adım sonra. Yola baktım söylediği gibi. Geneleve yaklaştıkça insan kalabalığı artıyordu. Hava tam kararmasa da çok değil yarım saate kararmış olacaktı. "Kimliğimi göstereceğim girişte, sen çıkarma."

"Tamam."

Gerçekten bir polis memuru vardı kapıda. Birden fazla sanırım memur olmayan güvenlik. Ecevit telefonu kulağına dayadı. "Geldim ben, yanımda biri daha var onun kimliğini göstermeden girmem lazım." Yutkundum. Polis memuruna yaklaştıkça stres yapıyordum. Ya beni almazsa içeri? Kimliğimi gösteremezdim. Koca harflerle Atilla yazıyordu.

"İçerideki patronun haberi var," dedi Ecevit. Çünkü biz yetişene kadar içeriden çıkan olmamıştı kapya. Dudaklarımı ıslattım ve memura bakmadım.

"Çıkar kimliğini."

Ecevit kimliğini çıkardı elimi bırakmadan. Memurun gözleri benim üzerimdeydi. "Vesikası var mı?" diye sorduğunda Ecevit'e vesikalık fotoğraf istiyor sandım ben ve Ecevit'e baktım. Onun yüzündeki dehşet beni de korkuttu. Polis memuruna baktım ben de. Ecevit'in elimdeki eli sıklaştı ve beni neredeyse bir adım kadar arkasına çekti.

"Öyle bir şey yok," dedi çok sert bir sesle. "Yok öyle bir şey. O niyetle burada değiliz."

"Ya ne niyetle buradasınız birader?"

"Oğlum bıraksana!" büyük, geniş, mavi ve demir bir kapının ötesinden bir kadın göründü. "Misafirlerim gelecek diye telefon gönderdim ya!"

Ellilerinde bir kadın, saçları doksanlar modeliyle şekillenmiş, gözlerinde siyah yoğun bir göz kalemi, dudaklarında metalik renkte bir parlatıcı varken bize bakıyordu. "Kimse haber göndermedi bana," Beni işaret etti gözleriyle. "Yeni mi? Sen nereden buluyorsun böyle fıst..."

"Senin ağzını patlatırım." Ecevit polis memurunun bir adım üzerine yürüdüğünde aniden etrafımızı insanlar sardı. Gelen kadın bağırmasa Ecevit'e saldıracaklardı. Polis kimliğini çıkardı ve Ecevit'e kaldırdığında hamlelerinin önüne yine kadın geçti.

"Yok lan yok," dedi kabaca. "Öyle bir şey yok öyle denir mi? Bunlar öyle değil. O işe gelmediler. Yanlış anladın sen."

Polis bize baktı. Ne sandıysa bunun yanlış olduğunu anlayınca en azından bana bakarak "Pardon," dedi. "Pardon hanımefendi. Ben şey sandım. Kusura bakmayın."

Kadın gür bir kahkaha attığında "Hadi geçelim, hadi!" dedi ve önümüzden yürümeye başladı. Tam o noktada kadınları görmeye başladım. Kış olmasına rağmen açıktı kıyafetleri. Üşüyorlardı biliyordum. U şeklinde geniş büyük bir binaydı. Alt tarafta balkonlar vardı, demirlikler vardı. Üstteyse bir sürü küçük pencereler. Kadınlar o demir parmaklıklardan kollarını sarkıtmış sigara içiyorlardı, sohbet ediyorlardı ve artık bize bakıyorlardı. Ecevit bana bakma demiş olsa da bakmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Benden genç olduğunu düşündüklerim de vardı, bu kadın yaşlarında olanlar da. Hepsi bakımlı sayılırdı ama çoğunluğu zayıftı. Kendimi o kadar kötü hissettim ki yere çöküp ağlamak istedim.

Bir hapishaneydi burası ve buradaki kadınlar çok acımasız bir hayatın içindeydiler. Kiminle göz göze gelsem utancımdan kaçıyordum. Benim suçum var mıydı? Belki herkes kadar. Ama tüm suç benimmiş gibi vicdan azabı çektim. Her yer çok pisti, hava çok soğuktu ve burası çok korkutucuydu. Sol tarafımızdan "Pişt pişt yakışıklı!" Cümlesini duydum. Ecevit'e söyledi. Ecevit dönüp bakmadan yürümeye devam etse de ben kızı izledim. Öyle edepsiz bir şey söyledi ki, çok açık, sansürsüz ve tüylerimi ürperten bir teklif yaptı. Kalbim sıkıştı. Ne düşüneceğimi ve hissedeceğimi bilmiyordum.

Ecevit'i saklamak istedim.

Melike'nin böyle bir hayatın içinde olma ihtimaliyle öldürmek istedim kendimi.

Ve oturup ağlamak istedim. Nefes alamıyordum. Ecevit'e atılan laflar arttı, iki kadın birbirine laf atmaya, küfürleşmeye başladı. Erkekler de vardı ama onlara hiç bakmıyordum. Önümüzdeki kadın aniden durdu ve avlunun orta yerinde birbirinden ağır küfürlerle bağırıp çağırdı, bunu yapmayana kadar susmadılar. Öyle kızdı ve rencide etti ki herkesi titriyordum artık onun söylediklerinden. Çok berbat cümlelerdi bunlar. Böyle söylemesin istedim. Ecevit'i buraya gelen bir müşteri sanmışlardı sanırım. Okuduğum kitabın yirmi beşinci sayfasına kadar bir yerde, müşteri kapmadıklarında eziyet gördüklerinden bahsediyorlardı. Onlara bu zorbalık yapılırken şimdi böyle davrandıkları için kızılıyordu. Ecevit'i katlayıp cebime koymak istiyor sonra ağlamak istiyordum.

Kadın ansızın cümlelerinin ucunu bana dokundurmaya çalıştı, "Görmüyor musunuz almış koynuna güzeller güze..." O kadar sansürsüz konuşuluyordu ki bundan sonra nasıl bir şey gelirdi bilmiyordum. Tansiyonum düştü adeta. "Hanımefendi," diye girdi araya Ecevit. "Biz artık hızlıca gidebilir miyiz?" Sesi kadının sesini bastıracak kadar yüksekti. İyi ki izin vermemişti bu cümlesini tamamlamaya. Yoksa ne yapardım bilmiyordum.

Kadın kahkaha attı ve ilerlemeye başladı. Peşinden giderken bedenimi biraz Ecevit'e yaslamıştım artık sadece yere bakıyordum. Küfür o kadar normaldi ki sanırım ben de yedim bir noktada. Küçük bir odaya geçtik, belki karşılıklı oturmak daha doğruydu ama Ecevit'in yanından ayrılmadım o da beni bırakmadı. Bacaklarımız ve bedenlerimizin bir yanı birbirine temas ediyordu. Ancak sığmıştık zaten koltuğa. "Bir şey içmek ister misiniz çocuklar?" diye sordu.

"Ağzı kapalı şişede su varsa bir tane alabilir miyiz?" dedi Ecevit. Kadın buna da o çirkin kahkahasını bastı.

"Nuri Alço muyuz biz?" bağırarak bir kadına seslendi ve bir şişe su istedi. Yüzüm ateş topu gibi yanıyordu. Melike'nin tek bir günü bile burada geçtiyse Bülent'i kendi ellerimle öldürecektim. Gözlerimi bile kırpmadan,

onu boğarak, kendi ellerimle öldürecektim. Ecevit babama ne yaparsa başımı çevirip gidecektim ama özellikle Bülent'i, o seneler önce nasıl can aldıysa aynı şekilde öldürecektim. Ecevit'in öfkesiydi adeta bedenimi titreten. Ondan bana bulaşmıştı. Ben onun kadar alışık değildim. Titriyordum.

Malikaneyi yakmak ve içinde ben de yanmak istiyordum. Bir kadın bize su getirdiğinde göz göze geldik. Yaşlı sayılırdı. Gülümsemeye çalıştım. Sanırım bu onu mutlu etti o da bana gülümsedi. Ecevit suyu açtığında bana uzattı. Eli hâlâ elimdeydi, o çekmiyordu ben de bırakmıyordum. Titrek birkaç yudum aldım ve ona geri verdim. Sanırım onun da ihtiyacı vardı. O da içti. Kapağı kapatmak için elini çekerken, elimden koparmak çok zor oldu. Şişeyi sehpaya bıraktı, elini tutmadım ama bacağına dokundum. Bana ne derse desin, ne kadar öfkeli olursa olsun; güvenebileceğim tek limandı.

"Valla Cengiz abinin selamını da böyle tırsak bir kadınla İstanbul beyefendisi bir adamdan beklemiyordum açıkçası. Hadi bir sigara yakın da kendinize gelin. Adam yemiyoruz burada."

"Teşekkür ederiz, kullanmıyoruz," dedi Ecevit. Kadın yine kahkaha attı. Dönüp kapıya bakmak istedim. İzleme dürtüsünden kurtulamıyordum. Ecevit elime dokundu uyarmak için onlara baktım.

"Sen bizim kızların kusuruna bakma. Görmemişler ki buraya gelen eli yüzü düzgün herif. Nerede kartlaşmış, dişleri sararmış herif onlar geliyor. Seni görünce kudurdular tabi. Onlarınki de can, elin bunağının sikini kaldırmak yerine kara çak..."

"Çok açık sözlüsünüz, bu bize fazla," dedi Ecevit ve yine cümlesini böldü. Kadın susmak bilmiyordu. "Biz buraya bir şey konuşmaya geldik. Hemen konuşup çıkacağız. Cengiz abi sağ olsun aracı oldu ama acelemiz de var."

"Senin hatunun rengi sarardı. Keşke getirmeseydin onu. Kız burada herkes mutlu. Bakma öyle küfürleştiğimize. Yoksa senin herife laf attılar diye mi bozuldun?"

Kendimi tutamadım, zaten öfkeliydim, kaldırdım başımı ve "Burada tek mutlu siz gözüküyorsunuz," dedim. İnsan muamelesi göstermediği kadınlar

hakkında burada atıp tutuyordu.

"Biz burada kimseyi zorla tutmuyoruz."

"Çıkıp, gelmek isteyen var mı diye sorsam isteyenin çıkmasına izin verecek misiniz?"

"Parasını ödeyip borcunu kapatırsanız niye olmasın? Bana hava hoş. Ben burada namusumla iş yapıyorum." Sinirlerim o kadar bozuldu ki titremem arttı gülerken. Kadın çok pişkindi. Buradaki herkese namussuz yaftası yapıştırılıyordu, bu kadın mı namusuyla iş yapıyordu. "Bana bak kızım, kapıda sıraya giren heriflere sar önce. Onların hiç mi suçu günahı yok? Ben buradakileri çalıştırmasam açlıktan ölürler bu kadınlar."

Ağız dolusu küfretmen istedim. Bunu çok nadir yaşardım. Şu an o anlardan biriydi ama Ecevit, "Buranın eski patronu, lakabı Madam. Onu arıyoruz biz," diye girdi araya. Bana kızıyordu biliyordum. Kimseye soru sorma demişti. Gözlerimi çevirdim ve sehpaya baktım. Kulaklarım yanıyordu, midem bulanıyordu.

"Ne yapacaksınız Seher ablayı?"

"Kendisi seneler önce bir davada şahitlik yapmış. Soru soracağız o konuyla alakalı."

"Ben size niye güveneyim? Alemde öyle oradan oraya isim taşınmaz. Hele eskiler için hiç taşınmaz."

Ecevit derin bir nefes aldı. "Sen bize değil zaten, Cengiz abiye güveneceksin. Çok yakın ahbabım o benim. Onun lafıyla bizi kabul ettin. Demek ki senin için de mühim biri."

Kadın başını salladı. "Mühim," dedi. "İşin doğrusu ben Cengiz'i çok tanımam etmem de aradaki tanıdık çok önemli. Onun için de Cengiz abi. Seher abla emekli oldu dört sene önce."

"Şu an nerede ne yapıyor?"

"Şimdi bak, isim neydi?" dedi kadın ve masaya yasladı birleştirdiği ellerini.

"Ecevit."

"Ecevit seneler önce bu Cengiz abiyle ortak olan ahbap beni kurtardı bu çukurdan. Borcumu harcımı ödedi. Ben ne yaptım, para buldum, biriktirdim geldim yine böyle bir yere ortak oldum. Bu sefer patron olarak. Yani bu iş ha deyince vazgeçilen bir iş değil. Bağlıyor adamı kendini. Uyuşturucudan beter. Emekli oldu da yerinde duramadı. Şimdi bir pavyon işletiyor diye biliyorum ben Seher ablam. Pavyon buranın daha eğlenceli, keyifli halidir. Buranın derdi kederi bitmez. Tabi belki ondan da sıkıldı, bıraktı. Bilmiyorum. İki sene olmuştur yüz yüze görüşmeyeli."

"Yakın mıydınız onunla?"

"O bizim anamızdır."

Her cevabı öncekini aratıyordu. "Peki ulaşıp sorabilir misin?"

"Neyin karşılığında?" diye sordu ve bir bana bir Ecevit'e baktı. Ecevit gözleri bana kayınca öylesine gerildi ki yerinde, dikleşti öne doğru çıktı. Kadın artık beni göremiyordu.

"Ne kadar istiyorsun?"

Kadın kıs kıs güldü. "Keşke az daha genç olsaydım da daha esaslı bir şey isteseydim." O dışarıdaki kadınlara öfke duymadım ama bu kadını kalkıp sarsmak, tokat atmak istedim. Yumruklarımı sıktım. Ne mide bulandırıcıydı.

"Değilsin ama olsaydın da işim olmazdı."

"Karıdan mı utanıyorsun?"

"Onu karıştırmadan konuş benimle," diye uyardı hiç uzatmadan. "Dediğim gibi ne istiyorsun? Benim ulaşmam lazım o kadına."

O kahkaha atmadan, duyacağım sesi tahmin ettim zaten. "Şaka yahu! Cengiz abiye seni usulüyle ağırladığımı söyle bana yeter. Dur bakalım şimdi arayalım Seher ablamızı." Kadını göremiyordum. Ecevit bulduğu ilk boşlukta bana döndü. Göz göze geldiğimizde bana kızgın bakacak sandım

ama hayır değildi. Bak gördün mü ben sana gelme dedim, der gibi bakmıyordu.

"Seher ablam. Özlettin be kendini! İyi misin, keyfin yerinde mi? Çok şükür... Çok şükür. Valla her şey yolunda. Nasıl bıraktıysan öyle gidiyoruz. Çok şükür. İyi iyi. Bu işin kötüsü mü olur? Sen hâlâ bildiğim yerde misin? Süper! Valla belki sıkıldın da bıraktın dedim. Doğrusun ablam doğrusun. Ben şimdi senin mekanına iki misafir göndereceğim. Seninle konuşmak istedikleri bir mevzu varmış. Ne zaman oralarda olursun, misafir ağırlarsın?.. Tamam ablam. Hafta sonu olur yani. Tamamdır ablacığım. Hadi seni öpüyorum. Bir ara gel de çayımı iç. Olur ablam tamam. Öpüyorum."

Kadın telefonu keyifle kapattı. "Aynı yerdeymiş," dedi. Öne doğru çıktım ve kadını gördüm. Kâğıt kalem çıkardı ve bir yerin adını yazdı. "Cumartesi gidin, Leman ablanın selamı var deyin. O bekliyor size. Burası."

Ecevit ona uzatılan kâğıdı aldı ve ayağa kalktı. "Teşekkür ederiz," dedi "Son bir şey daha soracağım en küçük kaç yaşında insan var burada?"

"On sekiz. Ruhsatlı burası."

"Peki ruhsatsız yerlerde bu yaş kaça kadar düşüyor?"

"O patronun vicdanına kalmış. On altı on beş... On dört de duydum ben."

Ecevit sadece başını salladı. Elini uzattı bana. Önümden yürümesinden kısa bir an korktum açıkçası ama hayır sıkıca tutuyordu elimden. Ellerimiz soğuktu. Hiçbir şey söylemedim kadına. Odadan çıkıp giderken avluda bir adam bize doğru yürümeye başladı. Görmezden gelip hızlıca geçecektik yanından ama önümüzü kesti adeta. Sallanıyordu bedeni hafif hafif. Orta yaşlarda uzun boylu bir adamdı.

"İki katını veririm sana," dedi benim gözlerimin içine bakarken. Neye uğradığımı şaşırdım. Destursuzca elini bana uzatmaya kalktığında Ecevit bedenindeki öfke birikimini tek yumrukla boşalttı. Adamın burnundan kan fışkırdı adeta. "Sikik," diye bağırdı. Kapıdakiler hızla bize doğru gelmeye başladığında Ecevit'in tekmesine engel olamadılar.

"Yolumuzu kesti saldırmaya çalıştı," dedim elimi hızla Ecevit'in karnına koyarken. Döven ve ayakta olan oydu. Ona saldırırlardı.

"Erkek orospusu, pezevenk." diye bağırdı Ecevit. O kadın gelmese peşimizden belki de bu üstümüze üşüşen adamlardan kurtulamayacaktık. Ecevit'i sürükleye sürükleye çıkardım oradan. Duvar yumruklayacak haldeyken o, ben de sadece ağlamak istiyordum. Arabaya binene kadar bırakmadı beni. Nasıl indirdiyse öyle bindirdi. Arabaya binince diyaframımda bir sancı hissettim. İki büklüm oldum arabanın içinde. Kendimi ne kadar sıktıysam Ecevit'in arabasına biner binmez bıraktım. O adam, uzanan eli, kadınlar, o kadının söyledikleri, Melike... Bülent'i yemin ederdim ki Ecevit'e bile bırakmayacaktım. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Müdahalesiz, çırılçıplak ağladım.

***

Ankara'da hava kararmış, 2011 yılının ilk gününde resmî tatilinde trafik çok yoğundu. Adım adım gidiyorduk. Ağlamam dinmişti. "Bana kızgınlığın geçti mi geldiğim için?" diye fısıldadım. Arabanın ışığı yanmıyordu. Trafik sesi vardı sadece.

"Sence geçti mi?"

"Bence geçmedi."

"Aferin sana."

Gülümsedim. Tatlı bir kızgınlığa evrilmişti birazcık. "Seni orada tek bırakamazdım."

"Böyle bir ortama maruz kalmak zorunda değildin."

"Bülent'i öldüreceğim," dedim açıkça. Ecevit'in bana döndüğünü gölgesinden fark ettim. "Eğer ki Melike tek bir gün bile burada kaldıysa onu kendi ellerimle öldüreceğim. Gözümü bile kırpmayacağım. Önce boğacağım sonra başını duvardan duvara vuracağım. Onu öldüreceğim."

"Sana bunu bırakmam," dedi. Bu bir zevkti ve ondan çalıyordum ben.

"Ben de sana bırakmam. Kendi ellerimle yapacağım. Sana fırsat bile vermeyeceğim." Bunu bilsin istedim. Bülent'in kanı öylesine beş para etmezdi ki, Ecevit'in eline bulaşmaması gerekiyordu. Bizzat benim elime bulaşacaktı. Bülent bu yaşına kadar bile yaşamayı hak etmiyordu. Keşke o kavgada ölen savcının oğlu değil, bin kere milyon kere Bülent olsaydı. Her şey çok farklı olurdu o zaman. Her şey...

"İnanmıyorsun değil mi yapabileceğime?"

Cevap vermedi.

"Onu öldüreceğim. Melike o kapının önünden geçtiyse de onu öldüreceğim. Yaşamayı hak etmiyor. Hiçbir zaman hak etmedi. Herkesin hayatını mahvetti."

"Firuze tamam..."

"Onu öldüreceğim..." diye sayıkladım. Gözümün önünde öldüresiye dövülmeliydi şimdi içimin biraz olsun soğuması için. Gözlerim kapandı. Uyumak istedim. Başım çok ağrıyordu. Eve varınca uyanmadım ansızın yoğun bir korno sesi duymaya başladık. O kadar fazlalaştı ki bu, iki arabayla başlayan korna sesi arttı tüm trafiği kapladı adeta. "Ne oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum ki."

Ecevit camı açtı. Kornaların şiddeti korkunç bir şekilde artıyordu. Telefonumun sesini zor duydum. Alparslan arıyordu. Ecevit'in eli teybe gitti. Bazı arabalardan Türk bayrağı çıkarıldı ve açıldı gökyüzüne doğru. Etraftaki uyaranları izlemekten Alparslan'ın telefonunu açamadım. Ecevit teybin sesini arttırdı, telefonum yeniden çaldı. "Efendim Alparslan."

"Firuze neredesin?"

Arkadaki korna sesi yeterince açıklayıcıydı sanırım. Ecevit kanal değiştiriyordu, haber duymak. "Dışarıda mısın? Firuze hemen halkın içinden çık, güvenli bir yere geç. Hemen güvenli bir alana geç. Sakın insanların arasına çıkma."

"Ne oluyor?" dedim korkuyla. Bir kadın sesi duydum.

"Gecenin sıcak gelişmesini son dakika olarak geçiyoruz sevgili dinleyenler. Yolsuzluk soruşturmasında gözaltına alınan UMP Grup Başkanvekili Atilla Akın'ın oğlu Bülent Akın serbest bırakıldı. Savcılık, mevcut delillerin yetersiz olduğu gerekçesiyle Akın'ı serbest bıraktı. Adliye çıkışında kısa bir *açıklama* yapan Akın, *'Siyasi hesaplar için hedef gösterildim, gerçekler er ya da geç ortaya çıkacak'* dedi. Yeni gelenler için tekrar etmek istiyorum; yolsuzluk soruşturmasında gözaltına alınan..."

Bu senfoniye içinde bulunduğumuz araç da katıldı. Ecevit radyoyu elini çarparak kapattı ve var gücüyle kornanın üzerine abandı. Ağzından bir dolu küfür döküldü. Öyle öfkeli, öyle kızgındı ki her dokunduğu şeye çarpıyordu. Yan arabaya doğru bağırdı ve bir şey söyledi. Adam arabadan bir Türk bayrağı da Ecevit'e uzatırken Ecevit direksiyon kontrolünü tamamen bıraktı ve bayrağı açtı. Kendi camının arasına sıkıştırdı ucunu, camı kapattı ve bayrak onun camından dalgalandı. Ecevit hınçla kornaya bastı. Bana sormuştu. Adalet mülkün temeli mi yoksa babanın tekeli mi diye. Dakikalar önce öldürmek istediğimiz adam, işlediği tüm suçlara rağmen, on günü bile tamamlayamadı dört duvar arasında ve bu en çok senelerini, o adamın işlediği suçu dört duvar arasında ödeyen adamı çılgına çevirdi.

****

instagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

XX- hiç kimse kendi davasının hakimi olamaz

Ben geldim! Önce yıldıza basalım mı? Basalım basalım. Yorumlarınızı bekliyorum.

Keyifle okuyun!

Bu hikayedeki bütün kişi, kurum ve kuruluş adları hayal ürünüdür, gerçeği yansıtmamaktadır.

***

Sevda mı aşktan büyüktür, aşk mı sevdadan?

Leyla Tarhan için bu dünyanın en kıymetlisi sudur. Dünyanın susuzlukla yok olacağına, insanı insana kırdıracak şeyin ancak susuzluk olduğuna, vatanını en çok sevenin suyun bir damlasını bile israf etmeden kullanan olduğuna inanır. İnsanoğlu sınırlarını zaten yokluk çektiğine ya da sahip olduğuna göre çizer. Öyle ki Hüseyin Tarhan için de bu dünyanın en kıymetlisi topraktır. Dünyadaki tüm savaşlar bir toprak uğruna çıkar, dünya topraktan bitenle doyar, açlık toprağın kurumasıyla başlar, vatanını en çok seven de toprağına en çok sahip çıkandır. Leyla susuzlukta doğdu, Hüseyin'se toprağın üzerinde. Leyla; Allah kimseyi susuz koymasın der, Hüseyin; Allah kimsenin toprağını kurutmasın der.

İki genç, birbirini tanımayana kadar susuz toprağın, toprağa varmayan suyun ne anlamsız ne eksik ve ne yalnız olduğunu bilmiyordu. Bir çeşme başında yan yana geldiklerinde de toprakla suyu temsil ettiklerini hiç farkında değillerdi. Hüseyin Tarhan'ın yolunda ayakkabı eskittiği çeşme, artık onun uğrak noktasıydı. Gelirken ilk günlerdeki gibi utanıp sıkılmıyordu, çekinmiyor, endişe de etmiyordu. Topraktan anlayan adamın

sudan korkusu olur muydu? Olmazdı elbet. Kendini biliyorsa, kendinden eminse su korkulacak şey değildi. Aksine bereketti, güzellikti, mutluluktu... Tövbe estağfurullah.

Köşe bucak arkadaşlarıyla girdiği dar sokaklarda zaman zaman içtiği sigaraları saymazsa içici sayılmazdı. Eve giderken bulduğu çam ağaçlarına ellerini sürerdi kokusu gitsin diye. Babasının kızmasından korkmaktan öte, büyüdüğü ev olsun gördüğü çevre olsun babanın sigara içtiğini bilmesini ayıp olarak işlemişti zihnine. Babası arada sırada yaktığı sigarayı bilse kendini çok mahcup hissederdi Hüseyin. Zaten arkadaşları pek ısrar etmese elinin de daima gideceği bir meret değildi bu. Yanıp tutuşmuyordu içmek için. Babasının istememesini de anlıyordu. İleride evladı olunca o da istemezdi.

Yoldan kopardığı ipince bir çalıyı ağzının köşesine, dudaklarının arasına sıkıştırmıştı sigara gibi. Leyla'yı bekliyordu. Biraz tembelleşmişti bu dönem. Yine yapıyordu işlerini ama Leyla mı iş mi ayrımına düştüğü her an, tereddütsüz Leyla'yı seçiyordu. Çünkü onların köyünde Leyla yoktu.

Kalem defter Leyla. Güzel Leyla. Ah Leyla. Bir su gibi duru, bir toprak kadar kıymetliydi. Vatan gibi parsel parsel yayılıyordu Hüseyin'in içinde. Sınırlar nereden çekilecek, daha ne kadar ileri gidecek bilmiyordu. Artık ilk zamanlardaki gibi kendi üstüne de gitmiyordu. Çünkü Leyla artık onu daha az tersliyordu. Yine tersliyordu elbet ama bu Hüseyin'e diş gıcırdatacak, öfkeden kudurtacak, toprağın üstünde tepinmesine sebep olacak kadar değildi. Hatta öyle ki artık Hüseyin'in hoşuna bile gidiyordu. İnsan varlığını kabul ettiği bir insanda ancak bir duyguyu sürdürülebilir kılabilir. Eline fırsat geçerse, kendisi de sinir ediyordu genç kızı. Büyük bir zevkle hem de. Ama bunun için Leyla'nın evden mutlu gelmesi gerekti. Yüzünde bir iz olmadan, gözleri ağlamaktan şişmeden, suratı asık olmadan. Bunlar yoksa zaten metrelerce öteden, yürüyüşünden belli oluyordu. Haşinliği azalıyor, zarifliği öne çıkıyordu.

Hüseyin, Leyla'yı görür görmez ağzındaki çalıyı hızla attı ve yakasını düzeltti. Çeşmenin üzerindeki mermere oturmuştu. Pek haylaz, onu tanımayan için biraz çapkın ve hovarda gözüküyordu. Halbuki bu Leyla'yla onu bulmuş bir haldi. Kendisi de yeni tanışıyordu. Bu sinirli kızla bu şekilde daha iyi baş edebiliyordu. Hal böyle olunca, beyefendiliğini tamamen

üzerinden atmadan, bir kol düğmesi gibi köşeye ama ulaşabileceği bir yere koyarak, bu hafif çapkın ve hovarda tavırlarını sergiliyordu. Leyla'yı nasıl heyecanlandırdığını, bazen dehşete düşürdüğünü fark edebiliyordu. İşte o vakit, bu tavırlarının tadı damağında yayılıyordu şerbet gibi. Pek tatlıydı. Leyla'nın bu hali...

Leyla'da onu gördü geldiği yoldan ama sanki birbirleri için buralara gelmemişler gibi bakmadılar. Hüseyin bakmasa da durmadı, ıslık çalmaya başladı uzun uzun. Bu şey? Ney? Tam bilmiyordu ama ne garip bir meretti öyle. İnsanı bülbül gibi şakıtıyordu. Avel avel dolaştırıyor ortalıkta, yerinde durmayı haram kılıyor, türlü türlü hayaller kurduruyor, bir öfkelendiriyor, bir çılgınca sevindiriyordu... Maymun ediyordu adamı ya da genç delikanlıları adam ediyordu. Tövbe estağfurullah... Tövbe estağfurullah... Tövbe estağfurullah...

Leyla bu ıslık sesine pek kızıyordu. Söylendi biraz çatık kaşlarıyla. Söylendi söylendi de... İşte. Leyla'nın bu hareket çok hoşuna gidiyordu işin aslı... Yola çıktığı an Hüseyin ıslık çalsın diye dua etmeye başlıyordu. Sesi tatlı tatlı akıyordu Leyla'nın gönlüne. Çok seviyordu. O da deniyordu yol boyunca ama yapamıyordu. Acaba öğretir miydi? Dudaklarını nasıl büzüyordu o sesi çıkarmak için? Leyla kızdı kendine. Sana ne şırfıntı, elin adamının dudağından dedi hınçla. Babası gibi. Körpecik yüreği güzel duygulardan, hayallerden pek uzaktı. O yalnızca annesini sevmeyi ve ölmüş kardeşini özlemeyi biliyordu. Geriye kalan her yeni duygu için çektiği yabancılığı ancak öfkeyle gösterebiliyordu. Kalem defter Leyla nereden bilseydi şu kalbinin üzerine konan kanatlıların kelebek olduğunu?

Hüseyin'e bakmadan elindeki matarayı suyun altına yerleştirdiğinde Hüseyin kendini mermerin üzerinden attı. İki ayağının üzerine düştü ve doğruldu yakasını silkti. Tek elini çeşmenin mermerine yasladı. Boyu uzundu. Leyla'ya üstten bakıyordu. Bu Leyla'yı göz göze geldikleri her an biraz ürkütüyordu. Böyle yakından erkek mi görmüştü hayatında? Eli yüzü düzgün, boyu uzun, yüzü yakışıklı ve tıraşlı, gömleği hep ütülü, yan köyün çiftçisi gibi değil de şehrin merkezinden gelmiş Cüneyt Arkın gibi herifti.

Leyla, Cüneyt Arkın'ı nereden mi biliyordu? Muhtar emmi bir gün bir güzellik yapmıştı da köyün meydanına bir açık hava sineması kurmuştu tek seferlik. Ses de görüntü de pek kötüydü ama elektrikten mahrum, hayatında

televizyon görmemiş insanlar için bu nasıl büyük bir şeydi kimin mürekkebi yeterdi ki bunu anlatmaya? Kadınlar erkenden çamaşırlarını çitilemiş asmış, sofraları kurmuş kaldırmış, erkekler işlerini çabucak bitirmiş, doluşmuştu meydana.

Leyla da bedelini ödeyeceğini bile bile kaçmıştı gitmişti adeta evden. Bedelini ödemiş miydi? En alasından. Kız başına akşam vakti meydanda ne işi vardı? O gece yediği dayaktan sonra biraz olsun pişmanlık duymamıştı. Bir daha belki de hiç göremeyecekti o dev ekranı, değmez miydi? Yokluk bu demekti işte. Başkasına gani gani verilen her fırsata sahip olunan her andan, ne pahasına olursa olsun pişmanlık duymamaktı. Cüneyt Arkın ve Filiz Akın'ı izlemek yetmişti Leyla'ya. Hatta ileri gidiyor, bu dayak onlara az bile diyordu. Daha fazlasını hak ediyorlardı onlar. Dayak arsızı yapmıştı babası artık onu. İlk kez bu kadar mutluyken dayak yiyince de ne bilsin, garibandı, köylüydü, fakirdi; ona verileni tek gerçek sanıyordu. Acısı ne kadar büyükse dayağı o kadar artıyordu hep, mutluluğu da çok büyük olunca daha fazla dayağı hak ettiğini sanmıştı.

Cüneyt Arkın gibi bir adamın yan köyde olduğunu, çeşmenin başında o adamla buluşacağını bilmiyordu elbet.

Sevda mı aşktan büyüktür, aşk mı sevdadan?

Bunun cevabını bilmek için tabii önce anlamlarını bilmek lazımdı. Leyla gözlerini bir an çekmeden onu izleyen adama terslenmekten başka hal çare bulamıyordu. Ne cesur diyordu içten içe ama bilmiyordu ki Hüseyin'e dönüp baktığı an gözlerini kaçıracak kadar da ürkekti ona karşı bu adam. Sadece çok iyi rol kesiyordu. Tıpkı Cüneyt Arkın gibi. "Senin işin gücün yok herhalde?" dedi Leyla aksi bir sesle. Hüseyin gülümsedi, tek kaşını kaldırdı ve hoş bir edayla dudaklarını ıslattı. Leyla çok az konuşuyordu. Sesine yüzünden daha çok hasretlik duyuyordu.

"Var," dedi ve ekledi. "İşimin başındayım."

Leyla yandan ters bir bakış attı, Hüseyin'e fırsat vermeden çekti gözlerini. Çeşmeden su ince ince akıyordu. Pek sinir oldu Leyla. Çabucak dolsaydı artık! Yalancı dedi içten susmak bilmeyen o şırfıntı... Leyla bilmiyordu ki bu adamla beraber kendisini de sevmeyi öğrenecekti. Belki de bu, o adamı

sevmekten daha kıymetliydi insan için. İnsan önce kendini sevebilmeliydi. Kendisine yüreği yetmeyen başkasına ne kadar yetecekti ki?

Yalancı... Elinde bir fırsat olsa daha da ince aksın isterdi. Çok daha geç dolsun, çok daha uzun sürsün işi, su bir ip olsun öyle dökülsün isterdi çeşmeden. Ne kötü şeyler istiyordu öyle. Çok kızdı kendine. Utandı. Saçlarını yoldu içten içe. Ne büyük bir edepsizlikti bu. Suratına tükürmeliydi tüm köy. İnsanlar su su diye çırpınıyordu. Leyla burada hayasızca bir istek yüzünden su ince aksın istiyordu. Lanetler etti kendine. Lanetler beddualar... Annesi kendisini çok severdi ama babasının nefretiyle, anasının sevgisi yarışırsa babasının nefreti kazanacağından o da kendisine babası gibi davranıyordu. Saçlarını yolmak, bedenini yerden yere vurmak istiyordu. Saçlarını okşamak aklına gelmiyordu. Halbuki içinde filiz vermiş bu duygu saçlarını okşaması gerekecek kadar edepli, hayalı, namuslu, pek güzeldi. Leyla anlayamıyordu.

"Allah herkese böyle iş nasip etsin o halde," dedi Leyla halinden ödün vermeyip. Hüseyin'in kaşları çatıldı. İşi Leyla'ydı. Leyla'nın duası kabul olursa herkese bir Leyla nasip olmalıydı o halde? Kıskançlık, kör sağır bir kıskançlık, dudak kemirmeli, tırnak eti koparmalı bir kıskançlık geldi durdu Hüseyin'de. Bakışları değişti. Leyla bunu bakmadan hissetti de korktu. Evet korktu. Böyle aniden oluşan sessizlikleri sevmezdi. Geri çekilmemek, aralarına mesafe koymamak için zor tuttu kendini.

"Nasip paylaşılmaz Leyla," dedi Hüseyin ciddi bir sesle. "Ben nasibimi paylaşmam geri al duanı."

O geri kaçmamak için zor dursa da kalem defter Leyla olmaktan da geri durmuyordu. Susmuyordu dili. "Almam ne münasebet!" dedi genç kız ve başını kaldırıp baktı bu kez. Birkaç kez bu çeşmenin arkasına geçip beraber oturmuşlardı ama pek bir şey konuşmamışlardı. Çünkü o çeşmenin arkasına geçip yan yana oturmak bile biraz zaman almıştı. İki uçtan yavaş yavaş, karış karış yaklaşmışlardı birbirlerine. Ufak tefek birkaç cümle dışında uzun uzun sohbetlere henüz varamamışlardı. Leyla korkularını yenememişti. Hüseyin de bir o kadar korkutmaktan korkuyordu.

"Ne demek almam?" dedi engellemediği kızgınlıkla. Çok ters bir şey söylüyordu, farkında değildi.

"Allah'a ettiğim duadan sana ne? Deli midir nedir?"

"Nasip benim nasibim değil mi? Al duanı geri," diye ısrarcı oldu.

"Almayacağım ya zorla mı aldıracaksın?"

Hüseyin iyice kızdı. Apaçık dua ediyordu karşısında. Olur da biri için bile tutarsa bu dua, biliyordu kalbi çok temizdi, ne yapardı Hüseyin? Çeşmenin etrafında volta atmak, kafasını çeşmenin altına sokmak istedi. "Kızım sen," dedi dili tutulmuşken. Leyla'ya ilk kez anne babası hariç biri kızım dedi. Tutuldu kaldı bu kelime karşısında. Allah biliyor ya bin farklı şeyi aynı anda hissetti. O kanatlı hayvanlar nasıl çırpındı kalbinin üstünde. Yine kendi saçlarını yolmak, yerden yere vurmak istedi kendini. Allah'tan bile utandı. Allah'ım ne olur bunu sök al içimden bak ben günaha bulanıyorum, dedi. Sök al, canımı da al gerekirse, ben söz geçiremiyorum, baş edemiyorum. On sekiz yıldır duyduğum bir kelimeye bile akıp gidiyor şu yüreğim, sök al benden, diye yalvarıyordu. Günah işlediğini sanıyordu.

Sevda mı aşktan büyüktür, aşk mı sevdadan?

Hınçla daha dolmamış matarasını almaya kalkıştığı an, Hüseyin bir anlık gafletle engel olmaya çalıştı. Zarifçe kolundan tutacaktı. Bilseydi, Leyla'nın dayak yiyecekmiş gibi ellerini siper edeceğini bilseydi kendine, abartmıyordu, yemin edebilirdi, ölmeyi, kör kuyulara düşmeyi yeğlerdi. Ellerini hızla geri çekti, koparıp atmak istedi. "Leyla," dedi ölmek isterken. Göğsü hızla inip kalkıyordu genç kızın, Hüseyin olur da yanlış anlar diye gözlerini indirip bakmıyordu az aşağı. "Leyla yanlış anladın."

Matarasını aldı genç kız hızla. Yanlış anladığını ilk an fark etti de bunun utancıyla hızla gitmek istedi buradan. Herkesi o babası gibi sanıyordu. Kahroldu. Yine yerden yere vurmak istedi kendini. "Leyla yemin ederim yanlış anladın."

"Tamam bırak," diye yükseldi. Sevgiyle kalkan el mi görmüştü de bu adamın ellerini sevgiden kalktığını anlayacaktı? Görmemiş, cahil dedi içinden kendine. Müsvedde Leyla. İnsanlık senin neyine? "Ben böyleyim, böyleyim," dedi titrek sesle. "Yabaniyim ben."

"Hayır değilsin," dedi hızla. Hay Allah! Hay Allah! Lanet gelseydi böyle işe! "Lütfen. Özür dilerim Leyla. Düşüncesizlik ettim. İzin ver ben taşıyayım bunu eve kadar."

Aklını mı kaçırmıştı bu adam? Babası öldürürdü onu. Leyla sabırlar çekti de yürümeye başladı. "Leyla yarın geleceğim yine," diye seslendi arkasından. Olur da gelmezse kendine ölümlerden ölüm seçecekti Hüseyin. Gece boyu da uyuyamayacaktı zaten. Ne yapmalı ne etmeliydi Leyla'yı daha sık görmeliydi. O kadar görmeli, o kadar konuşmalı, belki elini uzatmalı yine, lakin Leyla asla korkmamalı, belki o da elini uzatmalı, sonra Hüseyin elini saçlarında gezdirmeli, yüzünde, yanağında... Belki... Boynunda. Belki... Bir buse kondurmalı... Belki... Yanağına... Belki... İleri gidecek isteklere varmasına izin vermeden silkti yakasını. Çok erkendi bunun hayali için bile. Leyla ona uzanan elinden asla korkmadığında, elini uzatmayı alışkanlık haline getirdiğinde babasının karşısına çıkmalıydı Hüseyin. Ona bu savunma halini kazandıran, Hüseyin'in vakit vakit öldürmek istediği babasından kurtarmalıydı Leyla'yı. Leyla'sını.

Kalem kitap Leyla. Güzel Leyla.

"Lütfen gel Leyla. Duanı da geri al," diye laf arasında hatırlattı. "Yarın geleceğim, rica ediyorum sen de gel."

Sevda mı aşktan büyüktür, aşk mı sevdadan?

Genç Leyla, tecrübesiz haliyle o vakitler içindekine ne aşk ne sevda diyebiliyordu ama şimdi, bir oğlu varken, kızına gebeyken sevda aşktan on dirhem daha ağır diyebilirdi.

Aşk tez vakit demekse, sevda ebedi demekti.

Leyla dalıp gittiği anıdan kendini zorlukla kopardı ve gözlerini kırpıştırdı. "Ecevit," diye yükseldi ve oğlunun poposuna vurdu. "Kaynatma lafı bitir şu ödevini." Babasından halliceydi oğlunun dili. Pek laf yapıyordu ağzı. Yine çeşme başı anılarından anlattırıvermişti kaşla göz arasında. En son ödev yapıyorlardı halbuki. Çalışma masasının yanına bir sandalye çekmiş oraya oturmuştu Leyla. Ecevit'in her ödevini didik didik kontrol ederdi,

defterlerini teker teker tarardı her Allah'ın günü. Ecevit başını masaya yatırdığı an yaslandığı sandalyeden ayırdı sırtını kadın.

"Oğlum yatarak yazma diyorum!" dedi kızgın bir sesle. Ecevit sızlandı durdu doğrulurken.

"Uykum geliyor!" diye o da annesine kızdı.

"Uykun geliyorsa Ecevit, ödevini gelir gelmez yapacaksın sonra gideceksin Firuze'nin yanına."

"Olmaz," dedi ve kaleminin kurşununu kâğıda bastırdı. Çatık kaşlarıyla pek huysuz ve uykusuzdu. Şu hayat bilgisi ödevlerinden nefret ediyordu. Allah'ım ne sıkıcıydı! Ne sıkıcıydı bayılıverecekti! "Firuze sıkılıyor." Zaten akşama kadar okuldan dönmesini bekliyordu bir de gelir gelmez ödevleri için mi bekletecekti? Olacak iş değildi.

"Firuze'nin yanında yap o zaman," dedi bu kez Leyla. Ecevit'in o çirkin yazısını gördükçe morali bozuluyordu. Elini karnına bastırdı. İnşallah kızının yazısı bu kadar çirkin olmazdı da bu dünyadan güzel yazan bir evladını görmeden gitmezdi. Firuze'nin yazısı güzel olacağa benziyordu. Onu da kızı gibi severdi. Bir an önce biri yazmalıydı artık, Ecevit'in yazısına baktıkça gözleri kanıyordu. "Oğlum biraz daha özenli yazar mısın?"

"Firuze sıkılıyor yanında ödev yapınca."

"O zaman beyefendi uykunuz gelse de bu ödevi yapacaksınız bu vakitte. Sızlanmayacaksınız." Ecevit hiç de bir şey demedi. Bundan başka çözüm yoktu zaten. Firuze'yle geçireceği vakitten kısamazdı. Onu çok ama çok özlüyordu. Resim derslerinde onu çiziyordu hep. Türkçe dersinde hikâye yazarsa başkarakterine hep Firuze ismini veriyordu ve matematik dersinde problemleri yazarken diğer isimleri hep Firuze'yle değiştiriyordu.

Leyla sırt ağrısına dayanamadı ve yine geriye yaslandı. "Gözlerini kapatarak yazma Ecevit."

"Of, of, of!"

"Oflanma da!"

"Of, of, of!"

Leyla'nın tüm siniri uçtu gitti. Güldü. Öne doğru eğildi ve oğlunu öpüp kokladı sıkıca. Yanağını sıkıp sıkıp seviyordu. Mıncırıyordu yüzünü. Kalbinin yarısı eşine aitse diğer yarısı oğluna aitti. Kızı doğunca da üçe bölünecekti biliyordu. "Anneye of denmez."

Ecevit çatık kaşlarıyla,"Biliyorum," dedi. Biliyordu. Annesine sardı küçük kollarını. Annesinin onu öptüğü gibi öptü. Bir oraya bir buraya buse kondurdu. Burnunu ısırdı, yüzünü mıncırdı. Ecevit biraz sevdikten sonra annesini ödevine daha azimle devam etti.

"Firuze okula başlayınca beraber ödev yaparsınız," dedi Leyla. Evet bunu istiyordu. Yan yana olsunlar ama ikisinin de ödevi olsun, diğeri sıkılmadan ödevlerini yapsınlar. Ecevit düşündü. Annesine söylemedi ama o önce Firuze'nin ödevine yardım ederdi. "Sana bir masa daha alırız, sizin yerinize koyarız. Beraber yan yana ödevlerinizi yaparsınız. Bu saate de kalmaz ödeviniz."

Ecevit'i günün sonunda yine düzeltecek, yola sokacak olan da Firuze'ydi. Biliyordu Leyla.

Ecevit başını salladı. Ödevini zorlukla tamamladı. Annesinin kontrolünden geçirdi, çantasını hazırladı ve sonunda yatağa koştu. Leyla oğlunun üzerini örttü, eğildi ona doğru, yeniden öpüp kokladılar birbirlerini. "Anne, anne, anne," diye bağırdı Ecevit. Bu seslenmek demek değildi. Çok sevmektendi. Tekrar ediyordu bazen coşkuyla. Firuze, Firuze, Firuze de diyordu. Vardı böyle şahsına münhasır davranışları.

Saat çok geç değildi ama sabah erkenden kalkan, okula giden, okulda koşturan, okuldan dönünce oyun arkadaşının yanında olan bir de üstüne ödevini yapan bir çocuk için geçti sadece. Ecevit çabucak uyuyakaldı. Leyla kalkmadan yanından dua okudu. Bir kâbus bile incitmesin, huzurla uyusun diye oğlu.

Eli karnında çıktı odadan, salona geçti. Saat ona geliyordu. Camdan baktı. Hüseyin daha gelmemişti. İşi uzamış olacaktı demek ki. Artık iş yükü daha çok ondaydı. Leyla daha az çalışıyordu karnı büyüdükçe. Biraz keyfini çıkarmaya çalışıyordu ona göre hamileliğinin son günlerinin. Keyif çatıyordu. Bol okuyor, bol yiyor, bol istediğini hazırlıyor, bol izliyor, bol uyuyor, bol gülüyordu.

Kitaplığının önüne gitti, bir romana başlamak istemedi. Son okuduğu kitabı da tamamlamıştı. Şiir kitabı en iyisiydi. Sıradan bir hayatın muhteşem günlerini, son günleri olduğunu hiç bilmeden, tadına doya doya yaşıyordu. Yaşar Kemal'in Bugünlerde Bahar İndi kitabına uzandı. Koltuğa geçti. Ayaklarını uzattı. Ödem topluyorlardı. Kitabı köşeye koydu rahatını bulana kadar. Rastgele bir sayfa açtı, şiir kitaplarının ilk sayfasından başlamayı hiç sevmiyordu. Sayfa sayısına bakmadı. Okudu.

Bu şiirde kendini pek bulmadı başta ama içine dokundu dizelerde yürüdükçe. 'Yalnızlık' hiç onu anlatmıyordu artık ama annesini özledi şiir devam ettikçe. Su olsan kimse içmez, yol olsan kimse geçmez kısmında gariban anacığı geldi hatırına. Gözleri doldu biraz, yaşlar da aktı ardından. Şiiri tamamlayamadan, sonunu göremeden kapattı kapağı. Annesinin özlemi bu kadar bile yetti. Yalnız değildi de işte öksüzdü. Anne olsa bile anasını arıyordu insan. Daha çok ağladı. İçinde uykuya yatmış özlemi uyandırdı ansızın. Biraz daha ağladı. Kapının açılma sesine kadar ağladı. Ne zamanki o sesi duydu hızla sildi yaşlarını. Elinin tersini defalarca gözlerine sürttü. Bir ıslık sesi duydu kapının önünden. On sene önceki gibi. Kalbi belki o vakit kadar pır pır etmedi ama yine heyecanla biraz hızlı attı. Mutlu etti onu bu ıslık sesi.

Aşk tez vakit, sevda ebedi denmişti. Tam da bu yüzden.

Hüseyin elinde bir demet papatyayla kapı önünden uzattı başını salona. Geç geldiği vakit, kendini biraz mahcup hissediyordu. Muhakkak eli dolu geliyordu öyle olunca eve. Leyla yüzünü gizlemeye çalıştı ama Hüseyin fark etmişti. "Leyla," dedi endişeyle. "Ağlıyor musun sen?"

"Yok ya... Gözüme toz kaçtı."

Hüseyin pencerelere baktı. "Kapı pencere kapalıyken mi?" diye sordu eşine doğru adımlarken. Papatyaları sehpaya koyacaktı ki Leyla,"Bana mı aldın?" diye sordu. Pek seviyordu çiçekleri. "Sana aldım," dedi adam ve ona uzanan ellere bıraktı papatyaları.

"Neden ağlıyorsun sen? Sancın mı var?"

"Hiç yok."

"Biri bir şey mi dedi?"

Gözlerini küçültmüş karısının yüzüne bakıyordu. Yalan söylerse anlardı. "Kim ne söyleyecek?" dedi Leyla, çiçeklerini göbeğinin üzerine yerleştirdi. Hüseyin pek de uzak duramadı, mesafede sorgulayamadı, yanına oturdu, o da yetmedi, "Gel bakalım," dedi ve kucağına doğru çekti eşini. Papatyalarını tuttu Leyla sıkıca. Ansızın kocasının kucağına düştü. Yerine yerleşti. "Niye ağladın söyle bakalım bana?"

Leyla eşinin bakışlarından kaçamadı. Gözleri yine yaşarmasın diye koca koca açtı. "Öyle bir şiir okudum," dedi titrek bir sesle. "Annemi hatırladım. Öyle..." dedi. Sesi sobalı bir evde gece tuvalete kalkmış bir çocuk titredi. Boğazı düğümleniyordu, zorlukla konuşuyordu. "Aklıma geliverdi aniden. Özledim herhalde. Anlamadım ben de. Ağlayıverdim." Bunları söylerken yine büzüldü dudakları. Çenesi titredi. Çünkü annesizlik, her yaşta aynıydı. Hüseyin'in eli saçlarına gitti, karısını değil de öncelikle annesiz bir çocuğu sinesine çekti.

"Tamam ağla biraz daha," dedi şefkatle. Sonra içinden, belki biraz bencilce ama çok yerinde, haklı bir istekle, 'Allah benim çocuklarımı annesizlikten tek bir gün bile ağlatmasın,' dedi. Leyla biraz daha ağladı sinesinde. Sonra ağlaması durunca çıktı. Bir peçeteye uzandılar kucak kucağa. Burnunu ve gözlerini sildiler Leyla'nın. Biraz öpüp kokladı Hüseyin, Leyla'yı.

"Leyla," sesi bir yaz güneşi gibi. "Benim Gül Güzeli'm," dedi dudakları boynundayken. Burnunu sürttü boynunda öptüğü yere. "Ne sürdün sen buraya?" diye sordu. Ağlayışının da özleminin de üstüne gitmeyecekti. Mahcup etmeyecek ya da ağırlaştırmayacaktı hislerini. Leyla böylesini isterdi biliyordu.

"Lavanta. Hoşuma kaçtı öyle, süreyim dedim biraz gerdanıma. Güzel mi?"

Hüseyin gülümseyerek çıkardı başını koynundan ve yüzüne baktı imayla. Leyla anımsamadı onun gibi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Evlenmeden önce de sürerdin," dedi. Elinin tersini tıpkı genç bir delikanlıyken yaptığı gibi karısının gerdanında gezdirdi. Parfüm kullanırdı şimdilerde Leyla, lavanta gençliklerinde kalan hoş bir hatıraydı. Leyla gerdanında dolanan kemikli elle anımsadı o gençlik yıllarını. "Tabi senin için sürmedim derdin. Şimdiki benim için mi?" diye sordu. Hafızası ne kuvvetliydi öyle. Az önce ağlayan Leyla'yı kızdırdı biraz bu kuvvetli hafızası.

"Hayır," dedi Leyla. İnatçı bir keçiden farksızdı bazı konularda. "Ne münasebet? O zaman da hoşuma kaçmıştı sürüyordum, şimdi de hoşuma kaçtı sürdüm."

Külliyen yalandı. Köy meydanında ulaşabileceği tek güzel koku lavantaydı o zamanlar. Hüseyin'le aralarındaki mesafe kapandıkça, yakın mesafede oturdukça güzel kokma kaygısı taşımaya başlamıştı Leyla. Hüseyin temiz kokardı çünkü. Kendisi de güzel koksun isterdi. İlk sürüşünde, bir esans olduğunu unutmuş da bocalamıştı üstüne. Kendisi bile tahammül edemiyorken kokuya uzak oturmaya çalışıyordu Hüseyin'den ama adam bırakmıyordu. O gittikçe Hüseyin geliyordu. Fazla mıydı bu koku? Fazla fazla fazlaca. Ama Hüseyin, Leyla kendini biraz bile kötü hissetmesin diye 'Ne güzel kokuyorsun sen öyle,' demişti. Onu mahcup etmeyeyim derken ağız dolusu iltifat etmişti de Leyla'yı utançtan ölecek kıvama getirmişti. Hay aksi! Ne zordu bu işler.

"Olayın benimle hiç alakası yok yani."

"Hiç."

"Hâlâ mı?" diye sordu kucağındaki karısının belini sararken.

"Hâlâ."

Yüzünü yine koynuna yaklaştırdı, kıkırdaya kıkırdaya biraz öpüşüp koklaştılar, sırnaştılar birbirlerine. İkisinin de içinde biraz olsun ne arzu ne sevda azalmıştı. Kendi yağlarında eksilmeden kavruluyorlardı. "Ecevit uyudu değil mi?" diye sordu Hüseyin.

"Sızdı desem daha doğru."

"Çok mu yorulmuştu? Keşke ödevlerini sabah erken uyanıp yapsaydı."

"Asla olmaz," dedi Leyla, despot bir öğretmen gibi. "Sabah uyanamazsak ne olacak? Yapsın ödevini öyle uyusun. Firuze okula başlasa da beraber ödev yapsalar. Bir türlü sevdiremedim ödev yapmayı çocuğa."

Hüseyin güldü, yavaş yavaş karısının örülü saçlarını açmaya başladı. İlgiyle ve sevgiyle izliyordu yüzünü. Yorgunluğu dizlerine yatırdığı bir kadınla uçup gitmişti bedeninden. Sabaha kadar güzel eşiyle ilgilenebilecek gücü vardı artık.

"Bizim oğlan önce kızın ödevini yapar bu arada," dedi gülerek. Aklına direkt bu gelmişti.

Leyla dudak büzdü. "Bunu düşündüm. Sonra dedim ki Firuze o çirkin yazıyı defterinde istemez. Bak gör, inci gibi yazacak o. Ecevit yazmayı öğrenmiş biliyor musun? O gün fark ettim. Heceleye heceleye yazıyor bir de. Firuze yazmayı öğrendin mi dedim, hayır dedi. Sadece 'Ecevit' yazmayı biliyor şu an."

İkisi de kıkır kıkır gülüştüler. "Kurban olurum ikisine de," dedi Hüseyin. Sonra sessizce, plansız düşüncelere daldılar, dakikalarca sürdü bu. İlk konuşan Hüseyin oldu. "Bu iş nereye varacak sence?" diye sordu.

"Hangi iş?"

"Ecevit'le Firuze."

"Onlar daha çocuk..." dedi kısık bir sesle Leyla. "Böyle şeyler düşünmek bana ayıp geliyor. Minicikler daha."

"Tabi de..." Firuze daha iki günlükken üç yaşında oğlunun eve gelen bebeği nasıl merak ettiğini hatırlıyordu adam. Sonra o bebeğin ilk adımlarında oğlunun nasıl elinden tuttuğunu, beraber oynayacak yaşa geldikleri ilk andan beri başka kimseyle oyun oynamadıklarını... "İnsan bazen düşünüyor Leyla ya... Firuze'yi bilmem tabi. O koskoca Atilla Akın'ın kızı. Kim bilir nerelerde okuyacak, nerelere gidecek, kimlerle tanışacak..."

"Niye öyle dedin, Ali de okuyacak, gidecek, tanışacak," dedi. Oğlunu savunmak istemek değil de oğluna da layık görmekti bu.

"Tabi ki... Ama anlarsın ya işte Leyla. Bazen düşünüyorum. Babalık işte. Olsa dert olmasa dert. Olmayacaksa Ecevit'in içine hiç düşmesin. Tek duam bu. Arkadaş kalsınlar, kalbi o fark yüzünden yara almasın. Olacaksa da... İşte. İnsan düşünüyor. Hani hali vakti yerinde bir başka aile olsaydı tamam da... Bir şekilde denk düşerdik. Öyle de değil ki? Koskoca siyasetçi. Ülke yönetiyor adamlar. Nasıl aşık atarsın ki? Nasıl yetişirsin?" Bunları söylerken utana sıkıla söylüyordu. Sonuçta yüz yüze baktığı, ekmeğini yediği insanlardı. Ecevit'i sofralarında ağırlamaktan bir güne bir gün gocunmamışlardı. Çocuklar da küçüktü. Böyle şeyler konuşulmamalıydı da şimdiden sıkıntısı düşüyordu işte içine. Elinde değildi.

"Ben Firuze'nin öyle biri olacağını, Ecevit'i eksik hissettireceğini hiç sanmıyorum. İnsan yedisinde neyse yetmişinde de o olur. Mesela bak Bülent öyle değil. Biz buraya ilk geldiğimizde çocuktu. Belliydi büyüdükçe nasıl bir karakterde olacağı. Firuze için de belli bence," dedi Leyla. Tamam kabul... O da düşünüyordu bazen istemsizce. Arkadaş kalsalardı ne âlâydı. Zaten öylelerdi ama gün gelecek büyüyeceklerdi. Genç bir kız ve genç bir erkek olacaklardı. Birbirlerine içlerinde varsa belki başka bir gözle bakacaklardı vakit gelince.

"Mesele Firuze değil ki Leyla..." dedi Hüseyin. Hayat ne garipti. Hiç görülmeyecek günlerin hesabını yaptırıyordu insanlara. Kışı görmeyecek Leyla'nın domates kavanozlarına, kestiği eriştelerine, kuruttuğu patlıcanlarına benziyordu bu. Leyla devamını duymadan anladı. Elbette ona kitaplarını veren, onunla kahve içen kadın gün gelirse bazı şeyleri istemezdi. Bunu anlamak zor değildi.

"Paramızı biriktiriyoruz," dedi Hüseyin. "Zamanı gelince çıkarız kendi evimize. Allah büyük. Burada ölmeyeceğiz ya. Ben bir iş bulurum buradan çıkınca. Hatta ne düşündüm biliyor musun sana da bir çiçekçi dükkânı açarız."

Bunları Firuze ve Ecevit iki arkadaş olarak kalsalar da yapacaklar mıydı? Elbette. Tamam Atilla Bey'i de Aylin Hanım'ı da severlerdi ama Hüseyin isterdi Leyla'sına bir ev vermeyi. Sonra bir çiçekçi dükkânı... Tümüyle kendisine ait bir mutfak... Bunların hayaliyle daha kuvvetli çalışıyordu. Hem böylece, olur da, o düşündükleri ihtimal olursa en azından Ali Ecevit'i, evin çalışanının oğlu sıfatından kurtarırlardı. Bu ayıp bir şey miydi? Hiç değildi ama yine de oğullarının yüreği biraz olsun bundan kırılmasın, mahcup düşmesin isterlerdi.

"Çiçekçi mi?" diye sordu Leyla. Sesi canlandı, gözleri parıldadı.

"Yaparsın bence."

"Açabilir miyiz ki?"

"En iyisinden," dedi adam başını sallayarak. Zaten büyük büyük masrafları yoktu. Leyla da dikkat ediyordu. Ne olursa olsun ikisinin içinde günün birinde buradan müsaade istemek geçiyordu. Leyla da isterdi rahatlıkla girip çıkabildiği bir evi olsun. Bir siyasetçinin evinde çalışmak, yaşamak elbette zordu. Şükretti içinden tabii hemen. Nankörlük yapmak istemezdi ne Allah'a ne de bu evin sahiplerine. "Adını da Gül Güzeli koyarsın, olmaz mı?"

Leyla neredeyse el çırptı. Çok da güzel olurdu! Altınları da vardı. Onları da satarlardı. Küçük bir yer olsa yeterdi ona. Ankara'nın en güzel çiçekçisine çevirirdi orayı. İçi kıpır kıpır oldu. Kızı bile tekmelemeye başladı müjdeyi almış gibi. Aklında bir resim belirdi. "Geçen gün Firuze bana bir resim çizmişti, çiçekçi dükkânı vardı resimde, burası senin Leyla Teyze, demişti. Biliyor musun? Acaba hissetti mi?"

Firuze'nin küçük kalbi tertemizdi. Leyla o an anlamamıştı ama şimdi sanki bu bir ilahi mesajdı. Pek de güzel çizmişti Firuze. Leyla imrene imrene

bakmıştı o çiçekçiye. Sihirli parmakları vardı küçük kızın hayaller kurduruyordu insanlara, sanki çizmek için bu dünyaya gelmişti.

Leyla uzun uzun izlerdi çizerken onu. Hayran olurdu. Sonra dua ederdi, annesinin doktor olacağını babasının iyi bir siyasetçi olacağını iddia ettiği ve daha şimdiden anne babası arasında bile savaşa dönen geleceğinde fırçalarını ondan almasınlar diye. Çünkü Firuze bu hayattan en çok çizmeyi güzel yapıyordu. Ona zorla matematik çözdürmenin bir anlamı yoktu. Leyla dua ederdi ona, hırstan zaman zaman gözü dönen ailesinin ego savaşları arasında yok olup gitmesin yeteneği diye. Özgürce çizebilsin diye. Leyla hep dua ederdi.

Dualara kabul olmuş muydu? Tartışılırdı. Dördüncü sınıfa giden ve bugün on yaşına giren Firuze, bir matematik dersinde, sindiği en arka köşede, dersi dinlemiyor resim çiziyordu. Firuze bugün, Ecevit'in hayatının elinden çalındığı yaştaydı ve Leyla teyzesinin bu güzel dualarından hiç haberdar değildi.

"Firuze," Sınıf öğretmeni, çizdiği resmen dalıp gitmiş Firuze'yi ürkütmemek için önce hafifçe eğilmiş sonra yavaşça seslenmişti ama Firuze yine de irkilmişti. Resim çizerken bu dünyadan taşıyordu tüm varını yoğunu. Göz göze geldiklerinde Firuze artık hiçbir şey gizleyemezdi. Yakalanmıştı. "Neden dersi dinlemiyorsun?" Ellerini sessizce resminin üzerine koydu ve öğretmenine baktı. Tüm sınıf ona dönmüştü. Utanıp sıkıldı.

"Geçen İngilizce dersinde de resim çizdi öğretmenim," dedi ön sıralardan bir başka çocuk. Firuze çatık kaşlarıyla ona baktı ama bir şey söylemedi. Zaten bu şikâyet de öğretmen için bir anlam ifade etmedi. Firuze çoğunlukla resim çizerdi. Çizdiği anlar çizmediği anlardan daha fazlaydı. Öğretmen Firuze'nin elinin altındaki resmi, kâğıda zarar vermeden çekti aldı.

Bir meyveli pasta vardı. İki tane çocuk, bir havuz. Öğretmen çoğu resminden rahatsız olduğu gibi elindekinden de rahatsız oldu. Bir sınıf öğretmeni okula gelen öğrencisinin; saçının toplanış şeklinden de, çizdiği resimden de bazı şeyleri anlamalıydı. Öğretmen Firuze'nin resimlerinden yolunda gitmeyen şeyler olduğunu görebiliyordu. Birinci sınıftan beri yanında değildi. Bu sene sınıfına gelmişti. Bildiği kadarıyla bu kız çocuğu

neredeyse her sene, ailesi tarafından öğretmeninden memnun kalmadığı gerekçesiyle sınıfı değiştirilen bir öğrenciydi.

"Firuzeciğim benimle gelebilir misin?" dedi ve kıza elini uzattı.

"Tamam çizmeyeceğim, söz dersi dinleyeceğim," dese de nafileydi. Öğretmen uzattığı eli çekmedi ve tutmasını bekledi. Firuze bir yetişkinin ve özellikle bir öğretmenin bu baskın tavrıyla baş edemedi ve tuttu öğretmeninin elini. Sınıfta kıkırtılar duyduğunda kaşları daha çok çatıldı. Hiç kimseyi sevmiyordu. Geçen seneki sınıfında olduğu gibi, ondan önceki sınıfında olduğu gibi. Hiç kimseyi sevmiyordu. Senler önce söylediği gibi onun yalnızca bir annesi bir babası ve bir arkadaşı olmuştu.

"Çocuklar!" diye uyardı öğretmen yürürken. "Soruları çözmeye devam edin, geliyorum ben hemen."

Firuze'nin küçük elini sıkıca tutmuştu. Beraber çıktılar sınıftan. Koridorun sonunda psikolojik danışmanın odası vardı. Öğretmen kapıyı çaldı ve yavaşça başını uzattı. "Hocam gelebilir miyim?"

"Tabi hocam buyurun."

Önce Firuze'yi odaya yönlendirdi, ardından kendisi girdi. "Firuze matematik dersinden biraz sıkılmış," dedi karşısındaki kadının yüzüne bakarken. Gülümsediler birbirlerine. "Resim çizdiğini fark ettim. Sakıncası yoksa burada devam edebilir mi?" Niyeti resimde onu rahatsız eden ayrıntıları karşısındaki uzmanın da yakalamasıydı ve bunu çocuğu korkutmadan yapmalarıydı.

"Tabi ki, oturabilirsin Firuze. İyi dersler hocam," dedi ve gerisinin kendisinde olduğunu hissettirecek şekilde salladı başını. Danışman boş bir kâğıt ve boya kalemleri çıkardı çekmecesinden ve Firuze'nin önüne koydu. Karşısındaki öğrencinin kimin kızı olduğunu biliyordu ama şimdi daha önemli meseleleri vardı. Çocuğun çizdiği resme baktı dikkatle. Havuz neden kırmızıya boyanmıştı?

Firuze önüne konan kâğıt ve boyalara bakarken çoğu zaman olduğu gibi sessizdi. İnsanlar ona resim çizmesinin çok güzel bir şey olduğunu ama yeri

ve zamanı olduğundan bahsedecekti. Danışman Firuze'nin adını ve soyadını girdi ve bilgilerinin açılmasını bekledi. Okul numarası ve sınıfından sonra doğum tarihi dikkatini çekti. "Ah!" dedi tatlı bir tınıyla. "Bugün doğum gününmüş! Doğum günün kutlu olsun Firuze, iyi ki doğdun, iyi ki varsın!"

Firuze sessizce önüne konan kâğıda ve kalemlere bakmayı sürdürdü. Bugün doğum günü olması hiç hoşuna gitmiyordu. Yaşı daha küçük olduğundan doğmamayı dilemeyi bilmiyordu, içindeki mutsuzluğu nasıl dile getireceğini seçemiyordu ama seneler sonra kendini daha iyi ifade ettiğinde keşke doğmasaydım diyecekti.

Danışman güler yüzünü soldurmadan devam etti. "Görüyorum ki akşam yapılacak kutlamayı çizmişsin. Pastan çok güzel duruyor. Meyveli pasta seviyorsun galiba doğru mu anladım? Yoksa böyle mi çizmek istedin?" Adım adım havuza doğru gitmekti amacı.

Firuze başını çevirmeden, "Meyveli pasta severim," dedi. Kimseye Ecevit'ten bahsedemediği için öyle söyleyebildi. Evet o da artık meyveli seviyordu ama Ecevit kadar değildi. Elinde fırsat olsa Ecevit seviyor demek isterdi ama senelerdir ağzında mühür vardı.

"Ben de bayılırım. Akşama kutlama var o zaman?"

Firuze'nin küçük kalbine bir ağırlık çöktü. Hiç fark etmedi ama mimiklerine kadar hissedildi bu huzursuzluğu. Başını iki yana salladı sadece. Firuze en son altıncı yaş gününde pasta üflemişti. Geçtiğimiz iki doğum gününde de çikolatalı pastasının üzerine mum dikilse bile Firuze kesin bir tavırla üflemeyi reddediyor, odasına kaçıyordu. Kâğıda ve boya kalemlerine uzandı. Yeniden çizmeye başladı. Sohbet etmek istemiyordu.

"Kutlamaz mısınız doğum gününü?"

Böylesine varlıklı bir aileden elbette şatafatlı bir kutlama beklemişti. Çocuk yalan söylüyor olabilirdi ya da bu resim bir aile sorununu anlatıyor olabilirdi. Firuze cevap vermedi ve çizmeye devam etti. Kadın bir süre bölmedi onu. Çizmesine izin verdi. Ne çizeceğini merak ediyordu. Sonra Firuze, beklenmedik anda, "Size bir şey söyleyebilir miyim?" dedi başını ilk kez kaldırırken. Dayanamadı. İlk kez bir on altı kasımda yabancı bir

kadının ve diğer insanlara göre kısmen daha çok güvendiği öğretmeninin yanındaydı.

Güven veren bir gülümsemeyle karşılık aldı.

"Elbette. Seni dinliyorum."

"Kimseye söylemeyin ama."

"Bana söylediğin her şeyi sadece bana söylemiş olursun. Başka kimse öğrenemez." Kadın öylesine güven veriyordu ki, bir çocuğu ikna etmemesi işten bile değildi. Firuze söyleyeceği şey için heyecanlandı. Çünkü çok ama çok uzun zamandır kimsenin yanında bu ismi sesli olarak dillendirmiyordu.

"Bugün Ecevit'in doğum günü biliyor musunuz?"

Adını söyleyince biraz korktu. Nedenini anlamıyordu ama babası içine öylesine bir korku tohumu ekmişti ki Firuze, o tohumdan bitmiş ağacın gölgesinden bile korkuyordu. Söyler söylemez pişman oldu. Kadın kızacak, babasını arayacak sandı ama tebessümü bozulmadı.

"Ne kadar güzel bir denk geliş!" dedi Firuze'nin yüzündeki endişeyi görürken. "Ama sanırım ben Ecevit'i tanımıyorum." Sınıf arkadaşı olabilir miydi? Sanmıyordu. Ailesinden biri? Aynı gün doğdularsa belki de ikiziydi. Firuze'nin korkusu silinmese de azaldı, en azından sessizliğe gömülmedi.

"O benim arkadaşım," dedi resmine dönerken. Yüreğindeki şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama bilse kalbinin adını özlem koyardı. Çok özlemişti. İçinde yaşatmak artık yetmiyordu. Oyunları bitmişti. Hep aynı şeyleri tekrar ediyorlardı. Çünkü o arkadaşlığın beyni Ecevit, kalbi Firuze'ydi. O yüzden aralarındaki bağ geçen senelerde Firuze nezdinde aynı kalsa da Ecevit bir fikir olarak artık eskisi kadar kuvvetli değildi zihninde. "En sevdiğim arkadaşım," diye düzeltti. Başka arkadaşı yoktu zaten. Küçük dudakları büzüldü ve boğazı acıdı. Aslında bazı zamanlar artık Ecevit'i hatırlamıyordu. Tümüyle unutmasa da Ecevit bir fikir olarak zihninde duraksayınca, kendini yenilemeyince, aynı oyunlar etrafında dönünce Firuze varlığını unutuyordu ama bugün on altı kasımdı. Firuze kendisinin

doğduğunu unutmuştu ama Ecevit'in doğduğunu hiç görmese de anımsıyordu.

"Çok şanslısın. En sevdiğin arkadaşınla aynı gün doğmuşsunuz. Bu çok güzel bir şey olmalı," Psikolojik danışmanın cümleleri Firuze'nin içini daha kuvvetli acıttı. Firuze kalbinin adını özlem koydu. "Beraber mi kutluyorsunuz?"

Önündeki kâğıda boncuk boncuk gözyaşları damlamaya başladı. Dudakları on yaşında bir çocuk gibi değil, ancak altı yedi yaşlarında bir çocuk gibi büzüldü, büzüldü ve büzüldü. Başını iki yana salladı. Küçük elleriyle gözlerini silmeye çalıştı ve titrek bir sesle konuştu. "Ecevit gitti. Bir daha da gelmedi," dedi sitemle. Babası haklı çıkmıştı. Ecevit hiç gelmeyecek demişti. Ecevit hiç gelmemişti. "Ben onu çok özledim."

Nasıl böylesine donukken ansızın ağlamaya başlamıştı? Kadın şaşkınca onu izliyordu. Derin bir nefes aldı ve toparladı kendini. Bu kız çocuğunun yardıma ihtiyacı vardı görebiliyordu. Yerinden kalktığındaysa daha iyi iletişim kurabilmek için tam karşısına oturdu. Hüngür hüngür, şiddetli bir çocuk ağlaması değildi bu. Aksine için için, sessiz sedasız ağlıyordu. Danışman öldüğünü düşündü Ecevit denen çocuğun. O an kim olsa aklına yalnızca bu gelirdi.

"Taşındı mı arkadaşın?" diye sordu ama. Öldü mü elbette ki demezdi. Firuze cevap vermedi. Ecevit'i böylesine sesli hatırlamak onu içli içli ağlatmaya başladı. Ne babası ne de annesi haklı çıkmıştı. Firuze arkadaşlık kuramıyordu. Kurabilse belki düzelecekti ama doğduğu günden beri yanında olan o akıllı, yeri gelince kurnaz, oyunbaz ve Firuze'ye karşı bencil bir sevgisi olan çocuk gibisini bulamıyordu. Herkeste onu arıyordu. Kimsede onu bulamıyordu. Elbette on yaşındaki bir çocuğun anne babasından, barınmasından ve yemeğinden sonra gelen en büyük ihtiyacı arkadaştı. Yoktu. Daha da vahimi Ecevit'i kaybedince hissettiği boşluk sadece arkadaşlığı karşılamıyordu. Kocamandı.

Kadın, biraz eğildi ve "İnsanlardan bazen uzak düşebiliriz. Çok sevdiklerimizden de. Taşınıp uzaklara gidebilirler ama bu tüm bağı koparacağımız anlamına gelmez. Mesela mektup yazabiliriz ya da anne ve

babamıza söyleriz, telefonla görüşebiliriz. Anne ve babana arkadaşını çok özlediğini söyledin mi? Eminim kendileri elinden geleni yaparlar." dedi.

Firuze cevap vermedi. Hiçbir şey anlatmadı. Sadece ağlamaya devam etti. Sonra, "Yalan söylemek kötü bir şey mi?" diye sordu. Geceleri yalan söylediği o günü görüyordu rüyasında. Bazen doğruyu söyleyip Ecevit'e bile kavuşuyordu bazen doğruyu söyleyince de Ecevit'e kavuşamıyordu.

"Çok kötü bir şey," diye yanıtladı Firuze'yi. Firuze için için ağlamaya devam etti. Bir kadın çiziyordu karşısında kendisi, Ecevit'i de masanın altına saklanmış halde... Aklı allak bullaktı. On altı kasımlar çok kötü geçiyordu. Danışman biraz daha uğraştı ama yine de konuşturmayı başaramadı. Bir mendil uzattı, "Benimle istediğin zaman arkadaşın Ecevit'i konuşabilirsin," dedi. Ancak öyle Firuze, "İstediğim zaman mı?" diye sordu.

Kadın başını sallayınca çocuk aklıyla ve heyecanla, "Yarın da mı?" diye teyit etti.

Kadın belki şimdi amacına ulaşamamıştı ama Firuze'nin güvenini kazanmıştı, yarın yeniden yanına geleceğini biliyordu. Çizdiği resmi istedi çıkmadan, Firuze de zorluk çıkarmadan verdi. Resimlerini saklama içgüdüsü yoktu. Odadan çıkana kadar ağlayışı dindi, son iki dersin içindeydiler zaten. Resim çizmeden, duyarak ama dinlemeyerek öğretmenine baktı. Köşesine sinmişti. Okul zili çaldığında onu almaya gelecek olan araç her gün nerede duruyorsa o tarafa doğru gitti. Annesini gördü ama bu kez. Aylin Akın elbette ki bugün kızını okuldan alacaktı. Güzeller güzeli kızı doğmuştu, kızını doğurmuştu bugün. Olduğu yerde eğildi ve kollarını Firuze'ye açtı. Firuze koşmadı ama adımlarını hızlandırdı annesine sarıldı.

"Benim güzelim," dedi Aylin. "Benim güzeller güzelim."

Kızının yüzüne sayısız öpücük kondurdu. Bir parti düzenlemese de kocaman bir pasta yaptırmış ve bir sürü hediye almıştı kızına. Her sene büyük bir umutla, bu sene kutlayacağız diyerek hareket ediyordu ama olmuyordu. Bu seneden tek temennisi yeniden kutlamalarıydı. "Benim kızım doğmuş bugün."

Firuze'nin tepkisini pür dikkat izledi ve tepkisizliğiyle koca bir hayal kırıklığına uğradı. Yine de gülümsedi ve neşeyle konuştu. "Baban sana öyle bir hediye aldı ki," diye devam etti yine de. "Görünce şok olacaksın! O kadar güzel ki hediyesi..."

"Anne benim uykum geliyor," dedi Firuze. Yanağını annesinin yanağına yaslamıştı ve diğer eli annesinin yanağındaydı yine. Annesini çok seviyordu. Belki de en çok annesini seviyordu o evde. Bir de kardeşine alışmıştı biraz. Babasını sevmiyor muydu? Sevmiyor değildi ama artık babasının omzuna çıkmıyordu. Gece onu uyutsun da istemiyordu. Ona yaptığı resimleri de göstermiyordu. Babası ondan Ecevit'i almıştı. Bunun tümüyle gerçek olduğunu bilmese bile bir gece vakti yatağın altına saklanmış, korktuğu canavarın babası olduğunu unutmuyordu. O babasının ondan Ecevit ismini çaldığını da biliyordu.

"Doğum gününü kutlamadan önce biraz şekerleme yaparsın bir tanem," dedi Aylin neye parmak bastığını bilmeden. Firuze'nin biraz da olsa babasından uzak düştüğünün farkındaydı ama bu o kadar da mühim değildi. O geceden sonra Firuze bir kez olsun Ecevit dememişti. O aileden bahsetmemişti. Evet biraz daha kendi içine kapanmıştı ama yine de o çocukta takılı kalmamıştı. Aylin öyle sanıyordu en azından. Ya da çizilen her resimdeki Ecevit figürünü görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Halbuki şimdi kullandığı şekerleme lafı bile kızını Ecevit'e götürdü. Firuze uzun uzun sustu. 'Ama anne Ecevit'in şekerlerinden yok ki nasıl şekerlemeye yapayım?' diye sormak istedi de sustu.

Bütün yol da sessizlikle geçti gitti. Firuze dediğini yaptı, eve gider gitmez üzerini değiştirip uyuttu kendini. Rüyasında bir meyveli pasta gördü yine. Üfleyemedi. Bu kez Ecevit kırmızı havuza düştü. Ne kadar zaman geçti bilmiyordu ama kendi kendine uyandı. Kâbus denebilir miydi? Ecevit'i gördüğü için hayır ama aslı senelerdir kâbus görüyordu. Yalnızca Ecevit'i gördüğü için ismine kâbus demiyordu.

Firuze senelerdir benzer kabuslar görüyordu.

Annesine seslendi. Dili damağı kurumuştu. Kimse duymadı onu. Evde bir doğum günü telaşesi vardı. Annesi elbisesini özenle dolabının dışına asmıştı ama görmedi. Pastayı da üflemeyecekti. Yine mızmızlık yapacak, abisi

Bülent'in azarlayışına maruz kalacak, babasının yüzünün nasıl asıldığını görecek sonra annesine sığınacak ve mumları üflemekten kaçacaktı.

Adımları anne babasının odasına doğru gitti. Annesinin sıcaklığını arıyordu. Belki biraz kokusunu. Uyur gezer sayılırdı Firuze. Gözleri kapalı olmasa da ansızın uykusundan uyanır ve başka birine giderdi. Kaç kere pijamalarıyla Tarhanların kapısına gitmişti küçükken? Leyla alıp onu sarmalayarak evinde uyutmak isterdi ama bu Akınların asla kabul etmeyeceği bir şeydi. Leyla kucaklar ve evine geri götürürdü Firuze'yi. Bu eve taşındıktan ve Ecevit hiç gelmediği zamandan beri yine uyanır ve kapı önüne çıkardı ama bu evin bir müştemilatı yoktu. Olmayan müştemilatı arardı küçük bedeniyle. Bulamayınca ağlar, biri onu bulana kadar dolanırdı ortalıkta.

Anne ve babasının odasına girdi. Oda boştu. Boş odada dolaştı biraz, anne diye sızlandı durdu. Uykusu açıldıkça huysuzluğu da arttı. Eskisi kadar tuttuğunu koparan, ağzından laf eksik etmeyen, inatçı bir çocuk değildi. Artık daha kısıktı sesi. Gün geçtikçe de azalıyordu kelimeleri. Gitti annesinin yatağına uzandı. Küçük ellerini yanağının altına koydu. Gözleri açıktı, yan taraftaki sehpanın üzerindeki suya bakıyordu. Susuzluğu geçsin istiyordu ama elini uzatmaya eriniyordu. Parmakları bir zaman sonra uzandı ve bardağın altındaki gazetenin sayfalarına dokundu. İnce sarı sayfaları parmaklarının ucunda ezip durdu.

Çok susamıştı.

Gözleri de kapanmayınca yatakta oturur pozisyona geçti ve suya uzandı. Okuması da yazması da kuvvetliydi. Hızlı okur hızlı yazardı. Gözleri gazetenin üzerindeydi suyunu içerken. Birden fazla manşet vardı, ayrıntılara takılan, hatta ince çizgiler üzerinde yaşayan bir çocuktu. Gitti kıyıda köşede kalanı okudu.

...kan donduran cinayetin üçüncü yılı. 16 Kasın 1992'de Atilla Akın'ın evinde gerçekleşen cinayetin üzerinden tam üç yıl geçerken acılı babanın geçtiğimiz aylarda devletten istifasını istediği öğrenildi. Akın'ın tek kızı Firuze Akın'ın doğum günü partisinde...

Firuze babasını gazetelerde ve televizyonlarda görmeye pek alışıktı. Boy boy resimleri devamlı karşısına çıkıyordu ama kendi ismini gazeteden okumak onu önce biraz korkuttu, heyecanlandırdı ve endişelendirdi. Suyu bırakmadan gazeteyi de önüne doğru çekti yatağa bıraktı. Gazete haberini baştan okumaya başladı.

BABANIN ACISI DİNMEDİ!

Bugün kan donduran cinayetin üçüncü yılı. 16 Kasın 1992'de Atilla Akın'ın evinde gerçekleşen cinayetin üzerinden tam üç yıl geçerken Cumhuriyet savcısı acılı babanın geçtiğimiz aylarda devletten istifasını istediği öğrenildi. Olay Atilla Akın'ın tek kızı Firuze Akın'ın doğum günü partisinde gerçekleşmişken ülke gündeminden aylarca düşmemiş, Akın ailesinin evinde çalışan H.T'nın oğlu olan Ali Ecevit Tarhan tarafından işlenen cinayet ülkede büyük yankı uyandırmıştı. Zanlının eylemlerde, örgütle yan yana çıkan fotoğraflarının ardından döneme damga vuran ceza miktarıyla Cumhuriyet Savcısı baba 'Adalet yerini buldu, diliyorum ki bu biraz yüreğimize su serpecek,' ifadelerini kullansa da geçtiğimiz aylarda istifasını istediği ortaya çıktı. Cinayet sonrası Akın ailesi evden apar topar taşınmış, Atilla Akın 'Adaletten yanayız. Ailecek elimizden geleni yapıyoruz,' açıklamasında bulunmuştu. Kızı Firuze Akın'ın cinayet yerinde, cinayete şahit olmasıyla yaptığı tanıklık davayı aydınlatmış ve suçlular cezalandırılmıştı. Cumhuriyet savcısının 'Akın ailesine dürüstlüğünden ve fedakarlığından dolayı teşekkür ediyorum,' sözleri dikkat çekerken...'

"Kızı Firuze Akın'ın cinayet yerinde, cinayete şahit olmasıyla yaptığı tanıklık davayı aydınlatmış ve suçlular cezalandırılmıştı..."

Firuze yedi yaşında o küçük odada söylediklerinin yalan olduğunu biliyordu. Büyüdükçe yalan olduğunu daha iyi anlamıştı ama yalanının sebebi ona bir gün bile yanlış gelmemişti. Ona Ecevit gelecek demişlerdi o da yalan söylemişti. Ona yine Ecevit gelecek deselerdi Firuze yine yalan söylerdi. Lakin Firuze Ecevit'in gelmeyişinde yalanının payı olduğunu tek bir gün bile düşünmemişti. Suç ve ceza kavramlarının bir çocuk için henüz fazlasıyla soyut kaldığı dönemdeydi. Cezalar da suçlar da çocuklar için çok daha kısa zamanlı anlamlar taşıyordu. Firuze bir gazete haberiyle gelişim basamaklarını atladı.

"Kızı Firuze Akın'ın cinayet yerinde, cinayete şahit olmasıyla yaptığı tanıklık davayı aydınlatmış ve suçlular cezalandırılmıştı..."

Okuması da anlaması da hızlıydı. Çok kitap okuyordu. Bazen o kitaplardaki başkarakterlerin ismini Ecevit ve Firuze olarak değiştiriyor, devamlarını da kendi istediğine göre tamamlıyordu ama yine de bu cümleyi anlaması kolay olmadı. Cümle biraz uzundu, karışıktı ve zordu. Ondan fazla kez başa sarıp okudu.

"Kızı Firuze Akın'ın cinayet yerinde, cinayete şahit olmasıyla yaptığı tanıklık davayı aydınlatmış ve suçlular cezalandırılmıştı..."

Suçlular... Suçlu? Ecevit. Yalan. Ceza... Şahit. Firuze... Cinayet. On altı yıl. Cinayet. Aydınlatmak. Suçlular. Cezalandırıldı. Adalet. Firuze. Ecevit...

Firuze annesinin odaya girdiğini fark etmedi. Elindeki bardak çoktan düşmüştü yatağa ve çarşafla beraber üstü sırılsıklamdı. Beş dakikadır aralıksız aynı cümleyi okuyup duruyordu. Ezberi kuvvetliydi, okumadığında da içinden tekrar ediyordu. Gerçek seneler sonra bir şeytan gibi ensesinden üflüyordu ve on yaş bir çocuk için cehennemle tanışmak adına çok erkendi.

Çocuklar cehenneme gider miydi?

Ölümden sonra muhtemelen hayır ama bu dünyada cehennem varsa Firuze, Ecevit'in düştüğü yaşta tanıştı.

Kalbi kriz geçirir gibi hızla çarpıyor, iç organları eziliyor ve bedeni uyuşuyordu. Parmakları birbirinin içine geçmiş, çenesi kilitlenmişti ama o cümleyi okumaktan asla vazgeçmiyordu. Annesinin sesini duymuyordu.

"Firuze ne oldu?" dedi Aylin. Birkaç adım gerisinde tutulup kalmıştı. Bir ölü gibi bembeyaz kesilmiş yüze bakıyordu. Yataktaki gazeteyi görünce hareket edebildi, korkuyla kızına yaklaştı. Düşen bardak gazeteyi de ıslatmış ve parçalamıştı ama Firuze tek bir yeri küçük eliyle korumayı başarmıştı. Aylin dehşetle Firuze'nin koruduğu kısma baktı. İrkildi. Bir cenaze görmüş kadar sarsıldı.

"Firuze," dedi korkuyla, sesi bir o kadar kısıktı. Firuze'nin göğsü hızlı inip kalkıyorken göz bebekleri büyümüştü, nefes alıp verirken can çekişiyordu. Gazeteye yapıştı Aylin ve hızla yataktan alıp yere fırlattı. Kızının yüzünü avuçladı, "Firuze bana bak!"

Firuze ağzını açtı, kapattı. Defalarca kez. Beyninde birleşen bir yapboz vardı. Bundan sonra o yapbozla yaşayacaktı. Yaşayabilecek miydi? Öleceğini sanıyordu. Nefes alamıyor, kalbi göğüs kafesini eşeliyor, bedeni bir mezar taşı gibi sertleşmişti. Buna panik atak diyeceklerdi doktorlar ama Firuze bu anı hiç ilk atağım diye hatırlamayacaktı.

Ecevit'i öldürdüğünü fark ettiği andı.

"Firuze kendine gel! Atilla! Atilla, Firuze'ye bir şey oldu! Atilla!"

Aylin kızını bırakmıyor ama adeta kendini dövüyordu. Çığlık çığlığa bağırıyordu. O da bir doktordu ama kriz ve atak arasındaki farkı anlamayacak kadar anneydi. Firuze'nin yüzü morarmaya başladı. Haykırıyor, bağırıyor, eşinin adını sayıklıyordu. Firuze elinin altında kalbini geri döndüremediği bir hasta gibi soğumuştu. Atilla Akın merdivenleri ikişer ikişer çıkarak tamamladı. Karısının sesi bütün evde yedi farklı dilde, yedi farklı ağıt gibi yayılıyordu. Merdivenleri tırmanıp odaya varana kadar kızının kendini öldürdüğünü sandı. Bir ölüyle karşılaşmayı bekledi ama gözleri açık olan Firuze'yi görmek biraz olsun rahatlatmadı içini.

"Firuze," dedi koca bir adımda kızına yaklaşırken.

"Gazeteyi okumuş," dedi Aylin bağıra çağıra ağlarken. "Gazeteyi okumuş Atilla. Bir şey oldu. Bir şey oldu kızıma, bir şey oldu! Atilla bir şey oldu!" Atilla Akın kızını tekte kucağına aldı. Uzun kumral saçları yere doğru dökküldü.

Ali Ecevit Tarhan on yaşında çocukluğunu kaybetti. Firuze Akın onsuz üç yıl sabretti, yalnızca ışığını feda etti. Sonra al sattı bal sattı, dere tepe düz gitti, develer pire, pireler deve oldu, usta öldü, ballar bitti Firuze on yaşına geldi; çocukluğunu kaybetti. O vakte kadar yalnızca içinde özlem vardı. Arttığı gibi azalmasını da biliyordu. Hatırladığı gibi unutmasını da

biliyordu. Ecevit'le uyuduğu gibi Ecevitsiz de uyuyordu. Çocuktu, özlem bir vardı bir yoktu. On yaşına vardı, vicdanla tanıştı. O günden sonra Ecevit'i hiç unutmadı. Özlemi sadece arttı. Ecevitsiz uyumadı. Tuvallerine kan sıçradı, fırçalarını hep kana buladı.

Akın malikanesinde artık hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Düşman artık içlerinde büyümeye başladı, onlarla oturdu, yemek yedi, onlarla kalktı. Onlarla kavga etti, onları sırtından hançerlemek istedi, onlardan nefret etti. Ev bir hapishane oldu. Firuze küçüktü resimlerle haykırmak istedi gerçeği, duyulmadı, Firuze büyüdü diliyle haykırmak istedi, olmadı. Firuze biraz daha büyüdü adımlarıyla yürüdü gerçeğe, varamadı. Hayat ondan Ecevit'i aldığı gibi sonu olmayan bir hastalık da verdi. Firuze gecelerce uykusundan uyandı, anne babası panik atak dedi ama vicdan bir canavar gibi Firuze'nin gırtlağına çöküyordu. Evdeki herkes mışıl mışıl uyurken Firuze herkesin canavarıyla bir başına savaşıyordu. Gecelerce, aylarca, senelerce...

***

Anneme hep, günün birinde herkes babamdan nefret ettiğinde; bizi bu nefretin dışında tutmayacaklar derdim.

Yarım saat boyunca içinde olduğum bu gürültü, gürültünün bir parçası da içinde bulunduğum arabaydı, bana yalnızca bu cümlemin doğruluğunu kanıtlıyordu. O güne doğru ilerliyorduk ve ben nefreti ailede iliklerime kadar hisseden tek kişi olduğumu biliyordum. Babamın sevmeyeni kadar seveni de vardı, onlar kendilerini sevenlerin gözünün içine bakarken ben bizden nefret edenlerin gözünün içindeydim.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırmıştım ve korkuyordum. İnsanlardan değil, kalbimden. Panik atak geçirmek istemiyordum. Gözlerim kapalıydı. Ecevit bir noktada o trafikten çıkmıştı. Yarım saatin ardından en azından artık korna sesleri duymuyordum.

Telefonum yeniden çaldığında artık sadece titreşimini hissetmiyordum, arabanın sessizliğinde sesini de duyuyordum. Gözlerimi açtım ve ekrana baktım. İnci arıyordu. Meşgule attım. Ecevit'in sesi soluğu çıkmıyordu, camına astığı bayrak dalgalanmaya devam ediyordu.

Abla telefonunu açar mısın?

İnci'nin mesajının ardından telefonum yeniden çaldı. İnlememek için çok zor tuttum kendimi. İnci'nin telefonunu açmamak, vicdanıma yük olarak biniyordu. Ya şu an yardıma ihtiyacı varsa ve bana ulaşmaya çalışıyorsa? Bu soruyla burun buruna geliyordum her açmadığım aramada. "Ecevit arabayı sağa çeker misin?" diye konuştum. Ne geleceğini bilmediğim için onun yanında konuşmak istemiyordum. Ecevit başını bana çevirdi ve çok geçmeden telefonuma baktı.

"Burada konuşabilirsin," dedi yalnızca. Moralinin nasıl bozuk olduğunu görebiliyordum. On altı yılda bu ülkede tek bir şeyin bile değişmediğini görüyordu ve biliyordum ki bu çok zoruna gidiyordu.

"Arabayı durdurur musun?" dedim yeniden. Sinir hâlâ üzerinde olduğu için aniden frene bastı ve çok yanlış şekilde durdurdu arabayı. Dışarıdan gören önümüze bir canlı çıktı da onu ezmemek için hamle yaptık sanırdı. Emniyet kemerimi açtım ve arabadan indim. Ön tarafa doğru ilerlerken aramayı yanıtladım.

"Efendim İnci?"

"Neredesin?"

Elbette ki kardeşimin tek bir kelimesinden anlayabiliyordum bazı şeyleri. Anladığım şeye değinmeden, "Bir şey mi oldu İnci?" diye sordum yalnızca.

"Annem ve babam seni soruyor, ara gelsin dediler," dedi. Yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. Buz gibiydi sesi. Sanki bir yabancıyla konuşuyordu. Kalbimde derin bir yarık oluşmadı ama omuzlarımda bir çöküş hissettim. Başımı iki yana salladım.

"Neden böyle konuşuyorsun benimle?" dedim uzatmadan. Sesim yumuşaktı. Kırgın mıydı? Bilmiyordum. İnci'yi o odadan çıkardıktan sonra hiç görmemiştim. Babam elbet konuşmuştu. Belki öpüşüp barışmışlardı. Belki İnci özür dilemişti, babam da iki güzel cümle kurmuştu. Sarılmışlardı. Benim hakkımda konuşmuşlardı. Ne demişti bilmem, ama elbette tahmin

edebilirdim, İnci'yi benim kanatlarım arasından çekip almıştı belki de. Dudaklarımı birbirine bastırdım çenemi büzdüm.

"Nasıl konuşuyorum?" dedi aynı şekilde. O devam ettikçe kuşkularım gerçeğe dönüşüyordu.

"Seni çok iyi tanıyorum. Belki senden bile iyi tanıy-" Cümlemin tamamlanmasına izin bile vermedi. Bir Akın gibi davrandı, kardeşim İnci gibi değil.

"Babam ablan çıkıp gelmezse kaldığı evi o adamın başına yıkacağını söyledi," dedi tek nefeste. Bu cümleyi öyle bir hınçla, öfkeyle kurdu ki dönüp istemsizce Ecevit'e baktım. Parmak uçları çenesinde beni izliyordu ve hiç bilmese de, umursamasa da bir düşman daha kazanmıştı. Onun hayatını elinden alan bu aile, büyüğüyle küçüğüyle, hadsizce ve alçakça hâlâ ondan nefret ediyordu. İnci'nin sesinden anlıyordum ki o da evi Ecevit'in başına yıkmak istiyordu. "Duydun mu beni abla?"

Ecevit'ten çekmedim gözlerimi. O da bir an bile kaçırmadı bakışlarını. Birbirimizi izliyorduk. Kalbimden bir ağrı yükseliyordu Ecevit'e baktıkça.

"Duydum İnci," dedim yalnızca. Benim yanımda durmak ona zarar verir miydi? Verirdi ama en azından inanarak babamın yanında durmasaydı. Sesi bu kadar öfkeli olmasaydı. Benimle bir düşman gibi konuşmasaydı. Sanırım İnci'yi de kaybetmiştim. Gülümsemeye kalkıştım ama dudaklarım titredi. Kimsesizlik ucu bucağı olmayan bir histi. Hep daha fazlası vardı sanki. Ecevit beni izliyordu ama ben daha fazla ona bakmadım, kafamı çevirdikten çok kısa bir an sonra da zaten arabanın kapı sesini duydum. Sanırım Ecevit indi.

"Tamam İnci," dedim yalnızca kapatmak için. Yağmur çiseliyordu. Hava çok soğuktu. Babam üzerindeki belayı hafifletir hafifletmez üstüme üşüşmüştü. Sabahı bile beklememişti.

"Ne tamam abla? Gelecek misin? Babam gerekirse o evin çatısına helikopter indiririm yine de alırım onu dedi."

Ecevit babamı benden daha iyi tanıyordu galiba. Başımı bana yaklaşmış adama çevirirken iki yana salladım ne oldu der gibi. Birebir aynı karşılığı aldım ve o da başını salladı. Cebinden sigarasını ve çakmağını çıkarırken sırtımı döndüm ona. "Tamam İnci," dedim sadece. Söylediklerini duymasın diye uzaklaştım Ecevit'ten.

"Abla tamam deyip durma! Neredesin? Ne zaman geleceksin?"

"Atölyeye gideceğim."

Kısa bir sessizlik oluştu. O an anladım, yanında annem vardı. "Eve gel," dedi sessizlikten sonra. Ecevit yaslandığı arabadan çekildi ve bu kez ileri doğru -bu bana doğru demekti- yürümeye başladı. Duymaya çalışıyordu. Telefonun sesini kıstım çaktırmadan.

"Anneme selamımı söyleme. Kapatıyorum," dedim hızla ve devamını dinlemeden kapattım telefonumu. Başımı yere bakarak yürümeye devam eden Ecevit'e çevirdim. Yutkundum ve kaçarsam kovalanacağımı bildiğim gerçeğe teslim oldum.

"Ecevit beni hastaneye bırakır mısın?" dedim. Değil çatısına helikopter indirtmek, babam Ecevit'in sokağından dahi geçmesin istiyordum. Günlerdir beni rahat bırakmasının tek sebebi Bülent belasıyla uğraşmasıydı. Yoksa bir gün bile nefes almama izin vermezdi. *Gelip alabilen alsın*, demişti o. Ama biliyordum ki babam o kapıya dayanırsa ya da başkalarını dayandırırsa ben çıkıp giderdim. Ecevit'in hanesini Akın soyadıyla kirletecek değildim.

Ecevit'in sigarası dudaklarının arasında sıkışı kaldı. Parmakları aralık halde yakındı sigaraya ama dokunmuyordu. Bir nefes çekti ama duraksadı, dumanı içinde tuttu. Cümlemin noktalamasına kadar duydu öyle sigarasını aldı ağzından. Başını bana kaldırdı ve "Yarın bakarız," dediği an duman dudaklarından süzüldü.

"Bu gece bakalım. Beni hastaneye bırakır mısın?"

"Hastane çok gerimde kaldı. Yollar kapalı. Yarın bakarız," dedi inatla. Neden gitmek istediğimi biliyordu. İçimdeki sıkıntı arttı. Ecevit hiç

olmaması gereken bir anda kalmamı istiyordu.

"Tamam ben taksiyle giderim," dedim. Tam olarak neredeydik bilmiyordum. Ecevit o trafikten kurtulmak için kör karanlık yerlere sapmıştı. "Neredeyiz şu an?"

"Arabaya geç Firuze."

"Hastaneye mi gideceğiz?"

"Hayır," dedi açıkça. Beni kandırmaya bile çalışmıyordu.

"Ecevit lütfen."

"Gelip alabilen alsın demedim mi?" diye konuştu olduğu yerde, hiddetle. Alırlardı. Kendine çok güveniyordu, görüyordum ama benim babam adil dövüşmezdi. Kazanmak için her türlü hileye hurdaya başvururdu. Beş kişiyi gönderirdi kapıya, Ecevit beşiyle baş etti mi on kişiyi gönderirdi. O on kişi de, Ecevit'in evini de darmadağın ederdi, Ecevit'i de. Bunları bilmek için çok da düşünmeye gerek yoktu.

"Gitmek istiyorum," dedim omuzlarımı indirip kaldırırken. Bu cümleyi o kadar inanmadan kurdum ki, belki de karşımdakine de geçmeyeceğini bildiğimden duraksamadım, zorlanmadım bile. Çünkü bu bir yalandı ve duraksatmalıydı. Kaşlarını kaldırdı ve çenesini dikleştirdi. Sigarasını tuttuğu elini alnına yaklaştırdı ve başparmağını alnına vurdu birkaç kez. Sigarasını külü üzerine doğru döküldü. Bir çayı bir de sigarayı çok destursuz tutuyordu.

"Alnımda enayi mi yazıyor?"

"Ne olur zorluk çıkarma bana."

"Arayıp tehdit mi ettiler seni?" Yeniden nefes alamadığımı hissettim. Başımı kaldırdım ve gökyüzüne baktım. Yağmur çiselemekten yağmaya doğru gidiyor, şiddetini arttırıyordu. "Hiçbir bok yapamazlar. Duydun mu? Evimden içeri tek bir adım bile attırmam."

Gözlerimi kapattım ve soluklandım yalnızca. Yağmur damlaları yüzüme akıyordu. Eninde sonunda gidecektim zaten, bu neden zoraki olsaydı ki? Aileme biraz olsun dişlerimi geçirebiliyorsam bu da tamamen stratejikti. Onların gücünün bana yettiği yere kadar direniyordum, ne zamanki bana güçlerinin yeteceğini anlıyor o vakit umarsızca kendi isteğimle yapıyor gibi davranıyordum. Şimdi çıkıp gidersem kendi irademle atölyeye gidecektim ama onlar gelip alırlarsa beni eve götüreceklerdi. Ecevit'e bunları anlatacak gücü bulamadım kendimde, geçtim kaldırıma çöktüm oturdum.

Ne güzeldi. Ah ne güzeldi son bir haftam. Yaşamak, her şeye rağmen, herkese rağmen, tüm kırgınlıklara rağmen yaşamak, Ecevit'in yanında, iyileşmek, yaralarımın kapanması... Ah ne güzeldi. Yaşamak. Bunlardan kopmayı en çok ben istemiyordum ama bunların geçici olduğunu yaşarken de biliyordum. Ecevit tepemdeydi, bana yukarıdan bakıyordu. "Beni lütfen hastaneye bırak ya da nerede olduğumuzu söyle taksi çağırayım."

"Yarına kadar..."

"Ecevit ne fark eder? Ha bugün ha yarın ne fark eder?"

"Firuze ne fark eder?" diye aynı şekilde sordu. "Ha bugün ha yarın ne fark eder?" Ellerimi başımın iki yanına örttüm ve eğildim. Bu gece çıkar gelirler miydi? Olabilirdi. Bilmiyordum. Her şey mümkündü. Yanıma çöktüğünü hissettim. Gölgesi artık üzerimde değildi gölgemin yanındaydı.

"Gecenin bu vakti, sokak bu kadar karışıkken atölyede ne olup olmayacağını nereden biliyorsun?" dediğini duydum yanı başımdan.

Gözlerimi sıkıca yummuştum. Yavaşça açtım ve ona doğru çevirdim başımı eğdiğim yerden.

"Sen bunu neden bu kadar düşünüyorsun?" diye açıkça sordum. Bana bakmıyordu, karşıyı izliyordu. Dudakları aralandı ama ben ondan önce davrandım. "İşine yaradığım için." Başımı salladım. Oldukça makul bir sebepti bu kabul. İşe yaradığımın farkındaydım. "Ama bırak da sebep olduğu şeylerden, babam korusun kızını."

Güler gibi oldu bu söylediğime. Arabanın feneri yanıyordu, sokağı tek aydınlatan oydu. Yakınında olduğumuz için yetiyordu bize. Ecevit'in keskin yüz hatlarını görebiliyordum. "Babana güveneceğime sokaktaki kediye köpeğe güvenirim," dedi. Sanki bu dediğini birileri duymuş gibi ansızın arkamızdan bir kıpırtı hissettik. Ecevit biraz daha sakin kaldı ama ben neredeyse korkudan çığlık atacaktım. Aklıma fareden yılana kadar bin türlü ihtimal geldi.

Kapkara gecenin altında bu kadar küçük ve kara bir şey elbette ki ilk an çok korkutucu geldi. İlk Ecevit fark etti ve bizden korkmuş hayvana uzattı elini, kaçıp gitmesine izin vermedi. Ecevit avucuna aldığı an anladım yavru bir kedi olduğunu.

Alayla gülüyordu kediye bakarken. "Korkuttun bizi," dedi ve sonra bana döndü. "Bak koruman geldi. Babandan daha güvenilir," Üzerimdeki kabanı işaret etti. "Aç eteğini."

Açmadım, kediye baktım öylece. Biraz korkuyordum, onun gibi. Yani küçükken beni tırmalıyorlardı sevmeye çalışıyorken, muhtemelen sevmeyi bilmiyordum, büyüdükçe de korkmaya başlamıştım. Atölyemin önüne aklıma gelirse su ve mama koyardım ama elimi uzatıp başlarını okşayamazdım. "Ben korkarım," dedim yalnızca.

Ecevit cıkladı ve kendi kabanının içine koydu kediyi. "Üşüdün mü?" diye sordu merhametli bir sesle.

Ben kaçıp gidecek sandım. Çünkü az önce bizden korkmuştu, Ecevit de tam kaçacakken yakalamıştı onu, ona zarar verebilirdik, bizi tanımıyordu ama öyle olmadı. Ecevit'in sıcak kabanının içine girince küçük tırnaklarını kumaşa geçirmeye çalıştı ve sıcaklığına sığındı. Çatık kaşlarımla, neredeyse ağlamak üzereyken kediyi izliyordum ve onu öylesine çok, öylesine kalbimden, öylesine derinden anlıyordum ki... Aslında tüm mesele Ecevit'ti. Güven Ecevit'ti, ev Ecevit'ti, inanç Ecevit'ti. Bir kedi için bile. Kalbimiz ne kör ne de sağırdı. Çok doğru görür, çok doğru duyardı. Dürüst olanı, zararsız olanı seçerdi. Kedinin Ecevit'e kendini bu kadar bırakması bana günlerdir uyuduğum huzurlu uykuları hatırlattı. Ecevit güvenli olan çatıydı. Yağmur da yağacak olsa, kar da, dolu da, şimşek de çakacak olsa, yıldırım

da düşse oradaydı, sağlamdı, vatan toprağı gibiydi. Oradan başkası, ondan başkası, daha iyi şartlar bile sunsa onun kadar güvende hissettirmeyecekti.

İçimden kör, katran karası bir ah ettim. İç çektim kediyi izlerken. Kim bilir dedim yine . *Kim bilir kime sunacak bu çatıyı bir ömür. Melike'yi ayrı tuttum bu ahtan. Ah Ecevit, kim bilir kime gani gani nasip edeceksin kendini? Benim yirmi beş yaşında kopuk kopuk tattığım, hiç sahip olmadığım yalnızca misafir edildiğim o çatı kimin olacak? Kim yaşayacak altında? Kim keyif çatacak? Kim bu dünyada cenneti yaşayacak? Kim lokmasını afiyetle boğazından geçirecek, kim uyuyacak o çatının altında? Korkak bir kedinin avuç kadar kabanında bulduğunun bin mislini kime vereceksin?*

Kediden çektim başımı ve diğer tarafa çevirdim. Gözyaşlarımın akacağını biliyordum. Çatısızlığıma ağlıyordum. O çatı altında misafirliğimin bitişine ağlıyordum. İnsanoğlu çok kıskançtı. Kendimde olmayanı başkasında olacağını bilmek beni deli etti birkaç saniyede.

Kedi miyavlamaya başladı. "Verecek bir lokmam yok," dedi Ecevit. "Olsa verirdim. Annen buralarda mı?" diye sordu. Onlara baktım. Arkasını döndü ve pispis diye seslendi ortalığa ama çıkan olmadı. Kedi konduğu yerden Ecevit'in üzerine tırmanmaya çalışıyordu. Gözleri bu kadar parlak olmasa siyah kabanın üstünde belli olmayacaktı. Ecevit bir bebeği tutar gibi tuttu kediyi ve alttan destek sağladı. Kediyle göz göze geldik.

"Seni buna emanet ederim ama babana emanet etmem," dedi kendi kendine. Varla yok arasındaydı sesi, kısıktı. Bir şey sorsam, söylediğini inkâr edecek kadar muallaktaydı. Kedi bende ne gördü bilmem ama parlak gözlerini bana dikmişti. Küçük ağzını açıp miyavladı. Biraz avaz avaz çıkıyordu sesi, çirkin, tiz bir sesti. Gülümsedim. Ecevit olmasa elimi kaldırıp sevmeye cesaret edemezdim ama Ecevit sıkıca tutmuştu. Parmak uçlarım usulca başına uzandı. Okşadım uzaktan uzaktan. "Annen nerede?" diye sordum. Sesim titriyordu. Tıpkı Ecevit gibi annesine seslendim. Ortalıktan çıkan başka bir parlak göz olmadı.

Bir vakit sonra, "Hadi gidelim artık," dedi Ecevit ve kediyi yavaşça yere bıraksa da bir kere aldı diye sanırım o hissi, paçasına yapıştı Ecevit'in. Yeniden tırmandı. "Valla biz gidiyoruz," dedi Ecevit.

"Annesi yok mu?" diye sordum. Ecevit ne kadar tutup öteye koysa da yapışmıştı bırakmıyordu ve açıkçası bana birini hatırlatıyordu.

"Bilmiyorum ki. Yemek aramaya gitmiştir belki. Gelir birazdan."

Ecevit ayağa kalktı ve kediyi biraz daha öteye koydu ama kedi yine Ecevit'e doğru koştu. Ayakkabısının üzerine çıktı. Kalkmamıştım, onları izliyordum. Kedi çok çabalıyordu Ecevit'i bırakmamak için. Sanki annesini beklemiyordu. "Ama ya yoksa annesi?"

"Ama ya varsa?" dedi o da. Ayağını kaldırdı ve kediyi biraz yükseltti sonra yavaşça geri indirdi. Kedi bacağına tırmanmaya çalışsa da yapamıyor devriliyordu devamlı. "Hem yoksa da çevrede muhitler var, bakıyorlardır. Hadi kalk, yağmur artmaya başladı."

İlk kez dizinin üstüne kadar tırmandı. "Burada mı bırakacaksın?"

"Sahiplenmek istiyorsan at cebine," dedi ve kediyi işaret etti. Hızla kafamı salladım. Kaşlarım bükülmüştü. Asla isteyeceğim bir şey değildi. Yapamazdım, bakamazdım ona. Hem yarınım belli değildi, nasıl her şeyi bana bağlı olan bir kediyi sahiplenebilirdim?

"Yok," dedim ama kedi Ecevit bir adım attığında yine peşinde dolandı. "Peşini bırakmıyor," dedim. Ecevit bir kez daha kucakladı kediyi ve biraz daha ileriye bırakmak istedi ama nafileydi. Koşup duruyordu. "Sen alsana."

Bu kez o benim gibi başını salladı. İkimiz de bu minicik kediyi istemiyorduk. Bunu bilseydi, istenmediğini, ne çok üzülürdü kim bilir. Yemeden içmeden kesilirdi, yarın doğacak güneşi beklemezdi, küçük kalbi un ufak olurdu. Neyse ki anlamıyordu. "Ben bakamam. Yapabileceğim bir şey değil, sen alacaksan al. Gidene kadar bende kalır giderken alır götürürsün."

"Ben de bakamam," dedim hızla. Umarım bana hiç yaklaşmazdı. Hayır aslında Ecevit bakardı. Niye bakamasaydı ki? "Ama sen bakabilirsin bence. Mamasını veteriner masrafını ben karşılarım," dedim. Kalkıp arabaya gidemiyordum. Kedi peşimizden gelecekti belliydi. Nasıl gidecektik onu bu karanlık yolda bırakıp?

"Ben karşılayayım sen sahiplen o zaman?" dediğimin saçmalığını vurgulamak içindi bu cümlesi. İkimiz için de mevzu masraflar değildi biliyordum.

"Ecevit benim evim bile yok," dedim açıkça. Ecevit öylece bana bakakaldı. Ne düşündüğünü hiç merak etmedim. Bilmek de istemezdim zaten.

Gözlerini benden çekmeden bir kez daha kediyi kendinden uzaklaştırdı ama hayır asla izin vermiyordu onu bırakmasına. "Sen yokken koca malikanede bakan bir tane insanlıktan nasibini almış çıkar diye sanıyorum."

Başımı iki yana salladım. En ufak bir kaosta herkesin onu unutacağını bilirdim ve hem ben onlara nasıl emanet ederdim? Ben yokken odadaki çiçekler bile soluyordu çoğu zaman. Bana ait herhangi bir şeye nefes aldıracak insanlar değildi onlar. "Ben bakamam Ecevit, kendime bile bakamıyorum zaten. Lütfen sen al. Bu gece burada kalmasın. Olmadı sonra sahiplendiririz. Ben arar bulurum iyi birini. Bak paçana yapıştı bırakmıyor, nasıl bırakacaksın bu karanlık yerde?"

Kedi yine tırmandı. Bu kez başardı da. Yağmur bir artıyor bir azalıyordu. Sırılsıklam olurdu, şimşek de çakarsa çok korkardı. Kalbi minicikti zaten. Neden bu kadar korkuya maruz kalsaydı ki? Ecevit kediye baksa da ikna olmadı, "Tamam sen al, sahiplendir başkasına."

"Ecevit yapma,"

"Firuze böyle bir sorumluluk alamam."

"İyi beni hastaneye bırak o zaman," dedim ayağa kalkarken. Kediyi almayacaksa ben de gitmeyecektim yanında. Bütün gece kedi için hüngür hüngür ağlayacak kendimi suçlayacaktım. Ne diye Ecevit'in evinde ona rahatsızlık verseydim?

"Kızım ne alakası var?" diye yükseldi.

"Ya kediyi al ya beni hastaneye bırak."

"Firuze beni kızdırma."

"Tamam ben giderim o zaman bir şekilde hastaneye."

Gerçekten bu karanlık yolda yürümeyi göze mi aldım yoksa Ecevit'in buna izin vermemek için ikna olacağına mı emindim bilmiyordum ama arabanın devam edeceği yolda yürümeye başladım. O kadar çok yürüdüm ki arkamı dönmemek için çok zor tutuyordum kendimi. Karanlık artıyor, arabanın ışığı azalıyordu. Çok korkunçtu. Yanılmış mıydım? Ecevit bana seslenmeyecek miydi? Daha ne kadar devam edecektim karanlıkta yürümeye. Karanlıktan korkmazdım ama işte ıssızlıktan korkardım. Çok korkunçtu. Ecevit bırakacak mıydı beni? Çok uzağa gittim.

"Firuze!"

Sesi öylesine gürdü ki bu sesi bekleyerek yürüsem de korktum yine de. Yerimde zıpladım adeta. "Firuze!" diye yine bağırdı. Ona döndüm. Yine sinirden kudurmuştu galiba. Öfkeyle yerinde tepinecek gibiydi. "Bir hafta içinde sahiplendirecek birini bulacaksın!" Bana o kadar kızıyordu ki yerinde duramıyordu adeta. Sesini duyurmak için değil sinirinden bağırıyordu. Kediyi tutmuştu. "Dön çabuk geri!"

Gülümsedim tüm kızgınlığına rağmen. Bana sanki hiç bağırmıyormuş gibi gülümsedim. Adımlarımı hızlandırdım ve neredeyse koşa koşa ona geri döndüm. "Allah'ım bana sabır ver!" dedi arabaya doğru dönerken. "Allah'ım bana gani gani sabır ver! Allah'ım bana sabır ver!"

Ben de hızla arabaya bindim. Gülümsememek için yanaklarımın içini dişliyordum. Kediyi aniden kucağıma bıraktı. "Tut," diye kızdı. Ellerim havada kucağımdaki kediye baktım dehşetle. Küçük bir canavar gibiydi. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Kıpırdamıyordum ve o da kıpırdamasın istiyordum ama Ecevit arabayı hızlı hızlı sürünce, önce kabanımı, sonra daha çok kabanımı derken ister istemez tuttum. Parmak uçlarımla koruyordum onu ama koruyordum. Ecevit çok kızgındı bana, belki bize. Bilmiyordum. Yol boyunca kızıp durdu. Hiç karşılık vermedim. Sadece kedi tiz sesiyle miyavladı.

***

Ecevit iki tane küçük tabak çıkarmışken birinin içine yolda üç farklı yer arayıp bulduğumuz yaş mamayı diğer tabağa su koydu. Yavruyu yere bırakmıştı, avel avel dolanıyor ve bakınıyordu. Bana yaklaştığında biraz korkuyor geri çekiliyordum.

Bana yaklaşmasında sorun yoktu ama Ecevit'e yaptığı gibi üzerime atlarsa ne yapardım bilmiyordum. "Bir hafta süren var," dedi Ecevit bana bakmadan. "Sahiplendirmezsen kapına bırakırım. Duyuyor musun beni?"

"Bulacağım birini," dedim. "Yıkayacak mıyız?" diye sordum kediye bakarken. Temiz görünüyordu aslında ama sokaktan getirmiştik sonuçta, yıkamak gerekir miydi emin değildim. Ecevit gözlerini yere çevirdi ve Ecevit'in gölgesiyle oynayan yavru kediye baktı.

"Patilerini yıkayacağım sadece," diye açıkladı. Elindeki iki tabağı aldı ve kapalı balkon kapısının yakınına koydu. "Gel bakalım," dedi ve yakaladı göbeğinden. O da sanırım kokuyu alınca tabağa yapıştı hemen. Kaşlarım büküldü. Açtı...

"Adını koyacak mısın?" diye sordum. Kıyıda köşede durmuştum, pek Ecevit'in ayağının altında dolaşmak istemiyordum. Kızgındı bana.

"Sahiplenecek kişi koysun," dedi. En doğrusu sanırım buydu evet. Başımı salladım. Ecevit çömeldiği yerden kalktı ve çay suyu koydu sadece. Mutfağı terk edip giderken kediye yaklaştım ve bu kez ben çömeldim. Hızlı hızlı yiyordu, boğazına kaçmasından korktum. Ne bileyim daha önce mama yemiş miydi mesela? Annesini emiyor olabilirdi? Annesi var mıydı ki? Ne bileyim belki sütle besleniyordu, bu iri parçalı mama onu zorlardı.

Banyo kapısının eşiğinden, "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Yerken zorlanır belki diye."

"Yaş mamayı mı?"

"Bebek sonuçta."

"Sokak kedisi o, yarın soğan ekmek versem onu da yer," dedi ve çıkıp odaya girdi. Üzerini değiştirecek olmalı ki kapıyı kapattı. Kediye baktım yeniden.

Kime sahiplendirecektim? Çevrem geniş değildi benim. Aklıma Hilal geldi sadece. Ona sorabilirdim bir tek. Çenemi avuçiçlerime yasladım ve onu izlemeye devam etti. Mamanın sosu siyah tüylerine bulaşmıştı hep ama garip şekilde mide bulandırıcı durmuyordu. Bazen duruyor, ağzına aldığı büyük parçayı başını hava kaldırıp çiğneye çiğneye yutuyordu. Bir süre daha onu izledim. Ecevit çıktı odadan ama salona geçti. Televizyonu açtığını gördüm.

Çayı demlemek bana kalmıştı. Son kez.

Ayaklandım ve Ecevit'in bana öğrettiği gibi demledim çayı. Kedi de yemişti mamasını. Suyuna dokunmadım ve boş tabağı aldım. Çok kötü kokuyordu. Sudan geçirdim önce sonra deterjanla yıkadım öyle bulaşığa attım. Çay henüz demini almamıştı. Ecevit en az bir on beş dakika yavaş yavaş demlenmesine izin veriyordu. Değişen kanal seslerini duyarken çıktım mutfaktan ve yanına gittim, oturdum. Yavru kedi evi keşfediyordu sanırım. Oradan oraya giriyordu.

Ecevit sonunda bir kanalda durdu ve kırmızı manşeti okudum. *Bülent Akın serbest bırakıldı!* Yapılan açıklama alt yazı olarak hızlıca geçiyordu. Spiker konuşurken ansızın Bülent'in yüzü geldi ekrana. O kadar zamansız yakalandım ki meymenetsiz suratına, tiksinti geçti yüzümden. Sanki yıllardır hapiste kalmış gibi yüzü gözü karışmıştı. Sakalları çıkmıştı. Orada korkudan üç buçuk attığını, yemeden içmeden kesildiğini, uyku uyumadığını tahmin edebiliyordum. Bülent hep korkaktı, yaptıkları tepkileriyle denk değildi. Her türlü alçaklığı yapar sonra babasının paçasına yapışırdı.

Bir hafta dayanamadığı hapishaneye yanımdaki adam on altı yıl dayanmıştı ve bunu bilmek, o adamla yan yana oturmak, içimi hınçla doldurdu. Yaptığı açıklamayı dinlemeye bile tahammül edemiyordum.

"Şerefsiz pezevenk," dedi Ecevit. Öne doğru çıktı ve sehpanın üzerinden sigarasını aldı. Ağız dolusu küfrettiğinde gözlerimi yumdum. "Senin abine

ve babana ne yapacağım biliyor musun Firuze?" diye konuştu bana bakmadığını hissediyordum. Bağırmadı, yalnızca haber vermek ister gibiydi. "Böyle kendi ellerimle değil kendi ayaklarıyla ölüme sürükleyeceğim. Dar ağacağından kurtaramayacaklar kendilerini. Ulan diyecekler biz nerede hata yaptık, nerede yanlış yaptık... Oraya nasıl yürüdüklerini bile anlamayacaklar. Sırtları hep pek sanacaklar. Sultan Süleyman'a kalmadı bu dünya," dedi. Sigarasından çıkan dumanı içime çektim. "O haysiyetsiz Atilla'yla kuyruğuna mı kalacak? Sultan Süleyman'a kalmadı bu dünya," diye tekrar etti.

Eli güçlü dönmüştü buraya. Şimdiye kadar bir kez babamı bir kez Bülent'i içeri attırmıştı. Eninde sonunda çıkıyor olsalar da onlara belki de ömürlerinde henüz tatmadıkları itibar kaybını yaşatmıştı, koltuklarını sallamıştı ve daha da önemlisi kendisine dokundurmamanın da yolunu bulmuştu. Yine de yetmiyordu. Nasıl yetseydi ki? Benim bile içim soğumuyordu, onunki nasıl soğusaydı?

Televizyonun sesi kesildi, muhtemelen kapattı. Biz dakikalarca sessiz durduk, belki saatlerce de sessiz duracaktık ama kedi aynı fikirde değildi. İnce sesiyle miyavlıyordu ve Ecevit'e yaklaştı yeniden. Kalktım yerimden. Çay içmek istedim. Böyle bir anda atölyede tek olsam bir şarap ya da bira açardım ama şimdi aklıma gelen tek şey çay oldu. Belki de son diye. Önce Ecevit'e sonra kendime koydum ve geri döndüm. Ecevit kediyi koltuğa almıştı. Onun çayını sehpaya koyarken benim ılık çayım elimdeydi. Biraz uzak oturmuştum onlardan.

"Sen harbiden korkuyor musun?"

"Korkmuyorum da... Alışık değilim. Beni tırmalarlardı küçükken," *tabi sen hatırlamazsın...* "Çekiniyorum. İçim çekiliyor ama korkmuyorum."

"Bir hafta içinde bulacaksın birini."

"Bulacağım Ecevit," dedim. Ne olurdu o baksaydı? Bu evde yalnızdı. Arkadaş olurdu işte ona. Ben de bazen, eğer ki o da isterse görmeye gelirdim. Belki alışırdım. Korkmadan başını okşardım. "Yarın sabahtan gidelim hastaneye olur mu?"

"Arkamızdan atlı mı kovalıyor?" dedi. Yarın sabah kalkıp gidecektim. Ben o da gelsin istiyordum sadece. Babam sabahı etse bile sabahtan ötesini edemezdi.

"Babam çatısına helikopter indiririm, demiş," dedim açıkça. Bunu gizlemenin bir anlamı yoktu. Zaten onun için hiç beklenmedik bir şey değildi.

"Elinden geleni ardına koymasın."

"İndirir Ecevit," dedim dürüstçe. İndirirdi de. Bıraksaydı da gitseydim. Bunlar hiç yaşanmasaydı, buradaki günlerimi hep güzel hatırlasaydım. Bu ev hatıramda hiç bozulmasın istiyordum.

"Sen gitmek istemezsen seni vermem," deyiverdi ansızın. Ona baktım. Dumura uğramadım belki ama içimden, ılık bir şey aktı gitti. Bu cümleyi kurduğu için pişman olmuş muydu? Ölene kadar bilmeyecektim. Ne o bekledi ne de ben bekledim. Gözlerini kaçırdı kısa bir an. Kalbimi pek hoş yaptı bu. Sahiplenilmek miydi hissettiğim? Eşya gibi bir sahiplenilmek değil ama... Kaçıp gitme fırsatı varken vatan toprağını bırakmamak gibi. O toprağı hanesi bellemek, o toprağa kol kanat germek, düşmanın avucuna bırakmamak, ona sahip çıkmak gibi. Karada, havada, denizde. Bir nefer olup savaşmak, ondan vazgeçmemek. Onu kimsesiz bırakmamak. Sahiplenmek. İstemsizce gülümsedim. Aynı anda konuştuk.

"Biliyorum..." dedim.

"Sonuçta benimle aynı yoldan yürüyorsun..." dedi.

Cümlesini duymazlıktan geldim. Dirseğimi koltuğa yasladım ve başımı üzerine koydum. O ılık şey akmaya devam ediyordu. Yüzümdeki tebessümü soldurmadan gözlerimi yumdum biraz. Ne güzel bir histi öyle bu. İnsana yaşamayı sevdirirdi sanki. Başımı huzurla koydum, evlatları tarafından bırakılıp gidilmeyen o toprak gibi ferahtı içim. Bombalar da patlasa ensemde yine de sahipsiz olmamak güzeldi. Pek keyifliydi.

"Ecevit," dedim bir zaman sonra. Bunu istediğime inanamıyordum.

"Efendim?"

"Yarın gidiyorum ya... Bir tane plak takabilir miyim?" Bunu istediğime sahiden inanamıyordum. Gözlerimi hiç açmadım. Sessiz kalırsa ya da hayır derse üstüne tek bir şey söylemeyecektim. Plaklarını da pikabını da çok sevdiğini biliyordum. Belki beni musallat etmemek onun için en doğrusuydu. Benimki mezun olmak üzere olan öğrencinin haylazlığıydı. Gidiyorum zaten diyerek her şeyi kendime mübah görüyordum.

Sessiz de kaldı zaten. Tebessümüm belki daha kırık kalsa da solmadı. Ecevit, bana yanıt vermek için önce benim o şeyden vazgeçmemi bekliyordu sanırım. "Takabilirsin."

İçimdeki mutluluk diye anlatamazdım bu anı. Ah nasıl heyecanlandım. Heyecanlanmaktan başka bir şeye fırsat kalmadı. Kalbim bu kez ardından atlı koşturuyor gibi hızlandı. Gözlerimi açtım hızla. Duyduğumu teyit etmedim, gerçek mi sorgulamadım. Neyse neydi artık. Hızla kalktım ayağa. Aramızdaki yavru kediyi o an fark ettim. Ecevit'in kucağında, sıcacık bir koyunda, belki de doğduğundan beri ilk kez bu kadar güvende uyuyakalmıştı. Ecevit'in başparmağı tüylerini okşuyordu.

Plaklarının önünde eğildim, arkalardan rastgele bir tanesine uzandım. Üzerinde beş adamın olduğu plağı aldım. Kapağını açtım ve doğruldum yerimden. Taktım pikaba, çalıştırdım ve sesini duymayı bekledim yanından ayrılmak için. Şarkıyı anımsamaya bile fırsat vermedim. Özellikle bakmadım da isme. Rastgele olsun istedim. Plansız, programsız.

"Pembe küçük dudağın söyledi şarkımızı..."

Ezberimde yoktu ama tanıdıktı bu şarkı. Eski olduğunu biliyordum yalnızca. Gülümsedim ve yerime geçtim. Ecevit kolunu, koltuğa atmıştı. Eli sarkıyordu bir noktadan sonra, pikabını izliyordu. Başımı elinin çok yakınında bir noktaya koydum. O biraz hareket etsin, ben yanlışlıkla başımı iteyim eli saçlarıma temas edecekti. Bugün bu evde son gecemdi ve bu içimde bir roman kadar uzundu.

Gözlerimi kapattım ve şarkıya kulak verdim. " *Önce biraz gülecek, kalbe ümit katacak. Söz verecek, gelmeyecek, hep seni aldatacak. Sev diyecek,*

sevmeyecek, belki de ağlatacak..."

Gözlerimin önüne inen siyah perdede bir çift belirdi istemsizce. Ne güzel bir şarkıydı böyle. Birbirine deliler gibi aşık iki gencin, Ankara sokaklarında el ele yürümesini, belki dans etmesini, hatta öpüşmesini, sarılmasını anımsatıyordu. Bir dönem filminden fırlamış gibilerdi adeta. Garip bir hayaldi bu. İlk kez böyle bir hayalde dolanıyordum. Sokağın başında, gizlenmeden o çifti izliyordum. " *Söyledim aşkımı ben Ankara rüzgarına..."*

Bu çift kimdi hiç bilmiyordum ama içim bu kadar burukken kıpır kıpır etti beni. Elleri sıkıca birbirine tutunmuştu. Adımlarını sık sık öpüşmek için durduruyorlardı. Yağmur yağıyordu, sanki sarhoşlardı ya da değillerdi. Öylesine sevdim ki şarkıyı, hafızama yerleştirdim. Bir filmin fonunda olabilirdi, bir kitabın eşlikçisi hatta belki bir oyunun sesi. Evet evet, bir oyun oynansa bu şarkı zihinde rahatlıkla çalabilirdi. Başımı yavaşça ileri ittim. Keşke dedim, keşke Ecevit'le bir gün oyun oynasak, ben kesin bu şarkıyı kullanırdım. Öyle güzeldi.

" *Olmadı kaldı benim her hevesim yarına... Boş yere ağlama kalbini bağlama Ankara kızlarına."*

Ecevit de içerledi sanırım şarkıyı. Öyle bir soluklandı ki, şarkıdan daha çok duydum sinesindeki yükselmeyi. İç geçirdi. Eli saçlarıma temas ediyordu, çekmiyordu elini. Bacaklarımı birbirine çektim, küçüldüm koltukta. Ne yaptım ne ettim, mızıkçı oyunbaz bir çocuk gibi kuralları kendi lehime çevirdim. Ecevit'in elini sahiplendim. Bir eşyayı sahiplenir gibi değil ama toprağı düşman işgaline bırakmaz gibi. Ne şansız bir adamdı. Sahiplenilmek ona hiçbir zaman bana hissettirdiği gibi güzel hissettirmeyecekti. Bunun tadını bilmeyecekti. Farkında değildi ama büyük kayıptı. Üzüldüm ona, kendimi şanslı hissettim. Eli artık yanağımın altındaydı. Sahiplenmiştim ya, biraz benim himayeme de girmişti. Onu kısıtlamıyordum ama ona yön veriyordum. Onun hareketsizliği bana cesaret verdi. Sağ elimi kaldırdım ve başparmağını kavradım tüm avucumla. Tek açıkta kalan parmağı oydu. Sahiplenmek bu demekti bir yerde. Artık istese de benden gidemezdi. Eli.

Yumuşak avucunda, koltukta küçük bir bedenken, kulağımda bir gün kullanmak için tuttuğum güzel bir şarkıyla uyuyakaldım. Bu gece, biten

misafirliğin, en güzel lakin son gecesiydi. Keşke misafirliğin kısası makbul olmasaydı.

***

Gözlerimi huzurla yumduğum gecenin sabahı kalbimdeki ağırlıkla uyandım. Ağırlığa dayanamayıp içe göçebilse, göçerdi. Yatağa yatırılmıştım, anımsamıyordum. Sabah olmuştu, bugün *gidecektim* . Ev sessizdi, Ecevit uyanmamıştı sanırım. Kalkmam gerekiyordu. Gün aymıştı, babam harekete geçmeden ben geçmeliydim.

Kendimi ite ite kalktım yataktan. Yatağı toplamadım. Çarşaflarını alıp kirliye atmalı, Ecevit için yeni temiz çarşaflar sermeliydim. Kapıyı açtım ve çıktım sessizce. Ecevit tahmin ettiğim gibi uyuyordu ama tahmin etmediğim bir şey vardı. Varlığını sabah uyanınca hatırlamadığım yavru kedi, Ecevit'in boynunun biraz altında, göğüs kafesinin üzerinde, küçük bir ekmek gibi kıvrılmış uyuyordu. Ecevit her nefes alıp verdiğinde küçük bedeni ritmik hareketlerle inip kalkıyordu ve o da derin bir uykudaydı. Bu hareketlilik onu hiç rahatsız etmiyordu. Büyülü bir görüntüydü.

Telefonumu aldım ve onlara yaklaştım. Gizli saklı fotoğraf çektim. Kediyi çekecektim aslında ama Ecevit de giriverdi ekrana. Telefondan çıkan ses Ecevit'i uyandırmazdı ama bu küçük bebeğin kulakları o kadar keskindi ki hemen dikildiler ve gözleri açıldı. Ondan da çekindim hemen cebime sıkıştırdım telefonu. Minik gözlerini bir açıp bir kapattı. Yeniden uykuya dalacak sandım ama her seferinde geri açıyordu gözlerini. Kocaman esnediğinde gülümsedim. Şimdi Ecevit böyle bir şeyle bir hafta koyun koyuna yattıktan sonra onu başka birine verebilecek miydi?

Bir kez daha esneyeyim derken gerinmek de istedi. Tırnaklarını Ecevit'in göğsüne batırdı. Üzerinde ince siyah bir tişört vardı zaten. Rahatlıkla batırdı. Ecevit hissetti. Korktum açıkçası, ani tepki verecek diye. Tırnaklar biraz keskin olacak ki Ecevit elini batan yere doğru götürmeye çalıştı. Kaşları çatılmıştı. Kaşımaya kalkıştı ama avucu siyah bir parçaya değdi. Yavru bunu bir av sandı, yakalamaya çalıştı. Ecevit irkildi ama korktuğum tepkiyi vermedi. Gözlerini açtı hızla ve göğsüne baktı irkilerek. Yavruyu ilk an fark etti. Eli dört pati tarafından kavranmış ısırılıyordu. İçim çekildi. Ben asla onun kadar sakin kalamazdım.

Ecevit elini kaldırdığında bir su şişesi gibi kedi de kalktı eliyle beraber ve göz göze geldik. Benden daha çok irkildi. Sanki ben eline yapışmış ısırıyordum. Ne garip bir adamdı. "Günaydın," dedim gülümseyerek. Karşılık vermeye çalışırken esnedi ve kelimesi bölündü. İkisi de siyahtı ve ayırt edilmeyecek kadar birbirine benzediler gözümde. Ağzını kapatamayınca başını diğer tarafa çevirdi. Gözleri minik kalmıştı uyanınca, kırpıştırıp duruyordu. Omzunun üzerine döndü ve yavruyu yataktaki boşluğa bıraktı. Elini çekmedi, yavrunun oyuncağı olmuştu artık. Gözlerini kapattı ama.

"Sen biraz daha uyu. Ben de toparlanayım sonra kahvaltı hazırlarım."

Gözlerini açtı ve boşluğa baktı duyduklarıyla beraber. Halbuki uykusu açılmamıştı. Uyuyabilirdi. "Toparlanayım?" diye sordu gözleri açıkken.

"Ivır zıvırlarımı. Dökümtülerimi. Çarşafları makineye atacağım, temizleri dolapta gördüm alırım ben. Olur mu?"

Kaşları çatıktı artık. Elini yavrudan çekti ama ne bana ne de ona baktı. "Bir doktor dikişlerini alıp almayacağına karar versin," dedi yalnızca. Belki kendince verdiği sözü tutuyordu. Ecevit gibi adamların sözünün senet olduğunu biliyordum. Dikişlerim alınana kadar bana evini açmıştı, sözünü yerine getirmek istiyordu.

"Bugün alınmasa yarın alınır. Ben sonra yine giderim olmadı," dedim. Kararlıydım. İsteksiz olmam durumu değiştirmiyordu. Kendimi buradan zorla çıkarttırmayacaktım. Bülent'e bu zevki yaşatmayacaktım. Ecevit çatık kaşlarıyla boşluğu izlemeye devam etti.

"Tamam," dedi sonra. "Hiçbir şeye dokunma sadece kendi eşyalarını topla."

Tersleyeceğini bilsem hiç, "Değiştirivereyim çarşaflarını da," demezdim ama o küçük gözlerini bana dikti.

"İstemiyorum, ben hallederim. Kendi eşyalarını topla kâfi," dedi. Bilmiyorum zaten kalbimde bir yükle uyandım diye belki, gittiğim için belki de, gitmek istemediğim için biraz daha hassastım. Azarlanmış bir ilkokul çocuğu gibi hissettim. Başımızı sıraya gömüp ağlardık ya çocukken

bana da bir sıra verilsin istedim ama yetişkin gibi davranmam gerekiyordu. Burası onun eviydi.

"Tamam," dedim sadece ve döndüm arkamı.

Aslında yetişkin gibi davranmayı sürdürecektim. Arkamdan seslendi. "Bardağını almayı unutma."

Buna tamam demedim. Çünkü içimdeki sıraya başını koyup ağlamaya başladı biri. Öğretmeni kızmıştı sanki. Dişlerimi birbirine sürttüm ve cevap vermeden banyoya girdim. Dün geldiğim kıyafetler üzerimdeydi. Çıkarmadan uyumuştum. Bu eve girerken kazak ve pantolon vardı üzerimde. Yine sadece onlarla çıkacaktım. Dişlerimi fırçaladım ama fırçaya bir şey yapmadım. Ben gittikten sonra o atardı. Saçlarımı taradım, yüzümü yıkadım uzun uzun ve nemlendiricisi kullandım son kez. Paketin yarısını kullanmıştım. Saçlarıma dört bir yandan dökülen bir topuz yaptım. Birkaç gözyaşı damladı gözlerimden ben bunu tamamlarken. Hızlıca sildim ve devam ettim. Bir an önce gitmek istedim. Ölümü bekleyen bir hastaya, ölümünü uzatmak için verilen ilaçlardan almak gibiydi yavaş hareket etmek.

Sadece acı çektiriyordu. Odaya geri döndüğümde Ecevit de ayaklanmıştı. Çayı koymuştu ocağa.

Aldığım eteği, bodyi ve hırkayı katladım, Ecevit'in kıyafetlerinin yanına dolaba koydum. Onları da çöpe atabilirdi. Ben çer çöp toplamak istemiyordum. Aldığım ve resim yaparken kullandığım makyaj malzemelerini de yatağın yanındaki çekmeceye koydum. Bardağı da almayacaktım. Onu da atardı sonra. Yatağa saç tellerim düşmüştü ama almadım. Bu tamamen öfkeyle yaptığım bir pislikti. Tamamen gıcıklığına. İzin verseydi de çarşaflarını değiştirseydim. Madem istememişti, kendisi toplarken saç tellerimi görürdü. Ne pis kadın derdi arkamdan. Umurumda da olmazdı.

Gözyaşlarım firar ediyordu zaman zaman gözlerimden. Engel olabileceğim gibi değildi. Aktıktan sonra fark ediyordum ben de. Sık sık gözlerimi siliyordum. Elimde çantamla çıktım odadan. "Ben topladım elimden geldiğince," dedim. Yalandı. "Kalan bir şey varsa çöpe atarsın sen."

Kırdığı yumurtaları sofraya koydu. Yavru kedi yerde mamasını yiyordu. Cevap vermedi bana. Derdi neydi bilmiyordum ama çok üzüyordu beni. Kahvaltı masasına otururken akan yaşı nasıl sildiğimi bilmedim. Son kez çayımı ılık hazırladığını izleyince bir ip gerildi ve koptu kalbimin üzerinden. İnce kesikler bıraktı koptuğu yerde. Onu izlemeyene kadar şu yetişkin rolünü çok iyi yapıyordum. Çok gizli saklı ağlıyordum ama son kez çay kaşığını çayıma daldırıp tadına baktığını görünce çok hızlı ağlamaya başladım. Sesli değildi ama görünürdü.

Bu kez *ağlama* demedi.

İkimiz de sessiz sedasız, birbirimize bakmadan kahvaltımızı ettik. Ben ağzımdaki dikişler dün atılmışken ve önüme kuş gibi ekmek doğranırken ve de peyniri mama gibi ezerken daha çok yemiştim bu sabahki kahvaltıdan. Sanırım Ecevit de öyleydi. Yumurta bitmedi. O da ne kendisi bitirmek için çabaladı ne de beni zorladı. İkimiz de ikinci çayı doldurmadık. "Bir sigara içmeye vaktim var mı?" diye sordu. Başımı salladım sessizce. Gözyaşlarım akıyordu durmaksızın. Kalktım ve banyoya gittim. Bir daha dişlerimi fırçaladım. Midem çok bulanıyordu. Yüzüme su çarptım. Nefesim daralıyordu.

Çıktım banyodan kabanımı giydim. Biliyordum ki sigarasını içmişti. Ecevit yavruya biraz daha mama boşalttı. Acıkınca yesin diye. Diğer odaların kapısını kapattı. "Kakanı çişini de yap istediğin yere, gelirken kum getireceğim," dedi. Kedi Ecevit'in bacaklarına sürtünürken bana bakıyordu. Miyavladığında gülümsedim ve el salladım. Onun da sadece bir hafta vakti vardı Ecevit'in yanında. Ne şansızdı. Gidince çok üzülecekti. Çok çok çok üzülecekti.

Ecevit üzerini değiştirmek için odaya girdiğinde ağzımdan sesli bir hırıltı döküldü. Döndüm baktım evin içine son kez. Kitaplığına, plaklarına, koltuklarına, masasına. Sağanak yağış vardı göğüs kafesimin üzerinde. Bu kez toprağı da beslemiyordu, ekinleri yutuyordu, tarlaları sel alıp götürüyordu. Bu kez köylüler ekinlerinin başında ağlıyordu. Tüm ekip biçtikleri ziyan olmuştu. Kış çok çetin geçecekti ve yağmur durmuyordu. Alıp götürmüştü ekip biçtiklerini. Meyveler hep çatlamıştı. İnsanlar hüngür hüngür ağlıyordu. Güneş hiç doğmamış gibi gökyüzü kapkara bulutlarla kaplanmıştı.

Kapıyı açtım ve ayakkabılarımı giydim. Ecevit çıkınca beni kapı önünde gördü. Birkaç saniye duraksayıp geldi yanıma. Ayakkabılarını giydi ve kapıyı kilitledi. Asansöre bindik, başımı yere eğdim. Hastaneye varana kadar da tek kelime etmedik. Dikişlerin atıldığı hastanedeydik. Danışmaya kimliğimi veremedim ama adımı söylemem yetti. Geçen sefer benimle ilgilenen doktor geldi yanıma. "Firuze Hanım nasılsınız?" dedi ama yüzüme bakarken iyi olmadığımı görüyordu.

"İyiyim teşekkür ederim siz nasılsınız?" dedim. Doktor Ecevit'le de uzaktan selamlaştı.

"Ben de iyiyim. Buyurun bakalım dikişlerinize."

Adamı takip ettik. Bir odaya aldı bizi ve perdeyi çekti. Ecevit perdenin içindeydi. Ağzımı açtığımda, Ecevit arkadan "Bir hafta on gün demiştiniz. Bir hafta oldu da on gün olmadı daha," dedi.

"İyileşmiş alabiliriz, Firuze Hanım yatmanızı isteyeceğim," dedi ve yatağı işaret etti. Korktum biraz, Ecevit'e baktım. Az mı çok mu bilmiyorum ama canım yanacaktı. Ecevit çantamı aldı yatacağımdan yerden ve "Çıkar kabanını," dedi. Kalbim çok hızlı atıyordu. Kabanımı çıkardım ve ona verdim. Yattığımda başımın doktorun durmadığı yerine geçti ve durdu oradan. Ona bakıyordum.

"Sandığınız kadar acımayacak," dedi doktor. Eldiven takıyordu. "Yani dikiş atarken tepki vermemiştiniz şimdi hiç hissetmezsiniz."

Hayır şimdi ağlamak istiyordum. Ecevit dikkatle beni izliyordu. Doktor bana yaklaştığında gözlerimi kapattım. Ağzıma bir şey girdiği gibi irkildim. Ben korkak bir insandım zaten. Sadece çoğu zaman canımın kıymetini bilmezdim, bildim mi de böyle olurdu. "Henüz dokunmadım," dedi doktor ama dokunduğunda, ilk dikişi aldığında canım yandı ve istemsizce kendimi geri çekmeye çalıştım. Bu tamamen refleksti. Ecevit beni omzumdan tuttu ve "Az kaldı," dedi. İkinci dikiş alındığında karnımın üzerindeki elim havalandı. Dursun istedim.

Gözlerim yaşardı. Ağzım kanıyor sanıyordum. Boşlukta sallanan elimi bir el tuttu. Doktor olamazdı. Sıkıca tuttum Doktor değildi. Hiçbir doktorun eli

hastasına böyle açılmazdı.

"Son bir tane kaldı," diye açıkladı elimi tutmayan doktor. Onu da aldıktan sonra biraz daha oyalandı ağzımın içinde sonra tamamen çekti elini eteğine.

"Çok güzel bakmışsınız dikişlerinize," dedi adam elindeki eldivenleri çıkarırken. "Siz tabi yine de kontrolü bırakmayın elden. Tamamen iyileşsin. Bir sorun olursa da gelebilirsiniz, söylemek isteğiniz bir şey var mı?"

Ecevit'in elinden destek alarak oturur vaziyete geçtim. "Çok teşekkür ederim."

"Ne demek. Geçmiş olsun."

Perdeyi açtı ve çıkıp gitti yanımızdan. Ecevit ayaktayken ben oturuyordum ve elimi çekmemiştim henüz. O benim kadar sıkı tutmasa da tutuyordu. Boşlukta sallanan bir eli tutmamıştım. "Başın mı dönüyor?" diye sordu. İçim bulanmıştı biraz sadece.

"Yok midem bulandı biraz."

"Normal," dedi yalnızca. Ellerimiz usulca ayrıldı birbirinden. İkimizin de ortak kararıydı bu. Bir süre daha oturdum sonra kalktım. Kabanımı giydim. Çantanın içindeki telefon çalmayana kadar çantamın hâlâ Ecevit'te olduğunu fark etmedim. Yürüyordu o da vermeyi teklif etmiyordu.

"Pardon," dedim ve çantamı uzanıp aldım. Telefonumu çıkardım. *Alparslan* arıyordu. Tabi ki ona haber gitmişti.

"Efendim Alparslan?"

"Hastaneye gitmişsin."

"Evet, dikişlerim için," dedim çevreme bakarken. Gelmemiş olduğunu umuyordum.

"Aldılar mı?"

"Evet evet, iyileşmiş zaten."

Asansörün önündeydik ve Ecevit düğmeye basmıştı. Bana bakarak eliyle hızlı olmam için art arda daire çizdi. "Nereye gideceksin şimdi?"

"Atölyeye geçeceğim,"

Asansör geldiğinde Ecevit adımladı ama tamamen binmedi. "Hadi Firuze," dedi. Hastane asansörüydü meşgul etmememiz lazımdı. Ne diye duruyordu oradan sonrakine binerdik? Beni de telaşa düşürdü.

"Alparslan ben şu an asansöre biniyorum çekmeyebilir."

"Uğrayacağım sana Firuze," dedi. Ben asansöre bindikten sonra bir şey dese de duyamadım zaten. Kapatmak durumunda kaldım. Telefon elimdeyken, "Ya ne diye hemen asansörü durduruyorsun?" dedim Ecevit'e bakıp.

"Ne diye hemen durdurmayacağım?"

"Telefonla konuşuyorum ya?"

Omuz silkti, elini kot pantolonunun cebine sıkıştırdı ve sırtını aynaya yasladı. "Binmeseydin, diğerine binseydin o zaman?"

Tıpkı onun bana yaptığı gibi elimi salladım, dairelere çizdim. "Böyle böyle yaptın ya?"

Elime baktı ve taklidimi yaptı. "Yani böyle böyle yapınca ne oluyor? Zorla asansöre çekmedim ya."

Üstüme iyilik sağlıktı. Aniden sinir ediverdi beni. Kaşlarım çatıldı ve ona baktım asansör durana kadar. "Ne kadar sinir bozucu bir adamsın."

"Cık," dedi ve arabasının kapılarını açtı. "Genelde komik olduğumu söylerler."

"Yalan söylemişler."

"Yalancı," dedi ve eğilip bindi arabaya. Biraz beklettim onu, ben de öyle bindim. Niye öyle yaptım bilmiyordum. Çok saçmaydı biliyordum ama istemsizce yapmıştım. "Kemerini bağla."

"Kimirini biğli."

"Seni duyabiliyorum Firuze."

Kollarımı önüme bağladım kemerden sonra. Bacak bacak üstüne attım da yolu izledim çatık kaşlarımla. Beni sanırım gözyaşlarımdan ancak Ecevit'e duyduğum kısa çaplı öfke uzaklaştırabiliyordu sadece. Onun dışında mutlulukta, hüzün de, acı da beni ağlatabiliyordu ama kızgınsam, öfkeliysem dönüp yüzüne bile bakmıyordum.

Sessiz sedasız beş dakika gittik Ecevit teybi açtı. Birkaç kanalı değiştirdi. Sanırım müzik dinlemek değildi amacı haber dinlemek istiyordu.

"...orantısız gücü dün gece saatlerinden beri artıyor. Bülent Akın'ın serbest bırakılışının ardından sokaktaki kargaşa artarken dün gece İstanbul UMP genel binasına yürümek isteyen halkla polis arasında arbede yaşandı. Gecenin ilerleyen saatlerinde genel binaya ulaştığı söylenen bir grubun UMP binasına taşlı sopalarla saldırdığı iddia edildi. UMP Genel Başkanı, 'Bugüne kadar sokaktaki halka, bizden değil demedik müdahale etmedik. Anayasal haklarını kullanmalarına izin verdik ama görüyoruz ki bu artık anayasal hakkın çok ötesinde. Apaçık anarşistlik. Bizim bu ülkede böyle bir şeye izin vereceğimizi mi sanıyorsunuz? Sokağa çıkan herkesi uyarıyorum. Zarar verirlerse zarar görmeleri kaçınılmazdır. Durun, geri çekilin, evlerinize gidin. Yakıp yıkarsanız, yakıp yıkana nasıl muamele yapılması gerekirse öyle müdahale edilecektir.' Açıklamasında bulundu. Halka apaçık tehdit olarak ulaşan sözlerden sonra sokak kızıştı."

Babamın Alparslan'la beraber tamamladığı cümle geldi aklıma. ' *Bırakalım yaksınlar, bırakalım yıksınlar,'* demişlerdi. Alttan alta gülerek, bunun korkunç bir oyun olduğunu belli etmişlerdi. O zaman düşündüğüm şey yaşanıyordu. Halkın damarına basmışlar, tepkisini arttırmışlardı ve müdahaleyi kendilerine mübah kılmışlardı. Bu saatten sonra yapacakları her şeyi sokaktakilere müstahak sayacaklardı ve kendisine oy veren her vatandaşa da 'Biz ülkenin güvenliğini sağlıyoruz, devlete kalkan başı eziyoruz,' diyeceklerdi.

"Halk bu açıklamadan sonra, 'Durma, geri çekilme, evine gitme!' karşılığını verdi. Polisle çıkan arbededen dün gece yüz on altı kişi gözaltına alındı.

Eşitlik ve Onur Partisi Genel Başkanı Konuk dün gece tansiyonun en yüksek olduğu Topkapı'daydı. 'UMP'yi uyarıyorum. Halkın polisi sizin emir kulunuz değildir. Polisi geri çekin. Halkla polisi karşı karşıya getirmeyin. Polisi geri çekin!' Açıklamasının ardından sıkılan biber gazına maruz kaldı. Alanda bulunan milletvekilleri gözaltılara engel olmaya çalışırken Türkiye yeni yıla kaosla girdi. UMP'nin ise bugün toplantı sonrasında önemli bir tarih açıklayacağı duyuruldu."

Ecevit devamını dinlemeden radyoyu kapattı. "Ülkeyi birbirine düşürdüler şerefini siktiklerim," dedi. Yutkundum. Kızgınlıktan daha mühim hisler duymaya başladım. "Asla tek başına dışarı çıkma, yürüyüşe, alışverişe... Hiçbir yere. Duydun mu? Tek başına trafiğe de çıkma."

Halbuki bu akşam Kuğulu'ya gidecektim. "Ecevit ben bu şekilde yaşayamam," demek istedim ama boynunu bana öyle bir çevirdi ki, acısını ben bile hissettim. Gözlerini büyütmüş bana bakıyordu.

"İyi babanın abinin yediği boklar senin üstünde patlasın. Sen şaka mısın? İnsanlar topunuzdan nefret ediyor. Sen misin bu nefretin sebebi? O orospu abin bin tane korumayla dolaştığı yerde sen de bin korumayla dolaşacaksın. Enayi misin sen?"

Nefesim daraldı. Ellerimi bacaklarıma bastırdım. Beni atölyemden alacaklardı o zaman. Durum bu kadar vahimse babam burada tek başıma kalmama izin vermeyecekti ya da yığınla kapıya koruma dikecekti. "Bak herkesin tansiyonu çok yüksek. Kimse bu kızın bir suçu yok, babasıyla iyi anlaşamıyor demez. Kaldı ki bunu kimse bilemez de zaten. Burnundan soluyor herkes. Buldukları yerde toplu linçe maruz kalırsın. Bu öyle telefondakine de benzemez."

"Ama bizim gideceğimiz yerler var," dedim çaresizce. Onu yalnız bırakmak istemiyordum. Onunla devam etmek istiyordum. "Bensiz gitme olur mu hiçbir yere?" Tek derdimin bu olduğuna hayret etti.

"Sen beni dinliyor musun?"

"Sen beni korursun," dedim hızla. Ben de kılık değiştirirdim. Zaten gittiğimiz yerler öyle aydın insanların olduğu yerler değildi. Melike'yi

üniversitelerde aramıyorduk artık. "Lütfen Ecevit. Bak eğer ki beni onların insafına, söylediğin hayatın içine bırakırsan onlara direnirim. Akşam Kuğulu parka gideceğim."

"Gitmeyeceksin."

"Söz ver bensiz gitmeyeceğine," dedim inatla. Sabırla sınadığımı biliyordum onu. Dört tarafımın korumalarla çevrildiği, nefes bile alamadığım bir hayatı hayal etmek istemiyordum. Hayal denmezdi zaten buna, ancak geçmişi anımsamak denirdi. Ben o günlerden zorlukla, kendimden feda ederek kurtulmuştum. Şimdi ne kalmıştı feda edeceğim? "Gidecek misin Ecevit?" Cevap vermedi. "Ecevit?"

Yine cevap vermedi. "Ecevit?" Sustu. "Ecevit?"

"Ne?"

"Gidecek misin bensiz bir yere? Ecevit!"

"Ne?"

"Ecevit, Ecevit!"

"Ne, ne?"

Bükülmüş kaşlarımla ona bakıyordum. "Hafta sonu beraber gideceğiz değil mi pavyona?" Sanki pikniğe gitmekten bahsediyordum. Sabır diledi. "Ben hafta sonu o adreste olacağım. Haberin olsun. Bensiz gitmeyi asla düşünme. Hafta sonuna kadar bekleyecek miyiz? Başka bir şey yapmayacak mıyız?"

Sessiz kaldı. Plan mı yapmıştı? Gözlerim küçüldü ve mimiklerini takip ettim. "Ecevit bir yere gidecek misin?"

"Firuze susacak mısın artık?"

"Susmayacağım. Sana soruyorum! Nereye gideceksin? Ecevit nereye gideceksin?"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi sinesini kabartırken. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor."

"Hesap sormuyorum soru soruyorum!" O kadar bağırdım ki bu cümleyi kurarken o da ben de irkildik sesimle. Gözlerini yoldan kısa bir an bana çevirdi. "Hep aynı şeyi tekrar edip durma papağan gibi delirtme beni! Soru soruyorum cevap ver bana!"

O kadar öfke doldum ki yeniden, Ecevit'in kollarını cimcirmek istedim. Öyle büyük büyük de değil üstelik, incecik bir deriyi kıstıracaktım parmaklarının arasına öyle çekiştirecektim.

"Bağırmasana."

"Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum," dedi yenilgiyle. Ne laftan anlamaz bir adamdı öyle. İllaki kızmak mı gerekiyordu? "Kadını araştırıyorum. Bir hafta sonra gittiğimizde belki bir şey söylemeyecek, attıracak bizi pavyondan. Araştırıyorum nerede yaşıyor, ne yapıyor pavyon dışında diye."

Bensiz araştırıyordu. Hiç haberim yoktu. Dün ben uyuduktan sonra bakınmaya başlamış olmalıydı. İşaretparmağımı salladım yüzüne. "Bensiz bir şey yaparsan..." Tehdit edecek bir şey bulamadım başta. Ne yapabilirdim ki ona daha? "Bir şekilde öğrenirim bir bakarsın arkandayım. Hatta senden önce varmışım."

"Kızım sen manyak mısın?"

"Ben diyeceğimi dedim. Ben de araştıracağım zaten. Sen bana söylemezsen ben de sana söylemem, gider kendim hallederim sonucu sana söylerim."

Direksiyonu tek eline bıraktı ve yüzünü sıvazladı. Ben konuştukça sinirleniyordu. Tek başıma sinirlenmiyordum en azından. Ecevit'le ortak paylaştığım her duygu bana iyi geliyordu. Öfke bile. Önüme döndüm, umursamadım bu tavrını. Bu dilden anlıyorsa bu dilden konuşurdum ben de. Atölyemin yoluna girdikçe karmakarışık duygularla boğuştum. Yağmur yağmaya başladı. Bir özlediğimi sanıyor bir asla özlemedim diyordum ama

ne zamanki önünde durduk, o vakit anladım ki asla özlememiştim. Bana Ecevit'in verdiği bir kâğıt ve sehpası da yeterdi.

İkimiz de atölyeye bakıyorduk. Hiç anlaşmadan eş zamanlı olarak indik. Biraz yürüdük. Ne tam olarak atölyeye vardık, ne de arabadan uzak düştük. Yağmur yerleri çoktan ıslatmıştı. "Anahtarın?" diye sordu Ecevit. Az önce kavga etmemiş gibi ikimiz de durgunduk şimdi.

"Saksının altında. Unutuyorum diye yanıma almıyorum."

Yavaş yavaş salladı başını. Atölyemin bahçesine bakıyordu ben ona bakarken. "Bir şey olursa ara beni." Ayrılık vakti gelip çatmıştı diyemezdim. Ayrılık için elbet başka şeylerin de olması gerekirdi. İkimizin de yağmurun altında ıslanıyorduk ama acele etmiyorduk. "Kendine de dikkat et, zarar verme, hasta olma," diye devam etti.

Vedalaşıyorduk sanki. Hayatımda ilk defa Ecevit'le vedalaşıyordum. "Daha çok işimiz var."

Başımı salladım yalnızca. Ona çevirdim tüm bedenimi. "Her şey için teşekkür ederim."

"Bir şey yapmadım."

"Çok şey yaptın," Bana baktı o da. Gülümsedim ama gözlerim için çaresizdim. "Benim için hepsi çok büyük şeylerdi. Kilo aldığımı hissediyorum biliyor musun?"

Gülümsedi, sağanak yağış içindeki göğüs kafesim güneş gördü. Kapkara bulutlarla uyanmıştım halbuki. "Demek ki günde iki kez yemek yemek yetiyormuş kilo almana. Devam et, biraz daha al. Sonra en küçük beden bile olmuyor, işimiz zorlaşıyor."

Ben de güldüm ama dudaklarımın nasıl büzüleceğini bildiğim için başımı eğdim. Bu onunla ilk vedamdı. Onu benden bir kez, habersizce, ansızın almışlardı. Düşündüm. Bir haftalık vakitten sonra bile dönüp arkanı gitmek bu kadar zorken, başka bir hayatta Ecevit'le nasıl vedalaşırdım? Ne çok ağlardım kim bilir. Ne çok sarılırdım ona.

"Senin yaptığın menemenin, tostun hiç mi payı yok?" diye sordum başımı kaldırırken. Gözlerime baktı. Zaten gözyaşlarımın gizlemek gibi bir amacım olsa hemen dönüp giderdim.

"Sandığın kadar büyük payı yok. Kendine şart koşma. Ye yemeğini."

"Ecevit bana on saniye verir misin?" diye sordum hızla. Onunla yemek konuşmak istemedim. Beni yargılamadığı, engellemediği on saniye istedim sadece. Sonra dönüp gidecektim. Misafirlik bitmişti işte. Neyi kabullenemiyordum? Gözlerime bakıyorken neden istediğimi anladı sanki. Yutkunarak başını çevirdi. Atölyeye baktı. İç çektim. *İstemedi* . "Peki..." dedim yalnızca. "Her şey için teşekkür ederim. Kediye iyi bak. Ben birini bulacağım. Sen de bir şey olursa bana haber ver. Görüşürüz."

Bana döndü, uzun uzun baktı yüzüme. Sonra başını salladı yalnızca. Bir tren garında, ülkede savaş başlamış, erkekler askere çağırılmış ve kadınlar evlerinden seçilen adamlara veda ediyorken bir kadın yapayalnız oturuyordu sanki köşede. Belki veda edemeden göndermişti, belki veda edemeyeceği kadar küslük vardı içlerinde. O kadının kırgınlığını hissettim göğsümde. Ecevit'e veda etmek kadar edememek de çok zordu. Bir de on saniye bile verilmediyse insana, çok daha zordu. O kadın kadar olmasın, o kadın gibi yapayalnız hissettiriyordu.

Arkamı döndüm ve yürüdüm atölyeme doğru. Çok geçmedi üçüncü adımda döndüm baktım, dönmüş arkasını yürüyordu o da. O hiç dönmeyecek, döndüğümü de bilmeyecekti. Döndüm ben de önüme, yoluma baktım. Yüzüm bir çocuk gibi ezilip büzülmüştü. Sesim çıkmıyordu ama çirkin bir ağlayış vardı yüzümde. Atölyenin dış kapısını ittiğim sıra, arabanın sesini beklerken "Firuze," diye seslendi bana.

Tren garındaki kadınla aynı anda başımızı kaldırdık. Ona uzaktan el sallandı, bana, "On saniyelik bir şey mi söyleyecektin?" diye soruldu. O kadının körpecik heyecanını hissettim kalbimde. Tüm kırgınlığını bir kenara bıraktı o. Bir daha gelip gelmeyeceği belli olmayan adama doğru koştu. Ondan cesaret aldım. Halbuki bambaşkaydı halimiz ama ben de onun gibi koştum. Ne olacaksa olsaydı. On saniye için canım mı alınacaktı? Büyük büyük mesafeler açılmadığını aramıza, o yolu geri dönerken anladım. Kollarımı Ecevit'in boynuna dolarken bedenim hızla bedenine

çarptı. Boylarımız arasında on beş santim kadar vardı, parmak uçlarıma tırmanınca, boynuna asılınca varabildim ona. En son böylesine, ilk geldiği gün, benden nefret ettiğini bilmediğim zaman sarılmıştım. Tren garındaki kadının bedenine de bir çift kol sarıldı ama olsun. Beni itmemesi bile yeterdi. Ne tutundu, ne de bıraktı.

"Firuze ağlama," dediğini duydum. Boynuna ulaşmayan yağmurun eksiğini tamamladım.

"Teşekkür ederim, on sekiz yılımın en güzel bir haftasıydı. Teşekkür ederim," Yaşamak vardı, orada duruyordu, sadece ben yaşayamıyordum. Ensesine elimi dolaşmıştım. Belimde varla yok arasında bir el hissettim. On saniyenin dolduğunu hissettim. O beni itmeden ben geri çekilmek istedim ama bizi ayıran şey biz olmadık. Yine.

Uzaktan tanıdım aracı. Bülent çıkmadan içinden, Bülent olduğunu fark ettim. Hızla ayrıldım Ecevit'ten ve önüne geçtim. Bir kişi şoför koltuğundayken bir kişi yan koltuktaydı. Yan koltukta olan indi ve açtı kapıyı. Bülent'i gördüm. O dün geceki zibidi halinden tamamen kopmasa da tıraş olmuş, üstünü değiştirmişti. Beyinsiz zayıflamıştı. "Ecevit tamam sen git artık," dedim ve ona baktım. Elim omzuna ulaştı, onu arabasına doğru itmeye çalıştım ama çivi gibi çakılmıştı olduğu yere Bülent'e bakıyordu.

"Ooo çifte kumrular," dedi saçma sapan bir şekilde. Sesinde yine o aşağılama vardı. Birazdan Ecevit onu öfkeden kudurtmayacak gibi, cezaevinden çıkışıyla oldukça özgüvenliydi. Ecevit'in gitmeyeceğini anlayınca Bülent'e gitmek istedim. Onu ensesinden tutacak ve kafasını atölyeye sokacaktım. Aşağılık pislik, suratını görmek bile beni olduğum yerde delirtiyordu. Ecevit adım atmama izin vermedi. Kuşağımdan tuttu ve engelledi beni. "Dur ben bu herifi hapse atayım kardeşini götüreyim mi dedin yoksa?"

"Bir haftada maymuna dönmüşsün, selamımı söylediler mi içeriden?" dedi Ecevit benim önüme geçerken.

"Çık kardeşimle aramdan, özlem gidereceğim."

"Siktir git benim canımı sıkma," dedi, bir adım atarsa nasıl uzaklaştıracağını biliyordum. "Baban arabada mı? Söyle insin, sen yine allem eder kellem eder boş sokakta sıçarsın altına." Bülent'i her seferinde böyle aşağılaması eksiltmeden aynı etkiyi yaratıyordu. Yüzündeki bozulmayı görmem için kardeşi olmama gerek yoktu. "Üzülme lan, içim acıyor bak."

"Senin yanına bırakacağımı mı sanıyorsun bu sefer?"

"N'olur bırakma!" diye bağırdı Ecevit. Elini salladı. "Bir saniye dur ya da neyi bırakmayacaksın? Ulan bana yalan dediler belgeler. O yüzden salmadılar mı seni? Doğru muymuş? Hırsız var!" diye bağırdı boş sokağa doğru. "Komşular hırsız var. Herkes donuna sahip çıksın, hırsız geldi!"

Bülent, Ecevit'i itmeye kalkıştı ama oldukça hor bir tepki aldığında arkadaki adamlar hızla bize doğru gelmeye kalkıştı. "Hayır hayır hayır! Karışmayın!" Yine de ben dinlenmedim. Bülent hızla itildiği yerden doğruldu ve ağız dolusu ahlaksızca küfretti. Öylesine çirkin bozdu ki ağzına Ecevit kafa atmasa ben ağzının ortasına gelişine vuracaktım.

"Adam mı oldun lan sen bir haftada?" diye bağırdı. Ecevit'in yakasına yapışmaya kalkıştıklarında ona nasıl siper olduğumu anlamadım. Tüm vücudunu sardım ve geriye doğru ittim onu. Onu almaları için beni çekmeleri lazımdı. Biri Bülent'in yanına çökmüş olsa da biliyordum ki diğeri Ecevit'e saldıracaktı. Silahı da vardı. "Senin o bir haftalık adamlığını on altı yılla siker atarım. Senin kırılmadık kemiğini bırakmam."

Ecevit asla geri vites yapmadı ona yürüyen adamın yüzüne de vurdu. Bu hamle korktuğum şeyi başıma getirdi ve adam silahını çıkardı. "Hayır!" diye bağırdım. "Çık git atölyene Firuze," dedi Ecevit. Tek bedendik. Ecevit'i alnından vurmadıkları sürece sıkılacak kurşun bana gelecekti. Belki de bu yüzden sakinliğimi korudum. Sıkamazlardı.

"İndir silahını! Bana bir şey olursa seni yaşatmazlar! Çek dedim silahını, sen kime silah tutuyorsun?"

Adam apaçık silahı bana tutuyordu. "İndir," diye bağırdı Bülent. Avuç içini burnuna bastırarak düştüğü yerden kalktı. Silahı indirdi adam.

Ecevit'e döndüm, yüzünü avuçladım. "Git," dedim. Gözlerini kendime çekemiyordum. "Git. Hadi git. Bir şey yapamaz. Hadi git Ecevit. Havlar havl-"

"Kardeşimi bulamıyorum kardeşine mi musallat olayım diyorsun?" Ecevit'in çenesi avucumun altında kilitlendi. Gözbebekleri büyüdü, karardı.

"Ecevit bırak. Seni öfkelendirmek için yapıyor. Bırak."

"Melike'ye karşılık Firuze'yi mi alayım diyorsun?"

Belki de Ecevit'in, babamın kapısına Melike için gelmiş Ecevit'in, kardeşinin ismini son duymak istediği kişi bile Bülent değildi. Dudaklarından hırıltı bir nefes döküldü. Ciğerini deştiler sanki. Adım attı, beni ezip geçti. "Ecevit yapma." Delirmiş gibi yürüyordu. Bülent durmadı, "Melike, Firuze etmez ama şansına küs. Ölü mü değil mi belli değ-" Ağzının ortasına tüm dişlerini dökecek bir yumruk yedi. Ecevit'i kimse tutamadı. Ondan gençliğini almış alçağın ağzından destursuzca kardeşinin adını duyuyordu. Rengi attı, bir canavar gibi çöktü Bülent'in üzerine.

"Benim," dedi. "Kardeşimin," dedi. "Adını. Ağzına. Alırsan. Seni. Öldürürüm." Her kelimeye iki yumruk sıkıştırıyordu. Biz üç kişi Ecevit'in kolunu bile tutamıyorduk. Silah çıkaracaklardı biliyordum.

Telefonumu çıkardım. Son aramada kim varsa onu aradım. İkinci aramada açıldı. Gözlerim fıldır fıldır dolanıyordu. Ecevit'e silah çekerlerse en azından etkisiz hale getirmek için sıkarlardı.

"Alparslan!" diye bağırdım. "Alparslan bir şey yap! Vuracaklar. Alparslan bir şey yap!" Öylesine bağırıyordum ki Alparslan benden bir cümle alana kadar Ecevit Bülent'in başını yere vurmaya başladı. Birinin yakasına yapışıp telefonu vermeyi akıl ettiğimde Ecevit'i çekiştirdim var gücümle. Bir demiri yerinden sökmek, Ecevit'i çekmekten ant içerdim ki daha kolaydı. "Seni öldürürüm," diyordu. "Kardeşimin adını ağzına almayacaksın," diyordu. Sayıklıyordu. Onu gördüğüm vakitten itibaren ilk kez gözü dönmüş haldeydi.

Bülent'i öldürecekti.

Ecevit'i üç kişi Bülent'in üzerinden alamadık, Bülent'i Ecevit'in altından çektiler. Alparslan ne söyledi telefonu verdiğime bilmiyordum ama Bülent'i kurtarmak istiyorlardı sadece. Ecevit'le beraber yere devrilmiştim. Yağmurun bu kadar şiddetlendiğini bile Ecevit'in saçlarından dökülen su taneciklerinden anlıyordum. İkimiz de nefes nefeseydik, ikimiz de titriyorduk. "Kardeşimin adını ağzına almayacak," dedi. Yüzünden sıkıca tuttum ve başını zorlukla çevirdim. "Kardeşimin adını ağzına almayacak. Öldürürüm onu. Öldürürüm, Melike'nin adını ağzına almayacak. Öldürürüm onu."

Dudakları da mosmor olmuştu. Nefes alamıyordu. "Tamam almayacak. Tamam gel. Ecevit gel." Kalkmaya çalışırken çok zorlandık. Ecevit olduğu yere mıhlanmıştı. Devrildik durduk ama başardık.

"Öldürürüm gider yirmi yıl daha yatarım," dedi. Yürüyor ama sık sık arkasını da dönüyordu.

"İşlediğim cinayete bir yirmi yıl yatarım. Öldürürüm onu gider yatarım." Nasıl atölyenin içine varabildik bilmiyordum. Bir rüya bitmişti. Akın ailesinin gölgesi çökmüştü üzerimize. Ecevit'i koltuğa oturttum. "Öldürürüm. Yemin ederim öldürürüm. Bir daha ağzına alırsa Melike'nin adını, öldürürüm. Gider göğsümü gere gere çekerim cezamı. Yakarım hayatımı," dedi. Son cümle ikimize de aynı anda aynı acıyı verdi. Yüzümüz eğildi. Kırk yılını Akın ailesine feda etmekten söz ediyordu. İnsan zaten nereye kadar yaşardı ki? "Yakarım hayatımı," dedi yine. "Hayatımı yakarım. Yakarım. Ne kaldı geriye zaten? Yakarım hayatımı. Öldürürüm onu."

Kabanını çıkardım üstünden. Nefes alamıyordu. Morarmıştı, alnındaki, boynundaki tüm damarlar kalp gibi atıyordu. Elime kolonya geldi. Avucuma boşalttım ve onun burnuna yaklaştırdı. Sadece ismini duyduğunda bunu yapan, Bülent'in Melike'yi aradığını öğrense gözlerini bile kırpmadan öldürürdü, cesedini bile tek parça bırakmazdı. İyi ki söylememiştim. Bu bir abartı değildi. Ecevit öldürürdü. Melike'nin adını bile o alçağın kirli dudaklarından duymaya tahammül etmeyen adam, onun peşine düştüğünü bilse Bülent'in cesedini bile bulamazdık. Ya yapsaydım böyle bir hata? Gaflete düşüp söyleseydim? Neye sebep olacaktım ben böyle?

"Sikik, puşt. Götünden kan alacağım onun. Puşt."

Koltukta geriye doğru yasladı sırtını ve gözlerini kapattı. Eklemleri kanlanmıştı. Yüzüne, boynuna Bülent'in kanı sıçramıştı. Gömleği kirlenmişti. Kendime burada pansuman yapmamış ve onun evine gitmiştim o gece ama gitmemin sebebi malzememin olmaması değildi. Getirdim onları ve kanı kurumadan ellerine pansuman yaptım. Hiçbir şey söylemedi. Hareket etmedi. Yanmasın diye eklemlerine üfledim. Ecevit, Bülent'i öldürecekti. Belki babamı bile kendi belasına bırakacaktı ama Bülent'i öldürecekti. İllaki, günün birinde, belki Melike'yi bulduktan sonra, belki o kadar bile sabredemeyecekti, Bülent yine böyle damarına basacaktı, canını yakacaktı, Bülent'i öldürecekti.

Bir yirmi yıl daha yatarım diyebiliyorsa bunu göze almıştı. Çocukluğu o dört duvarda geçmişti, gençliği de mi orada geçecekti?

Bir çıkmazda hissettim kendimi, yere çökmek, kendimi yerden yere vurmak istedim. Düşündüğüm Bülent'in canı değildi. Canı cehennemeydi onun. Bir kaza yapsa geberip gitse arkasından tek gözyaşı dökmeyecektim. Ecevit'e bela olacaktı. Ne demek bir yirmi yıl daha gözden çıkarmıştı? Kaç yaşındaydı zaten? Gençliğini gözden çıkarmıştı. Hayatı severek, tutkuyla yaşamadığını biliyordum ama yirmi yılı da gözden çıkarmamalıydı. Bu çok fazlaydı. İki elini de eklem yerlerinden ayrı ayrı sarıp sarmaladım. Pamuk ıslattım, yüzünü ve gerdanını temizledim. Bir ölü gibi yatıyordu adeta. Asla tepki vermiyordu. Göğsü inip kalkmasa yaşamadığını düşünecektim. Saçlarında biriken suyu aldım, sobamı yaktım. Isınsın istiyordum.

Yanı başında sessiz sedasız oturmuş onu izliyordum. Bas bas bağıran geleceği duymamam mümkün değildi. Ne yapacaktım, kimden yardım isteyecektim? Kime söylesem Ecevit'in canını okurdu, kimse dönüp Bülent'e bir şey yapmazdı. Keşke hiç çıkamasaydı o delikten. Değil yirmi yıl, kırk yıl, altmış yıl o delikte kalsaydı. Ne yapacaktım ben?

"Sana Melike için bir şey söyledi mi?" diye sordu aniden.

"Hayır," dedim titrek, korkak bir sesle. Başımı duvarlara vurmak istiyordum. Ne yapacaktım ben? Nasıl yapacaktım? Bülent belasını bulup uzak durmalıydı Ecevit'ten. İşlemediği bir suç için çocuk haliyle on altı yıl

aldırmışlardı, gerçek bir cinayetten sonra -ki bu Atilla'nın oğluydu- Ecevit'i bir daha hiçbir kuvvet oradan çıkaramazdı. Yirmi yıl bile azdı.

"Ecevit yalvarıyorum bir şey yapma," dedim çaresizce. "Değer mi ya onun için?"

"Yaşamayacaksa değer."

"Ben yapacağım," dediğim an açtı gözlerini. Neredeyse yarım saattir yığılıp kalmıştı koltuğa. Gözleri kapalıydı. Ben bu cümleyi kurmayana kadar açmadı gözlerini. O nasıl eminse kendinden ben de emindim. "Yemeğine zehir koyarım, bilmiyorum ya da uyurken... Bilmiyorum."

"Saçma saçma konuşma," dedi. Tüm duygularının üstüne binecek bir şaşkınlık bıraktım ona.

"Onu sana bırakmam," dedim titrek bir sesle. Ağlıyor muydum yoksa sızlanıp sayıklıyor muydum emin değildim. Ecevit nasıl yirmi yılını daha feda ederdi bize? "Sakın bir daha söyleme öyle bir şey. Ne demek yirmi yıl daha yatarım? Ben yapacağım," Başımı salladım. Küçükken, ben Ecevit diye ağlayıp dururken nasıl kötü davranırdı bana. Beni karakol kapılarından her çevirdiklerinde, yalnız kaldığım her an nasıl boğazıma çökerdi. Anne ve babamdan korkmasa bana türlü türlü işkenceler ederdi. Biliyordum. Şimdiye kadar neden yaşıyordu ki? Biz hepimizin, bir nebze ya da çok hayatı mahvolmuştu ama piç hayatına kaldığı yerden hep devam etmişti. Annem ağlıyordu, babam sinir krizleri geçiriyordu, ben panik ataksız gün atlamıyordum ama o alçak gününü gün ediyordu.

"Kendine gel," dedi. Ne zaman rolleri değiştirdik bilmiyordum. Bülent'i bu denklemden çıkarmazsam Ecevit'i ben değil, kendisi kaybedecekti. Yok edecekti hayatını. "Kendine gel."

"Benimki hayatta seninki değil mi? Ölsün gitsin artık," Sarsıla sarsıla konuşuyordum artık. Ellerini yumruk yaptım, dizlerime vurdum. Ecevit'i yok edeceklerdi yine. "Ölsün gitsin artık. Ölsün artık. Ölsün artık. Ölsün. Sana sebep olacaklar. Ölsün artık."

Ecevit'in içindeki hınçtı bu bendeki de. Dizlerime vurduğum ellerimi tuttu. "Firuze dedim," Yüksek sesle söylemese yine duymayacaktım onu. Ecevit'e bir daha bizim yüzümüzden bir şey olursa değil yaşamak yaşatmazdım da artık. Ben artık on yedi on sekiz yaşında toy genç kız değildim. Ben artık Ecevit'in varlığını görmüş, onunla bir süre de olsa yaşamış biriydim. Bu saatten sonra hiç olmazdı. O zaman çocuktum, gençtim ama artık değildim. "Ölsün artık," dedim nefes nefese. Rol çalmanın sırası değildi. Çok kızdım kendime. Çok şımarıktım, aklımı kaçıracaktım çok şımarıktım.

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedi gözlerimin içine bakarken. Çok ciddiydi.

"Sana yemin ederim senden önce yapacağım, sana bu fırsatı vermeyeceğim." Ne söylerse söylesin reddedecektim. Başımı iki yana salladım. Sıktığım avuçlarımı sıkıca kavramıştı. "İdam ipinde sallandıracağım onu." Yalan söylüyordu. Sırf bunu bana bırakmamak için yapıyordu. "Kemiklerini kırdım, bir daha Melike diyemez. İdam ipine kadar sabredeceğim. Ben edeceksem, sen de edeceksin."

Gözlerimi yumdum yorgunca. Ne güzeldi bu bir hafta. Ne dertsiz ne tasasızdı her şeye rağmen. Tamam Melike'yi arıyorduk, tamam kötü şeylerle karşılaşıyorduk ama yine de şimdiki kadar mide bulandırıcı değil. Benim ailem bana bile böylesine rahatsızlık veriyorsa Ecevit benimle nasıl bir hafta yaşamıştı? Yumruklarımı açtı yavaşça sonra bıraktı ellerimi. Cebinden sigara çıkarıp yaktı. Odanın sıcaklığı artmıştı, sobanın cızırtısı duyuluyordu. Keşke tek çıkıp gelseydim de bunu yaşamasaydı Ecevit. Ne bitmek bilmeyen keşkelerim vardı. Neredeyse bir saate yakın oturduk o koltukta.

Sonra Ecevit kalktı, yanan sobaya odun attı. Kabanını giydi. Gidiyordu. "Tek başına dışarı çıkma," dedi yine. Ayaklandım. "Bir şey olursa hemen beni ara. Ben de bir şey bulursam seni arayacağım. Bakacağım hafta sonuna kadar duruma."

"Tamam."

"Otur uslu uslu resmini çiz."

"Tamam."

"Gece uyurken sobanı söndür."

"Tamam."

"Neyle ısınıyorsun gece kalınca?"

"Elektrikli yakıyorum uyuduğum yerde." Bazen de yakmıyordum, yorganın altına girip uyuyordum. Sobayı da söndürmezdim zaten. Yalan dolandı.

"Yemeğini ye."

"Tamam."

Kapının eşiğindeydi artık. Beni süzdü. "Hiç güven vermiyorsun," dedi açıkça. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Biliyordum. Yapacağım bir şey yoktu zaten. Onu yalanlara ikna edemezdim. Ecevit gidince atölyeme baktım. Çizer miyim çizmez miyim emin değildim. Yorgun hissettim kendimi. Ağzım çay aradı. Başımı ocağa çevirdim. Halbuki benim çaydanlığım bile yoktu. Çayım da yoktu. Omuzlarım çöktü. Daha şimdiden, Ecevit gideli iki dakika olmuşken eksikliğini hissedeceğim bir şey buldum bile. Benim göğsümde bir kuş kafesi vardı. İçinde cır cır ötüyordu kuşlar. Öyle şakıyarak değil acıyla. Özlemle ötüyordu bazen. Yine onlar ötmeye başladı. Koltuğa oturdum ve cenin pozisyonunda yattım. Ecevit'i çizmek istedim. Onun o Trakya'nın kurumuş tarlalarını andıran kahverengi saçlarını. Siyaha kaçan gür kaşlarını, zaman zaman çıkan kirli sakallarını, dudaklarını, elindeki çay bardağını, kısa tırnaklarını, uzun parmaklarını, yüzündeki ince lekeleri.

Sobanın üzerini izliyordum. Bir daha onunla kim bilir kahvaltı yapacak mıydık? Ne güzel bir ev sahibiydi öyle. Yumuşak başlı, hoşgörülü, edepli, düşünceli, kibar. Beni ne kadar güzel ağırlamıştı öyle. Bir lokmayı bile zorla verdiğini düşünmemiştim. Sofraya bir tabağı zorla indirdiğini hissetmemiştim. Yatağını bana vermişti. Beni hiç daracık bir yerde yatırmamıştı. Ben içerideysem girmemişti odaya. Bana hep temiz havlu vermişti. Bu havluyu bir kere daha kullan dememişti. Çamaşır makinesini benimle paylaşmıştı. Hep çayımı ılıtmıştı. Ekmeğimi bölmüştü. Ne güzeldi Ali Ecevit'in misafiri olmak. Ev sahibi gibi hissettiriyordu. Gurbetteydim sanki de kendi ülkemden birinin evine misafir edilmiştim.

Şimdi yoktu. Bitmişti. Artık belki hiç olmayacaktı. Bana yine gelme diyecekti. Belki ben de gidemeyecektim. Keşke biraz daha hasta olsaydım ya da ailemin başından kaza bela eksik olmasaydı da bir hafta daha kalsaydım.

Bu düşünceler içinde kopuk bir uykuya daldım. Vakit kavramı uzaklaştı gitti benden. Kapı çalış sesini duyduğumda, uykum yalnızca beş dakika sürdü sansam da sanırım öyle değildi. Hava kararmamıştı ama dilim damağım kurumuştu. Beş dakikalık iş değildi bu. "Ecevit," diye fısıldadım ve kapıya baktım. O geldi sandım. Perde tümüyle çekilmişti. Bir gölge seçiyordum yalnızca.

Yerimden kalktım heyecanla. Ecevit olduğuna neredeyse emindim perdeyi çektim. Hayal kırıklığından başka bir şey değildi ama gördüğüm. Alparslan Yiğit'ti. Suratım asılmasın diye sıktım kendimi. Gülümsemeye çalıştım ve kapıyı açtım. Kolunu cam duvara yaslamışken bana baktı. O da gülümsedi ve cebinden çıkardığı şeyi salladı. Benim telefonumdu.

"Bak ben almasam da benim elime düşüyor," dedi. Adamlardan birine vermiştim en son. Sonra da aklıma bile gelmemişti. Geri çekildim ve buyur ettim içeri. İçeri adım attığında orta yerde durdu ve ortalığa baktı uzun uzun.

"Demek ünlü ressam Firuze Akın'ın atölyesi burası. Görmek bana da nasip oldu, tam da tahmin ettiğim gibi. Seni yansıtıyor."

Topuzum daha da dağılmıştı ama umursamadım. "Ne gibi?" diye sordum ona koltuğu işaret ederken.

"Modern ama geleneklerden kopuk da değil. Nahif ama bir o kadar da hırçın. Düzenli ama kendi içinde dağınık," Gösterdiğim koltuğa oturdu ve telefonumu uzattı. "Ve çok güzel," dedi. Kaşlarım havalandı. Gülümsedim sadece. "Bir şey içmek ister misin?"

"Ne ikram edebilirsin bana?"

Dolabımı açtım ve kalanlara baktım. "Meyve suyu var, bitki çayım var, kahvem var."

"Orada şarap gördüm sanki."

Ama ben onu saymadım... Onu açmakla bile uğraşmak istemiyordum. "İçer misin?"

"İkram edersen seve seve," dedi kibar bir sesle. Beyaz şaraba uzandım. Küçük tezgahımın üstüne koydum ve tirbuşonu çıkardım. Biraz zor oldu ama açtım. Bir kadehe koydum, Alparslan'a uzattım. Yanına oturmadım, karşısına sandalye çektim.

"Sen içmeyecek misin?"

"Başım ağrıyor," dedim. Ben çay içmek istiyordum.

"Bülent'in burnu kırılmış."

"Keşke kopsaydı," dedim boş bir sesle.

"Kafasında ezilmeler var. Tomografi çekildi neyse ki temiz çıktı."

"Zarar görecek bir beyni yok." Ben şaka yapmadım ama Alparslan güldü. "Nerede şu an? Nasıl engel oldun o adamlara?"

"Baban yarın cumhurbaşkanlığı adaylığını açıklayacak Firuze," dedi ve kadehin içindeki şarabı salladı, öyle bir yudum aldı. Gözlerimi kıstım. Hedef değiştiriyordu. Tüm dikkati üstüne çekecekti. "Şu an Bülent'le alakalı ortaya çıkacak tek bir vukuata bile tahammülü yok. Muhtemelen yeni bir halt yemesin diye eve kapatacak. Aradım konuştum, konuşma devam etseydi öldüyse bile yarına kadar cesedini sakla diyecekti."

Alnımı ovuşturdum. Bu iyi bir şeydi. Babamı biraz olsun tanıyorsam mahvedecekti Bülent'i. Daha bir gün olmamıştı, manşetlerden ismimiz düşmüyorken babam başrol olamıyordu. Berbat bir yan rol olarak çırpınıyordu köşeye ve bu vasıfsız oğlu yüzündendi.

"Annen kimin yaptığını öğrenince çok öfkelendi yalnızca."

"Bana mı?"

"Sana da," dedi dürüstçe. Üzerinde beyaz bir gömlek ve takım elbisenin ceketi vardı. Bacak bacak üstüne atmıştı, beni izliyordu. "Haksız sayılır mı?"

"Daima haksız sayılır."

Başımı iki yana salladı ve bir yudum daha yudumladı. Tadını sevmiş olmalıydı. "Bülent ne yaptı bilmem o adama ama Firuze derdini sorununu bir hayvandan farksız çözen birini bana savunma."

"Hadsizleşme," dedim açıkça. Çatlarım çatıktı. Bir gün Alparslan da Ecevit'in eline düşecekti bu gidişle.

"Asla hadsizleşmiyorum. Öldüresiye dövmüş Bülent'i. Bu normal mi sence?"

"Az bile yaptı," dedim net bir sesle. Alparslan'ın şu kraliyet yakası beni bile bunaltıyordu. "Benim gücüm yetse ben yapardım."

"Seni de kendine benzetmiş," diye karşılık verdi. "Ama şunu bil ki bu, bu adamın ilk vukuatı değil. Sağlam birine tutunmuyorsun Firuze. Hadi küçükken işlediği cinayet kaza olsun. Bu adamın cezasının on üçüncü yılında gelen afla şartlı tahliye olacakken içeride birini öldüresiye dövdüğü için affını yaktığını biliyor musun?" Alparslan'ın yüzünde tiksinti geçti. Şaşırdım, belki çok şaşırdım ama yine de ona bu fırsatı vermedim. Haklı çıkarmadım. "Gel gör ki çıktıktan iki yıl sonra yine öldüresiye dövüyor birini. Çocukluk ayrı gençlik ayrı yetişkinlik keza ayrı. Acınası bir hayat."

Üç yıl hiç az bir süre değildi. Hiç azımsanmayacak bir süre de değildi. Ecevit kendini tutamamış nasıl yakmıştı bunu? Öldüresiye döverek hem de. İçim huzursuzlandı. Hiçbir şey söylemedim.

"Anladığım kadarıyla küçükken çok düşkünmüşsün," Bunları annemden öğrendiğine yemin edebilirdim. "Ama küçükken. Sen şu an yirmi beş yaşındasın. Senin şimdi peşinden gittiğin adam ipsiz sapsız, bir kişiyi öldürmüş iki kişiyi öldüresiye dövmüş. Bu küçüklüğünden kalan bir travma yalnızca. Ondan kurtulmak yerine onun peşinden gitmeye çalışıyorsun."

Ellerimi birbirine çarptım. "Sen psikolog değilsin, hatta aksine buna en uzak meslektesin. Siyasetçisin."

"Ben siyasetçi değilim Firuze."

"Yarına kadar mı?" diye sordum. İstediği kadar inkâr etsin, Alparslan benim babamdan hallice bir siyasetçi olacaktı.

"Belki evet belki değil ama konumuz bu da değil. Gözünü açıp baksan aslında çevrende, senin yanına yakışacak olanı, layık olanı göreceksin."

Madem o bu kadar açık konuşuyordu, ben de aynı şeyi yapabilirdim. "O sen misin?"

Gülümsedi. Çok kibirli bir gülümsemeydi bu. "Aklına ilk gelen daima doğrudur Firuze." Kelime oyunu yapıyordu ama onunla ilgilenecek halim hiç yoktu. Açıkça kalk git de diyemedim. Beni o gün, o halde evden çıkaran oydu sonuçta. Nasıl diyebilirdim? Ayağa kalktı ve şarap kadehini avucuyla kavrarken atölyemi gezmeye başladı.

"Sokak çok karıştı."

"Beklediğiniz oldu işte. Bıraktınız yaktılar ve yıktılar. Şimdi de saldırıyorsunuz insanlara."

"Her şeyin bedeli var Firuze," dedi arkamda kalmıştı. Biliyordum ki tabloları inceliyordu.

"Umarım babam ölene kadar Cumhurbaşkanı olamaz."

"Seçilecek ama," dedi kendinden oldukça eminken. Yalan diyemezdim. Babamın oyu artsa şaşırmazdım. "Seçilmeli de."

"Gerçekten babamı layık görüyor musun Alparslan buna? Hani çok kibirlisin ya, kendini hep üstte görüyorsun ya... Merak ediyorum. Gerçekten babamı dürüst bir siyasetçi olarak görüyor musun?" Sandalyede yana döndüm ve ona baktım.

"Babana dürüst bir siyasetçi demedim zaten, iyi bir siyasetçi dedim. Ortadoğu siyaseti için biçilmiş kaftan. Baban çok uzun seneler daha ülke yönetiminde olacak. Bunu hak ediyor da. Kızı olarak sen de bunu kabul et."

"Bunu kabul etsem babama oy verirdim. Her neyse Alparslan. Şarabı içtiysen seni bugünlük geçirsem olur mu? Çalışmak istiyorum." Ayağa da kalktım ona başka şans vermemek için. Daha fazla siyaset ve babamı dinlemek istemiyordum. Şarabı tekte yuvarladı ağzına ve kadehi kaldırdı.

"Bugünlük geçirebilirsin elbet. Sakın dışarıya çıkma tek başına. Baban en yakın zamanda kapıya bir şoför ve koruma diker zaten. Muhtemelen bir süre eve dönmeyeceksin. Dönme de zaten. Baban iyi bir siyasetçi ama berbat bir baba. Bunu ona da söyledim. Kapım sana hep açık. Telefonum da. Sabırla çocukluk takıntılarından vazgeçmeni bekliyorum."

Kadehi tezgâhın üzerine koydu ve kapıya ilerledi. Cevap vermedim. Çıkıp gitmesini izledim sadece. Telefonuma uzandım. İnci'ye atölyede olduğuma ve rahatsız edilmek istemediğime dair bir mesaj attım. Cevap bile gelmedi. Galeriye girdim. Ecevit ve kediye baktım. Belki de şimdiye kadar çektiğim en güzel fotoğraftı. Ben çok fotoğraf çekmeyi de sevmezdim zaten.

Beyaz boş bir tuval çıkardım, kalemi elime aldım. Fotoğrafı karşıma koydum. Çizmeye başladım. Keşke çayım olsaydı. Yüksek sesle müzik açacağıma haber açtım. Herkes bana tek çıkma diyordu, bunu kanıtlayacak şeyler duydum. Kargaşa çok büyüktü. İnci'yi düşündüm sadece. Okula gidiyor muydu acaba? Okulunda bir şey çıkmazdı ama korktum yine. Onun en yakın zamanda yurt dışına gitmesi lazımdı. Ben de bir Akın gibi düşündüm. Kardeşimi korumak için başka yapacak bir şey gelmiyordu aklıma.

Kulislerde dolanan UMP vaatlerinden bahsedildi. Emeklilik, öğretmen atamaları, asgari ücrete zam ve daha da infial yaratan şey kadın erkek çalışma şartları. Bu beni de şok etti. Bu kadar ileri gitmiş olabilirler miydi? Annem tepki gösterirdi en başta. Kadın çalışma saatlerini azaltıp, erkek maaşlarında üstünlükten bahsedildi ama bunu aile birliğinden bahsederek sundular. Kadınlar eve ve çocuklara vakit ayırabilecekler, erkekler rahatlıkla evlerini geçindirecekler, böylece aile bütünlüğü de korunmuş

olacak. Korkunç geliyordu kulağıma. Bunun ucu nereye gidiyordu, burada ne planlanıyordu? Bu bir iddia olsa bile sokağa nasıl yansıdığı aktarıldı.

İnsanların hassasiyetleri üzerinde tepiniyorlardı. Her şey çok kızışıyordu. Babam daha adaylığını açıklamadan ülkedeki insanları ikiye bölmüştü.

Daha fazla katlanamadım, tabloma müzikle devam ettim. Dışarıdan duyulacak bir müzik açtım. Yerimden hiç kıpırdamadan saatlerce çizdim. O kadar uzun zaman geçti ki ayağa kalktığımda ayaklarım uyuşmuştu. Sürüne sürüne açtım ayaklarımı. Dolabıma baktım. Tüm yiyecekler bozulmuştu. Hepsini attım çöpe. Yiyecek bir şeyim yoktu, karnım da zaten çok aç değildi. Girdim hemen bir duş aldım, üstümü değiştirdim. Tabloma biraz daha devam ettim sonra yatağa geçtim. Telefonum yanı başımdaydı. Uyuyacaktım hemen. Tamam kabul Ecevit'i aramak geçti içimden ama durdurdum kendimi. Belki uyumuştu, belki başka işi vardı. Artık aynı evde değildik. Önemli bir durum olunca birbirimizi arayacaktık.

Yatakta bir sağa bir sola dönüyorken telefonum çaldı. O kadar emindim ki annem olduğundan yerimden doğrulmadım bile. Sesimin boğuk çıkması umurumda değildi. "Efendim?" dedim.

"Firuze," dedi Ecevit gecenin bir vakti. Donakaldım. İnanamadım da ekrana baktım, açıkçası biraz da korktum. Bir şey oldu sandım.

"Ne oldu?"

"Nemlendiriciyi niye götürmedin?"

Elim kolyemdeydi. Bu cümleyi duyunca ne hissedeceğimi bilemedim. Yani... Ödüm kopmuştu! "Benim var teşekkür ederim, korktum. Sen öyle bu vakitte arayınca," duraksadım. Kalbim de çok hızlı atıyordu. "Ecevit çok korktum ya..." dedim açıkça. Oturur vaziyete geçtim.

"Kalk bir su iç," dedi. Yanı başıma su koymuştu zaten. Korkuyla heyecanın karışımıydı aslında bu. Onu aramak isterken onun beni araması... Bakmak istediğim birinin çoktan bana bakması gibi bir şeydi bu. Lıkır lıkır içtim suyumu. "Uyuyor muydun? Keşke yine de götürseydin bu nemlendiriciyi."

Evde bir sürü şeyimi bırakmıştı. Demek ki daha onları görmemişti. "Yok yok gerçekten. Sen kullan onu. Ellerindeki bandajları çıkarınca nemli tutarsın kurumaz. Uyumuyordum, yeni geçtim yatağa. Kediyi ne yaptın?"

Sanırım artık birbirimize karşı bazı sorumluluklarımız vardı. Soruların ardı arkası kesilmedi. "Kumunu aldım, mama da aldım. Küçük de bir oyuncak aldım. Kuduruyor şu an. Sorabildin mi birilerine?" Sanıyordu ki soracağım çok kişi vardı ama yanılıyordu.

"Yarın ilgileneceğim," diye profesyonelce davrandım. "Sen ne yapıyorsun?"

"Yemek yiyeceğim biraz," dedi. Karnım guruldadı ve saçma bir şekilde "Kokoreç mi?" diye sordum.

Aklıma nedense bu geldi. Belki kokoreci geç vakitte yedik diye olmuştu bilmiyordum.

"Hayır. O nereden aklına geldi? Yemek yedin mi?"

"Dolabımdaki her şey bozulmuş," dedim. İçimi tatlı bir heyecan kapladı. Düşünmedim desem yemin ederim yalan olurdu. Bal gibi de düşündüm. Kolyemi tuttum sıkıca.

"Dışarıdan sipariş etseydin."

"Kokoreç mi etsem?" diye zarf attım. Bu küçük tatlı bir oyundu, belki karşılık bulmayacaktı ama yine de oynamak istedim. Ne tatlı bir duyguydu bu böyle. İlk defa hissediyordum galiba. Adını tadını bilmiyordum. Sadece Ecevit bana bir şey teklif etsin diye bekliyordum.

"Olmaz. O her yerde yenmez, zehirlenirsin," dedi. Ben de zaten onu her yerde yemezdim. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"O zaman boş verdim. Yarın hallederim ben."

Aç bir karın Ecevit için önemliydi. Biliyordum. Bir şekilde yemek yememi sağlardı. Bu güvendim.

"Benim de aklıma kokoreç soktun," dediğinde dizlerimin üzerinde doğruldum adeta. Biliyordum çünkü Ali Ecevit Tarhan'ın boğazından o kokoreç ben burada açken geçmezdi. Sesimi çıkarmadım.

"Ben kendime alırken sana da alıp bırakırım."

"Orada da yiyebiliriz sıcık sıcak. Geçen sefer soğumuştu biraz," dedim bu kez. Atölyeden çıkıp yürüyüş yapmak istiyordum zaten ama bunca uyarıdan sonra direnmiş uyumaya ikna etmiştim kendimi. "Taksiyle gelirim ben sen adresi atarsan. Yedikten sonra da taksiyle dönerim."

Ecevit'in telefonu kapattığını düşüneceğim kadar sessizlik çöktü aramaya. Baktım gerçekten de, kapatmamıştı. "Ya da sen bilirsin. Hiç getirmesen de olur, buraya kadar zahmet etme," dedim yine sesi soluğu çıkmadı. Arkadan kedi sesi gelmese hat kesildi sanacaktım. "Ecevit?" dedim sorar gibi.

"Sen kapat ben sana haber vereceğim," dedi. Zorladığımı anlamış mıydı? Bir şey yapmamıştım ki? İllaki olacak dememiştim. Kapattı telefonu. İlk beş dakika çok umutlu geçti sonraki beş dakikada yavaş yavaş kırıldı umudum. Sonra bir mesaj sesi geldi.

On beş dakikaya orada olurum.

Kalkayım derken neredeyse yataktan düşecektim. Bu his... Allah'ım bu his nasıl bir şeydi böyle? Kelimeler ağzımın ucunda birikiyor sonra kaybolup gidiyordu. Hemen üstümü değiştirdim. Beş dakikada indim kapının önüne. Yanıma bu kez para ve kart da aldım. Ben ısmarlayacaktım. Borcum vardı zaten. Ellerim kabanımın cebindeydi. Babam nasıl olmuştu da buraya birilerini göndermemişti daha bilmiyordum. Annem muhtemelen Bülent'in kırılan burnuyla uğraşıyordu, aklına gelmemiştim. Babam da belki de kendi stresindeydi.

Ecevit'in arabası geldiğinde hızla ona doğru yürüdüm. Kapıyı açtım ve bindim. Biner binmez nemlendiriciyi uzattı. Getirmişti... "Teşekkür ederim," dedim ve cebime attım. Tamam ben de elleri biraz iyileşince ona kendimkinden verirdim ödeşirdik. Yol biraz sessiz geçti. Ecevit doğru güzergahtan gittiği için sanırım çabuk da vardık.

"Ben gidip bakacağım yoğunluğuna. Çok kalabalıksa sen inme, ben alıp geleceğim. Arabada yeriz."

Sokakta bir satıcıydı. Tabureleri arka tarafta kalıyordu. Yoğun olup olmadığını görmüyorduk. Ecevit indi arabadan ve gitti. Bir an gözükmedi ama sonra bir ıslık sesiyle duydum onu. Elini kaldırdı ve gelmem için işaret etti. Arabadan indiğimde uzaktan kumandayla kilitledi kapıları. Hızlı hızlı ona doğru gittim. Elini uzattı, tutmam için değil ama sırtıma dokundu, en köşedeki masayı işaret etti. Küçük masalar ve tabureler vardı.

"Ben ödeyeceğim zaten borcum vardı sana."

"Tamam hadi geç sen."

"Yok gerçekten ben ödeyeceğim. Bir saniye," Arabanın içindeki abiye doğru yürüdüm. "Merhaba, ben Ecevit Bey'in hesabını ödeyebilir miyim?" diye sordum. Kart geçmezdi. Nakit öderdim. Adam bana biraz şaşkınca baktı sonra Ecevit'e çevirdi gözlerini. Gülecek gibi oldu.

"Ecevit Bey hesabı ödedi," dedi adam.

"Ne ara ödedi, yeni geldi zaten."

"Şu masa rezerve," dedi Ecevit alayla ve yine aynı masayı gösterdi. Yani yine ne olmuştu Allah aşkına? Sinir etmişti beni.

"İki tane her zamankinden. Birinin ekmeği, yumuşak taraftan olsun," dedi. Tetikte bekledim hesabı ödeyecek mi diye ama yok hayır yerleşti masaya. Ben de mecburen oturdum. Adamın yanındaki çırak önce iki tana şişe ayran getirdi masaya. İkimiz de açtık ayranlarımızı. Çok geçmeden kokoreçlerimiz de geldi. Adam Ecevit'in omzuna dokundu.

"Nasıldı yollar?"

"Ben temiz yoldan geldim de Kızılay tarafı fena karışık diyorlar."

"Yediler ülkenin başını," dedi adam. Ecevit'le göz göze geldik. Adama başka bir şey söylemedi, kokorecimi işaret etti. "Çok kötü durumdaymış çocuklar. Çoğu üniversiteli zaten. Az önce senin yaşlarında bir adam geldi,

kırk ekmek arası aldı. Oraya götürecekmiş. Çok vahimmiş durum. Maskeyle su lazımmış. Ağır müdahale varmış."

Ecevit yemeğinden ısırık alırken adamı dinliyordu. "Nereye lazım tam olarak maskeyle su?"

"Neresi kalabalıksa oraya. İnsanlar götürüyordu da yetişmiyormuş. Biber gazı çok sıkıyorlarmış."

Ecevit başını salladı sadece. Çok şey söyleyecek sandım ama bu kez sustu. O susunca adam da devam etmedi. Ekmeğime uzandım. Adama söylemediği şeyi bana söyler diye de bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Acı biber çıkardı, bir tane benim önüme koydu birkaç tane kendi önüne. Biberin ucundan ısıra ısıra tüm ekmeğe yettirdim. Ecevit benden çok daha hızlı bitirdi. İki de sigara içti üstüne. Çay da kesin canı çekmişti. Keşke bir çay makinem ya da çaydanlığım olsaydı atölyede. Belki de almalıydım.

"Resul abi, maske nerede bulabilirim?" diye sorduğunda göz ucuyla ona baktım.

"Götürecek misin?"

"Bir faydamız olsun. Katılamıyoruz en azından işe yarayalım."

Adam gülümsedi ve başını salladı. "Nöbetçi eczane var caddenin sonunda. Oradan bak," dedi.

Ekmeğimi daha hızlı yedim. Burnumu sildim. İşi vardı. Önemli bir işi vardı. Kalktığımızda Ecevit yine hesabı ödeyecek diye tetikte bekledim ama olmadı. Sanırım sahiden ödemişti. Adama teşekkür ettim ve kolay gelmesini diledim. Ecevit direkt olarak eczaneye sürdü arabayı. Kutu kutu maske koydu arabanın içine sonra açık bir tekel bayi buldu, küçük su şişeleri altı paketlerce. Hepsini arabasına dizdi. Arabaya geri bindiğinde sessizliğini korudu. Babama, Bülent'e hakaretler yağdırmasını bekliyordum ama sadece görevini yapıyordu sessizce. Araba bir yerden sonra yavaşladı, Ecevit arka taraftaki kutulardan bir tane maske çıkardı. Bana yaklaştı aniden. İplerini iki yandan geçirdi kulağıma, yüzümü kapattı iki tane cerrahi maskeyle üst üste. Yıkadıktan sonra toka vurduğum saçlarımdan tokama

gitti eli bu kez. Tokamı da çıkardı ve kucağıma bıraktı. "Başını eğ telefonla ilgilen, arabadan sakın inme. Ben geliyorum hemen," dedi. Arabadan inince önce maskeleri koyduğu koca siyah torbayı aldı. Kapıyı kapattı ve ileriye doğru gitmeye başladı. Hemen ileride başlıyordu zaten kalabalık. Polis arabaları, insanlar, pankartlar, kirli hava... Koca bir kaos vardı. Sesler ve kargaşa korkunçtu. Ecevit'i kaybettim bir noktada.

Korkuyordum. Ne biber gazı yemesini ne de polislerin eline düşmesini isterdim. Eğilip telefonuma da bakmadım ayrıca. Dikkatle orayı izliyordum. Ecevit beş dakikaya kalmadan gözüktü yine. Bu kez yanında bir çocukla geldi. Sanırım suları alacaklardı. Kendine maske niye takmıyordu bu adam? Suları da götürdüler iki devrede. İkinci gidişlerinde ortalık aniden çok karıştı. Bilmiyorum ne oldu ama tazyikli su kalabalığın üzerine sıkılmaya başladı. Kalbim korkuyla çarpıyordu. Ecevit'i göremiyordum. İnsanlar kaçışmaya başladı, bir arbede yaşanıyordu. Elim ayağım titremeye başladı. Arabada bir o köşeye bir bu köşeye gidiyordum ama göremiyordum. Maskesi bile yoktu sanırım.

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Ecevit'i göremedikçe dehşete kapıldım. İnmiyordum arabadan. İnersem onu dinlemediğim için bana çok kızardı biliyordum. Atak geçirecek kadar stresle boğuşmaya başladım. Camı açmam mantıklı değildi. Biber gazı çok kuvvetliydi. Arabanın içine sızarsa kolay kolay çıkaramazdım. Korktuğum başıma geldi. Ecevit'i gördüm ama yürümeye kalkıştığında duvara tutundu ve öksürmeye başladı. Maskesi de yoktu. "Ecevit Ecevit," dedim telaşla. Hızla indim arabadan. Ona doğru koştum. Bu kalabalık beni çok korkuturdu, mümkün değildi yaklaşamazdım ama Ecevit için olan endişemden sonra gelirdi bunlar. Maskemi hızla çıkardım ağzımdan. Birini çıkaracaktım aslında ama ikisi birden çıktı. Gözlerim yanmaya başladı.

"Ecevit," dedim ve koluna tutundum. Hızla maskeyi onun ağzına takarken, "Ben sana çıkma demedim mi?" dedi. Belki de bağırmak istedi ama o kadar nefesi yoktu. Gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Gel arabaya geçelim, hadi çabuk ol."

Amacım hızla Ecevit'i alıp gitmekti ama az ötede kızın biri elindeki su şişesini açmaya çalışıyor, çırpınıyor ama yapamıyordu. Vicdanımla

gerçekliğin arasında kaldım. Bir an önce uzaklaşmamız gerekiyordu oradan ama kız çırpınıyordu. Gözlerini açamıyordu ve sanırım ağlıyordu. Adımlarım gitti geldi. "Ecevit hemen geleceğim tamam mı?" dedim. Elimden tuttu ama ben ondan daha iyi durumdaydım. Sadece kızın su şişesini açıp kaçacaktım geri.

"Ver bana şişeyi," diye bağırdım.

"Gözlerim yanıyor!" diye o da bağırdı. Şişeyi çektim aldım elinden ve suyu hızla avucuma döktüm. Kızın yüzüne vurdum arka arkaya avuç avuç suyu. Yalnız değildi sanırım sadece arkadaşlarını kısa bir an kaybetmişti. Aniden çevremizi insanlar sardı, kız çığlık çığlığa ağlayıp bağırıyordu. "Ben su döktüm yüzüne," dedim ve aradan çıkmaya çalıştım.

Ayaklandım da, sıyrılmaya da çalıştım, kısmen başardım da ama insanlarla çok dip dibeydik. Göz göze geliyorduk devamlı. Ve bu ortamda yardım da, laf da korkunç bir hızla yayılıyordu.

Babamın adını duydum aslında. Kendi adımı da duyar gibi oldum ama oldukça kıvrak hareketlerle çıkmayı başardım aralarından. Bir el sıkıca tuttu elimden. Biliyordum Ecevit'ti. Bir an da korkunç şekilde benim adım duyulmaya başlandı. Aslında bir kesim o değildir de dedi, bir kesim kıza yardım da etti dedi ama bir kesim için aynı şey olmadı. Ecevit tehlikeyi sezmiş olacak ki, "Hayır benimle yardım getirdi!" dedi ama üstüme bir su şişesi fırlatıldı. Ne olduğunu anlayamadım ve insanların beni uyardığı o korkunç senaryonun içine düştüm.

Su şişeleri de arbede de arttı ve Ecevit beni korumaya, çoğu insan engel olmaya çalışsa da koca bir linçin arasında kaldım. Kaşıma ve başıma bir darbe yediğimde Ecevit tümüyle kendini bana siper etti.

Kimse kendi davasının hâkimi olamazdı elbet ama ben kendimi yargılarken babama duyulan nefretten kendime pay biçiyordum, kararlar veriyor, cezalar biçiyordum. Bu ceza da onlardan biriydi. Bu gece o cezayla yüz yüze geldim.

***

instagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

XXI- masumiyet karinesi

Biz geldik!

Kısa bir bölüm olsa da, hikayenin gidişatı için çok önemli ve kartları yeniden dağıtacak bir bölümdü.

Oy verip yorum yapmayı unutmayın olur mu? Keyifle okuyun.

****

Tolstoy, " *Devlet, şiddeti örgütlemiş bir topluluktan başka bir şey değildir,* " dediği için belki babam, benim fikirlerimi duyduğunda bana öfkeyle bakarken 'Evimde bir Tolstoy yetiştirmek yapmak istediğim son şey,' der.

Baba demiştim, siz insanlar yalnızca sizi desteklesin istemiyorsunuz, siz; sizi desteklemeyen insanlar da sizi, sizin istediğiniz gibi desteklemesin istiyorsunuz. Farkındasın ya da değilsin siz insanların oyunu kaybetmiyorsunuz, nefretini kazanıyorsunuz. Çünkü size oy vermeyenler sizden nefret etmezse size oy verenler de size tapmaz. Size tapmadan verilen her oyun da günün birinde elinizden kayıp gideceğini biliyorsunuz. Tapılmayı istediğin kadar nefreti de istiyorsun. Bir siyasetçisin ama aynı zamanda bir babasın ve bir eşsin. Madem siyaseti bu kadar gözü kara sahiplenecektin neden evlendin? Kimse nefretinde de sevgisinde de bizi ayırmıyor senden.

Babam gözlerimin içine bakarak gülümsemişti ve pişkince demişti ki, ne mutlu size o halde, bunca insan sizi de tapacak kadar çok seviyor. Halbuki ben tanımadığım insanların bu gözü kara sevgisini hiç istememiştim ama ben tanımadığım insanların nefretinden hep korkmuştum. Gönül bağı kurmadığınız hiçbir sevgi size dokunmaz ama bir yabancının nefreti size bu hayatı zehredebilir.

Zehir zemberek hayatımda daha fazla nefret benim için taşınabilir bir şey değildi.

Ecevit'in güçlü kolları ve kuvvetli gövdesi benim üzerime siper olsa da kalabalık öylesine büyük ve hırçındı ki, bana ulaşmayan her parça ona, onu geçen her parça bana geliyordu. Babamın hiç umursamadığı o nefret üzerime kusuluyor ve bir şeytanı taşlar gibi üzerime öfkeyle ne olduğunu seçemediğim parçalar atılıyordu. Belki bunu yapan o kalabalığın azımsanacak kısmıydı ama nefret çok güçlüydü. Tek bir kişinin attığı taş bedenimde on farklı noktadan sekebilirdi. Kalabalığın içinden hem Ecevit'in hem de başka insanların, diğerlerine durmaları için bağırdığını duyabiliyordum ama hareket etmeden durmaktan başka yaptığım hiçbir şey yoktu.

Bir noktada, ben on binlerce kişinin nefretinin altında ezildiğimi hissettikten sonra dursunlar diye bağıranların sesi, diğerlerinden daha fazla duyulmaya başladı. Kargaşa arttı ben üstümde tepinecek nefret artacak sandım ama öyle değildi. Ecevit kollarını bana sıkıca sarmıştı ama ben yine de, Ecevit'e rağmen bile boşlukta sallanıyordum. Ya o beni sandığım kadar sıkı tutmuyordu ya da ben ona tutunmuyordum. Yüzüm Ecevit'in yanağına düştüğünde göz göze geldik. Dehşetle bana bakıyordu. Şakağımın altında dolandı eli, "Firuze," dedi. Gözlerimi açıp kapattım, yanıyorlardı. Çok üşümeye eş zamanlı titremeye başladım. Sadece Ecevit'in kahverengi saçlarından daha koyu bir renkte olan gözlerine bakıyordum. Gözlerimi bir açıp bir kapatıyordum, başka bir şey görmüyordum.

Beni nefret öldürecekti.

Nefreti duyan değil ama nefretin tükürüldüğü kişi çok yaşamazdı sanırım.

Ciğerlerim batıyor, gözlerim yanıyordu. Öksürüyordum ama bedenimin sarsıldığını hissediyordum, öksürüğümün sesini duymuyordum. Ecevit beni iki büklüm kaldığım noktadan tek hamleyle kucakladı, bedenimi kucağında küçültebildiği kadar küçülttü. Bir top gibi toplanmak istedim ben de ama yapamadım. Gözlerim çok yanıyordu, açık tutamıyordum artık. Bedenim yumuşak ve biraz sıcak bir yere konuldu, başım Ecevit'in gövdesinden ayrıldı ve başka bir noktaya sabitlendi. Belki konumum düzeldi diye bilmiyorum ama boğazımdaki yangı arttı. Elimi boğazıma atıp tırnak geçire geçire kaşımak istiyordum, sadece öksürebiliyordum. Tırnaklarımı boğazıma batıramadım ama dizlerime batırdım. Yanağımdan gerdanıma

doğru sıcak bir sıvı akıyordu ve ensemde şiddetli bir ağrı vardı. Gözlerim çıkacak kadar yanıyor ve batıyordu. Sıkı sıkı kapattım.

"Abi suyla silme al bunu kullan," dedi genç bir erkek sesi.

"Gözüne de sürebilir miyim?" diye sordu Ecevit. Devamını duymadım. Ecevit elini yanağımın altına koydu ve yasladığı yerden kaldırdı. "Firuze aç gözlerini," dedi.

"Kaşı patlamış galiba," dedi, sanırım az önceki sesti. Ecevit zorla açmaya çalıştı gözlerimi. Biraz aralandı ama hiçbir şey göremedim. Kapkaranlıktı. Gözlerimi öyle sıkmıştım ki yanmasalar da çok zor görürdüm zaten. Ecevit bir sıvıyı, su gibi hissettim ama sanırım değildi, avucuna döktü ve gözlerimi yıkadı. Ağız dolusu küfretti, başı yüzüme yakın yerlerde dolanıyor, hızla gözlerimi yıkıyor, kaşıma yumuşak bir dokuyla baskı yapıyordu. Dakikalarca çabaladığında, ona destek olmak istedim ve kaşımdaki elinin üzerine elimi koydum. Sanırım kan akıyordu, onu engellemek istiyordu. "Sıkıca bastır Firuze," dedi ve ellerimiz yer değiştirdi. Elini elimin üzerine koydu, istediği baskıyı gösterdi ama elini çektiğinde onun kadar sıkı tutamıyordum artık. Sanırım onun da gözleri yanıyordu. Göz göze gelmek çok mümkün olmadı. Küçük gözleri daha da kızarmış, yaşarmış ve minicik kalmıştı. Gözümü yıkadığı sudan hallice sıvıyı avucuna döktü ve arabanın dışında kendi gözlerini ovuşturdu.

"Abla iyi misin?" diye sordu biri bana ama sadece Ecevit'i izliyordum. Bedenimde korkunç bir sakinlik vardı. Dengem yerinde olsa, bilincim daha açık olsa bu sakinliğin sebebini anlayabilirdim ama o noktaya çok uzaktım. Ecevit yüzüne çarptığı iki yudum sudan hemen sonra bana döndü yeniden. Sabit durmayan başımı iki avucunun arasına aldı, "Sakin ol," dedi. "Nefes al. Sakin ol, gözlerimin içine bak Firuze."

Gözlerinin içine baktığımı sanıyordum halbuki. Şakağımdaki elim çok bitkin düştü bırakmak istedim ama izin vermedi. Elini elimin üzerine siper etti, boynumdaki ağrıyla inledim. Başımı eğdim. Ağrının olduğu yeri tekte seçti ve elini bu kez boynumda gezdirdi. Zannımca kan aradı ama keskin bir acı değildi hissettiğim, amansız bir ağrıydı. İçin için sızlıyordu.

"Oynatma başını, hastaneye gideceğiz," dedi. Üzerindeki kabanı tek çırpıda çıkardı. Başımı koltuğa yasladı ve kapımı kapattı. Sürücü koltuğuna geçerken üzerime doğru uzandı boylu boyunca çıkardığı kabanı cama doğru yasladı ve başımı da kabanının üzerine sabitledi. "Hareket etme tamam mı?" Sözlerinden hemen sonra kemerimi bağladı hızla ve kendi kapısını da kapattı. Gözlerimi kapattım. Ecevit arabayı yavaşça hareket ettirirken kalabalığı, işin doğrusu kalabalığın gözündeki o nefreti, görmek istemedim.

Hayatımda daha fazla nefreti kaldırabilecek bir halde değildim. Yeterince nefret edenim vardı zaten. Buna en sevdiğim insanlar da dahildi.

Ecevit durmaksızın konuşuyor, söyleniyor ve kızıyordu. Gözlerimi açmadım ama içimde yüz kollu bir canavar geziniyordu. Yüz tane el, kalbimi, midemi, ciğerlerimi, kollarımı ve bacaklarımı sarıyordu. Kan akışını engelleyecek kadar sıkıyordu. Kangren olmak üzereydi her bir parçam. Yüz el birden kalbime dolandı ansızın. Kendimi sıktım, sakin ol. Sakin ol Firuze, nefes al. Kulaklarım uğuldamaya başladı. Ucu bucağı olmayan, derinliği ölçülemez, hırçın dalgalarla içindeki her şeyi yutan bir okyanusun içine düştüm. Su beni dibe çekiyor, burnumdan ve ağzımdan suyu yutuyor ve yüzmeyi hatırlamıyordum. Kalbim korkunç bir hızla atmaya başladı. Şakağımdaki elimi boğazıma götürdüm. Su yutmaya devam ediyor, koca okyanusta kaçacak bir delik sığınacak bir liman bulamıyordum.

"Ecevit," diye seslendim.

Kalp krizi geçiriyordum. Ölecektim.

Beni duymadı ya da suyun altında sesim duyulmuyordu. Boğazıma o yüz elli canavarın yüz birinci eli gibi yapıştım, nefes alamıyordum ve vücudumun belli noktalarında kalbim atıyordu sanki. Boynumda, bileğimde, gözümde ve bacağımda. Kalp krizi geçiriyordum. Gözlerimi açtığımda bir okyanusun dibinde olduğumu gördüm. "Ecevit," dedim tekrardan. Boğuluyordum. Ölecektim. Ölümden kaçmak istemiyordum ama boğularak ölmek çok zordu. Çok acılıydı. Ölüme giden o yolu yürümek istemiyordum. Göğsümde atan kalbim durmuş, bedenimin diğer noktalarında atan kalp atışlarıyla direniyordum sanki. Kendi hırıltılarımdan başka bir ses duymaz oldum. Parmaklarım birbirine dolandı, çenem tir tir

titrerken kilitlendi ve soğuk soğuk titremeye başladım. Nefes alamıyordum, okyanusun üstüne başımı bile çıkaramıyordum.

Bir okyanusun dibindeydim ya da on aslanla aynı odadaydım. Kaçamıyordum. Kalp krizi geçiriyordum. Ölecektim. Bu sefer ki bambaşkaydı. Kalbim içinde biriktirdiği tüm atışları kullanıyordu ve son kez atıyordu. Hissediyordum bu öncekilere benzemiyordu, ölüyordum.

Bacaklarım sarsıla sarsıla titremeye başladı. Göğsüm inip kalkıyordu. Bir el elime dolandı, saçlarımı itti yüzümden, yüzüme dokundu ama varlığını hissedemiyordum. Ruhum bedenimden kopmuş üç adım uzağıma ulaşmıştı sanki. Fiziksel her temas ona varmıyordu çünkü bir ölüye dokunuluyordu. Bir zaman sonra benden geriye bir tek çırpınışlarım kaldı. Okyanustan kurtulamayacağımı anladım, aslanlara yem olacağımı kabullendim ve ölümü bekledim. Bedenim çırpınıyordu ama ben durmuş, acının bitmesini bekliyordum. Gözümün önüne varla yok arasında bir erkek çocuğu ve büyümüş bir adam geldi. Elimi onlara uzatsam da varamıyordum. Onlar bana elini uzatmıyordu.

Ölüyordum.

***

Zihnimin kirli bir su kadar bulanık olduğu, rüya mı yoksa halüsinasyon mu gördüğüme emin olamadığım, bir toz bulutu içinde yürüyor gibi hissettiğim bir zaman diliminin içindeyim. Kırmızı bir havuzun önünde otururken ayaklarımı havuza sarkıttığımı ve bir yaz tatilinde yüzme bilmeyen bir çocuk gibi davrandığımı anımsıyorum ama bunun rüya olduğuna emin değilim. Ayaklarımı kırmızı havuzun içinde bir ileri bir geri sallarken kan kırmızı renk bacaklarıma kadar ulaşıyordu. Uykuyla uyanıklık arasında bir noktada sallanıyorken bunu görüyor muydum hayal mi ediyorum emin değilim.

Ağzımda çok çirkin bir tat vardı. Kollarım ve özellikle bacaklarım o kadar yorgundu ki biçare düşmüştüm. Bir atlet olmalıydım ve bir yarıştan çıkmalıydım. Yorgunluğumu bu şekilde açıklayabilirdim ancak. Burnum ve ağzımın kapatıldığını ama bunun bana zarardan çok yarar verdiğini farkında olsam da varlığı rahatsız etti, ne olduğunu bilmeden onu çekip atmak

istedim. Halbuki bana oksijen desteğini sağlayan oydu. Konsantratörü ağzımdan çekip alacağım sıra varlığından bile haberdar olmadığım bir başka el bana engel oldu. Gözlerimi bir açıp bir kapatıyor, beyaz ışıkla aydınlanmış tavanı izliyordum.

O tavanın bir kısmına Ecevit'in yüzü düştü. Yüzüm ağlamakla gülümsemek arasında birkaç mimikle kıvrıldı ama ikisini de yapamadı. Mırıldandım, ne söylediğimi anlamadım. "Hayır, onu çıkaramazsın," dedi sakince. Elimi tuttu ve karnımın üzerine geri koydu. Sanırım aynı elimde damar yolu vardı, sızlıyordu ince ince. Gözlerimi kapattım ve bir süre yorgunca bekledim. Ciğerlerimdeki acı çok yoğun değildi ama bana ne kadar yoğun olduğu anları hatırlattı. Yaşadıklarım kısım kısım düşüyordu zihnime. Kokoreç yediğimi hatırladım. Sonra maskelerimi Ecevit'e takmaya çalıştığımı, yerde can çekişen kıza su şişesini açtığımı ve sonra... Bana ardı ardına fırlatılan şişeleri anımsadım. Onları anımsayınca ağrıyan her nokta ayrı ayrı varlığını hissettirdi. İnledim.

Boynum, başım, kaşım ve belim, kollarım, bacaklarım... Gözlerimi açtım ama sabit tutamayıp geri kapattım. "Sakinleştirici verildi," diye uzaktan ama Ecevit olduğuna emin olduğum o ses fısıldadı. "Gözlerini açık tutmak için zorlama, uyu."

Korkunç bir uykuyla beraber, dinginlik vardı ama kalbim hâlâ yavaş atmıyordu. Gözlerimi zorlukla açtım ve aynı konumda duran yüzüne baktım. "Ağzım çok çirkin," diyebildim. Tam olarak kendimi ifade edecek kadar kelimem de takatim de yoktu.

"Kustun," dedi ama o, anladı beni. "Doktorun gelince su içebilir mi diye sorarız. Kapat gözlerini şimdi."

Bir okyanusa düşmemiştim ya da on aslanla aynı odada kalmamıştım. Yaşıyordum, kalp krizi de geçirmemiştim. Bunların sonucunda, bu bitkinlik hissi de beni tek kapıya çıkardı. "Panik atak mı geçirdim?"

Ecevit'in yüzünü görebilmek için biraz daha zorlayıp açtım gözlerimi. Ecevit uzun uzun, ki bu beni çok zorluyordu, yüzüme baktı ve başını salladı. Vücudumda oksijen tükenmiş olmalıydı ve bu aynı sakinleştiriciyse beni günlerce kopuk kopuk uyutacaktı. Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı

açıp kapattım bir süre. Ecevit'in çok yakınımda olduğunu hissediyordum ama bu bir yanılgıydı belki de. Emin olamıyordum. Çok geçmeden, gözümün önünde son kalan Ecevit'in görüntüsünü, kapalı gözlerim ardında bir uzayıp bir inceldiğini izleyerek kendimden geçtim. Zaman kavramı tümüyle yok olmuştu. Belki üç dakika sonra belki üç saat sonra mesanemdeki baskıyla yeniden uyandım.

Bacaklarımı birbirine bastırdım, kendi adımı bile unuttuğum birkaç saniye geçirdim ve kime sesleneceğimi şaşırdım. Mırıldanadurdum. Ecevit, "Efendim?" dediğinde bir bulutun üzerinde ya da bir uzay boşluğunda yapayalnız olmadığımı anladım.

"Çişim geldi," dedim. Öylesine çırılçıplaktım ki, kelimelerimi üzerini kapatarak ya da daha örtülü şekilde söyleme içgüdüm yoktu. Tuvalete gitmem lazım demeyi akıl edemiyordum o an.

"Çişin mi geldi?" diye sordu o aynı şekilde. Birkaç saniye sessizlik oluştu sonra, "Dur, bekle," diyerek sanırım kalkıp gitti yanımdan. Gözlerimi uykuya dalarım korkusuyla kapatmıyordum, dalarsam altıma kaçırırdım biliyordum. Çok kısa bir vakit sonra, "Tuvalete gitmesi gerekiyormuş," dediğini duydum onun yeniden. Başımı yavaşça çevirdim ve beraber geldiği hemşire kadına baktım.

"Geçmiş olsun," dedi kadın bana bakarken. Gülümsemeye çalıştım ama olmadı. Her yerim o kadar yorgundu ki tek bir hatayla dönülmez kazalara yol açmaktan korkuyordum. Altıma kaçıramazdım. "Ben şimdi serumunuzu durduruyorum. İşinizi halledince devam edeceğiz. Önce serumu çıkardı sonra ağzımdaki aleti, boynumdan lastiğini ayırarak aldı. İki kişinin yardımıyla oturur pozisyona geçtim. Ayakkabılarımı giyecek kadar eğilmek istemiyordum. "Başınız dönecek, biz yardımcı olalım," dedi kadın.

"Ayakkabıya gerek yok ben çorapla basarım," dedim bitkin bir sesle. Nefes almak imkânsız değildi ama zordu. Göğsüm de titriyordu. Damar yolu olmayan elimi yatağa bastırdım ve çorabımla yere basmak istediğimde "Tamam," dedi Ecevit ve tek kolunu bacaklarımın altına tek kolumu sırtıma koydu, beni kucakladı. Bana nasıl büyük bir iyilik yaptığını bilmiyordu. Atak vücudumun verdiği tepkilerden anladığım kadarıyla bitmiş sayılmazdı. Şiddetli değildi ama benimleydi.

Kollarımı Ecevit'in boynuna sardım. Beni birkaç adımda odanın içindeki lavabonun içine bıraktı ama ellerini çekmedi bedenimden. Sıkıca tuttum onu. Dengem şaşmaya başladı şiddetle. "Başı dönebilir, içeride durabilir misiniz ben mi durayım?" diye sordu hemşire. Yutkundum. Tuvaletimi yaparken tek kalmak isterdim. Kesinlikle tek kalmak isterdim. Ecevit'le göz göze geldiğimde başımı iki yana salladım gözlerini kaçırdı o da ama sanırım biraz yanlış anladı beni.

"Ben kalırım," dedi. Tüm tuvalet ihtiyacım içime kaçtı. Bir şeyler söyledim ama bu şiddetli bir itiraz değildi. Kimseye ulaşmadı. "Hadi Firuze," Klozetin kapağını açtı ve beni yavaşça bıraktı. "İşin bitince bitti de."

"Ecevit..." dedim. Bunu istemiyordum. Bu halde bile deli divane utandım. Halbuki bir duyguyu şiddetli hissedecek halde değildim. Yine de çok utandım.

"Arkamı döneceğim, kapıya yaklaşacağım. Hadi. Başın döner düşersin."

Bu çok... Utanç vericiydi. Aynısı onun başına gelse? Elbette düşüp kalacağı bir noktada onu yalnız bırakmazdım ama sanırım o zaman da en büyük utancı ben yaşardım. Ortalığa bakındım ve lavaboyu gördüm. "Suyu açalım," dedim. Tıpkı onun evindeki gibi. Döndü suyu sonuna kadar açtı. Tamam sesi hiç de az değildi. Arkasını döndü kapıya yaklaştı. Üzerimdeki pantolonu indirdim ve oturdum. İşim bitene kadar o su sesi yetmedi bana sık sık sifonu da çektim. "Her şey yolunda mı?" diye sordu bir noktada. O kadar çok ses çıkarıyordum ki sifondan sesimi duysun diye tüm gücümle, "Evet!" dedim. Elimden geldiğince hızlı şekilde bitirdim işimi, bir kez daha suyu boşalttım ve kalktım, pantolonumu çektim.

Misafir çocuğu gibi, "Ecevit bitti," diye haber verdiğimde temkinli adımlarla bana döndü. Sadece yüzüme bakarken sallandığımı hissettim. İki adımda bana varmasa yere ya da klozetin üzerine çökecektim. Elini belime koydu sabit tuttu beni. Lavabonun suyu akıyordu. Oraya gittik, Ecevit suyu biraz kıstı. Aynadan kendime bakmaya korktum. Bakmadım da. Damar yoluma su gelmeden önce yıkadık sonra kuruttuk. Tüm bu eylemlerin öznesi sadece ben olursa çok büyük bir bencillik olurdu kesinlikle. Bunlar ayrı ayrı bizim yaptıklarımızdı.

Suyu kapatmadı. "Gel ağzını çalkala," dedi ve avucunun içine su doldurdu. "Hadi Firuze," Başımı eğdim, dudaklarımı avucuna temas ettirmeden biraz su çektim ve geriye çekildim. Ağzımı çalkaladım ve geri boşalttım suyu. Ecevit tekrardan avucunu suyla doldurdu, yine ağzıma yaklaştırdı. Aynı hareketi bir kez daha yaptım. Kendi ellerini yıkamadan önce bana kâğıt havlu verdi. Ağzımı sildim ve onun da ellerini yıkamasını bekledim. Kendi ellerini de kurutunca ben yürüyerek geri dönerim sandım ama hayır öyle olmadı. Kapıyı açtıktan sonra beni yeniden kucakladı. Kollarımı boynuna sardım, başımı omzuna yasladım ve üç dört adım çabucak bitti. Yatağa bıraktığında beni, hemşire yaklaştı bana.

"Susadığını söyledi," dedi Ecevit arkamızdan.

"İçebilirsiniz. Hemen takıyorum serumunuzu."

Kadın serumu ben otururken pozisyondayken taktı. Ecevit bizden uzaklaştı ve çıktı odadan. Gözlerimi açıp kapatıyor ve derin derin soluklanıyordum. "Kalbim çok hızlı atıyor ve başım çok ağrıyor," dedim.

"Nabzınız 170, tansiyonunuz 21'le geldiniz. Kontrollü şekilde düşürülüyor. Başınızdaki ağrı da kaşınızın altında iki dikiş var. İz kalmayacak. Endişe etmeyin."

Sanırım bu halde birinin dikkate alacağı son şeydi 'endişe etmeyin' tavsiyesi. İçim bulanıyordu. Kadın serumumu takana kadar Ecevit elinde bir şişe suyla geri geldi. Her şey başta normaldi. Kapağı açılıp bana uzatılan su şişesini tuttum ve dudaklarıma yaklaştırdım. O pet şişenin dokusu mu, şekli mi, hissi mi bilmem. Suyu içerken benim soluğumu kesti. Birkaç damla su ağzımdan çeneme doğru döküldü ve gözlerimi kapattım. Derin derin nefes almak için telkin ettim kendimi. Kapattığım gözlerimin ardında kesik kesik üzerime şişe atıldığı anlar canlanıyordu. Gözlerimi hızla açtım, "Nefes alamıyorum," dedim hemşireye ardından Ecevit'e bakarken. Ecevit ne yapacağını bilemedi sanırım düşmeyeyim, kendimi yatağın boşluğunda geriye bırakmayayım diye tuttu beni.

"Yatıralım," dedi hemşire ve Ecevit beni yavaşça yatırdı yatağa. Ellerim yeniden titremeye ve terlemeye başladım. Bu lanet olası şeyin geleceğini anlamak ama engel olamamak, çaresizce kadere boyun eğmek ve onu

durduramamak ateşin içinde ölümü beklemek gibiydi. Hemşire sanırım doktoru çağırdı ve kırklı yaşlarda beyaz önlüklü bir kadını gördüm. Oksijen desteği verdiler ve dikkatimi dağıtmak için benimle konuşmaya başladı. Yaşımı, mesleğimi, en sevdiğim yemeği, rengi, kokuyu sordu. Soruları o kadar hızlı ama yerinde soruyordu ki dikkatimi dağıtmaya başladı. Herkesin benim çevremi sardığı yerden bu hastane odasına geri döndüm. En azından yaşayacağım şeyi büyük bir ustalıkla tamamen geçirmese bile, hafifletti. Gülümsüyor, her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Gözlerimi baygın baygın açıp kapatıncaya kadar yanımdaydı, elimi tutup sıkmıştı. Gözlerimin çok güzel olduğundan bahsetti. Gülümsemek istedim ama yapamadım. Çevresinden bir iki kişiyle konuştu ama duyamadım. Kulaklarımdaki basınç korkunç şekilde artmıştı. Yoğun bir baskı hissediyordum. Gözlerimi kapalı tuttum, sırt üstü bir vaziyette yine kestiremediğim vakit kadar yattım.

Gözlerimin nemli olduğunu farkındaydım ama yaşlar aktığını bilmiyordum. Bir peçete gözlerimden kulağıma giden yeri yavaş yavaş silmeye başladı. "Ecevit," dedim onun kim olduğunu bilerek.

"Her şey yolunda," dedi kısık bir sesle. Bana çok yakındı ya da çok uzaktı. Ayırt edemiyordum.

"Hiçbir şey yolunda değil," dedim inim inim inlerken. Omuzlarım sarsıldı, ağlıyordum ama ağladığımı bedenim şiddetli bir tepki gösterince ancak anlıyordum.

"Her şey yolunda," dedi o tekrardan. Belki gerçekten artık her şey kısa bir zaman için yolundaydı ya da doktor ne yaptıysa onu yapmaya çalışıyordu kendi çabasıyla. Emin olamıyordum. Tek bildiğim, sakinleştiriciyle tamamen sakinleşmemiş bedenimin uyuştuğuydu. Bedenim uyuşuk, hislerim capcanlıydı. Bir savaş meydanının ortasındaydım, tüm sevdiklerimi kaybetmiştim ama ben yaşıyordum. Yaralıydım ama ölmek bilmiyordum. Biri beni gelip kurtarsın diye çırpınıyordum. Çok saçmaydı. Pes etmem gerekiyordu, o meydanda beni yaşama tutan şey içimdeki candı ama bu hastane yatağında buna sebep olan Ecevit oldu.

"Elimin üzerine yatmak ister misin?"

Bir lokma kuru ekmek ya bir bir yudum su o savaş meydanı için neyse, bu sorunun ant içerdim ki benim için bir farkı yoktu. Sırılsıklam olmuş gözlerimi araladım ve zorlukla onu gördüm. "Hı?" diye mırıldandım varla yok arasında. Bu hayal olabilirdi ya da duymayı istediğim şey. Ben uydurmuştum, biliyordum. Onun bana bakan gözlerine tutundum zorlukla.

"Başını yasla elimin üzerine," dedi ve arkasında kalan sandalyeyi çekti. Sesi o savaşta benim düşmanımın değil de yanımda yatan başka bir yaralıya, kader arkadaşıma ait gibiydi. Durumu benden daha iyiydi, bana yardım eli uzatıyordu. Eli şakağımdan boşta olan yanağıma doğru yerleşti. Beni bekledi. Bedenimdeki son kuvvetle uatış pozisyonumu değiştirdim. Omzumun üzerine, işin aslı Ecevit'in elinin üzerine yattım. Damar yolu açılmış elimi eline sardım, elini sahiplendim ve sıkıca tuttum. Artık istese de alamazdı değil, o da almak istemezdi sanki. Yaşlarım avucuna düşüyordu durmaksızın. Parmakları sırılsıklam oldu saniyeler içinde. "Firuze," dedi ama sustu. Devamını getirmedi. Ağlama diyemedi. O diyemedikçe ben de rahat rahat ağladım. İçin için... İçli içli...

"Beni sevmiyorlar," dedim. Hiç uzatmadan, dolandırmadan, süslemeden, tüm yalınlığıyla söyledim bunu. Yetmedi, tatmin olmadım, "Benden nefret ediyorlar," diye devam ettim. Nefret de sevgisizlik kadar ağırdı. İkisini birbiriyle kıyaslamıyordum. Canım çok yanıyordu. Canım o kadar çok yanıyordu ki, basit kelimelerle bile açıklayamıyordum kendimi. Bir meydandaydım sanki, üstüm çıplaktı, elim, kolum, bacağım ve ağzım bağlıydı. İnsanlar ellerinde taşları gözlerini kırpmadan üstüme fırlatıyordu. Modern zamanın recm cezası uygulanıyordu. Canım çok yanıyordu. Bağıramıyordum bile. "Beni sevmiyorlar, benden nefret ediyorlar... Beni sevmiyor-" Kaç tekrar yapacaktım, ne zaman yorgun düşecektim bu cümleleri söylerken bilmiyordum ama onun sesi girdi araya.

"Seni tanımıyorlar," dedi. Bunu Ecevit'in söylemesi çok zoruma gitti. Kendimi yerden yere vurmak istedim. İçin için ağlamayı sürdürdüm. Ecevit beni tanıyordu. Unutmuş olsa da tanıyordu. Beni Ecevit de sevmiyordu. Bir sevgisizlik taşının orta yerindeydim, taşlaşmıştım. Yumuşak et parçası kalbim bir tek taşlaşmamıştı. Onunla da bunca zulüm içinde yaşamak zordu. Keşke ya dursaydı ya da taş kesilseydi ama bunca sertliğin içinde bu kadar yumuşak kalmasaydı.

"Tanıyanlar da sevmiyor," dedim, iç geçirdim. Eline bastırdım yüzümü, yetmedi ekledim. "Tanıyanlar da nefret ediyor."

Annem, babam, artık kardeşim ve Ali Ecevit. Beni tanıyanlar da beni sevmiyorlardı. Hatıramda kalan tek kişi on birinci yaşını görmediğim bir çocuktu. O beni çok seviyordu. O beni herkesten çok seviyordu. Artık yoktu. İçimde bile benden uzak duruyordu. Bir kuyunun dibindeydim, benden nefret edenlerin sesini duyuyordum yalnızca. Küçük Ecevit'in ne sesi ne görüntüsü vardı artık. Kuyunun üzerinde herkes elleri havada bana bağırıyordu. "Ben kötü bir insan değilim," dedim nefes nefese. Öksürdüm, kusacak gibi oldum, öğürmek istedim. "Benim kötü bir insan değilim," diye sayıkladım. "Ben kötü bir insan değilim, inanın bana. Ben kötü bir insan değilim..."

"Değilsin."

"Hiç değilim."

"Hiç değilsin."

Her cevabı, yattığım meydanda ya da kuyunun dibinde kalbimi dağlıyordu. Bunları o kuyunun dibine düşmeden ya da savaş meydanında yaralanmadan ya da taşlanmadan önce duymak isterdim. İnsanlar neden böyleydi? Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, diğer elini de hissettim en olmadık anda yüzümde. Diğer yanağım da doldu Ecevit'le. Önüme düşmüş saçlarımı geriye itti, başparmağı yaşlarımı burnumdan süzülmeden silmeye başladı. "Beni sevmiyorlar. Beni tanıyanlar da sevmiyorlar. Ben kötü bir insan değilim. Yemin ederim değilim."

Ecevit'in sakalları diken diken batıyormuş. Panik atak geçirdiğim yatağın içinde bunu öğrendim. Şakağıma bastırdı çenesini sanırım. Hayal de kuruyor olabilirdim. Bilmiyordum. Kedi gibi ona sürtünmek istedim. Hayal de kuruyor olabilirdim. Her şey mümkündü. Belki de ölmüştüm. Bilmiyordum. İnsanlar benden nefret ediyordu. Ben kötü biri değildim. Ben hiç kötü biri değildim. Belki de ölmüştüm. Ölmüşsem acılarım dinmeyecek miydi? Öyle tasvir ediliyordu. Öyle anlatılıp öyle resmediliyordu. Ben kötü bir insan mıydım? Acılarım niye bitmemişti? Kötü bir insan olmalıydım o

zaman. Hayır ben iyiydim. Ölmemiştim o zaman. İnsanlar beni daha öldürememişti.

Ecevit kulağıma bir şeyler fısıldadı ya da bu da hayaldi. Onu anlamadım. Sadece ağladım. İstediğim kadar. İyi insanlar gibi ağladım. Sadece benim sesim vardı. Sonra da ağlayarak uyuyakaldım.

***

Küçük Firuze, kabul biraz şımarıktı.

Söz konusu bir de bazı insanlar olsun, sinir bozacak kadar şımarıyordu. Ecevit arkası dönük yürürken, hiç çekinmeden koşa koşa Ecevit'e vardı ve arkadan sırtına atlamaya çalıştı. Bazen kendine çok güveniyordu, Ecevit'in sırtına bu mesafeden tutunabileceğini sanıyordu. Küçük çocuk neye uğradığını şaşırsa da artık Firuze'nin bu ne yapacağı belli olmayan tavırlarına da alıştı. Elini arkaya atıp düşmesin diye tutmaya çalıştı ama beceremedi. Firuze de zaten kedi gibiydi. Dört ayağının üzerine düşüyordu. Çocuğun bir şişme montundan bir bacağından yakaladı. Sonra sarılır gibi tuttu.

"Firuze!" diye kızdı Ecevit.

"Yakaladım ki yakaladım ki!"

"Of Firuze of!" diye bağırdı Ecevit. Sarılayım derken küçük parmaklarıyla çimdikliyordu tuttuğu yerlerini. Ecevit canının acısıyla Firuze'yi itti biraz. Bacağında ağrıyan yere dokundu. Kaşlarını koca adam gibi çattı, Firuze'ye baktı kızgın kızgın. Çok kızacaktı. Karar vermişti. "Yapma demedim mi sana?"

Firuze çevresinde kimse ona tam anlamıyla kızmadığı için, hele Ecevit hiç kızmadığı için, gerçek kızgınlıkla oyun arasındaki farkı ayırt edemiyor ve kimseden korkmuyordu. Ecevit eline koca bir taş alsın peşinden koşsun, Firuze o taştan değil Ecevit'in onu yakalamasından korkardı ve oyunu kaybetmemek için koşar dururdu. O yüzden şimdi de bir ayna gibi Ecevit'in çatık kaşlarının taklidini yaptı. Çok sinir bozan bir sevimliliği vardı. Firuze insanın içine haşin bir sevgi bırakıyordu. Saçlarını okşamaktansa küçük

çenesini sıkarak sevmek istiyordu insan. Burnunu sıkmak, yanaklarını ısırmak ama asla sakin sevmemek. Sinir bozucuydu.

Çatık kaşlı kız çocuğuna Ecevit çok direnemedi. Tutamadı kendini güldü. Kızgınken de güldü. "Git başımdan ya," dedi ve eve doğru gitmeye çalıştı. Firuze hemen peşine takıldı. Elini Ecevit'in montunun cebine koydu. Küçük çocuğun da eli cebindeydi, Firuze'nin eli yanına gelince hemen sıkıca tuttu ve ısınsın diye ona da yer açtı.

"Babam İstanbul'a gidiyormuş akşam," dedi Firuze. Hiç düz yürümüyordu, üstüne üstüne yürüyordu, çocuğun da dengesi şaşıyordu. Ecevit yandan meraklı bir bakış attı. "Sen de gidecek misin?"

"Yok," dedi Firuze. Ecevit eve gidip üzerine değiştirip yemek yedikten sonra Firuze'nin yanına gelecekti ama görünen o ki Firuze de onunla gelecekti. "Babama dedim ki biz Ecevit'le gideceğiz."

Bunu ikinci kez yapıyordu ve Ecevit biliyordu ki Atilla amcası kızıyordu. Ecevit, Firuze gibi değildi, çatık kaşlı insanların ona kızdığını anlıyordu. Ecevit, "Baban ne dedi?" diye sordu çekinerek. Kendi babası da onu uyarmıştı, Firuze'ye söyleme öyle uzak yerleri diye ama Ecevit kendini tutamıyordu. Firuze'nin düşük çenesini de unutuyordu. Okulda öğretmeni, resim dersinde 'gitmeyi hayal ettiğiniz yeri çizin' deyince Ecevit elbette ki İstanbul'u çizmişti. Akşam da göstermişti çizdiği resmi. Firuze meraklı gözlerle ben de gelecek miyim diye sormuştu. Çünkü resim eksikti, onlar yoktu. Sadece deniz ve kız kulesi vardı. Halbuki bunun tek nedeni Ecevit'in insan figürünü çizemiyor oluşuydu. 'Beraber gideceğiz dedim ya, İstanbul'a senden başkasıyla gitmem,' diye içini rahatlatmıştı Ecevit.

"Öyle mi Küçük Hanım dedi," Firuze oldukça umursamazdı. Hiç ilgilenmiyor, anlamıyordu da zaten babasının bu imalı sözlerinden. Ecevit'le büyüdüklerinde İstanbul'a taşınacaklardı ve bunu herkes biliyordu. Niye saklasaydı ki? Denizin karşısında da ev yapacaklardı kendilerine. Oralar hep boş sanıyordu. Bir malikanenin içinde de doğsa Firuze, Ankara onun için tek gerçekti. Denize bakan İstanbul'sa şatafatlı bir hayal. Hayatının en güzel günleri orada olacaktı ona göre. "Sen babana söyledin mi?" diye sordu Firuze merakla. "Söylemediysen ben söyleyebilirim. Bana kızmazlar."

Ah şu kız! Fenalık geçirtecekti Ecevit'e. Babası hiç hoşlanmıyordu böyle şeylerden ve tüm suç Ecevit'e kalıyordu. "Yok söyleme!" dedi Ecevit.

"O niyeymiş!"

"Sürpriz yapacağım çünkü," diye bir bahane uydurdu Ecevit. Firuze'nin kanması da hiç geç olmadı. Dudakları büzüldü, etkilenmişti, mırıldandı vaaaov diye. Keşke kendisi de sürpriz yapsaydı ama bunun için çok sabırsız bir çocuktu bilmedi. Ecevit evinin kapısını çaldığında, "Demek sürpriz yapacaksın," dediğini duydu küçük kızın. Evet doğru tahmin ediyordu, Firuze birazdan Leyla teyzesine de dayanamayıp söyleyecekti bu sürprizi.

Bir anıyı yeniden rüyamızda görebilir miydik yoksa bu bir anımsama ancak mı olurdu? Tam olarak neydi bilmiyordum ama rüyaysa bile tek bir anı bile değişmeden yeniden gözükmüştü bana. Gözlerimi bir çırpıda açtığımda, gerçek ve hayal arasında kaldım, tek bir noktaya sabitleyemedim kendimi, "İstanbul'a gidecek miyiz?" dedim bir çırpıda. Çünkü bulunduğum yeri hatırlamam ve o anıdan kopmam çok sonra oldu. Ecevit yanı başımda oturmuşken bana bakıyordu. İkimiz de alık alık yüzlerimizi izledik. Merakla sordum. "Ecevit İstanbul'a gidecek miyiz?"

İstanbul'da hissettim kendimi bir an ya da İstanbul'da olmayı çok istedim. "Efendim?" dedi Ecevit ve başını biraz daha bana yaklaştırdı duymak için. Elim hâlâ cebinde sanıyordum, o yüzden yumruktu.

"İstanbul'a gidecek miyiz?" diye tekrar ettim. Gözlerimi yumdum, başımı yastığa bastırdım. "İstanbul'a gidecek miyiz beraber?" Gözümün önünde boylu boyunca İstanbul denizi canlandı. Garip bir heyecan kapladı beni. Rüzgâr essin, ben bir vapurda olayım ve su sıçrasın diye bekledim ayaklarıma. Evimiz denizin karşısında sandım, vapurla evimize gidiyorduk. "Ecevit İstanbul'a gidecek miyiz?" diye yine sordum. Hayalimde çoktan İstanbul'daydım bile. Mevsimlerden ilkbahardı ve çok tatlı bir rüzgâr esiyordu.

"Sakinleştiricinin etkisindesin," diye bir ses duydum. Ecevit'indi ama ben vapurdaysam o karadaydı. Onu da yanıma çekmek istedim. Tek derdim buydu.

"İstanbul'a gitmeyecek miyiz?" diye sızlandım. Bensiz mi gitmişti? Böyle bir şey yapmamalıydı bana. Ben ona ne yaparsam yapayım o yine de İstanbul'a bensiz gitmemeliydi.

"Gideceğiz Firuze," diye fısıldadı. Karadan bana ulaştı sesi. Sanki biraz o da denize yaklaşmıştı. Gülümsedim gözlerim kapalıyken.

"Kız kulesinde yemek yiyeceğiz," dedim. "Vapura da bineceğiz. İstanbul'a gideceğiz değil mi Ecevit?"

"Gideceğiz..." diye tekrar etti. Kaç kere sorarsam sorayım hepsinde gideceğimizi söyleyecekti. Bu çok güzeldi. Çok eşsizdi. Gözlerim kapalı yine hayal mi rüya mı ayırt edemeden İstanbul'a gittiğimizi gördüm. Vapurla karşıya geçiyorduk. Kadıköy rıhtımdan bilmem nereye... Vapurdaydık işte. Dünyanın en güzel şehrinin İstanbul olduğunu düşünüyordum. Başımı Ecevit'in omzuna yaslamıştım. Ecevit bana martılar hakkında bir şeyler anlatıyordu yine bilmiş bilmiş. Savaş meydanı, kuyunun dibi... Her şey yok oldu. İstanbul vardı sadece. Vapurun en alt katında ince uzun bir geçitte, oturmamızın yasak olduğu bir yerdeydik ama kimse bize daha kızmamıştı. Dalgaların vapurun çeperine vuruşunu izliyorduk. Hayal içinde hayal kuruyorduk. Ecevit konuşuyordu tatlı tatlı. Benim biraz uykum gelmişti suyu izlerken. Bu suya düşsem ne olur diye düşünüyordum. Elbette Ankaralı olmak İstanbul'dan biraz da korkmaktı. Ecevit beni kurtarırdı sanırım. Öyle düşünmek istedim.

Yine saat ve dakika ayrımı yapamazken kestiremediğim bir vakit geçti. "Firuze," diye seslenildi bana. Ecevit'ti. Sesi vapurdan gelmiyordu. Ürperdim. Ben de vapurda değildim artık. "Kalk da biraz çorba iç."

Başımı iki yana salladım. Karnım da ağzım da aç değildi. Aksine tıka basa doluydu. "Hadi Firuze, aç gözlerini," diye ısrar etti. O kadar çok ısrar etti ki açmaktan kaçamadım. Baygın bakışlarımla ona baktım. İstanbul'da değildik. "Çorba aldım sana. Hadi doğrul da iç."

"Aç değilim."

"Çorba karın doyurmaz zaten Firuze," dedi. Tam net hatırlamıyordum ama bu cümleyi yine kurmuştu bana. Üzerime örttüğü pikeyi kaldırdı. Benim

hareket etmediğimi görünce koltukaltımdan tuttu ve yavaşça oturur pozisyona getirdi. Sırtıma yastık koydu ve yan tarafa koyduğu poşeti açmaya başladı. Oksijen desteğini kesmişlerdi. Vücudumda bir titreklik vardı ama kalbim korkacağım şekilde atmıyordu. Dudaklarım çok kuruyordu, yalamak istedim ama ağzım da kuruydu.

"Su verir misin?"

Bu kez pet şişe görmedim. Ağzını örttüğü bir bardak vardı. Ona uzandı. "Al bakalım," dedi ama kendisi içirdi. Çok içemedim ama ağzımın içi ıslandı. "Saat kaç?"

"Saat geç. İki üç saate gün doğacak."

Mercimek çorbama limon sıkışını izledim. Ekmeğe uzanacağı vakit, "Ecevit ekmek doğrama, yiyemem," dedim önden. Bir sıvıyı boğazımdan akıtabilirdim ama onun dışında geçirebileceğim tek bir nokta bile yoktu. Beni dinledi, zorlamadı. Plastik kaşığı peçeteyle sildi ve bana yaklaştı. Bana verecek sandım ama yatağın kenarına oturdu. "Ecevit kedi," dedim aklıma geldiği gibi. Eğer ki sabah olmak üzereyse o evde tüm gece tek kalmış demekti.

"Maması suyu vardı bolca, ev de sıcak. Takılıyordur kendi kendine. Dert etme sen."

Onu alması için ben zorlamıştım ama onu alıkoyan da ben olmuştum. Yapayalnız kalmıştı evde. İyi ki aldık cümlesi yavaş yavaş keşke almasaydı kısmına mı evrilecekti? Biz gerçekten bir kediyi sahiplenecek iki insan değildik. Biz kendimiz zor yaşıyorduk bu dünyada. Bir yavru bizim neyimizeydi?

"Dert etme dedim Firuze, sokakta değil. Sıcacık ev. O karanlıkta kalmasından daha kötü değil."

Kaşığa aldığı çorbayı üfledi ve dudaklarıma ulaştırdı. Hızlı içmek istedim ama tek kaşık çorbayı bile tekte içemedim. İkiye böldüm, iki yudumda içtim. Gizli saklı gözlerini takip ettim. Sıkılıyor mu diye ama tek lokmada yersem ne olacaksa yine öyleydi. "Bir şey duyuldu mu medyada?" diye

sordum bu kez. Her kaşığı özenle üflüyordu ama gerek yoktu. İçebiliyordum.

"Hayır sadece birkaç hesap Twitter'a yazıyor ama çok sallama gibi duruyor, inanan yok. Kimse dönüp bakmıyor. Zaten gündem yoğun."

"Neler yazıyorlar?" dedim korkuyla. Geçen sefer gazeteci üzerinden yediğim linci açıkçası umursamamıştım. Ecevit çıkagelmese, atölyemde tek olsam belki sabahlara kadar insanların yazdıklarını okurdum, belki kendimi açıklamaya çalışırdım ama açıp telefonu kim ne yazıyor diye bakmamıştım bile. Lakin şimdi, insanlar nefretini yüzüme haykırmışken, o nefretin varlığından eminken devamını da korkunç bir merakla görmek istiyordum. Canıma kastım vardı sanki.

"Boş ver."

"Telefonumu verir misin?"

"Firuze boş ver," dedi yine. "Önemli bir şey yok. İnsanların tansiyonu yüksek. Ben bir şey olursa söylerim."

Benden nefret ediyorlardı ve beni sevmiyorlardı. Belki de bu cümleleri durmaksızın kurduğum için göstermek istemiyordu artık. Atölyemde mışıl mışıl uyuduğumu sanan anne ve babamın da haberi yoktu. Olay yayılmamış olacaktı, olsa çoktan buraya yığılırlardı. Birkaç kaşık daha içtim, devamı için zorlamadı. Zorlasaydı da içemezdim zaten. Beni yeniden yatırdı ve çorbanın kalanını o içti, çöpleri attı. "Ne zaman çıkacağız buradan?"

"Saat başı tansiyonun kontrol ediliyor. Çok yüksek değil ama tamamen düzelmedi. Sabah doktor gelecekmiş, o vakte kadar buradayız. Hadi uyu sen."

"Boynum ağrıyor," dedim. Ağrı o kadar çok ve dağınıktı ki hangileri yaradan bereden kaynaklı, hangileri ataktan kaynaklı seçemiyordum. Başını salladı, yastığımı düzeltti.

"Biraz ağrıyacak. Kas gevşetici krem yazdılar."

Bu aldığım darbedendi o zaman. Ecevit'in eline baktım. Ne güzeldi üzerinde uyumak. Bunca acıya sızıya rağmen bile. Ben ondan elini isteyecekken o benden önce konuştu. "Seni oraya hiç götürmemeliydim."

Kendini suçlamamalıydı. Başımı salladım. "Olacak olandan kaçamam Ecevit. Bugün olmazsa yarın, belki bir markette, bir parkta ya da başka bir yerde. Elbet olacaktı belki de. Sen önlemini aldın. Ben arabadan indim."

Kuğulu'da otururken sen kendini halktan mı sayıyorsun demişti. Çok kırılmıştım, çok üzülmüştüm. Çünkü öyle sayıyordum. Bu halktan olmamak, Akınlardan olmak demekti. Ecevit'in kastettiği de buydu zaten. Kalbim pek üzülmüştü o vakit. Ama bilmeliydi ki halkla iç içeydim. Kendi yalnızlığıma kapılmadıysam, bazen bir bankta, bazen bir alışveriş merkezinde, hatta kendimi iyi hissediyorsam pazarda. Kimse olanak vermeyince, bakıp geçiyordu ama o kişi bendim. Kendi kendime oyun oynuyordum. Tanımaca ve kandırmaca oyunu. Kaç kişi beni tanıyacak ama ben kaç kişiyi kandıracağım...

"Sen arabadan indin," dedi başını sallayarak. "Bir kere bunu akıl edip hiç götürmemem lazımdı seni. Çünkü normal koşullarda Firuze katiyen yerinde durmaz."

"Biber gazı yemeseydin, inmeseydim."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Tabii..." dedi alayla. "Polis anons çekecekti; bu tarafa sıkmayalım Ecevit Beyler geldiler." Gülecek gibi oldum ama dudağım çatladı kuruluktan.

"Maske taksaydın?"

"Kimsenin hakkından çalmayayım dedim." Ellerini birbirine sürttü. İç geçirdim ellerine bakarken.

"Bana iki tane takmasaydın?"

Gözlerime baktı. Hiçbir şey söylemedi. Kimsenin hakkından çalmak istemiyorsa paketten hakkımız olanı almıştı. İki kişiydik, iki maske çıkarmıştı. İçimden düşünmem gerekirdi halbuki, sakinleştiricinin etkisi

sanırım "Hakkımızın hepsini bana mı kullandın?" diye sordum. Kaşlarım bükülmüştü, dudaklarım gülümserken titriyordu tıpkı yüreğim gibi. Savaş meydanında benim için savaşmış kadar mutlu etti beni bu. Düşünülmek, sahiplenilmek- bir eşyayı sahiplenir gibi değil elbet- biraz öncelik haline gelmek. Ne güzeldi... Ah ne güzeldi. İki büklüm yatarken bile kemiklerimin sızısını unutturdu bana.

"Başıma geleceği biliyorum," dedi odanın duvarına bakarken. Gözlerini kaçırıyordu benden, ben onu çok iyi tanıyordum.

"Ben de maskemi sana vermeye çalışırken ikisini birden çıkardım zaten. Tüm hakkımı sana vermek istedim."

Bana baktı ve kaşlarını çattı. Kızmıyordu, kızmış gibi yapıyordu. Anlıyordum. "Sen de başına geleceği bilmiyorsun. O yüzden," diye açıkladı. Çarptığı lafa dönüp bakmadım bile. Eline baktım yeniden. "Ecevit," diye seslendim. "Elinin üzerine yatabilir miyim? Başım ağrıyor da yastık desteksiz kalıyor."

Sesi sedası çıkmadı bir süre. Belki ağlamadığım için, belki gerçekleri haykırmadığım için elini vermek istemedi. Zorlayamazdım onu. "Peki..." dedim yalnızca. Pikeyi çekiştirdim üstüme doğru. Uykum geliyordu. Gözlerimi kapattım ve uyumak istedim. Yastık yetersiz gelmiyordu zaten külliyen yalandı. Yalancının teki olup çıkmamıştım, yalancıydım zaten. Çok zaman sonra değil, az bir vakit sonra tatlı bir sıcaklık hissettim yanağımın altında. Koca bedenimin yattığı yatak bile bu kadar hissettirmemişti kendini ama bu el, bu koca el, ne soğuk ne rahatsız edecek sıcaklıkta avuçiçi, yazın yastığın serin tarafı, kışın yorganın altı gibi olan bu el yanağımın altına yerleşti.

"İki tane sakinleştirici yaptılar," diye konuştu. Sandalyesini itti bana doğru, sesini duydum. "Bir tanesi dev gibi adamları devirirmiş."

Bünyem alışmış Ecevit diyemedim.

Yutkundum. "Yutma söyle," demez mi bir de...

Kaçacak delik bulamadım. Cevap vermedim. "Kaç yıldır var panik atağın?" Doktor söylemiş olmalıydı. Çok sık geçiriyorsa bünyesi alışmış olabilir sakinleştiriciye, demişti belki. On beş yıldır vardı. Ecevit yine ve yeniden benden bir yıl fazlaydı. Keşke on altı yıldır olsaydı panik atağım. Belki bir nebze eşitlenirdik. Ben cevap vermedim, o da üstelemedi. Bu iki sakinleştirici beni birkaç gün uyutacaktı. Ecevit'in elinin altında uyuyuverdim.

Rahat, tertemiz, ak pak bir uykuydu bu. Geldiğimden beri ilk kez bu kadar, derin bir uykuya daldım. Hayallerle rüyaların karışmadığı bir uyku çektim. Saatler oldu ben uyuyalı. Kapı şiddetle açılmasa ve kendi ismimi duymasam bir bu kadar daha uyurdum. Başımı korkuyla kaldırırken başka bir başa çarptım. Elini sıkıca tuttuğum adam başımın üzerine sabitlemişti kafasını. Ecevit de uyumuştu, "Firuze!" bağırışına kalktık ikimiz de. Bir açık bir kapalı gözlerimle kapıyı açmış kişiye baktım.

Alparslan Yiğit'ti.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı beni yattığım yatakta görürken. Yüzü kızarmıştı ve solukları hızlıydı. "İnanamıyorum," dedi aklını kaçıracak gibi bana bakarken. "Gerçek mi bu? Firuze!"

Kalbim yeniden ve yeniden korkuyla kasılmaya başladı. Kapının arkasına baktım ve onlarca kişi daha girecek sandım. Alparslan kapıyı çarparak kapattı. "Sen bu kadını o kalabalığa mı soktun?" dedi Ecevit'in üzerine yürürken. Ecevit toparlanıp kalkmasa Alparslan yakasına yapışacaktı. "Bilerek yaptın!" dedi Alparslan, Ecevit'i iterken. Ecevit ağız dolusu sabır çekti.

"Odadan çık orada konuşalım," dedi yalnızca. Korkuyla kalakalmıştım yanlarında. Sıktım kendimi.

"Senin hayatını ters düz ederim."

"Bağırma, odadan çık."

"Bana bak, sen ben kimim biliyor musun?"

"Ya kimsen kimsin siktir git," dedi Ecevit ve destursuzca itti Alparslan'ı. Olay duyulmuş muydu? Alparslan öğrendiyse ailem de mi öğrenmişti? Başımı çevirdim ve pencereye baktım. Gün çoktan ağarmıştı. Doğruldum hızla ve aralarına koydum elimi.

"Sakin olur musunuz?"

"Görüyor musun?" dedi Alparslan gözlerimin içine bakarken. "Seni ne hale getirdi bu çapsız, görüyor musun? Ne işin var senin? Ben sana dışarı bile tek çıkma derken öyle bir yerde ne işin var? Bu kandırd-"

"Lan bağırma çık dışarı!" Ecevit hızla yakasından tuttu ve kapıya doğru yürütmek istedi. Serumum bitmişti ama çıkarılmamıştı. Ayaklanmak istiyordum ama yapamıyordum. Alparslan yeniden bağırmak istedi ama "Bağırma lan bağırma, korkuyor," dedi Ecevit ve bu kez kapıya varmayı başardı. Alparslan'ı kapı dışına itti. Adeta birbirlerini hırpalayarak çıktılar odadan. Bir serumumu bir elime bakıyordum. Ne yapacaktım? Kendim çıkarabilir miydim? Hiç öyle filmlerdeki gibi tekte çıkacağa benzemiyordu.

"Ecevit!" diye seslendim. "Ecevit!" dedim yine. Bağırıyordum da. Kapı önündelerse beni duymama ihtimalleri yoktu. "Ecevit!" diye tekrar ettim. Defalarca kez olduğum yerde çırpındım. Hayır bu böyle olmuyordu. Bitmiş serumu askıdan çıkardım ve elime aldım. Ayakkabılarımın arkasına basarak ayağa kalktım. Uyuşmuştu ayaklarım. Sürüye sürüye gittim kapıya. Kapı kolunu indirdiğim an aynı zamanda arkadan da itildi ve sıkıca tutunmasa düşecek kadar sarsıldım. Alparslan'la göz göze geldim. "Firuze," dedi. Yüzü hâlâ kızarıktı, gözleri de iriydi ama sesi az önceye nazaran daha sakindi.

"Hastane burası farkında mısınız?" Alpaslan kolumdan tutacak oldu ama izin vermedim. Geri çekildim. "Ayrıca kimse beni zorla bir yere götürmedi. Sizin yarattığınız kaosun bana sıçraması bu. Sen nereden duydun? Olay yayıldı mı? Anne ve babamın kulağına gitti mi?"

Benim için tek önemli olan şeyler bunlardı. Biliyordum ki gittiyse, Ecevit'in üstüne saldıracaklardı. "Tamam sakin ol," dedi Alparslan az öncenin aksine. Ecevit yaklaştı bana. "Sen ne diye kalktın?" diye sordu alay eder gibi. Çok garipti. Az önce yaka paça olmamış gibi davranıyorlardı. "Serumu da eline almış öyle kalkmış."

Beni yatağa geri bırakırken ben cevap beklediğim kişiye bakıyordum yalnızca. Alparslan tek eli takım elbisesinin cebindeyken diğer eliyle şakağını kaşıdı. "Alparslan sana soruyorum. Olay yayıldı mı?"

"Tamamen değil. Söylenti dolaşıyor ama kısık sesle. Gelirken aradım sizinkileri. Haberleri yok. Ben sadece, Firuze Akın adına yapılan paylaşımları özellikle takip ediyorum," dedi. Kaşlarım çatıldı ve evet açıkçası şaşırdım. Beklemiyordum bunu.

"Neden?"

"Küfreden herkese itinayla dava açmak için."

"Bunu ben yapmıyorum sen ne hakla yapıyorsun?"

"Babanla ortak kararımız," diye pişkince açıkladığında Ecevit de gerisinde duran adama baktı ve ağzının içinde, "Ortak kararınızı sikeyim," dedi sabırla, desturla.

"Ya siz kafayı mı yediniz?" diye celallendim. Ben nasıl itici bir hale gelmiştim öyle insanların gözünde. Sinemde bir ağrı nüksetti yine. Babamdan farksızdım. Görüyordum. "Kafayı mı yediniz Alparslan? Aklımı kaçıracağım. Sizin yüzünüzden," diye bağırdım. Öylesine öfkelendim ki... Kaç kişiye dava açılmıştı benim için? Aklımı kaçıracaktım şimdi. Dikişli kaşıma dokundum. "Bu nefreti siz yarattınız! Duydun mu beni? Bu nefreti siz yarattınız. Kimse benden durduk yere nefret etmedi. Sizin marifeti-"

Ecevit şakağıma dokunan elimi tuttu ve "Tamam bırak," dedi. Avucunun içine sıkıştırdı elimi. "Nefes al, gel yat böyle. Hadi Firuze."

"Ya hadi benim babam aklını kaçırmış! Diktatör! Kendini bilmez adamın teki! Sen neden Alparslan? Niye herkes benim adıma karar veriyor! Teker teker o davaları geri çekeceksiniz! Duydunuz mu beni! Teker teker o..." Ecevit elini karnıma bastırdı ve yatağa doğru itti.

"Yat," dedi ama kendisi yatırdı. Bir kundaklamadığı kaldı beni. İşaretparmağımı Alparslan'ın yüzüne doğru sallıyordum. Hiçbir şey söylemiyordu. Karşılık bile vermiyordu. Bu suspusluğunun sebebini tahmin

edebiliyordum. Ecevit panik ataklardan bahsetmişti kapı önünde. İkisi de şimdi sakin rolü kesiyordu.

"Çekeceksiniz o davaları! Bir daha da asla benim adıma karar almayacaksınız! Tamam mı? Nasıl açtıysanız teker teker çekeceksiniz! Nefret ediyor insanlar benden!" Ecevit elini karnıma bastırdığıyla kalmıştı, eli karnımdaydı, bana doğru eğikti. "Nefret ediyorlar benden!" dedim gözünün içine baka baka. Terlemeye başladım yattığım yerde. Kalkmak Alparslan'ın yüzüne parmak sallamak istiyordum karnıma baskı uygulamıştı, kalkmama izin vermiyorlardı.

"Çık dışarı," dedi Ecevit benim yüzüme bakarken. Bana dedi sandım. Öylesine pür dikkatti. "Çık dışarı. Nefes alırken zorlanıyor. Çık!"

Alparslan'ın çarptığı kapı sesini duydum. Nefes nefeseydim. Ecevit geri çekilmiyordu. "Aptallar!" dedim. Ona söylemedim ama ona baktım. "Aptallar!"

"Üstümde hangi renk gömlek var?" diye sordu ansızın. Anlayamadım.

"Üstümde hangi renk gömlek var?"

"Lacivert."

"Tavanda kaç lamba var?"

"Üç."

"Sana hangi çorbayı içirdim?"

"Mercimek," dedim. Ardı ardına sorularına devam etti. Saçma sapan ama düşündüren bir sürü soru sordu. Doktorun taktiğini uyguluyordu ama bu bir atak öncesi değildi. Ayırt edebiliyordum. Sinirden öfkedendi sadece. Ayırt edebiliyordum ama o benim gibi farkında değildi. İnip kalkan sineme baktı sakinleştiğimi fark edince elini karnımdan çekti ve geri çekildi. Dişlerimi birbirine sürttüm. Artık çıkmak ve atölyeme gitmek istiyordum. Alparslan'ın duyduğunu yavaş yavaş diğer insanlar da duyacaktı.

"Ecevit artık telefonumu verir misin?"

"Neden?"

"Evden biri ararsa açayım ve yalan olduğunu söyleyeyim. Hadi. Ver telefonumu."

Benim öngördüğümü o da öngerebilirdi elbet ama benim isteğim bambaşkaydı. Ben sadece bana yazılanı çizileni merak ediyordum artık. Davalık ettiğim insanların yazdıklarını. Ecevit cebinden telefonumu çıkardı. "Zaten birazdan çıkarız hastaneden," dedi ve uzattı bana. Aldım telefonumu elime, sırtımı döndüm ona. Ellerim titreye titreye sosyal mecralara baktım. Kendi adımı arattım. Tam da tahmin ettiğim gibi insanlar benim dün gece orada olduğumu yazıyor ama bir kitle korkunç cümlelerle tiye alıyordu. Atilla Akın'ın biricik kızının ne işi vardı orada? O şatosunda resmini çizerdi ancak.

Hiç görmediğim insanların benim hakkımda yazdıklarını okumak beni yine o meydanda gibi hissettirdi. Bu kez sayıları artmıştı ve ellerinde daha büyük taşlar vardı. Artık taşları atarken bir taraftan da haykırıyor, yüzlerce kişinin daha onları duymasını sağlıyorlardı. Ter döktüm her bir cümleyi ve yorumu okurken. Küfredenler, hakaret edenler ama en çok beddua edenler. Öyle çok beddua vardı ki, bizim boynumuz dik kalamazdı. Midem bulanıyor, karnım ağrıyordu her aşağı indiğimde. Bedenim titriyordu. Telefon elimden çekilmeye çalışıldığında izin vermedim. "Bırak!" diye bu kez ona kızdım. "Bırak, okuyacağım her şeyi! Bırak!"

Öfke katmer katmer yayılıyor, büyüyor ve canavarlaşıyordu. Yapmadığım şeyler, söylemediğim sözler, asla giymediğim kıyafetler, takmadığım takılar, yapmadığım tatillerden söz ediliyordu. Asgari ücretle kıyaslanıyordu. Babamın bile önüne geçmiştim bazı yerlerde. Deli gibi bir nefret vardı. Kan kusacağımı sandım. Mesaj kutum gazetecilerin mesajlarıyla dolmuştu. Söylentinin doğruluğunu sorguluyordu. Bir cesaret, neyi düşünerek, neyi planlayarak bilmiyorum ama yaptım.

İlk mesaja olayın doğru olduğunu ve bulunduğum hastaneyi yazdım.

Telefonumu kapattım ve yastığımın altına koydum. "Rahatladın mı?" diye sordu Ecevit yüzüme bakarken. "Okudun rahatladın mı?" Bileklerimi bastırdım gözlerime. Oymak ister gibi, çıkarmak ister gibi. İnsanların

yapmak istediği gibi tıpkı. Karnım ağrıyordu, bir bıçak kalbimin üzerini oyuyordu adeta.

"Ben onların sandığı kişi değilim," dedim zorlukla. Kendimi sıkmıştım, orta yerimden çatlayacaktım ve irin akacaktı. Öyle ağrılı sancılı bir sözdü bu. Kan değil, irin akacaktı. "Ben onların sandığı kişi değilim. Hain değilim," dedim. Nefessiz kuruyordum artık bu cümleleri. *"Hainin kızıyım ama hain değilim."*

Ecevit konuşsun istiyordum. Ya bana hain olduğumu söylesin ya da aksini ama yeter ki konuşsun. "Hainin kızıyım ama hain değilim."

"Bırak gözlerini," dedi ve bileklerimi ayırmaya çalıştım. Tüm bedenim ateş gibi yanıyordu. Benim hakkımda yazılıp çizilmeye devam ediliyordu. Ölmek istediğim sergi günümden şatafatla bahsediliyordu. Yaşadığım hayatın burnumdan gelmesi temenni ediliyordu.

"Hainin kızıyım ama hain değilim." Ecevit'le göz gözeydim. Konuşsun istiyordum. Evet ya da hayır desin istiyordum. "Sen de onlar gibi düşünüyorsun," dedim açıkça. Ecevit o kalabalığın tek bedene inmiş hali miydi? O nefreti mi teslim ediyordu? "Hainin kızı da hain olur dedin. Ben hain değilim. Tamam mı? Ben hain değilim. Hainin kızıyım, hain değilim."

Ecevit cevap vermedikçe kendimi hırpalamak istedim. İnsanlar gibi. İnsanları anlıyordum. İçlerindeki hıncı anlıyordum. Öfkeyi, sitemi, kızgınlığı. İnsanları anlıyordum. Ben bile onlar gibi düşünüyordum. *"Sen hainin kızısın,"* dedi Ecevit. Beni sarstı. Yoksa gözlerine bakmazdım. Her saniye benim için yeni kötü şey yazılıyordu sanki. " *Ama hain değilsin."*

"Değilim!" dedim o hınçla. Ben hainin kızı da olmak istemezdim. Ben de isterdim Hüseyin Tarhan gibi bir adamın kızı olmayı.

"Değilsin."

"Bana yardım et," diyebildim. Bu yükle yaşamayacaktım. Bu nefret çok büyüktü. Baş edemezdim. "Bana yardım et. İnsanlara bunu söyleyeyim bana yardım et. Ben hainin kızıyım ama hain değilim. Bana yardım et

Ecevit. Ben bununla yaşayamıyorum. Beni yaşatmayacaklar. Bana yardım et. Ben hainin kızıyım ama hain değilim. Yardım et bana."

Bir hainin hayatını kararttığı bir adam vardı. Şimdi yardım dilendiğim kişi o adamdan başkası değildi. Ayaklarına kapanmak, yakasına yapışmak istedim ama bana yardım etmese de yapacaktım. Bu nefreti ya çevirecek ya da bu nefretin altında kalacaktım. Ya şimdi yapacaktım ya hiç yapmayacaktım. Ecevit gözlerimin içine bakıyordu ama istediğim yardımın ucuna ulaşmıyordu. Ona uzattığım ipi göremiyordu. "Bana yardım et," dedim yine. "Ya şimdi yapacağım ya da beni öldürecekler."

Bunu yaparken kimsenin eli kana bile bulanmayacaktı. Onlar katil olmayacaktı, ben yaşamayı beceremeyecektim. Ecevit bir adım geri durdu benden ve yüzüme baktı. "Yardım et."

***

"Bunu yapma."

Eğildiğim noktada ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken üzerimde korkunç bir stresin bittiği noktada bünyeye çöken aynı seviyede korkunç bir sakinlik vardı. "Firuze bunu yapma."

"Ayakta duramayacağımı hissedersem bedenimi sana yaslayabilir miyim?"

Kirlenmiş kabanımın üzerindeki tozları elimden geldiğince silktim ve kabanı giydim. Saçlarımı topladım sonra, kaşlarımı düzelttim elimden geldiğince ve solgun yüzüme baktım.

"Babamdan mı korkuyorsun?" diye sordum.

"Benim hiç kimseden korktuğum yok."

Tam da bu cevabı bekliyordum. "Benim de hiç kimseden korktuğum yok," dedim aynı şekilde. Sesli bir soluk verdi. "Bana olan olmuş," dedim tıpkı onun gibi. Hastane kapısına yöneldim. Alparslan hastanenin arkasından çıkışımızı ayarlıyordu. "Eğer ki sana yaslanmama izin verirsen bir adım arkamda dur ama hayır dersen de anlarım. Ben bir şekilde ayakta kalırım."

Hastanenin önü gazeteci kaynıyordu ve Alparslan'ın söylediğine göre arka kapının da çıkışını kapatmışlardı. Gerekirse çatıya helikopter indiririm yine de tek kare fotoğraf verdirmeden çıkarırım seni buradan demişti. Küçük Atilla. Belki de şimdi çatıya helikopter indiriyordu bilmiyordum. Önüme kesmesin yeterdi.

"Alparslan başladıktan sonra gelip engel olmaya çalışır mı?" diye sordum. Bir arbede yaşansın istemiyordum.

"O sikik," dedi ve gözlerimi kaçırmama sebep oldu. "Öyle bir şeyin ortasına girecek kadar yürekli değil. İtibarı için yine gözükmez."

Doğru söylüyordu. Yanımda gözükmesi demek babam ve babası arasında korkunç bir kriz ve masadan kalkış demekti. Babam böyle bir şeyin affını vermezdi. Ben onun biricik hain kızıyken bir ihaneti daha kaldıramazdı. Ben ne kadar sakinsem Ecevit o kadar gergindi. "Yapma Firuze," dedi yine ve yeniden.

"Sen çık git, bırak beni."

Bu altı boş bir istekti. Belki de bunu biliyorum diye böyle kolay konuşuyordum. Bilmiyordum. Gitse koca bir hayal kırıklığı olur muydu? En alasından ama vazgeçer miydim? Asla vazgeçmezdim. Asansörden indiğimde bedenimi bulacağını sandığım korku yine uğramadı bana. Sanırım hiçbir şey dün geceki kadar korkunç gelmeyecekti bana. Oldukça soğukkanlıydım, sakindim ve hareketlerim bir robottan farksızdı. Ne duraksam ne de yavaşladım. Dimdik yürüdüm denemezdi. Çökmüş durumdaydım. Bu barizdi ve bunu gizlemek istemedim. Akın olmanın ilk üç kuralından biriydi bu. Kan bile kussam kızılcık şerbeti içtim denirdi ama yine de başkalarına bu hissettirilmezdi. Asla ve kati surette hep mutlu, hep kontrollü ve hep her şey yolunda imajı çizmek zorundaydık. Ben Akın olmak istemedim. İnsan olmak istedim. Sıradan, duygularını, hislerini, yenilgilerini, yıkılışlarını gösteren dümdüz bir insan.

Bir Akın gibi heybetli çıkmadım hastaneden. Belki de bu yüzden ilk birkaç saniye hastane önünü esir almış gazeteciler toplanmadı. Ben onların gözünün içine bakınca ancak ansızın hepsi önüme yığıldı. Bu görüntüye de bu flaşlara da alışıktım. Gözlük yoktu bu kez gözlerimde. Göz devireceğim

bir annem ya da babam olmadığından. Yalnızca bir adım gerimde bir adam hissettim. Tam olarak aramızda yarım karış bile yoktu. Çok yakınımdaydı ama yanımda ve önümde değildi. Arkamdaydı. O hiç söylemedi ama ben duydum. *Buradayım*, demekti bu.

Ardı ardına adımı duydum, soruların ucu bucağı gözükmedi. Duyamadım bile çoğunu. Boş bakışlarımdan onlarca kare ortaya çıkıyordu. Yarın hepsi manşetlerde olacaktı. Atilla Akın saatler içinde cumhurbaşkanlığı adaylığını açıklarken kızının açıklamasını adaylık ofisinin televizyonundan izleyecekti belki de bilmiyordum. Umurumda da değildi. Masumiyet karinesi derdi ki "Suçluluğu hükmen sabit oluncaya kadar kimse suçlu sayılamaz." Ben daha kendimi savunmamıştım bile. Bir kez olsun söz hakkı bana geçmemişti. İnsanlar beni suçlayacaksa da, hakkımda hüküm verecekse de ben önce kendimi bir kez olsun savunmalıydım. Ben suçsuzdum. Bunu haykırmak istiyordum.

"Herkese merhaba," dedim. Annem gibi girdim konuşmaya. Bu beni delicesine tiksindirdi. Çok zordu. Burada olmak, konuşmak, bir şeyler anlatmak. Bir Akın için ne kadar kolaysa benim için de o kadar zordu. Zulümden, eziyetten başka bir şey değildi. "Elimde bir kâğıt, karşımda da bir prompter yok. O yüzden ezberlenmiş de tek cümlem yok. Bilmiyorum belli oluyor mu ama bir konuşma hazırlayacak bir halim de yok. Şimdi buradan size ve bir parçası olduğum Türk halkına Firuze Akın olarak değil Firuze olarak sesleneceğim."

Sesim titriyordu ama bu yalnızca benim anlayabileceğim bir şeydi. Ecevit arkamda benden daha dik duruyordu biliyordum. Yutkundum. Gözlerimi kapatmadan durmak için zorladım kendimi. Akın malikanesine bir haber düşüyordu tam bu dakikalarda. Televizyonun açıldığını görebiliyordum. "Bu yapacağım konuşmanın içine doğduğum ailede nasıl bir infial yaratacağını bilmiyorum. Bilsem yapar mıydım? Şu an bu sorunun cevabı evet ama göreceğim zarardan sonra belki de hayır olacak. Bu cevap evetken, cesaretim yerindeyken birkaç cümle kurmak istiyorum," Her soruyu görmezden gelerek ağzıma gelen cümleleri kuruyordum. Gazetecilerin gözündeki değişimi görebiliyordum. Kameramanların flaşları birkaç saniye ara verdi ve durdu. Onlar da bana bakıyorlardı.

"Bu konumda daima köşede bekleyen ve anne babasının konuşmasının sonlanmasını bekleyen, bazen sabredemeyen, çoğu zaman bitmesi için dua eden bir figürandım. Çünkü Atilla Akın'ın kızı olmak bu toplumda, babama oy verenler için de vermeyenler için de hali hazırda biçilmiş bir rolden ibaret. Kendime ait cümlelerim, fiillerim olmadığı gibi görüyorum ki bunu dinleyen çoğu kişi için bambaşka bir hayatım var. Çok zor bir gece geçirdim. Benim gibi binlercesi vardı dün gece tahmin edebiliyorum. Evet bu bir söylenti değil, dün Kızılay'da yapılan eylem yerindeydim. Bölgenin su ve maske ihtiyacını karşılamaktı amacımız. Yalnızca Firuze olarak oradaydım. Yerde biber gazından etkilenen bir kız kardeşime yardım etmek istedim ama gece maalesef ki tam da söylenildiği gibi bir linç girişimiyle sonlandı."

Linç demek mi yoksa o geceyi anımsamak mı bilmiyorum ama sesimi titretti. Hızla dudaklarımı yaladım ve gözlerimi kaçırdım. Her yerde kamera vardı. Belimde bir el hissettim. Bu bana yaslan demek miydi?

"Şimdi Atilla Akın'ın kızı Firuze Akın olarak dün geceki saldırıya kan kusturmam, tehditler savurmam ve ödenecek bedellerden bahsetmem gerekir. Benden hepinizin beklentisi bu, farkındayım ana şimdi tam bu noktada, beni ailem de geriye kalan herkes gibi televizyondan izlerken söylemeliyim ki yalnızca Firuze olarak birkaç cümle kuracağım."

Bedenimi Ali Ecevit Tarhan'a yasladım. Çünkü düşmek için çok büyük bir yük taşımak gerekmezdi. Çok büyük bir yükten kurtulmak da yeterdi çoğu zaman.

"Dün gece olan saldırı için, beni orada korumaya çalışan herkese minnettar olduğum gibi bana orada şişeler fırlatan tek bir kişiye bir kişiye kızgın değilim. Öfkenizi, davanızı, uğruna çabaladığını her şeyi anlıyorum ve bu size yemin ederim ki," Boğazım düğüm düğüm olmaya başladı. Soğuk soğuk terliyordum. Beni dinleyen herkes de bundan sonraki hayatımın bambaşka olacağını biliyordu. "Yeni bir şey değil bu. İlk oyunu 19 yaşında kullanan Firuze'nin, nasıl 19 yaşında perde arkasında oy vermediği kişi Atilla Akın değilse, bugün de bu davada haklı gördüğü Atilla Akın değil. Sizsiniz."

Her kelimemde çenem titriyor, dudaklarım büzülüyordu ama ağlamıyordum. Ağlamayacaktım. "Bilmiyorum sokakta savaş vermekten daha mı zor ama Atilla Akın'la aynı masada, aynı evde savaşmak da kolay değil. Hiçbir zaman olmadı. Sizin gözünüzdeki yerimi, yaşadığımı sandığınız hayatı görebiliyorum ama size yemin ederim ki ben o kişi değilim. Babasının sarayında resim çizen o Rönesans sanatçısı olmadım. Babamın gözünde daima sizden farkı olmayan, en kibar tabirle bir karşıt görüşlü oldum. Tahmin edersiniz ki size karşı yumuşak başlı olmayan Atilla Akın kızının da bu karşıt görüşünü hiçbir zaman hoşgörüyle karşılamadı."

Gözyaşımın damlayacağını anladığım yerde yüzümü kısa bir an eğdim ve yaşımın akmasına izin verdim. "Bugün burada beni anlayın istemiyorum. Bugün burada yalnızca sizden ayrı bir yerde durmadığımı bilin istiyorum. Seçmediğim soyadın bana biçtiği anlamlar çok büyük ve bir parçası olduğum toplumun bu denli dışında itilmek ama hiçbir zaman da sanıldığı gibi babasıyla aynı çizgide yürüyen ve onun biricik kızı olmamak, yine de öyle sanılmak çok zor. Ben bir tarafa ait hissetmezken diğer taraftan bu denli itilmek herhangi bir insanın ne kadar ağrına giderse aynı duyguyla yaşıyorum. Ve bu inanın çok ağır. Ben nefret ettiğiniz o kişi değilim, hiçbir zaman da olmadım. Bu davanın ortağıyım, sizinleyim ve daima sizinle olacağım. Umuyorum ki kazanan biz oluruz, yolu açık olan biz oluruz."

***

İnstagram;

uzumbugusuofficial

dilanduurmaz

XXII- tanığın beyanı kadar suskunluğu da delildir

Geciktim ama upuzun bir bölümle geldim.

Keyifle okuyun ve bu uzun bölüme bir sürü bir sürü yorum yapın olur mu?

Keyifle okuyun!

***

Düşman insanı öldürmeli. Doğurmamalı ya da baba olmamalı. Yoksa insan nasıl baş edebilirdi babası bildiği düşmanıyla?

Kaç kamera, kaç mikrofon vardı bilmiyordum. Ayakta durmak bir zulüm gibiydi. Korkuyla, çünkü yarın manşetlerde kendimi göreceğimi biliyordum ama yerde bayılmış halimi görmek istemiyordum. Elimi yavaşça arkaya doğru uzattım. Amacım Ecevit'e ait bir parçaya tutunmaktı. Bir kumaş, bir düğme, belki bir parmağı... Ecevit'e ait, bana varlığını hissettirecek minicik bir şey. Çok büyük şeylerde aklım yoktu. Yüzsüz değildim ama yüzsüz bile olsam koca bir avuç beklemezdim yine de. Haddimi bilirdim.

Ecevit'in ılık, büyük ve sahiplenici avucuna düştü boşlukta sallanan elim. Parmaklarım avucunun içinde büküldü. Boşlukta sallanmaya alıştıysanız sizi korkutan boşluk değil varlık olurdu artık. Ayaklarınız o kadar uzun zaman yere basmazdı ki tabanlarınızı hissedemezdiniz, uyuşurlardı. Ecevit elimi o kadar sıkı tuttu ki, uyuşmuş tabanlarımda sancılı bir uyuşukluk hissettim. Olduğum yerde sekerek yürümek değil, felç geçirmiş gibi yere yığılmak istedim. Sıkıca tuttu beni bunu hissetmiş gibi.

Savaş sonrası düşmanla oturulmuş bir ateşkes masasından toprak vermeden kalkmış gibi hissettirdi eli bana. Topraklarını parsel parsel avucunda sıkıca

tutmuş, bırakmamış, vermemiş ve kimseye yar etmemiş bir başkomutan nasıl omuzları dik kalkarsa o masadan aynı özgüvenle dikleşti benim de bedenim. "Teşekkür ederim," dedim son bir güçle bana elindekileri bırakmadan hayretle bakan gazetecilere. Bu söyleyecek başka bir şeyimin olmadığına işaretti. Bunu anladıkları an ardı ardına sorular gelmeye başladı. Tıpkı dün geceki gibi bir kalabalığın üzerime üşüştüğünü hissettim. Kalbim zaten yavaş atmıyordu ama daha da hızlandı. Arkasından atlı kovalıyor gibi yalın ayak vurmaya başladı zeminine. Bedenimi tamamen Ecevit'e yasladım ve başımı kısa bir an ona çevirdim. Konuşmadım ama 'çıkar beni buradan' diye yalvardım.

Elimi bırakmadı, sıkıca birbirine sarılmış iki el diyemezdim, Ecevit'in komutanın sahiplendiği vatan toprağı gibi sahiplendiği elim aramızda kaldı. Benim sırtıma yaslıydı, onunsa karnına. "Tamam," dedi gelen sorulara karşılık ve insanları yara yara beni çıkardı. Kapımı kapatana kadar yanımda durdu. Flaşlar arabanın içindeyken bile yüzüme patlıyordu. Yüzümü eğdim ve parmak uçlarımla alnımı ovaladım. Ecevit hızla sürücü koltuğuna geçti ve arabayı sürdü. Birkaç gazeteci ezilmek pahasına önümüze geçmeye çalıştı ama Ecevit bir şekilde aştı onları ve son sürat hastaneden uzaklaştı. Başımı kaldırmadım, elimi çekmedim alnımdan. Bedenim aldığım soluklarla beraber inip kalkıyordu. Gözlerimi kapattım. Kulaklarımda çanlar çalmaya başladı. Az önce kurduğum her cümle yarım yamalak da olsa zihnimde yandı söndü, kalbimi sıkıştırdı.

Arabanın durduğunu hissettim bir zaman sonra ama bir ışığa mı yakalandı, başka bir sebepten mi durdu bilmiyordum. Başımı da kaldırıp bakacak mecalim yoktu. Gözlerimi birbirine dikmişim gibi sıkmıştım. Tüm bedenimi sıktım, küçülmek hatta yok olmak istedim.

"Firuze," dedi. Konuşmak için ilk sesin ondan çıkmasını bekledim sanırım.

"Beni mahvedecek," dedim inleyerek. Gözlerim yuvalarından fırlamayacak aksine içine gömülecekti. Dudaklarımı birbirine mıhladım, nefesimi tuttum. Korku, evet tüm çıplaklığıyla korku, vazoyu kırmış bir çocuk gibi değil evi yakmış bir çocuk gibi bir korku, düşmana halkın yerini ifşalamış gibi bir korku, bir hastanın fişini çekmiş gibi bir korku geçti bedenimden. Tir tir titremeye başladım. Dakikalar önce benimle olsaydı böylesi, yapamazdım.

"Beni mahvedecek," diye tekrarladım. "Beni mahvedecek, beni mahvedecek, beni mahvedec-"

"Sakin ol, kaldır başını."

"Beni mahvedecek."

Babamın fiziksel şiddetiyle Ecevit çıkıp geldikten ve Hüseyin amcayla babamı kıyasladığımda tanışmıştım ama babamın içindeki canavarla yedi yaşından beri tanışıktım. Canavarların da daha kötü hallerinden haberim olduğunda on yaşındaydım. Daha daha kötü olabildiklerini öğrendiğimde on beş, on altı, on yedi, on sekiz... Hep daha kötüleri vardı. Katiller canavarlardan daha az kötüydü. Çünkü canavarlar asla sizi öldürmezdi. Sizi bir kapana sıkıştırır, her gün ölmek istetir ama asla ölmenize izin vermezdi. Ellerini kana asla bulamazlardı ama damarlarınızdan akan kanı kuruturdu. Benim babam bir canavardı. Benim düşmanım da babam. Onunla savaşmayı hiç öğrenememiştim. Çünkü babamın hep bir fazlası vardı. Babam benim içime ölüm tohumu ekip onunla yaşamamı istemişti.

"Beni mahvedecek," dedim tekrardan. Bu cümleyi açamıyordum, çoğaltamıyordum. Çünkü ben canavarlarla sadece yaşamayı öğrenmiştim. Ne canavarlar benimle ne ben canavarlarla baş etmeyi öğrenmiştik. Ecevit elimi alnımdan ayırdı ve çenemden yakaladı. Başımı kaldırdı. "Beni mahvedecek."

Bu cümleyi defalarca kez, saatlerce ve günlerce kurabilirdim. Dakikalar öncesine dönsem yapmazdım. Çarçabuk pişman oldum. "Beni mahvedecek."

"Aç gözlerini."

"Beni mahvedecek."

"Aç gözlerini Firuze," Başımı dik tutamıyordum. İki eli de artık yüzümdeydi ve görevi bıraktığım başımı tutmaktı. Öylesine otoriterdi ki tutuşu da seslenişi de gözlerimi açmak bir zaruriyetti. Birkaç saniye karanlık gördüm yalnızca sonra onun küçük kahverengi gözlerini. İnledim ve bu kez ona seslendim. "Ecevit beni mahvedecek."

"İnsanlar artık seni tanıyor," dedi gözlerimin içine bakarken. Kahverengi halkalar gibiydi hareleri. Yer yer koyulaşıyor yer yer daha da açık hale geliyordu. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu, elinden geleni yapıyordu ama yine de bana yetemiyordu. "İnsanlar artık seni tanıyor," dedi. Onu dinlediğimin farkındaydı. Başını sallıyordu, beni ikna etmek istiyordu. Beni sevmiyorlar dediğimde seni tanımıyorlar demişti. Dün gece uzak bir geçmiş gibi hissettirse de bunu hatırlıyordum. Bir de İstanbul'a gideceğimizi.

"Seviyorlar mı?" dedim incecik bir sesle. Bir çocuk gibi bile değil bir bebek gibi. Utandım kendimden. İnsanlar beni sevsin mi istiyordum? Hiç kulak veremiyordum kalbime. Belki çok uzun zamandır konuşup duruyordu ama hiç dönüp bakmıyordum ona.

"Tanıyorlar," dedi. Yamacımdaydı. Her cümlesini ve her cümlemi başıyla onaylıyordu.

"Seviyorlar mı yani?" diye sordum yine. Ne duymak istiyordum bilmiyordum ama Ecevit benim tanıdığım en dürüst insandı. Bana ne olursa olsun doğruyu söyleyecekti biliyordum. İstanbul'a gideceğimiz gibi.

"Artık nefret etmiyorlar. Seni tanıyorlar."

Yanmış ve yanık acısıyla kıvranan içime erimiş su damlaları serpiştirdi bu cümleler. Minicik damlalar da olsa yine de o kopup düştüğü buzun serinliğini hissettiriyordu. Acımı dindirmiyordu ama kısa bir vakit de olsa azaltıyordu. İnsanın insanı sevmesi için tanıması yetmezdi, onunla vakit geçirmesi ve onu daha çok tanıması gerekirdi. İnsanlar beni sadece tanıyorlardı. Bu nefretlerini söndürmüştü. Yetmez miydi? Bilmiyordum ama şu anlık yettirebilirdim.

"Baban bir kişi onlar milyonlarca kişi. Baban yalnızca bir kişi."

Buzdan kalbime eriyen damlalar biraz olsun gözyaşlarımı azaltmıştı ama yanık bakiydi. Acıyordu, inledim elinin altında. "Ama çok güçlü," diye gerçeği ona da söyledim. O da biliyordu bunu. Hem de çok iyi biliyordu.

"Milyonlarca kişiden mi?"

"Milyonlarca kişiden," dedim. Gözlerimi kapattım yine. "Beni mahvedecek," dedim yine. Babamın elini hissediyordum başımın üzerinde. Beni yerin dibine doğru itiyordu. Bir mahzene kilitleyecekti. Bir tabuta ya da sadece bir odaya. Nefesim sıkıştı. Benim hep kafesim değişmişti. Altın kafeste olmam, kafeste oluşumu değiştirmiyordu. Paslanmış demir ya da altın... Aynıydı.

"Milyonlarca kişinin nefreti mi babanın öfkesi mi?" dediğini duydum. İki taraf iki kolumdan tuttu ve kendine doğru çekmeye başladı. Hangisi daha kötü seçemiyordum. Kollarım çok acıyordu. Parmakları yanaklarıma boylu boyunca serilmişti. Onlar Ecevit kadar nahif tutmuyorlardı ama kollarımdan.

Tırnaklarını geçiriyorlardı.

"Beni mahvedecek."

"Sana hiçbir halt yapamaz."

"Yapar," diye inledim. *Sana da yaptı ya Ecevit diyemedim* ... Kendi düşen ağlıyordu. Kendim düştüm diye ağlamaya hakkım yok muydu? Ne saçmaydı. Ben küçükken en çok kendim düşünce ağlıyordum zaten. "Yaptı, yapar."

Eğer ki Ecevit bana, "Yaptırmam," demese ve bunu inanarak, talebesine inanan bir öğretmen gibi, toprağına güvenen bir çiftçi gibi, erine güvenen bir komutan gibi söylemese elinin altında inim inim inlemeye devam edecektim.

"Yaptırmam."

"Engel olamazsın."

"On yaşında değilim artık."

İçin için ağlamak istedim. On yaşındaydı. Daha on yaşındaydı. Ben kocamandım, ben onun kızıydım yine korkuyordum, yine yeniliyordum. Ecevit on yaşındaydı. Dudaklarım büzüldü. Küçücüktü daha. "Pişman mısın

yaptığın şeyden?" Pişman olmamamı istiyordu. Atilla Akın'a, kızı bile olsam bir kişi daha yenilmesin istiyordu. Bu adamın alçak gücünü bir kişi daha gözü kapalı kabul etmesin istiyordu. "İnsanlar seni tanıdı diye pişman mısın?"

Başımı iki yana salladım. Milyonlarca insanın nefreti mi babamın öfkesi mi daha katlanılmazdı? Babamın öfkesi bana daha büyük zararlar verirdi belki ama milyonlarca insanın nefreti daha katlanılmazdı. "Değilim."

"Değilsin."

"Hiç değilim."

"Hiç değilsin."

"Aferin sana," dedi, on yaşından bana seslendi. Ellerini yavaşça ayırdı benden. Belki de başımı sabit tutabileceğimi hissetti. "Aferin Firuze'ye," dedi içimde taktir bekleyen o hissi görmüş gibi. İnsanlar beni nasıl taşladılarsa alkışlasınlar da istiyordum. Ben kötü bir insan değildim. Hiç değildim hem de.

"Bana geri gidelim. Ne kadar zaman lazımsa o kadar bende kal. Gelip alabilen alsın." Emniyet kemerini bağladı. Ne olursa olsun, aklı başında düşünebildiğime şükrettim.

"Hayır," dedim. "Bunu istemiyorum. Kesinlikle hayır."

"Ne diye?" Sesindeki netlik, söylediklerimin karşısında olduğunu belli ediyordu. Ecevit yine çok yanlış bir zamanda beni istiyordu.

"Babamla savaşmanın en iyi yolu onun kesin olarak kazanacağı savaşlara girmemektir."

"Boş safsata," diye açıkça kestirip attı. "Tekrar soruyorum; ne diye?"

"Evini beş kişi bassa engel olabilecek misin?" diye sordum. Ona bakıyordum. Yolun köşesinde durdurmuştu arabayı.

"Ben uyurken yastığımı yorganımı bile düşman beller uyurum. Babanın gönderdiği beş kişiye mi vereceğim seni?"

Ecevit'in vermediği, teslim etmediği, sıkıca tuttuğu olmak... Hiç bilmeyecekti ama içimde bir çocuğu neşeyle zıplatıyordu. Şu an bile. Ne güzel bir histi. Hayatımda sadece bir kez oruç tutmuştum. Orucumu açtığımda içtiğim ilk yudum su gibiydi Ecevit tarafından böyle sarmalanmak. Yüzlerce kez şükür sebebiydi. Bir yudum suyun dünyadaki çoğu şeyden daha kıymetli olduğunu anlamak gibiydi. O bardak elimden alınmayacak olsa bile nasıl sıkıca tutuyorsam öyle sıkıca tutulduğumu hissediyordum Ecevit'in elinde. Kimse benden o bardağı, Ecevit'ten beni alamazdı sanki. Ben suya doyana kadar, Ecevit beni bırakana kadar. Ama şimdi tüm bunların yanında bir yetişkin gibi de düşünmeli ve Ecevit'in canını önceliğim yapmalıydım. Yirmi beş yaşında en azından onu koruyabilmeliydim.

"Elli kişi gönderse peki?" diye sordum bu kez. "Yüz kişi gönderse?" Bana öfkelendiğini görebiliyordum. "Ben babama beni sürüye sürüye senin evinden çıkarma zevkini yaşatmam, ben babama senin elini kolunu bağlatma zevkini de yaşatmam. Babamın gücünün yeteceği şeye yeltenmemiş gibi yaparım ki o yapmış olmasın, ben tenezzül bile etmemiş olayım. Senelerdir bulduğum tek çözüm yolu bu. İşe yarayan tek çözüm yolu da bu."

Yüzüme bakmıyordu, yola bakıyordu ama biliyordum beni dinliyordu. Hırsını bırakırsa benimle aynı noktaya varacağını da biliyordum. "Atölyeme gideceğim."

"Oradan çıkaramıyor mu seni?"

"Direnme payım yüksek. En azından kendim gitmeye tenezzül etmişim gibi davranana kadar direnirim. Gideceğim vakti ileri çekerim."

"Gözü dönmüştür onun, sana atölyende huzur verir mi sanıyorsun? Tenezzül etmeni mi bekler?"

Belki de etmezdi. Belki de beni saçlarımdan sürükleyerek eve götürecekti. Bilmiyordum. Kızı onun aleyhine açıklamalar yaparken kendisi kariyerinin

en büyük atılımını yapmıştı. Kendisi için korkunç ama benim için belki doğru bir zamanlamaydı. Babam öfkesine yenilirse, kriz yönetimi yapmazsa kariyerindeki sıçramayı ters yönde yapacaktı ve şimdi ona akıl veren onlarca kişi vardı. Koca partinin bu krizle uğraştığını tahmin ediyordum. Yaşlarımı sildim. Başımı geriye yasladım. Nefeslerimin düzene girmesini bekledim. Kolyemi avucumun içinde tuttum sıkıca. Tutundum. Sakinleşmeyi bekledim.

"Hiçbir ihtimal senin evinden sürünerek çıkmamdan daha kötü değil," dedim açıkça. "Ben bir şey olursa seni ararım ya da benim de atölyemin kapısı sana açık." Bu gel demek miydi? Bilmiyordum. Beni korumak Ecevit'in vazifesi değildi elbet ama işte eğer isterse, belki beni yalnız bırakmak ona doğru gelmezse gelebilirdi. Canı istediği için de gelebilirdi. Gelebilirdi işte. Çok isterdim gelsin. Ecevit başını bana çevirdi ve ilk kolyeyi tutan elimi gördü. Yutkundum. "Lütfen Ecevit," dedim. "Bir de sen zorluk çıkarma. Lütfen."

Hiçbir şey söylemedi. Diretmediği gibi destek de olmadı. Kemerimi işaret etti yalnızca arabayı sürdü. Yol boyunca sessiz kaldık. Yönümüz atölyeydi neyse ki. Dünkü gibi yine beni atölyeye getirdi. Elim kolyemde yavaş yavaş bir ileri bir geri sallandım. İnsanların artık benden nefret etmediğini tekrarladım durdum. Babama duyduğum korkuyu bastıracak olan en somut şey buydu şimdi. Ne zamanki kapının önünde durdu araba öyle açtım gözlerimi. "Teşekkür ederim," dedim yalnızca. Kaslarım çok yorgundu. İçimdeki bu korku izin verirse günlerce uyumak istiyordum. Ecevit atölyeye gelmezdi, biliyordum. Zaten araması gereken bir kardeşi vardı, daha fazla onu benim dertlerimle uğraştırmak alelade bencillik olurdu. Meşguliyeti ben olmamalıydım. Dününü de bugününü de bana vermişti. "Sakinleştirici etkisiyle uyuyabilirim. Açmazsam bu yüzden. Onun dışında seni habersiz bırakmam. Elimden geldiğince olacak olan her olayda en hızlı şekilde haber vereceğim sana. Olur da işler çığırından çıkarsa tek odağın Melike olsun ben bir şekilde bakarım başımın çaresine. İpin ucunu iyi yakaladık, babam yüzünden kaçırmayalım."

Gardını çekti ve dönüp yüzüme bile bakmadı. Ecevit tüm yalınlığına rağmen bir o kadar da zordu. Ya evine gelmeyeyim ya da gitmeyeyim istiyordu. Söz konusu eviyse kararı kendi içinde alıyordu ve uymadığım her

an bana açıkça tepki gösteriyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve "Peki," dedim. "Görüşürüz," diye ekledim yalnızca. Ondan isteyecek bir on saniyem daha yoktu. Tek seferlikti. O on saniyenin içinde bile biliyordum. Karşılık vermedi bana ve ben arabasından indim. Dikkat et demedi, usluca resmini çiz de demedi. Hiçbir şey söylemedi. İki yabancı gibi ayrıldık. Bahçeye girene kadar da bekledim bana seslenmesini ama seslenmedi. Sakinleştiricinin etkisiyle sanırım bu kırgınlığı teğet geçmiş şeklinde hissettim. Sadece omuzlarım düştü. Atölyeye gittim, yavaşça anahtarımı aldım ve açtım kapıyı. Kapıyı açıp girerken kapatmadım. Bir süre açık bırakıp havalandırmak istedim. Sobayı yakacaktım ve atölyede ağır bir boya kokusu vardı.

En son Ecevit'i çizdiğim tuval duruyordu orta yerde. Tam olarak bitmemişti ama yine de gidip indirdim ve duvara yasladım. Tüm atölyenin siyah perdelerini çektim. Anahtarımı içeri aldım ve kapıyı ayağımla ittim. Yatağa ya da koltuğa oturacak gücü kuvveti bile bulamadım kendimde. Sırtımı kapıya yaslayıp önünde yere çökecektim sanırım. Konumum tam olarak bu şekildeyken kapı arkadan bir elle itildiğinde, kalbimde titremeyeceğim kadar azalan korku nüksetti ve iltihap dolu bir apse gibi patladı.

Tamamen refleks olarak kapıyı kapatmaya çalıştım. Bağıramadım bile. Bülent ya da babam sandım ama, "Firuze benim," dediğinde Ecevit tüm gücümü kapıdan alıp bakabildim ona.

Ecevit'ti.

Kapıya asılmaktan ateş dolu bir sobadan elimi çeker gibi vazgeçip birkaç adım geriye çekildim, elimi kalbime bastırdım. Kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Kapıyı itti ve eşikten bana baktı çatık kaşlarıyla. Bu tepkim ona fazla gelmiş olmalıydı ama bilmeliydi ki onun çoktan semtten çıkabileceği kadar vakit geçmişti.

"Allah'tan kapı açık sana dedin. Kapalı dediğini alnının çatısından mı vuruyorsun?" dedi yüzsüzce. Tepki fazla geldiği gibi alay da edebiliyordu. Tüm kaslarım gibi kaşlarım da tetikteydi. Kızgınlığımla baktım ona.

"Ya sen niye sinsi sinsi geliyorsun peşimden?"

"Allah'ım sabır ver," dedi utanmadan. İçeri girdi ve kapıyı itti. Birbirimize bakıyorduk. Bir şey söylemeye geldi sandım ben. O konuşana kadar da söyleyeceği şeyi bekledim sadece. Atölyenin içine baktı boş bakışlarla. Bir türlü konuşmadı başta. Sonra, "İpin ucunu beraber tuttuk," dedi. Beni o kadar korkuttu ki anlamadım ne dediğini.

"Ne?"

"İpin ucunu yakaladık dedin. Beraber yakaladık," Ellerini iki yana açtı ve gözlerini kaçırdı yine. "Birimiz elini çekerse ip kayabilir elimizden. Kaldı ki babana güvenmiyorum," dedi. Omuzlarını indirip kaldırdı ve bana baktı bu kez. "Madem benim evim olmaz, ne yapacağını görene kadar ben bu çevredeyim. Zaten çok da beklemez, her an basabilir burayı. İlk öfkesini attığında en azından..."

"Ecevit bunu yapmak zorunda değilsin. Kaldı ki beni babamdan koruyacak son kişi bile olmamalısın."

Ecevit tüm eforunun kendisini korumak için kullanmalıydı. Babam beni süründürürdü ama fırsatını bulduğu ilk an Ecevit'i öldürürdü. "İpimi sağlama almak zorundayım ama," diye açıkladı. İp. Doğru söylüyordu. İp... "En son sana gitme Firuze dediğimde gittin ve ne yaptı gördük. Bile bile lades demem ben."

"İpi bırakmam," dedim onu endişelendiren noktayı hafifletmek için. "Bunu sorun etme, o ipi asla bırak-"

"Ben de seni babanın insafına bırakmam," dedi ve ellerini bana doğru karın hizasına doğru kaldırdı. "Ha senin derdin atölyemde seni istemiyorum şeklindeyse tamam."

"Saçmalama!" dedim hızla. Burası o hatırlasın ya da hatırlamasın bizim küçükken hayalini kurduğumuz ve elli sene önce aya çıkmak nasıl uçuk bir hayalse iki çocuk için tavanı bile camdan olan bu atölye bizim için uçuk bir hayalin sonucuydu. Ecevit'in parlak fikirleri olmasa, benimle beraber burayı tasarlamasa şimdi anne ve babamın paşa gönüllerine göre tasarlanmış sıkıcı bir atölyem olacaktı. Burası benim evimdi ve burası benimle beraber Ecevit'indi. Tapu içimde hep iki kişilikti. "Saçmalama! Burası..." En doğru

cümleyi seçmek çok zordu. Seçemedim de. Gitmesinden korktum. Geçmişten bahsetmek, hatırlamasa bile onu rahatsız ediyordu. "İstediğin zaman gelebilirsin. Benim burada olmama bile gerek yok. Gel hadi. Akşam da kalmak istersen içeride yatağım ve koltuğum var. Babam evet her an gelebilir. Bu senin için sorun değilse, dilediğin kadar kalabilirsin."

Ne yapacağımı bilemedim. Onu ilk kez atölyeme getirmiş kadar heyecanlandım. Perdeyi daha çok çektim ve kapıyı da kapatmış oldum. Gözlerim duvara yasladığım tabloma kaydı. Göz ucuyla Ecevit'e baktım. O görmeden en azından ters çevirmem gerekiyordu. Rahatsız olmasın istedim. Uyurken çektiğim fotoğraftı şimdi çizdiğim. Ecevit yavaş adımlarla içeri adımladı tamamen. Serice tabloyu ters çevirdim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Televizyon yoktu, yere çöküp haberleri ve yazılanları titreyerek takip etmekle Ecevit'e bakmak arasındaydım.

"Bir şey ister misin?" diye sordum bükülmüş kaşlarımla.

Sağ köşede duvara yaslı olan çift kişilik ama çok da büyük olmayan kadife koltuğa oturdu. Atölyenin geriye kalanında oturttuğum bir düzen yoktu. Kasti olarak bu karmaşayı yaratıyordum ve seviyordum da. "Kahvaltı etmedik," dedi oturduğu yerden bana bakarken.

Sabah hatta öğlen olmak üzereydi ve biz kahvaltı etmemiştik. En son dün kokoreç yemiştik. Aç değildim, başım ağrıyordu ama bunlar Ecevit için geçerli değildi. Kahvaltı için bırakıp gitmesin istedim. Atölyeyi. "Kahvaltı..." dedim kendi kendime ve küçük buzdolabıma baktım. "Bakayım ben bir neler var," O kadar mahcup oldum ki... Ecevit'in yanında kronik bir fakirliğim vardı. Asla ona onun bana verdiği kadar bereketli şeyler sunamıyordum. Çok utandım. Evine misafiri gelen ama dolabı tamtakır olan biri ne hissederse onu hissettim. Açtığım dolapta yan rafa koyduğum kavanozu aldım.

"Granolam var," dedim. Türkiye'de çoğu markette bulamadığım, bulduğumda birkaç paket aldığım ve tadını çok lezzetli bulduğum bir üründü bu. Gözlerimi Ecevit'e çevirdim ve kavanozu çöktüğüm yerde ona doğru salladım. Bu granolanın markasından ve içinde kullandığı ürünün kalitesinden bahsedecek kadar şuursuz davranacak oldum ama Ecevit'in

daha da küçülmüş gözleri ve çatık kaşları elimdeki kutuyu incelerken susabildim, kutuyu sallamayı bıraktım.

"Neyin var?"

"Şey," dedim ve gözlerimi yumup açtım. "Yulaf var içinde, bal ve badem, akçaağaç şurubu bir de kaju var. Beraber öğütüyorlar. Yok... Öğütmüyorlar. Belli bir teknikle pişiriyorlar. Böyle güzel ama tadı."

Markanın kırmızı amblemine baktım. Çok stres yapmaya başladım Ecevit bana bakarken. "Nasıl yiyeceğiz onu?" diye sordu. Dolaba baktım ve iki küçük paket sade süt gördüm. Son kullanma tarihlerini kontrol ettim ne olur ne olmaz.

"Sütle karıştırırım, üzerine de donuk meyvem var ondan eklerim. Kahve demlerim bir de yanına."

Ecevit bir elime bir bana bakarken kısa bir süre düşündü. İsterse sıcak olarak da servis edebileceğimi söylemek istedim ama, "Domates peynir çay yok mu?" diye sordu. Ellerimi başımın iki yanına koymak ve yere çökmek istedim. Çok basit şeyler istiyordu ama onlar bile yoktu. Bu adam bana bir haftadır her sabah ve akşam çeşit çeşit şeyler yediriyordu. Kafayı yiyecektim akçaağaç şurubu diyordum. Tüm derdim ülke gündemi ve babama yaptığım ihanet değildi artık, Ecevit'in karnını doyurmaktı.

"Yok..." dedim. "Bir süre gelmedim ya buraya çoğu şey bozulmuştu atmıştım. İstersen gidip alalım."

Ecevit'in sinesi aldığı nefesle şişti. "Tamam gerek yok ne varsa onu yeriz. Sen de otur, koy kafanı. Çok dolaşma, başın dönüyor muhtemelen sarsaklıyorsun yürürken. Söyle nasıl yapılacağını ben yaparım."

"Yok," dedim hemen. "Ben yaparım. Sen sobayı yakar mısın?"

"Ya yat sen."

"Ecevit ben yapmak istiyorum," diye ısrar ettim. Bunu sorumluluk belledim. Titreyen ellerimi açıp kapattım ve dolaptan kaselere uzandım.

"Sobayı yakar mısın? Hadi Ecevit."

Gelip elimden almak için zorlamadı. İş bölümünü yaptık. Ellerim kaşık tutarken bile çok titriyordu. Biraz döktüm granolayı ama iki ayrı tabak hazırladım. Üzerine donuktaki kırmızı meyveleri de eklerken filtre kahve makinemi çıkardım.

"Çay hiç mi yok?" diye sordu.

"Bitki çayı var."

"Çaya saygısızlık," dedi ve kestirip attı. "Ne kahvesi yapacaksın?"

"Elimde yöresel filtre kahve var. Kolombia ve Kosta Rica..." Gözlerimi açıp kapattım ve lanetler etim. "Her neyse Ecevit bildiğimiz dümdüz filtre kahve." Çok kahveyle arası yok ağır gelmesin diye Kosta Rica aldım. Hızlıca filtre kağıdına yerleştirdim ve fişi taktım. Dışarı çıktı ve biraz odun getirdi, gerekli yerlerde güçlü nefesiyle üfleye üfleye yaktı sobayı. Minik tezgaha yaslanmış ona bakıyordum.

"Yandı," dedi başını kaldırıp.

"Bu da iki dakikaya hazır."

Bana doğru yaklaştı ve arkamda kalan kavanozu aldı, kapağını açtı. Kokladı ve geri kapattı. İçindekiler kısmını okumak istedi ama Türkçe değildi. "Mısır gevreği gibi bir şey mi bu?"

"Onun daha sağlıklı ve besleyici hali."

Teknoloji de iyice gelişti diyen yaşlılar gibi kafasını salladı ve tezgaha geri bıraktı. Ona bol bol koymuştum karnı doysun diye. Dolapları karıştırdı ve iki bardak çıkardı. Makinenin önünde bekledi. "Kolombiya mı demledin diğerini mi?"

"Kosta Rica'yı."

"Neden?"

"Kahve çok içmiyorsun. Diğeri ağır gelir diye."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve başını sallaya sallaya akan kahveyi izledi. "Kosta ne dedin?"

"Rica."

"İçmeden ayılamam."

"N'olur alay etme."

"Yoksa sen de Kolombu mu içmeden ayılamıyorsun?"

İstediği kadar alay edene kadar parmak uçlarımı gözlerime bastırdım ve sabırla bekledim bu anın bitmesini. Hep aynı şey oluyordu. "Hele şu granola... Senelerin vazgeçilmezi. Granolasız sofraya oturmam ben. Bak git gir rastgele bir eve peynirden önce onu koyuyorlar."

"Sus artık."

"Sandviçi Fransızların ekmeğiyle kahvaltıyı İngilizlerin at yemiyle. Bak bunlar çok önemli not al."

"Sus artık, sus!"

Tabaklarımızı aldım ve sehpanın üzerine koydum, sehpayı da koltuğun önüne kadar çektim. Ecevit kahveleri koyarken daha fazla bir şey demedi. Çok olan tabağı onun önüne koydum. İkimizin arasında bire iki oran vardı. Ona yemek kaşığı koymuştum ben tatlı kaşığı almıştım. "Deneyelim bakalım," dedi ve aldı kâseyi eline. Önce biraz alttan üste doğru karıştırdı. Yumuşamıştı bile görebiliyordum. En azından biraz tatlı ve yulaf kadar yavan değildi tadı.

Kaşığını doldurdu ve kâseyi altta tutarken ağzına aldı. Dökmeden yedi ve yavaş yavaş çiğnemeye başladı.

"Nasıl?"

"Bir dur anlamadım."

Bir kaşık daha aldı, sonra bir kaşık daha. "Nasıl?" diye yine sordum.

"Kahvaltı diye bunu mu yiyorsun yoksa kahvaltı öncesi miden kazınmasın diye mi bunu yiyorsun?" diye uzun uzun sordu. Sabır sınıyordu. Başka bir şey gelmedi aklıma.

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?" Ben ona bunu sormuyordum ki?

"Vereceğim cevabı etkileyecek."

"Ne alakası var Ecevit? Beğendin mi? Ayrıca kahvaltı olarak yiyorum." Aile evinde şansım varsa sofraya veya kahvaltıya ya da akşam yemeğine oturmazdım. Otursam bile soğanlı menemene ekmek banamazdım. Ya da sanayi tostu yapılmazdı. Yer kalkardım. Zaten masada hoşuma gitmeyen bir konunun konuşulmadığı hiç olmamıştı. Hep canımı sıkan bir sohbet olurdu ve sofrada çoğunlukla huzursuzluk çıkardı. Burası ise... Eve göre daha iyi olan ama yemek yapacak, uğraşacak motivasyonu çoğunlukla bulamadığım bir yerdi. İnci ya da Hilal geldiyse onlara ayıp olmasın diye bir şeyler pişirirdim.

"Yok o zaman beğenmedim. Böyle kahvaltı mı olur?"

"Kahvaltıdan önce yiyorum deseydim?"

"İdare eder gideri var. Mide kıyıntısına ideal."

Gözlerimi devirdim ve kendi tabağıma uzandım. Karıştırdım gönülsüzce. Yiyesim yoktu. Sıkıntıyla soluklandım, telefonumu çıkarmak istedim ama ekranı göremeden ben çekti aldı elimden. "Bakma," dedi. Beğenmeyen oydu ama yiyen de oydu.

"Nereye kadar?"

"Ben biraz vakit geçtikten sonra bakacağım, genel bir tarama yapacağım sana durumu söyleyeceğim."

"Hafifleterek mi?" diye sordum açıkça. Biliyordum. Benim nefesimi kesecek ayrıntıları vermeyecekti bana.

"Ne gerekiyorsa onu yaparak. Yesene Firuze!" diye tabağımı işaret etti ve telefonumu bacağının altına sıkıştırdı.

"Canım istemiyor."

"İştah açan bir şey değil çünkü. Yine de ye. Hadi. Bir kaşık bile kalmasın içinde, atların hakkı var bu tabakta." İyi bir şey söylemeye çalışırken bile alttan alttan laf çarpıyordu. Yine gözlerimi devirdim.

"Çok komiksin," diye söylendim. Benimle böyle uğraşmasını seviyordum ama susmak da istemiyordum. Bu karmaşa yedi yaşında bir çocukla yirmi beş yaşında bir kadının çatışmasıydı.

"Öyle söylerler."

"Yalan söylemişler."

"Yalancı."

Sündüre sündüre yedim, Ecevit'in daha fazla olmasına rağmen benden önce bitirdi, hepsini yedi kahvesini de içti. "Sigara içebiliyor muyum burada?" Başımı salladım. Dışarı çıkmasına gerek yoktu. Yerinden kalktı ve biraz uzaklaştı benden. Sigaranın dumanı direkt olarak kaseme gelirdi diğer türlü. Ecevit başını kaldırdı ve cam tavana baktı. Ben de onunla beraber. Yağmur yağacaktı sanırım. Kahvaltımı zar zor bitirdim ve sehpaya bıraktım tabağı. Ecevit de sigarasını bitirdi ve yanıma oturdu. İkimiz de hiç anlaşmadan geriye yaslandık ve başımızı arkaya yerleştirdik. Cama yağan yağmur damlalarına baktık, hatta anlaşmadan kollarımızı da önümüzde bağladık.

Yaptığım konuşmayı bir televizyondan izler gibi camdan izledim. Gözlerimi bile kırpmadım. Senelerin yükünü bırakmıştım beş kameranın on mikrofonun önüne. Yine de sırtımdaki ağrı azalmamıştı. Fıtık olmuştum sanki. "Beni mahvedecek," dedim bu kez daha sessiz ve sakin bir sesle.

"Ama?"

"Ama artık insanlar beni tanıyor."

Her yağan damla camı aşacak da bana düşecek sanıyordum ama bu bir yanılsamadan ibaretti. "Doydun mu?" diye sordum.

"Doydum."

Doymasa doymadığını söylerdi diye umuyordum. "Arada böyle hafif kahvaltılar yapmak gerekiyor," diye açıkladım. Sonuçta her zaman menemen ve sanayi tostu yiyemezdik değil mi? İstesek bile yiyemezdik. Sanırım güldü ve ben yağmur damlalarını izlerken, "Sen küçü-" Kuracağı cümle, tümüyle boşluğunda, tümüyle plansız ve tümüyle istemedendi. Anında sustu. Belki bu kadar yakın mesafede olmasak belki başka bir işle uğraşsam onu duymazdım bile ama tüm koşullar Ecevit'i duymam için uygundu. Başımı güneş görmüş ayçiçeği gibi hızla ona çevirdim.

"Ben küçükken ne?" dedim heyecanla, beklenmedik yaz yağmurunun ardından görünen güneşe boyun kaldıran ayçiçeği nasıl tez canlı davranırsa aynı haldeydim. Üç dört harfini duyduğum sözcüğü çekinmeden tamamladım. Hatırladığı bir şeyi mi yakalamıştım? Ya da bir şeyi mi hatırlamıştı? İkisi de kabulümdü. Sadece çocukluğumuza dair minicik bir anıyı ya da anı ondan duymak için öyle büyük şeyler feda ederdim ki... Yirmi beş yaşındaki Firuze ne kadar mutlu olurdu, bu ona ne kadar can suyu olurdu bilmiyordum ama içimde babasının korkusundan yine yatağın altına saklanmış yedi yaşındaki bir çocuğu o yatağın altından çıkarırdı. Tir tir titriyordu korkusundan. O da ayçiçeği gibi değil ama iki taşın arasından boy veren papatya gibi yatağın altından başını çıkardı ve Ecevit'e baktı.

Bedenimi ona çevirdim, pür dikkat ona baktım. Cümlesinin devamını getirmek zorunda kaldı. "Sen küçükken de mi böyleydin? Antin kuntin şeyler yiyordun?"

Güneş kara bulutlar arasında yok oldu ve ayçiçeği boyun eğdi. Papatya bir yetişkinin ayağının altında ezildi ve ben sadece yutkundum. İç geçirdim. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yeniden tavana baktım. "Hatırlamıyorum," dedim tıpkı onun gibi. Bir süre sessizce durdum ve boğazımı temizledim. "Güzelmiş bu cümleyi kurmak. Hiç söylemiyorsun." Sessizliğini hiç bozmadı. Sadece bana dair anıları yoktu Ecevit'in. Belki söylediğim yalan o kadar etkili olmuştu ki zihninde o yalanı düşünmekten

geriye kalanları unutmuştu. Yoksa hafızası kuvvetliydi. Yağmur'u bile hatırlıyordu. "Umarım bir zaman sonra ben de senin kadar sık kullanırım."

"Ne konuşacağını hiç bilmiyorsun Firuze," dedi ve sigara paketine uzandı.

"Bilakis çok iyi biliyorum. Ne bencilsin. Unutmak bile sana has olsun istiyorsun. Bana da sigara verecek misin?" diye sordum çakmağının sesini duyarken.

"Vermeyeceğim."

Ama başkalarına verdin diyemediğim için, "Elif Tuna'ya verecek," diye tekrar ettim. Elimde ona karşı kullanabileceğim başka argüman yoktu. Derin bir soluk aldı. Çok çabuk sıkıldı benden.

"Vermeyecek."

"Sen öyle san," dedim ters bir sesle. Onu kovmak bile istedim hiç gitmemesini isterken. Tüm hislerim taban tabana zıttı tıpkı isteklerim gibi. Her şeyi unutmak istiyordum ama Ecevit'i asla. Ona beni neden hiç hatırlamıyorsun diye kızmak istiyordum sonra dizlerinin üzerinde uyumak. İnsanın yirmi beşiyle yedisi hep bir olmuyordu. İçimdeki hırsın, öfkenin ve kızgınlığın adını koyamıyordum. Eskiden sadece kırılıyor ve üzülüyordum ama artık Ecevit'le kavga da etmek istiyordum. Dikişlerimi kapatan sargı bezinin üstüne dokundum. Başım çok ağrıyordu.

Bir sağa bir sola yatırdım başımı da rahat edemedim. Saçma sapan bir konumda koydum başımı koltuğun bir köşesine. Öyle saçma bir açıydı ki boynum da ağrıdı çok geçmeden. Ecevit'e olan kızgınlığım arttı düzgün yatamadıkça. Allem ettim kallem ettim o kızgınlıkla onun dizine koydum başımı. Koltuk küçüktü ve boyum uzundu. Cenin pozisyonu aldım küçülttüm bedenimi. "Başım çok ağrıyor. Ben uyuyunca kalkarsın koltuktan."

"İçeri geçip uyusana."

"Kalkmak için önce benim dalmamı bekle." Apaçık emrivaki yapıyordum, bunları söylerken onu azarlıyordum.

"Firu-"

"Sus Ecevit başım ağrıyor! Sus artık ne çok konuşuyorsun." O ne söylerse söylesin sus diye azarlamayı ve onu hiç konuşturmamayı planladım. Evet amacım buydu ama o, "Kalbin çok hızlı atıyor," dedi. Bunu zaten hissediyordum ama sanırım alıştığımdan ve nefesimi zorlamadığından sorun etmiyordum.

"Atağı tamamen atamadım bedenimden. O yüzden, yavaş yavaş düzelecek."

"Emin misin?"

"Uyuyabilirsem daha iyi olacak," dedim. Bu yalandı. Dizinde uyuyayım diye apaçık bir yalandı. Uyumamla bir ilgisi yoktu. Sakin kalmalıydım, dinlenmeliydim. Yavaş yavaş kalp ritimlerim düzelecekti. Ağrı kesicinin etkisi olmasa bedenimde uyuyamazdım bu çarpıntıyla. Rahat edemedim tam, yarım tur çevirdim kendimi. Yanağımı yasladım alnımı uzak tuttum Ecevit'in bacağından. Artık yüzüm karnına bakıyordu. Tek gözümü açıp ona bakmak istedim ama diken üstündeydi, hissedebiliyordum. Beni üzerinden atmakla sabretmek arasındaydı ve bana karşı az da olsa dün gece oraya götürdüğü için bir vicdan azabı vardı. Belki de o yüzden itemiyordu. Dudaklarım aralık uyuyakaldım dizinde.

Aslında uyumak, uykuya dalmak, bedeni yarı ölüm haline teslim etmek için iyi bir yatak, yastık, ev ya da havadan önce başka bir şey gerekiyordu. Diz. İnsanın yüreğini de üzerinde yatırabileceği güvenli bir diz. İnsan başını kuru bir tahtaya da koyabilirdi ama yüreğini, annesinin atsın diye dokuz ay rahminde varıyla yoğuyla, bedeniyle çabaladığı yüreğini, her yere koyamıyordu. *Ecevit. Ah Ecevit. Kim bilir? Ah kim bilir!*

***

Kalbim gökyüzünün çıkardığı tüm seslerden hep korktu.

Karanlığı ve yağmuru ne kadar seviyorsam şimşeğe ve gök gürültüsüne karşı da bir o kadar ürkektim. Küçük bir kedi yavrusu gibi köşeye çekilir korkuyla o sesin bitmesini beklerdim. Gözlerimi bile kırpmazdım. Uyuyorsam uyanırdım, uyumuyorsam uyuyamazdım.

Uykum ne kadar derindi bilmiyordum ama gökyüzü öyle kuvvetli bir ses çıkardı ki yattığım yerden sıçrayarak uyandım. Korkuyla etrafa bakınırken ne mekân ne de zaman seçebildim. İyi ki tavanın camdan olduğu kısımda değildim yoksa ne ürkerdim öfkeli gökyüzünden. Ecevit küçükken, bu sesler için " *Gurgur baba geldi* ," derdi. Sanırım aklıma ilk bu geldi uykudan uyandığım için, "Ecevit gurgur baba geldi," dedim. Gürültü aniden arttı ve ben yerimden sıçradım bir kez daha ve uykum tümüyle açıldı. Bu ikinci sesi bu kadar şiddetli yapan yalnızca gökyüzü değildi. Gökyüzü üçüncü bir sesi çıkarmazken kapım sanırım üçüncü kez çalındığında fark ettim. Bu zil sesi değildi. Biri eliyle vuruyordu.

Bir koltuğun üzerinde, Ecevit'in dizinde uyuduğum aklıma geldi başta. En son yaşadığımdan başladım, dün geceye kadar adım adım hatırladım ve kapı o an beşinciye çaldı ve annemin gür sesini duydum. "Aç diyorum sana içeridesin! Aç kapıyı!" Avaz avaz bağırıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Bedenim içerideki yatağa taşınmıştı. Hızla ortalığa bakındım. Burada kimse yoktu.

"Ecevit," dedim korkak bir sesle. Bu korkunun asıl nedeni annem değildi, gökyüzüydü. Ecevit'in orada olduğuna neredeyse emin olarak sürgülü kapıyı çektim ve atölye kısmına ayak bastım. Kimse yoktu. Gitmiş miydi? Annem şiddetle kapıya vuruyordu. O an, Ecevit'in gitmeyeceğine öylesine emindim ki lavaboda sandım. Kapıyı tıklattım ve "Ecevit," diye seslendim. Annem dışarıda avaz avaz bağırıyordu. Lavabonun kitlenmemiş kapısını açtım ve içerideki boşluğa baktım.

Ecevit gitmişti.

Bahçede miydi? Bahçede olsa duymaz mıydı annemin sesini?

Ecevit gitmişti.

Çok telaş yaptım. Sanırım bedenim aileme Ecevit'in yanında yakalanacağıma güvenerek sakinleşmişti ama Ecevit yoktu. Babam da mı gelmişti? Elim ayağım titremeye başladı. "Bana bu kapıyı kırdırma!" dediğinde hızla kapıya ilerledim ve perdeyi araladım. Annemin kocaman açılmış gözlerini gördüm ilk. İnci hemen arkasındayken kapının önünde iki adam vardı. Babam yoktu. Yağmur yağmıyordu ama yerler ıslaktı. Gök

gürültüsüne bakılırsa birazdan yağmur bastıracaktı. Soluklandım. Annem bir canavar gibi kapımdaydı. İnci bazen koluna dokunsa da asla durduramıyordu.

Kapıyı açtım titreyen ellerimle ama benim itmeme gerek kalmadı, annem var gücüyle ittiğinde benim yaptığım tek şey geri çekilmek oldu. Hızlı hızlı solunmaya başladım. "Sen!" diye bağırdı annem delirmiş bir sesle. "Sen! Yok ol Firuze! Seni doğurduğum güne lanet olsun!" Parmaklarımı birbirine geçirdim ve iki adım daha geriye çekildim. Annem adeta ortalıkta bir şey arıyordu. Bana mı fırlatacak, yere mi fırlatacak emin değildim! "Senin gibi evlat olmaz olsun! Rahatladın mı? Rahatladın mı Allah'ın cezası rahatladın mı?"

Gözleri kızarmıştı, makyajı akmamıştı ama saçları dağılmıştı. Sanırım konuşmamı yeni dinlemişti. Üzerinde baştan aşağı beyaz bir takım vardı. İnci'ye baktım. Annemin adeta bana saldırmasını engelliyordu. O da en az annem kadar bakımlıydı. Bir yerden geliyorlardı. Bu yer... Babamın yapacağı açıklama yeri olabilir miydi? Böyle önemli anlarda genelde babamın ailesi de babamın bir adım gerisinde dururdu. Babam tüm halk onu alkışlarken annemin elinden tutarak insanları selamlardı. Konuşmanın üzerinden ne kadar vakit geçmişti bilmiyordum ama annem sanırım yeni öğrenmişti.

Annem sonunda eline bir şey geçirdi ve bana fırlatmasa da cam duvarlardan birine fırlattı. Cama bir şey olmazdı ama vazo camdan yere sekince büyük parçalara bölündü. "Baban bunu mu hak etti?" diye haykırdı yüzüme. Aramıza İnci siper olmasa annem bana ulaşacak ve elleriyle beni tutacak, sarsacaktı. "Baban böyle bir günde bunu mu hak etti? Cevap ver bana! Cevap ver! Bakma öyle suratıma! Kameralara konuşmayı biliyorsun! Cevap ver bana! Konuş! Konuş mahvedeceğim seni. Baban bunu mu ha-"

"Daha fazlasını hak etti."

Sesim onun kadar gür değildi. Bağırmadım. Oldukça sakindim hatta. Sakinleştirici damarlarımdan akıyordu. Çok olağan bir cümle gibi kurdum bunu. "Çok daha fazlasını hak etti. Ben bugün cesaret ettim. Bugünü de özellikle seçmedim. Öyle denk geldi. Pişman değilim."

Annem ellerini saçlarına geçirdi. Adeta sinir krizi geçiriyordu. İnci annemin saçlarını kurtarmaya çalıştı ama yapamıyordu. Annem İnci'ye bakınca hıçkıra hıçkıra ağladı. Ki normalde sesli ağlayan bir kadın değildi. Ağlamaktan da ağlayan insanlardan da hiç hoşlanmazdı. "Pişman değilim diyor, duyuyor musun? Pişman değilim diyor! Firuze," dedi içi yana yana. Ağzından lanet eder gibi ismim döküldü. "Seni doğuracağıma..." Kelimelerini toparlayamadı. "Seni doğuracağıma..."

Beni doğuracağına taş doğurmayı bile istemedi.

Parmak sallamaya başladı yüzüme aniden. Atamadığı tokatları böyle gösteriyordu. "Sen Atilla Akın'ı böyle yıkabileceğini mi sanıyorsun?" dedi yüzüme tükürürcesine. "Senin o hainliğinle koskoca Atilla Akın'ı yenerim mi sanıyorsun? Sen hainsin!" Bu kez annem hain olduğumu söyledi. Yine de hiçbiri Ecevit kadar yaralayıcı değildi. Cevabım da onun gibi oldu.

"Ben hainin kızıyım ama hain değilim."

"Abla kes sesini!" İnci yüzünü bana çevirmeden tiz bir sesle, tahammülsüzce bağırdı. Annemin bunca sesine hiçbir tepki vermedim ama İnci'nin sesi kalbimi tıpkı o vazo gibi büyük parçalara ayırdı. Onun saçlarına baktım.

"İnci sen bu meseleye hiç karışma," dedim olabildiğince sakin ve uysal bir sesle. O ailede tek sahip olduğum kişi İnci'ydi. Benim küçüklükten kalan tek güzel anılarımda onunlaydı. Onu vermek istemiyordum. Benimle kalsın istiyordum. Annemle aramdan çıkmadan bana çevirdi başını.

"Niye abla," dedi yüksek sesle. "Sen bu meselelere beni çok güzel alet edip kullanıyorsun ama."

Gözlerinde kör edici, çok genç ve toy bir nefret vardı. Nefretin ne demek olduğunu bilmediği için tuttuğu ucundan gençlik ateşiyle destursuzca kullanıyordu. "İnci bak sandığın gibi..."

"Konuşmak istemiyorum seninle!" dedi açıkça. "Mahvettin! Hepimizi mahvettin. Annemi, babamı, abimi, beni. Neden? Biz senin düşmanın

mıyız?" Annem topuklarını yere vura vura volta atmaya, eline geçeni kırıp dökmeye başladı.

"Sen benim düşmanım değilsin," diyebildim. Çok savunmasız olduğum birinin öfkesi ve nefretiydi bu. Ne yapacağımı bilemiyordum. İnci'nin bana böyle bakması kalbimdeki büyük kırık parçaları da kendi içinde kırıyordu. Annem neredeyse kahkaha attı.

"Biz miyiz senin düşmanın?" dedi ve bana doğru atıldı. Kolumdan tuttu sıkıca. Yüz yüze kaldık. İnci'den sonra annemin nefreti kalbime dokunmadı. Hatta annem İnci'den daha sevgi doluydu bana karşı. "Baban mı ben mi? Gençliğimi sana verdim! Sen tekrar gül diye gençliğimi sana verdim!"

"Sen gençliğini oğluna ve kocana verdin anne."

Gözlerindeki hayal kırıklığı dudaklarına gülümseme olarak yansıdı. Gülümsese de titriyordu dudakları. Gözyaşları akıyordu. "Nankör. Nankör! Baban sana rağmen saçlarını okşamaktan vazgeçmedi! Sen tekrar ona sarıl diye..."

"Ya sen ne anlatıyorsun anne!" Bu kez ben de bağırıyordum. Akın ailesine hangi ağrı kesici dayanırdı ki? "Ne anlatıyorsun?" Parmak uçlarımı alnımdaki dikişin üstüne vurdum üç kez. "Bak bu onun eseri! Ağzımdan dün dikiş alındı. Bu da onun eseri! Daha sayayım mı? Pişman değilim. Duydun mu beni? İnsanlar benden babamın kızı olduğum için nefret ediyorlardı ben de çıktım ve dedim ki ben babamın kızı değilim. Size her gün söylediğim şeylerdi zaten. Ne seni bu kadar çıldırttı. İnsanların daha fazla benden nefret etmesine tahammül edemiyorum artık! Dün gece ben ne yaşadım biliyor musun?"

"Sana bunu yapan insanlar mı iyi?" dedi beni kolumdan iterken. Geriye doğru savurdu ve yine gelip yakaladı kolumdan. Beni hırpalamak istiyordu. "Baban kötü ama savunmasız bir kadına taş fırlatan alçaklar mı iyi? Senin baban hain ama senin başını yaranlar mı vatansever?"

Annem babamın bir kopyası olmuştu. Gözlerinde Atilla Akın'ın ışığı yanıyordu. Dili Atilla'nın diliydi ve üslubu tıpatıptı.

"Kasten bugünü seçtin! Babana gölge düşürmek için! Sen kimsin ki? Kimsin sen Atilla Akın'a gölge düşüreceksin! Ancak insanlara hain olduğunu gösterdin. Bütün ülke senin ihanetini konuşacak! Kimse alkışlamayacak seni! Senin gibi bir evlat olmaz olsun diyecekler. Senin gibi bir evlat olmaz olsun! Senin gibi bir evlat olmaz olsun Firuze!" Son cümleyi gözyaşlarıyla, hırsla defalarca kez tekrarladı durdu. Ben gözlerinden, sonra yaşayacağı pişmanlığı görebiliyordum ama annem hiç dur durak bilmiyordu.

"Şu cümleyi bir kez olsun o katil oğluna kursaydın belki en azından sana gülümserdim anne!" dedim. Sesim titremiyordu ama artık benim de yaşlarım akıyordu. "Katile kurmadığın cümleyi şimdi gelmiş kızına kuruyorsun. Ölürsem sakın arkamdan üzülme anne. Sakın! Tek bir gözyaşı bile dökme! Mezarım gelme! Sen mezarıma geldiğin her an toprağım beni boğsun sen benim bağırışlarımı duy anne!" Bu kez ben onu itmeye çalıştım. Çıksın gitsin istiyordum. "Benden önce ölme anne! Benim öldüğümü görmeden, şu cümleni hatırlamadan sakın ölme!"

"Kes sesini!"

"Başını duvarlara vur ama zamanı geri alama! Katile kurmadığın cümleyi bana kurdun diye yataklara sığama, mezarıma gelmeye yüzün tutmasın!"

Annem kolumu bıraktığı gibi sırtını bana döndü ve çığlık attı. Deliye çevirdi onu bu cümlelerim. Çılgına döndü. "Kes sesini, kes!"

"Keşke gücüm yetseydi de seneler önce yapsaydım. Bunca insan benden nefret etmeseydi. Artık ölsem de gam yemem. Duydun mu? Artık ölsem de bunca insan benden nefret etmeyecek. Onlar bile gelsin mezarıma sen gelme. Beni doğurduğun gün gibi kutla öldüğüm günü." Avucunun içini ağzıma kapattı ve cümlelerimi kesti. Hüngür hüngür ağlıyordu. Ağzımı çok geçmeden çırpına çırpına kurtardım ondan. "Seni asla affetmeyeceğim!" dedi arsızca. "Bize bugün yaptığını asla unutmayacağım, seni asla affetmeyeceğim!"

"Affedersin," dedim gülerek. Annemle aramızda korkunç benzerlikler oluyordu bazen. İkimiz de şu an ağlarken gülüyorduk. Sinirlerim bu kadar

bozuk olmasa sonraki cümleyi kurmazdım. "Sen katil oğlunu, seni aldatan kocanı affetmişsin doğruları konuşan kızını mı affedemeyeceksin?"

Ne ben, ne İnci ne de annem bekledi bunu. Annemden çekinmezdim, bu onun babamla beraber taşıdığı utanmazlığıydı ama İnci varken bunu söylememeliydim. Hızla pişman oldum ama annemin pimini çektim. Az önce ölme ihtimalime deliye dönen kadının eli gurursuzluğu yüzüne vurulunca tereddütsüz kalktı bana. Çok sert bir tokat yiyecektim yanağıma. Ecevit elindeki torbaları biraz geç atsa yere ya da iki adım geride olsa annem tokadı yüzüme indirecekti ve ben engel olamayacaktım. Bileğinden öyle sertçe ve beklenmedik anda tutuldu ki annem topuklu ayakkabılarının üzerinde geriye sendeledi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdığı an İnci'yle sesi iç içe geçti.

"Bırak annemi!" dedi İnci ve hırçınca itmeye çalıştı Ecevit'i. "Nasıl dokunursun anneme bırak annemi!" Ecevit'in annemi bırakmaması için İnci'yi itmesi gerekiyordu. Yapmayacağını bilsem de yine de onlara doğru ilerdim ama Ecevit bıraktı annemi kapıyı gösterdi. "Terk et atölyeyi!" dedi annemin yüzüne bakarken.

Annem cevap vermedi ama İnci, "Sen kimsin bizi kovuyorsun? Asıl sen defol git!" diye bağırdı. Ecevit umursamıyordu bile annemin gözünün içine bakıyordu.

"İnci bırak saçmalamayı, al annemi çık."

"Terk et dedim atölyeyi," diye yeniledi Ecevit.

İnci o adamın Ecevit olduğunu anlayınca daha da hırslandı. "Bu adam için mi bize böyle yapıyorsun?" dedi aşağılayan bir tonda. Tam olarak babasının kızı oldu. Tümüyle, noktasıyla, virgülüyle. Atilla Akın'ın kızıyım ben dedi. Ben babamın bir adım ötesinde onun kızı gibi değilken bu bakışla bu sesle bu cümleyle binlerce kilometre öteye de koysalar İnci'yi babası diye babamı gösterirdim. "Bunun için mi? Biz babamıza bunun için mi ihanet ettik?"

"Sus diyorum sana. Al annemi çık!"

Ecevit annemin hareket etmediğini görünce kendisi çıkarmak için hamle yapacak oldu ama İnci deliye dönüyordu Ecevit bir adım atınca. Ona nasıl anlatmışlardı, o nasıl bu kadar hızlı benimsemişti bu nefreti bilmiyordum ama en az babam kadar nefret ediyordu. Her şeyin sebebini bu adam bellemişti. Bu adamın hayatını el birliğiyle yok ettiğimizi bilmiyordu bilse bile sonuç değişmeyecekti sanki. Çünkü muhtemelen o en alasından bir Akın damarı taşıdığı için Bülent'i, suçsuz da olsa Ecevit'in önünde tutacaktı.

"Anne gel çıkalım!" dedi ve annemin gözünün içinde baktı. Ecevit parmak salladı anneme doğru. "Bir daha beni kızın için arayıp ağlayıp sızlanma. Hasta mısınız lan siz?" diye bağırdı. Annem Ecevit'i mi aramıştı?

"Annemle düzgün kon-"

"Lan bas git!" diye bu kez İnci'ye bağırdı. Bir çocuğu azarlar gibi. "Ecevit hayır," dedim ve önüne geçtim. İnsanın damarına basıyorlardı, kimsenin gözü çocuk görmüyordu. Kaldı ki İnci'yi benim kadar çocuk göremezdi. İnci annemi çekiştirerek çıkardı atölyeden. Kapıyı kapatmadan, kapı eşiğindeki torbaları ayaklarıyla iterek çıkıp gittiler. "Ulan bir tane mi akıllı çıkmaz bir aileden?" diye bağırdı arkalarından. "Büyüğünden küçüğüne hepsi mi ruh hastası olur? Bir tane! Bir tane ya! Yanlışlıkla bile olmaz mı?"

Yere fırlatılan eşyalara bakarak bir ağız dolusu küfretti. Sonra beni gördü. Düşürdüğü torbalara bakıyordum. Bir tane kırmızı elma yuvarlanıp aşağı düşmüştü. "İyi misin?" diye sordu. Kirpiklerim ıslaktı ama yaşlarım akmıyordu artık. Dikkatle yerdeki eşyalara bakıyordum. "Firuze," dedi önüme gelirken. "Sakin ol, bir şey yok," dedi. Gözlerimi daldığı yerde alamadım ve muhtemelen bu ona dünü hatırlattı. "Sakin ol, yüzüme bak."

"Gittin sandım."

Yüzündeki ifadeyi görmedim. Bize domates de almıştı. "Hayır," dedi. Sesinde pişmanlık diyemesem de lanet olsun havası vardı. "Hazır ortalık sakin gidip iki torba bir şey alayım dedim. Ne zaman geldiler? Atilla da gelip gitti mi?"

Benim için önemli olan tek şey yere düşen torbalarmış gibi Ecevit'i aştım ve torbaların önünde çöktüm. Islak kirpiklerimi sildim. Dağılmış torbaları

topladım. İndim düşen elmayı da aldım israf olmasın diye. Yemeden yıkayacaktık zaten. "Keşke zahmet etmeseydin," dedim kısık bir sesle. "Ben alırdım. Çok masraf oluyor sana da böyle. Senin evinde de benim evimde de sen para harcıyorsun." Beni izlediğini biliyordum ama ben ona bakmıyordum. Kapımızı kapattım ve torbaları tezgahın üzerine koydum. En kalın olan torbayı aldım ve kırılan eşyaların önüne geldim. Bunları olduğu gibi çöpe de atamazdık, kediler zarar görürdü. Kediler...

"Ecevit kedi," dedim ve istemsizce gökyüzüne baktım. Gök gürültüsünden korkacak kadar küçüktü. Ecevit'in evinde bir kuytuya saklandığını hayal ettim. Sıcak bir yuvada olsa da belki terk edildiğini sanıyordu. Çatık kaşlarıyla beni izliyordu Ecevit. "Kedi," dedim yine. Bana kızmasını bekledim ve bu sefer tümüyle hak etmiş olacaktım. Kediye bakamayız demişti.

"Sitede evlere temizliğe gelen bir abla var, uğrayıp bakıyor. İyiymiş, oyuncak almıştım zaten dün. Oynuyormuş. Toplama onları elinle sen de, kalk." Kedi için söylediklerin gülümsedim. Yüzündeki pür dikkate baktım bir süre. Sonra başımı sallayarak önüme döndüm. "Çıplak elle kırıldı bunlar. Çıplak elle de toplanabilir."

Bir parça vardı ki öylesine paramparça olmuştu ki kırıklarından bütününü seçemiyordum. Sanırım bu en zoruydu. Kırılabilirdi. Bir eşya, kalp ya da tabak. Ama hiçbir şey, atan bir canı olmasa bile kırılsa bile tanınmayacak hale gelmemeliydi. Bir vazo, bir kalp ya da bardak... Asla bunu hak etmiyordu. Parçalarını hızlı hızlı toplamaya başladım. Minik parçalar parmaklarıma batmaya ve küçük çiziklerle beni kanatmaya başladı ama hissetmiyordum bile. Ve hiçbir şey; bir cam, bir kalp ya da ayna bir başkasına zarar veremeyeceği kadar parçalara bölünmemeliydi. Yapamadığı için değil yapmadığı için zarar vermemeyi seçmeliydi. Şimdi bu kırılan şey her neyse bana istese de büyük bir kesik veremiyordu.

"Firuze," diye seslenildi bana ve ellerim cam parçalarının arasından çekiştirildi.

"İşim bitmedi bırak."

"Ellerini kesiyorsun bırak."

"Sen bırak Ecevit! Toplayacağım bunları."

"Firuze bırak dedim!" Titreyen parmaklarımdan ince ince kanlar sızıyordu. Çizikleri bile seçemiyordum. Ecevit iki elimi de bileklerimden yakaladı. O çekti ben çektim. Dengemi kaybettim ve Ecevit'in üzerine doğru çullandım. Düşmek pahasına ona tutunmadım. Üstüne kanım bulaşmasın isterdim. Bu ihtimale tahammül bile edemedim. Burun buruna kaldık neredeyse. Kızgın gözlerinde biraz bile yumuşama olmadı. En az onun kadar çatıktı kaşlarım. Hızlı atan kalbimi duymuştu en son. Şimdi kalbim atlı askerler gibi hızlansa da anlamayacaktı. Hiç yavaşlamadı sanacaktı. Daha da hızlandığını anlamayacaktı.

"Annem dedi ki senin gibi evlat olmaz olsun. Ben de ona dedim ki benden önce ölme, evlat acısı yaşa. Dua etmeyi biliyorsan Ecevit, benim için dua et Ecevit. Annem evlat acısı yaşamadan ölmesin Ecevit." Bileklerimi çekmek istedim ama izin vermedi. Burnum neredeyse Ecevit'in burnuna çarptığında ürktüm ve yüzümü geri çektim. "Annem benim öldüğümü görmeden ölmesin Ecevit. Annem," dişlerimin arasından hırsla, öfkeyle, nefretle tükürüyordum bu cümleyi. Gırtlağıma kadar doldum saniyeler içinde. "Benim öldüğümü görmeden ölmesin. Annem benim öldüğümü görsün öyle ölsün. Annem değil! Hayatımda kim varsa..."

"Firuze tamam."

"Hayatımda kim varsa, benim yaşımı beşe bile katlamış olsa benim öldüğümü görsün. Hepiniz benim öldüğümü görün. Tamam mı?"

Öfkemin ve kızgınlığımın muhatabı Ecevit değildi aslında. O sadece alışveriş yapmaya çalıştı ama onu ayrı tutamadım. İçten içe bile tutamadım. Ben yüzümü ondan uzak tutsam da o beni bırakmıyordu. Söylediğim sanırım hiç hoşuna gitmedi. Yüzüne memnuniyetsizlik çöktü. Hiç beğenmedi cümlelerimi. Ecevit benim ölmemi istemiyordu zaten. Bunu açıkça en başta, ölmek o kadar kolay mı diyerek belli etmişti zaten. O yüzden belki de bu hınca onu da dahil ettim. "Öldüğümü görmeden ölmeyin. Bırak ellerimi yıkayacağım," dedim ve kendimi geriye doğru yine çektiğimde bu kez bileklerimi yavaşça bıraktı. Kalktım yerimden tekte ama o kalkmadı. Çöktüğü yerde kaldı. Sürgülü kapı açıktı zaten geçtim gittim ve lavaboya girdim. Nefes nefeseydim, ellerimi suyun altında tuttum. Ayakta

kalamadım bir süre sonra olduğum yere çöktüm. Alnımı lavaboya yasladım ve su ellerime akmaya devam etti. Ağlıyordum sessiz sessiz.

Ben hainin kızıydım ama hain değildim. Ve henüz hain benden hesap bile sormamıştı. Hainle yüz yüze bile gelmemiştim.

Su kapandığında yamacıma kadar geldiğini fark ettim. Bacakları sırtıma sürttü. Başımı kaldırdım ve ona baktım. Asılı olan kâğıt havludan çekiştirdi ve kopardı. Avuçlarım su akacakmış gibi bekliyordu musluk altından. Ecevit kâğıt havluyla iki avucumu yakaladı ve kuruttu. Sonra bir kez daha kopardı bu kez parmak uçlarıma baskı yaptı. Ben yerden kalkmamakta direniyordum.

"Kimseden önce ölmeyeceksin."

Alnımı yeniden mermere yasladım. "Hepinizden önce öleceğim."

"Allah'ın işine karışılmıyor. Haberin olsun," dedi ve beni tekte kaldırdı yerden. Kucakladı ve az ötedeki yatağa bıraktı.

"Sen de Allah'ın işine karışma o zaman. Kimseden önce ölmeyeceksin demek de aynı şey değil mi?"

Tepemden bana bakıyordu. Verecek cevap bulamayınca üsteledim. Ecevit'i çok nadir böyle hazır cevapsız bırakıyordum. "Cevap versene. Seninki de öyle. Sen de yapma o zaman. Senin yaptığın da aynı. Karışma Allah'ın işine," diye ısrarla konuştum. Ben, bana dua et diyordum o benim isteğim tersine göre hareket ediyordu. "Sen niye öyle diyorsun? Cevap ver hadi. Her şey bir tek senin hakkın mı? Sana soruyorum, cevap ver hadi."

"Allah'ım hesap soruyor," dedi bu kadar çok konuşunca. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor."

Göz devirdim, cevap bile vermedim. Umurumda değildi. Belli ki Allah'la arası benden daha iyiydi. Ne hali varsa görsün dedim. Ben cevap vermedim ama konuştu. "Bu kolay olmayacak Firuze, yaparken de biliyordun. Yaptıktan sonra da bilincindeydin. Yine de seni çok zorlayacaksa," Elini

yatak başlığına yaslamıştı. Hafifçe bana eğilmişti. "Ecevit beni zorladı, tehdit etti diyebilirsin. Ben kabul ediyorum."

Ona kızgındım. Belki nedensizdi ama kızgındım ta ki bu cümleyi kurana kadar. Ona iftira atmamı mı istiyordu? Yine. İçim ürperdi. "Saçmalama," dedim hızla. "Beni gerçekten tehdit etseydin de kimseye söylemezdim bunu. Ben yaptığımdan pişman değilim."

"O zaman ölümden bahsetme."

Bu ikisinin tümüyle birbirine bağlı olduğunu sanıyordu. Gözlerimi kaçırdım. Ecevit'in anlayacağı bir noktada değildi bu konu. Başımı iki yana salladım. "Yirmi beş yaşındasın. Bırak da yarım asır yaşamış insanlar senden önce geberip gitsin." Benim temennim onların ölümünü görmemek değildi, benim ölümümü görmeleriydi. Cevap vermedim ona. Ne o beni anlayabilirdi ne ben onu. "Ölenin arkasından, ölenin ölmesine değecek kadar ağlanmaz Firuze. Annen evlat acısı çekse bile, senin istediğin kadar üzülmeyecek. O yüzden başkası senin acını çeksin diye ölmeyi dileme. Hiçbir acı senin ölmenden daha büyük olmayacak."

Bu konuşmayı neden bu kadar dikkate aldığını bilmiyordum ama yatağımın karşısındaki tekli koltuğu, ki ağırdı ben temizlik yaparken kolay itemezdim, alttan tutarak tek hamleyle çekti. Bana yaklaştı. Onu izliyordum. Ecevit pek alışık değildi bana. Gerçek bana. Böyle anlarımla çatışıyordu ama sandığı kadar endişe edecek bir şey yoktu. "Hiçbir şey senin artık yaşamamandan büyük olmayacak. Annen çok iyi bir anne de olsaydı bu değişmeyecekti."

"Ben ölünce insanlar üç gün ağlayacak zaten," dedim dürüstçe. Ben her halükârda öleceksem, en azından o üç günü yaşasınlar istiyordum. "Dördüncü gün rahatlamaya başlayacaklar," dedim. Ecevit'in siyah gömleğinin düğmelerine baktım ölümden sonrasını düşünürken. "Altıncı gün varlığımdan ne kadar rahatsız olduğunu fark edecekler. Onuncu gün de iyi ki öldü diyecekler."

Ben Akın ailesinin hanesinde yaşayan düşmandım. On sekiz yıldır onlara tek bir gün bile huzur vermemiştim. En olmadık yerde huzurlarını kaçırmıştım. En olmadık yerde suçlarını hatırlatmıştım. Annem ve babam benim ölmemi istemiyorlardı ama öldüğümde keşke şimdiye kadar ölseydi

diyeceklerdi. Gözlerimi Ecevit'e kaldırdım. "Bazı insanlar üç gün bile üzülmeyecek," dedim. "Ama benim derdim üzülmeyecek olanlarla değil. Hayatında iki lokma ekmek kadar yer kapladığım insanlar var. Biliyorum," dedim. Ecevit ve ben aynı anda yutkunduk. Ben gülümsedim ama onun yüzünden geçen solgun ifadeyi okuyamadım. "Benim derdim üç gün üzülecek olan yalancılarla." Üzülmeyecek olanların üzülmesini istemezdim zaten. Onların bana üzülmesi kendilerine haksızlık olurdu.

Ecevit sustu. O koltuğu dibime çekince çok şey söyleyecek sandım ama sadece sustu. Uyuyacak uyanacak ve bu his biraz hafifleyecekti. Nüksetmişti sadece. Ben son dönemlerde, bazı şeylerin adını yaşamak koyunca unutulduğunu sanıp kendini hatırlatmıştı. Oradaydı. Dokunamadığım yaşamak gibi oradaydı. Gözlerimi yumdum. İzleniyordum. Dakikalar geçti bence.

"Kimsenin hayatı iki lokma ekmek etmez Firuze," diye seslendi bana. Gülümsedim. Kalbimdeki ay çiçekleri yine güneş görseler de baş kaldırmayacaklardı sanki. Yine öyle hissettim. Halbuki bu aralar bazen öyle hissetmiyordum.

"Bana öyle söylediler ama."

"Yalan söylemişler," dedi bu kez o.

"Yalancı," dedim bu kez ben. *Yalancı Ecevit. Yalancı. Benim dünyamdaki en dürüst adamsın. Yalan söylememişler, yalancı.*

Dudaklarım büzülmesin diye sıktım kendimi. Yanı başımdaydı. Dürüsttü. Yalancı değildi. Hep dürüst olmuştu. Hep... "Ne aldın bize marketten?" dedim bir vakit sonra. Daha fazla bu konudan konuşmak istemiyordum.

"Çoğunlukla kahvaltılık ve çay."

"Demleme mi?"

"Hiç sevmem," dedi ama benim çaydanlığım yoktu ki? Gözlerimi geri açtım.

"Çaydanlığım yok," dedim özür diler gibi. En yakın zamanda alacaktım. Çünkü artık benim evime çayı çok seven bir misafirim geliyordu.

"Hayda," dedi başını eğdi. Bu onu sahiden üzdü.

"French press var."

"Çaydanlığa mı benziyor?" diye sordu çaresizce. Sanırım asla gülesin gelmez sanıyordum bugün. Kıkır kıkır güldüm. "Pek değil ama hiç yoktan iyidir. Birinci dolapta. Getirirsen nasıl kullanacağını gösterebilirim."

Kalkasım hiç gelmedi. Yarım saat kadar, ruhumu beklemek istedim bana yetişsin. Belki biraz da Ecevit'in söylediklerini düşünmek istedim.

"Sen ne misafirperversin öyle."

"Seni misafir olarak görmüyorum..."

"Yemezler," dedi ve kalktı yerinden. Sanırım çaysızlık vurmuştu başına. Nasıl olursa olsun içmek istiyordu. Ona çay sipariş edebilirdim. Elbet bir yer demlenmiş çay satıyordu. Kapının eşiğinde French pressi gösterdi. "Bu mu?"

"Evet o."

"Firuze bununla nasıl çay demleyeceğiz?" dedi sıkıntıyla ve bana geri yaklaştı. "Ben bunu biliyorum. Kahve demleniyor bununla."

Elime aldım ve kapağını çıkardım. "Dibine çayı ekle. Suyun hacmine göre ayarlarsın miktarını. Daha sonra üstüne suyu ekle ve kapak bu şekilde duracak şekilde bırak. Birkaç dakika demlensin. Sonra bu çubuğu yavaşça dipteki deme doğru indir. Yoğun yapacaksan yanına su da kaynat, çaydanlık misali su ve dem doldururuz bardağa. Ben çok demli içemiyorum."

Dudakları söylediklerimin hangi kısmına bilmiyorum ama kıvrıldı vay ya da bak sen dercesine. Elimden geri aldı ve "Sabır selamet," dedi ve geri çıktı.

Gözlerimi geri kapattım. Uyursam bensiz içerdi çayı. Önemli olan onun çaysızlığıydı zaten. Ecevit gece de kalacak mıydı burada? Babam geldiğinde burada olsun isterdim. Yüz yüze gelmeseler de olurdu, içeride kapalı dursa da olurdu. Ben sadece Ecevit'in varlığını bilseydim yeterdi. Aslında bunun sebebi içimdeki Firuze'yi korumaktı. Onu canavarlardan korumaktı. Ben baş ederdim.

Maaile adaylık açıklamışlardı. Muhtemelen benim açıklamalarımdan sonra. Anladığım kadarıyla annem sonradan öğrenmişti. Ya babam? Babama uçan kuşun bile haberi gidiyordu. Muhtemelen açıklama yaptığım an haber gitmişti. Anneme yansıtmamıştı. Annemin kendisini kontrol edememesinden şüphe etmiş olmalıydı. O büyük bir soğukkanlılıkla çıkmış ve halkı selamlamıştı. Annem yapamayabilirdi. Annemi eve göndermişken kendisi tam bu vakitlerde çevresinde kimse yoksa yakıp yıkmıştı ya da şimdi büyük bir masada bu işin altından nasıl kalkacağını konuşuyorlardı. Çünkü artık bu mesele aile meselesi değildi bütün partiyi alakadar ediyorlardı. Adaylarının kızı, rakiplerine desteğini açıklamışlardı. Kızının bile oy vermediği adama halk neden oy versin sorusunu bertaraf etmek için elinden geleni yapıyorlardı. Elimi telefonuma uzattım ve sadece ekrana baktım. Onlarca cevapsız arama vardı. Kimler vardı arasında bakmadım. Geri bıraktım, sesini de açmadım.

Birkaç dakika sonra Ecevit girdi içeri. "İnce belli bardağın da yok tabi," dedi ve küçük tepsiyi telefonumu iterek koydu. İki tane kupa getirmişti. Demlenmiş çayı döktü bardaklara. "E bu bitti," dedi sıkıntıyla. Çok çabuk almalıydım çaydanlığı. "Ben ne anladım bu işten?"

"İstersen ben içmeyeyim sen iç hepsini."

Bardağımı bana doğru itti. Ben de içmek istiyordum. "Herkes kendi hakkını içsin," dedi. Benim çayımı kendisine göre daha açık koymuştu. Oturur vaziyete geçtim. Avucumda kalan peçeteyi köşeye koydum. Parmak uçlarıma baktım. Kesik izleri vardı ama kanamıyordu. Çayıma uzandım, avucumun arasına aldım ve yanana kadar tuttum. "Nasıl?" dedim. Benim için Ecevit'in çayı kadar olmasın iyiydi ve bir fark da yoktu.

"İdare edeceğiz. Çaysızlıktan iyidir."

Tamam... Bu kötü değil demekti. Sessizce çayımızı içerken ben yarılamış ve bence o tamamını içmişken, "Firuze," dedi.

"Hım?"

"İşin erbabına gitmek ister misin?"

"Ne?" dedim ve ona çevirdim başımı. Sahiden anlayamadım ne söylediğini. "Anlamadım."

"Bazen yabancı, hiç tanımadığın birine anlatmak daha kolaydır. Düşünmeyi engelleyemiyorsan," Cümlelerini yarıda kestim.

"Annem seni arayıp psikoloğa gideyim diye mi ağladı?" diye sordum açıkça. Annem Ecevit'i nasıl arardı? Bizim iyiliğimiz için nasıl bir şey isterdi? Ne yüzsüzdü. Aklımı kaçıracaktım şimdi ne yüzsüz bir kadındı.

"Annen umurumda bile değil," dedi ve tahmin ettiğim gibi çayını bitirmişti. Bardağı tepsinin içine geri koydu. "Sence o evden birinin istediği herhangi bir şey ne kadar geçerli olabilir benim için? Ben konuşuyorum şu an. Benim fikrim, benim düşüncem bu."

Yardım alabilmek için yardım istemek lazımdı. Kişi yardım istemiyorsa, olduğu konumdan ayrılmak istemiyorsa dünyadaki en uzman kişinin de karşısına otursa yine de yerinde sayardı. Benim annem ve babam sayılı isimleri getirip beni o koltuğa oturtmuş, en sonunda o insanları suçlamışlardı. En sonuncu kadın, "Sizin kızınız iyileşmek istemiyor. Dilediğiniz kişiyi getirin yine de yardımcı olamayacak. Firuze iyileşmek istemiyor, kendisi istemediği sürece kimse ona yardım edemeyecek," demişti. Belki bu kadar açık konuşmasındaki sebep anne ve babamın küstahça insanları suçlamalarıydı. Annem adeta sinir krizi geçirmişti ve beni ondan sonra zorla bile o koltuğa oturtamamışlardı.

"İstek mi yoksa tavsiye mi bu?" diye sordum. Şayet bu bir istekse Ecevit'e neden iyileşmemi istediğini soracaktım. Benim için önemli tek nokta buydu. Kim neden bunu istiyordu benden? Henüz benim fikrime etki edecek bir yanıt almamıştım. Tavsiyeyse de zaten söylenecek pek bir şey yoktu. Sebepsiz heyecanla, belki karşımdaki kişi ilk kez Ecevit olduğu için,

gözlerimi ona diktim. Kalbim biraz hızlı çarptı ve nefesimi tuttum. Ecevit kaşlarını indirdi kaldırdı ve ellerini iki yana açtı.

"Tavsiye."

"Tavsiyen için teşekkür ederim, reddedildi."

Bunu neden beklemedi bilmiyordum ama şaşırdı. Ben de elimdeki çayı daha fazla içmedim ve yerine koydum. Kalbim bir daha sanki hiç hızlanmayacak kadar yavaş attı. Tuttuğum nefesi vermeden devam ettim yaşamaya. "Teşekkür ederim çay için." Elim tokama gitti ve saçlarımı açtım. Ecevit'e sırtımı döndüm ve uzandım. Uzun saçlarımı geriye doğru savurdum ve yaydım. Gözlerimi kapattım. İçimde bir şey yanıp söndü. Yanmasıyla sönmesi bir oldu. Yanışını anlamadan söndü. Dün gece etki etmeyen ve dev gibi adamları deviren sakinleştiriciler bedenime şimdi ağırlık çöktürdü. İçimde bir şey yanmadan söndü.

***

Hıçkırığıma uyanmıştım. Ama bu kez ağlamıyordum, gelişine bedenimi yatakta zıplatacak şekilde belli aralıklarla hıçkırıyordum. Her seferinde bu son desem de ardı arkası kesilmiyordu ve çok sinir bozucuydu. Ecevit yanımdan ayrılmadan önce elektrikli sobayı yakmıştı. Çektiği koltuk hâlâ olduğu yerdeydi. Şimdi varlığını hissediyordum, telefonla konuşuyordu.

Nefesimi tuttum ve bir dakika boyunca nefes almamayı planladım ama olmadı. Yine hıçkırdım. Söylene söylene kalktım yerimden. Her seferinde hık diye ses çıkarıyordum ve göğsümü acıtıyordu. Elimi gerdanıma bastırdım ve üzerimdeki kazağı tek hamlede çıkardım. Terlemesem de bunalmıştım. Duş almam gerekiyordu. Karşıdaki kıyafet dolabımdan ince askılı bir gecelik üstümü aldım ve sütyenimi çıkardıktan sonra üstüme geçirdim. Askılı kıyafetlerin altında kendini belli eden sutyen askılarını hiç sevmezdim. Zaten göğüslerim de sütyen takmamı zorunlu kılacak gibi büyük değildi. Çoğu kıyafeti sütyen takmadan da giyebiliyordum.

Altımdaki pantolonu da bir anlık üşengeçlikle değiştirmeyecek oldum ama rahat edemeyecektim. Geceliğin altındaki şortu da giydim ve kıyafetlerimi kirliye attım. Uyumadan önce saldığım saçlarımı bulduğum fırçayla topuz

yaparken kesik parmak uçlarımın acısını hissettim. Lavabonun önüne gittim, dişlerimi fırçaladım ama o kadar çok hıçkırıyordum ki normalden kısa tuttum o süreyi. Mide bulandırıcı bir şekle dönüşüyordu bu. Alnımdaki bandajı ıslatmadan yüzümü de yıkadım, sonra biraz boynuma da masaj yaptım ama etkisizdi. Doktorun verdiği kas gevşeticiyi Ecevit almış mıydı acaba?

Sürgülü kapıyı açarken çıplak bacaklarıma ve kollarıma çok soğuk bir rüzgâr çarptı. Ecevit açtığı kapı önünde sigara içerken bir taraftan da telefonla konuşuyordu. Hıçkırdım ve geldiğimi fark etti. Elindeki sigarayı indirmeden ve tümüyle bana dönmeden başını çevirdi. Göz göze geldiğimizde kısa bir an utandım ve hıçkırmamak için yine sıktım kendimi. Gözleri önce yüzümde gezindi sonra çeneme indi oradan da gerdanıma dokundu. Utanç sinemde kabardı, hıçkırdığım için sanırım, hıçkırmamak için dilimi de damağıma yasladım. Kapıdan rüzgâr cereyan yaptı ve topuzumdan çıkmış saçlarım geriye doğru uçuştuğunda Ecevit gözlerini kaçırdı, elindeki sigarayı eğilip dış zeminde söndürdü ve de içeri geçti. Kapıyı da kapattı. "Dinliyorum ben seni," dedi telefondakine. Sigara izmaritini sobanın içine attı.

Yanımdan geçip giderken göz göze geldik. Yine kapıya yaklaştı, elini cebine koyarken çok sessizdi. "Hiç mi bir şey yok?" dedi ağzının içinde. Hıçkırdım. Gözlerimi küçülttüm ve onu izledim. Ecevit cümleleri çok net kurar gevelemezdi. Kaşlarımı çattım ve yine hıçkırdım. Mırıldanıp durmaya başlandığında yanına yaklaştım. Başta biraz perdeyle oyalanır gibi yaptım ama baktım benden uzaklaşıyor beyefendi o utanmıyor ben mi utanacağım dedim ve yakasına yapıştım. Direkt arkasında dikildim, ensesindeydim. Dönse bana çarpardı. Kulağımı telefonuna yaklaştırmak istedim ama hıçkırınca fark etti dibine girdiğimi. Başını çevirmek istedi ama başıma çarptı. "Firuze," diye kızdı.

Bu adam ne üçkağıtçıydı böyle! Dolandırıcı, kandırıkçı ve üçkağıtçıydı. Televizyonda kavanozlarca bal satan adamlara benziyordu. Ne zaman böyle olmuştu?

Geri çekilmeye kalkıştığında tuttum kolundan. Asıldım koluna. Nereye giderse beni de sürükleyecekti artık peşinden. "Tamam sen yine bir şey olursa ararsın beni, tamam. Hadi eyvallah."

Telefonu kapatmaya çalıştı ama kolum koluyla iç içe geçtiğinden yapamadı. Havada kaldı eli. Ekranına baktım. Yusuf yazıyordu. "Kiminle konuştun?"

"Ya sen manyak mısın?"

"Benden bir şey gizlemeyeceksin! Anlamıyor musun? Ne mızıkçı bir adamsın sen ya boyundan utan!"

Telefonunu diğer eline aldı ve kolunu benden kurtarmak istedi. Barfiks demirine tutunur gibi tutunmuştum ama ben. Bırakmıyordu. "Bıraksana kolumu!"

"Kiminle konuştun söyle!"

"Ya kiminle konuşacağım kadın hakkında bir şey öğrenmeye çalışıyorum."

"Niye ağzının içinde geveliyorsun o zaman ben duymayayım diye?" Diğer eliyle kolundaki elimi çözmeye çalıştı. Cevap versin ben zaten bırakacaktım. Ben elimi sıktıkça o kol kasını sıkıyordu. Taşı sıkıp suyunu çıkarmak ister gibi daha çok sıkıyordum. Kısa da olsa tırnaklarımı geçirmiştim.

"Allah'ım hesap soruyor," dedi. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor. Kızım bıraksana kolumu!"

Eli çok kuvvetliydi, elimi çözmek üzereydi. Tek kullanabileceğim dişlerimdi. Isırdım elini. Parmaklarını nasıl kurtardığını anlamadı. Çok çırpındık ve sonunda kurtuldu benden. Şaşkınca bana baktı. Gözlerini kocaman açmaya çalışıyordu ama küçük gözleri belli bir yere kadar büyüyordu yine. Isırdığım eline baktı. "Sen..." dedi cümlesini toparlayamazken.

"Abartma sanki ne yaptım?" dedim. Gören de kopardım da tavada cızbız yaptım sanırdı. "Ne söyledi Yusuf denen adam sana? Ne bulmuş? Hafta sonundan önce bir yere mi gideceğiz? Bensiz mi gideceksin? Ben de geleceğim. Bensiz gidemezsin." Ecevit ellerini yüzüne koydu ve çekiştirdi. Çıldırdı adeta. Hemen şimdi daha çıldırmış gibi davranmazsam o üstünlük kuracaktı.

"Sakın sabır dileme!" diye beklenmedik şekilde bağırdım. İşaretparmağımı yüzüne doğru salladım ve gözlerimi onun aksine kocaman açtım. "Sakın sabır dileme çıldırtma beni! Cevap ver!" Tutuldu kaldı karşımda. Üstünlüğü kurduğumu fark ettim. Ecevit benim bağırmama alışık değildi ve henüz alışmamıştı. Bağırdığımda da çok ters bir şey olduğunu ona hissettiriyordum.

"Kadın hakkında hiçbir şey buldukları yok," dedi Ecevit. Devam etsin diye gözlerimi küçültmedim ve salladığım parmağı indirmedim. "Sır küpü gibi. Pavyona girişi çıkışı bile yok. Nereden giriyor, nereden çıkıyor, evi nerede bulamıyorlar. Kadın hakkında elimizde takma adından başka bir şey yok."

"Kadınla zaten konuşmayacak mıyız bunları niye öğrenmeye çalışıyorsun?"

"Bu kadın konuşmaz," dedi Ecevit. "Kendini bu kadar gizleyen kadın bu konu hakkında konuşmaz. Muhtemelen yaka paça dışarı attırır. Kadın hakkında elimde bir şey olsun diye uğraşıyorum. Çalışanların da ağzı sıkı. Hepsi yeminli gibi konuşmuyor kadın hakkında."

Arka arkaya cıkladı ve beni süzdü. "Bildiğimiz ısırdın," dedi hayret edercesine. Yanımdan geçti gitti. Sobanın başında durdu.

"Ne yapacağız peki?"

"Firuze sen en azından bu sefer, birkaç günlüğüne, en azından ortalık biraz durulana kadar bekleyeceksin. Ben her şeyi sana söyleyeceğim." Hayretle ona baktım. Biliyordum işte. Sinsi sinsi konuşuyordu, yanılmamıştım. "Öyle bakma. Ben her gelişmeyi sana söyleyeceğim. Tamam mı? Senden tek ricam başına buyruk hareket etme. Ortalık durulsun."

Başımı hızla iki yana salladım. Belki mantıklı şeyler söylüyordu ama geniş çerçeveden asla düşünemiyordu. "Hayır."

"Beni kızdırma."

"Babam bir noktada enseme çökecek. Engel olmak için her şeyi yapacak. Bak aklına gelebilecek her şeyi. Beni belki bir odaya kapatacak, belki her şeyime el koyacak nefes aldırmayacak. O vakte kadar en azından yanında

olabildiğim kadar olayım. Bırak. Şu an enseme çökmemişken bırak yanında olayım. Belki ileride bir dönem zaten gelemeyeceğim. Tek yapacaksın. Ben tehlikenin boyutunu farkındayım Ecevit. Benim varlığım Melike için risk oluşturana kadar yanında olacağım, bunu sezersem geri duracağım. O zaman bana sadece gelir anlatırsın akıl danışırsın. Oturduğum yerden elimden geleni yaparım ama şimdi onun sırası değil."

Bunlar bir yetişkinin kurduğu süslü ama mantıklı sözlerdi. Lakin bir taraftan deli gibi korkuyordum dışarıda kalmaktan. Biz oyun mu oynuyorduk? Belki bir bütünde değil ama parçalar küçük oyunlardan oluşuyordu. Melike'yi bulma amacına öyle sıkı tutunmuştum ki şimdi onu bırakırsam, beni yanına almazsa ne yapardım bilmiyordum. Sanki tüm amacım yok olur ve ben ortada kalırdım. Bu dünyada insanı hayatta tutan amaçtı. Para kazanmak, evlenmek, çocuk yapmak, iş kurmak, bir eşyaya sahip olmak, bir hastalıktan kurtulmak... Büyük ya da küçük bir amacı olmalıydı insanın. Hayata dört elle sarılacak bir gayesi. Onun peşinden gitmeliydi. Vatanı, ailesi, sevdiği, aradığı... Yoksa insan ne diye yaşardı ki? Her sabah hangi inançla gözlerini açardı? Nasıl direnirdi?

"Her seferinde seni böyle sıfırdan ikna etmek çok yorucu Ecevit. Neden bunu yapıyorsun, neden beni istemiyorsun bilmiyorum. Eğer ki yanlış yaptığım bir şey varsa söyle," dedim titrek bir sesle. Sıfırdan alıyorduk, ben zorla ya da güzellikle Ecevit'i ikna ediyordum. "Elimden geleni yaparım bir daha yapmamak için. Eğer ki korkun Melike'yi bulurken zarar vermemse bunu hissettiğim an söz veriyorum geri çekileceğim. Ben çocuk değilim. Yemin ederim Ecevit. Bir çocuk gibi aramıyorum Melike'yi. Her şeyin bilincindeyim. Böyle başına belalar açıyorum, vaktini alıyorum, benimle uğraşmaktan önüne bakamıyorsan söyle. Bu benim normal hayatım, ben bir şekilde kalkarım düştüğüm yerden. Sen beni olduğum yerde bırak ve yapman gerekeni yapmaya git. Ben sana bir yerde yetişirim. Hiç alınmam. Yemin ederim."

Uzun uzun anlattım ona. Eğer ki beni istemiyorsa istememesinin bir sebebi olmalıydı. Tahmin ediyordum ki ne kadar yardım ediyorsam bir o kadar da köstek oluyordum. "Ama yine de hiç istemiyorsan, söyle. Ben vazgeçmek istemiyorum. Sadece senin için değil. Melike'yi aramak istiyorum. Senden ayrı ararım yine. Olur da senden önce bulursam," dedim ve duraksadım.

Eğer ki yaşıyorsa, sadece buna inanmak istiyordum, Melike'yi sapasağlam Ecevit'e teslim etmek için canhıraş çabalardım. "O zaman gelir sana söylerim. Ama söyle. Beni oyun içinde tutup ama bu çizgiyi geçme deme. Ben böyle insan değilim. Tek başıma oyun oynamayı da çok iyi biliyorum. Yedi yaşından beri hiç arkadaşım olmadı, tek başına da ararım Melike'yi."

Ecevit gözlerimin içine bakıyordu. Söylediğim her şeyi dinliyordu, belki ölçüp tartıyordu. Bilmiyordum. Belki de fırsatını bulmuşken çık aradan diyecekti. Bunu istemiyordum ama bunu söylerse ne diyebilirdim onu da bilmiyordum. Gözlerimi kaçırdım istenmediğimi görmeyeyim diye. "Sen düşün dediklerimi. Ben bir duş alıp geleceğim," dedim. Suyun altında ağlamak istedim sadece. Arkamı dönüp gittim ve sürgülü kapıyı kapattım. Hızla banyoya girdim ve yalnızca iç çamaşırlarımı aldım. Sandığım gibi olmadı. Ağlamadım suyun altında, aksine oldukça sakindim. Gözlerimi kapattım ve bir süre hiçbir şey yapmadan bekledim. Bandajımın ıslandığını biliyordum. Dikişim de ıslanıyordu ama umurumda değildi. Su çok sıcak değildi. Alacağım tek önlem buydu. Suyu kapattım bir zaman sonra saçlarımı havluya sardım ve bornozumu giydim. İlk işim sargıyı çıkarmak oldu. Zaten düşmek üzereydi. Peçeteyle kuruladım ama geri sarmadım. Uğraşamadım. Saçlarımı biraz kurttum ama çok uğraşmadım. Vücuduma önce nemlendirici sürdüm sonra elim uzun bir zaman sonra vücut spreyime gitti. Paspalın teki olmuştum.

Çiçeksi ve meyvemsi güzel bir spreyim vardı. Annem yurt dışına her çıktığında alır gelirdi. Çabuk bitmesin diye hep kullanmazdım. Ne zaman kullansam insanlar dönüp sorardı. Ben de 'Türkiye'de yok,' gibi kibir kokan bir cümle kurmaktan hoşlanmadığım için kendime kullanırdım sadece. Duymaktan rahatsız olmadığım çok taze bir hanımeli kokusuna inceden inceye meyve kokusu eşlik ederdi ama meyve kokusunu ben bir yerden sonra hiç almazdım. Yüzümü de nemlendirdim ve ayaklarıma terlik giydim. Geceliğimi de temiz diye değiştirmedim giydim. Ecevit için temiz çarşaf takımı çıkardım. Kokladım. Yumuşatıcı kokusu gitmişti. Diğerlerini de kokladım ama yoktu. Ben zaten alerji oluyorum diye bebek yumuşatıcısı kullanırdım. Onun da kokusu diğerleri gibi baskın değildi. Belki gece kalmazdı ama yine de çıkarmak ve bak uyumanı isterim demekti bu. "Ya temiz olmadığını düşünürse?" dedim sıkıntıyla. Bunu dert edindim kendime. Ecevit'in bana verdikleri tertemiz kokardı. Bunlar kokusuzdu.

Çarşafı açtım ve spreyimden sıktım iç kısımlarına. Çok abartmadan ama en azından bunlar yıkanmış temiz kokuyor diyebileceği kadar. Yatağımın üzerine koydum ve çıktım oda kısmından, atölye kısmına geçtim. Ocağın üzerinde kaynayan makarnaya baktım. Ecevit sobayı karıştırıyordu bulduğu demirle. "Elinden geldiğinde kömür yakmamaya çalış. Ne olur ne olmaz. Rüzgâr ters eser," dedi bana bakmadan. Sobaya doğru eğilmişti. İs yüzüne doğru vuruyordu.

"Baca sağlam tasarlandı ama ben de kokusundan rahatsız oluyorum diye çok yakmıyorum zaten. Odun yakıyorum çoğunlukla." Yanan ateş Ecevit'in yüzüne vuruyordu. Başını kaldırdı ve bana baktı. Gözleri alnıma kaydı. "Korumadın mı dikişlerini?"

"Korudum," dedim ama yalan söylediğim apaçık belliydi. Ecevit göz devirdi ve elindeki demiri dışarı çıkardı, yerine koydu. Makarnayı karıştırdım.

"Gazlı bezin var mı?"

Alt çekmeceyi aldım ve karmakarışık bir torbayı çıkardım. "Şurada var galiba. Neli yapalım makarnayı?" Ecevit elimden torbayı aldığımda bir şey fark etmiş gibi duraksadı. Muhakkak kızacağı bir şeydir diye görmezden geldim ve yüzümü gizledim. Dikişlerime bir şey olmuş olabilirdi.

Dolabın önüne geçtim ve aldıklarına baktım. Krema almıştı iki paket. Bir de pesto sos... Gülümsedim çaktırmadan. Köz patlıcan ve biber de almıştı. Süzme yoğurt, ayran, peynir, zeytin, sucuk ve biraz meyveyle sebze. Közlenmiş iki kavanozu ve yoğurdu aldım, kremayı da üstlerine ekledim ve dolabı ayağımla kapattım. Ecevit olduğu yerde duruyordu. "Sevdin galiba pestolu makarnayı?" Cevap vermedi. Yanından geçip gittim. Elimdeki malzemeleri tezgâha koydum. "Şimdi daha farklı bir şey yapacağım."

Ecevit derin bir nefes aldı ve elindeki torbayı açtı olduğu yerde. "Kremalı ve köz patlıcanlı," diye açıkladım. "Bence bu da senlik. Kaşar peyniri aldın mı?"

İç geçirdi Ecevit. Cevap vermediğinde başımı ona çevirdim. "Hı?" diye mırıldandım. Elindeki torbanın düğümünü çözmeye çalışıyordu. İzlendiğini

hissedince,"Efendim?" dedi başını kaldırıp. Alık alık yüzüme baktı.

"Kaşar peyniri aldın mı?"

"Almış olmam lazım," dedi ve dolaba adımladı. Biraz önünde durdu sonra elini uzattı ve çıkardı bir köşeden. Onu da diğer eşyaların yanına koydu. Yanımda durmaya devam etti. Torbanın ağzını açtı ve istediklerini aradı. Buldu da. Bu kez daha düzgün kapattı ağzını. Makarnanın suyundan biraz ayıkladım, pişip pişmediğine baktım ve suyunu yavaşça süzdüm. Boşalan aynı tencereye önce biraz yağ sonra da kremayı boşalttım. Ağzını da açtım tamamen. Ecevit yamacımdaydı.

"Otursana," dedim öylece. Bana kararını mı açıklayacaktı? O yüzden mi gidip rahatça oturmuyordu? İç çekti sıkıntıyla ve "Gel de alnını kapatalım," dedi. Geriye çekildi. Makarnayı yapıp gidecektim. Fokurdamaya başlayan kremaya köz patlıcandan ekledim göz kararı ve üzerine tuz ile karabiber gezdirdim. O pişerken köşede süzme yoğurt içine köz biber doğradım. Onu da karıştırdım. Yeniden dolaba baktım. Ecevit geçen sefer aldığımız portakal suyundan almıştı. İçilebilirdi bence. Onu da çıkardım ve tabakları aldım raftan. Sosumun piştiğine emin olunca makarnalarımı tencereye aldım ve altını tamamen kıstım. İçine ince ince kaşar dilimledim ve biraz karıştım. "Bu biraz demlensin sonra yiyelim," dedim koltuğa oturmuş Ecevit'e bakarken. Yanına geri dönerken bardakları ve içeceği de sehpanın üzerine koydum. Tek bacağımı kalçamın altına aldım ve Ecevit' dönük oturdum. O çoktan beni bekliyordu zaten.

Çenemden tuttu ve başımı geriye itti. "Sen de istersen duş alabilirsin."

Dudaklarını yaladı. Dizini koltuğa bastırmıştı ve benden yüksekte duruyordu. "Sanmıyorum ki senin kıyafetler bana olsun," dedi. Ecevit'in vücuduna baktım. Hadi üst tarafı resim yaparken giydiğim bol bir tişörtle halletsek bile alt tarafı halledemezdik.

"Gidecek misin?" diye sordum açıkça. Dolandırmadan.

"Bir gece bu kıyafetlerimle uyuyabilirim."

Kalacaktı...

"Baban duyuruyu senden sonra yapmış. Yani peşi sıra. Şu an bütün haber kanallarının bir köşesinde sen diğer köşesinde baban var. Halkın bir kısmı için Atilla'nın sonunu getirecek ilk kurşunsun. İsmin Türkiye gündeminde. Binlerce kişi yazıp çiziyor. Bazı üniversite hocaların senin okulda ne kadar kendi halinde, başarılı ve hiç o adamın kızı gibi davranmadığını yazmış. Dün gece yardım etmek isterken linç edildiğin kız da yazmış. Olayı olduğu gibi yazmış. Tarih dostuna baş kaldıranı gördü ama babasına, böyle bir günde baş kaldıranı ilk defa gördü. Kahraman ilan edildin bir kesim için. Sen tarafından desteklenmek güçlendirdi onları. Babanı destekleyenler içinse yeni hain. Bunu sorun haline getirme. Doğrunun yanına geçersen yanlış seni suçlamaya başlar artık, bundan kaçamazsın."

Beni babam için seven insanların benden ben olduğum için nefret etmesi umurumda değildi. Benim zoruma giden, benden ben olduğum için nefret edenlerdi. Onlar da şimdi öyle düşünmüyorsa benim için yeterdi.

"Ve açıklama yaptıktan sonra parti binasına girmiş. Daha da çıkmamış. Bunun altından nasıl çıkacaklarını hesaplıyorlar muhtemelen. Bu krizle baş edemezlerse, ayaklarına dolanacak. Parti babandan ne olursa olsun vazgeçmiyor ama babanın vukuatları da bitmiyor. Parti binasından çıktıktan sonra soluğu burada alabilir. Günlerce sana bulaşmayadabilir. Kafasında kırk tilki dönüyordur şimdi onun."

Yavaş hareketlerle sargıyı yeniledi. Sonra ecza poşetinden bir krem çıkardı. "Bunu boynuna sürmek gerekiyor, saçlarını topla." Kendisi kalktı yerinden ve karşı tarafta duran masanın üzerinden bir fırça alıp bana uzattı. Saçlarımı topladım. Kreme uzandı ve boynuma sıktı. Elim arkaya gitti ve sürmeye başladım. "Yedirerek sür," dedi. Ben de onu yapmaya çalışıyordum zaten. Yaptığımı yine beğenmedi, sol kolunda gösterdi. Sağ elinin başparmağı sol bileğinin üzerinde baskı yaptı. "Şu şekilde," dedi. Onun kadar baskı uygulayamazdım. Yaptığımı bir türlü beğenmedim. "Firuze saçlarına bulaştırıyorsun."

"Ya ben arkamı görebiliyor muyum?"

"Arkanı görmene gerek yok zaten, ense kökünün altına da sür."

"Şurası mı?"

"Sabır."

"Sabır dileme göster." Avucu elimi yakaladı ve istediği yere götürdü parmaklarımı. "Baskı uygula biraz." Benim yapmadığımı görünce parmakları parmaklarımın üzerine kenetlendi. O parmaklarıma bastırdıkça ben de tenimde hissediyordum. "İğrenç kokuyor bu," dedim. O güzelim kokuyu alıp götürmüştü benden. Ecevit kolumun ağrıyacağı kadar uğraştırdı beni ama sonunda tatmin etti onu bu kadar uğraş çekti elini. "Saçlarıma çok bulaştı mı?"

"Birkaç teline." Huysuzca o birkaç teli temizlemeye çalıştım. O krem sürdüğümüz noktaya bakmayı sürdürdü. Sonra ansızın, "Sen bana ayak bağı olmuyorsun," deyiverdi. "Öyle bir şey yapsan seninle bir adım bile atmazdım. Yanlış yaptığın bir şey yok. Sadece senin de canını hesaba katmam lazım. Aksi halde beraber yakaladığımız ipi tek tutarım. Bu da beni zora sokar. Kimseyi de yolda bırakmam ayrıca. Bir taraftan ikimizi de korumam lazım," dedi. Ona bakmıyordum. Sadece diken üstünde son cümlesini bekliyordum. Sözlerinin devamı gelmedi.

"Yani yarın nereye gidiyoruz?" diye sordum arsızca. Neredeyse ofladı.

"Ortalık bu kadar sakin kalırsa, bir sorun çıkmazsa, baban peşine takılmazsa geliyorsun. Yoksa ben gidiyorum sen bekliyorsun."

"Yani nereye gidiyoruz?" diye yeniledim.

"Kadın perşembe ve cuma günleri gelmiyormuş pavyona."

"Yani pavyona mı gidiyoruz?"

"Kalk ellerini yıka da yiyelim şu yemeği, kalk!" diye kızdı bana ve kalktı.

Yani pavyona gidiyorduk.

***

Dün gece Ecevit'e yatakta yatmayı teklif etsem de kabul etmemişti. Yattığım yerde bulunan koltuk çekyat tarzındaydı diğer küçük koltuğun aksine. Benden rahatsız olup olmayacağını sormuştum. Olmam deyince o

koltuğu açmış ve temiz kokan çarşafları sermiştim. Yüzüm Ecevit'e dönükken onunla aynı çatı altında uyumuştuk yine. Hiç ara vermeden. Bugün tam dokuzuncu gündü. Yedi gün onun evinde bir gün hastanede ve dokuzuncu gün de benim evimde aynı çatı altında kalmıştım. Hem bu sefer yataklarımız da karşılıklıydı. Gözlerimizi dikmiş gece lambasının altında Ecevit'e bakmıştım. Bir yerden sonra rahatsız olmuştu zaten, kaş göz yapmıştı. Bakmıştı çekmiyorum gözlerimi sabır çeke çeke sırtını dönmüştü. Bu kez sırtını izlemiştim. Sonra da uyuyakalmıştım. Sonra gecenin bir vakti dışarıdan tıkırtılar gelmişti. Fare girdi sanmıştım. Öyle seslerdi. Karşı koltukta Ecevit'i göremeyince de fareyi yakalamaya gitti sanmıştım. Sürgülü ve aralık olan kapıyı çekince Ecevit'i ocak başında kalan makarnayı yerken yakalamıştım. Kaşığı havada ağzı açık kalmıştı.

Yakalanmıştı.

Makarnayı yerken de çok beğendiğini hissetmiştim zaten. Ecevit bazı şeyleri ilk benim yanımda tadıyordu ama bunlara sevinemiyordum. Aksine içimde derin bir yara açıyordu. Çünkü akşam, "Bu krema ne güzel bir şey ya," demişti kendi kendine. Ne diyeceğimi bilememiştim. Çünkü bizim küçükken de yemeklerimizin içine krema konurdu ama Ecevit ya hatırlamıyor ya da o bilinçle yemiyordu. Şimdi de ona farklı geliyordu. Parası vardı, muhtemelen dışarıda da yemek yiyordu sık sık ama hep bildiği tarafta kalıyor gibi hissediyordum. Pahalı bir şeyi de almaya gücü olsa, belki yine aynı fiyattan bildiğine gidiyordu eli. Tadını bilmediğinin üstüne gitmiyordu. İçinde keşfetme, deneme hevesi de yoktu zaten. Biraz peynir ve domates olsa yeterdi onun için.

"Sigara içmeye kalktım, midem kazındı," demişti. Mahcup hissetmesin kendini diye, "Ben de mide guruldama sesime uyandım. Kaldı mı bana da?" demiş onunla yemiştim ayak üstü. Boğazıma kadar doluydum yatağa geri giderken. O mışıl mışıl uyumuştu ama ben biraz zorlanmıştım hazmetmekte. Şimdi yan yana oturmuş Ecevit'in yaptığı sucuklu yumurtayı yiyorduk. Telefonumdaki aramaları mesajları kaydırırken hiçbirini okumuyordum. Yalnızca üstte bildirim olarak gözükmesini istemiyordum. Tam bu sırada üstten bir mesaj daha düştü ve gözüm takıldı yazılanlara.

Firuze Hanım merhaba, ben Eşitlik ve Onur Partisi Genel Başkanı Yakup Konuk. Bu numara bana ait, şahsi numaram. Size ulaşmak istiyorum.

Mesajının hemen ardından çok bir zaman geçmeden o numaranın sahibi tarafından arandım. Ecevit telefonu elime aldığımdan beri gelen bildirimlere alıştığı için hiç oralı olmadı. "Ecevit Eşitlik ve Onur Partisi Genel Başkanı arıyor."

"Ne?"

"Yakup Konuk arıyor."

"Emin misin?"

"Evet aramadan önce mesaj attı, açayım mı?"

Ecevit de kalakaldı. Bana dünden beri sayısız gazeteci, kanal sahibi ya da genel yayın yönetmeni ulaşmaya çalışıyordu ama babamın en büyük rakibi diyebileceğim adamlardan biriydi. Babamla sayısız kavga, sayısız davaları vardı. Kanlı bıçaklılardı. Bu adamın babam ve partisi için, "Değil aynı yola çıkmak, Atilla'nın oturduğu sofraya oturmam. Haram lokma karıştırmıştır diye. Bu adamın kaynağı olsun bir yudum su içilmez. Öyle de haysiyet bilmez bir adam." Babamın çıldırdığını ve arka arkaya hakaret davaları açtığını hatırlıyordum.

"Geçmiş olsun diyecek herhalde, aç," dedi. Neredeyse sonuna yetiştim ve açtım telefonu. Hoparlöre verdim ve havada tuttum. "Efendim?"

"Firuze Hanım merhabalar," dedi kibar, centilmen bir ses. Babamdan biraz daha genç bir adam olduğunu biliyordum. Babam damarına basmadan da üslubunu bozmuyordu. Saygılı bir adam olarak kalmıştı hatırımda. "Ben Yakup Konuk. Nasılsınız?"

Ecevit de kahvaltı etmeyi bırakmış telefona bakıyordu. "İyiyim Yakup Bey. Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

"Çok üzgünüm Firuze Hanım," dedi. "Yani bu başınıza gelen son olay bende ve partimizde derin bir üzüntüye sebep oldu. Böyle bir şeye maruz kalmanız, bunu biz de meydandayken yaşamanız bizim için paha biçilemez bir üzüntü."

Ve elbette o da bir siyasetçiydi...

"Çok geçmiş olsun öncelikle. Sağlığınız nasıl?"

"İyi olmaya çalışıyorum. Kötü bir yanlış anlaşılmaydı. Çok incesiniz, teşekkür ederim."

Ecevit'le göz göze geldik. Göz devirdi bana. Sinir bozucu herif!

"Asıl biz teşekkür ederiz. Belki ben de dahil bazen siyasetin o kirli ağzıyla konuşuyoruz. Kendimizi kaybediyoruz ama dün bir üslup dersi verdiniz tüm ülkeye. Bu olgun konuşmayı da bize olan desteğinizi açıklayarak sonlandırmanız, öncelikle partim sonrasında benim için paha biçilemez bir onur. Firuze Hanım sizler de bizler için daima Atilla Akın'ın kızının ötesindeydiniz. Bu ülkenin kıymetli sanatçılarından biriydiniz."

Bu konuşmanın sonu bir yere varacak mıydı yoksa gerçekten sadece bu ince cümleleri dile getirmek için mi aranmıştı. Kısa bir an ne olursa olsun bir siyasetçiyle konuştuğumu unuttum ve incelikler için arandığımı sandım.

"Firuze Hanım, partim adına sizinle bir görüşme talebimiz var. Sizi parti binamıza ya da daha uygun olacaksa, ailem ve kadim iş arkadaşlarımla yiyeceğim bir akşam yemeğine davet etmek istiyorum."

Güldüm. *Aptal Firuze, aptal!* "İnce davetiniz için teşekkür ederim ama hayır," dedim. Davetin sebebini bile sormak istemedim. Başlı başına o masaya oturmam bile yeterdi onlar için ve anne babamı delirtmek, ölüm fermanımı imzalamak için.

"Önemli bir teklifimiz olacak size," dedi ama zerre merak etmedim.

"Az önce kendiniz de söylediğiniz gibi ben bu ülkenin siyasetçisi değilim sanatçısıyım. Ve böyle bir ortamın içinde bile bulunmak istemiyorum. Yaptığım açıklamada da sizden öte sokakta direnen insanların yanında olduğumu söyledim. Normal bir vatandaş gibi, hangi kesimde olduğumu belli ettim."

Siyaset tek dişi kalmış bir canavardı. O dişi hiç boş bırakmazdı ve kolundan tuttuğundan ısırmak, bir parça koparmak isterdi. En çok parçayı koparan bu sahnenin kazananı olurdu. Bu taraf değişmeksizin böyleydi.

"Sanatçılar bir ülkenin en aydın insanları değil midir? Sizler geri durursanız, halka ışık tutmazsanız kim tutacak? Bakın öncelikle biz buluşmayı yapalım. Sadece tanışmak için bile o masaya oturabiliriz. Sonra istemezseniz, elbette devam etmeyiz. Teşekkürlerimizi sunarız, masamıza geldiğiniz için."

"Yakup Bey ben Hacettepe Güzel Sanatlar mezunuyum. Siyasi olarak beni tam olarak nerede görüyorsunuz da bir teklif yapmak istiyorsunuz?"

"Ben de Hacette Üniversitesi matematik öğretmenliği mezunuyum. Siyaset hiçbir zaman sırada öğrenilecek bir olgu olmadı. Önümüzde yerel seçimler var. Ve üç büyük şehrimize de Atilla Akın'dan tek bir an bile korkmayacak insanlar lazım. Bu halkın gözü kara siyasetçilere ihtiyacı var."

Bana nasıl bir teklifte bulunacağını tahmin etmiyordum ama etmeye çalışsam da beklediğim kesinlikle bu olmazdı. Ecevit'le birbirimize baktık hayretle. Doğru mu anlamıştım ben? Konuşamadım. "Bu tarz şeyler telefonla konuşulacak mevzular değil. Sizin de müsait olduğunuz en yakın zamanda bir görüşme planlayalım. Parti sekreterimiz size hemen bu telefondan sonra ulaşsın."

"Yakup Bey ben o gözü kara siyasetçi değilim. Hatta bana bu hayatta en nefret ettiğim şey sorulsa siyaseti mutlaka sayarım. Belki stratejik olarak doğru bir hamle yapıyorsunuz ama kullanmak istediğiniz taş yanlış. Ben o kişi değilim. O konuşmayı da babamın siyaseti daha fazla üzerime bulaşmasın diye yaptım."

"Çabuk karar vermeyin," diye ısrarcı davrandı.

"Kararım kesin ve net. Başka bir durum yoksa kapatmam gerekiyor şimdi."

"Bizim de teklifimiz geçerli. Fikriniz değişirse bana bu numaradan ulaşmanızı rica ediyorum."

Başımı salladım öylesine. "İyi günler." Adamın da karşılığını aldıktan sonra hızla kapattım telefonu ve tekrar sessize aldım. Ecevit çayına uzandı. Ona baktım fikrini duymak için, benim gibi karmakarışık duygular bekledim ondan da ama hayır. Hiç de öyle değildi.

"Gülüyor musun sen?" Başını hızla iki yana salladı. "Gülme!"

"İzmir'i mi istersin, İstanbul mu Ankara mı?"

"Ha ha çok komiksin."

"Öyle söylerler."

"Kim söylediyse yalan söylemiş."

Burun kıvırdım ve kahvaltı etmeyi bıraktım. "Yalancı," dedi bana bakarak. Dirseğini dizine bastırdı ve bana çevirdi başını. "Kabul edelim güzel teklif."

"Hazır babasıyla kanlı bıçaklıyken faydalanalım," dedim kısaca. Ecevit başını salladı. "Kötü bir fikir diyebilir misin? Kaldı ki onlarla taban tabana zıt değilsin, temsil edebilirsin, halkın ilgisini çektin. Güzel hamle. Bu tekliflerin devamı gelir."

İlk meraktı. Açmıştım telefonumu cahillikle. Tahmin etmemiştim. "Tamam surat asma, reddettin kapandı mevzu. Siyaset sana uygun değil zaten. İyi konuştun adama."

"Niye uygun değil?" diye sordum sanki aksini savunuyormuşum gibi. Peynir sıkıştırdığı ekmeğinin arasına domates de koydu.

"İnsanların çıkarını düşünürsün çünkü sen. İyi bir siyasetçi önce kendi çıkarını sonra partisinin en son halkın çıkarını düşünür."

Ekmeğini ağzına sıkıştırdı ve sucuklu yumurtadan kopardı, çatalına aldı. Çok bireysel değildi. İllaki benim tabağım çanağım demiyordu. Yumurtayı menemen yer gibi yemiştik, tabaklarımıza almamıştık ama yemek yerken çok kibardı. Birçok adabı muaşeret kuralına uyuyordu. Tıpkı çocukken olduğu gibi. Ağzını hayvan Bülent gibi hunharca doldurmuyordu, ağzında yemek varken konuşmamaya özen gösteriyordu ve ağzı daima kapalı

duruyordu. Bazen elinin tersini dudaklarına siper ediyordu ve bir aksiliği o şekilde idare ediyordu. Peçetesini yakında tutuyordu, ağzına bulaşanı hiç bekletmeden alıyordu. Tıpkı Leyla teyzenin ona öğrettiği gibi yiyordu. Yutkundum ve gülümsedim istemeden. *Güzel Ecevit. Pek güzel Ecevit. Leyla Tarhan'ın biricik oğlu Ali Ecevit.*

Gülümsediğimi görünce göz kırptı, konuşmak için ağzındakini yutmayı bekledi önce. "Ne oldu?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. Saat öğleni geçiyordu. Biraz geç uyanmıştık. Geç kahvaltı yapmıştık.

"Kıyamet kopmadığına göre, babam da basmadığına göre burayı akşam geliyorum seninle."

"Baban duyduğuma göre hâlâ parti binasındaymış."

"Yani geliyorum?"

"Geliyorsun Firuze."

Ne giyecektim? Burada kıyafetim vardı ama hangisi pavyona uygun olurdu bilmiyordum. Ecevit ne giyecekti? Kaşlarım çatıldı ve Ecevit'e baktım. Aklıma geleni olduğu gibi sordum. "Daha önce pavyona gittin mi?" Bardağın üstünden bana dikti gözlerini. Başını cıklayarak sağa yatırdı.

"Allah'ım sen bana sabır ver. Ne işim var benim pavyonda Firuze?"

Nereden bilebilirdim ben? Soruyordum işte. Omuz salladım. "Ben de gitmedim. İlk defa gideceğim. İkimiz de yine tecrübesiziz."

"Bak sen şu Allah'ın işine."

"Ne giyeceksin?" diye sordum. Zerre de garipseyeceği sorular sormuyordum.

Zerre de garipseyeceği sorular sormuyordum. Kesinlikle o abartıyordu.

"Ne önerirsiniz Firuze Hanım?"

Bana Hanım diye seslenmesi sebepsiz çok hoşuma gitti. Firuze Hanım oldum birdenbire. Şurada çok önemli bir şey konuşmayacak olsak kim bilir daha ne kadar mutlu ederdi beni ama uzun uzun düşüncelere dalmama gerek yoktu. "Giy işte en kıytırık şeyini. Sanmıyorum ki pavyona giden erkekler çok da şık olsun. En çirkin, en pis şeylerini giy."

Pavyona giden erkekler, geneleve giden erkekler... Elimde değildi asla iyi bir yere koyamıyordum. Pavyon da genelev kadar orada çalışan çoğu kadın için zulümdü muhtemelen. "Sen ne giyeceksin?"

"Ben ayrı."

"Ne demek ayrı?"

"Bak şimdi sen pis giyinerek oradaki ortalama bir erkek oluyorsun. Ama ben pis giyinirsem aksine dikkat çekerim. Çünkü oradaki bütün kadınlar çok özenli muhtemelen. Araya kaynayamam. Ona uygun giyineceğim. Dolapta var biraz kıyafetim, giyerim birini. Hatta gideyim bakayım son dakikaya bırakırsam yanlış karar veririm. Sen eve gidip gelecek misin?"

Ayağa kalktım ve odaya ilerledim. "Gidip geleceğim, kediye de bakmam lazım."

"Tamam," dedim. "Ben hemen bakınıp geleceğim. Toplama sofrayı, hallederim ben. Çay bitti, onu demle istersen."

Sürgülü kapıyı biraz gerimden kapattım ve girdim odaya. Kıyafet dolabımı açtım. Buraya daha çok annemin görünce beğenmeyeceği ve bana asla yakışmayacağını söyleyeceği kıyafetlerimi ya da kurtarıcı, nerede giysem yakışacak parçaları getiriyordum. Ne çok kısa ne de tamamen uzun bir şey giymeye niyetliydim. Oradaki herhangi bir kadın olmaktı niyetim. İşimizi bir an önce halledip çıkmalıydık. Bir teklif ya da bakış almak istemiyordum. Yok gibi davranılsın istiyordum bana. Denemeye üşendim. Birkaçını çıkardım ve üstümde tuttum. Acaba koşmamızı gerektirecek bir olay yaşar mıydık? Elbisenin altına spor ayakkabı giyemezdim. Topukluyla da hızlı koşamazdım. Giymeyi düşündüklerimi çıkardım yatağa koydum. Bazılarının rengi bazılarının kumaşı bazılarının boyu uygun gelmedi. Geri koydum. Denemek istedim bir iki tanesini de ama çabuk bunaldım.

Vazgeçtim. Üzerimde geceliğimin üzerine giydiğim hâkî yeşili hırkam vardı.

Beyaz bir elbise almıştım geçen sene. Saten bir kumaştı. Boyu dümdüz yere kadar iniyordu ama yine de ayaklarımı kapatmıyordu. Giyeceğim topuklu ayakkabıyla beraber bileklerimin üzerinde kalacaktı. İnce ip askıları vardı ve göğüs kısmı kalp şeklinde hatlarla kendinden destekliydi, kumaş orada modelinden dolayı daha parlak duruyordu. Belden itibaren dümdüz, sade ve kesintisiz iniyordu. Asıl olayı da sırtındaydı. Zaten annemle de bu konuda çatışmıştık. Sırtında bel gamzelerine kadar uzanan bir dekolte vardı. Elbise sırt için orada başlıyordu. Çok beğenerek almıştım, ilk kez belki de bir elbisenin, beliyle, göğüs kısmıyla ve boyuyla bedenim için dikildiğini hissetmiştim. Ama annem inkar etse de deli gibi İngiliz Kraliyet ailesinin moda akımını takip ediyordu. Ve İngiliz Kraliyet ailesinin giyim kuşamında benimsediği muhafazakâr anlayışı da benimsemeye çalışıyordu. Zorla. Çünkü annem o değildi. Annemin gençlik fotoğraflarını biliyordum. Nasıl giyinmeye sevdiğini biliyordum. Annem kendine bir kalıp uydurmuş ve o kalıba sığmaya çalışıyordu. Babam için. Çünkü o Atilla Akın'ın eşiydi ve yakında bu ülkenin first lady'si olmak için gün sayacaktı. Tam da istediği gibi.

Beni de o kalıpların arasına sıkıştırmaya çalışan annem, bu elbise için elbette ki yargılamıştı beni. En azından güzeller güzeli ailemizi temsil edeceğim hiçbir yerde bunu giyemezdim. Firuze dekolte güzeldir, demişti. Ama her şeyin abartısı senin adının önüne geçer. Sen Firuze Akın'sın, senin elbisenin açıkta bıraktığı tenin adının önüne geçemez. Manşet olamaz. Rica ediyorum bunun bilincinde ol ve bize, kendine yakışanı giy.

Bu sözlerden sonra bu güzel elbise atölyemdeki dolabımda bekliyordu. Belki bir gün, Firuze Akın'ı temsil etmediğim, sadece Firuze olarak çıktığım bir gecede üstüme eşlik eder diye. O pavyon mu olmalıydı? Belki de hayır. Ama sanırım başka bir yerde de giymek nasip olmayacaktı. Bu gece zaten rol yapacak kendim olmayacaktım. Bir elbisenin içinde güzel hissetmek benim de hakkım değil miydi? Kapı tıklatıldığında biraz ürktüm. Uzun düşüncelerden uyandım. "Gelebilirsin," diye seslendim. Ecevit sürgülü kapıyı biraz itti ve müsait olup olmadığıma baktı. Emin olunca tamamen itti.

"Ne yaptın?"

"Seçtim galiba. Bunu giyeceğim," dedim ve elbiseme uzandım. Üstüme doğru tuttum ve ona döndüm. "Nasıl?" Ecevit'in bakışları elbisede gezindi ama beklediğim beğeniyi göremedim gözlerinde. Belki de bu elbise sandığım kadar güzel değildi bana öyle geliyordu.

"Ben anlamam," dedi varla yok arasında bir sesle.

"Tamam, bunu giymeye karar verdim."

Diğer elbiseleri toplamaya başladım. "Daha vakit var, bak biraz daha."

"Yok ya. Onu giyeyim. Aldığımdan beri hiç giyemedim daha. Çok da oldu almayalı. Hep giymek istiyordum zaten. Onu giyeceğim. Bugüne kısmetmiş."

Askıları teker teker asarken Ecevit yaklaştı ve yatakta elbiseye dokundu. "Niye giymedin?"

Parmak uçlarımı birbirine dokundurdum çenemin altında. "Aile davetleri için annemin onayından geçmedi. Bireysel olarak da o elbiseyi giyecek kadar özel bir yere davet edilmedim. Yani ya da gitmedim. Pavyon mu özel bir yer diyeceksin ama o kadar kötü bir fikir değil bence. Başka nerede giyeceğim? Giyeyim bu gece."

Ecevit yavaşça yatağın ucuna oturdu. Elbiseye bakıyordu. Tüm kıyafetlerimi astım. Ayakkabı bakmaya başladım. Sessiz sedasız arkamda oturuyordu. Öyle de kalacak sandım. Sonra o, "Bence bunu giyme," dedi. Çöktüğüm yerden baktım ona.

"Neden?"

"Gideceğimiz yer iyi bir yer değil. Kaldır sonra iyi bir yerde giyersin. Değmez oraya. Bu kadar beklediyse yine bekler. Onca pisliğin içinde beyaz mı giyeceksin? Biri ahlaksızlık yapmaya kalkışır. Boş ver. İyi bir yerde giyersin."

İyi bir yerde giymek... Belki de bu elbiseyi aldığım günden beri, hiçbir yerde giymeye kıyamayışımın sebebi buydu. İyi bir yerde giymeyi beklemek. İyi bir yer. Tam olarak neresi bilmiyorum ama cevabını duydum sanki. Elbiseme baktım. Bembeyazdı. İyi bir yerde giyilmeyi hak edecek kadar beyazdı hem de.

"Nerede giyeceğim ki?" diye sordum belki onu da Ecevit biliyordur diye. İçimde küçük bir heyecan belirdi. Sarmaşık gibi sardı göğüskafesimi. Tırnaklarımı yiyerek Ecevit'ten gelecek cevabı beklemek istedim merakla.

"Daha iyi bir yerde," dedi yine. Ayakkabılarıma baktım. Arkada kalan, biraz küçük topuklu sivri uçlu, önden yer yer kemerleri olan bordo renginde bir topuklu ayakkabım vardı. İçimden bir ses, ensemden bir ıslık fısıldadı adeta. Ayakkabıyı da görünce İstanbul diye fısıldadım kendi kendime. Sanki o iyi yer bana ilahi bir güç tarafından söylendi, içime doğdu.

O an karar verdim. Bu elbiseyi Ecevit'le İstanbul'a gidince bordo topuklu ayakkabılarımla giyecektim.

Sarmaşık kalbime kadar uzandı. Ecevit'e baktım minnetle. Bana doğruyu göstermiş gibi hissettim. Ölüm kalım sınavında bana zorlandığım ve cevaplamazsam geçemeyeceğim bir sorunun cevabını kendi kağıdını teslim etmeye kalkarken benim kulağıma fısıldamıştı sanki. Gülümsedim. "Tamam," dedim. "Daha iyi bir yerde giyerim onu. Doğru söylüyorsun."

Bu elbiseyi giymeseydim giyeceğim siyah düz, sıradan elbiseyi çıkardım. "Bunu giyeceğim o zaman," dedim. Elbiseye baktı ve dudak büktü.

"Sen bilirsin," dedi. Tamam bu olurdu. Uzun kollu, v yaka gelirken iki yakası birbiri üstüne binen ve üstte kalan kısmı bele doğru büzülen dizlerimin bir karış kadar üstünde bir elbiseydi. Tümüyle ne vücudumu sarıyordu ne de çok boldu. Altına da çizme giyerdim. Olup biterdi. Ecevit yatağın üzerinden kalktı ve çıkışa yürüdü.

"Çay içecek misin?

"Varsa içerim," dedim. Beyaz elbiseme uzandım. Çok narin bir çiçeğe dokunur gibi dokundum elbiseme. Beyaz güzel elbiseme. Artık emindim.

Ecevit'le İstanbul'a gidecektik. Orada bordo ayakkabılarımı giyecek, kız kulesinde yemek yiyecektik. Benim güzel beyaz elbisem. Daha iyi bir yere layıktı. Kim bilir belki de senelerce İstanbul'u beklemişti.

*

Atölyemin ön tarafı güvenlik kameralarıyla çevrili olsa arka sokaklar biraz tenhaydı. Güvenlik kamerası yoktu. Zaten normal koşullarda arka tarafla işim olmazdı. Ne zamanki Ecevit çıkagelmişti o zaman arkadan atlayıp zıplamaya başlamıştım. Şimdi de ne olur ne olmaz arkadan çıkacaktım. Ecevit aradığında geldiğini anladım.

"Firuze," diye seslendi duvar arkasından. "Dikkatli ol."

Yüzüme biraz çirkin abartılı bir makyaj sürmüştüm. Özellikle allığı çok abartmıştım. Uçar diye değil, sadece öyle durmak istediğim için. "Tamam, dur çıkıyorum," dedim ve ilk aşamayı kolaylıkla atlattım. Zaten bu duvara tırmanmak dünyanın en kolay işiydi. Tırmandım hemencecik. Bacaklarımı sarkıttım. "Topuklu mu giydin?" dedi Ecevit sanki çizmelerim burnunun dibinde değilmiş gibi.

"Spor mu giyseydim. Biraz çekil atlayayım."

"Nereye atlıyorsun. Kaydır biraz kendini kucağıma," dedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım gülmemek için. Bazen ne tuhaf konuşuyordu. İçim Ecevit'i tanısa da bir garip oluyordu. Bir kuş kanat çırpıyor, tüyleri hep uçuşuyordu içimde. Kaydırdım kendimi biraz kucağına. Ecevit beni tek koluyla kavradı ve kendi hakimiyetine aldı. Önce bacaklarımdan tuttu ve beni usulca çekti kucağına. Bacaklarımdan kolunu çekince belimi sardı ve diğer kolunun altında indim aşağıya sapasağlam.

"Sağlam bastın mı?" dedi geri çekilmeden.

"Evet bastım!"

Geri çekildi ve bıraktı beni. Üzerimdeki kabana baktı, kuşağım inerken açılmıştı. Sıkı da bağlamamıştım zaten. Kuşağımı geri bağladı. "Yürü

başımın belası yürü. Koşman gereken yerde seni topuklularınla olduğun yerde bırakacağım."

"Hayır sen kimseyi yolda bırakmazsın yalan söyleme."

Ondan önce arabaya bindim ve kuruldum yerime. Ecevit de benim gibi parfüm sıkmıştı. İçinde beyaz bir gömlek vardı. "En pis kıyafetin beyaz gömlek miydi?" diye sordum.

"En ucuzu buydu. Bunu gözden çıkardım."

Hiç anlamamıştı ne dediğimi. Oraya gidince anlayacaktı. Ben dediğimi yapmıştım ve diğer kadınların yanında dikkat çekmeyecek özende giyinmiştim ama Ecevit arsasını satmaya gelecek altmış yaşındaki amcaların yanında göze çarpacak şekilde giyinmişti. Ne laf dinlemez adamdı.

Bütün yol boyunca sanki pavyona yüz kere gitmiş gibi yüz tane uyarı yaptı. Hepsine kafa salladım. Dikkate alınmadığını hissedince sinirlendi kızdı bana. Ben de ona kızdım. Ona tavsiyeler vermeye çalıştım. Sana laf atan olursa bakma dedim. Masana gelmeye çalışan olursa sakın kabul etme dedim. Bu kez o beni alaya vurunca ben ona kızdım.

Yol azaldıkça stres yaptım biraz. Ecevit arabayı durdurduğunda nedense böyle kapısı yanarlı dönerli bir yer bekledim ama olmadı. Ecevit'le aynı anda indik arabadan. "Hani renkli ışıklar?"

"Burası o filmlerde olan gibi bir yer değil galiba," derken o yanına yaklaştım. Bana kolunu uzattı. Pavyona girecekmişiz gibi değil de bir beyefendi gibi. Koluna bakakaldım. Koluna mı girecektim? Kuş adeta tüysüz kalacaktı. Öyle çırpınıyordu. Kimler kimlerin koluna girerdi? İnsanlar eşlerinin, sevgililerinin, partnerlerinin ve sanırım oyun arkadaşlarının. Ecevit'in koluna girdim hızla. Bülent ve babam hariç, bir davette bana emrivaki yapılmadıysa bir erkeğin koluna girdiğimi hatırlamıyordum. Yani bu biraz benim için ilkti. Çünkü esas olan rızaydı ve ben ilk kez babam hariç bir erkeğin kendi rızamla koluna girdim. Gözlerimi kırpıştırdım. Güzelliğim arttı sanki, daha güzel gördüm ortalığı ve daha sağlam adımlar attım. Rıza bu dünyadaki en mühim şeylerden biriydi.

Bir pavyondan çok cluba benzeyen yerin girişine vardık. Ecevit girerken kimlik gösterdi, birinin selamını iletti ama duyamadım kim olduğunu. Düz aynalı bir koridordan geçtik. Aynalar kesik kesik yerleştirilmişti ve göz kamaştırıyordu. "Rezervasyon gibi bir şeyimiz var mı?"

"Var. Bir masa ayırttım. Daha rahat gözlem yapalım diye."

"Kadının tipini biliyor musun peki? Belki gelmiştir."

"Ellili yaşların sonundaymış ve saçları kızıla boyalıymış. Sanmıyorum ki o yaşlarda ve saç renginde başka bir kadın daha burada olsun. Anlarız."

Gülümseyerek konuşuyorduk ta ki iç kısma geçene kadar. Öyle korkunç bir ışık huzmesi vurdu ki yüzüme ikimiz de duraksadık. Tavandan hızla dönüyordu ve içerisi duman altıydı. Yoğun bir içki kokusu, sigara dumanı, yüksek gürültü ve korkunç bir ışık vardı. Orta yerde bir bar vardı. Burası club gibi duruyordu, sağ tarafta da U şeklinde kırmızı koltuklar ve masalar. Hemen önünde de bir sahne. DJ mi geliyordu yoksa sanatçı mı çıkarıyorlardı? Bence ikisini de yapıyorlardı. Biz hangi geceye denk gelmiştik acaba?

Bizi bir masaya yönlendirdikten sonra genç bir kadın, diğer masaları inceledim. Bazı masalarda tek bir adam ve kadın otururken bazı masalar daha da kalabalıktı. Orada iki kadın vardı. Çok büyük kahkahalar atılıyordu ve müziği bastırıyordu. Bazı insanlar kalkmış çalan müziğe oynuyordu zil zurna. Çok genç kesim yoktu. Muhtemelen biz haftanın sanatçı kısmına denk gelmiştik. Birazdan türkü dinleyecektik. Bazı kadınlar masalarda dolaşıyordu kısa sorular sorup geri çekiliyorlardı. Garson geldi yanımıza. Bana yaklaşmadan Ecevit'in kulağına eğildi. Ecevit beden dilini kullanarak bir şeyler söyledi ve gönderdi genç adamı. Bana yaklaştı sonra. Kulağıma eğildi.

"Bir şeyler söyledim, içme."

"Sen içecek misin?"

"İçmeyeceğim Firuze."

"Tamam!" İkimiz de bağırıyorduk ama ben bu kez fazla bağırdım Ecevit geri çekildi. "Duyuyorum Firuze."

Sanırım hali hazırda masada bir kadın olduğu için kimse gelmiyordu masaya. Dolaşan kadınlardan birinin Ecevit'e baktığını gördüm. Gelecek miydi masaya? Kadınla göz göze geldik. Upuzun simsiyah saçları vardı. Her yürüyüşünde savruluyordu saçlarını. Bana göz kırptığında telaşla gülümsemeye çalıştım ama kadın geçip gitti. Kaşlarımı büktüm ve Ecevit'e yaklaştım. "Ne yapacağız?" diye sordum.

Ecevit de sıkıntıyla ortalığa bakınıyordu. "Sen varsın diye muhtemelen masaya kadın gelmiyor."

Dehşetle ona baktım. "Gideyim mi?"

"Saçmalama Firuze!" Dudaklarını kemirdi, sakallarını kaşıdı sonra bana baktı. "Biz niye kabanlarla oturuyoruz?" diye sordu. Ben nereden bilebilirdim?

"Çıkar dikkat çekiyoruz."

Terlemeye başlamıştım zaten. Stresten sanıyordum ama belki de kabandandı. İkimiz de kabanlarımızı çıkardık ve Ecevit'in çatık kaşları benim elbisemde dolandı. "Bir şey rahatsız ederse bana hemen söyle."

"Tamam!"

"Firuze bağırmasana," dedi sabırlı ama sinirlenmiş bir sesle. Garson masamıza geldiğinde direkt suya uzandım. Cam şişeyi açtım ve bardağa dökmeden içtim. Stres yapmıştım. Garson masayı dizerken Ecevit adamla sohbet etmeye başladı. İkimizden de gençti ama çok pratikti. Hızlı hareket ediyordu. Takip ediyordu. Adını ve yaşını sordu. Sonra memleketini. Adam Karslıyım deyince Ecevit ben de dedi.

Karslı olduğunu şu an öğrendim ben de. Sonra adamın işi bitse de Ecevit sohbete tutmaya çalıştı. Adım adım buranın sahibine getirmeye çalıştı lafı ama olmadı. Adam çok aceleciydi. "Başka bir isteğiniz var mı abi?" diye sordu.

"Yok," dedi Ecevit çaresizce. Adamı tutamadı ve gitti adam. Masaya konan meyve ve çerez tabaklarına, içki şişelerine baktım.

"Ne yapacağız?"

"Hiç bilmiyorum," dedi. Sanırım bu kadar mesafeli bir ortam hayal etmemişti. Masalar bile çok bireyseldi. Yan masaya laf atacak sohbet edecek bir ortam yoktu. Her şey nizam içindeydi, birbirine karışmıyordu. Sakallarını kaşımayı sürdürdü. "Ben bir lavaboya gideyim mi?"

"Niye?"

"Belki burada çalışan kadınlardan birini orada yakalarım. Bilmiyorum sohbet kurarım. Bakayım olur mu?"

Bandajımı çıkarmış ve saçlarımı salmıştım. "Gitme, tanınırsın. Göz aşinalığı var herkeste artık."

"İnkâr ederim. Kimse dün hastaneden çıkmış Atilla Akın'ın kızının bugün pavyonda olacağına ihtimal vermez zaten. Karşıda solda galiba kadınlar tuvaleti. Baktım iş yok, hemen gelirim. Telefonum yanımda. Garsonu yeniden çağır. Bahşiş ver sohbeti uzatmaya çalış. Gerekirse masaya oturt. Bak şu adamı görüyor musun," dedim ve ortalıkta dolanan mavi gömlekli adamı gösterdim. "O emir veriyor. Ondan izin al hemşerimle iki sohbet edeceğim diyerek garsonu masaya oturt. Konuşmaya çalış. Hafif lakayt davran," Yüzümü ekşittim. "Buradaki bütün erkekler böyle. Çok beyefendi duruyorsun. Sana paspal giyin dedim. Hadi. Ben de gidip geleceğim. Endişelenme. Çok merdiven altı bir yer durmuyor burası..." Cümlelerimin sonuna doğru bir alkış kopmaya başladı. İkimiz de sahneye baktık. Sarı saçlı oldukça arabesk bir görüntüye sahip olan bir kadın elinden tutularak sahneye çıkarıldı. Üzerine biri para atmaya kalkıştığından izin vermediler.

"Hadi Ecevit," dedim ve koluna dokundum. Çantamı aldım ve kalktım. Pavyon konusunda ikimiz de tecrübesizdik ama istemediğimiz yerde bulunmak konusunda ben daha tecrübeliydim. İstemediğim yerlerde çok bulunmuştum. Kadınların girip çıktığı yere doğru gittim. Siyah bir kapıyı iterek açtım. İçerisi boş gözüküyordu ama kabinlerin içini bilmiyordum. İğrenç bir tuvaletti. Kusmuk kokusunu aldım ilk. Midem bulandı ama yine

de geçtim. Bir kısmı uçan allığıma baktım ve elim belimde birinin girip çıkmasını bekledim. Rujumu çıkardım. Kabinleri tıklattım ama boştu. Şansım ne kapalıydı benim öyle. Elimde rujumla burnumu kapatarak beklerken benim artık dayanamadığım noktada kapı sertçe açıldı ve ben elimi burnumdan hızla çektim. Burada çalıştığını ilk an düşündüğüm bir kadın girdi içeri ve "Orospu çocuğu," dedi. Şaşkınca ona baktım. İçeride bir tek ben olduğum için istemsizce üstüme alındım ve bir adım geri çıktım.

"Orospu çocuğu, yamuk sikli."

Bana söylemiyordu...

Eliyle ağzını sildi. "Pislik. Bu erkeklerin belasını sikeyim. Yavşak orospu, bunak." Gözlerim iri iri, neredeyse hazır olda durmuşken kadını izliyordum. Tükürüyordu durmadan lavaboya. Kusarsa ben de kusardım. Aynadan göz göze geldiğimizde "İyi misin?" dedim kısık sesle.

"Oturuyoruz masaya. Oturur oturmaz diyorum bak öpmek mahreme dokunmak yok diye, o dökülmüş dişleriyle orospuluk peşinde. Midem bulandı. Leş ağızlı."

Ne demeliydim? Soğuk terler dökmeye başladım. Teselli etmeliydim? Haklı olduğunu hissetmeliydi. "Anlıyorum, çok haklısın," dedim. Kadın aynadan yine bana baktı ve güldü.

"Abla ne diyorsun ya?"

"Haklısın haklısın. Kesinlikle haklısın. Para veriyor diye kafasını eseni yapacak hali yok ya. Senin orada işin sohbet etmek. O adamın ağız kokusunu çekmek değil. Pislik herif."

"İşte gel de anlat bunlara."

"Sen ne zamandan beridir burada çalışıyorsun?"

Sanırım biraz erken oldu ama dayanamadım. "İki yıl oldu."

"Memnun musun?" diye sordum. Bilmiyordum. Gelirken düşünmemiştim. Keşke düşünseydim.

"Ne açıdan abla?"

"Yani genel olarak diğer pavyonlarla kıyasladığında en azından... Anladın mı?"

Kadın bana aynadan bakmayı bıraktı ve döndü. "Sen iş mi bakıyorsun?" dedi ve beni süzdü. Başımı hızla iki yana salladım ve ellerimi kaldırdım. "Hayır hayır," dedim.

"Genç kızları mı kandırıp satıyorsun yoksa sen?"

"Hayır!" diye yükseldim. "Hayır tabi ki! Ne alakası var? Ben sadece sordum. Hani şu an iyi hissetmiyorsun? Çıkıp gidemiyor musun? Seni burada zorla mı tutuyorlar?" Çok gerildim. Ecevit'i arayacaktım az kalsın. Kadın resmen üstüme doğru geliyordu bakışlarıyla. Kapı aniden açılıp "Lale," diye seslenilmese beni mahvedecekti sanki. "Hadi ne yapıyorsun burada! Hadi! Seni bekliyor müşteri! Hadi!"

Lale hızla aynaya döndü ve taşan rujunu temizledi ve çıktı lavabodan. Nefes nefese kalmıştım. Ne sanılmıştım ben az önce öyle! Ne demek genç kızları toplamak? Dehşetle saçlarımı çekiştirdim ve çıktım lavabodan. Çok korkunç cümlelerdi bunlar. Gözüm kapalı Ecevit'in yanına gidecektim. Ta ki benim yerimde başka bir kadın görene kadar. Ecevit kolunu oturduğu yerin başlığına yaslamışken sarışın bir kadın yanı başındaydı. Kasının sırtı neredeyse bana dönüktü ve Ecevit sık sık benim geleceğim yeri kontrol ediyor olmalı ki beni gördü. Adımlarım çakılı kalmıştı, elini kaldırdı ve gelmememem için bir işaret yaptı. Tekrar kadına baktı. İlgiyle dinliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. Kadının gözünün içine bakıyordu.

Tavandaki ışık zihnimin içine düştü sanki ve karman çorban oldum. Yirmi beş yıllık hayatımda olmadık hislerle tanışıyordum. Yenisi de ve beteri buydu. Gırtlağıma bir el çöktü ve beni boğmaya başladı. İçime bir ateş parçası düştü sanki. Kulaklarım zonklamaya başladı. Ecevit bana yeniden baktı. Kulaklarım ve boynum yanmaya başladı. O kadın Bergen'den bir şarkıyı büyük bir tutkuyla söylerken Ecevit'le göz gözeydim. *Ben herkesten gizlerim yaşarken öldüğümü.* Yanındaki kadın Ecevit'in boynuna doğru uzattığında elini, bir başka el de kalbime ve yüzüme aynı anda yumruk

indirdi Bir uyuşukluk hissettim. Gözlerimi ardı ardına kırptım. Başıma korkunç bir ağrı girdi ve bir daha nefes alamayacağımı sandım.

Tanrım biraz umut ver bu karanlık dünyama.

Kadın daha fazla Ecevit'e yaklaştığında nasıl arkamı döndüğümü anlamadım. Biriyle çarpıştım ama ne o dönüp bana baktı ne de ben ona. İlerideki bar alanına doğru yürüdüm. Zorlukla sandalyelerden birine oturdum. Sahnedeki kadını izleyen genç beni görünce kalktı yerinden, "Ne içersiniz?" diye sordu. Bu soruyu tam dördüncüye tekrarladığında kendime geldim.

"Soğuk bir şey verir misin?"

"Bendeki her şey soğuk."

"En soğuğu neyse onu ver."

Taş gibi kesilmiş, arkamı dönmemek için kendimi zor tutuyordum. *Saçmalamayı kes. Saçmalamayı kes Firuze! Bir şey bulmaya çalışıyor! Kes saçmalamayı! Kes! Kendine gel! Ne oldu? Sana ne? Kes saçmalamayı! Kendine gel! Amaç için buradasınız! Kes sesini!*

Önüme konulan soğuk bardaktan iki yudum aldım. Çok içmeyecektim. Burada işleri elime yüzüme bulaştırmayacaktım. İçimde yanan şeyi biraz soğutacaktım sadece. Önüme içkiyi koyan çocuk ellerini bara yasladı ve bana baktı. "İyi misin?"

"Arkamda kalan sarışın kadınla adam ne yapıyor?" diye sordum. Başaramadım sormamayı. Çocuk dediğim yere baktı.

"Bizim kız içine düşecek de adam kaçtı kaçacak masadan. Ne oldu adama mı yanıksın?"

"Kadınlar masaya çağırılmasa da gidiyor mu?"

"Onların işleri bu. Yalnız adam oturtulmaz burada."

Tamam... Nefes alıp verdim tam on kere. O çağırmamıştı. *Çağırsa da sebebi var Firuze kendine gel. Neydi bu beni öldürecek gibi davranan şeyin sebebi? Allah'ım ne korkunçtu. Kafayı yiyecektim ne korkunçtu. Ya canım çıksaydı ya da bu his hemen şimdi çıkıp gitseydi.*

Dakikalarca başım eğik soluklandım. Herkes masalara kurulmuştu kimse gelip buradan içki almıyordu. *Bir şey yap.* Bu cümleyi on altıncı tekrarımda kafamı kaldırıp "Sen ne zamandır burada çalışıyorsun?" dedim. Genç adam bana gülümsedi. Benimle aynı yaşlardaydı. Dövmeleri vardı ve uzun bir sakalı.

"Ha şöyle ya hiç sohbet etmeyeceksin sandım fıstık."

Sabır...

Bana doğru yaklaştı yaslandığı yerden. "Üç yıl oldu. Her gece gelmiyorum ama her geldiğinde bulamazsın. Haftanın dört günü buradayım. Bugün de son dakika geldim. Yoksa bu Bergen dinlemeye hiç meraklı değilim."

Buzlu bardağı elimde çevirdim. Çenesi düşüktü. Konuşurdu. "Buranın sahibi izin veriyor galiba kafana göre gelip gelmemene. Güzel dünya."

Beyaz dişlerini göstere göstere gülümsedi. "Benim kandıramayacağım kadın yoktur. Yaşı önemsiz. İster elli yaşında olsun ister yirmi beş. Kaç yaşındasın?"

Soğukkanlı ol. "Cevabı söyledin."

"Yirmi beş," dişlerini dudaklarına geçirdi. "Bir içim su."

"Haddini aşma."

"Çetin ceviz bir de tadından yenmez."

"Patronun da elli yaşında mı?" diye sordum. Tavrım kesinlikle muhabbeti uzatmak olarak anlaşılıyordu. Farkındaydım.

"Tek atarım, yanlış tahminde bulunmam."

"Patronunla da yattın mı?" diye bu kez ben iğrenç şekilde haddimi aştım. Yüzümü ekşitmemek için zor tuttum kendimi. Böyle bir cümle neden kurmuştum.

"Oha, yavaş," dedi. Bu kadarı ona da fazla geldi. "İki kur yaparız, vardiya ayarlarız da çoluk çocuk sahibi elli yaşında kadınla da yatmam. O kadar da demedik."

Çoluk çocuk sahibi...

Yutkundum. Hemen üstüne atlamamalıydım. Sakin kalmalıydım. "Ben hep böyle yerlerin sahipleri erkeklerdir sanıyordum açıkçası."

"Sen çok mu masumsun?" diye sordu. Bana yaklaştıkça yaklaşıyordu ve hep bir bahaneydi geri çekilecek başka bir şey buluyordum.

"Ne alaka?"

"Buranın sahibi," dedi kısık sesle ve ortalığını kontrol etti. "Eski genelev sahibi. Onun verdiği vergiyi biz hayatımızda görmemişizdir. Ne erkeği? Ne kadınlar var bu sektörde."

Hayatımda ilk defa duymuş gibi davrandım bu bilgiyi ve dudaklarımı büktüm. Daha fazla uzaklaşacak yerim kalmamıştı. Onu itecektim yaklaşırdı. "Hem genelev sahibi, hem pavyon yürütüyor hem de çocukları var öyle mi? Yok artık. Ölsem de gam yemem artık. Çocuklarına mesleğini ne söylüyor çok merak ettim doğrusu. Yazık o çocuklara."

Bu söylediğime güldü uzun uzun. "Yazık mı?" dedi ve eli aniden saçıma gitti. Saçımdan bir tutam arkaya attığında bağırmakla sakin kalmak arasında ölümcül bir çizgide kaldım. Çok zor oldu ama bağırmadım. "Biraz mesafe," dedim ve başımı ittim.

"Öylelerinin çocuklarının yaşam standartlarına sen hayalinde ulaşamazsın."

Her söylediğine etkilenmiş gibi tepki veriyordum ki devam etseydi. Gururu okşansaydı. "Öyle mi diyorsun? Ne bileyim sağda solda annem babam bu işi yapıyor demek istemezdim," dedim ve o an neden bilmem arkamı dönüp

bakma isteğiyle doldum taştım. Aniden çöktü bu his ama dönersem bu anı kaybederdim biliyordum. Sabret dedim. Sabret Firuze. "Kaç çocuğu var seninkinin? Servet kaç çocuğa akacak?"

"Bir kızı var," dedi ve ıslık çaldı. "Bir kere gördüm bir içim su. Böyleleri çok çocuk da yapmaz. Akıllıdır. Tek çocuk olur kraliçeler gibi büyür. Öyle sandığın gibi annem babam bu işi yapıyor diye tasalanmazlar. Neyse sikerler zenginin derdini. Sen kendini anlat ya. Tek misin?"

"Değilim."

"Siktir et kiminle geldiyse. Bak sana ne diyeceğim."

"Ben sohbet etmediğim adamın suratına bakmam," dedim açıkça. Konuyu değiştirmesine izin veremezdim. Islık çaldı. "Uğraştıracağım, kolay lokma değilim diyorsun."

"Ne dersen de? Hem hani istediğin kadını kandırırdın? Kandırsaydın da patronun kızını tavlasaydın. Damat olsaydın da barmenlik yapacağına buraya ortak olsaydın?"

Adam burnumun ucuna dokundu. "Patronun kızı da ben diye ölüyordu tabi. Ayrıca kız daha küçük. On yedi on sekiz yaşında. Pezevenk değilim. Seher abla da benim belamı siker, kızı kıymetlidir onun. Hem boş ver sen daha güzelsin. Söyle bakalım kiminle geldin."

"Elini çek diyorum sana."

"Çok nazlısın," dedi ve daha ileri gitmeye kalkıştığında eline müdahale etmek için doğru hamleyi bekledim. Ters çevirecektim. Planım buydu ama benden önce davranıldı. Beyaz gömlekli bir el uzandı, bana dokunmaya çalışan el o eli tuttu ve ters çevirdi, yatırdı.

Ecevit'ti.

İçimdeki korkunç öfke kimeydi neyeydi bilmiyordum. Ecevit elini ters çevirdiği adama yaklaştı ve yakasından tutup burun buruna geldi. "Senin elini götüne sokarım," dedi. Yerimden kalktım. Ecevit kabanımı arkama

koymuştu. Kabanı aldım hızla yerinden. "Duydun mu beni? Senin o elini götüne sokarım."

"Ben dışarıdayım," dedim. Hızlı hızlı çıktım. O da çok durmadan gelecekti biliyordum. İkimizin de ateş topu gibi olduğumuzu hissediyordum. Çok geçmeden de geldi. Benim yanımda yürüyecek şekilde yetişti. Tek kelime bile etmedik. Arabaya bindik, soluk seslerimiz çok yüksekti ve kim ağzını açsa küfredecekti sanki. Susmayı tercih ettim. Ne diyecektim ki? Susmayı tercih etti. Ne diyecekti ki? Gereksiz şekilde bir tansiyon yükselmişti, sebepsiz olduğunu ikimiz de farkındaydık ve sebepsiz bir konuda tartışamayacağımız için susuyorduk. Sustuk. Ecevit sadece araba sürdü ben de yolu izledim. Araba sessizken daha hızlı sürülüyordu. O yüzden boş Ankara yollarından hızla vardık atölyeye. Tam inecekken Ecevit'in telefonu çaldı. İkimiz de ekrandaki ismi aynı anda gördük.

Farah.

"Sen git geliyorum," dedi Ecevit arabadan bile inmeden. İndim. Atölyemin kapısından girdim hızla. Anahtarım çantamdaydı, ellerim titrediği için biraz zor açtım ama açtım. Sebepsiz öfke öyle mesken tutmuştu ki beni kolay kolay atamayacağım sandım üstümden. Halbuki korku öfkeden daha baskındı. Mumların gölgesine bir adamla göz göze geldim. Telefonum eş zamanlı çaldı.

Atilla Akın yaktığı mumların yanında, atölyenin orta yerinde otururken beni izliyordu. Arkama bakarken telefonumu çıkardım. Ecevit'ti. Hızla açtım ama benden önce konuştu. Halbuki ben daha önce konuşmalıydım.

"Ecevit..."

"Kapını kilitle yat. Ben geleceğim. Çok acil bir yere gitmem lazım. Kapı kilitli olsun, sobayı da söndür uyumadan."

Ali Ecevit Tarhan, atölyeden hastaneye giden yolu nasıl tamamladığını hiç anlamadı. Yalnızca ağzının içinden 'Ah Cengiz!' diye söylenip duruyordu. 'Ah Cengiz, ah Cengiz ah!'

Farah'ı üçüncü kez aradı ama üçüncü araması da yanıt bulmadı. Ölümü engellemeyeceğini biliyordu, kendisini bunun için harap etse de boş olacağını da biliyordu ama istemezdi. O adamla yaşadığı son günlerin hapishane günleri olduğunu o günleri yaşarken farkındaydı. Dışarıda bir hayatları olmayacaklarını, oturup karşılıklı iki çay içmeyeceklerini, sohbet etmeyeceklerini biliyorlardı ama yine de ölsün istemiyordu Ecevit. O adam Ecevit'in gençliğini gören tek kişiydi ve Ecevit'in yanında olan da tek kişiydi. Ecevit annesi doğurmuş gibi sevmiyordu, Ecevit tümüyle annesinin doğurmadığı bir adamın da ona abilik yapabileceğini görerek seviyordu. Ve çok borçluydu. Bu hayatta başka birine borçlanamayacağı ve tüm ömrünü çalışarak geçirse bile borcunu ödeyemeyeceği kadar borçluydu.

Arabasından koşar adım indi. İçinde bastıramadığı bir korku vardı. Cengiz bazı şeyleri yüzüne vurmak için tetikte duruyordu son görüşmelerinde. Ecevit bundan rahatsız olmuş ve vefasızlık yapmıştı. Yanına gidişini azaltmıştı. Bu yüzden vicdan azabı ayaklarıyla başının üstüne basıyordu Ecevit'in. Danışmaya adını verdi adamın. Cevap alana kadar neredeyse kadını itecek kendisi daha hızlı bakacak hale geldi. Ya öldüyse diyordu. Ya son bir kez bile konuşamayacak hale geldiyse? Kat sayısını duyunca koşarak uzaklaştı. Zamanla yarışıyordu adeta. Düğmeye abandı. Saniyeler saatler gibi geldi. Alnında terler birikmişti. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Asansör gecenin sakinliğiyle çok geçmeden geldi. Ecevit bindi, düğmeye bastı ve üç kat ona asır gibi geldi. Dijital ekranı takip etti pür dikkat.

İndiğinde yönünü bulması zor olmadı. Bir kalabalık gördü. Takım elbiseli insanlar vardı ve bir kapının önünde iki polis memuru. Ecevit'in gözleri hızla kalabalığı taradı ve aradığını köşede yere çökmüş şekilde buldu. Ecevit hayatındaki insanların direkt ölüm haberini almaya alışmıştı. Yine öyle oldu sandı. Bu yıkımı tümüyle Cengiz'in ölümüne yordu.

"Farah!" diye seslendi ve hızla ona doğru adımladı. Farah çöktüğü yerden başını kaldırdı ve hızla ona doğru gelen adama baktı. Bu adamın da üzerinde takım elbise vardı ama buradaki diğer insanlar gibi sinirini bozmadı. Daha çok sinirini bozdu. Yerden destek aldı ve Ecevit ona varmadan doğruldu.

Ecevit, "Ne dedi doktor?" demeye kalkıştığı an omuzlarından şiddetle itilmeye çalıştı.

"Sen biliyor muydun?" diye sordu genç kadın bir taraftan ağlarken bir taraftan öfkeyle solurken. Sesi çok yüksekti. İnsanların kendi aralarında olan konuşmalarını sonlandırdı. "Sen biliyor muydun abimin kanser olduğunu?"

Farah, Ecevit'e kafasının içinde çok büyük anlamlar yüklüyordu. Ve bu anlamlar, Ecevit'in ona yalan söylemeyeceğini düşündürüyordu. Ecevit ortalığa bakındı. Polislerle tezat şekilde duran ve her birinin, bir başka adamı çepeçevre sardığı tiplere baktı Ecevit. Ölmediğini hissetti. Kimsenin yüzünde ölüm sakinliği yoktu. Farah cevap alamadıkça daha da şişti ve kabardı. Ecevit'in omuzlarına vura vura sarstı onu. "Sen biliyordun!" dedi tahmini doğru çıkarken. Ona nasıl söylemezdi? Nasıl hasta abisine ortak olup kendisinden gizlerdi?

"Bağırma," dedi Ecevit. "Hastanedeyiz."

"Bana nasıl söylemezsin? Nasıl ölüme bırakırsın abimi?"

"Farah bağırma. Bağıracaksan bahçeye çıkalım. Hastane burası."

Bu cümleler kadına makul gelmiyordu. Tek derdi abisiydi. Gerisi umurunda bile değildi. Bağırmayı ve Ecevit'e bağırmayı sürdürdü. Ne zamanki polis memurları müdahale edecek gibi oldu Ecevit eliyle durmaları için işaret etti ve Farah'ın kolundan tuttu. Ne söylediğini duymadan asansöre doğru yürüdü. Farah o kısa yolda çırpınsa da asansöre bindiğinde alnını aynaya yaslayıp için için ağladı. Annesi babası yoktu. Bir tek abisi vardı. Fiziken yanında olmasa bile abisi vardı. Bu onun için paha biçilemezdi. Abisinin kanatlarının altındaydı. Bu tarif edilemezdi. Asansör durduğunda Ecevit'in önünden çıktı. Hızlı adımlarla bahçeye yürüdü. Hızını alamadı bahçenin en ücra köşesine kadar gitti. Ecevit, Cengiz'in ölmediğini öğrendiğinden olacak daha sakindi. Sessizce kadını takip etti. Farah aniden durup ona döndüğünde kendisi de durdu. Artık bağırabilirdi.

"Sana yalvardım!" dedi işaret parmağını sallarken. "Geldim evine, seni evime çağırdım, gecenin bir vakti aradım, sabahın köründe aradım! Sana yalvardım! Sana bana yardım et diye yalvardım! Dördüncü evre kansermiş! Ölmek üzereymiş!" Farah gözyaşlarından önünü göremiyordu. Hıçkıra

hıçkıra ağlarken omuzları çöktü. "Sen zaten biliyormuşsun ben kime neyi anlatıyorum ki? Niye bana söylemedin? Ecevit niye bana söylemedin?"

"Abin istemedi."

Farah'ın yere eğilmiş başı bu kesin ve net kurulmuş cümleyi duyunca kalktı. "Ölmek üzere olan adamı mı dinledin?"

"Ben onu hep dinlerim Farah. Bilmeni istemedi, bilmedin."

Farah hışımla ellerini şakaklarına vurdu. Kendine zarar vermek istiyordu. "Madem ben bilmedim, neden hapisten çıkması için, başvurmamız için ısrar etmedin? İkna etmedin onu? Bunu niye yapmadın? Sana yalvardım ya! Bunu bilmeden bile sana yalvardım."

Ecevit'le asla aynı çizgide değillerdi. Baktıkları pencere aynı binaya bile ait değildi. Ecevit asla birbirlerini anlamayacaklarını farkındaydı. Öfkesini anlayabiliyordu ama sonuç değişmeyecekti. Fikri de değişmeyecekti. Ecevit ölmek isteyeni o yoldan döndürmeyi mantıklı bulan bir adam değildi. Bir insan ölmek istiyorsa ona yapacak bir şey yoktu. Bu düşüncesi kaşlarını çattırdı. Bazı insanlar için, diye düşündü. Bazı insanlar için yapacak bir şey yoktu. Her insan için değil. Her insan dahil değildi buna. Olmamalıydı.

"Çünkü hapisten çıkmak istemedi. O hastalık dönemini dışarıda geçirmek istemedi. Farah onu ben bile zor anlarken senin anlamını beklemiyorum. Bağır çağır, acını nasıl yaşamak istiyorsan öyle yaşa. Bana da kızabilirsin. Abine de kızabilirsin. Bunlar senin hakkın ama bir insanın nerede nasıl öleceğini seçmesi de onun hakkı."

Bunlar belki mantıklı ama çok azap verici cümlelerdi. Farah için için ağlamaya başladı. Arkasını döndü ayakta duramadı ve bacaklarının üzerine çöktü. "Abim ölüyor," dedi. "Abim ölüyor. Benim yüzünden o dört duvarda çürüdü. Benim yüzümden hasta oldu."

Halbuki abisinin tek işlemediği suçtu hapishane yolunu ona gösteren o cinayet. Lakin işlenmesi gereken de bir suçtu. Cengiz günahlarla dolu bir adamdı. O hapishaneye yüz farklı suçtan çoktan girmeliydi. Yalnızca en çaresiz anda kardeşinin suçunu üstlenmeyi bekliyordu. Çok yaşlı bir

adamdı. O suç için içeri girerken bile yaşlıydı ve dışarıda kaldığı her an suçları bir sarmaşık gibi uzuyor ve büyüyordu. O hapishaneden kaçabilir miydi? Kaçardı. Cengiz kendi iradesiyle orada kalmak istemişti.

Ecevit bu teselli işlerinde pek kötüydü. Kimse onu teselli etmeyince teselli etmeyi de öğrenmemişti. Yük gibi geliyordu ama şimdi bu yere çökmüş kadını teselli etmeliydi. Ona el uzatan adamın hatırına teselli etmeliydi. Yavaşça ona yaklaştı. Eğildi ve tereddütte kalarak omzuna koydu elini. "Farah," diye seslendi. "Abin çok yaşlı," Bu kabul biraz kötü bir girişti. "İnsana belli bir yaştan sonra yaşamak yük gelir. Ona yapacağımız en büyük iyilik kolay, acısız bir ölüm için dua etmek. Bak bu çok zor, farkındayım çok zor ama onun tek ihtiyacı bu." Farah çöktüğü yerden başını kaldırdı hayretle.

"Abim ölsün diye dua mı edeyim?" diye sordu. Yaşlarına baktı Ecevit. Geçecekti. Şimdi hiç acısı dinmeyecek sanıyordu ama beklediğinden daha çabuk geçecekti. Abisine doymuştu. Doymadı mı insan yükü ağır oluyordu.

"Hayır, ağrısız sızısız, huzurla uyusun diye dua edeceğiz. Ölümü de ona zorlaştırmayacağız. Beni suçla ama onu da böyle suçlarsan ağırlaştırırsın. Yapma sonra çok pişman olursun."

Farah dengesini kaybetti. Acı bedenini yenik düşürecek gibi oldu. Bacaklarının üzerinden yere yığılacaktı. Ecevit onu hızla tutmasa kendini tamamen bırakacaktı.

"Hayır hayır tamam," dedi Ecevit ve iki kolundan tuttu. Yavaşça kaldırdı yerden. Farah başını Ecevit'in omzuna yasladığında Ecevit kalakaldı. İşte tesellinin bu boyutunu da hiç beceremiyordu. Dişlerini birbirine sürttü ve bekledi. Sabırla beklemesi gerekiyordu. Belki sırtını sıvazlaması gerekiyordu ama Ecevit hareketsiz kaldı. Bekledi.

"Gördün mü abini?"

"Bilinci açık değil."

Farah'tan sonra kendisi de görmek isteyecekti. Farah inleye inleye ağladı Ecevit'in omzunda. Kimsesiz kalacaktı. Artık gerçekten kimsesiz kalacaktı.

Bunu Ecevit'e söylemek istedi ama konuşamadı. Dakikalarca ağladı sonra başını kaldırdı. Yaşlarını sildi biraz. Bayık bakışlarla yanındaki adama baktı. O da üzülüyordu ama dimdik duruyordu. Farah onu izledi. Hiçbir acı bu adamı yıkamazdı sanki. Ne yaşarsa yaşasın böyle durur sanıyordu. İzlemeyi bıraktığı yerde yavaş adımlarla hastaneye yürümeye başladı. Asansöre bindiler tekrardan. Suskunlukları koridordaki iki sandalyeye oturana kadar sürdü. Ecevit koridorda olan birkaç adamla selamlaştı. O hiçbirini tanımasa da oradakiler Ecevit'i ismen tanıyorlardı. Hepsi birbirinden meymenetsizdi Ecevit için. İki kelam ederken bile zorlandı ama yarın hangisine işi düşer seçemiyordu.

Farah başı duvarda Ecevit'in dediklerini düşünürken nasıl uygulayacağını bilmiyordu. İnsan bencilce sevdiği insanlar yaşasın istiyordu. Acı çekseler bile yaşasın istiyordu. Neredeyse yarım saat boyunca bu hisle çatıştı. Sonra, "Melike için bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Arıyoruz," dedi Ecevit. Sanırım çok uzun vakitten bu kelimeyi birinci tekil şahıs olarak kullanmıyordu.

"O kadınla mı?" diye sordu Farah öylece.

"Firuze'yle, evet," dedi Ecevit saklamadan. Saklanacak bir şey de yoktu zaten ona göre. Kimseden de çekinmiyordu. Kardeşini, Firuze'yle arıyordu. Farah güldü. Elinin tersiyle yüzünü sildi.

"Röportajını izledim. Arkasındaki adam çok tanıdıktı," dedi alayla. "Ve kadın çok samimiyetsiz."

Ecevit, Farah'ın olduğu yöne doğru yan bir bakış attı. Neyse ki halkın önemli bir kısmı Farah gibi düşünmüyordu. "Aksine, sen şu an acında ne kadar samimiysen o da söylediklerinde senin kadar samimiydi." Firuze'nin kahvaltı masasında söyledikleri geldi aklına. Hissetmiş miydi? Benden çok hoşlanmadı demişti. Hissetmişti. Sanatçı olduğundan olacak, sezgileri hep kuvvetliydi. Doğduğu günden beri.

"Benim ölüm acımı mı kıyaslıyorsun o kadının babasıyla yaşadığı şımarık sorunla?"

Ecevit, Farah'la Firuze'yi kıyaslasa Firuze'nin çektiği acıyı düşünmeden Farah'ın acısından büyük tutardı. Demişti ya, Farah çarçabuk toparlanacaktı. Bunu yine de o şekilde anlatmadı, "Herkesin acısı kendine Farah. Acıyı kıyaslanmaz."

"Senin acınla da onun acısı da bir mi?" diye Ecevit'i vurmaya çalıştı. Ecevit'te yarattığı tek etki gözlerini açıp kapatması oldu ama. Ecevit konuyu kapatmak istedi. Farah'la konuşmasına lüzum yoktu.

"Acılar birdir demedim, kıyaslanmaz dedim."

Hiçbir konuda olmadıkları gibi bu konuda da çizgiyi tutturamadılar. Farah ve Ecevit arasındaki tek ortak nokta Cengiz'di. "Hâlâ senin evinde mi kalıyor?"

Ecevit derin bir nefes aldı. "Boş hasta odası bakalım biraz uyu istersen," diye konuyu tamamen kapatacağını belli etti ama Farah'ın niyeti bu değildi. İçindeki öfkeyi herkese dağıtmak istiyordu. Belli etmiyordu ama Ecevit'i vefasız görüyordu. O kadınla ilgileneceği her anı abisine ayırabilirdi. Yapmamıştı.

"İnsanlar ailelerinin meyvesidir Ecevit, onlar sandığın gibi farklı insanlar değildir," dedi. Ecevit için sınır aşıldı ve kaşlarını çattı. Söyleyeceği cümleden çekinmedi.

"Cengiz de az insanın canını yakmadı. Canını yaktıkları da kimseye zararı olmayan seni aynı kefeye koysun mu Farah?" Ecevit kalktı yerinden. Farah'a bir tokat atmış kadar ağır bir cümle kurduğunu farkında değildi. "Ben bir sigara içeceğim," dedi ve ayrıldı yanından. Ağız dolusu söylendi. Tepesi attı. Boynunu, parmaklarını kütletti. Sigarasını yakana kadar ağız dolusu söylendi durdu. Kantinden bir çay aldı, üç sigara daha yaktı. Ağız dolusu söylendi durdu. İnsanlar kiminle konuşuyor diye dönüp bakıyordu artık.

Bir çay daha aldı, iki sigara daha içti. Yarım saati geçik bahçede oyalandı. Söylenmesi bitince geri girdi hastaneye. Koridor sessizleşmişti. Farah ortada yoktu. Polis memurlarına yaklaştı, "Mahkûmun kız kardeşi vardı," dedi.

"İçeride, görüşte," dedi polis memuru. Bilinci açılmış mıydı? Bu Ecevit'i yalan yok biraz sevindirdi. Geçti oturdu. İçeridekiler Farah'a seslenene kadar çıkmadı. Ecevit o sıra avukatı aradı. Kendisinin görüp göremeyeceğini sordu, şansını zorladı. Bir şekilde, öyle ya da böyle ayarlanacaktı. Farah odadan çıktığında ağlaması yine şiddetlenmişti. Abisine ilk kez hasta olarak baktı. O hastanın sararmışlığını solmuşluğunu fark etti. Aslında belliydi. Kendisi anlamamıştı. Ecevit'e "Seni görmek istiyor," dedikten sonra kendisi bahçeye çıktı bu kez. Soğukta oturdu. Bir pakete yakın sigarayı soğukta içti.

Ecevit'in içeri girmesi saatleri buldu. Avukat izin çıkarana kadar hiç az bir vakit geçmedi. Farah bir hasta yatağından ağlayarak uyuyakaldı. Hasta insanaysa uyku zaten haramdı. Cengiz inim inim inliyor ama gözlerini beş dakika bile kapatamıyordu. Ölüm yamacındaydı, onunla aynı yatakta uyuyordu. Farkındaydı. Ecevit'i görmeden ölmeye niyeti yoktu ama. Sonunda dört gözle beklediği kapı açıldı ve beklediği adam girdi içeri. Ecevit'in ağzındaki maskeye gülerek baktı. "Çıkar onu," dediğinde Ecevit de onunla beraber güldü ve ağzından hafifçe itti. Adamın yataktaki haline baktı, zoruna gitti ama dirayetini korudu.

"Ooo Cengiz, düşmanlar görmesin bak seni böyle," dedi alayla.

Adam kırışmış ve lekelenmiş eliyle Ecevit'e yatağın yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Ben düşmanın değil, dostun beni böyle görmesinden korkarım," dedi adam. Ecevit ona gösterilen yere oturduğunda adam, "Farah?" diye sordu.

"Uyuyor," dedi Ecevit.

"Ne dedin de ona ağzına açıp tek kelime etmedi? Kalan canımı da o okur sandım," kelimeleri uzatarak ve yavaş yavaş kuruyordu. Bazen duraksıyordu, inliyor ya da öksürüyordu. Gözlerini açıp kapatıyordu.

"Bana diyeceğini dedi, sana kalmamıştır. Çok kızdı. Haklı da."

"Olması gereken oldu Ecevit, bir gün kızar, üç gün ağlar. Sonra geçer. Geçsin de. Yalnız bırakma onu geçene kadar."

Ecevit bir vasiyet için burada olduğunu biliyordu. Başını salladı. "Bırakmam. Gözün arkada kalmasın."

Adam gülümsemeye çalıştı. Belki dudakları acıyla çok büküldüğü için gülemedi ama gözlerinin içi gülüyordu Ecevit'e bakarken. Bir oğlu olsa Ecevit gibi olsun isterdi. Bir damadı olsa yine Ecevit gibi olsun isterdi. "Ölmeden sana bir şey itiraf edeyim içimde kalmasın; bir kızım olsa onu sana vermek isterdim," dedi açıkça. Ecevit güldü.

"Öleceksin derdine bak ihtiyar, yaşından başından utan!"

"Bir kardeşim var onu da sana vermek isterdim." Ecevit'in yüzündeki alay dağıldı. Daha ciddiye aldı. Daha ciddi bir cevap vermek istedi.

"Eyvallah ama..."

"Kardeşimi kardeşim olarak görüyorsun," diye tamamladı adam onu. Tam olarak bu da değildi. Dostunun kardeşiydi. Daha ötesi yoktu. "Nasip değilmiş. Ne denir? Yine de sana emanet. Karşısına senin kadar temiz bir adam çıkana kadar sana emanet. Arayıp sor, gidip gel, yalnız hissetmesin kendini."

Ecevit her birine ayrı ayrı kafasını salladı. Bunları, ihtiyar adam istemese de yapacaktı. Vefa borcuydu. "Kardeşin için bir şey buldun mu?"

"Daha değil ama yaklaştığımı hissediyorum."

"Ölmediği kesinleşti mi?" diye sordu adam. Ecevit bu davasında da yalnızda. Melike'nin ölmediğine, kendisi kadar olmasın ama en azından inanan bir Firuze vardı. Herkes bir noktada kardeşinin öldüğünü düşünüyordu. Mantıklı olan buydu belki. Ama mühim olan mantık değildi bu noktada. Kalpti. Ecevit'in kalbi tümüyle inanıyordu kardeşinin yaşadığına.

"Yaşıyor benim kardeşim. Eminim ben. İçimde biraz olsun şüphe yok."

Adam başını salladı zorlukla. Kardeşinin iyiliğinden sonra istediği en büyük şeydi bu adamın kardeşinin iyiliği. "O adamın kızıyla mı arıyorsun hâlâ?"

diye sordu. Ecevit ağız dolusu sabır dilememek için zor tuttu kendini. "Kızma hemen," dedi adam. Ecevit'in bakışından anlayabilirdi ne hissettiğini. Bir göz kaçırışından, bir gülüşünden, suskunluğundan... Cengiz anlardı. Anlıyordu.

"Evet Firuze'yle arıyorum."

"On altı yıl Ecevit," dedi adam. Açık seçik konuşmazdı. Hiç de Ecevit'le konuşurken ihtiyaç duymazdı. Adamın damarına basmak istedi. Öyle hissediyordu ki artık damarına basan yoktu. Kendisi de dahil.

"On altı günün bile kalmamış olabilir. O yüzden boş ver beni. Sen anlat. Çok ağrın var mı? Doktorlar..."

"On altısına da değer mi?" diye cümleleri bölündü. On altıyı ölene kadar vurgulayacaktı. Ölmesine de az vakit kalmıştı zaten. Ecevit göz devirdi.

"Duymak istediğin buysa, değmez. Gençliğim gitti. Değmez. Elli yıl da geçse değmez. Çocukluğum gitti. Aldın mı cevabını?"

Adam tekrar etti. "On altısına da mı değmez değil mi?" diye yine bastıra bastıra sordu. Ecevit neyi öğrenmek istediğini farkındaydı. Kolunu sandalye köşesine yasladı ve parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Cevap vermedikçe üsteleyecekti bıkmadan usanmadan soracaktı. Ecevit soluklandı. Ölüp gidecek adamdan mı çekinecekti? Ölüp gitmese bile çekineceği biri var mıydı?

"On üçüne değmez, üçüne değer. Fikrim zerre değişmedi."

"Hâlâ mı?" diye sordu adam. Hayal kırıklığı yaşamadı. Beklediği bir cevaptı bu. Cengiz, Ecevit'in dostu olduysa da Ecevit'ten çok daha tecrübeliydi. Ciğerini bilirdi.

"Hâlâ," dedi Ecevit tekte. Fikrinin arkasında dağ gibi durdu. Ecevit'in vazgeçtiği dava olmazdı. Geri dönmezdi, vazgeçmezdi. Asıl mesele Ecevit'in davası olmaktı zaten, asıl mesele Ecevit'in dava haline getirmesiydi meseleyi.

Cengiz ondan kaçan gözleri takip ediyordu pür dikkat. Biraz korkutucuydu bu halleri. Bir ölünün bilmişliği çökmüştü üzerine. Ecevit rahatsız oldu bu bakışlardan. "Bir dostum var, akıl vermem lazım ama bu hastalık aklımı da yedi. Sana anlatacağım, akıl akıldan üstündür. Benim veremediğim aklı ver de dostuma ölmeden son bir iyilik edeyim."

Ecevit sabırsızlanmaya başladı. Huzursuz oldu. Bacağını sallarken adamı izledi. "Ölüp gideceksin hâlâ kıssadan hisse peşindesin. Anlat Dede Korkut anlat, kim kimin peşindeymiş yine anlat. Son kıyak da benden olsun, benden başkası dinlemez bu halk hikayelerini."

"Evvel zaman içinde kalbur zaman içinde," dedi adam. Çatlak sesi kelimeleri iyi toparlıyordu yine de. Ecevit gülerek başını salladı. "Bir dostum varmış. Bataklığın içine düşmüş. Nilüfer çiçeklerini bilir misin Ecevit?"

Ölümle aynı yatakta yatan adamın bu sorusu Ecevit'i ürküttü. Kolay kolay korkmayan bir adamdı ama bu denk geliş huzursuz etti Ecevit'i, çıkıp gitmek istedi. Zor durdu yerinde. "Bilirim."

"Batıklıktan biter ama sinsidir. Hiç belli etmez. Bir içim sudur, suyun üstünden güzelliğiyle baş döndürür. İnsanda akıl bırakmaz. Herkesi kandırır. Kökleri de incedir ama sağlamdır. Suyun altı bataklıktan dolayı bulanıktır o yüzden o ince kökler de çok belli olmaz ama bilen bilir. Bataklığa bağlıdır." Ecevit'in tüm tadı tuzu kaçtı. Bu adamı bir daha görmek istemiyordu. Öldükten sonra mezarına gitmek istiyordu yalnızca. Göğsüne bir sıkıntı çöktü. "İşte benim dostum bataklığa düşmüş. Bataklık ondan annesini, babasını, ailesini, gençliğini almış yutmuş. Bataklıktan kurtuluş olmaz Ecevit. Batarsın. Battıkça batarsın. Yutar seni. Sonra bu dostum ince sağlam bir köke tutunmuş, bir şekilde su yüzüne çıkmış. Ama ondan geriye bir kendi canı kalmış. Bataklık aile mezarlığı olmuş."

"Daha fazla uzatma lafı, canım sıkıldı benim." Açıkça belli etti. Kalkıp gidecekti.

"Dur bakalım evlat. Bir adamcağıza akıl vereceğiz. Sonra dostum dönmüş bakmış ki nilüfer çiçeği salına salına suyun üstünde. Tertemiz duruyor.

Halbuki ailesini gömdüğü bataklığa bağlı. Bizim adam, kaptırmış kendini nilüferin güzelliğine."

Ecevit kaşları çatık, öfkeyle dolarak dinliyordu adamı. "Kendisi mi söyledi kaptırdığını?"

"Ben anladım."

"Her ölecek olana müneccim boku mu yediriyorlar ölmeden? Bana sen sallıyormuşsun gibi geldi dürüst olayım."

"Öfkelenme evlat," dedi adam Ecevit'in damarına basmaya devam ederken. Küçük gözlerinin şimşek gibi çaktığını gördü. Neredeyse boğazına yapışacak ve kendisini öldürmeye kalkışacaktı. "Sakin kal. Velhasıl kelam, bu gönlünü kaptırmış dostuma bir akıl ver. Sen zeki adamsın. Benden daha genç beynin. Doğruyu söylersin. Nilüferi bataklığa rağmen kabul mü etsin? Ne yapsın bu adam? Sen olsan ne derdin bu adama?"

Azrail ona çökmeden, o Azrail gibi Ecevit'in bedenine çöktü. Ecevit oturduğu yerde terlemeye başladı. "Tek bir cümle kur, bunu ileteceğim dostuma. Hadi Ecevit. Çok bir vaktim kalmadı. Bu dostuma son bir iyilik yapayım. Tek bir cümle kur. Ne derdin?" Ecevit sustukça üstüne geliyordu. "Tanığın beyanı kadar sessizliği de delildir Ecevit. Hadi cevap ver bana."

Ecevit sustukça son iki cümleyi kurmaya devam etti. Ecevit'in ensesinden kulağına doğru üflenmeye başladı. Soğuk soğuk terliyordu. Kalbi çarpmaya çalışıyordu. Yine de soğukkanlı kalabilmiş gibi gülümsedi, dikleşti yerinden. Bir cevap verecekti ya da öylece çıkacaktı. Son bir sabır dedi. Son bir sabır Ecevit. Ölüye son bir tahammül.

"Derdim ki; gönül de haddini bilsin."

Cengiz kan dondurucu şekilde güldü. Ecevit buz kesilmişti. Bu adamı ne olursa olsun son görüşüydü. Odanın duvarları daralmaya başladı. Üstüne doğru yağıyordu. "Gönül haddini bilir mi?"

"Bilsin."

"Bilmez. Senden iyi bir tavsiye alamadım," dedi adam. Bu konuda haklıydı. Ecevit uygulanabilir bir tavsiye vermemişti ama hiç farkında değildi. "Dostuma diyeceğim ki ya o sudan çık ya da o nilüferin kökünü kes." Ecevit'i daha da delirtti bu cümleleri duymak. Ne yapacağını bilemedi. Kalakaldı bir an. Konuştuğu yerde sesine hâkim olamadı.

"Bence sen ölüm yolundayken insanların işine karışma," diyebildi ve kalktı yerinden. "Bataklığa rağmen tertemiz kalmış nilüferin de canına göz dikme. Ölmek üzeresin. Benim için çok kıymetlisin ama giderayak bana böyle küçük oyunlar oynama."

"Hakkım sana gani gani helal olsun Ecevit."

"Benim de sana helal olsun. Başkasının hakkına girmeden öl ama. Yapma. Hadi. Canının acısını hissetmeden tamamla bu hayatı, sana dua edeceğim."

***

instagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

XXIII- propaganda serbestliği

Ben geldim!

Geçen bölümdeki oy sayısına ayılıp bayıldığımı belirtmek isterim. O yüzden oy verip bol bol yorum yapalım mı?

Keyifle okuyun!

Soru cevaplar, etkinlikler, kavgalar, küsmeler kızmalar için instagram hesapları

dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

***

Dünyanın merkezi, yalnızlıktan geçer.

Bir insan, iyi kötü, mutlu mutsuz, büyük küçük fark etmez, bir insan, rastgele bir insan ya da çok önemli bir insan yalnızlık hissediyorsa kendini dünyanın merkezinde sanır. Başka türlü bir yalnızlık sahici bir yalnızlık olmaz. Yalnızlığın yalancısı mı olur peki? Pek tabi olur. Kalabalığın içinde yeşermeyen her yalnızlık biraz yalancıdır. İnsan ancak kalabalıktayken yalnız hissederse yalnız kalmış sayılır. O yüzden en hakiki yalnızlığı yaşayan insanlar kendini dünyanın merkezinde hisseder.

Dünyanın merkezindeyim. Babamla göz gözeydim.

Mumlar babamın görece temiz ama benim için kirli yüzünü aydınlatıyordu. Alev babamın yüzündeki çöküntülere doluşuyor, çıkıntıları gölge olarak düşürüyordu. Bir sandalye çekmişti, bacak bacak üstüne atmıştı ve kollarını sandalyenin iki yanına yaslamıştı. Ciddi bakışlarına gölge düşürmeyi

başaramayan bir gülümsemeyle bana baktı. Yutkundum. Dişlerimi birbirine bastırırken telefonumu indirdim ve yine de, neden bilmem, bana aksi söylenmemiş olsa da, körkütük bir umutla arkama baktım. Ardımdan açık bıraktığım dış kapının ötesinden bir arabanın tekeri gözükmüyordu.

Gitmişti.

"Bir misafirimiz mi var?" dediğini duydum.

Başım boşluğa çevriliyken gözlerimi kapattım ve bekledim. Hayal kırıklığı, büsbütün, asla parça parça değil, çiziksiz, deliksiz, çatlaksız bir hayal kırıklığı hissettim içimde. Bu yaşıma kadar sanırım elle tutulur, çocukken yaşadığım silik hislere benzemeyen en büyük hayal kırıklığımdı. Sanırım hayal kurmayan insanlar hayal kırıklığına da uğramıyordu. Kapı kolunu sıktım avucumun içinde. Dudaklarımı yaladım ve soluklandım. Sakin ol. Teksin. Hep tektin.

"İçeri gelmeyecek misin? Sobayı yeni yaktım, atölye soğuyor güzeller güzeli kızım."

Gözlerimi kendimi hazır etmeden açtım ve hiç beklemeden babama döndüm. Bunları yaparken bir bedel ödeyeceğimi farkındaydım. Hep böyleydi. Hayat denen şey bedeller üzerine kurulu değil miydi? Ne bedelsiz kalıyordu ki bu dünyada? Muhakkak, iyi ya da kötü her şeye bedel ödemiyor muyduk? Ben de ödüyordum. İnsanlar da bedel ödesin de istiyordum. Ben mesela daima babama bedel ödüyordum. Bu hayatta yaptığım sadece tek bir hatanın bedelini kendime ödetmiştim geriye kalan tüm bedeller babama aitti.

Başımı dik tuttum, titrediğimi belli etmemek için sıktım kaslarımı ve kaskatı kestim tüm bedenimi, gözlerinin içine baktım. Kaçamayacağımı çok kısa vakitte kabullendim. Düşmandan kaçmak için de bazı şartlar gerekiyordu. Düşman diye baktığım bir çift göz benim babamsa kaçmak etkisiz bir eylemden öteye gitmezdi. Bu gecenin elbet bir sonu olacaktı. Gün doğumuna umut biçtiğim için değil yalnızca bu gece öyle ya da böyle bitecekti. Bunu bildiğimden umut etmesem de direnmeliydim. Babamla savaşmayı bu dünya üzerinden en iyi bilen kişiydim. Savaşmayı bilmek kazanmaktan geçmiyordu, savaşmaya devam etmekten geçiyordu.

"Durma öyle kapı eşiğinde kaçıp gidecek gibi."

Gülümse. Gülümsedim ve soluklandım. Sesimi bulmak için çabaladım. Kendime çok vakit vermeden de konuştum. "Ev sahibi kaçıp gitmez," dedim sakin bir sesle ve içeriye doğru bir adım attım. "Ama ev sahibi, kendisi yokken habersizce evine giren herkesi kovabilir."

Kaşlarını küçük bir çocuğa kızar gibi, çocuk için korkutucu ama yetişkin için ancak komik denecek şekilde çattı. "Kovacak mısın babanı?"

Başımı iki yana salladım ve uzanıp ışıkları açtım. Babamı daha net gördüm. "Sen kovulduğun koltuktan ne zaman kalktın ki baba?" diye sordum düz bir sesle. Sesimi sabit tutabilirsem böyle korktuğumu anlamayacaktı. "Sendeki koltuk sevdasını bilmesem, belki bir ihtimal, kovardım." Babamın küçük bir çocuğu azarlamak için çatılan kaşları, ustu bir oyuncunun mimikleri gibi yumuşak ama etkili bir geçiş yaptı. Kızgınlıktan şaşkınlığa evrildi, ellerini öne doğru birleştirdi ve parmaklarını birbirine geçirirken başını öne doğru eğdi bedenini ve birkaç saniye sonra güldü. O kadar uzun süren, sinir bozan, tedirgin eden ve korkutan bir gülümsemeydi ki bu kapıyı kapatmaya elim gitmiyordu. Kalbim dışımdaki dinginliğe rağmen hız kazanıyor, yüzüm yanıyordu.

Uzun gülüşü kendisinin aksine çok kısa bir anda kesildi ve hızla kafasını kaldırdı bana. Başını salladı ardı ardına. "Bayılıyorum senin şu en olmadık yerde lafı gediğe oturtmana. Biliyor musun Firuze? Karşımda böyle, bu çapta muhalefet olsaydı, belki gireceğim seçim için bir beş dakika," durdu ve beş parmağını kaldırdı. Geri adım atmamak için zor tuttum kendimi. Sonra iki parmağını indirdi. "Beş çok üç dakika kadar korkar, şüpheye düşerdim ama neyse ki... Ah!" dedi babam bir şeyi unutmuş gibi. Elini sandalyesinin kenarına vurdu bir kez. "Özürlerimi iletiyorum, unuttum. Benim karşımda apaçık bir muhalefet duruyor zaten. Neydi? Umarım bu davanın kazananı biz oluruz. Böyle mi demiştin tam olarak?"

Usta oyuncu devam etti mimikten mimiğe bir cambaz gibi atlamaya. Maskesini aldı ve seyircilerin üzerine attı. Öfke yüzüne bir örtü gibi indi, kıvrımlarına oturdu ve babam burnundan solumaya başladı. Bakışları korkutucu şekilde tüm yüzümde dolanmaya başladı. Cevap vermeden ona bakıyordum. Yüzünde yanıp sönen korkunç bir gülümseme oluştu. Elini bir

kez daha sandalyenin köşesine vurdu ve "Kapat kapıyı!" diye emretti diktatör. Hareket etmediğimi görünce korkunç bir sakinlikle devam etti. "Kapat. Kapıyı." Her kelimesi bir cümle gibi dökülüyordu dudaklarından. Yeniden arkamı dönmek ve bakmak istedim. İçimde yüz yıllık bir söğüt ağacı vardı sanki. Güven o ağacın köklerinden tutunmuştu kalbime ve inanç o ağacın yere bakan dalları gibi eğilmişti kalbimin üzerine. Gelip alabilen alsın, dediği için belki ya da seni babanın insafına bırakmam dediği için geleceğine inanıyordum. Bana gelmeyeceğini söylerken bile hem de.

Babam ansızın elini yanan sobanın köşesine vurduğunda yerimde sarsıldım. "Kapat dedim sana kapıyı!" Vurup çekmişti ama yanan sobaya öylesine elini geçirmek, soba borularına kadar sarsılması, atölyemin bile titrediğini hissetmem benim dengemi bozdu. Babamın ben hareket etmedikçe sertleşen tavrı gözümün önünde büyüyordu. Arkama bakmak istedim yine. Söğüt ağacının dalları kalbime sürtünüyordu her esen rüzgârda. Arkamı dönmek için kapıyı kapatma bahanesine sığındım. Arkamı döndüm ve dış kapıya baktım.

Kimse yoktu. Dünyanın merkezindeydim.

Kapıyı kapatana kadar o kapıdan ayırmadım bakışlarımı. Sanki ben kafamı çevirsem çıkagelecekti oradan bir beden ve ben onu görmediğim için geri gidecekti. Ellerim kapı kulpunda kimsenin gelmediği boşluğa baktım bir süre.

Firuze dik dur. Kaçarsan kovalar. Senden hızlı koşar. Yakalar. Kaçma. Eline düşmemenin tek yolu eline yakın durmak. Sakın kaçma. Öl ama kaçma. Öl ama onun elinde ölme. Biliyorsun. Onunla nasıl baş edeceğini biliyorsun. Sakin ol. Sakinliğini kaybedersen kaçmaya başlarsın.

Bu cümleleri kendime tane tane okumadım. Öyle bir vaktim yoktu. Bir köpekten korkmak ve bir köpekle ıssız bir sokakta denk düşmek, kaçtığın takdirde kovalanacağını bilmek ama sakinliğini koruyamamak, kaçarsan yakalanacağını bilmek ama kaçmadan da duramamak lakin o kararı yine de çok kısa vakitte almak... Aynı süreçten adım adım geçtim. Dünyanın merkezinde olduğumu kabul ettiğim noktada hiç beklemeden ona döndüm. Oturduğu yerden bana bakıyordu, kalkmamıştı yerinden. Metanetimi korudum, derin bir nefes aldım. Korktuğumu anlarsa yapacağı her şey

korkunç boyutta artacaktı. Korkumu kullandırtmamam gerekiyordu. Yeniden soluklandım.

Kabanımı çıkardım, içimden saydım o vakit boyunca. "Öncelikle," dedim adım adım. "Sen daha çok kan akıtmayı, dikiş patlatmayı tercih ediyorsun ama söylemek isterim ki bu gece o kadar anlayışlı olmayacağım ve saçımın teline bile zarar verirsen, buna sebep olursan hiç vakit kaybetmeden en yakın hastaneye gideceğim, darp raporu alacağım."

Kabanımı rastgele koltuğun üzerine bıraktım. Elbisem ve çizmelerimle babamın tam karşısına geçtim, gözlerinin içine baktım. "Sonrasında hiç sabahı beklemeden o darp raporunu yayın yasağı vermek için dört döndüğün kanallar ve tutuklattığın gazeteciler başta olmak üzere tüm kanallara ve gazetecilere ileteceğim."

Babam pür dikkat yarattığı canavarı izliyordu.

"Orada da bitirmeyeceğim iki gündür canlı yayın için bana ulaşmaya çalışan kanallardan en muhalif olanının teklifini kabul edeceğim ve yarın sabah ilk işim bir canlı yayından elimdeki raporu ekrana sallamak olacak. Senin o uğruna mahvetmediğin tek bir hayat kalmayan kariyerini zirveye ulaşmadan hemen önce alaşağı edeceğim. O zaman," dedim ve beş parmağımı kaldırdım tıpkı onun gibi. Konuştukça korkum azalmadı ama cesaretimi hissettim. Zaferin meşalesi çaresizliğin pik noktasında harlanırdı. "Bol bol beş dakikalarca şüpheye düşersin. Pardon... Artık şüpheye düşeceğin bir seçim bırakmam sana. O senelerdir kendini hazırladığın büyük seçimi akşam evinde televizyondan izlersin. Sana balkon konuşması izletirim. Duydun mu beni?"

İşaret parmağım babamın yüzüne doğru havalanmıştı. Tek kaşım kalkık babamın yüzüne tane tane yapacaklarımı anlatıyordum. Bunlar blöf müydü? Tek biri bile değildi. Bugün bana burada tek bir zarar versin burnundan getirecektim. Bana zarar vermesini engelleyemezdim ama bana verdiği zararın bedelini ona ödetirdim. Ben onun kızıydım, bedel ödetmek nedir iyi bilirdim. O ilk adımdan sonra her şey daha kolay geliyordu. İnsanlar beni artık tanıyordu. Belki sevmiyorlardı ama tanıyorlardı. Bunun hor cesareti vardı kalbimde, beni ite kaka ayağa kaldırıyordu.

Babam oturduğu yerden kalktı ve aramızdaki üç dört adımlık mesafeyi elleri cebinde yavaş yavaş kapatmaya başladı. "Deden bana derdi ki, yılanlardan korkma yılanın çıktığı deliği bil, o senden korksun. Korkacağın tek yılan kendi deliğinde büyüttüğün olsun."

Ayakkabılarının ucu ayakkabılarımın ucuna çarptığında durdu. Boyu uzundu, ayağımdaki topuklu ayakkabılarla ona yaklaşsam da yine de denk değildik. Başımı kaldırmadım, bakışlarımı kaldırdım. Onun beni görmesi için başını indirmesini bekledim. Üzerinde takım elbise vardı ama gömleğinin ütüsünden, olmayan kravatından anlıyordum dünden kalma olduğunu.

"Elbette babam delik derken hanemden değil, partimden bahsetti. Çünkü kendisi de tahmin etmezdi torununun bir engerek olacağını."

Dudaklarımı aşağı doğru büzdüm ve başımı salladım hızlı hızlı. Parmağımı kaldırdım ve şıklattım ardı ardına. "Yine kelimelerle oynuyorsun, yine kelimelerle oynuyorsun baba. Bırak şu laf kalabalığını, koynumda yılan besledim de. Yılanın da başını küçükken ezemedim, büyüdü beni soktu de."

Babam cümlelerimin ortasında gülümsemeye başladı, cümlelerim tamamlandığında kahkaha attı. Elleri cebindeydi, çıkarmamıştı, başını geriye attı ve kahkahasını uzatabildiği kadar uzattı. Kasti olarak, beni yenik düşürmek için olan davranışlardı bunlar. Beni, ben onu çileden çıkarana kadar alaya alacaktı. Burnumun dibindeki gülüşünü izledim. Noktaladığı yerde elini kaldırdı. Ne kadar yavaş olsa da bu neredeyse bir adım geri çekildi. Suratıma yiyeceğim bir darbeden korktum. Babam başını indirmedi ve parmak uçları çenemden tuttu, benim başımı kaldırdı. Göz göze geldik. "Darp raporu mu alacaksın?"

"Şüphen olmasın."

"Babam bana şiddet uyguladı mı diyeceksin?"

"Bir saniye bile düşünmeyeceğim."

Parmak uçları çenemin en sivri noktasına baskı uyguluyordu. Yüzümü izliyorken zihnimden öyle korkunç ihtimaller silsilesi geçti ki, hepsinde kan

kusuyordum. Kendimi hiçbirine hazırlayamadım ama yine de babamdan bir adım öteye geçmedim.

Ama o tüm bu felaket senaryolarının içinde, "Küçükken saçlarını ben örerdim," dedi. Belki bu bana kan kusturmadı ama içimi titretti. Tepki veremedim, fiziksel bir acının yokluğunu benimseyemedim. "Seni hep sırtımda taşırdım. Tüm işimin gücümün arasında bir tek seni masallarla büyüttüm."

Çenemdeki parmakları benden ayrıldı bu kez tüm avucunu hissettim yanağımda. Yanağımı okşamaya başladı. Ne o şefkati hissettim ne de o şefkate inandım. Babam benim saçlarımı örer miydi? Örerdi. Babam beni sırtında taşır mıydı? Taşırdı. Bunlar geçmişte kalmış, esamesi okunmayan öylesine birkaç anıydı. Babamı sadece babam olarak bildiğim bir zamandan bana kalmış ama tutunmadığım, özlemediğim, aramadığım, hasretle bakmadığım anılardı bunlar.

"Evet," dedim titremeyen sesimle. "Yedi yaşında bir yatağın altında babamın bir canavar olduğunu kabul etmeden önce böyle birkaç anımız vardı. Sonra bir canavar olduğunu anladım. Saçlarımı örmene izin vermedim, sırtına binmeyi istemedim ve bana okuduğun masalları dinlemedim."

"Evet, ben de o anlarımızı hatırlıyorum," dedi o. Eli yanağımdan ayrılmamıştı. Beni sevmeye çalışıyor ama sevemiyordu. Görüyordum. "Babalık görevimi yaptım ve oğlumu, ailemi korudum sonra ilk düşmanım kızım oldu. Kimin için?"

"Bir katili korudun," diye düzelttim onu. "Belki gerçekten ailen için ama bence tamamen kendin için. Bir katilin babası olmak istemedin ama bir hainin babası oldun. Yine de ne yaparsam yapayım bir katil babası olman kadar sana zarar vermedim."

Eli yavaşça boynuma doğru kaydı. Ensemde yer buldu. Her an bir hamle gelebilirdi. Avucunun içindeydim. "Hain olduğunu kabul ettin mi?"

"Benim derdim senin gözünde hain olmak değildi. Benim derdim diğer insanların gözünde hain olmaktı. Senin için hain olmaktan onur duyuyorum.

Söylemiştim ya, sen kendinden olmayana hain dersin. Ama diğer insanlar için; ben hainin kızıyım ama hain değil-"

Aynı cümleler tesirini kaybetmedi onda ve babam yine çılgına döndü. Ensemdeki elini sertleştirdi ve başımı öfkeyle kaldırdı. Boynumdaki acıyı tümüyle hissedemeden bedenimi itti. Bedenimin arkasında bir sıcaklık hissettim. Babam beni vurduğu yerden çekmese de ben kaçardım. Öyle bir sıcaklıktı. Yanan soba bedenimi teğet geçti ve duvara yaslandım. "Kes sesini Firuze!" Babam elini ensemden çekmemişti, başımı arkaya doğru öylesine bükmüştü ki oynatamıyordum yerinden. Çenem havalanmıştı, babamın gözlerinin içine baktım. Korkmadan tekrar ettim.

"Hainin kızıyım ama hain değilim."

"Kes diyorum sana sesini!"

Çılgına dönüyordu. Nefesi bile ateş parçaları gibi dökülüyordu ip gibi incelmiş dudaklarının arasından. Gözünün döndüğünü fark ettim. Belki de bu bir fırsattı. Babamı yok etmek, tüm gücünü, saltanatını devirmek için, belki bu ülkeyi başına gelecek olan en büyük felaketlerden birinden kurtarmak için kocaman bir fırsattı bu. Belki bunu benim yapmam lazımdı, benim görevimdi bu. Ben seçilmiştim. Babamın sonunu getirme hırsı doluştu bedenimde ve korkum tümüyle terk etti beni.

"Hainin kızıyım ama hain değilim. Herkes bunu biliyor artık hainin kızıyım ama hain değilim. Sen hainsin, ben senin kızınım ama senden değilim. Hainin kızıyım ama hain değilim." Boşta olan elini havaya kalktığında gördüm. Eline baktım ama göz bile kırpmadım. Babamın eli bana kalkmaya alışmıştı. Havada titreyen eline baktım. Yüzüme inmesini bekledim. El kalktığı hızla inmedi, sekteye uğradı ve babam beni savururcasına bıraktı, hızla geriye çekildi. Nefes nefese kaldığımı o geriye çekilince fark ettim. Ellerini defalarca kez ensesine geçirdi, eline geçeni tıpkı karısı gibi atölyemin camlarında parçaladı. Öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Vursaydın?" diye bağırdım. "Vursaydın baba! Elin alıştı artık senin! Vursaydın! Niye durdurdun kendini? Kızına vurmamak için mi? Sen hiçbir zaman iyi baba olmadın! Sen hep rol yaptın! Senin tek derdin o kariyerin!"

"Sana o kariyeri yem eder miyim?" Durduğu yerden haykırarak bana gerçeği söyledi. Akılsız kalbim, çok aptaldı çok kızdırıyordu beni, öylesine üzüldü ki yine. Onu durduran şey kızı değildi, Firuze'nin yapacaklarıydı. Tek bir an bile onu durdurmak istemedi kızı olmam. Aklıma vurulduğu gün hissettiklerim geldi. Ecevit'in yanında ağlamıştım. Ne arsız, ne yüzsüzdüm.

"Ben senin gibi haine kariyerimi yem eder miyim? Sen beni yıkabilir misin? Çıktın iki aptal sürüsüne şak şaklattın kendini, yıktın mı beni? Ben bunun altından kalkamaz mıyım sanıyorsun? Senin ederin ne? Senin Atilla Akın'ın kızı olmaktan öte ne ederin var da sen bana zarar vereceksin?"

Beni küçümsemeye çalışıyordu, onu bu kadar öfkelendirmesem inanacaktım küçücük olduğuma. "O yüzden mi dünden beri parti binasının içinde dört döndün? Senin sonun ben olacağım baba. Sen bunu bildiğin için çıldırıyorsun. Kafanı duvardan duvara vur baba, Firuze benim ne zaman sonum olacak diye kafanı duvardan duvara vur. Seni ne zaman bitireceğim diye uykuların kaçsın!"

Bana dönüktü, tereddüt etmeden, duraksamadan ve şüpheye düşmeden, "Seni öldürürüm," dedi. İlk kez bana beni öldüreceğini söyledi. Halbuki, ölmeme izin versin diye ona o kadar çok yalvarmıştım ki, işte tam o vakitlerde, yine böyle tereddüt etmeden, duraksamadan ve şüpheye düşmeden, ölmene izin vermem diyordu. Baba. Gülümsedim. Baba...

"Buyur meydan senin," dedim kollarımı iki yana açarak. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Madem beni öldürmek isteyecekti, neden bunca acıyı çekmiştim ben? "Sana bir güne bir gün baba beni yaşat dedim mi? Sana yalvardım! Baba izin ver öleyim diye yalvardım. Yaşayamıyorum dedim sana!" Yapıştığım duvardan öne doğru çıktım. Elimi açık olan yakamda tenime vurdum. "Baba! Ben! Yaşayamıyorum! Dedim! Ölmene izin vermem dedin!" Öyle sert darbeler indiriyordum ki sineme, her seferinde daha sert sesler çıkıyordu ama elimi kalbime ulaştıramıyordum. Her darbede ona bir adım daha atıyordum, gözlerim içeri girdiğimden beri ilk kez doluyordu. Babamın gözünden ayırmıyordum gözlerimi.

"Ben istersem ölürsün, ben istersem yaşarsın," dedi yalancı peygamber. Babam kendi içinde bile kutsallığını ilan etmişti. Güçten gözü dönmüştü ölmeyi bile kendinden biliyordu artık. "Ben istedim yaşadın. Ben istersem

de," dedi ve durdu. Burnundan soluyordu. Cümlesini tamamlamadı. Göğsüm yuvası dağıtılmış bir kuş gibi titriyordu.

"Sen beni öldüremezsin," dedim başımı sallayarak. "Sen benim ölmemi istemiyorsun ki. Sen; benim, senin kızın olmamı istiyorsun. Başaramadıkça deli oluyorsun. Çünkü her şeyi elde ettin baba. Ne istediysen birer birer aldın. Bir bende kazanamadın. Ben senin bu hayatta kaybettiğin tek savaşım. Sen buna deli oluyorsun. Beni sevdiğin için mi senelerce çabaladın benim için sanıyorsun? Sen kendinden başkasını sevebilir misin baba?"

Annemin her seferinde böbürlenerek okuduğu, baban senin yüzünü güldürmek için ne çok çabaladı gazelinin altında yatan sebep buydu. Babam beni Ali Ecevit Tarhan uğruna kaybettiğini kabul edemiyordu. Onun bir kızı vardı ve babam kızını kaybetmişti, bir daha da kazanamamıştı, her şeyi kazanan babam kızını yeniden alamamıştı avucunun içine. Babam bunu kabullenemiyordu. Babam bunun için çabalamıştı. Ben yaşayayım diye değildi. Ben artık babamın yüreğinde bana karşı sahici bir sevgi olduğuna da inanmıyordum. Ben babamın hırsıydım yalnızca.

"Nankör."

"Bu size gösterdiğim bile fazla. Sen bu kadarını bile hak etmiyorsun! Keşke daha önce yapsaydım! Keşke daha önce çıkıp senin kızın olmadığımı söyleseydim."

İşaret parmağını bana doğru salladı. "Sen benim kızımsın."

"Ben senin kızın değilim."

"Mezar taşında bile benim soyadım yazacak."

"Buna izin vermeyeceğim," dedim hızla. Kaç yaşında ölecektim bilmiyordum, tahminimce Akın soyadıyla da ölecektim ama yine de o soyad mezar taşımda yazmasın istiyordum. "Toprağım kan kussun. Mezar taşımda Akın soyadı olursa toprağım kan kussun baba. O soyadı yazmasınlar diye ölmeden önce ne yapabilirsem yapacağım. Firuze Akın yazmayacak mezarımda. Senin kızın olarak ölmeyeceğim."

"Benim kızım olarak doğdun benim kızım olarak öleceksin," dedi inatla. Babam tutmuştu paçamdan, bırakmıyordu. Yapışmıştı bana elleri. Kurtulamıyordum. "Ben bu işin altından tereyağından kıl çeker gibi sıyrılacağım ve sen benim kızım olarak kalmaya, boy göstermeye devam edeceksin."

Babamın elleri çoğaldı ve dört bir yandan yakama yapıştılar. Nefesim kesilmeye başladı. Ellerimi başımın iki yanına sardım, bebek saçlarımı çekiştirdim. Kurtulamıyordum. Kurtulamayacaktım. Bacaklarım titremeye başladı öfkeden. Nefes alamıyordum. "Sen istersen yedi cihanın padişahı ol, yine de bu işten sıyrılamayacaksın. Sen bu ülkeyi elli yıl yönet tarih seni yine kızının bile desteklemediği adam olarak anacak. Tarihin tozlu sayfalarına biricik kızın olarak yazmayacaklar beni. Duydun mu beni? Sen benim yokluğumu kabul ederek devam edeceksin yola. Kazansan da kaybetsen de benim söylediklerim hep senin önüne düşecek, hep karşına çıkacak, hep seni onunla vuracaklar. Hiçbir şey yapamayacaksın. Kızını bile ikna edememiş kötü bir lider olarak anılacaksın."

"O sırtını yasladığın piç mi sokuyor bunları senin aklına?"

Ecevit'in adını dahi ağzına alması benim kanıma dokunuyorken, ona babasına dokunacak şekilde küfretmesi beni zıvanadan çıkardı. "Kes sesini!" diye bağırdım var gücümle. "Seni mahvederim! Ecevit hakkında o çeneni kapalı tutacaksın! Ali Ecevit'in babası belli. Mezarında onuruyla yatıyor Hüseyin Tarhan. O kirli dilini insanların üzerinden çekeceksin. Onursuz yaşayan biziz. Ecevit hakkında düzgün konuşacaksın. Yoksa baba yapmayacağım ne varsa teker teker yaparım. Yemin ederim her seferinde öncekine şükredersin."

"Onur karın doğurmuyor Firuze," dedi ahlaksızca. Kırmızı görmüş bir boğa nasıl tetiklenirse öyle zuhur etti öfke bedenimde. Babamın üzerine doğru yürüdüm.

"Kapa çeneni!"

"Onur onur dediğin adam ölüp gitti. Ailesini bile koruyamadı. Bak gördün mü? Onunki mi babalık? Güçsüz olan ölüp gitti, benim ailem duruyor. Ben güçlüydüm ailemi korudum, o güçsüzdü ailesi dağıl-" Avucumu babamın

ağzının üzerine kapattım ve bedenini ittim. Babam sustu ama daha büyük adımlarla geldi üzerime. Kollarımdan yakaladı. İkimiz de aynı anda bağırmaya başladık birbirimize.

"Konuşma onlar hakkında dedim sana!"

"Senin baban benim! Kimi koruyorsun sen bana?"

"Keseceksin sesini! Uzatmayacaksın dilini! Hüseyin amcanın adını bile anmayacaksın!"

"Duydun mu beni? Senin baban benim! Gebersen de bu gerçeği değiştiremeyeceksin!"

Deli gibi bağırıyor, kelimeler küfür gibi dökülüyordu ağzımızdan. Babam bedenimi çıldırmış gibi sarsıyordu, ikimizin de sesi birbirinin üstüne binemiyordu. "Öldüreceğim o adamı."

"Sen ona hiçbir halt yapamazsın."

"Öldüreceğim onu," dedi beni iterek bırakıp. Ellerini şakaklarına vurdu. "Öldüreceğim. Aptallık ettim. Hapishane köşelerinde daha küçükken gebertecektim. Öldürecektim onu."

"Şimdi öldürmüyorsun değil öldüremiyorsun!" Gerçeği hiç çekinmeden yüzüne vurdum. Babam hapishane köşelerinde öldürebilirdi, buna gücü yeterdi ama şimdi Ecevit'e gücü yetmiyordu. Eli kolu bağlıydı. Bunu bağıra bağıra yüzüne vurmak, benden sonra bir kişiye daha kaybettiğini göstermek istedim hırsla. Gözüm döndü. "Avucunun içine aldı seni. Bir tokat sana bir tokat oğluna yapıştırıyor ve sen onu merhametinden mi öldürmüyorsun? Senin gücün ona yetmiyor," Gülmeye başladım. "Duydun mu beni? Senin gücün Ali Ecevit Tarhan'a yetmiyor. Seni avucunun içine almış, sen kılına bile dokunamıyorsun. Dokunamayacaksın! Yapsan şimdiye kadar yapardın. Yapamıyorsun. Yapamayacaksın. Gemi su alıyor baba! Gemi su alıyor! Yok olacaksın."

Tıpkı Bülent gibi, babamın da sonunu Ecevit'e bırakmamalıydım belki de. Gücümü toplamalıydım, babamı da ben yok etmeliydim. Belki Bülent gibi

babamı öldürmek istemezdim ama babama ölümden daha beterini yaşatırdım. Babamı senelerdir oturduğu koltuktan kaldırmak, ittirmek ya da devirmek babam için ölümden daha beterdi. "Kızını ikna edememiş adam ülkeyi mi yönetecek diyecekler önce. Biliyor musun bana ezeli düşmanından belediye başkanlığı teklifi geldi. Kabul edeyim mi? İlk yenilgini benden almak ister misin? Sonra da kızına yenildi desinler mi?"

Bu gece buraya gelirken bunu tahmin etmediğini, düşünse bile böyle bir durumu akıl edemeyeceğini yüzüne vuran bozgunla çok net aldım. Öylesine keyiflendim ki. Yüzüne dolan öfke gülmesine rağmen biraz olsun daha az göstermiyordu kendini. Kaşları havalandı, "Sana?"

"Bana ya. Hem de üç büyükşehirden birini."

"Feriştahını sikeceğim onların. Emdikleri sütü boğazlarından getireceğim."

"Ankara için masaya oturayım diyorum ne diyorsun?" dedim söylediklerini göz ardı edip. Bunları tamamen onu kışkırtmak daha çok delirtmek ve uykularını kaçırmak için yapıyordum. Benim derdimden kurtulamasın bir başkasına saramasın istiyordum. Babamın kaşları her dediğimle daha çok iniyor ve kalkıyordu. Hayal kırıklığı büyüyordu öfkesi azalmıyordu. "Sen de siyasete tam Ankara'dan girdin. Tam Ankara'dan kızına yenilirsin? Çok güzel olmaz mı?"

"Sana oy vereceklerini mi sanıyorsun?"

"Ankara'yı şu an sizin elinizden söke söke alacağımı sen adın gibi biliyorsun."

Ankara, UMP'nin kıl payı aldığı, her seçimde çekindikleri ve yönetim olarak çok eleştirildikleri bir şehirdi. Belki ben insanların sanacakları kadar güçlü bir aday değildim ama insanlar şimdi benimle ilgili uç duygulardayken bana oy verirdi. Bunu ben bile tahmin edebiliyorken elbette babam da tahmin ediyordu.

Yirmi beş yaşındaydım, ailem beni hep zayıf noktalarımdan vurmuştu. Bazen karakterimden, bazen mesleğimden, bazen Ali Ecevit'ten, gözüm istemsizce bir kez daha kapıya kaydı, bazen bedenimden. Babam yine beni

vuracak sanıyordum. Sanatımdan girecek, düşüncelerimden çıkacak sandım ama ben. Çünkü ben de düşünsem ben de akıl edemezdim bunu. Babamdan bile bekleyemeyeceğim o cümleyi bizzat babamdan duydum.

"Beş kere intihar etmiş bir ruh hastasına başkent mi emanet edecekler?"

Ten rengime kadar değiştiğimi, yüzümdeki o hırsın korkunç bir hızla söndüğünü ve yerini koca bir hayal kırıklığına bıraktığını adım adım hissettim. Sırtımdan giren ve göğsümü delip geçen bir kurşun, nasıl bir boşluk bırakırsa bedenimde öylesine bir delik hissettim. Tam kalbimin ortasından geçiyordu.

"Sayısız ilaç kullanmış, kendini öldürmesin diye bir dönem çözümü yatağa bağlamakta bulunan birine bu koca ülkenin başkentini mi emanet edecekler?"

Bana ne zaman vardığını, kaç adımda vardığını görmedim. Göğsümü yaran deliğin acısını dinliyordum. Buz kesildim. Babam çekiştirdiğim bebek saçlarımı okşaya okşaya geriye doğru aldığında verebilecek bir tepki için takatim yoktu. "Benim güzel kızım, sen insanlar senin için güzel şeyler yazınca kendini oy verilesi biri mi sandın? Yine kameraların karşısına geçip intihar girişimlerinden de bahsedebilecek misin? Yoksa ben mi uyarayım istersin halkımı?"

Bunu mu kullanacaktı bana karşı? İçimde ona karşı son bir nokta vardı sanırım. O noktaya bunu sunsam redderdi. Baban bununla karşına çıkmaz Firuze, derdi. "Ben neden intihar ettim baba?"

"Ne önemi var?" diye sordu acımasızca. Karşısında artık bir rakip görüyordu yalnızca. Tüm mühimmatı topladı ve saldıracağı hiçbir anı kaçırmamak için gözlerini dört açtı. "İnsanlar neden intihar ettiğini önemser mi sanıyorsun? Ah benim güzel kızım, kalbin hâlâ yedi yaşında," Eli usulca boynuma gitti ve oradan atardamarıma yakın bir noktadan belli belirsiz dikiş izimin üzerine dokundu. "İnsanları çıkarsız seviyorsun, insanlar da seni çıkarsız sevsin diye bekliyorsun. Nedenler arıyorsun hâlâ ama umurunda değil yetişkinler için o nedenler. Sen onların gözünde ölmeyi bile beceremediğ bir hasta olunca sana oy verirler mi sanıyorsun?"

Ağzımı o kadar çok açıp kapattım ki kısa bir vakit içinde, ne söyleyeceğimi ben de unuttum. Ensemden sıcak bir nefes vuruyordu bedenime, terlediğimi, dört duvara sıkıştığımı hissettim. Babamın yedi yaşında ilan ettiği kalbim durma noktasına geldi sanki. İçimdeki Firuze yine yatağın altına girdi. Zorlukla sesimi çıkardım. "Ölmeyi bile beceremediş bir hasta?" diye tekrar ettim.

"Tam olarak öyle."

Ona dönüp bu kadar mı kötüsün demek ahmaklık olurdu. Yine de, her şeye rağmen yine de, beni en azından bu noktadan dürtmesin isterdim. Gözyaşlarımı dindirmek için çabalamadım. "Beni sen ölüme sürükledin. Şimdi bunu mu sürüyorsun önüme?"

"Propagandanın tek kıstası nedir biliyor musun Firuze?" Ellerini bedenimden çekti ve bir adım geri çıktı. Kollarını önünde bağladı ve bana baktı. "Başarılı olup olmamasıdır. Geriye kalan hiçbir ayrıntı önemli değildir. Nedeni, etiği, ahlakı, iyisi, kötüsü, vicdanlısı, vicdansızı, yalanı, gerçeği... Bunların hepsi önemsizdir. Propagandanın tek kıstası sonunda başarılı olup olmamasıdır. Siyasette de en iyi propagandayı yapan kazanır. Bana hep en çok propaganda yeteneğim kazandırdı. Şimdi söyle babanı yenebilir misin? İnanıyorsan hemen şimdi ara o ırz düşmanlarını ve tekliflerini kabul et. Ben de yarın sonucu başarılı olacak bir propagandaya başlayayım. İnsanlara oy vermeyi düşündükleri kişinin öteki yüzünü göstereyim."

Kollarını açtı ve ellerini birbirine sürttü. "Hatta bunu tamamen kendi lehime çevireyim ve benimle alakalı şüpheye düşmüş insanlara da senin nasıl bir psikolojide olduğunu göstererek yaptığın açıklamanın bir hastadan dökülmüş altı boş cümleler olduğunu kanıtlayayım. Sana inanmış insanların da güvenini kırayım. Kafası bozuk birinin dünüyle bugünü aynı olmaz sonuçta. Bir taşta birden fazla kuş. Avcılık bizde ata sporu bilirsin."

Korkum geçmişimin ortaya dökülmesi değildi. Beni tanıdığı için soluklandığım insanların benden yeniden nefret etmesiydi. "Benim..." dedim. Kelimeler birleşmedi. Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben... Beni bu hale sen getirdin baba."

"Seni bu hale sen getirdin. Seni bu hale o adama olan takıntın getirdi," dedi. Bunun bir takıntı olmayacağını görmüyor değildi, kabullenmiyordu. Babam benim vicdan azabımı takıntı ilan etmişti. Ecevit'e olan bağlılığıma saplantı demişti. Sanki Ecevit ailesiyle uzaklara taşınmıştı da ben bunu kabullenmemiştim. Sanki Ecevit taşındığı uzak diyarda beni unuttuğu için ben intihar etmiştim. "Kaldı ki aksi de propagandamı etkilemezdi."

"Propaganda?" dedim başımı sallayarak. "Mahvettiğin hayatımın üstünden uygulayacağın propaganda?" Parmağımı kaldırdım ve tırnağımın ucunu gösterdim. "Şu kadarcık olsun bana üzüldüğünü ve hayatımda bir şeyleri değiştirmek istediğini düşünüyordum biliyor musun? Benim hatırıma değil, saçlarını ördüğün kızın hatırına. Şu kadarcık olsun benim için bir mutluluk istiyorsun sanıyordum. Çok küçük bir parça en azından kızın mutlu olsun istiyorsun sanıyordum. Sen, senin sebep olduğun intiharlarımı bile bana karşı kullanacak kadar alçaksın."

Ben söylediğim ihtimal üzerinde sahici değildim. Gidip kimsenin teklifini kabul etmeyecektim ama babam tümüyle gerçekti. Bu düşünülmüştü. Belki evde konuşulmuştu. Çıkıp bunları açık etmeyi düşünmüşlerdi. Beni buradan vuracaktı. "Senin propagandanı etkilemez, onu anladım ama unuttuysan diye hatırlatayım sana. Ben bir sabah kalktım ve eğitimime evde devam edeceğimi öğrendim. Ortaokula daha geçmemiştim. Okula gitmedim senelerce. Neden? Sizi her beni dinleyen öğretmenime ifşalamayayım diye. O sırada senin katil oğlun okuldaydı," Başımı deli gibi sallıyor, beş intiharı olan bir deli gibi ama, hıçkırmadan gözyaşı döküyordum. "Sonra gün geldi kocaman evin içinde bir odaya kilitlediniz beni. Odanın kapısına bir sen vuruyordun bir ben vuruyordum hatırlıyor musun?" Babam her darbe indirdiğinde korkuyor ama hemen arkasından kapıya ben de vuruyordum. Dün gibi hatırlıyordum. "O sırada senin katil oğlun sabahtan çıkıp gecenin bir vakti giriyordu eve. Niye? Aklın çıkıyordu seni aşıp da karakol kapısından bir adım öteye geçeceğim diye. Sonra benden fırçalarımı aldın, boyalarımı döktün, resim defterlerimi yaktın. Niye hatırlıyor musun? Ben hiç unutmuyorum," dedim an be an hatırlarken. Ömrüm boyunca da unutmazdım. O gözlerini, nefretini, öfkesini... Beni öldürmek istemişti, bunu elini kana bulamadan yapmayı denemişti. "Senin katil oğlun kumar borcuna batmışken sen benden fırçalarımı bile aldın. Beş kere intihar etmişim," dedim ve adeta olduğum yerde tepindim. Ellerimi sabit

tutamadım saçlarımı çekiştirdim. Ortalıkta dört döndüm ve atölyenin camdan duvarlarına geçirdim avuçlarımı.

"Beş kere intihar etmişim!" diye bağırdım. "Bana helal olsun, beşle yetinmişim! Sana helal olsun Firuze! Sana helal olsun! Beş kere! Hepiniz yerine bir kez intihar etmişim! Ne yüce insanım ben! Koca ailenin intiharını bile üstlenmişim! Biri şehir şehir miting yaparken, diğeri kumar borcuna batarken, diğeri İngiliz Kraliyet ailesinin moda dergisini karıştırırken bir diğeri," Duraksadım. İnci'yi karıştırmak istemedim. Gönlüm elvermedi, susturdum kendimi, atladım onu. "Ben de okula gönderilmedim, odalara kapatıldım, resim bile çizemedim. Niye? Bir aile suçsuz günahsız bir aileyi yok ettikten sonra onlar gibi yaşayamadığım için. Sizin çekmediğiniz vicdan azabını çekmekten tükendim ben! Şu atölyeyi bana duvara kanımla resim çizdim diye yaptırdın. Ölmeme bile izin vermedin sen. Beni tabutta yaşattın ölmeme izin vermedin baba sen! Bana ölmekten başka bir şey düşündürmedin ama gözlerimi bile kapatmama izin vermedin. Propaganda mı? Propaganda demek öyle mi?" diye sordum. Onlar yerine ben duvarları yumrukluyor, elime geçeni fırlatıyordum. Cam bir vazo vardı. Onu aldım elime. Babam ona vuracağımı sandı. Siper aldı adeta, sobanın köşesine geçirdim ve vazo parçalara ayrıldı, elimde tek parçası kaldı.

"Firuze!"

Boğazıma dayadım kalan parçayı. "Propaganda mı baba?" diye sordum. Bakışları, elleri, adımları... Havada kaldı.

"Saçmalama indir şunu!"

"Propagandanın etiği ahlakı olmazdı ya Atilla Akın. Bir propaganda da benden gelsin mi? Bakalım mı kim daha iyi propagandacı? Firuze Akın atölyesinde boğazı kesik halde ölü bulundu. Atilla Akın'ın, ölüm saatinde kızının yanında olduğu söylendi. Nasıl propaganda baba?"

"At o elindekini!"

Bana bir adım attığında gözümü karattım ve camı, bıçağı kemiğe dayar gibi dayadım boynuma. "Beğenmedin mi? Niye? Başarılı olacak. Tek kıstas başarı değil miydi? Neden, sonuç, etik, ahlak. Boş versene. Ölmemin bile

önemi yok, propagandam başarılı olacak işte. Demek ölmeyi bile beceremiyorum, öyle mi?"

Babam gözlerini bir an olsun camdan ayırmıyordu. Eli havalanmıştı ama adım atmaya da cesaret etmiyordu. Babam beni tanıyordu. Gözümü bile kırpmayacağımı biliyordu. O da gözünü kırpmıyordu. Renk attı gözümün önünde. Alnında parlayan tere baktım. "Beş kere intihar etmiş ruh hastası öyle mi? Sana propagandanın alasını izletirim. Sana öyle bir dert bırakırım ki ölürken bile adımı sayıklarsın. Beş kere intihar etmişim! Alçaksın sen! Bunu senin katil oğlun bile bana bir gün kullanmadı. Gözünü bile kırpmadın değil mi? Gözünü bile kırpmayacaksın! Bana yaşattığın hayatı bana karşı kullanacaksın! Ben senin yüzünden beş kere intihar ettim. Ben senin yaptıklarının bedelini ödedim."

"Firuze bastırma onu boynuna!"

"Sana ömrün boyunca ödeyeceğin bir bedel bırakırım. Propagandanın alasını izletirim sana!"

"Bastırma boynuna!"

"Defol git atölyemden!"

İkimiz de birbirimizi dinlemiyoruz sansam da hayır o beni dinliyordu. "İndir onu," dedi ve yeniden adımlamaya çalıştığında biraz daha bastırdım boğazıma. Biraz olsun içimde bir korku yoktu. Ölmek gibi bir amacım bugün yoktu. Bu hayatta insanın gayesi olmalı demiştim. Benim vardı ama şimdi ölsem de gam yemeyecektim. Babam kendinden iyi propagandacı görmüş olacaktı. Belki sonrası için korkunç gelecek kadar gözüm karardı. Yapayalnızdım. Dünyanın merkezindeydim. Ölsem de dünyanın merkezinde ölecektim.

"Senin yüzünden intihar ettim, sen yaptın," dedim yine aynı noktaya gelirken. Çemberin etrafında dönüyordum. Dışına çıkamıyordum. "Sen yaptın! Bana karşı bunu nasıl kullanırsın? Sen yaptın! Senin yüzünden! Siz yaptınız! Hayatımızı mahvettiniz!"

Hayatımızı siktin attın.

Ecevit burada çoğul ekini bana kullanmamıştı biliyordum ama ben onun için kullandım. Benim çoğulum Ali Ecevit'ti. Hep böyleydi. Ben ondan başkasını yanıma koymamıştım. Yanıma ondan başkasını da sığdıramazdım. Ali Ecevit benim tekil hayatımı çoğula çeviren tek şahıstı. Onlar bizim hayatımızı mahvetmişti.

"Kızım bırak," dedi titrek bir sesle. Gözleri küçülüyordu boynuma baktıkça. "Bırak. Yalan söyledim Firuze, tabi ki yapmayacağım böyle bir şey. Sen gitsen onlarla aynı masaya otursan da yapmayacağım. Yalan söyledim. İndir onu Firuze."

"Yalancı!" diye çığlık attım adeta. Babam adımı bağırdı ve bana doğru atladı adeta. Bileğimi tuttuğu an camı boynumdan ayırmak istemedim. Bileği benden güçlüydü, ayırdı boynumdan. Sıkıca tutmuştu bileğimden. Bir yerden sonra parmaklarım uyuştu ve cam düştü elimden. "Yalancı! Yalancısın sen! Yalancısın!"

"Tamam! Tamam yapma! Kızım bana bak!" Babam yüzümden tutmaya çalışıyor, kolumdan yakalıyor, yine zapt edemiyordu beni. Adeta boğuşuyordum onunla. "Çık atölyemden. Çık! Defol git! Git yoksa o camı bir daha alacağım elime. Ya sana ya bana baba! Yemin ederim ya sana ya bana! Çık atölyemden!"

Beni bırakmadıkça yere yatmaya, o camı yeniden almaya kalkıştım. İsmimi haykırıyordu. İsterse canımı alsın, yine durmayacaktım. "Çık diyorum sana! Çık atölyemden." Yerdeki cam parçalarını ayakkabısıyla geriye doğru itiyordu. "Git anneme sor! Ona ne söylediysem aynısı sana da geçerli baba. İkinize de aynı şeyi yaşatacağım! Ölüp gidene kadar sırtınızda kambur olarak taşıyacaksınız beni! Sana hayatının propagandasını yapacağım baba. İzle gör sana ne yapacağım!"

Beni bırakmadıkça gözüm yeni kıracak bir parça aradı. Zapt edemiyordu. O benden tekte daha kuvvetliydi ama ben de durmak bilmeyen anımdaydım. Bana istediği kadar kızım desin şimdi, ölmeyeyim diye çabaladığına inanmazdım. Bahsettiğim şeyin yaşanmasından korkuyordu. Tek derdi kendisiyleydi. Dakikalar önce seni öldüreceğim diyen o değil miydi? Yalancı alçağın tekiydi. Kendimi ondan kurtardığımda bir hamle yapmadan, "Tamam çıkıyorum!" diye bağırdı. "Çıkıyorum!" diye tekrar etti elleri

havada geriye giderken. Cam parçalarını kapı önüne doğru itiyordu. "Seni bu hale getirenlerin canını alacağım!"

"Öldür o zaman kendini!"

"Seni bu hale getirenlerin benden kurtuluşu olmayacak!"

Hâlâ tek derdi vardı aklımı kaçıracaktım. Aynı cümleyi tekrar ederek, camları toplayıp dışarı fırlatarak çıktı atölyeden. Kapıyı kapattığı an sadece benim şiddetli soluk seslerim duyulmaya başladı. Nefes alamıyordum. Bileklerimi gözlerime bastırdım. Nefes alamıyordum. "Yalancı!" diye bağırdım arkasından. "Yalancılar."

Hepsi yalancıydı. Herkes yalancıydı. Tek yalancı ben ilan edilmiştim ama onlar da yalancıydı. "Yalancılar," diye sayıkladım. Hınçla doldum da taştım. Masanın üzerin kalan kalem kutusunu hırsla cama çarptım. Kriz geçiriyordum. "Yalancısınız hepiniz! Beş kere intihar ettim! Beceriksiz! Beceriksiz Firuze! İnan ölmeyi bile beceremez mi? Beceriksiz!"

Atölyemin camları sağlam kaldı, yine tek yıkılıp dökülen ben oldum.

***

Ev tipi bir sobanın sağlıklı yanması için iç sıcaklığının altı yüz- yedi yüz dereceye ulaşması beklenir. Bir kömür çekirdeğinin ulaşabileceği maksimum derecede sıcaklıksa bin yüz derecedir.

Sobanın yamacına oturmuşken, ter boşalıyordu tüm vücudumdan. Başımı kaldırmış kiraz kırmızısına dönmüş metal gövdeyi ve genişleyen sacı izliyor, gelen çıtırtıları dinliyordum. Benim sobam bin yüz sınırına ulaşmıştı. Cayır cayır yanıyordu. Etrafı kaplayan, genişleyen sıcak hava dalgalarına daldı gözüm.

Biranın içine koyduğum buzlar birkaç dakikayı bulmadan yok oluyordu ve neredeyse hiç soğutmuyordu bardağı. Başımın ağrısından daha fazla metal gövdeyi izleyemedim ve indirdim kafamı. Bardağın içindeki sıcak ama kaldıkça daha da sıcaklayan birayı dudaklarıma yaklaştırdım. Herhalde bu dünya üzerinde bira kadar ısınınca kötü olan başka bir şey daha yoktu.

Yutana kadar canım çıktı. Gözlerimi kapattım ve o pis tadının geçmesini bekledim. Yüzümden akan sıvılar vardı. Gözyaşlarım mı burnum mu ayırt edemiyordum. Ayırt ederek de silmiyordum. Elimin tersini yüzüme sürttüm.

Ecevit'in marketten alışveriş yaparken aldığı ve hiç açmadığı sigara paketinin içinde kalan taneleri saymaya kalkıştım ama sıcak hava dalgası gözlerimi bulandırmıştı yapamadım. Yeni bir sigara çektim, dizlerimin üzerine yükseldim ve sobanın üzerine basıp tutuşturdum. Bir an ben de eğilme gafletinde bulundum ama çok sıcaktı. Dayanamadan geri çekildim. Tutuşturduktan sonra yere geri bıraktım kendimi ve oturdum. Atölye kaç dereceydi bilmiyordum ama hissettiğim yüzün üstüydü. Sigarayı sönmeden çektim birkaç kez ardı ardına. Dumanı içime çektiğimde öksürdüğümden ağzımın içinde tutup geri bırakıyordum.

Ölmeyi beceremediğim gibi sigara içmeyi de beceremiyordum.

Gözlerimdeki yangı azalsın diye yumdum ve bekledim. Saat kaç, hiç bilmiyordum ama şafak daha sökmemişti. Bu son sigaraydı. Birazdan olduğum yere kıvrılıp yatacaktım. Sıcak uykumu getirmişti. Ağzına kadar doldurduğum ve her tarafından hava aldırdığım soba sönmezdi zaten. Üşümem imkansızdı. Gözlerim kapalı şişelere uzandım. Salladım bazılarını. Devrildiklerini duydum, dibinde kaldığını hissettiğim şişeleri gözlerim kapalı ağzıma diktim. Bir yudum bile denmeyecek kadar az damlalar düştü ağzıma. Küfrettim geri bıraktım.

Isısına dayanamadığım sobaya yüz çevirdim. Yanağımı dizlerime yasladım ve diğer tarafı izledim. Ecevit'i çizdiğim tablo devrilmişti yine de onu görüyordum. Sigarayı ona bakarak içmeyi sürdürdüm. Bir zaman sonra dayanamadım, sigara olan elimi yere yasladım ve gözlerimi yumdum tıpkı tablodaki adam gibi. Birkaç kez öksürdüm. Saçlarım salıktı, iki yandan yüzüme dökülüyordu. Şakaklarım sızlıyor, ciğerlerim acıyordu ama sadece bunları hissediyordum. Başka bir şeyim yoktu. Başka bir yerimdeki acıyı hissetmiyordum. Aklıma gelmiyordu.

Kapı açılırken bu kadar ses çıkarmasa, arkasına bir sürü şey devrilmişti, mümkün değil başımı kaldıracak kadar duyamazdım. Sıcaktan kulaklarım bile ağır duyuyordu. Başımı yerdeki elimle aynı anda kaldırdım ve sigarayı ağzıma götürürken kapıdan girene baktım. Ağzımda sigarayla Ecevit'le göz

göze geldim. Yüzünü çözümlemeyecek kadar yorgundum ama Ecevit'i görünce hissetmediğim tüm ağrılarım nüksetti. Hepsini birer birer yeniden hissettim. Meğer kalbim, tüm organlarımdan daha çok ağrıyordu. Sigarayı ağzımdan ayırdım ve hafifçe kaldırdım. Selam verdim sigaralı elimle.

"Hoş geldin."

Sobadan biraz sert bir cızırtı duyuldu. Ben alıştığımdan olacak dönüp bakmadım ama Ecevit tüm dikkatini sobaya verdi. Önce altına baktı sonra benim izlediğim kısma kaldırdı başını. Kiraz kırmızısı yerde durdu gözleri. Yüzünden geçen hayreti izlemek istemedim ve yüzümü sobaya döndüm.

"Kapıyı kapat, soğuyacak ortalık. Zor ısıttım."

"Firuze," dediğini duydum. Varla yok, hayal meyal bir sesti. Kulaklarım sahiden duymuyordu galiba. Elimdeki sigara ben tam içmede kül oldu elimde. Gözlerimi açtım zorlukla ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Amacım delikten izmariti atmaktı ama Ecevit öyle bir bağırdı ki, korkuyla yerimde titredim.

"Ne yapıyorsun sen? Dokunma!"

"Hı?"

Atölyenin içine öksürerek girdi. Elimdeki izmarit düştü ama ben elimi ateşin üzerinden çekemedim. Ecevit geldi ve sanki ben çok kötü bir şey yapıyormuşum gibi tuttu elimden. Elimi uzaklaştırınca belimden sardı beni ve önce geriye doğru itti. O kadar soğuktu ki, o soğukluğa tutunmak ve biraz orada serinlemek istedim. Kan ter içindeydim. Bana yürümeyi teklif etmeden, beni kucakladı. Neyden kaçırıyordu anlamıyordum. Hızla atölyenin dışına çıkardı bedenimi. Kendimi sokağa atılacak sandım. Ecevit benimle birkaç adım indi. Beni nereye bırakacağını seçemedi galiba, kucağında benle merdivene çöktü. Üzerimde siyah elbise vardı, yalın ayaktım. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Elini saçlarıma daldırdı ve tüm yüzümü açığa çıkaracak şekilde geriye attı saçlarımı. Terime soğuk bir rüzgâr çarptığında dünyada cennete vardığımı hissettim. Derin bir nefes aldım. Ecevit yüzümde biriken teri eliyle sildi.

"Firuze ne oldu? Ne bu halin?"

Başını çevirdi ve atölyeye baktı. "Ne oldu?" diye tekrar etti. "Bana bak," dedi başımı dik tutamadığımı fark edince. Çenemden yakaladığında göz göze geldik. "Ne oldu? Bana bak Firuze. Gözlerini açık tut," Koca eli yüzümün bir tarafını tamamen kaplamıştı. Buz gibiydi. Çok rahatlatıcıydı. "Ne oldu atölyede? Sen mi yaptın bunu?"

"Birazını."

"Gerisini kim yaptı?"

"Babam geldi."

Dehşetle büyüdü gözleri. Bu kez gerçekten büyüdü ama minicik kalmadı. Ecevit yüzümü daha sıkı tuttu ve bir sağa bir sola çevirdi. Biraz daha bunu yaparsa üzerine kusacaktım. Kucağında o kadar kötü bir konumdaydım ki, rezil rüsva haldeydim. Kalksam kalkamıyordum. Düzelemiyordum. Aradığı şeyi tek noktada buldu ve başımı o açıda durdurdu. Artık yıldızları görüyordum. Gülümsedim. İstemsizce mırıldandım. Ecevit'le aynı anda konuştuk.

"İnanma istersen yıldızların yandığına

Güneşin döndüğüne inanma."

"Kan mı bu?" dedi ve boğazımda bir noktaya dokundu. Ne o sorunca bir acı hatırladım ne de dokununca. "Boğazında kan mı var? Firuze," Çok şey söylüyordu aslında ama ben çok azını seçebiliyordum. İnanma istersen yıldızların yandığına.

"Propaganda," dedim. Anlamasını bekledim çünkü benim uzun uzun anlatacak takatim yoktu. Aynı şeyleri tekrarladı. "Ben yaptım. Propaganda."

O beni anlamıyordu, ben onu anlamıyordum. Ecevit beni yavaşça yan tarafa yerleştirdi, ben kucağında bir ağaç gibi kök salmadan, kollarımı bir kez boynuna sarmadan ayrıldım ondan ve kalktı. Gidecek sandım. Başımı kaldırdım ve ona baktım. Elimi uzatmakla uzatmamak arasındaydım.

Üzerindeki kabanı çıkardı hızla ve bana geri eğildi. Kabanı üzerime örttüğünde sıkıntıyla ofladım. "Sıcak istemiyorum."

Engelledi beni. "Vücudun çok sıcak!" Ya o çok bağırıyordu ya da ben artık haddinden çok duyuyordum. "Aniden soğumaması lazım. Atma bunu üstünden geliyorum. Sakın atma üstünden!"

İleriye değil geriye doğru adımladı. Benimle tane tane indiği üç merdiveni tek adımla çıktı. Atölyeye geri girdi. Hızla sobaya yaklaştı ve üstten alttan sırayla kapattı. Gözü sık sık borulara kayıyordu. "Çatının düğmesi de buradan mı?" Ne sorduğunu anlamadım. O da benden yanıt beklemedi ve köşede duran beyaz kutucuğu açtı. Düğmelere bastığında ikimiz de başımızı kaldırdık. Çatının camları senkronize şekilde açı değiştirdi ve havalandırmayı açtı. Atölyenin içinde bir sağa bir sola gitti. Yerdeki şişelere çarptığında onları sanırım ilk kez fark etti, eğildi ve hepsini salladı sanki benim gibi son yudumu arıyordu. Onları kaldırdı, uzaklaştırdı sobadan ve hızla yanıma geri döndü. Ona baktım. Tek odağı boynumdu. Telefonunun ışığını açtı ve baktı. "Başka yaran var mı Firuze?" Kelimeleri çok aceleciydi. Sanki gidecekti. Kelimeler gitmezdi insanlar giderdi.

"Yok."

"Emin misin?" Bir basamak önümdeydi eğilmişti ama tamamen çöktü. Göz teması kurdu benimle. Bedenim salınıyordu boşlukta. "Nerede ağrın var? Göster bana," dedi ve elimi tuttu. Ağrımın olduğuna emindi sanki. Elimin ağrının olduğu yeri göstermesini bekledi. Öyle otoriterdi ki kendimi zorunda hissettim. Göstermekten başka çarem yoktu sanki. Ağrının üzerine koydum ellerimizi. Kalbimin üzerine baktı.

"Kalbim acıyor," dedim apaçık.

Bir şey yapamayacağını elbette biliyordum. Bakakaldı zaten. Elini çekmedi. Kalbim küt küt atıyordu. Ecevit'e kızıyordu sanki. Saniyelerce birbirimize baktık. İkimiz de neyden kastettiğimizi anlamadığım gibi kalbim Ecevit'e neden kızıyordu bilmiyorum bile. Kalbim Ecevit'e kızmasın istedim ama ben ellerimizi çektim kalbimden, Ecevit'in elinden de uzaklaştım. Eli bıraktığım yerde havada kaldı. Sonra usulca yumruk oldu.

Her hareketimizden sonra yanılmıyorsam derin sessizliklere gömülüyor sonra duyuyorduk seslerimizi. "Bir şey yaptı mı sana baban, kaldır başını bana bak. Bir şey yaptı mı sana?"

Gülümsedim. "Propaganda."

Anlamadı beni. "Beni niye aramadın Firuze?"

"Aradım," dedim hemen kızgın bir sesle. Ne demek aramamıştım? Alelade yalan söylüyordu. "Kapını kilitle, sobanı söndür dedin ya," Arkamı döndüm ve boruları neredeyse patlayacak noktaya gelmiş sobama baktım. "Kapımı kilitlemedim sobamı da söndürmedim," dedim adeta oh olsun der gibi. Onu dinlemediğimi bilsin istiyordum. Artık kimseyi dinlemeyecektim. Hiç kimseyi dinlemeyecektim. Propaganda yapacaktım ben de. Propaganda yapılmalıydı. Propaganda neydi? Benim neden intihar ettiğimi değil intihar ettiğimi söylemekti. Başımı çevirdim ve ona baktım yeniden. Söylediğim her cümle ona diken gibi battı sanki. Hatırladı sanırım aradığımı. Bunu da unutmuştu. Gülerek başımı iki yana salladım. Gökyüzüne baktım. "Ah Ecevit," dedim sitemle. "Ah Ecevit keşke bende unutsam senin gibi. Ah Ecevit!"

"İnanma istersen yıldızların yandığına

Güneşin döndüğüne inanma."

Bu cümleleri nereden hatırlıyordum hiç bilmiyordum. Yalnızca içimden tekrar ediyordum. Mırıldanıp duruyordum. Bazen bir şarkı, bazen bu sözleri, bazen de kendi uydurduğum bir ritmi. Gözlerim kapalı olsa da kalktığını ve gittiğini fark ettim. Gölgesi üzerimden hiç bulaşmamış gibi silinip gitti. Hiçbir şey yapmadım. Belki o da propaganda yapıyordu. Bilmiyordum. Onun gittiğine tamamen sindiremeden bacağımda bir soğukluk hissettiğimde omuzlarımdan korkuyla sarsıldım ve yere baktım.

Ecevit içeriden getirdiği terlikleri ayağıma giydiriyordu. "Gitmedin mi?"

"Efendim?" dedi, duymadı beni. Başını bana yaklaştırdı. "Bir daha söyle." Başını bana o kadar yaklaştırdı ki, öyle güzel bir açıyla, öyle yerinde ne bir santim fazla ne bir santim uzak. Bekledi bir de duymak için. Ona yeniden

konuşmadım ama alnımı saçlarına yasladım. Alnıyla saç köklerinin başlangıç noktasına sürttüm başımı. "Ecevit."

"Efendim?"

"Ecevit..." dedim acı içinde.

"Duyuyorum seni söyle," dedi. İkimiz de kısık sesle konuşuyorduk çünkü dip dibeydi. "Hadi söyle duyuyorum seni."

"İstanbul'a gidecek miyiz?"

Halbuki bana verdiği sözleri tutmayabiliyordu. Aslında demek ki dünyanın en dürüst adamlarının da dürüstlüğünün bir sınırı vardı. Ben yine de bana söylesin istedim. Doğru ya da yanlış, dürüst ama yalancı fark etmez bana bir cevap versin, ben en azından İstanbul'a gidemesek de bir dönem gideceğimizi sanayım istedim. Tıpkı babam gelene kadar, Ecevit'in yanımda olacağına inandığım gibi. "İstanbul'a gidecek miyiz Ecevit?"

Ellerim çok üşümeye başladı. Hava çok soğuktu. Ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım. Yüzüm değil ama ellerim üşümeye başladı. "Üşüdün mü? Şu soba biraz soğusun, alacağım seni içeri."

"İstanbul'a gitmeyecek miyiz Ecevit?"

Kız kulesinde yemek yemeyecek miydik? Alnımı alnından ayırdım. Dudaklarım bir küçük çocuk gibi, boya kalemleri ondan alınmış bir çocuk gibi, babasının parası olmadığı için okula gelen oyun arabasına binememiş ve sınıfta yalnız kalmış bir çocuk gibi, annesinin kek yapacak malzemesi olmadığı için pikniğe katılamamış ve o gün okula gitmemiş bir çocuğun dudakları gibi büküldü. Göğsümde bir ağırlık hissettim. "Gitmeyecek miyiz?" diye sordum incecik bir sesle.

"Firuze..."

"İstanbul'a gideceğiz değil mi Ecevit?"

"Gel seni iç odaya götüreyim."

"Vapura binmeyecek miyiz? Simit almayacak mısın bana?" İçin için ağlıyordum şimdi. Bu gece hiç için için ağlamamıştım sanki. İstanbul'a gitmeyeceğimi söylerse hiç susmadan için için ağlamayı sürdürecektim. "İstanbul'a gideceğiz değil mi Ecevit?"

Başım boynu bükük o çocuklar gibiydi. Hepimiz bu koca adamın ağzından çıkacak minicik bir kelimeye bakıyorduk pür dikkat. "İstanbul'a gitmeyecek miyiz Ecevit?" diye sordum bıkmadan usanmadan. Kelime başına birden fazla gözyaşım akıyordu.

"Gideceğiz Firuze. İstanbul'a gideceğiz." Dünyanın en güzel cümlesini kurduğunu bilmiyordu galiba, çok üzgündü bunu söylerken. Gülümsedim. Sadece kendi adıma değil. Ecevit o küçük çocuğun babasına para verdi çocuğuna versin diye, Ecevit diğer çocuğun annesine kek için malzeme aldı pikniğe gidebilsin diye ve Ecevit bana İstanbul'a gitme sözü verdi. Hepimiz artık çok mesuttuk. "Gel," dedi şefkatli bir sesle. Beni kucakladı.

Ona sıkıca tutundum. Diğer çocukların da yerine. Yüzümü boynuna yasladım. İçin için ağlamaya devam ettim ama gülümsedim de. Çabucak bitti yolumuz, her güzel şeyin yolu kısacık oluyordu. Hiç sevmiyordum bunu. Beni yatağa bıraktığında başımı yastığa bıraktım hemen. Ecevit uzaklaştı ama bu kez gittiğini sanmadım. Öyle hissetmedim. Sanırım benim yine güvenimi kazandı. Hayır hayır... Kimse kızmamalıydı bana. Bunun tek sebebi İstanbul'a gidecek olmamız değildi. Pikniğe ve oyuna giden iki çocuk daha vardı. Ben onlara bakıp da yeniden güvendim Ecevit'e.

Elinde pamuk ve suyla geldi. Pamuğu paketinden çekiştirdi ve suya batırdı, yatağın dibine oturdu. Boynum açıktı zaten. Varlığını hissetmediğim yaraya yaklaştırdı ıslak pamuğu. "Bunu baban mı yaptı?"

"Yok."

"Bana doğruyu söyle."

"Yemin ederim."

"Canın yanıyor mu?" diye sordu bu kez.

"Yok, kalbim çok acıyordu." O bana baksa da ben tavana bakıyordum, göremiyordum. Soğuk pamuğu boynuma sürtüyordu.

"Acımıyor mu artık?"

"Azaldı," dedim ve gözlerimi kapattım kalbimi dinledim. Halbuki çok az bir azalmaydı bu. Belki görmezden bile gelmeliydim ama yapmadım. Aksine onun üstüne gittim. "İstanbul'a gideceğiz. Vapura bineceğiz, kız kulesinde yemek de yiyeceğiz ya. Beyaz elbisemi giyeceğim," Hatırlatma ihtiyacı duydum. "İstanbul'a gideceğiz ya. Orada. Beyaz elbisemi orada giyeceğim."

İçli içli mırıldandım. Başımı hafifçe kaldırdım ve ona baktım. "Beyaz elbisemi hatırlıyor musun?"

Çok unutkandı. Unutmuş olabilirdi. Dolabımı işaret ettim. "Hatırlıyorum Firuze."

Şiddetlendi ağlayışım. "İstanbul'a gidince onu giyeceğim. Altına da bordo topuklu ayakkabılarımı giyeceğim. Kız kulesinde yemek yiyeceğiz. İstanbul'a gideceğiz biz," Başımı tutamadım ve indirdim. Daha fazla silmesine izin vermedim boynumu. Cenin pozisyonuna geçtim. "Ecevit," diye seslendim ona. Sanırım beni yanlış anladı.

"Gideceğiz Firuze," dedi ama benim derdim değişti.

"Niye bıraktın gittin beni?" diye sordum. Eğildim ve iki büklüm yaptım boynumu yüzüne baktın. "Hani yalnız bırakmayacaktın beni?" Tutulup kalmadı, hali hazırda içinde yatan pişmanlık daha bariz gözüktü. "Farah iyi mi?" diye sordum açıkça. Bir öfke körüklendi içimde. O tanımadığım kadın hakkında kötü bir şey söylemekten korkacağım bir öfke. Söylememeliydim. Kafam bulanıktı ama bunun yanlış olduğunu seçebiliyordum. Sadece onun iyi olmasını ummalıydım. Ki muhtemelen iyiydi.

"Farah'a gitmedim Firuze."

"Farah'a gittin Ecevit. Farah iyi mi?" diye sorumu tekrarladım. Başımı iki yana salladı. Bu Farah'a değildi ama banaydı.

"Farah'a gitmedim."

"Yalancı bir adamsın. Farah iyi mi? Soruma cevap ver."

"Firuze..."

"Farah iyi mi?" diye bağırdım. Sadece o kadının iyi olduğunu duymak istiyordum. Benimle kalsaydı, ben daha iyi olacaktım. Gittiğine değsin istiyordum. Körkütük bir öfkeyle titriyordum artık. "Cevap ver! Farah iyi mi? Cevap ver diyorum sana! İyi mi?" Benden uzaklaşmaya çalıştı ama izin vermedim. Yakasına yapışamadım ama koluna yapıştım. Bana cevap verecekti. Ona aksi bir şans vermeyecektim. "İyi mi?" diye bağırdım. "Farah iyi mi?"

Duygularım ve sözlerim taban tabana zıttı. İyi mi diye soruyordum ama sesim nefretle çıkıyordu. Ne ayıp ne çirkindi öyle bu tavrım. Engel olamıyordum.

"İyi," dedi pes etmeyeceğimi anlayınca. Duraksadı. "Değil," diye değiştirdim. "Bilmiyorum. Onun için gitmedim." Tırnaklarımı Ecevit'in koluna saplamıştım. Hiç gocunmadan tenine batırıyordum.

"Onun için gittin. İyi olsun," dedim inatla. Değmeliydi gitmesine.

"Onun için gitmedim."

"Yalancı. Niye geldin? Git," dedim açıkça ve kolunu savurarak bıraktım. Kapıyı işaret ettim açıkça. O beni o bir hafta boyunca bir kez bile kovmamıştı ama ben onu yalnızca bir gece misafir edebilmiştim. Ben misafir sevmezdim. Hiç de sevmemiştim. "Babam gelene kadar bu çevrede dolanacağım dedim. Babam geldi ve gitti. Gidebilirsin. Keşke dönmeseydin. Geri git Farah'ın yanına." O kadının ismini her seferinde bastıra bastıra zikretmekten geri durmuyordum.

"Gitmemin sebebi Farah değildi."

"Evine git Ecevit."

"Kovuyor musun beni?" diye sordu. Halbuki daha bir gün önce tapumun iki kişilik olduğunu söylüyordum. Hâlâ öyleydi ama işte o kadının ismi kafamın içinde çarpışıyordu.

"Kovuyorum seni. Git," dedim. Yarın belki çok pişman olacaktım. Gittiği için kendimi harap edecektim ama umurumda değildi. Şu an gözümü karattım. Sonrasını sonra düşünürdüm. Kaşları kalkık bana bakıyordu.

"Ben de seni çok kovdum, bir güne bir gün çıkıp gitmedin."

"Yüzsüzdüm ben," dedim açıkça.

Güldü varla yok arasında. "Ben de gururumdan ölmüyorum."

Yeniden pamuk ıslattı ve bana yaklaştı. "Gözlerini sil, açamıyorsun," dedi. Gözümün önünde siyah karartılar vardı. Akan makyajdı ama umurumda değildi. Başımı iki yana salladım. Temiz olmak gibi bir derdim yoktu. Görmek gibi bir derdim de yoktu. Yatağın üzerine çıktı tümüyle. Yüzümü silmeye kalkıştığında ellerini ittim hırsla. Ecevit'in canını okumak istiyordum. Elimi kalbine daldırmak ve hesap sormak istiyordum. Kalbini elimin altında ezmek istiyordum ve bunlar korkunç dürtülerdi.

"Rahat dur Firuze."

"Böyle uyuyacağım, bırak ya bırak!" İki elimi bileğimden yakaladı. Apaçık ona saldırıyordum çünkü. Karnımın üzerine bastırdı bileklerimi. Savunmasız bıraktı beni. Gözlerimi kocaman açtım silemesin diye. Pamuğu gözlerimin üzerinde sıktı ve akan damlalardan korunmak için istemsizce kapattım gözlerimi. O sırada oldukça seri davrandı. Hızlı hızlı sildi gözlerimi. Gözüme batan ne varsa aldı yumuşak pamukla. Bu halde yatsaydım yarın gözlerimi açamayacaktım. Sürdüğüm abartılı ve koyu, katman katman olan göz makyajım ne haldeydi bilmiyordum. "Gözünü aç," dedi. Bu kez de açmadım. Kendisi ellerimi bıraktı ve zorla açtı gözlerimi. "Kıpırdama, gözünün içi simsiyah. Kör olacaksın."

Pamuğu gözümün içine soktu. Kapatmak istesem de izin vermiyordu. Parmakları kocaman açmıştı gözümü. Bedeni üstüme üşüşmüştü. Kocamandı. Hareket edemiyordum himayesinin altında. İşi bitince kuru

pamuk aldı, bu kez ıslaklığı sildi. "Tamam," dedi işinin bittiğini belli edercesine. "Uyu."

"Beni niye bırakıp gittin?" diye sordum yine.

"Firuze... Akıl-"

"Sana su vermem derse yağmur yağsa da senden su beklemem ama bana su vereceğini söylersen çölün ortasında bile suyu getireceğine inanırım Ecevit."

Kalbimdeki ağrı arttı. Ecevit beni susuz bırakmıştı. "Beni kandırma. Ben hemen kanarım. Beni kandırma Ecevit. Bir daha beni kandırma. Bana seni bırakmam demezsen ben zaten seni beklemem. Beni kandırma."

Kalkıp gidemedi yanımdan. Bir dizi yatakta kaldı. Yatağının başlığına yasladı elini. "Seni kandırmadım."

"Beni kandırdın," dedim. Bundan emindim. Kandırılmak değilse neydi bu durum? "Beni babamın insafına bırak ama beni kandırma. Beklenti beni öldürür."

"Baban ne söyledi sana?" diye sordu. Babamın yaptığı şeyin fiziki olmadığını kabullendi. Belki rahatladı, memnun oldu. Hiç bilmiyordu. Ecevit hiç bilmiyordu.

"Propaganda," dedim kısık sesle. Sırt üstü yatıyordum. "Ben çok beceriksizim Ecevit," dedim. Bu cümle ilk andan daha çok kalbimi kırdı. Kabullendiğim için sanırım. Ölmeyi bile beceremememek... Doluya koysam almıyordu, boşa koysam dolmuyordu. Omuzlarım sarsıldı.

"Sen mi beceriksizsin?"

"Çok..." Artık gözyaşlarım tertemiz akıyordu Ecevit sayesinde.

"Baban mı söyledi sana bunu? Diyemedin mi senin o sülalenden benim gibi bir yetenek daha çıktı mı d-"

"Ölmeyi bile beceremediğim."

Bambaşka noktalardaydık onunla. O, yetenek beceriksizliği örtüyor sanıyordu galiba. Gözlerimi açtım ve onu gördüm. Artık onun da görüntüsü tertemizdi. Ecevit'in eli değmişti gözlerime. Ağlarken bile güzel görüyordum sanki. "Propagandanın tek kıstası başarısıymış. Biliyor musun?"

Benim abuk sabuk cümlelerimden yine bir şeyler çıkaracak kadar aklı başındaydı. "Ne söyleyecekmiş insanlara?" diye sordu. Gözlerimi kaçırdım. İnsanlar beni sevmiyorlardı ama tanıyorlardı. Gözlerinde hayal kırıklığı olmaktan çok korktum. İnsanların...

"Ecevit."

"Efendim Firuze," dedi nazikçe.

"Sen intihar etmiş birine oy verir miydin?"

Bana olur da yalan söyler diye dudakları, gözlerine baktım. Gözler yalan söylemezdi. Kimse de onlara yalan söyletemezdi. Beni sevmeyen ama artık tanıyan gözlerin nasıl sarsıldığını, benim yerimin nasıl zelzeleye uğradığını gördüm. Korktuğum başıma geldi, o insanları kaybettiğimi hissettim. Babamın propagandası başarılı olacaktı. Sessiz ama çok şiddetli ağladım. Ecevit'i görmüyordum artık. Cevabımı aldım. Oy vermezdi. Nedeni niyesi önemli değildi. İntihar etmiş insanlara oy verilmezdi. Elimi utançla yüzüme örttüm. Belki ilk kez utandım kendimden.

Küçülmek, yok olmak istedim yatağın içinde. Bir mezar gibi beni çeksin, yok etsin istedim. Yine kuyunun dibine çöktüm sanki. İnsanlar yukarıdan bu kez bana bağırmadı. Gözlerini diktiler, yargıladılar. Açıklama bile beklemediler benden. Kimse merak etmedi nedenini. Kuyunun dibinde kalacaktım, kimse çıkmamı istemeyecekti. Aralarında dolaşmamı istemeyeceklerdi. Beni hiç sevmeyeceklerdi. Saçlarımda bir el dolaşıyordu, hissediyordum ama kabullenmiyordum. Kimse elini kuyunun dibine uzatmazdı.

"Oy verirdim," dedi çok zaman geçtikten sonra. Yalan söylüyordu. Başımı iki yana salladım ama o devam etti. "Oy verirdim Firuze. Oy vereceğim insanı benliğiyle, geçtiği kötü dönemle yargılamazdım. Anlardım."

"Beş kere intihar etmiş birine başkent mi emanet edilir Ecevit?" Onu çok hırpalamaya çalıştım, çok çekiştirdim, etini yolmaya çalıştım ama hiçbiri cümlelerim kadar etki etmedi. Bıçak çeksem de etmeyecekti. Kurşun sıksam da etmeyecekti. Küçük gözlerini kırpıştırdı, ondan aldığı rahat nefesleri çaldım, göğsüne yara açtım, ensesine çöktüm. "Beni yok ettiler Ecevit, beni yok ettiler sonra dediler ki propagandanın tek kıstası vardır. Beni mahvettiler. Onlar yaptılar Ecevit. Ben mutlu olabilirdim," dedim açıkça. İlk kez. Bu ihtimalin varlığını kabul etmek kaburgalarıma kadar ağrıttı. İç içe geçti bedenim. "Seni benden almasalardı ben mutlu olabilirdim. Seni benden alsalardı ama senin hayatını mahvetmeselerdi ben belki yine mutlu olurdum. Onlar yaptılar. Sonra dediler ki propaganda. Onlar yaptılar Ecevit, ben yapmadım onlar yaptılar."

Kimseler dinlemeyecekti bunları. Ecevit'in elinin üzerinde belki dakikalarca belki saatlerce ağladım. Yarın olunca o bile dinlemeyecekti. Beni bırakıp gitmişti. Ecevit bana hiç gelmemişti ki? Ben kendimi kandırıyordum. Küçük Firuze ilmek ilmek işliyordu, beni kandırıyordu. Şimdi Ecevit benim saçlarımı okşuyordu o çok mutluydu. Ben burada içim içimden çıkana kadar ağlarken o Ecevit'in şefkatiyle içimde deliye döndü. Ecevit bana bir şeyler sordu ya da söyledi bilmiyordum. Tek bildiğim saçlarımı okşamasıydı.

Parmakları saçlarımın arasından süzülüyordu bir yudum su gibi. Ağrı Dağının yamacında açacak bir yaban lalesi nasıl güneşi beklerse, ilkbaharın o tatlı esintisini, ılıyacak havayı nasıl gözlerse öyle gözlemiştim Ecevit'in saçlarımı seven ellerini. Dağ laleleri yalnızca on gün yaşardı ama o ilk açtıkları gün, Iğdır'ın dağlarında, Ağrı'da, Manisa'da, vatan toprağının dört bir yanında baharı müjdelerken kimselere belli etmezlerdi on günlük ömürlerini. Müessir bir duruşları olurdu. İnce dallarına kimse aldanmazdı. Öyle ihtişamlı değil, öyle zarif, öyle güzel, öyle incelerken bunu yaparlardı. Ecevit'in elleri gibi. Ecevit'in elleri o yaban lalelerine benziyordu. Çok yakın vakitte beni terk edeceklerdi ama ben yine baharda açacak olan yaban lalesini bekleyen vatan toprağı gibi onun ellerini bekleyecektim. Öyle mağrur bir bekleyişti ki bu, o bahar gelecek, o lale açacaktı. Bu devran mütemadiyen akıp gidecekti.

Çok uzun sürdü sakinleşmem. Ecevit durmaksızın yaşlarımı sildi. Kâh parmaklarıyla, kâh kuru bir pamukla. Sonra kalktı bana su getirdi. Hiç hayır demedim, içtim suyumu. Bazı anlar çok hızlı geçiyordu. Sızıp kalıyordum, yine ağlıyor, yine konuşuyordum. Ecevit babama ağız dolusu küfretti. Onu hatırlıyordum. Suyu alınca elimden ben yatağa geri bıraktım kendimi. Kirpiklerim sırılsıklamdı. Ecevit'in yüzünü izledim. Sonra o da, neden bilmem durdu olduğu yerde. Suyu bıraktı ama beni bırakmadı. O böyle gitmeyince, on birinci günü görmüş yaban lalesi gibi direnince, bırakmayınca gözlerimi bile kırpmadan onu izledim.

Eğer fırçalarım herkesin yüzüne bir şehir seçip çizseydi, Ecevit'e bir ülke verirlerdi. Yüzünün her bir karışına ayrı ayrı baktım. Kalp ağrımla. Ege'den bir parça yörük ezgisi, Doğu'dan bir parça ağıt, Anadolu'dan kırk dirhem toprak, Karadeniz'in hıncı, Güneydoğu'nun bir tas çorbası. Hepsi Ecevit'in yüzüydü. Parça parça acıydı, bütünde vatandı. Benim canımı okuyordu, yine de çıkıp gitmiyordum. Yetim de bıraksa, öksüz de koysa, yine ondan başka gidecek yerim yoktu. Cesaretimi toplamadım, bedenim ne isterse ona izin verdim.

İnce uzun parmaklarım yattığım yerden Ecevit'in yüzüne doğru uzandı. Tepemdeydi, yüzüme bakıyordu, belki bana üzülüyordu belki de bir an önce uyumamı istiyordu. Gözlerimden akan yaşlar hızla kulaklarıma ulaşıyordu, Gözlerim şişmişti. Ecevit'i varla yok arasında görüyordum. Tıpkı varlığı gibiydi görüntüsü de. Bir vardı bir yoktu. Ecevit'e tutunamıyordum. Parmaklarım elmacık kemiklerine dokundu, oradan kavisli yolu takip etti ve dudağının kenarına kadar ulaştı. İkimiz de aynı anda konuştuk.

"Elbiseyle uyuyabilecek misin?" diye sordu. Sanırım artık uyu demekti bu.

"Daha önce yüzün hakkında bir şey söyleyen oldu mu?" diye sordum.

İç çektim. Parmak uçlarımı sakallarına sürttüm. Diken gibi battı parmak uçlarıma. Tıpkı kalbime battığı gibi. İkimiz de birbirimizin sorusuna cevap vermedik. Gözlerimi küçülttüm ve yüzünü değil parmaklarımı izledim. Gülün dikeni gibiydi sakalları. Batıyordu ama dokunmaktan vazgeçemiyordum. Gözlerimi kapattım ve Ecevit'in sakallarının bana bıraktığı tatlı acıyı hissettim yalnızca. Tatlı acı. Vatan gibi, toprak gibi. Bana bugün bunları hissettiren adamın sırtına apolet misali yapıştırdıkları

vatan hainliğini kaç intihar paklardı ki? Dünyanın merkezine yağmur yağmaya başladı, dizlerimin üzerine çöktüm ve ağlamaya başladım içimde. Kimseler anlamadı ağladığımı bu kez. O kadar uzun vakit geçti ki gözlerimi açtığımda bir boşluk bekledim. Dokunduğum tenin aslında Ecevit değil, hayali olduğunu sandım.

Hayır, Ecevit'ti. Göz göze gelmedik. Ecevit dokunuşlarım altında gözlerini yummuştu, kaşları çatık, yüzü acılı, kendinden geçmişti sanki. Ona acı çektiriyordum. Bana acımıyordu, ona acı çektiriyordum.

"Yüzün çok güzel," dedim. Kocaman olmuştu, yüzü de onunla büyümüştü. Leyla Tarhan'ın oğlu Ali Ecevit, tam da onun söylediği gibi çok yakışıklı olmuştu. Babasına çekmişti. "Güzelliğin çok şey eder Ecevit," dedim onun aksine. Gülümsedim, kapalı olan gözlerini araladı. Yüzünü sevdim. "Güzelliğin çok para eder," Kollarımı açmak ve ona ne kadar çok olduğunu göstermek istedim ama yetmezdi. Böyle bir çabaya girmedim. "Kimse toplayamaz o parayı."

Hatırlıyordu sanırım.

Başparmağım göz gamzesini okşadı. "Hayatını mahvettim," dedim. Ondan kopya çeken kötü bir öğrenci değildim. Ondan başka kimsem yoktu sadece. O yokken de o varken de ondan başka kimsem yoktu. Onu taklit etmeyi severdim. Ecevit'le o kadar çok benzeyeyim isterdim ki bazen, bana bakınca kendisini görsün isterdim. Gözümde öyle güzel, öyle doğruydu ki o olmak isterdim. Erdeme ulaşmaya çalışan bir filozof gibi ona ulaşmaya çalışırdım küçük aklımla. "Hayatımızı mahvettim," dedim.

"Çek elini ayağını üzerinden artık," dedi bana sitemle. Halbuki onun bana benim için sitem etmeye hakkı yoktu. "Rahat bırak, çek elini üzerinden."

Başımı iki yana salladım. Elimi usulca çektim yanağından parmak uçlarımı avuçiçlerime kapattım. "Elbiseyle uyuyamam," dedim yalnızca.

"Firuze."

"Elbiseyle uyuyamam."

Midem bulanıyordu. Zil zurna sarhoş bile olamamıştım. Abuk sabuk bir sarhoşluk vardı üstümde. Ortalığa bakındım ve kıyafetlerimi aradım. Göremiyordum, nereye koyduğumu da hatırlamıyordum. O kalktı ve dolabıma yöneldi. Katlayıp en öne koymuştum, sormadan aldı. Bana geri yaklaştı. Elbisemin fermuarını çekiştirdim. Bir türlü beceremedim, saçlarımı çekiştirdim.

"Dur," dedi ve dizlerinin üzerinde yatağa çıktı. Saçlarımı önümde topladı ve fermuarımın bir kısmını açtı. Ben başta tamamını açtı sandım ve direkt olarak omuzlarımdan itmeye çalıştım ama yapamadım. "Açmadım hepsini."

Sıkıntıyla soluklandım. Bir makas verse elime etek kısmından yırtsam ve bir an önce kurtulsam bu elbiseden sonra uyusam... Başka da bir şey istemiyordum. Yalan dolan, başka bir sürü şey istiyordum. Elimi belime attım ama yine bulamadım fermuarı. "Ecevit aç," dedim. Sanki bu elbise üstümden çıkınca her şey hallolacaktı. Sanki elbisemin altında pijamalarım zaten vardı. Tek sorun bu elbiseydi. Eli tekrardan belime gitti, sanırım fermuar takıldı ve üzerime doğru eğildi, arka tarafa baktı. Sıkıntıyla ofladı. İki eliyle fermuarla ilgilendi. Biri elbisemi gerdiriyor diğer indiriyordu. Parmak uçları fermuar indikçe tenime temas ediyordu. Tüylerim ürperdi. Elleri soğuktu sanırım, o yüzden. Gözlerimi yumdum. Yüzüm beyaz gömleğinin açık düğmelerine yakın bir yerdeydi. Derin bir nefes aldım. Hâlâ tertemiz kokuyordu. Fermuar açıldığında o geri çekilmeden elbiseyi üzerimden ittim. Aceleciydim, yatmak ve kafamdaki sesleri susturmak istiyordum. İki yandan omuzlarımdan düştü elbise, ben Ecevit'in getirdiği takımın üstüne uzandım ama yanlışlıkla düşürdüm yataktan.

"Firuze," dediğini duydum. Gözlerimi ona kaldırdım. Bakışlarını absürt bir uzaklığa yöneltmiş parmak uçları kaşlarına sürtünüyordu.

"Düştü," dedim. Kendime güvenmiyordum. O kadar eğilirsem devrilirdim. "Düşürdüm, verir misin bana?" Ellerini çekti kaşlarından ve yere baktı. Kaşları çatıktı, düşürdüğüm için kızdı sandım. Gözlerini kırpıştırdı ve yere uzandı. Bilinçsizce sıkan sütyenin kopçasına uzandım. Aradaki tüm detayları kaçırıyordum. Bir sonraki adımdan sonra olacak şeyi düşünmüyordum. Ecevit'in algıları öylesine açıktı ki, hızla elime yapıştı ve neredeyse bileğimden bükerek durdurdu beni. Göğüs göğse çarpışacak kadar yakın düştük. Tek dizi yataktaydı, ben geriye doğru eğilmiştim ve

arkadan elime işin doğrusu belime baskı uyguluyordu. O yüzden düşmüyordum. Saçlarım yatağa değecek kadar aşağı dökülüyordu. Kurumamış kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu hayretle.

"Kenarları sıkıyor, çıkaracağım."

Bana anlayış göstermesini bekledim ama olmadı. Dudakları bir açıldı bir kapandı. "Çıkarma," dedi.

"Sıkıyor," dedim sızlana sızlana. Eğer ki konuşmasa hangi kısmın sıktığını da gösterecektim.

"Firuze," diyebildi. Parmaklarımı bu kadar sıkı tutmasa olmaz mıydı? Daha az kuvvetle de oynatamazdım zaten. "Ben çıkayım öy..." Cıkladı, soluklandı. "Öyle çıkar neyi çıkar neyi çıkarmayacaksan."

Geceliğimin üstünü tek elle aldı ve gözlerimin içine bakarak başımdan geçirdi. Kulaklarımdan gerdanıma doğru bir yangı hissettim. Ecevit'in küçük gözleri kapkara bakıyordu bana. Kolumu sıktıkça fark etmeden belime de baskı uyguluyordu. Öne doğru çıkıyordu üst bedenim. "Ecevit elim," dedim inleyerek. Hemen bırakacak sandım ama olmadı. Oldukça kontrollüydü. Bıraktı ama çok geçmeden yine tuttu. İki kolumu da askılardan geçirdi ve geceliğimi giydirdi. Sinesi koca bir dağ gibi yükseliyor sonra iniyordu. "Ben şimdi çıkıyorum, altını da giy. Ne yapacaksan yap."

Elini eteğini çekti üzerimden ve uzaklaştı yatağından. Eli hafifçe havalandı ama ne söylediğini unuttu. Kaşlarını indirip kaldırdı. "Giyin tamam mı Firuze?"

Elim elbisemin altına gitti. Başka da bir şey kalmıştı. "Firuze!" diye yüksek sesle konuştu Ecevit. "Çıkıyorum," dedi ve kapıyı işaret etti. "Öyle giyin. Çıkıyorum. Giyin. Tamam mı?"

Başımı salladım. Tüm gerdanım yanıyordu. Bedenim kasıldı o bana kızdıkça. Ecevit çıktı ve sürgülü kapıyı çekti. Elbisemi tamamen çıkardım

ve şortu da giydim. Sütyenimi çıkarmaya çalıştım ama açamadım kopçayı pes ettim. Kendimi yatağa bıraktım. "Ecevit," dedim son gücümle. "Giyindim Ecevit."

***

Sağlam bir içici olduğum gecenin sabahı muhakkak yatağına kaçırmak üzere olan bir çocuk gibi uyanırdım. Yine öyle bir sabahta, rüyamda da tuvalette olduğumu görürken az kalsın kaçırıyordum. Nasıl uyandım, rüyada olmadığımı nasıl anladım da kendimi tuvaletin içine attım hatırlamıyordum. Gözlerim yarı açık yarı kapalı, klozetin üzerinde zorlukla sabit dururken uzun uzun işimi hallettim ve işim bitse de uzun uzun klozetten kalkmadım. Ritmik şekilde bir ileri bir geri sallanıyordum ve boş bir levhadan ibaret olan zihnimin açılmasını bekliyordum.

Elle tutulur hatırladığım tek şey dün gece pavyondaki sarışın kadın ve barmen adamdı. Gerisi kesik kesikti. Babam, soba, Ecevit, propaganda, Farah... Kronolojik sırada olmayan birbirinin içine girmiş, birden fazla olay vardı. Klozetin üzerinde oturmaktan vazgeçip kalktım, lavabonun önüne gittim. Uzun uzun yıkadım ellerimi. Göz makyajımı silmiştim galiba. Böyle tertemiz akması mümkün değildi. Gözleri çok şişmişti, çok ağladığımı anlıyordum. Yüzüme defalarca kez su çarptım. Ne ellerimi ne de yüzümü kuruladım. Öylece çıktım lavabodan. Girerken görmedim mi bakmadım mı bilmiyorum ama yatağın karşısındaki boylu boyunca uzanmış adamı görünce tüm bedenimi titretecek kısa bir korku geçti üstümden. Hızla ağzımı örtmesem Ecevit'i uyandıracak şekilde ses çıkaracaktım. Altında siyah bir eşofman altı, üstünde gri bir kazak vardı.

Bu kıyafetler benim değildi. Kısa bir an şüpheye düştüm ve yaklaştım. Ya Ecevit değilse dehşeti sardı beni. Kocaman gözlerle yüzüne baktım. Hayır Ecevit'ti bu. Nereden bulmuştu bu kıyafetleri? Kafam o kadar dolu ve ağrılıydı ki cevabını bulamadım. Dün odayı toplarken Ecevit'e çıkardığım yorganı yatağın altına koymuştum. Daha uzak geçmişi hatırladığımdan bu netti zihnimde. Ben de dün ondan önce uyumuş olacağım ki yorganı bulamamıştı. İnce bir pike bulmuş, onu üzerine atmış kıvrılıp uyumuştu. İçim sızladı bu haline.

Ne berbat bir ev sahibiydim. Ona git demiştim. Hatırlıyordum. Keşke gitseydi. Kendi yorganımı çekiştirdim yataktan aldım. Yavaşça Ecevit'in üzerine örttüm. Yadırgar sandım ama biraz üşümüştü sanırım, hemen benimsedi yorganı. Sarıldı ve sırtını dönüp uyumaya devam etti. Yalın ayak çıktım atölyeye odadan. Sürgülü kapıyı çektim. Ellerim saçlarımda, kaşırken derimi atölyenin içine baktım. Her şey derli toplu olsa da etrafta bir sürü eksik vardı. Kırgınlıklar ve parçalanmışlıklar toparlansa da eksikliği kaybolmuyordu. Tıpkı onun gibi.

Babamı anımsadım sadece. Buraya ilk girişimi. Kapı girişindeki o ilk çaresizliğimi, dönüp arkaya bakmalarımı, Ecevit'i aramamı, babamın yaktığı mumlar sönmüştü. Ne zaman sönmüştü hatırlamıyordum. Ecevit devirdiğimiz ve kırdığımız her şeyi toplamış olmalıydı. Atölye soğuktu. Sobaya baktım. Dün gece kızıla dönmüş boruları şimdi kendi rengindeydi. Sobayı boşaltmak ve yeniden doldurmak dün geceden bile zor geldi. Boşlukta nasıl çırpındığımı izledim. Benim canım yanınca tepine tepine ağlardım. Yerimde duramazdım. Küçükken de zıplardım. Öyle yanmıştı dün canım.

Propaganda.

Babamın cümleleri beş dakika önce kurulmuş kadar yaklaştı bana. O acımasızlığı, beni pazarlayacağı o cümleler, üzerime yapıştırdığı ama kendisinin ürettiği etiketler. Gözlerimin neden şiştiğini anlıyordum. Ne kadar ağladığımı hatırlamadım ama neden ağladığımı çok iyi hatırladım. Onlar bana hep çok iyi olacağımı, bir gün mutlu olacağımı, acılarımın dineceğini, düzeleceğini, asıl benim bu olmadığımı söylerlerdi. Onlara inanmazdım ama kendi yarattıkları eseri kullanmalarını da beklemezdim. Bana iyi olacaksın demeyebilirlerdi ama sen böyle kötüsün ve nedeni kimsenin umurunda değil demeselerdi. Yine her şeyin yükü bir tek benim üzerime bırakıldı. Dizlerimin üzerine çöktüm. Buna ağlamıştım ben. Beni kötürüm bırakıp neden yürümedin diyorlardı.

Dolaba yöneldim. Amacım soğuk bir bardak su içmekti ama su yoktu dolapta. Alparslan'a açtığım şarap duruyordu hâlâ. Ona uzandım bitkince. Kadeh almak istedim ama elim uzanmadı su bardağı aldım. Ecevit'in sigarası çakmağıyla beraber sehpanın üzerinde duruyordu. Yavaşça geçtim. Su bardağını doldurdum ve bir sigara yaktım. Uyanmasın diye hiç ses

çıkarmadım. Ona iyi ev sahipliği yapmıyordum. Kendime bile bakamıyordum zaten. Uyanınca gitmeliydi. Bunu ona söyleyecektim. Ecevit'in yanımda kalması, beni neye sürüklüyor bunu düşündüm sessizce. Umut tümördü. Uzata uzata öldürürdü. Ecevit'in varlığı bana umut veriyordu. Bunu hiç fark etmeden yapıyordu. Gitseydi. En azından varlığına alışmazdım. En olmadık anlarda onu beklemek çok yorucuydu. Ben böyle bir yorgunluğu kaldıracak kadar dinlenmiş değildim. Onun benden daha önemli çok işi vardı. Ecevit'in her işinin benden önemli olduğunu hissediyordum ama ona hiç kızmıyordum.

Ben kızmıyordum da işte içimdeki arsız zilli çok hırçınlaşıyordu. Beni de ağlatıyordu bu kudurmuşluğu. Ecevit onu çok şımartıyordu. İçimde nasıl tepindiğini anımsadım. Ecevit'in ellerini yine saçımda hissettim sanki o mutluluğu anımsayınca. Beni ne güzel teselli etmişti öyle. Böyle bir sabahta bile mutlulukla anıyordum o anları. Ecevit tarafından teselli edilmek diye bir gerçek vardı, askeri cunta sonrasında halkın korkusunu hafifleten bir konuşma gibiydi. Belki yalancıydı, belki kumpastı ama televizyonun karşısına geçmiş küçük çocuklara darbenin kötü bir şey olmadığını sandıracak güvenli bir konuşmaydı. Çocuklar birbirlerine bakıyor ve kötü bir şey olmamış ki diyorlardı belki. Yetişkinler için korku, öfke ve endişe devam etse de çocuklar için yeterli oluyordu. Kendimi o çocuklar kadar güvende ve rahatlamış hissettim kısa bir an.

Sonra gözlerimi açtım ve gerçekliğe ulaştım. Melike'yi bir an önce bulmamız gerekiyordu. Sonra dün geceye yine döndüm. Elimdeki sigaranın külü üzerimdeki geceliğe dökülünce bir an anımsadım. Gerçek mi değil mi emin olamadım ama elim hızla sütyenimi kontrol etti.

Çıkarmamıştım...

Sütyenimi çıkarmaya çalışmıştım! Bu rüyadan bir an mıydı? Kıyafetlerimi nasıl giymiştim? Başımı kapıya çevirdim, bir daha kontrol ettim içimi. Sonra aynı sütyen mi diye de baktım kafamı sokup. Öyle utandım öyle utandım ki sokaklara çıkmak ve yalın ayak koşmak istedim. Kulaklarımdan gerdanıma bir sıcaklık bastı. Sütyenimi çıkarmaya çalışmıştım. Allah'ım yalvarırım rüya olsun! Elim alnımda arka arkaya vurdum parmaklarımı. Üstümü nasıl çıkardığımı anımsamıyordum. Ecevit bir vardı bir yoktu. Ecevit niye olsaydı ki? Kıyafetlerimi verip çıkmıştır o zaten, diye teselli

ettim kendimi ama fermuarım takılmıştı. Yanlış mı hatırlıyordum? Takıldıysa takıldı kendim açmışımdır. Açmamış mıydım? Sütyenimi yine kontrol ettim. Çok utandım ve başımı dışarıya çevirdim.

Yakamı çekiştirdim durdum. Dakikalarca hatırlamaya çalıştım ama net değildi. Ecevit bir vardı bir yoktu. Birinde beni durduruyordu, birinde çıkıp gidiyordu. Birinde ben kıyafetimi giyiyordum birinde o giydiriyordu. Aklıma yine pavyondaki sarışın kadın geldi. O gelmese sütyen sütyen diye çılgına dönecektim. Oradan yine babama varmasam, Farah'ı hatırlamasam sütyen en büyük derdim olacaktı. Yine kendimi kendi derdimle boğdum.

Şarapta birinci bardağın dibini görmek üzereyken onu içmeden bir sigara daha yakayım dedim. Tam o an sürgülü kapı açıldı ve ben ağzımda sigarayla yakalandım kapıdan Ecevit'e. Uykudan yeni uyandığında bağıran gözleri beni sabah sabah bu halde görmeyi beklemiyordu. Hoş bir görüntü vermedim ona. Fark ettim ben de ama geri dönüşü yoktu. Sadece ondan kaçtım. Sigaramı çektim, başımı çevirdim. Günaydın bile demedim. Gün aymamıştı ikimize.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi kızar gibi. Geldi önümdeki bardağı aldı. Bir umut şarap değildir diye kokladı. Şarap olduğunu anlayınca, "Allah'ım sen bana sabır ver," dedi. "Allah'ım sen bana gani gani sabır ver."

Şişeyi de bardağı da aldı önümden. Müdahale edemedim. Gitti lavabonun içine döktü. "Aferin sana," diye kızdı bana sırtı dönükken. "Ne bir çay suyu koymuş ne başka bir şey. Böyle mi misafir ağırlıyorsun sen? Anca kalkmış ayyaş gibi içiyor."

Sırtı bana dönükken çay suyu koydu. Ecevit nasıl bir sabaha uyanırsa uyansın çay suyu koyabiliyordu. Bu ayrıntı garip bir şekilde güldürecek gibi oldu beni. Hayatım boyunca hiç onun çayı gibi bağlı olduğum bir şey olmuş muydu? Buna çizmek diyemezdim. İki elim kanda da olsa çizmek istersem çizerdim ama her sabah uyanınca çay suyu koyar gibi çizmezdim. Çay suyu koymak... Hiç yoktu. Keşke olsaydı. İşinin bitmesine yakın başımı çevirdim ve sigarayı içmeye devam ettim. O ikram etmezse ben böyle alır içerdim işte. Bakışlarını hissettim ama üstüme alınmadım, cevap da vermedim. Bana doğru yürüdüğünü anladım da ansızın sigaranın parmaklarımın arasından çekilmesini beklemiyordum. "Bu benim sigaram değil mi? Sana

içebilirsin dedim mi?" diye sordu ve kalan dibini iki çekişti bitirdi, sigarayı israf etmedi. Küllükte söndürdü. "İçmeyi de becersen. Dudak tiryakisi, yakıp söndürüyorsun."

"Kimseye iyi sigara içme borcum yok."

"Evindeki misafire çay demleme borcun var ama."

"Ben misafir ağırlamayı beceremiyorum demek ki."

"Hani misafir olarak görmüyordun beni?" diye hatırlattı. Cevap vermeyi kestim. Laf yarıştırılmazdı bu adamla. Şarabın bıraktığı çirkin tadı yuttum durdum. Yanıma oturmadı, sehpaya oturdu. "Dün gece kovdun beni," dedi. Ödeştik, demek istedim ama demedim. Ben Ecevit'le hiçbir zaman ödeşemezdim. "Firuze," diye seslendi bana. Sessiz durmak istiyordum. Konuşmasından rahatsız değildim ama bana soru sormasından rahatsızdım. Baktığım yönü değiştirmedim. "Islahhaneden hapishaneye geçince Cengiz diye bir adamla tanıştım. Babamdan büyük bir adamdı. On sene orada bana abilik yaptı, bu marangozluk işine de beni o soktu. Geldiğin dükkân da onun. Farah onun kardeşi."

Hiç beklemedim bu sözleri. Farah diyene kadar da cümleleri zihnimde uygun bir zemine oturtamadım. Başımı ona çevirdim. "Cengiz dördüncü evre kanser. Kardeşinin haberi yoktu. Dün ağırlaşmış hastaneye kaldırılmış Cengiz, kimsesi yok kardeşinin. Beni aradı. Hastaneye geçtim telaşla. Seni hastaneye götürmek o an aklıma gelmedi. Farah ölmüş gibi aradı, öldü sandım adam."

"Ne kanseri?" İlk aklıma gelen bu oldu. Farah'ın kim olduğunu çok düşünmüştüm ama asla aklıma böyle bir şey gelmemişti. Tek başına Ecevit'in hayatında sanıyordum. Tek başına, ona yemek gönderecek, onun kapısına gelecek, onu dilediği zaman çağıracak biri sanıyordum.

"Akciğer."

"Ecevit," dedim ne söyleyeceğimi bilemezken. Ecevit'in bu yaşına getirdiği tek mesleği marangozluktu. Onun için kıymetli olduğunu biliyordum. Çünkü insanların en geç ikinci sorusu meslek oluyordu. Ecevit'i mahcup

bırakmıyordu, bir cevabı vardı. "Ben çok üzüldüm. Eğer ki istersen, ben doktor sorarım soruşturururum. Bu hastalıkta hangi doktor en iyisiyse,"

"Ölecek," dedi kendinden oldukça eminken. "Son aşamada. Çok yaşlı. Tahmin edebileceğinden daha da yaşlı. O da ölümü kabullendi zaten. Ölmeyi bekliyor."

"Hapisten çıkamaz mı?" diye sordum. Bunca uzun vakittir içerideyse çok yaşlıysa ve hastaysa muhakkak bir esneklik sağlanırdı.

"İstemiyor. Gözü yok dışarıda," dedi. Ne dediğini anlasam da benimseyemedim. Kardeşi vardı dışarıda. Son vakitlerini onunla, hatta Ecevit'le geçirirdi.

"Görebildin mi?"

Ecevit gözlerime baktı. Uzunca bir süre sessiz kaldı. Görmedi sandım ya da bana anlattığı için pişman olduğunu düşündüm. "Gördüm, helalleştik. Ben birinci derece yakını olmadığım için görmem uzun sürdü. O yüzden gelmem geç sürdü."

Ecevit için bu adamın nasıl kıymetli olduğunu ölçüp tartamadım. Sorup soruşturamadım da. Ecevit'in hapis hayatı hakkında soru soracak kadar aklımı kaçırmamıştım. O anlatmak istemişti ve biraz anlatmıştı ama o adamın biraz olsun Ecevit'e yardımı dokunması benim içimde bile müthiş bir minnet doğururdu. "Kardeşi nasıl?"

"Kötü."

"Çok kızmıştır," diyebildim. Ondan gizlenmişti. Ecevit dudaklarını aşağı doğru kaydırdı ve cevap vermedi. "Onlar için yapabileceğim bir şey varsa yapabilirim Ecevit. Biliyorum zaten bir şey gerekiyorsa sen yapmışsındır ama aklına bir şey gelirse ben seve seve yardımcı olurum."

Belki de Farah'ın o geceki bakışlarını yanlış yorumlamıştım. Kadının benimle işi bile yoktu. Derdi bambaşkaydı. Ben üstüme alınmıştım. Dün gece de çok öfkelendiğimi hatırlıyordum o kadına. Ecevit'in vefa borcu olan

bir adamın kardeşiydi. Ecevit yüzüme bakıyordu. Apaçık şekilde rahatsız oldu söylediklerimden. "Onları tanımıyorsun bile," dedi. "Ne yardımı?"

"Sen tanıyorsun," dedim. Bu benim için yeterliydi. "Ne fark eder ki gerisi?" Yine de tatmin etmedi bu söylediklerim onu. Konuyu kapatmak istedi. Anladım. Özeliydi bu onun, benimle paylaşmak doğru gelmedi muhtemelen. Zaten yapabileceğim en etkili şey çok iyi bir doktor bulmaktı. Onun da etkisiz olacağını söylüyordu. Ecevit'in konuştuğu adamların, eli ayağı olmuş kişilerin, yardım aldığı kişilerin o adamla ilgili olduğunu hissettim. O adam da hapisteydi. Suçluydu yüksek ihtimalle. Belki de Ecevit'e bazı şeyleri bu suçlu adam sağlıyordu.

"Çok fark eder," dedi. "Tanımadığın insanları dert edinme kendine. Ben sana bunları anlattım çünkü ben sana su verme sözünü verirsem çölün ortasında da gider o bir yudum suyu bulurum. Dün gecenin bir vaktiydi. Hastaneye götürmek aklıma gelmedi o an. Sonra da iş işten geçti. Ben aramak isteyene kadar vakit geç oldu, uyudun sandım. Ararsam korkardın, atağını tetiklemek istemedim. Aramayayım uyusun dedim."

"Ecevit adam hastaymış," dedim, bana ne anlatıyorsun demek ister gibi. "Ölmek üzere adam."

"Sana ne adamdan? Sen kendini düşüneceksin. Kafan güzelken kendi hakkını daha iyi savunuyorsun. Ben sana bir şeyin sözünü verdiysem sen onu benden bekleyeceksin. Amalar fakatlar beni ilgilendirir. Sen kendini düşüneceksin, hakkını arayacaksın."

Başımı iki yana salladım. Onunla aynı noktada değildim şimdi. Amalar beni çok ilgilendiriyordu. Elbette gidecekti. Bana gel deseydi gider miydim onunla? Elbet giderdim. Babamı gördükten sonra o adama gitmeyip gelip babamla uğraşsın istemezdim zaten. "Ben eninde sonunda babamla denk gelecektim ama sen o adamı belki bir daha hiç göremeyecektin."

"Dua ölüye değil yaşayana okunmalı diye bir laf var biliyor musun?" Bilmiyordum. Aksine duayı hep ölüye edilir sanıyordum. "Baban dün gece sana tam olarak ne söyledi? Şimdi anlat bana, bakalım vaziyete. Canını yaktı mı?"

"Kılıma bile zarar verirse darp raporu alıp kanal kanal dolaşacağım dedim."

Bunun gözlerinde nasıl bir parıltı yarattığını kendi gözlerimle gördüm. Gülümsemedi belki ama o parıltı, doğrusunu yaptığımın bir kanıtıydı. "Aferin sana," dedi yine küçüklüğünden beni taktir ederken. "Sonra?"

"Sonra kavga ettik. Damarına basmak için ben gelen belediye başkanlığı teklifinden bahsettim o da bana böyle bir durumda nasıl bir propaganda uygulayacağından."

Ayrıntıya girmedim. Zaten dün gece hayal meyal anlattıklarımı anımsıyordum. Neden bahsettiğimi biliyordu. "Ben de propagandaya karşılık propaganda dedim."

Ecevit'in gözü boğazıma kaydı. Burada çok durmayalım diye, "Ecevit'i öldüreceğim dedi," Ayrıntı ekledim.

"Cehennemin dibine kadar yolu var. Yerim yurdum belli. Gelsin öldürsün. Ne cevap verdin?"

"Sen Ecevit'i öldürmüyorsun değil öldüremiyorsun dedim."

Yine o ışıltı geçti gözlerinden. Bu kez gülümsedi de. Gizleyemedi. "Aferin sana," dedi yerinden kalkarken. Ne o deşti ne ben deştim. İstese de daha fazlasını anlatmayacaktım zaten. Sobanın önünden geçerken durdu. Borularına dokundu. "Bunların da bir sınırı var, o sınırın üstüne çıkarsan ya soba patlar ya da metal erir. Dün içeri girdiğimde elli dereceydi içerisi."

"Üşümüştüm."

"Yalanını sevsinler senin." French Press'i çıkardı. "Git duş al kendine gel biraz hadi. Kahvaltı hazırlayayım ben de." Ben hareket etmedikçe Ecevit'in baskıları arttı. Beni zorla sürükleyecek raddeye gelene kadar direndim sonra kalktım, gittim sıcak suyun altına girdim. Beni kötü bir insan yapar mıydı bu bilmiyordum ama biraz olsun içimdeki oyuğu küçülttü hasta bir adamın olması. Ben kötü bir insan yemin ederim değildim ama o adamın varlığı bana iyi geldi. Yemin ederim hasta olması mutlu etmedi beni. Sadece

Ecevit'in çıkıp gidişi içimde bir noktaya oturdu. Ama yemin ederdim ki ben kötü biri değildim. O adama da kardeşine de dua ettim.

***

Ecevit kupada çay içmekten biraz mutsuzdu.

Sucuklu ve kaşarlı menemen yapmıştı bize. Ekmeğimizi de tavada ısıtıp öyle koymuştu sofraya. "Bugün gidip kediye bakmamız lazım," dedi. "Sen onun için birini buldun mu?"

"Henüz sormaya fırsatım olmadı."

Göz devirdi adeta. Tamam arayacaktım bugün yarın Hilal'i. Yüzsüz gibi aylar sonra kedi sahiplenir misin diye soracaktım. "Burada kalacaksan onu da yanında getirebilirsin birini bulana kadar ama gidince geri götüreceksin."

"Velayeti bende mi bu kedinin Firuze? Ben niye her yere kendimle götürüyorum?"

"Sen sahiplendin çünkü..."

"Ciddi misin sen?"

Ekmeğimi önümden menemene bandırdım ve ona bakmayı bıraktım. Bakışları yine beni zora sokmaya başlamıştı. "Sen bugün ara birilerini, görmeye gidince alıp gelelim, kime vereceksek verelim."

"Bir hafta vaktim dolmadı daha Ecevit," dedim hızla. Arayacak birilerim yoktu. Bunu Ecevit'in olmadığı bir ortamda yalvara yalvara yapmalıydım tek kişiye. Bunu görsün ve bana daha fazla kızsın istemiyordum. "Sen bugün git gör, ben halledeceğim birkaç güne."

"Sen de geleceksin," dedi.

"Niçin?"

"Bir süre sen nereye ben oraya, ben nereye sen oraya. Başka türlü olmuyor. Zebellah gibi üstümüzde baban."

"Pavyona gidince de geleceğim yani hep?" Tek derdim bu değildi. Yemin ederim değildi sadece bu geldi o an aklıma. Boşluğuma geldi.

"O konuya şu an girme," dedi huysuz bir sesle. Asıl ben bu konuya giriyorsam onun böyle bir şey söylemeye hakkı yoktu. Ben aşmış da girmiştim, o mu girmeyecekti?

"Niyeymiş o? Konuşamadık zaten pavyondan sonra."

Ne o bana öğrendiklerini anlatmıştı ne de ben ona öğrendiklerini anlatmıştım. Bir an önce konuşmamız lazımdı. "Ben sana dedim mi gidip barmenle konuş diye?" O kadar saçmaydı ki söylediği, şaka yapıyor sandım. Yüzüne baktım şakasını görmek için. Hayır ciddiydi.

"Pardon anlamadım?"

"Sana bütün yol boyunca yapacaklarını anlattım değil mi? İlk söylediğim neydi? Karşı cinsle göz teması bile kurma dedim."

Elimdeki çatalı bıçağı ekmeği bıraktım. Yan yana oturuyorduk zaten. Bedenimi eğdim ve tümüyle ona döndüm. "Sen varsın diye masaya kadın gelmiyor dedin, beş dakika kalkıp tuvalete gittim, döndüğümde kadın vardı masada. Sen de bana," Elimi kaldırdım ve aynı işareti yaptım. "Aynen böyle gelme dedin. Masaya kadın almışsın beş dakikada."

Ona iftira atmışım, onurunu zedelemişim gibi şekilden şekle girdi ve hızla düzeltti. "Ben almadım, kadın oturdu."

"Tamam sen de zaten biri var dememişsin ki kadın da oturmaya devam etmiş. Bana da gelme dedin, ne yapsaydım? Oldukça medeni ve yetişkin bir insan olduğum için, görev ve sorumluluk bilincim çok yüksektir gittim uzağa oturdum. En son baktığımda kadınla," dedim ve iki elimin işaretparmağının içini birbirine vurdum yakınlığı anlatmak için. "Bu haldeydin. Ben de gittim sırtımı döndüm oturdum."

"Kadından laf almaya çalışıyordum çünkü. Keyfimden mi elin kadınıyla," dedi ve benim gibi iki parmağını birbirine vurdu. Çok celallendik aniden.

Parmaklarını kullanmak için bardağını çarptı adeta masaya. "Bu şekildeydim ya da sana gelme dedim."

Parmaklarımı bu kez ben de onun kadar sert vurdum. "Ben zaten farkındayım sarışın kadınla neden bu haldesin," Parmaklarımı gözüne sokmak ister gibi yaklaştırdım. "O yüzden yaklaşmadım. Senin işinin bitmesini bekledim."

"Dur dedin o arada iki kadeh bir şey içeyim bir de oturduğun andan beri sana sulanan adamla sohbet edeyim. Adam da sen oturur oturmaz," dedi ve iki elinin de işaret ve ortaparmağını birleştirip birbirine vurdu. "Bu hale geldi seninle."

"Sen manyak mısın? Sen kadınla ne diye sohbet ettiysen ben de fırsatını buldum adamla sohbet ettim işte. Adamın çenesi düşüktü, kullandım tabi. Ne diye gittik oraya?"

"Ben sana bunu yap demedim ki?" diye yükseldi. Kendini korkunç haklı görüyordu. Tamam o bana karşı cinsle göz göze gelme dediyse ben de sana iş atacak kimseye karşılık verme koru kendini demiştim.

"Ben sana masaya kadın al dedim mi?"

"Firuze sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Farkındayım tabi," diye ben de çıkıştım. Benim masadaki yerimi başka kadına vermişti ağzımı açıp tek kelime etmemiştim ama konuşan yine oydu. "Ben senin yanında süs gibi durayım diye gelmiyorum. Bir işe yaramak için geliyorum."

"Ben sana etrafı gözlemle dedim sadece. Kaç kişi çalışıyor, kim ne yapıyor, kim girip çıkıyor bu kadar. Senin görevin buydu. Ben kadınla konuşurken sen de bunu yapacaktın."

Dudağımın ucuna gelen senin görevin de konsomatrisle oturmak değildi cümlesini zorlukla yuttum. Ben yetişkin bir insandım. O yapması gerekeni yapmıştı. Ben de yapmam gerekeni yapmıştım. "Sen dedin, ben kabul etmedim. Kendi kendine söyledin. Her şeyi geçtim, bir daha gideceğimiz,

belki bir daha lazım olacak adama ne yaptın? Bu şekilde mi iş yapıyorsun sen? Adam konuşuyordu! Biliyordu da bir şeyler. Geldin adamın elini tuttun, senin o elini bilmem ne yaparım dedin."

"Götüne sokarım dedim," dedi açıkça. Anlık bir tepki olmadığını apaçık belli etti. Parmak uçlarımı masaya vurdum.

"Sebep?"

"Sebep mi?" dedi çıldırmış bir sesle ve kalktı yerinden. Çok öfkelendik birbirimize. Üzerinden yarım gün geçmesine rağmen ikimizin de tansiyonu yükseldi. "Adamın yaptığı tacizdi."

"Kadını öpmek istedin mi?"

"Kızım sen manyak mısın?"

"Yani kadının yaptığı da tacizdi," dedim. Her şey çok basitti. Görmüyor muydu? "Ben gelip kadına bir şey yapmadım. Çünkü aklı başında, oldukça mantıklı, nerede yapması gerektiğini bilen yetişkin bir kadınım ama sen..." Doğru kelimeleri seçemedim. "Ben zaten o adama engel olabilirdim. Kaldı ki merdiven altı bir yer değildi. Sesimi yükseltsem zaten birileri gelirdi. Adam beni deniyordu. Ben de kasti olarak baştan sert tepki vermedim. Suyuna gittim. Çünkü başka şansımız yok. İşimize yarayan kimsenin bileğini bükmüyoruz."

"Adam seni deniyordu?" diye sordu dudaklarından ufak bir ıslık çıkarken.

"Seher'i tanıyor."

"Vay anasını satayım. Nasıl yararlı risk alınacak bir bilgi bu. Sen kendini korumayı öğrenene kadar, beni arabanın içinde bekliyorsun artık."

Her gün duvara laf anlatır gibi Ecevit'e laf anlatıyordum. Ben de kalktım yerimden. Üzerimde V yaka mavi bir kazak vardı. Yakasını çekiştirdim ve soluklandım. Nefesimi daralttı. "Sardık en başa. Allah'ım sabır ver!" diye bu kez ben sabır diledim.

"Allah asıl bana sabır versin! Sandalyeden düşecektin. Biraz daha adamdan uzak duracağım diye geri gitseydin sandalyeden düşecektin. Anlat anlat adamla ne konuştun? Ne söyledi sana koca sandalyede yerlere atmadığın kaldı kendini?"

"Adam barmen, haftanın birkaç günü geliyor ama Seher'le arası iyi. O adam işimize yarar. Bu kadının çocuğu varmış."

"Al bak. Yalancıya bak. Baktırdım ben nüfusuna. Yok çocuğu kadının. Sırf senle konuşmak için sallamış. Sen de inanmışsın."

Barmen ne kadar eminse Ecevit de o kadar emindi kendinden. Ben şüpheye düştüm ama o hiç düşmedi direkt olarak adamı yalancı ilan etti. "Nasıl yok?" diye sordum. Sohbeti düşündüm. Hayır oldukça akışta ve yalan gerektirmeyen bir ayrıntıydı bu.

"Yok. Kadın ne evlenmiş ne de çocuğu var. Adam seninle sohbet etmek için yapmış işte."

Ellerimi belime koydum. Baştan canlandırdım tüm sohbeti. Konu oraya nasıl gelmişti? Patronunla da yattın mı? "Hayır Ecevit," dedim hemen. "Hayır yalan söylemedi. Böyle bir yalana ihtiyacı yoktu adamın. Alelade söyledi. Laf arasında. Hayır bak hatırlıyorum. Kendini övüyordu, yok böyle kadın tavlarım yok böyle tavlarım diye. Ben de dedim ki patronunla da yattın mı?"

"Ne dedin, ne dedin?"

"Patronunla da yattın mı, dedim. O da hayır elli yaşında çoluk çocuk sahibi kadın dedi. Elli yaşında der geçerdi. Öylesine verdi o bilgiyi. Ben üstüne gittim. Kadının kızı var. Eminim ben. Böyle bir yalana ihtiyacı yoktu o an. Hatta bir yerden sonra konuyu kısa kesmeye çalıştı çünkü işine yaramıyordu."

Yere bakıyor, küçük voltalar atıyordum. Tek çocuğu var demişti değil mi? Her şey çok üst üste gelmişti? Allak bullaktı. "Bir tane mi çocuğu var dedi?"

"Öyle hatırlıyorum. Bir kızı var dedi. Baya kızına düşkünmüş. Anladığım kadarıyla bu adam zaten oradaki çalışanlar gibi değildi. Bir kere denk gelmiş zaten kızıyla. Kızını tavlasaydın dedim. Hem beni mahveder dedi hem de küçüktü dedi."

Ecevit eline telefonu aldı. Bir şeyler kurcaladı. Sonra başını kaldırdı bana. "Nüfus örneği," dedi bana uzatırken telefonu. Aldım elimden ve baktım. Ne evlilik ne de çocuk gözüküyordu. "Evlilik dışı diye çocuğu üstüne mi almadı acaba?"

"Bu kadın bunu mu umursar?"

Hayır umursamazdı. Kadının yaptığı iş belliydi. "Böyle tiplerin düşmanı çok olur," diye bir fikir üretti. "Çocuğu üstünde göstermek risk olabilir."

"Ya da soyadından dolayı toplumda mimlenmesin diye. Bu kadının adını yazsak bir yere çıkıyor kim olduğu. Çocuk büyük değilmiş yani öğrenci. Lise çağlarında eğer ki okuyorsa."

"Annesinin soyadını almaz ki," dedi Ecevit. Parmak uçları sakallarında dolaştı. "Tabi eğer ki baba çocuğu biliyorsa ya da istiyorsa. Başka bir şey biliyor musun?"

"Biraz daha sabretseydin öğrenirdim. Senin oturduğun kadın hiç mi bir şeyden bahsetmedi?" Resmen keyfi olarak kadınla oturup sohbet etmişti. Bir bilgi bile yok muydu elinde olan?

"Bir mafya babasının metresiymiş. Onun dışında evlenmediğini, çoluk çocuk da olmadığını söyledi. Ayrıca yine olsa yine kalkardım. Onu karıştırma," dedi geri adım atmadığını belli ederken. Gözlerimi devirdim. Görmezden geldim. Her şey birbirine girdi.

"Mafyadan mı yani kız?" diye sordum ama çocuk büyüktü. O kişiyle evli olmaz mıydı?

"Bilmiyorum, annesi olarak niye kalmamış ki? Tutarsız ya da biz bulamıyoruz."

Ortada bir kız çocuğu vardı, bu kadın Şeyh Raşit'in eski sevgilisiydi. "Ama bir şey söyleyeceğim. Çocuğun yaşı Raşit'le olan ilişkiye tutuyor yani tam sene tutuyor mu bilmiyorum ama Raşit şimdikinden daha makul."

Raşit'tense babasının soyadını almaması işte şimdi mantıklı bir sebepti. Aramıza derin sessizlikler giriyordu. "Belki de görüşüyordur kız babasıyla?" diye konuştu o bir zaman sonra. Heyecanla korku aynı anda bastı beni. "Ama bu kadın kızının babası adına mı gizli tanık oldu?" dedi. Sesli düşünüyordu.

"Adım adım gidelim. Raşit'in kızıysa ne işimize yarayacak?"

"Kız babasıyla görüşüyorsa bizi Raşit'e götürecek."

İlk tiki attım kafamda. Tamam aksi durumdan önce başka bir ihtimal düşündüm. "Raşit babası değilse?" Ecevit parmaklarının tersini çenesine sürtüyordu. "Kadının bir kızı var ve kütüğünde değil. Biz zamanında gizli tanıklık yaptığı adamı ona soracağım, söylememe olasılığı yüksek. Öyle bir durumda," dedi ve gözlerime baktı. İçimdeki parıltının sesini duydum. Parmağımı şıklattım.

"Kütüğüne bile almadığı kızını kullanacağız. Bu kız elbet birinin kütüğünde ve bu kadın bir şeyleri bunca yıldır gizliyor."

"Kadının kızı değilse?" diye sordum son ihtimale de tik atmak için. "Sonuçta kendi kütüğünde değil. Belki başkasının çocuğu ama kendisi alıp baktı."

Bu en az işimize yarayacak ihtimaldi. Diğer ihtimaller bizi daha çabuk sonuca ulaştırıyordu. "Kızına düşkün mü?"

"Çok düşkün..."

Ecevit kollarını iki yana açtı. "Eminim kızın gerçek ailesi de kızına çok düşkündür." Çok hoşuma gitti bu cümle. Gülümsedim ve başımı salladım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir de acaba bu mafya babasının eşi kim?" dedi, demesine ama bir gerçeği de bana hatırlattı. Ortada bir de bu kadının arkasında olan mafya babası vardı.

"Sevgilisini üstümüze salarsa?"

Ecevit dudaklarını büzdü. "Cengiz abi hep der ki benim ölüm bile çoğunun sağından daha kıymetlidir Ecevit diye. Bakarız doğru mu söylüyor diye. Çay içecek misin?" dedi bardaklarımızı alırken.

"İçerim," dedim ben de bunca sıkıntının arasında. "Ne yapacağız?"

French Press'teki çayı ikimize bölüştürdü ve üzerine kaynar su ekledi. "İki medeni insan gibi gideceğiz, konuşacağız. Konuşursa ne âlâ ha eğer konuşmazsa, yaka paça dışarı atılırsak sonraki görüşmeyi kendisi ayarlar paşa paşa. Bana hava hoş. Sana?"

Çayımı uzattı. Omuz kaldırıp indirdim. "Sana hoşsa bana da hoş," derken dumanı tüten çayımı aldım. Bir yudum almadan önce konuştu.

"Harika."

***

Her insan sorduğu soruya cevap almak isterdi. Ben de her insan gibiydim. Ecevit'ten cevap alamadıkça sorularımı katlayarak arttırıyordum. Dün Ecevit akşama kadar bu kadının soyunu sopunu araştırmıştı masamda. Hepsinin kaç çocuğa var, kaç evlilik yapmış, kız çocuklarının yaşları ve daha fazlasını teker teker not almıştı. Soyağacına bakmıştı. Sonra bazı adamları aramıştı. Cengiz denen adamla alakalı adamları. Olası bir sıkıntı için şimdiden hazırlık yapıyordu. Gitmesi gerekmişti bir ara ama beni götürmek istemediği için gitmemişti. Sanırım bir kere de Farah'la konuşmuştu. Abisinin nasıl olduğunu sormuştu. Bense yorgun düşmüş uyumuştum atölyenin koltuğunda. Uyuyup uyandığımda altımda yastığım üstümde battaniyem vardı.

"Niye bu sefer ben stajyerim, sen stajyer ol? Sen bir kere stajyer rolü yaptın, onda daha iyiydin. Niye stajyer olmadın yine? Sen niye stajyer değilsin de ben stajyerim?"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi artık sabredemeyip. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor."

"Hesap sormuyorum soru soruyorum. Ne sinir bozucu bir adamsın Ecevit sen ya," dedim sıkılmış bir sesle.

"Kafamda konuşmayı kuruyorum, bozuyorsun. Ben kuruyorum sen bozuyorsun."

"Dışından konuş o zaman ben de duyayım. Ben de fikir üreteyim."

"Ya da sen de içinden kur? Nasıl fikir?"

"Rezalet."

Kollarımı kucağımda bağladım ve önüme döndüm. Kadına kendimizi avukat diye tanıtacaktık en başta. En azından karşısında hukuk insanı olduğunu düşünür bir şey yapacağı varsa yapmazdı ya da illegal bir şey dönmediğini düşünür bir ihtimal yardımcı olurdu. Sonuçta kendisi o ifadeyi vermişti. Aslında çok büyük isteklerimiz yoktu. Seneler önce savcıya söylediklerini bugün bize söylemekti. Söylerse çıkıp gidecekti. Söylemezse şansımızı zorlayacaktık ve yaka paça dışarı atılacaktı. O noktada biz de çirkinleşecektik.

"Ya barmen senin adını kapıya verdiyse ve seni içeri almazlarsa?"

"Hiçbir sikim yapamaz."

O her küfrettiğinde, onun ağzından ilk kez küfür duyuyormuş gibi oluyor, utanıyor ve içten içe de kızıyordum ona. Duymamazlıktan geldim. "Öyle bir durumda sen kalırsın ben girerim."

"Firuze kadın zaten bugün geleceğimizi biliyor. Misafir niyetine gidiyoruz. Barmenin fikrinin önemi var mı sence?" Bilmiyorum, kadının barmenle arası çok iyiydi. "Sen önüne bakarak yürü. O herifi görürsen zaten, kafanı çevir. Olaysız çıkalım."

"Ben zaten olay çıkarmıyor sen çıkarıyorsun."

Söyledikleri boş duvara çarpıyor gibi hissetti sanırım. Sinir harbiyle soluklandı, "Sabır selamet," dedi yalnızca. Çantamda bir biber gazım vardı. Lazım olursa diye yanıma almıştım. Üzerimde yine siyah bir elbise, ama bu

kez kalın askıları vardı ve tümüyle dümdüzdü, altımda siyah topuklu ayakkabılarım vardı. Geçen seferki gibi çirkin bir abartıda makyaj da yapmamıştım. Bir avukatı temsil ediyordum.

Yolun devamında ben de konuşmayı planladım kafamda demek isterdim ama olmadı. Kadın nasıl dönecek tahmin edemiyordum. Belki de çok yumuşak başlı biri çıkacaktı, hemen söyleyecekti. Olamaz mıydı? Bu da bir ihtimaldi. Ecevit arabayı durduğunda, camda dışarıyı kontrol etti. "Çantanı versene Firuze," dedi. Hiç sorgulamadan uzattığımda eli beline gitti ve beklemediğim anda silah çıkardı.

"Ecevit," dedim korkuyla.

"Önlem sakin ol," Arabanın zeminine doğru tuttu ve emniyetini kontrol etti. Sonra çantamın içine koydu dikkatle. "Üstümü aralarsa diye. Benden yana olan elinde tut çantanı. İçeri geçince hemen alacağım senden. Hadi," dedi ve çantamı uzattı. Daha önce hiç silah da tutmamıştım, silah olan bir çanta da taşımamıştım. Stres yapmadım desem yalan olurdu ama bunu uzun uzun yaşamak için vaktim yoktu. İkimiz de aynı anda arabadan indiğimizde Ecevit bana döndü, elini uzattı. Koluna girmemi değil, elini tutmamı istedi. Çantanın kulpunu bileğime doladım ve hızla Ecevit'in elini tuttum.

Yine koca bir ülkenin elinden tuttum sanki. Öyle büyük, öyle sıcak, öyle güvenliydi. Silahın varlığını unutturdu.

"Avukat Ali Ecevit Tarhan," dedim karşıya bakıp yürürken. "Ve Stajyer Avukat Firuze," diye tamamladım. Amacım bir karşılık değildi ama Ecevit'in elimi tutan eli sıklaştı. Daha sıkı kavradı elimi. Önüne geldiğimiz adamlara "Seher Hanım'la görüşmemiz vardı," dedi Ecevit. Adamlar önce birbirlerine baktılar sonra başlarını salladılar ve kulaklıktan içeriye bilgi geçtiler. Çantam büyük değildi zaten. Ecevit benim kabanlarımız arasında kayboluyordu.

Ecevit'in planladığı başımıza geldi. Ansızın, "Üstünüz," dedi adam ve bize bir adım yaklaştı. Korkuyla elimdeki eli sıktım. Üstümde bir şey yoktu ama çantaya dokunmaları bile yeterdi. Ecevit önce elimi sıktı sonra bıraktı ve yavaşça önüme çıktı. Ellerini hafifçe kaldırdı ve üstünün aranmasına izin verdi. Adam "Tamam," dedi ve geri çekildi. Tam bana doğru da bir adım

atmıştı ki Ecevit adımının önüne adımını koydu ve "Hayır," dedi. "Böyle bir usul yok." Adımının arkasından kendisi de bedenini aramıza aldı. Gövdesinin arkasında kaldım.

"Aramadan içeri alamam."

"Tamam kadın bir çalışanınız gelip arayabilir. Sen arayamazsın."

"Kardeşim kimsenin yanındaki kadında göz-"

Hiç es vermeden ben de kafamı uzattım. "Ben de izin vermiyorum. Vücuduma dokunamazsın. Kadın bir çalışan varsa gelsin baksın."

Adamlar birbirine baktı ve işaret etti. "Sorsana bir içeriden biri boşta mı diye?" Ecevit'in koluna tutundum ve adamın gidişini izledim. Biriyle dönerse ne yapacaktım? Üstümü arayabilirlerdi önemli olan çantaydı.

"Böyle de olmaz ki," diye söylendim. "Yani madem çok aramak istiyorsunuz buraya bir kadın çalışan da koyun. Benim vaktim kıymetli ben beklemek istemek istemiyorum."

Ecevit'le göz göze geldiğimizde bana sus der gibi baktı. Ama hayır yanlış biliyordu işte. Adam benim sorunlu bir tip olduğumu sanacaktı ve uğraşmamak için bırakacaktı. "Bir de bu kanunen da doğru değil. Yani burada arama mantığıyla insanların bedenine dokunamazsınız. Anayasada yazıyor bu,"

Ecevit belime yerleştirdiği eliyle bel boşluğumu sıktı.

"Çok kısa sürecek," dedi adam.

"Ben kısa falan bilmem. Bekliyor muyum? Bekliyorum. Rezillik. Başka bir şey değil."

Giden adam uzun koridordan hızlı adımlarla geri geldiğinde yanında bir kadın yoktu. Keyifle gülümsemek istedim. "Sonuç?" diye sordu Ecevit. Adamlar kendi aralarında konuşuyorlardı.

"Biraz hızlı olur musunuz? Hadi. Bulamadınız mı içeride bir kadın?"

Adam başını salladı ve "Buyurun Hanımefendi," dedi sonra. Başımı salladım teşekkür eder gibi ve geçtik yanlarından. Adamlardan biri peşimizden geliyordu.

"Uyumlu değil uyumsuz olursan istediğini yaptırırsın. Bunları yaz bir kenara," diye fısıldadım.

"Bak sen..."

"Tabi," dedim keyifle. "Ne zaman alacaksın? Çantamda rujum var."

"Tamam ruju çıkarmak için çantayı aç ama geri kapatma. Adam bizi köşeden götürmeye çalışacak ama şu dans kalabalığına çek aniden beni, kısa bir an dibime gir."

Ne dediğini duydum da anlamadım. "Ne yapayım?"

"Dur ve dibime gir, aramızdaki boşluğu kapatıp alacağım."

Silahla buraya girmekten daha çok stres yaptım. Ecevit'in elinden tutmasam yürümeyi bırakacaktım. Kalabalık tek bir alandaydı. Adam tahmin ettiği gibi bizi köşeden yönlendirdi. O noktaya gelene kadar da heyecanımı yitiremedim. Ansızın durdum ve onu dans kalabalığına çektim. Dans edilmiyordu aslında insanlar arabesk şarkıyla şekilden şekle giriyordu. "Dans etsene benimle," dedim. Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilmiyordum. Kötü olansa söylenen şarkı asla dans edilecek gibi değildi.

Orhan Gencebay'ın şarkısı güzel bir kadının sesinde, " *Öyle bir dert verdin ki kendime gelemedim,"* Cümleleriyle duyuluyordu. Elimi Ecevit'in göğsüne yasladım. Çanta bileğimden kaydı ve ikimizin karnının arasında sıkıştığı an elim çantamın içine gitti. *"Çıkmaz bir sokaktayım yolumu bulamadım."*

Silahı tekte çıkardığım an Ecevit beni belimden yakaladı, bedenini bedenime tümüyle bastırdığında onu tümüyle hissettim. Neye uğradığımı şaşırdım nevrim döndü. Tüylerim ürperdi. Kısa bir an kalbim göğüs kafesimi parçalayıp boğazıma kaydı sanki. Gözlerimi sabit tutamadım. Birine çarptık, hızla silahlı elimi onun kabanının içine geçirdim. "Pardon," dedi Ecevit çarptığımız kişiye ve bedenimi tümüyle kaldırdı tek koluyla.

"Dans etmeyeceğiz," dedi şuh bir tavırla gülümseyerek, insanların bizi duyduğunu bilerek. Tek bacağımı kırdım ve saçlarımı savurdum.

"Şaşıran sen mi yoksa ben miyim bilemedim."

"Dans edelim," diye tekrarladım. Kemerini yakaladığım an silahı itmeye çalıştım ama cesaret edemedim. Ecevit alnını alnıma yasladı, "Korkma it," dedi dişlerinin arasında. Dışarıdan nasıl gözüktüğümüzü tahmin bile edemiyordum.

"Ya emniyeti açılırsa?"

"Çocuk oyuncağı değil, tüm gücünle it."

Alnımı alnından kaydırdım ve boynuna doğru ittim başımı. "Ecevit yapamayacağım," dedim kulağına. Silah patlarsa Ecevit'i direkt olarak ciğerinden vuracaktım. Onun da yüzü aynı konumda bana sokuldu. Dudaklarını boynuma sürttü. "İt!" diye emretti. Boşta olan eli kabanını düzeltir gibi yaptı ama elime destek oldu. Kemerini çekiştirdi ve ittiğimde silah oturdu. "Aferin sana," dediğini duydum. Elimden tuttu ve ellerimizi çıkardı içinden. Başını dikleştirdi ve beni havalandırdığı konumdan indirmeden o kalabalıktan çıkardı. Başımı gömdüğüm yerden çıkardım ve ona baktım.

"Seni getirdiğime pişman etme!" diye yükseltti sesini. Adam bizi dinliyordu. "İş başındayız. Seni getirdiğime pişman etme. Çeki düzen ver kendine," dedi ve çantamı işaret etti göz ucuyla. Kendimi silktim ve çantamı kapatırken utanmış gibi davrandım. "Pardon, özür dilerim," dedim.

"Anlamadım?"

"Pardon, özür dilerim."

"Ne dilersin?"

"Özür dil- Ecevit!"

Sinir bozmak için ortam seçmiyordu. Ecevit bana yeniden elini uzattı ve adama tamam dercesine başını salladı. Adam önümüzden yürüdü bu kez.

Birkaç kapıdan geçtik. Kapılar azaldıkça pavyonun o gürültüsünden de havasından da uzaklaşıyorduk. Ecevit elimi sıkıca tutmuştu, adımları da benim yetişeceğim kadar hızlıydı. Her kapıdan geçtiğimizde bu son desem de bir tane daha açılıyordu. Sonunda adam bir kapıyı çaldığında anladım geldiğimizi. İçeriden gereken sesi aldığında kapıyı açtı ve bizim geçmemiz için geri çekildi. Ecevit beni önüne aldı, öyle geldi. Masanın başında bir kadın oturuyordu. Kızıl saçları vardı, saçlarına siyah kadife bir taç takmıştı. Gözlerinde ışıltılı bir makyaj vardı. Kırışıklıkları ve sarkmalarını makyaj kapatamamıştı elbet. Üzerinde boğazlı kırmızı bir kazak vardı. Tam oturmuştu. Büyük göğüsleri göze çarpıyordu.

Bizi görünce kalkmadı yerinden ama bedenini dikleştirdi. "Hoş geldiniz," dedi. Gidip elini mi sıkmalıydık? "Bizim Leman'ın misafirleriydiniz değil mi?"

Ecevit elini uzattı. "Hoş bulduk. Leman Hanım'ın misafiriyiz evet. Avukat Ali Ecevit ben," dedi. Soyadını özellikle vermedi. Ben zaten hiç vermemeliydim. "Stajyerim Firuze."

"Merhaba."

"Avukat," dedi kadın kaşlarını çatarken. "Avukat olduğunuzu söylemedi sanki. Ya da ben unuttum. Her neyse? Ne içersiniz. Oturabilirsiniz şöyle. Alkollü alkolsüz? Çay kahve?"

Su tek ihtiyacımdı ama sustum. "Teşekkür ederiz ama bir şey içmeyeceğiz."

Kadın umursamazca telefona uzandı ve "Üç tane çay getirsenize," dedi. "Buyur dinliyorum. Neyi görüşmedik istediniz benimle?"

Ben sustum, sözü tümüyle Ecevit'e bıraktım. O girişi nasıl yapacağını bütün yol düşünmüştü. Ben gereken yerlerde girecektim. "Söylediğimiz gibi biz avukatız ve geçmişten bir davanın peşindeyiz."

"Hiç hoşuma gitmeyen şeyler söylemeye başladın avukat. Ben ne dava severim ne avukat severim. Benimle ne ilgisi var davanızın?"

"Bir müvekkilimiz var. Doksanlarda çocuğu kaçırılmış. Bulunmamış. O dönem bir çocuk çetesi vardı. Başında olan ismi size soracağım tanıyor musunuz kendisini?"

Kadının zaten suratı pek gülmüyordu ama suratı tamamen asıldı ve oldukça gerildi. "Benim çocuk kaçırmayla bir işim yok," dedi. Biz fazla mı açık sözlüydük? Kadın beynimize sıkacak gibi hissettim. Ecevit'in bacağına dokundum. "Yanlış kişiye geldiniz. Benim işim bambaşka. Çolukla çocukla işim yok benim."

"Şeyh Raşit desem?" dedi Ecevit duraksamadan. Kadının gerginliği ona geçmedi ya da korkmadı bilmiyordum. "Tanıdık geldi mi?"

"Gelmedi," dedi kadın ve kapıya baktı. Böyle bir kadını, bir isim ne kadar tedirgin edebilirse o kadar tedirgin etti.

"Ama seneler önce kendisi için gizli tanık olup ifade vermişsiniz? Hâlâ mı tanımadınız?"

Kadın yutkundu ve adeta renk attı. Kapı çalındığında bile irkildi. Halbuki çay gelmişti. Bir kadın girdi içeri. Büyük bir kadındı. Önümüze sırayla çaylarımızı bırakıp geri çıktı. "Siz kimsiniz?" diye sordu kadın gözlerimizin içine bakarken.

"Avukatız," dedim. "Tedirgin mi oldunuz? Sadece soru sorup gideceğiz. Sizinle hiçbir derdimiz yok."

"İnsanların benimle derdi olmaz zaten benim insanlarla derdim olur," dedi kadın. "Şimdi kalkın ve terk edin mekanımı."

"Seher Hanım," dedi Ecevit ve çayına uzandı. Hani böyle yerlerde hiçbir şey yiyip içmeyecektik. "Madem insanların sizinle derdi olmaz, o halde oturup konuşabiliriz. Korkmanızı gerektirecek bir durum mu var? Avukat olarak benimle paylaşırsanız seve seve yardımcı olurum."

"Avukat kimliğinizi çıkarın," dedi kadın ansızın. İşte bunu beklemedim. Öyle bir kimlik yoktu. Ecevit'e baktım. Bunu akıl mı edemedik yoksa gerek mi duymadık? Emin olamıyordum. Ecevit geriye yaslandı ve bacak bacak

üstüne attı. "Avukat olduğumuza inanmıyor musunuz?" diye sorarken çayından bir yudum aldı.

"Ya avukat kimliğinizi çıkarın ya da terk edin mekânı."

"Pekâlâ," dedi Ecevit. Terk mi edecektik mekânı? Eli cebine gitti ve cüzdanını çıkardı. Oyalıyor sandım kadını ama bir kimlik çıkardı. Kadının önüne koydu. Onun resmini gördüm ama daha fazla okuyamadım. Kadın yeniden birine telefon etti ve kısa zaman içinde bir adam girdi odaya.

"Şuna bir baktırsana," dedi Ecevit'in verdiği kimliği uzatırken. *Siktir* . Ecevit'e baktım. Çayını yudumluyordu. "Kimlik gelene kadar biz sohbet edelim," dedi.

"Kimlik gelene kadar çayınızı için. Kimlik sağlam gelirse yaka paça dışarı atılacaksınız, kimlik sağlam gelmezse," dedi ve durdu. İkimizi birden işaret etti. "Birbirinize veda edin."

"Ama siz bize hiç yardımcı olmuyorsunuz. Niyetimiz kötü değil. Müvekkilimizin çocuğunu bulmaya çalışıyoruz."

"Senin gibileri ben cebimden çıkarırım," dedi kadın Ecevit'e. Ellerine bakıyordum. Her an silaha gidecek gibiydi.

"Hukuk adamını mı tehdit ediyorsun?" diye sordu Ecevit ve çay bardağını bıraktı. Kadının telefonu çaldığında ikimiz de pür dikkat çalan telefona baktık. Ecevit bana döndü ben kadını izliyordum. Kimlik hakkındaydı bu telefon. Yüzümü yüzüne yaklaştırdı. "Seni buradan çıkartacağım, odadan çıkar çıkmaz on metre ileride bulunan yangın alarmını kır," diye fısıldadı.

Kadın haberi aldı sanırım. Bize bakıyordu. "Ecevit seni bırakıp çıkmam."

"İkimizi de öldürsünler diye mi?" Ölümden bahsediyordu ama beden dili benimle sanki çok keyifli bir sohbet içindeydi. "Seni buradan çıkaracağım, alarmını kır."

Kadından korktuğum hamle geldi ve çekmeceye eğilmesiyle emniyetini açtığı silahı doğrultması bir oldu. Ecevit bana dönüktü ama ben ağzımdan

çıkan korku dolu sesle kadına bakıyordum. Tek bir hamle de Ecevit'ten geldi. Benim bile fark etmediğim anda silahını çıkardı belinden. Emniyetini açmadan hızla kadının üzerine savurdu ve tam bileğine bir darbe indirdi. "Siz kimsiniz lan?" diye bağırdı kadın. Düşmüş silahını almasına izin vermedi Ecevit ve hızla kadını kolundan tutup önümüze siper aldı. Kapı kırılırcasına açıldığında sayamadığım kadar adam doluştu içeri. Kadın ve Ecevit önümdeydi. Tutuldum, konuşamadım, hareket edemedim.

Ardı ardına cıkladı Ecevit. "Ama böyle olmaz ki?" dedi. "Ben size insanca soru sordum böyle olmaz ki." Neredeyse yedi sekiz tane silah Ecevit'e doğrultuldu. Yangın alarmını kırmam ne işe yarayacaktı? Çıkış benden uzaklaştı. Lal oldu dilim. "Söyle indirsinler silahları," dedi Ecevit.

"İndirmeyin!" diye bağırdı kadın.

"Söyle indirsinler silahları insanca konuşalım."

"Raşit mi gönderdi seni?" dedi kadın. Aklına gelen de onu çıldırtan da şey buydu.

"İndirsinler silahları anlatayım," diye tekrar etti Ecevit ve ekledi. "Kadın çıkacak, ben silahımı teslim edeceğim, sadece konuşacağım. Sonra da gideceğim."

Kadın itiraz etmeye kalktığında silahının emniyetini açtı ve tekrar etti. "Kadın çıkacak, ben silahımı indireceğim ve sadece konuşacağız."

XXIV PART I- hakikat tanığın diliyle ayakta durur.

Ben geldim!

Geçen bölümdeki gibi kopukluk olmaması adına, sonunu tam bitiremediğim için partlara böldüm. Yarın akşam saat 20.00'da ikinci part gelecek. Ama zaten bu haliyle de kısa değil. Hoşgörü ve anlayışınıza sığınıyorum.

Yorum yapmayı unutmayın olur mu? Yarın Kocaeli imzasında görüşmek üzere!

Keyifle okuyun.

İyi bir siyasetçi olmanın meşakkatli yolu sine-i milletten geçer. Görevi devralmak kadar görevi devretmek de aynı kutsallık atfeder. Namus denen kavram, ne vakit ki kadın ve erkek bedeninden sıyrılır; halkın arasında dolaşır, mektepte öğretmene, hastanede hekime, çarşıda esnafa, sokakta çöpçüye, tarlada çiftçiye, mecliste siyasetçiye dokunur işte o vakit kelime hak ettiği konuma varır. Namus sanılanın aksine bacak arasında dolanacak kadar ilkel bir hal içinde değil, insanın önce beynine sonra kalbine dokunmalıdır. Bu olduğu vakit, öğretmen talebesini iyi yetiştirir, hekim hastasına iyi bakar, esnaf müşterinde hain olmaz, çiftçi bozuk tohumu memleketinin toprağına yaklaştırmaz, çöpçü görünmeyen yerde çöp bırakmaz ve siyasetçi eksik kaldığı, istenmediği, meşrutiyetini yitirdiğini hissettiği an sine-i millette döner. Bundan mütevellit vatanını, toprağını, ülkesini ve bayrağını en çok seven elindeki işi namusuyla yapandır.

Allah bu milleti; namussuz çöpçülerden, hâkimlerden, doktorlardan, çiftçilerden, öğretmenlerden, esnaflardan ve *siyasetçilerden* korusaydı.

Atilla Akın kimine göre biçilmiş kaftan, kimine göre karizmatik lider olacak tek adam, kimine göre canavar, kimine göre vakti zamanı gelir de eline fırsat geçerse bir diktatördü.

1992'nin bir kasım ayının kış gününde oğlu bahçede bir çocuğu öldürürken namus onun önce omzuna, ardından aklına ve kalbine dokunsaydı, engelleyeceği ilk şey bu cinayete kendisinin de ortak olması olurdu. Kabul bir babaydı, kabul ailesini çok seviyordu, eşini, oğlunu, kızını, hanesini... Kabul seviyordu, bunları inkâr eden kimdi? Lakin Atilla Akın, sanrılarla geçen gecelerin içinde, kulağına fısıldanan *rütbe, rütbe-i terakki* sözlerini duymuş muydu? Yoksa kulak mı kabartmıştı? İçindeki baba ateşinin önünde büyük bir güç vardı artık. Emin adımlarla yürüdüğü yola inecek bu darbe onu deli ediyor, bu ahvâl içinde boğuluyor, kendini kaybediyordu. Bir katil babası olmak, rütbesini kulakları sağır cellatlara boğdurmaktı.

Namus Atilla Akın'a dokunmuyordu.

Halka hizmet gayesiyle yürüyeceğini iddia edeceği bu yola, en başında, büsbütün, leke sürüyordu. Bu namussuzlukla başladığı hayatta, halka nasıl eşit, adil, demokrasiye leke sürmeden, halkı inandırdığı her noktaya kendini de inandırarak iyi bir siyasetçi olacaktı?

Kabul bunlar onun umurunda değildi. Yükselişte olduğu, parlatılmak ya da parlamak için köşesinde sabırla bekleyen, partideki yerini çoktan sağlamlaştırmış bu adam rütbesindeki yükselişi inhitata çeviremezdi. Atilla bu dünyada siyasetin bir parçası olmak için doğmuştu. Babadan varlıklıydı. Gözü varlıkta değildi o vakit, büsbütün güçteydi. Atilla bugün adının önünde olan her adı, parti fark etmeksizin, gün gelince gerisinde bırakmak, bazılarını harap etmek istiyordu. Atilla ismini duyan her insan soyadını içinden tekrar edecek kadar ezberlemeliydi. Öncelikle kesinlikle kendisi için sonrasında oğlu ve ailesi için bu pisliği üzerinden atmalıydı. Ve biliyordu ki, çamur atmanın kolay yolu yoktu ama doğru yolu vardı. Toprakla uğraşana çamur atarsanız size inanmayan olmazdı.

Büyük bir soğukkanlılıkla, bundan sonrası için artık onu ancak ve ancak teneşir paklayacağı o suça hem ortak oluyor hem de suç işliyordu. Namusunu kaybederek ilerliyordu artık Atilla Akın. Lakin önemli olan hakikatler değildi elbet, o hakikatleri kimin bildiği ya da ona oy verecek

halkın hangi hakikate inandığıydı. Ona göre siyaset de tam olarak buydu zaten. İnandırmak. Hayasızca, gerçeğe değil iki dudağının arasında çıkan her kelimeye inandırmak.

Her şeyin tıkırında işlediği bu mevzuda, şerâitler böyle devam ederse hiçbir sorun çıkmayacaktı. Kurnazdı, zekiydi, eh tabi biraz da rütbesi için insanı insan yapan çoğu mühim meziyetten ödün vermeye razıydı. Tek bir şeyi akıl edememişti Akın, koca cüssesi, zekâsı tek bir noktayı es geçmişti. Kızını. *Firuze Akın'ı.*

Şimdi karısıyla bir arabanın içinde sus pus oturdukları saniyelerde kızları çoktan bazı şeyleri anlatmıştı. Firuze'nin ilk panik atağı üzerinden dört hafta geçmişti. Okula yeniden başlayalıysa iki hafta olmuştu. Gerginlik beden dilini ele geçiyor, bir araba koltuğuna sığmıyordu. Aylin Akın titriyor, yer yer ağlıyor, kızıyor, susuyor, kahroluyordu. Yine de bunlar olabildiğince az belli ediyordu. "Sakin olacağız," dedi eşine bakarak. Bir panik kaplamıştı içini. Firuze ne anlattı tam bilmiyordu ama ne anlattıysa bu oğluna mal olabilirdi. Sakin olmalılardı çünkü Firuze'nin öldüğünü sandıkları dakikalar dün gibi aklındaydı. Firuze bu aralıkta iki kez daha panik atak geçirmişti ve biliyordu ki Aylin, bundan bir kurtuluş yoktu. Kızı her seferinde mosmor kesiliyordu önünde. Bir aya yakın bir vakittir kızıyla beraber yemiyor, içmiyordu.

"Her şeyi söylemiş olabilir!"

Olabilir değildi, söylemişti. Firuze şimdi oturduğu bir koltukta önüne verilen kâğıda resim çizerken her şey yoluna girecek sanıyordu. Ecevit dönecekti. Ecevit'i kurtaracaktı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Aylin titrek bir sesle. Böyle bir durumda ne yapacaklardı? Bu olayın tek bir kişi tarafından bilinmesi bile yeterdi önünü alamayacakları kadar yayılmasına.

"Sakin olacağız, sil şu gözünün yaşını!" dedi tahammülsüzce. Atilla'yı zorlayan bir tek kızı değildi. O hariç kimse soğukkanlılığını koruyamıyordu. "İnkâr edeceğiz. 10 yaşında çocuk! Panik atak geçiriyor, gözünün önünde cinayet işlendi ve bunu en sevdiği arkadaşı yaptı!

Arkadaşını özledi ve yalan söylüyor ya da kafasında kuruyor! Bu kadar! Kim aksine inanır?"

Kendinden oldukça emindi ama eşi yanında böyle davranmayı sürdürürse dikkat çekerlerdi. "Aylin," dedi daha sakin bir sesle. "Sakin ol! Hadi, derin bir nefes al ve dediklerimi içinden tekrar et. İnanmazsan inandıramazsın! Evimizde bir çocuk öldürüldü ve kızımızın o günden sonra psikolojisi bozuldu. Şimdi ne söylediğini bilmeden gidiyoruz. Orada öğreneceğiz ve rica ediyorum bu yaşlarını orada şaşkınlıktan dök. Kızım bu kadar mı kötü durumda de, neden böyle bir şey düşünüyor de. Anladın mı? Biz de en az bizi çağıran kişi kadar şaşkın olacağız."

Aylin yaşlarını sildi. Derin bir nefes aldı. Eşinin dediklerini uygulamaya çabaladı. Yine de olmuyordu. Oyunculuk geçmişi olan oydu ama yine de onun kadar iyi olamıyordu. "Ya başka birine daha anlatırsa? Hadi bu sefer kadını ikna ettik. Sınıf arkadaşlarından birine anlatırsa ya? Öğretmenleri var..." Aylin'in zihninde korkunçlaşıyordu her ihtimal. Bir yılan gibi boynunu sarmıştı. Küçük bir çocuğa daha anlatması felaket olurdu. O çocuk gider ailesine anlatır, ailesi kim bilir neler yapardı...

Atilla gözlerini yumdu, parmaklarını gözpınarlarına bastırdı. Bunlar onun da korkulu rüyasıydı. Ne yapmalı ne etmeli, bunun önüne geçmeliydi.

"Okulunu mu değiştirsek?" dedi yine ve yeniden.

Firuze'ye nasıl zarar verdiklerinin farkında değillerdi. Firuze eğitim hayatının ilk dört yılında; dört okul, sayısız sınıf değiştirmişti. Bağlanamıyor, hiçbir yere alışamıyordu. Hep yabancıydı. Akın ailesi kızlarının içindeki aidiyet hissini sökerek alıyordu. Firuze hayata bile bağlanamadan büyüyordu. Gittiği her sınıfta kimse onu, o da kimseleri sevmiyordu. Arkadaşlık bağı tek bir kişi üzerine zimmetliyken ailesi bu işi daha da yokuşa sürüklüyordu.

"İşe mi yarıyor Aylin?"

Atilla Akın, derin bir nefes aldı. *Ne yapmalı* diyordu. *Ne yapmalı, nasıl engel olmalı? Tek bir hata, tek bir hata seneler önce ilmek ilmek ördüğü planı mahvedebilirdi. Ne yapmalı?* Korktuğu başına geliyordu. Kızı

konuşmaya başlamıştı. Ne yapmalı, nasıl yapmalıydı? Bu artık yalnızca Bülent'in suçu değildi. Bu bütün ailenin suçuydu. Seneler önce bir katil babasıydı yalnızca, bugün ise bir katil kadar suçluydu. Katili korumuştu, adaleti yanıltmıştı. Sonu olurdu... Atilla'nın sonu olurdu. *Engel olmalı. Bir şekilde engel olmalı. Ne gerekiyorsa yapılmalı. Engel olunmalı.*

Aklında beliren ihtimalleri yemedi yutmadı ama dilinin altına itti. Aylin'e baktı. Belki de işin en zor kısmına. Eğer ki olay oraya kadar varırsa, başka çaresi kalmazsa, buna ilk Aylin karşı çıkacaktı. Yol boyunca başka da konuşmadılar.

Psikolojik danışman stresle ellerini birbirine geçirmiş, parmaklarını eğip büküyordu. Bacağını durmaksızın sallıyor, Firuze ona her baktığında gülümsüyordu ama gözleri kararak kadar kendini kaybetmişti. Bu küçük kız çocuğu öyle şeylerden bahsetmişti ki meslek hayatı boyunca bir güne bir gün böylesiyle karşılaşmamıştı. Birbirini aldatan ebeveynler, aile içi şiddet, kavgalar, yalanlar... Bunlara kulağı aşinaydı ama tek bir örnek dahi yoktu şimdi aklına gelen.

Haftalardır yanına gidip gelen, her geldiğinde uzun uzun Ecevit denen çocuktan bahseden, tüm hayallerini ondan ibaret kılan kızın ona anlatacaklarını merakla bekliyordu. Ecevit neden gitmişti ve neden gelmiyordu? Bu soru danışmanın da artık hayatının seyrine yerleşmiş bir soruydu. Sonra kendisi bulmuştu Ecevit'in kim olduğunu. Dört sene önce tüm ülkeyi etkileyen cinayetin failiydi. Akın malikanesinde çalışan ailenin çocuğuydu. Haber kanalları, gazeteler... Haftalarca yazıp çizmişti.

Bu karşısındaki kız çocuğu, artık emindi ki korkunç bir hastalığın pençesine düşmüştü küçük yaşında ama bir taraftan... *Her şeyi böyle katman katman kurgulaması, bir hastalıkla mümkün müydü?* Babasını tanıyordu. Çok iyi tanıyordu. Tedirginliği belki bu yüzden daha da artıyordu.

Neredeyse tüm okul gününü burada geçirmiş Firuze büyük, kocaman, ona sorsalar İstanbul kadar kocaman bir umuda sahipti. Öğretmen kavramı onun için doğrunun en üstüydü. Firuze bu öğretmeninin ona inanacağını biliyordu, söylediği tüm yalanları, o cinayeti kimin işlediğini anlatmıştı. Haftalardır bedeni her gece bildikleriyle boğuşurken bir çocuk olarak alabileceği en doğru kararı almıştı. Elbette öğretmenine sığınacaktı.

Kadın telefonuna gelen mesajla beraber Firuze'nin biriktirdiği resimlerini aldı ve ayaklandı.

"Firuzeciğim benim çok kısa bir işim var, ben gelene kadar yanında bir öğretmenin olacak. Resmine devam et tamam mı?"

Firuze başını kaldırdı ve öğretmenine baktı. O kadar çok, o kadar çok seviyordu ki öğretmenini! Bir aydır senelerdir anlatmadığı kadar Ecevit'i anlatıyordu öğretmenine. Tepki görmeden, yargılanmadan, azarlanmadan dinleniyordu. Öğretmeni artık bir kahramandı onun için. Ecevit'i de kurtaracaktı. Kimselere de haber vermeyecekti. Güvenini kazanmıştı. Ona gelip Ecevit'i anlatmıştı ve kimselere söylenmemişti.

"Gelecek misiniz?" diye sordu yine de.

Başını salladı ve gülümsedi. "Tabi ki. Ben gelene kadar resmini tamamla olur mu sen?"

Firuze başını salladı ve çizdiği resme geri döndü. Ecevit gelecekti. Bunu durmaksızın tekrar ediyordu. Ecevit'i o düşürüyordu bazen istemeden, bu sefer de istemeden olmuştu. Sonra yarasını temizliyordu, bu sefer de temizleyecekti. Kadın çıktı öğretmenler odasından bir nöbetçi öğretmenden rica etti ve Firuze'nin yanına gitmesini istedi. Akın ailesi müdürün odasında bekletiliyorlardı. Atilla etrafında dört dönen müdüre ters laf etmemek için zorluyordu kendini. Danışman içeri girdiğinde, müdür, "Hocamız da geldi," dedi. Atilla ve Aylin aynı anda kadına baktı ve ilk anlayan Atilla oldu.

Firuze her şeyi, baştan aşağı anlatmıştı.

"Müdür Bey biz hocamızla baş başa konuşmak istiyoruz," dedi yalnızca ve ayaklandılar. Önce Aylin'le sonra Atilla'yla tokalaştı kadın ve, "Hoş geldiniz," dedi.

Müdürün yüzündeki ifadeye kimse dönüp bakmadı. "Tabi Atilla Bey. Siz nasıl isterseniz. Ben sizi baş başa bırakayım," dedi ve çıkmadan son kez gülümsedi.

Aylin fırsat vermedi ve, "Firuze iyi mi?" diye sordu. "Panik atak geçirmedi değil mi?" Rol mü yapıyor yoksa tamamen gerçek miydi bu tavrı kendisi bile ayırt edemiyordu.

"Hayır hayır, korkmayın. Öyle bir durum yaşanmadı. Şu an odamda ve resim çiziyor," Soluklandı ve koltukları işaret etti. "Lütfen oturun, ayakta kalmayın. Öyle konuşalım."

"Oturacak durumda değiliz," dedi Atilla sahte bir kederle. Kadın, Atilla'yla göz göze gelmekten adeta kaçıyordu. İzlediği filmler diziler geliyordu hatta aklına. Böyle bir durumda tehdit edilirse ne olacaktı? Peki bu tehdit gerçekleştirilirse ne olacaktı? Yutkundu. Belki de bu bir kurmacaydı. Yalnızca kızlarını psikiyatriste götürmeleri lazımdı. "Kızımız için çok endişeliyiz. Bakın," dedi ve duraksadı. "İsminiz neydi?"

"Ebru."

"Ebru Hanım, kızımız iyi değil. Firuze... Nasıl anlatsam? Söylemeye bile dilim varmıyor." Önüne korkuyla geldiği adam, hiç tehdit edecek gibi durmuyordu. Kadın gözlerine baktı. Gözlem yapmaya çalışıyordu var gücüyle. "Söylediklerimin aramızda kalmasını rica ediyorum."

"Elbette Atilla Bey, çocuğumuzun özeli, daima öyle kalır. Endişeniz olmasın."

Atilla eşine baktı. Sıkıntıyla soluklandı. Cümleler ezberinde değilmiş gibi defalarca kez konuşacak gibi olup sustu. Sinesi kederle yükseliyordu sanki. Kadın dikkatle gelecekleri bekliyordu. "Firuze'yi tanıyamıyoruz. Sanki evin içinde iki Firuze var. Bambaşka hayat yaşayan iki Firuze. Olmadık insanlar var ediyor. Sıra arkadaşı... Bize günlerce sıra arkadaşından bahsetti. Hatta evlerine gitmek istediğinden. Sonra öğrendik ki Firuze sınıfta tek oturuyor ve bu dönem başladığından beri böyle. Bu anlattığım ilk aklıma gelen. Korkuyoruz," dedi. Neredeyse sesi titreyecekti. Aylin'e baktı. Ona tam şu an destek olmalıydı.

"O gün resim defterini kurcaladım," Firuze'nin çizdiği resimleri getirdiğini görmüştü ve o eski bir oyuncuydu. "Bazı resimleri hakkında konuştum onunla. Hepsinde bir anısını anlatıyor. O anıların içinde bazen biz de varız

ama ben eminim öyle bir şey yaşamadığımıza, oraya gitmediğimize... Benim kızım hiç iyi değil," Sesi cümlenin sonuna doğru tamamen yok oldu ve için için ağlamaya başladı. "Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir şey yapamıyoruz. Panik atak geçiriyor dört haftadır. Kafasının içinde bir dünya var ve orada ne oluyorsa panik atak olarak dışa vuruyor. Kızım kayıp gidiyor sanki ellerimden."

Hıçkırıyor ama bir taraftan da ağlamaktan utanıyor gibi kaçışıyordu. Atilla yanına yaklaştı ve sarmaladı karısını. Saçlarını okşadı, geçeceğini söyledi. Danışman, neredeyse rahatlayacaktı. Bu onu nasıl sevindirmeliydi denmemeliydi. Anlık bir gafletle neredeyse mutlu olacaktı. "Ben de sizinle tam olarak böyle bir konuyu konuşmaya geldim," dedi.

Atilla başını çevirdi ve danışmana baktı üzgün gözlerle. Yutkundu. "Oturun lütfen," dedi kadın ve kendisi için de bir sandalye çekti. Herkes oturduğunda elindeki resimlere baktı.

"Kızınızı, bir ay önce sınıf öğretmeni derste çizdiği resimle beraber benim yanıma getirdi," dedi ve çizdiği resmi ortadaki sehpaya koydu. Anne babanın tepkisini izledi. Aylin Akın adeta irkildi yerinden kıpırdandı. Atilla'ysa sıkabildiği kadar sıktı kendini. Küfretmek istedi yalnızca. Yolun sonunu gördü o resimde. Cinayetin işlendiği günden daha beter bir his kapladı içini.

"Bunu Firuze mi çizdi?" dedi Aylin ve resme uzandı. O resmin hangi ana ait olduğunu biliyordu ama tam da bu noktada tüm hünerlerini sergilemesi gerekirdi. "Ne de- ne demek oluyor bu? Ne demek bu resim? Ne anlatmak istiyor burada? Bu... On yaşında daha. Bu... İntiharı düşünmüş olamaz değil mi?"

Firuze'yle intiharı aynı cümlede kullandığı için lanet etti kendine. Kulaklarını tıkamak istedi. Bunu nasıl söylerdi?

"Hayır," dedi kadın ve birkaç resim daha bıraktı önlerine. "Ecevit isminde bir arkadaşından bahsetti her geldiğinde. Onu çok seviyor ve daima gidip gelmediğini söylüyordu. Seneler önce evinizde çok kötü bir olay yaşanmıştı. Hatırlatmak istemem ama Firuze'nin bahsettiği Ecevit, olayın faili olan çocuk mu?"

Atilla, on yaşındaki bir çocuğun isminden ürküyordu artık. Kolu uyuştu. Ali Ecevit Tarhan'ın ismi, Atilla'yı en büyük rakiplerinden daha çok tedirgin ediyordu.

"Evet o. O olay... Ebru Hanım, hatırlamak daha istemediğimiz bir olay. Hepimiz etkilendik, hepimiz etkisindeyiz ama Firuze'yi toparlayamadık. Çünkü biz hepimiz içerideyken, Firuze o cinayete şahit olan tek kişiydi ve daha yedi yaşındaydı."

Hepimiz. Kadının dikkatini yalnızca bu ayrıntı çekti. "Firuzenin abisi de içeride miydi, yoksa olay yerinde miydi?" Atilla korktuğu soruyu işitti. Korktuğu olsa da beklediği bir soruydu. Şaşırmış gibi bir tavır takındı ve sordu.

"Bülent mi?"

Başını salladı, "Evet," dedi.

"Bülent'in ne alakası var?" diye sordu Aylin titrek bir sesle. Ah! Ne de güzel oynuyorlardı!

Kandıramayacakları kim vardı ki?

Kadın kurumuş dudaklarını ıslattı. Bir yudum suya muhtaç hissetti kendini. "Bugün Firuze geldi ve bana birtakım şeyler anlattı," Soluklandı, gözlerini bir açıp kapattı. Kime bakacağını şaşırdı. Nasıl söylenirdi ki böylesi? "Bu cinayetin Ecevit tarafından değil, abisi tarafından işlendiğini ve sizin kendisini yalancı şahitlik yapmak için kandırdığınızı söyledi."

Aylin öylesine yüksek sesle, "Ne?" diye bağırdı ki, dışarıdan duyan biri ölüm haberi aldı sanırdı. Ağlıyor, dövünüyor, bağırıyor, isyan ediyordu. Atilla ilk kez içinde, önlerindeki senelerde bol bol kullanacağı o kelimeyi kullandı. *Hain. Hain! Hain, hain, hain...*

Yerinden kalktı ve eşine yaklaştı. "Aylin sakin ol," dedi. Önünde diz çökmedi ama eğildi. Aylin ellerini onun omuzlarına geçirdi. "Kızım iyi değil! Kızım iyi değil!" diye sayıklıyordu. *Hayır* diyordu kadın , *hayır böyle bir tepki olamaz. Yalan değil bu. Şizofreni mi? Daha on yaşında...*

"Sen bunun ne demek olduğunu biliyor musun?" diye yükseldi Atilla'ya doğru. "Sen bunun neyin belirtisi olduğunu biliyor musun?"

Kadın doktordu, aklına ne geldiğini tahmin edebiliyordu. Ne yapacağını bilemedi. Birkaç kez araya girmeye çalıştı ama yapamıyordu. Kocasına bile izin vermiyordu. "Aylin Hanım lütfen sakin olun," dedi ama o bile kendisini böylesine kötü hissederken bir anne nasıl metanetini koruyacaktı. Apaçık şizofren belirtileriydi bunlar. Kızı daha on yaşındaydı. Bir tanı elbette koyamazdı, asla sesli de dillendiremezdi ama... Tahmin ediyordu.

"Kızım," diye sayıkladı alnını kocasının göğsüne yaslarken. "Firuze'm."

Atilla bir kez daha emin oldu. En doğrusuydu. Aylin onun için baştan aşağı en doğrusuydu. Aylin dakikalarca sürdürdü bu küçük tiyatro oyununu. Atilla güçlü durmaya çalışan baba gibi oynadı. Yeniden konuşabildiklerinde vakit geçmişti. "Bir psikiyatriste en yakın zamanda gitmenizi rica ediyorum. Resimleri de götürün," dedi kadın. "Bu durum beni veya bir psikoloğu aşar."

Atilla resimlere bakıyordu düşünceli bir halde. *Firuze'nin ipi kopmuştu. Okul... Okul onun kontrolden çıktığı yerdi. Saatlerce tekti ve özgürdü. Firuze raydan çıkmıştı. Tutamıyordu.*

"Ebru Hanım kızımın bu anlattıkları ve bu durumu," dedi ve kadının gözlerine baktı dikkatle. O acısını atmadı ama baskı da kurdu. "Söylememe gerek yok biliyorum ama siz de bilmelisiniz ki eşim ve özellikle ben mesleklerimizden ötürü göz önündeyiz. Saygın insanlarız. Böyle bir şeyin duyulması, tek bir kelimesinin bile önünü alamadığım, partime kadar sıçrayan korkunç bir sonuç doğurur. Firuze'nin ve oğlumun adının lekelenmesine değinmiyorum bile."

"Farkındayım Atilla Bey, şüpheniz olmasın."

"Birine söylediniz mi?" diye sordu yine de.

"Asla. İlk sizinle konuştum. Aksi mümkün değil."

Atilla yetinmedi. Kadını bakışlarının etkisi altına aldığına eminken devam etti. "Yani bu durumu başkasından duysak sizin söylediğinizi düşüneceğimiz kadar yalnızca siz biliyorsunuz değil mi? Doğru anladım?"

Bu apaçık, ne çıkarsa senden çıkacak demekti. Çeneni kapalı tut demekti. Danışman bunları tümüyle bu acılı adamın, bir yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için kurduğu cümleler olarak nitelendirdi. Tehditti belki ama korktuğu bu yalan şeylerin yayılmasıydı. Aksine iki manipülatif tarafından ikna edilmişti.

"Evet, doğru anladınız. Lütfen metanetinizi koruyun. Aylin Hanım, Firuze'nin şu an en çok sizlere ihtiyacı var. Sizleri anlayabiliyorum ama Firuze'nin daha kolay atlatması için, daha iyi olması için sizlerin yanında olması çok önemli."

Kadın biraz daha konuştu. Karşısındakiler onları dinliyorlar sanıyordu. Acıyla, kederle de olsa dinliyorlar ve ellerinden geleni yapacaklar sanıyordu. Onlarla vedalaşıp çıktığında Firuze'yi getireceğini söyledi. Aylin hızla gözlerini sildi ve eşine baktı. Bir şey bekliyordu. Tehlikeyi atlattığına dair tek bir emare.

"Sen nasıl bir kadınsın?" dedi Atilla ve ayaklandı. Telaşlandı Aylin. Üzerine gelen kocasına baktı. Atilla eğildi ve tam alnından öptü. Bu kadını sahnede görmüştü, sahnede aşık olmuştu ve yine sahnedeyken evleneceğine karar vermişti. "Senden başkası olmazdı Aylin, senden başkası benim yanıma olmazdı. Benim güzel karım, senden başkası beni kaldıramazdı."

Aylin aksi cümleler için tetikteydi. Bunları duyunca neredeyse yığılacaktı koltuğa. Adam gözlerini sildi yeniden. Kapı tıklatılınca doğruldu. Firuze'yi görür görmez doğruldu yerinden. "Kızım," dedi. "Güzeller güzeli kızım."

Firuze annesinin babasının geldiğini yürüdüğü yolda öğrense bile yine de öğretmeninin elini daha sıkı tuttu. Söylememişti. İnanıyordu öğretmenine. Öğretmeni en yakın zamanda kurtaracaktı Ali Ecevit'i. Aylin kızının önüne çömeldi ve yanaklarını avuçladı.

"Niye geldiniz ki?" diye sordu çatık kaşlarıyla. Babasına neredeyse hiç bakmıyordu ama uzun kolları çok geçmeden ulaştı kıza. Atilla Akın bir

maske takmıştı, şimdi de gülümsüyordu. Kızını kucakladı ve sıkıca tuttu. Yanaklarından öptü sırayla. "Prensesim, bil bakalım nereye gidiyoruz?"

Ne çok seviyordu kızını... Danışman yalnızca bunu görüyordu artık. Gözü yağlı boyalarla kat kat boyanmıştı. Kuruması beklenmeden bir kat boya daha atılmıştı üstüne. Firuze yanıt vermedi, "Yalıkavak'a," dedi yanaklarından öperken. "Yazlığa."

Uzaklaştırması gerekiyordu. Ne yapıp ne edip uzaklaştırması gerekiyordu Firuze'yi ve bir çözüm bulması şarttı. Öyle ya da böyle bu işin içinden sıyrılmaktan başka hal çaresi yoktu.

Atilla Akın dilinin altında tuttuğu gerçeği Muğla'da bir gece ansızın açacaktı Aylin'e. Beklediğinden daha çılgın bir tepki alacaktı, kavgaya tutuşacakları. Gel zaman git zaman Aylin kazanacaktı. Firuze okula gitmeye devam edecekti. Gel zaman git zaman Aylin haksız çıkacaktı ve eşinin lafına gelecekti. Firuze durmayacak, dişine kan değmiş aslan gibi dolanacaktı okulda. Herkese anlatmak isteyecekti. Ecevit'i kim kurtarabilecekse konuşmak için an kollayacaktı. Atilla'nın söylediği gibi, ok yaydan çıkmıştı. Ve Firuze Akın, bir sabah uyandığında, dün son kez okula gittiğini, uzunca bir süre okula gidemeyeceğini ansızın öğrenecekti.

***

Ecevit ardı ardına cıkladı. "Ama böyle olmaz ki?" dedi. "Ben size insanca soru sordum böyle olmaz ki." Neredeyse yedi sekiz tane silah Ecevit'e doğrultuldu. Yangın alarmını kırmam ne işe yarayacaktı? Çıkış benden uzaklaştı. Lal oldu dilim. "Söyle indirsinler silahları," dedi ve kadının şakağına doğru bastırdı silahı.

"İndirmeyin!" diye emretti kadın. Saydım tam yedi kişi vardı. Bu sayı vakit geçmeden artacaktı, farkındaydım. Bizi öldürürler miydi? Onların gözünde iki hukukçuyduk. Arkamızdan gelen elbet olurdu ama ya gözü karartırlarsa? Benim kimin kızı olduğumu bilselerdi ya? Bunu mu kullanacaktım? Gerekirse, başka şansım mı vardı?

"Söyle indirsinler silahları insanca konuşalım."

"Raşit mi gönderdi seni?" dedi kadın. Aklına gelen de onu çıldırtan da şey buydu. Bu kadar mı korkuyordu o adamdan?

"İndirsinler silahları anlatayım," diye tekrar etti Ecevit ve ekledi. "Kadın çıkacak, ben silahımı teslim edeceğim, sadece konuşacağım. Sonra da gideceğim," dedi tane tane. Her şey güzellikle anlatıyordu ama onu alnının çatısından vurmak için bekleyen tam yedi kurşun vardı. Ecevit'i buradan çıkarmazlardı. Sandığı gibi elini kolunu sallayarak hiç çıkarmazlardı hem de.

Kadın itiraz etmeye kalktığında silahının emniyetini açtı ve tekrar etti. "Kadın çıkacak, ben silahımı indireceğim ve sadece konuşacağız."

Tek bir silahın emniyet sesi bile oldukça kulak gıcırdatıcıyken ardı ardına emniyetler açıldığında "Ecevit," dedim telaşla. Tek biri, hepsi birden değil, tek birinin gözü döner, eli boşluğa düşer ya da yanlış bir düşünceye kapılırsa Ecevit'i öldürmeye tek kurşun yeterdi.

"Kadını çıkarın," diye ısrarla konuştu. "Yoksa ilk kurşun sana sıkılacak, sen öldükten sonra biz ölsek neyine fayda? Derdim sen değilsin, kadını çıkar konuşalım!"

Seher denen kadının Ecevit'in söylediklerinden korktuğu yoktu. Sayıca üstündü, onu burada koruyacak onlarca kişi vardı ve kendi çöplüğündeydi. O yüzden olacak, bağırarak, "Kadını yakalayın!" dediğinde irkildim ve korkuyla karşımıza dikilen mendebur adamlara baktım. Elim hızla Ecevit'in kabanına gitti, ona tutundum korkuyla. Ecevit bana bir adım atmaya kalktığı ilk an elinde emniyeti açık silahı aniden tavana kaldırdı ve sıktı. En çok korkan da ben oldum. En çok ses de zaten silahtan sonra benden çıktı. Ecevit'in yaptığını görsem de yine de kendi bedenimden ya da Ecevit'in bedeninden akacak kandan korktum. Hayır tek kurşun Ecevit'in sıktığıydı. Tavana baktım. Ampullerden biri patlamıştı.

"Yemin ederim senin beynini dağıtırım!" dedi Ecevit kadının çenesine sardığı elini kuvvetle bükerken. Boynu yamuldu, ağrıyla inledi kadın. "Sana, Cengiz Resul Atmaca'nın Sincan'dan selamını getirdim tanıdın mı?" Bükülen boyun oynamaya çalıştı yerinden ama Ecevit baskını arttırdı ve kendisi yanıtladı. "Tanıdın," dedi sakince. Ecevit bana her ne kadar onun

adını kullanacağını söylese de, içten içe, belki bilmediğim, şahit olmadığım için ya da bilmem imkân vermemiştim. Bir insan ne kadar büyük olsa da eli kolu uzasa da dört duvar arasından saltanatını idame ettiremezdi. Üstelik Ecevit'in dediğine göre az bir vakit de değildi bu. Bu... Çok ürkütücüydü. Ülkede neler oluyordu? Bu insanlar hiçbir emniyet mensubunun dikkatini çekmiyor muydu? Göz mü yumuluyordu yoksa engel mi olunamıyordu?

"Kadın, beş dakika içerisinde pavyondan çıkmazsa pavyonun içine en az kırk kişi dalacak, yerle bir edecekler, belki kan akacak, polis gelecek, kapısına mühür yiyecek, dönen uyuşturucu da çabası. Kısaca sizin belanızı sikecekler. Kadını çıkar, insanca konuşalım. İşim bitince ben de kalkacağım, efendi gibi çıkacağım. Süren azalıyor, kaldı dört dakika."

Kabanını sıkıca tutmuş elimi sırtına çıkardım. Onu buradan sağ çıkarmazlardı. Hadi beni çıkardılar, Ecevit silahı elinden bıraktıkları an ne yapacaklarının garantisi var mıydı? Beni nasıl çıkarırdı? Kendi canı ne olacaktı? Kendisi çıksaydı ben kalsaydım, bir şekilde oyalardım, o ne yapacaksa yapardı. Kurşununu benden yana kullanmamalıydı.

"Kadını çıkarın!"

"Ecevit hayır!" dedim emrin üstüne beklemeden. "Adam da çıkacak!" diye bu kez de ben ekledim. Belki Ecevit'inki kadar kuvvetli olmadı, belki onunki kadar etki etmedi ama söyledim. En azından Ecevit de kendini dahil etmeliydi.

"Çık!" dedi bana bakmadan.

"Ecevit sen de çık!"

"Firuze çık!" diye bağırdı. Biraz daha konuşsam bana da silah doğrultacaktı sanki. "Çık! Dışarıdakilere gelmelerine gerek olmadığını söyle ve git! Çık!"

Dışarıda beni bekleyenler mi vardı? Blöf mü yapıyordu? Bu şartlar altında düşünemiyordum. "Çıkarın kadını!" diye tekrar etti kadın kalın, kaba, gür bir sesle.

"Kimse çıkarmayacak, kendisi çıkacak. Boşalt kapının önünü! Kendisi çıkacak, kimse de peşinden gitmeyecek. Hadi Firuze, çık!"

"Ecevit..."

"Çık!" diye gırtlağını yırtarcasına bağırdı. Bana yangın alarmını kırmam için görev vermese, oradan yana bir umut kapısı aralamasa buradan çıkmayacaktım. Ya onunla ya da onsuz. Ya gidecektik ya da kalacaktık. Kabanını tutan elimi çektim. Çantamın kulpunu sıktım ve ilk adımı attım. Kalbim benim önümden yürüyordu, kulaklarıma çarpıyordu. Bacaklarım titriyordu, topukluların üzerinde yürürken zorlandım. Ecevit'e baktım son kez. Gözlerini kırptı. Gözüktüğü gibi sakin miydi yoksa planlı mıydı? Aksine telaşlı mıydı? Ayırt edemiyordum. "Aç kapının önünü, aç! Kimse aklından saçma sapan bir şey geçirmesin, yemin ederim koluna bile temas ederseniz silahı sıkarım. Peşinden giden olursa yine sıkarım. Bak benim şakam yok, aç yolu. Aç! Aç lan yolu."

Kapının önü silahlar inmeden boşaltıldığında Ecevit, "Firuze hızlı!" diye bağırdı. Daha çok telaş yaptım. Yavaş olduğumun bile farkında değildim. Hızla aralarından sıyrıldım ve çıktım odadan. Ecevit'in son kez, "Bakmayın lan arkasından!" dediğini duydum. Tam bu noktada hızlanmam gerekiyordu. Gözüm kırmızı duvarlar ve kırmızı halıyla donatılmış uzun ince koridorda kırmızı renkte olan yangın alarmını seçmeye çalıştı. Işıklandırma bile kırmızıya yakındı. Berbat bir ambiyans vardı. Gözlerim çok zor seçti. Çantamı açtım ve hızla rujumu çıkardım. Arkamı kontrol ettim. Kapının içinden ya da dışından bana uzatılan bir baş yoktu. Rujun bir yönünü hızla yangın alarmının camına vurdum ve alarmı kırdım. Yoğun bir ses koridorda kulak sağır edecek derecede mekânı kapladığında durmadım, ileride gözüme kestirdiğim diğer yangın alarmına da ulaştım. Onu da kırdım.

Yangın alarmı, müziğin önüne çoktan geçmiş pavyon inliyordu. İkinci alarmın hemen ilerisinde, geçtiğimiz bir kapı vardı. O kapıdan çıktım ve üçüncü yangın alarmını da kırdım, daha fazla uzaklaşmak istemedim. Buradan Ecevit'i almadan çıkmayacaktım. Bunu bana neden yaptırdıysa en kısa zamanda sonuç vermeliydi. Kapının dört beş metre ilerisinde bir kapı daha vardı ve aradaki boşluğun sağ kısmından bir merdiven çıkıyordu yukarı doğru. Hızla o merdivenin altındaki iki duvarın arasına geçtim.

Sırtımı duvara yasladım ve nefes nefese soluklandım. Sırtımı ters çevirdim ve iki kapı arasında girip çıkacak olan herkesi görmek istedim. Ayaklarım koşarak Ecevit'e gitmek istiyordu ama onun başına böyle bir anda bela olmamak için zorlukla zapt ediyordum kendimi. Sinem hızla yükselip iniyordu ve aklımı kaçırdığımı sanacağım bir ses duydum.

Silah sesi.

Gözlerim yerinden çıkacak kadar açıldı. Soluklarım kesildi ve üzerime bir kaya devrilmiş kadar çakıldı bedenim. Eğer ki ben bir adım çıktığımda bu silah seslerinin durduğum konumun sağından geldiğine emin olamasam koşarak Ecevit'e gidecektim. Silahlar ardı ardına patlıyor, bu sesler pavyonun içinden geliyordu. Çığlıklar, bağırışlar, devrilişler ve silah sesleri... Bir sirkülasyon içinde gibi dur durak bilmeden art arda geliyordu. Avuçlarımı sırtımla duvar arasına bastırdım. Gürültü büyüyordu. Haddinden fazla titremeye, terlemeye ve kalbimi duymaya başladım. *Kırmızı hali, siyah kapı, siyah avize, beyaz ışık, siyah merdiven. Silah sesi, kadın çığlığı, erkek bağırışı, bardak kırılma sesi. İçki kokusu, kabanıma sinen silik parfüm kokusu.* Üçüncü koku? Vücudum daha da telaşa düştü. Üçüncü kokuya ulaşamadan odağım kaydı.

Ecevit'i öldüreceklerdi ya da ben panik atak geçirmek üzereydim.

Gözlerimi sıkıca yumdum. *Üçüncü koku.* Ecevit'in üzerindeki temiz koku. Kazağından, boynundan... Gözlerimi daha çok sıktım. Arasında durduğum kapılar açılıp kapandı ama ben gözlerimi açmadım. Parmaklarım birbiri içine geçmeye başladı. Kalbim yine kendini yedi aslanın olduğu odada sanıyordu. *Üçüncü koku.* Derin bir nefes aldım. Ecevit'le dans etmek istediğim an burnumu boynuna yaslamıştım. Beyaz sabun tende tertemiz, pak, beyaz renkten başka bir şey anımsatmayan bir koku bırakırdı hani. Ne bir nota ne başka bir şey. Baş ağrıtacak tek bir çıkış bile yoktu. Temizlik kokusu.

Kırmızı hali, siyah kapı, siyah avize, beyaz ışık, siyah merdiven. Silah sesi, kadın çığlığı, erkek bağırışı, bardak kırılma sesi. İçki kokusu, kabanıma sinen silik parfüm kokusu ve Ecevit'ten yükselen o temiz koku. Sakin ol Firuze. Firuze sakin ol, sırası değil. Sakin ol Firuze, sakin ol!

Olası bir atak ne beni ne de Ecevit'i buradan çıkarırdı. Göğsüm sertçe inip kalkıyor, kafesten fırlamış ve gökyüzüne ilk kez ulaşmış, yükseklere, çok yükseklere çıkmış bir kuş gibi, tecrübesiz olduğunu uçsuz bucaksız gökyüzünün en tepesinden hatırlamış bir kuş gibi, korku ve telaşla gökyüzünde daireler çizen bir kuş gibi çırpınıyordu. Silah sesleri yaklaşıyor ve uzaklaşıyordu. Kendimi en kısa vakitte toparlayamazsam her şeyi batıracaktım ve bunu düşünmek beni daha da harap hale getiriyordu. Kısır bir döngünün içindeydim. Vakit geçiyordu, kaos büyüyordu.

Ağzımın üzerine bir el kapandığında, kopmak için içimde bekleyen çığlığı koyuvermek istedim ama izin verilmedi. O ele yapıştı ellerim, hırçınca itmeye ve kendimi kurtarmaya çalıştım ama beni duvarından dibinden kuytusuna doğru çekmeye kalkıştı. Gözlerimi korkuyla açarken, "Benim, benim, benim," dedi üç kere. Yedi aslanla aynı odada kalınca ve kendi canınla bu kadar cebelleşince, belki de bu dünya üzerinde en çok güveneceğin eli bile ayırt edemiyordun diğer ellerden. Bir aslanın pençesinden kurtulmak ister gibi saldırıyordum ona. Bir ceylan nasıl biçare çırpınırsa ondan beterdi halim. Aslan çok güçlüydü.

"Firuze benim," dedi beni çektiği daracık bir alanda. Ecevit'in başı tavana çarpıyordu artık. Ben de topuklularım üzerinden yükselsem parmak uçlarıma ben de dokunabilirdim tavana. Elini ağzımın üzerinden çekti ama tamamen uzaklaştırmadı. Her an bağırırsam diye yakınımda tuttu. Telefonunu çıkardı ve telefonu kulağına dayadı. "Merdiven boşluğundayız... Hayır acele etme, güvenli anda gel al bizi... Hayır yerimiz sağlam."

Telefonu kapattığında sırtımla duvar arasından çıkan ellerim Ecevit'in kabanının önlerine tutundu bu kez. "Ecevit," dedim nefes nefese.

"Sakin ol," Sanki anlıyordu bendeki değişikliği ve süratle bana gelen krizi. "Şu an her şey yolunda, her şey yolunda. Korkacağın hiçbir şey yok," Duraksadı. Ortalığa bakında birkaç saniye ama görebileceği alan çok kısıtlıydı. "Üstümde hangi renk gömlek var?" diye sordu yeniden gözlerime bakarken.

"Hı?"

"Üstümde hangi renk gömlek var?"

Gözlerimi aşağı eğdim ve Ecevit'in gövdesine baktım. "Siyah."

"Biz buraya neyle geldik?"

"Senin arabanla."

"Sabah ne yedik?"

"Sucuklu yumurta."

"Buradan çıkınca ne yiyelim?"

"Hı?" Gözlerimi kırpıştırıyordum. Ecevit'le ayakkabılarımızın burunları çarpışıktı. Ben her nefes almak istediğimde göğsüm Ecevit'e doğru kalkıyordu. Başını bana doğru eğmişti, vücutlarımızın belli başlı noktaları birbirine dokunuyordu.

"Acıktın mı?"

Bir şeyler mırıldandı. Kafam çok karıştı, allak bullak oldum. "Ben acıktım sen acıktın mı?" Kopan gürültü kesilmemişti. Silah sesleri geliyordu ya da muhakkak insan sesleri. "Acıktın mı Firuze?"

Başımı iki yana salladım. Midemi ve onun verdiği hiçbir şeyi hissedecek durumda değildim. "Ne yiyelim buradan çıkınca?"

Biz acıkmış mıydık? Biz yemek mi yiyecektik? Biz buradan çıkabilecek miydik?

"Kokoreç yemiştik hatırlıyor musun?" Başımı ne zaman eğmiştim de Ecevit'in yalnızca düğmelerine bakıyordum bilemezdim. Çenemde parmaklarını hissettim. "Hatırladın mı? Kokoreç yemiştik."

Başımı salladım hızla. Hatırlıyordum. "Kaç kere kokoreç yedik?"

"Bir."

"Bir daha düşün. Kaç kere yedik?"

Gözlerimi kapattım. Kaç kez yemiştik? Eve almıştı bir kez. İkinci kez? Atölyeden kalkıp gitmiştim. "İki."

"Aferin sana," dedi, f sesini vurgulayarak. "Her şey yolunda." Başım dönüyordu, gözlerimi açamadım. Bir ileri bir geri sallanmak istiyordum ama bunun için bile alan yoktu. Kafam usulca öne doğru düştü ve Ecevit'in omzuyla başı arasında bir noktaya bastırdım alnımı. Beni itmeyeceğini biliyordum. Biraz da bunun rahatlığıyla tümüyle kaydırdım başımı. Yüzümün bir kısmı aştı kumaş parçalarını, Ecevit'in boynunda yer edindi. Derin derin nefes alıyordum. Her şey yolundaydı. Tamam, Ecevit bile o kadar kişinin arasından sapasağlam çıktıysa başka hiçbir tasam kalmamalıydı. İçimdeki kuşa usulca yol gösterdim. Önce onu sakinleştirmem lazımdı. O çırpındıkça ben de çırpınmayı sürdürecektim.

"Her şey yolunda," dedi.

"Her şey yolunda," diye tekrar ettim hemen.

Kuş temkinli hamlelerle inmeye başladı gökyüzünden. Derin bir nefes aldım. Ecevit'in kokusu, bir başka şey değil, yalnızca Ecevit'in kokusu, belki kuşun da yeryüzüne inmesi ama en çok Ecevit'in kokusu aslanlarla dolu odadan çıkardı beni. Berrak, temiz bir denizin içi gibiydi. Ayvalık, Bozcaada, Antalya, Gökçeada, Marmaris... Ne kadar temiz denizler varsa, suyun üstünden suyun altını görebildiğimiz o denizler, temiz berrak denizler... Ecevit'in kokusu o denizlerin içinde kulaç atıyormuşum gibi değil, aksine üzerinde, sırtüstü dinleniyormuşum gibi hissettiriyordu. Güneşin bedenime vurduğunu ve tertemiz bir denizde yüzdüğümü sandım. Kulaklarımda böylesine sesler varken ve biz bir merdiven altına sığınmışken hem de.

Gözlerimi dakikalar sonra açtığımda sesler artık buraya gelmiyordu. Başımı kaldırdım ve Ecevit'e baktım. "Az kaldı," dedi hızla. "Her şey yolunda az kaldı."

"Nasıl çıktın oradan?"

"Benden ne uçan ne kaçan, bilmez misin?"

"Kim bu gelenler, ne oluyor şu an burada?"

Elini kaldırmaya ve alayla sallamaya kalktı ama mesafemiz o kadar dardı ki göğsüme çarptı eli. İkimiz de gözlerimizi kaçırdık hızla ve bu kazayı görmezlikten geldik. "Bir şey yok ya, Cengiz Resul Atmaca'nın selamını getirdiler."

"Kapıda mı bekliyorlardı?" Ben gelirken çevremi kolaçan ettiğimi sanıyordum halbuki.

"Bir kısmı kapıda bir kısmı içeride. Yangın alarmı çalarsa içerdekiler dışarıdakilere haber verecek sonra müdahale edeceklerdi. Alarm çaldı. Belalarını aradılar. Edebimizle konuşup gidecektik."

Ecevit'in telefonu çaldığında ikimiz de cebine baktık. Süratle yanıtladı. "Efendim? Evet aynı yerdeyiz. Kapı şu an açık. Girdiğin gibi sol tarafa bak."

Ecevit kafasını merdiven altından çıkardı ve kapıya döndü. Üç adam içeri girdiğinde parmaklarını dudaklarına götürdü ve tek hamleyle ıslık çaldı. Üç adam da aynı anda silah yönelttiğinde, Ecevit'in eli bana kaydı. Karnımın üzerinden itti beni ve görmemi engelledi. Eliyle indirmeleri için işaret yaptı. Hızla yanımıza geldiklerinde en önde olan, sokakta görsem yolumu değiştireceğim bir tip, "Abi," dedi Ecevit'e. Bu Cengiz denen adam kimdi böyle?

"Çıkabilecek durumda mıyız?"

"Çıkarırız abi, polisler birazdan basacak. Burada olmayın, yoksa karakola alırlar sizi de. Arka kapıdan çıkaracağım sizi."

Ecevit bir adım öne çıktı. Elini beline attı ve silahını çıkardı. "İki kişi önden yürüsün sen benim yanımda dur," dedi. İki kişi önümüze geçtiğinde Ecevit beni yanına alır sandım ama önüne koydu. Öyle yürüdü. "Takip et önündekileri," dedi. Adımlarım önümdeki iki koca adamı takip ediyorken, "Birine bir şey oldu mu?" diye sordu Ecevit.

"Ölen yok abi," dediğinde irkildim ve arkamı dönmeye çalıştım ama Ecevit izin vermedi. Belime baskı uyguladı hafifçe. Odaklanamadığım yollardan geçtik. Yangın merdivenine açıldığını sandığım bir kapı gördüm. Bizi bir merdiven bekliyor sandım ama arka sokaklardan birine açılıyordu sanırım kapı. Hızla çıktık olduğumuz yerden. Ecevit oradan çıktığımız an yanıma geldi, silahını da beline koydu.

Ecevit ve adam ellerindeki araba anahtarlarını değiştirdiler. "Ön tarafta benimki. 06 EFT 119 plakası. Yarın haberleşiriz."

Ecevit anahtarla kapıları açtı ve, "Hadi Firuze," dedi. Hızlı hızlı arabanın etrafında dolaştım ve bindim. Ecevit'le kemerlerimizi bağladık ve avucunu direksiyonun orta yerine bastırdı, tek hamleyle çevirdi. Yolu kontrol etti ve bizi çıkardı oradan. Sokaktan çıkmadan polis sirenlerini duymaya başladım. Arkamı döndüm ama Ecevit hızlı sürüyordu. Çıktım çabucak bölgeden.

"O kadın bu geceden sonra bir daha asla bizimle konuşmayacak."

"İyi dönelim öldürsün o zaman bizi?"

"Ne yapacağız?" dedim. Evet canımızı kurtarmıştık ama o kadın bir daha bizi tutarsa tekte beynimize sıkardı. Kapısının önünden bile geçemezdik.

"Bence, fikrimce, sonraki görüşmeyi o ayarlayacak."

Ecevit'e çevirdim başımı. Pür dikkat yola bakıyordu. "Cengiz ayağıyla tehdit mi edeceksin?"

"Cengiz benim elim ayağım değil sadece arada kullanacağım araç. Kendi işimi kendim halledeceğim. Hem zorla değil, bu kadın ancak kendi isteğiyle bize gelirse doğruyu söyler. İnsanca gittik, konuşmaya çalıştık ama anlamadı. Kendisi bilir. Bizim onunla derdimiz yoktu. Zorda bırakacağız kadını, tehditle değirmen dönmez."

Ecevit bana ne zamandan beri kafasında dönen kırk tilkiyi anlatmıyordu? "Nasıl yapacağız bunu?"

"Rahatta kal."

"Anlatsana Ecevit!" diye kızdım. Az önce ne olmuştu, biz neyden dönmüştük farkında mıydı? Bana niye gitmeden söylememişti?

"Açım aç!" diye o da bana kızdı. "Açım bir dur kafam çalışmıyor."

Bitkince nefes verdim ve gözlerimi kırpıştırdım. Bu durumda midesi mi aklına geliyordu? "Bu kafanın çalışmıyor hali mi?"

"İltifat olarak alıyorum. Kokoreç yiyelim."

Gözlerini ilk kez yoldan ayırdı ve telefonuna baktı. Bir numara tuşladı ve telefonu iki kulağının arasına sıkıştırdı. Sonra, "Selamın aleyküm abi," dedi. Bir eli direksiyondayken cebinden sigarasını çıkardı. Kapağını açtı ama tek elle sigara çıkaramıyordu. "Kokorecin kaldı mı? Tamamdır. İki yarım ayırsana bana, Firuze şu paketi tutsana bir," dedi konuşmanın arasında. Çırpındığını görüyordum ama bomboş izliyordum onu. Paketi avucunun içine aldım ve sigarasını çekmesini bekledim. Çektiği sigarayı dudaklarının arasına aldı, bu kez çakmağına uzandı. Sigarayı yakmadan iki parmağının arasına çekti. "Biri acılı olsun biri acısız. Yanına da sivri biberlerden koyarsan, iki de ayran... Başka bir şey istemiyorum. Eyvallah abi," Dudağına yakın noktada tuttuğu sigarayı yeniden dudaklarının arasına sıkıştırdı ve yaktı. Yanaklarının içe çöküşünü izledim. Bir taraftan telefonla konuşup sipariş veriyor, bir taraftan sigara yakıyor, bir diğer taraftan araba sürüyordu.

İçine çektiği duman, "Tamam ben on beş yirmi dakikaya oradayım. Hadi kolay gelsin," derken dudaklarının arasından süzüldü. O söylemeden omzunun üstünden telefonunu aldım. Diğer türlü direksiyonu bırakacaktı. Dizinin üzerine bıraktım telefonunu ve yolu izledim.

"Gerçekten karnını doyurmadan anlatmayacak mısın?" diye sorduğumda cıkladı. "Yok," dedi.

Ellerimi birbirine bastırdım ve bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Sıkıntıdan ve meraktan tırnak kemirdiğim bir yolu tamamladık. Ecevit tek indi arabadan, gidip kokoreçleri alıp geldi. Arka koltuğa yerleştirdi yemeğimizi. Ne zamanki kokorecin o baharatlı kokusunu aldım, o vakit biraz karnımın açlığını hissettim. Ecevit arabayı çalıştırırken, "Baban bu gece bir programa

katılıyormuş," dedi. Kemerini bağladı ve direksiyonu çevirdi. "Radyodan duydum."

Başka da bir şey söylemedi. İzleyecek misin diye sormadı. Ben de cevap vermedim. Yolu izledim sessizce. Babamın söyledikleri, yeniden kulağıma çalındı. *Propaganda.* O gecenin üzerinden geçen ikinci geceydi bu. Programa çıkacak kadar ne olmuştu? *Bu işten tereyağından kıl çeker gibi kurtulacağım,* demişti. Bunun yolunu mu bulmuştu? *Beş kere intihar etmiş birine başkent mi emanet edecekler?* Bunu mu söyleyecekti? Belki de. Bunu gidip bana karşı içlerinde zerre sevgi ve saygı barındırmayan partililere söylemişti ve onlar da akbaba gibi üstüne atılmıştı bu fikrin. Babamın sırtını sıvazlamışlardı. Yutkundum, rahatsızca kıpırdandım yerimde. Gözlerim hız ibresine takıldı. Biraz daha hızlı süremez miydi?

Dakikalar geçtikçe ben yolun bittiğini değil, babamın benim hakkımda çok şey anlattığını hissediyordum. Bu his öyle garip, tuhaf ve yürek kurcalayan bir histi ki, babamın kurduğuna emin olmadığım cümleleri bile duyurdu bana. Sanki babam şimdi televizyonda ilk intiharımı anlatmıştı, sonra ikiyi, sonra üçü... Kesin elinde belgelerle de gitmişti. İlaç raporlarım, hastane kağıtlarım, hatta belki de o dönemki doktorlardan birini bulmuştu. Her seferinde daha kötüsünü düşündürdü bu his bana. Yolun sonu olmasa bunun da sonu olmayacaktı. İyi ki, iyi ki yolun sonu vardı. Yolun sonu daima olmalıydı, yoksa benim gibi insanlar bu hislerle harap olacaktı.

Ecevit arabayı atölyemin önünde durdurduğunda hareketsiz kaldı benimle. O hız ibresini takip etmekten ibaretti tüm acelem. Varınca, merakım dinmedi ama hiç cesaretim olmadığını fark ettim. Zor bir gecenin ardından, yirmi beş yıllık bir kör talihin üzerine gitmiştim. İnsanların kafasındaki Firuze Akın'ı bir nevi yıkmıştım değil mi? Firuze kalmıştı bir tek geriye. Ya şimdi ne olacaktı? Beni sevmeyen ama beni anlayan insanlar anlamayı mı bırakacaktı? Belki yeniden nefret edecekti. Kestiremiyordum. Sadece çok korkuyordum. Bir kez elde ettiğim, tadını aldığım bu liman, insanların beni Firuze olarak gördükleri bu nokta vazgeçmek istediğim bir yer değildi. Beni sevmedikleri yerden hemen vazgeçmiştim ama beni anladıkları yerden ayrılmak istemiyordum.

"İzleyecek misin?" diye sordu Ecevit. Demek, o da bütün yol bunu düşünmüştü.

"Evet," dedim titrek bir sesle.

"Emin misin?" diye sordu. Sanırım o da benim gibi beter şeyler bekliyordu.

"Eminim."

Kaçarak uzaklaşacağım bir engel değildi ki bu. Bugün olmazsa yarın, elbet karşıma çıkacaktı. "Peki," dedi, arkadaki poşete uzandı ve benden önce indi arabadan. Peşinden gittim ben de. Dış kapının önünde beni bekledi, önce benim geçmemi bekledi. Neredeyse geri geri gidiyordu adımlarım, gitmek istemiyordum. Ecevit ardımdan adımlarımı takip etmese o içeriye girmişken ben ancak birkaç adım atmış olurdum zaten. Paspasın altından anahtarımı çıkardım ve kapıyı açtım. İlk ben girdim, ışıkları açtım hemen. Hiç anlaşmadan görev dağılımı yaptık. Ecevit sobaya yöneldi bense önce çay suyu koydum sonra perdeleri çektim. Dişlerimi birbirine bastırmıştım, az bir vakit önce o silahlı yerden çıkmamışım gibi durgundum. Ortadaki sehpayı sildi ve aldıklarını açtı. Ben de bilgisayarımı açtım. Önce hangi kanaldan çıkacağını öğrendim, sonra o kanalın canlı yayınına ulaştım. Sesini kıstım tamamen reklam arasındaydı. Bilgisayarı önümüze konulan yemeklerin ortasına koydum ve ortaladım. Daha başlamamıştı program. İkimizin de kabanını içeriye bıraktım, üzerimi değiştirdim. Saten bir gecelik altını ve üstünü giydim, saçlarımı bir fırçayla tutuşturdum ve üzerime hırka aldım. Üşüyordum.

Odadan geri çıktığımda Ecevit ekrana bakıyordu, daha yemeğine başlamamıştı. "Başladı mı?"

"Reklam var daha. Gel boğazımıza dizilmeden yiyelim iki lokma. Hadi."

O da farkında olmalıydı boğazımıza dizileceğinin. Yanına oturuverdim. Acısız yazan dürümü kağıdından biraz sıyırmış önüme koymuştu. "Ne tamamen yandaş ne de muhalif kanal seçmiş. Orta yolcu gibi gözüken kanala çıkıyor çakal."

Cümlelerini ezberlediğini tahmin edebiliyordum. Babam bu kadar kısa vakitte çıkıyorsa televizyona gözünü karartmış demekti. Bu geceyi atlatamazsa yarın onun için her şey daha kötü olacaktı ve bu geceyi atlatırsa

yarın benim için her şey çok daha kötü olacaktı. Ecevit ekmeğimi işaret ettiğinde onunla aynı anda uzandım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. Gözlerim reklamları takip ediyordu.

"Ne, ne olacak?"

"Seher denen kadın. Mekanını dağıttık," Belki peşimize bile düşerdi. Hadi Cengiz denen adamdan çekindi peşimize düşmedi diyelim, bize bu saatten sonra asla yardım etmezdi. Ne yapmalıydı ki? Bu olayın düğümü o kadındı.

"Biz öyle bir şey yapmak istemedik. Kadın zorladı."

"Sonuç olarak dağıttık Ecevit," diye geçiştirdim onu. O kadının da çok umurundaydı. Artık tadına alıştığım kokoreci azar azar yiyordum. Halbuki, başka bir zaman olsa, Ecevit kadar olmasın çabucak yer bitirirdim.

"Boş ver Firuze şimdi onu. Düşünme. Sonra konuşuruz. Şimdi biter reklamlar."

"Ecevit, babam Melike'den daha önemli değil." Bu öylesine, beni sevsin ya da beni hoş görsün diye söylenmemişti. Bu sahiden öyleydi. Onları da isterdim, beni hoş görmesini mesela, ama şimdi niyetim o değildi. Gözlerini bana çevirdi. "Ne yapacağız? Aklına ne varsa bana da söyle. Belki ben de üstüne bir eklerim. Bu kadın kilit noktası, elimizden çıkarsa ne yaparız bilmiyorum, açıkçası aklıma da gelmiyor."

Tüm samimiyetimle söylediğim, gayret ettiğim için belki de bana inanmamazlık yapmadı. Gözlerinden bir alay ya da dikkate almama hali geçmedi. İnandı bana. "Kızını bulacağız. Gerekirse takip edeceğiz kadını. Ben hangi kapıdan girip çıktığını, neyle geldiğini öğreneceğim. Sonra kızdan, resmiyetteki annesine ulaşacağız. Belki kadının çocuğunu çaldılar. Belki kadın biliyor. Belki kız bilmiyor. Ortada bir gizem varsa, ki muhtemelen var, kendi lehimize kullanacağız. Kızından köşeye sıkıştıracağız onu. Paşa paşa bizimle görüşmek isteyecek."

Son ihtimal olarak kıza yöneleceğimizi biliyordum. Bunu istemezdim. Her ne olursa olsun, İnci yaşlarında bir çocuğu annesi yüzünden huzursuz etmek

istemezdim ama başka çaremiz de yoktu. Bizden önce kadın düşünmeliydi büyüttüğü çocuğu. "Bugün, bana niye söylemedin aklındaki planı?"

Büyük bir ısırık aldı ve turşu biberi ısırmadan ağzına attı. Peçeteye uzandı ve dudaklarının kenarlarını sildi. Ağzı kapalı uzun uzun çiğnedi ve ağzındakini yutmadan cevap vermedi. Bir yudum da ayran aldı. Yuttu, sonra konuştu. "Aksi olmayana kadar telaş yapma, korkma diye. Her an beynimize sıkarlar diye içeride de dışarıda da adam bekletiyorum demek istemedim. Bir de kesin, böyle bir durumda çıkacaksın desem yüz söz eder, bozardın işimi."

Bozardım tabi! Bozmaz olur muydum? Mutlaka başka bir şey düşünürdük. Ecevit'i o an kendimi mecbur ve yolsuz hissedince mecburen çıkmıştım. Başka yapacağım her hamle zaten ip üstünde olan Ecevit'i itmekti. "İyi bundan sonra ben de yaptıktan sonra söyleyeyim, işimi bozma."

"Sabır selamet," dedi bu kez ağzındakini yutmadan. Ekrana baktım ve umursamadım söyleyeceklerini. Böyle bir şey yapacağımdan değil yalnızca onu kızdırmak istedim. Yoksa söz konusu Melike'yse temkinli olmalıydım. Başıma buyruk hareket edemezdim. Yeni bir sürü şey söyleyecek, benden aksini duyana kadar üstüme gelecekti biliyordum ama reklamların sonuna geldik. Uzanıp sesini açtım hızla. Tepeden düşen bir ışık huzmesiyle beraber aniden programın sembolü ve ismi belirdi. Hemen ardından bir jenerik ve daha önceki konuklardan anlar ardı ardına geçmeye başladı. Yeniden sembol ve isim geldikten sonra bir stüdyoya açıldı kamera. Bir adam vardı yalnızca. Adam başta ve orta yerde duruyordu. Sağ tarafında bir koltuk ve önünde bir büyük, hatta geniş sehpa vardı. Hemen karşısındaysa üç sandalye yan yana konulmuştu. Babamın nereye oturacağını tahmin edebiliyordum.

Babamın çıkışını bir kamera değil, karanlığa gömülen stüdyoda, babamın çıkışından attığı adıma kadar onu takip eden ve tam tepeden vuran bir ışık takip etti. Üzerinde gri jilet gibi bir takım elbise vardı. Omuzları da başı gibi dik, adımları sağlam, onu biraz olsun seven, onu biraz olsun tanımayan için sığınacak bir liman, gözü kapalı inanacağı bir devlet adamı, sinesine sığınacağı bir baba ve korkuyu azaltan, müthiş güven veren bir beyefendiydi.

Kimse bilmiyordu ama bu bir yanılsamaydı. Babam bana Platon'un *idea kuramını* hatırlatıyordu. Bir mağaranın içinde zincire vurulmuş insanlar, bu tümüyle halktı, arkalarında yanan ateşin duvara vurduğu gölgeleri, bu da tümüyle babamın insanları inandırdığı düşünceleriydi, görüyor, onları gerçek sanıyordu ama hakikat tümüyle mağaranın dışındaydı.

Elinde bir tomar kâğıt ve dosyalar vardı. Onları tek eliyle tutmuşken, daha şimdiden yaptığı hazırlıkla güven veriyordu. Yüzündeki ciddiyete, sunucuyla olan yakınlığı gölge düşürdü. Lakaytlıktan uzak, dostane şekilde gülümsedi ve elini sıktı. Kâğıt olan elini hafifçe ceketine yasladı ve ceketinin tümüyle açılmasına izin vermedi ama düğme de iliklemedi. Babamın koltuğunun karşısında tam üç koltuk ve üç gazeteci vardı. Üçü de yaşını almış, onlarca seçim, birden fazla başbakan, cumhurbaşkanı ve hatta darbe görmüştü. Babam elbette tek tek dolaşmadı ama hepsine uzaktan baş selamı verdi. Hepsi de babamdan büyüktü ayrıca. Belki yalnızca biri onunla akran sayılacak yaştaydı.

Babam kendisi için ayrılan köşeye geçti ve önüne kâğıtları oldukça atik şekilde dizdi. Hiç duraksamıyor, yalnızca ben ve annemin anlayacağı bir gerginlikle hareket ediyordu. Buna Ecevit de dahil herkes ama herkes onu ciddiyetle yaptığı işe odaklanmış sanırdı ama babam gergindi. Kâğıtlarını özenle dizip dosyalarını köşeye koyduktan sonra başını kaldırdı ve sunucuya baktı.

"Çok hazırlıklı geldiniz Atilla Bey," dedi adam önündeki kâğıtlara kısa bir göz atarken. Babam güldü ve, "Sen programa çıkmadan önce hazırlık yapmıyor musun?" diye sordu. O an fark ettim, muhakkak bunu bir yere bağlayacaktı.

"Elbette yapıyorum," dedi babamdan küçük, orta yaşlarda adam. Babam başını salladı. Eline bir kalem aldı ve kapağını açıp önündeki bir kâğıda işaret koydu.

Babam başını salladıktan sonra adama kaldırdı. "Öyle de olmalı, halkın karşısına çıkmak hafife alınacak bir iş değil," dedi tam da beklediğim gibi. "Tek bir dil sürçmesini bile saygısızlık sayarım ben. Bizler, bu halka seslenen herkes, halk tarafından intihap olunan kişileriz. Bunu hiçbir noktada kaybetmemek için tam olarak bu özeni elden bırakmamak lazım."

Ecevit ağzının içinde konuştu. Ne söylediğini anlamadım ama dönüp sorgulamadım da. Ayranına uzandı ve dibine kadar içti. Biliyordum, babam *bir masumun hayatını mahvetmemiş gibi davranıyordu.*

Sunucu başını salladı, babamı özenle dinlediğini ve bunu bir tavsiye olarak aldığını hissettirdi. Kamera bazen geniş açıdan bazen direkt bireysel çekin yapıyordu. "Teşekkür ediyorum," dedi ve gazetecilere döndü. "Öncelikle konuklarıma da hoş geldin demek istiyorum. Saygıdeğer gazetecilerimiz Hulusi Yazın, Uğur Cafer Çayan ve Arhan Yaver. Efendim hoş geldiniz."

Adam her isim okuduğunda kameraman, bahsedilen gazeteciyi çekiyordu. Her gazeteci ayrı ayrı yanıt verdikten sonra kısa bir jenerik girdi araya ve stüdyo bir sorgu odasına çevrildi adeta. Işıklar insanları seçebileceğimiz kadar azaldı, bir ışık babamın üzerinde yandı. Babam bu gece ya çıkacak ya batacaktı. Sunucunun birkaç ezber, programı açış cümlesinden sonra söz gazetecilere bırakıldı. Her gazeteci konuştuğunda bir ışık da onun üzerinde yanıyordu. Belki de olduğum yerde babamdan çok gerildim. Elimdeki yemeği başka bir lokma daha almadan, yerine bıraktım ve ellerimi biraz ısınsınlar diye birbirine sürttüm.

"Sizi böyle keyifli görmeyeli çok uzun zaman oldu Atilla Bey. Öncelikle söylemeliyim ki beni şaşırttınız. Madem böyle bir güler yüzünüz vardı niye görmedik?"

Babamın karşısında, babamın önünde el pençe durmayan üç gazeteci vardı. Babamın içindeki hırsı bir ekranın ötesinden alabiliyordum. Bu bir türlü susturamadığı, kendi yanına çekemediği, kalemini kıramadığı gazetecilere karşı bir kin güdüyor, başarırsa ve seçimi kazanırsa bu kalemleri yok edemese bile karşısında böylesine rahat oturmalarını engellemek istiyordu.

Gülümsedi ve, "Benim her zaman keyfim yerindedir Uğur Bey," dedi. "Son dönemler hepimizin bilindiği üzere sıkıntılı geçti. Bu da elbette ki tepkilerime yansıdı. Kabul edersiniz ki aylardır süregelen bir karalama kampanyasının içindeyim. Kanıtlanmayan hırsızlık iddiasıyla başladı, kızımın vurulmasıyla devam etti," Ecevit'in eli o sıra turşuya uzanmıştı. Duraksadı ve olduğu yerde kaldı bir süre. Elini takip ettim ama yüzüne bakmadım. Gözlerimden onu suçlayıcı hiçbir ifade geçmedi, bilmiyorum belki beklediğim daha büyük şeylerden ötürü bu bana kötü hissettirmedi.

Elbette babam, dışa vurduğu o kirli dilini şimdi güler yüzle örtmeye çalışırken her şeyi kullanacak. Yalnızca tek bir an, aylar sonra kısa bir vakit içimden neden demedim elbette ama onun ne düşündüğünü merak ettim. Benden daha kötü hissetti kendini ya da konunun buraya dokunması onu şaşırttı. Ekrana döndüm elini izlemeyi bırakıp. Babam tabii ki bunu da kendi mağduriyeti için kullanacaktı. Onu Ecevit'in yapması ilgilendirmiyordu. Tam da söylediği gibi *propaganda* bu değil miydi?

Neredeyse bir dakika sonra tutulup kalan el, çözüldüğünde sigara paketine gitti.

"Kariyerime ve aileme aynı anda saldırıda bulunuldu. Ardından bana yapılan suikast girişimi, oğluma atılan iftiralar. Aklıma gelen gelmeyen, kamuoyuna yansıtmadığım onlarca olay. Bunlar elbette keyfimi kaçırdı."

Hulusi Bey, ansızın araya girdi ve, "Ve kızınızın sizin için akla durgunluk veren açıklamaları," dedi belki hiç beklememek için belki de bu konuya değinmek için en doğru vakti yakaladığından. Babamın yanı başında olsam, tam olarak ne düşündüğünü belki seçebilirdim ama şimdi, uzak çekimden duvar gibi bir suratla bakıştım. Yumruğumu sıktım, kulaklarım yanıyordu ve nefes almadan babama bakıyordum. Bu konu sık sık araya sıkıştırılırsa kendini kurtarmak için beni harcar mıydı? Firuze'nin zaten bazı sorunları var temelinde bir açıklama yapar mıydı? Bilmiyordum. Yapmaz demek, artık apaçık körlük olurdu.

"Akıllara durgunluk veren?" diye sordu babam yavaşça.

"Aklınıza durgunluk vermedi mi?"

Sorular arasına mesafe girmemeye başladı. Işık babamın üstünde hiç sönmüyor konuşanın üzerinde yanıyordu. "Ülkemizin bunca önemli sorunu varken, daha mühim mevzularımız varken, aklıma durgunluk veren daha farklı şeyler var," dedi babam ve benim hakkımda gelen ilk soruyu nazikçe değil oldukça kurnazca itti ve kurtuldu. Sonraki soruya kadar tehlikeyi kendisi için arttırmıştı.

Uğur Bey, "Doğru," dedi. "Konuşmamız gereken daha mühim durumlar var. Sokakların hali geliyor en başta. Tansiyon düşmemekle beraber görüyoruz

ki bu mezalim içinde bir demokrasi arayışında halk, UMP yönetimi nikbinliğini kaybetmiş vaziyette. Tepkisi oldukça sert, hırçın."

Babam kağıtlardan birini önüne çekti ve gazeteci konuşurken durmaksızın başını salladı, onu dinlediğini belli etti. "Konuşmanızda katıldığım ve katılmadığım hususlar var Uğur Bey. Katıldığım husus sokakların durumu. Elbette konuşmalıyız bunu ama katılmadığım iki nokta var. Arayışa girmek için mevcudiyeti kaybetmek gerekir. Demokrasi arayışı söylemi oldukça riskli bir söylem. Ulusal Mutabakat Partisi'nin nihai gayelerinin başında demokrasiyi korumak kollamak geliyor. Sonrasında yönetimin nikbinliğini kaybettiğini iddia ediyorsunuz. Şu ana kadar hangi yolu, kapattık, hangi eylemi yasakladık?"

Babam elindeki kâğıdı kaldırdı ve kameraya gösterdi. Bir kısmı yuvarlak içine almıştı ve kalemle işaret etti. "Ulusal Mutabakat Partisi'nin yönetime geldiği günden beri, uyguladığı tek yasak 1 Mayıs Taksim yasağıdır. Hali hazırda altını çizerim ki bu bizim getirdiğimiz bir yasak da değildi. Otuz üç yıllık bir yasaktı. Yani mevcut yönetimimizin sanıldığı gibi, yasaklarla, baskıyla, kısıtlamalarla işi yok. Bu bazı isimler tarafından öyle lanse edildi ki biz sanki hiçbir yürüyüşe ve eyleme izin vermiyoruz. Şu dönemde sokakta az bir insan topluluğu tarafından başlatılan ve zaman zaman şiddetlenen bu tepki, bir başka hükümetin zamanında olsaydı- görüş fark etmeksizin- ben eminim ki bizim kadar hoşgörüyle karşılanmayacaklardı. Tarih bunların örnekleriyle dolu. Parti içinde zaman zaman konuşulan bu mevzuya- ki onlar da yasak değil halk güvenliği için yapılmak istenen kısıtlamalar- ilk ben karşı çıkıyorum. Partililer bilir, konu açıldığı gibi anayasal haklarını mı kısıtlayacağız derim."

Elindeki kağıtları indirdi ve teklemeden kurdu bu cümleleri. "Bu olaylar ilk başladığında," dedim Ecevit'e bakmadan. "Evdeki yorumu şuydu, *bırakalım yaksınlar bırakalım yıksınlar."*

Ecevit elini bileğinden masaya yaslamış sigarasını tutuyordu. "Ne sebeple?" dedi ve sustuk. Bu onun bulabileceği bir cevaptı. "Zamanı gelince müdahaleyi sertleştirdiğinde antidemokratik gözükmemek için," diye devam etti sonra. Başımı salladım yalnızca. Evet şimdi kimse çıkıp bunu yasakladınız diyemiyordu babama ve babam bunu en doğru şekilde kullanıyordu.

"O yüzden Uğur Bey bize antidemokratik diyebilmeniz için sizden uyguladığımız bir yasağı göstermenizi istiyorum. İnsanların nerede haklarını kısıtladık?"

Arhan Bey, ilk kez söz aldı ve açıkça, "Masada kısıtlamamanız sokakta uyguladığınız baskıyı meşrulaştırıyor mu? Bu bir çeşit size çıkmayın demem ama çıkarsanız bedeli bu olur demek değil mi? Bu mu sizi antidemokratik yapmaktan alıkoyuyor?" diye sordu. Ne kadar kelimelerle iyi oynasa da babam, karşısında kelimeleri mesleği yapmış insanlar vardı.

Babam alttan yeni bir kâğıt çıkardı ve üste koydu. Başını kaldırıp Arhan Bey'in sözünün bitmesini bekledi. Öylesine ilgiyle dinliyordu ki insan kısa bir vakit hak veriyor sanıyordu ama adamın cümlesi tamamlanınca, "Altı doldurulmayacak yeni bir iddia," dedi bariz alayla. "Şimdi hemen bakalım, bir kesim sokağa çıktığında ve şimdi bizi diktatörlükle suçlayan bazı partilerin genel başkanları halkı sokağa çağırdığında, tarihler 28 Kasım 2010'u gösteriyordu. Üzerinden kırk elli gün gibi bir zaman geçmiş durumda. Biz bu süreci yakından takip ederken polislerimiz meydanlarda yoktu bile. Çünkü halkın sesini bastırmak gibi bir niyetimiz yok. İlk günden beri büyük bir sakinlikle, sokağa çıkan grubun derdini anlamaya çalışıyorum. Çünkü bana oy verecek olsun ya da olmasın, ben onların sorununu çözmekle mükellefim. Peki ne oldu da sokaklara müdahale edilmeye başlandı?"

Babam elindeki kalemi tam üç kez çevirdi. Gözlerini kırpıştırdı ve biraz eğildi sehpaya doğru. "Polise ilk kez 10 Aralık günü meydanda görüyoruz. Yani eylemler başladıktan on iki gün sonra. On iki gün boyunca altını çiziyorum, polis meydanda bile yok. Halbuki dünyanın neresine giderseniz gidin herhangi bir karışıklığa karşın polis hazırda bulunur. Siz ya da bazı insanlar buna baskı dese de bu bir önlemdir. Ama polisimiz on iki gün sonra çıktı. Bazı diktatör rejimden haberi olmayan partilerin başkanları da bu halkı tongaya düşüremeyeceğini fark edince, kendileri de sokağa çıkmaya başladı. O vakit polis geldi. Yalnızca ve yalnızca güvenliği sağlamak için. Hiçbir müdahale yok. Altını yeniden çizdim. Tam dört gün sonra, 14 Aralık'ta ilk müdahale geldi. Çünkü artık mevzu halk güvenliğini tehlikeye atıyordu. Bu menfi durum çığırından çıkmaya başladı. Birtakım kendini bilmez yöneticiler tarafından kadim halkım galeyana getirildi, alelade

kışkırtıldı ve bunu da en alçak şekilde yaptılar. Üniversitelileri bulaştırdılar. Bizimle kampüsler arasında nifak tohumu ektiler. Bizim ve polisimizin görevini ifa etmemesi artık halka haksızlık olacaktı."

Bazı kelimeleri özellikle vurguluyor, yarının manşetlerini de sinsice planlıyordu. İkimiz de sessizce onu izliyorduk. Ecevit'in canının sıkıldığını anlayabiliyordum. Tüm keyfi kaçmıştı. "Bu geceden kârlı çıkacak," dedi sessizce. Sesindeki kabullenişi hissettim en başta. Gözlerimi ovuşturdum ve başımı çevirdim ona doğru. Bir canavara bakar gibi bakıyordu ve müthiş bir tiksinti vardı yüzünde.

"Benimle alakalı sorudan kaçtı," dedim.

"Cevabı hazır olmadığından değil, muhtemelen önce şovunu yapıp onu izleyenleri kendi avucuna çekmek istiyor. Bir yerden sonra ona cevap verdiğinde insanlar önceki söylemlerinden dolayı pek de umursamayacaklar. Kafasında kronolojik sıraya koymuş."

Belki Ecevit sahiden mantıklı cümleler kurduğu için belki de benim duymaya muhtaç olduğum cümleler olduğu için, sakinleşmedim ama umutlandım. Gözlerimi Ecevit'e çevirdim, "Söylemez mi?" diye sordum cevap ondaymış gibi. "Yani konuşmasının önüne geçecek başka bir şey?"

Belki ben açık açık konuşmadım, sormadım ama Ecevit anladı beni. Ekrana bakıyordu ben bunları soruyorken. Ne zamanki cümlem sonlandı bana baktı. Endişemi görmesi kaçınılmazdı. Engellemek de istemedim. En azından bana dürüst olacağını biliyordum, buna inanıyordum.

Ecevit sanırım dişlerini birbirine sürttü ve babama bakarken yüzünde oluşan ifade adım adım benim üzerimde yumuşadı. "Söylemez," dedi. Belki inanarak, belki beni teselli etmek için ama benim için bir önemi yoktu. İnandım ona. "Söylerse bu kadar hazırlığı boşa gider, insanlar öyle ya da böyle seni konuşur," Bu bir teselli değildi, bu inançtı. Bilerek konuşuyordu, ona inanmamak ilkokul çocuğunun öğretmenine inanmaması kadar imkansızdı şimdi.

Biz bunları konuşurken babam ne soruldu da bu kadar uzun uzun güldü bilmiyorum. "Yapmayın Allah aşkına," dedi gülüşlerinin arasında.

"Ağzınızdan çıkana kendiniz inanıyor musunuz?" Keyifle gülmüyordu, sinirleri bozulmuştu. Sorusunun sonunda da gülüşleri soldu zaten. "Bu çok ahlaksızca bir itham. Çok partili hayata düşman olmak da ne demek? Biz demokrasiye mi düşmanız? Söylenmek istenen bu. Onların esamesinin okunmadığı yerde bizler vardık. Bu tek taraflı bir varoluş değil hem de. Bugün yürüdüğümüz siyasi arenada önümüzden Atatürk yürür, İnönü yürür en önce. Sonrasında biz Demirkırat'ın torunlarıyız. Ve vakti zamanında çok partili hayata sözünü ettiğim muhterem kişiler sayesinde geçtik. Şimdi pusulamız onlara dönükken çıkıp tek parti düzeni mi isteyeceğiz? Bizi yenemeyen çapsızlar çıkıp kendilerini sorgulayacakları yerde demokrasi düşmanlığıyla suçluyor bizi. Demokrasi tam olarak bu değil mi zaten? Halkın beceriksizleri kendine layık görmeyip inandığını başa getirmesi. Yakup Konuk otursun bizden ve tarihimizden demokrasi dersi alsın."

Son cümlesinde gizlemeye gerek duymadığı nefret açığa çıktı. Beni arayan adamın adını zikrederken, beni aradığını hatırlayarak adeta kameraya bakmıştı. Bu bakış, Eşitlik ve Onur Partisi Genel Başkanı Yakup Konuk'a ve aynı zamanda banaydı. İkimizin de izlediğini tahmin ediyordu.

Arhan Bey, "Hazır Yakup Bey'in adını zikretmişken kızınız Firuze Akın'a yerel seçimler için bir teklif yaptığı konuşuluyor, bu konuya değinmek istiyorum ben," dediler yine ve konu bana geldi. Boğazımda yutamadığım düğümler vardı.

"Ama şu an konuğunuz Yakup Bey değil, benim kendisi burada yokken onun hakkında uzun uzadıya konuşmak tarzım değil."

Benim adımı görmezden geldi ve ikinci kez konuyu kapatmaya çalıştı. Bu kez de kurtulursa üçüncüyü denerler mi bilmiyordum ama zaten onların bu kez babama izin vermeye niyeti yoktu. Hulusi Yazın, "Bu konunun başrolü Yakup Konuk değil zaten, kızınız Firuze Akın. Yirmi sekiz yıllık gazeteciyim, Firuze Hanım meslek hayatımın ilkini yaşattı bana."

Babam gülümsedi yalnızca ve 'sor ne istiyorsan' dercesine başını salladı. "Firuze Hanım'ın açıklama yaptığı gün, peşi sıra adaylık açıkladınız. Türkiye 10. Cumhurbaşkanından öte bir baba-kız kaosu izledi. Ne düşünüyorsunuz bu konuda ne hissettiniz o gün?"

Kamera babamın gerildiğini belli etmek için başparmağıyla itip geri çektiği kalemin kapağını yakınlaştırdı. "Bu soruya bir baba olarak mı yanıt vermeliyim yoksa 10. Cumhurbaşkanı adayı Atilla Akın olarak mı?"

Uğur Cafer Tokgöz, "Mümkünse her ikisini de dinlemek isteriz. Eminim halkta bir karşılığı olacaktır iki halinizin de," dedi. Ecevit elindeki sigarayı bıraktı ve hafifçe öne eğildi. Ekrana değil küllüğe odaklandı ve boş bir zihinle, sadece babamı izlediğini hissettim. Babamın görüntüsüne bile tahammül edemedi, sadece sesini duymak istedi benim aksime. Halbuki ben gözlerinden geçen öfkeyi de görmek istiyordum. Parmaklarımı kütlettim. Kalbim olduğu yerden boğazıma kaymıştı sanki. Kokorecin kokusu bile midemi bulandırdı.

"Ben bir baba olarak çocuklarımı daima özgür büyüttüm," dediğinde babam, belki bu cümle diğer çocuklarının kalbinde hiçbir noktaya temas etmedi ama benim kabuk tutmamış, kanla nemlenmiş yarama dokundu. *Beni mi özgür büyütmüştü?*

"Okudukları okuldan," diye devam etti. Yumruğumu sıktım. Ankara'dan İstanbul'a çizmeye çalıştığım bir yol vardı. O yolu babam kendi elleriyle bozmamış mıydı? Henüz 18 yaşındaydım. Mimar Sinan Üniversitesi benim için uzak bir hayal olarak kalmıştı. "Gittikleri yerler, görüştükleri kişiler... Onları daima özgür büyüttüm. Babaları siyasetin orta yerinde diye onları da siyasetin zor kısmına çekmedim. Ve eşim Aylin Hanım'la buna hep dikkat ettik."

Gittikleri yerler, görüştükleri kişiler... Dişlerimi birbirine bastırdım. Babamın elinde bir jilet açık yaramı tutmayan kabuğundan soyuyordu. Üst dudağımı alt dişlerimin arasına aldım soluklanmaya çalıştım.

"Elbette bu özgürlük düşünceleri için de oldu. *Ve kızım Firuze, benim en özgür büyüyen çocuğumdur.* Bunu açıkça seçtiği meslekten ve şimdiki konuşmalarından anlayabilirsiniz. Aksini kendisi bile iddia edemez."

Propaganda şekil ve yöntem değiştirdi ama uygulanmaya başlandı. Babam öylesine kendinden emin, biraz üzgün, hayal kırıklığıyla ve sitemle kuruyordu ki bu cümleleri benim için kurduğunu düşünmek benim için bile güçtü.

"Çoğu noktada aynı noktada elbet değildik ve ben de kızıma saygı duyuyordum. Hâlâ duyuyorum. Bu ülkede kimsenin fikrini kısıtlamadığım gibi kızımı da kısıtlamadım. Yaşanan o talihsiz olay, ki bu sokağa dökülenlerin gözünün nasıl döndüğünü, bu halkın iyiliğini istemeyen kişilerin sokaktaki gençlerle aramıza nasıl nifak tohumu ektiğini yeterince açıklıyor, kızım için büyük bir yıkım oldu. Onun gözünden baktığımızda olaya, babasına yeri geldiğinde onların sesi olması için meydan okuyan kızım halkta karşılık bulmadı," dedi. *Babam* ... Gözlerimi kırpıştırdım. Nefessiz kaldım. "Halkta bir karşılık beklemedim," diyebildim. Halbuki beni tek duyan Ecevit'ti. Ben babam gibi beni alkışlamalarını beklememiştim. Kimseden destek görmek de istememiştim. Benim tek derdim babamın nefretini sırtlanmaktı.

"Kasten yapıyor Firuze," dedi Ecevit.

"Onu gördükleri yerde saldırdılar hatta, halbuki Firuze o gece maske ve su götürmeye gitmiş ama ne oldu? Aslında fark etmeden, kafasında 'acaba UMP sahiden bu söylenilenleri yapıyor mu, bu kadar polis neyi engellemeye çalışıyor?' diye soru işaretleri barındıran vatandaşımın soru işaretlerini giderdi. Şimdi sormak lazım, zulmeden biz miyiz yoksa sokaktakiler kışkırtılmışlar mı?"

Uğur Tokgöz, "Bir baba olarak cevap vereceğinizi söylemiştiniz öncelik olarak," diye hatırlattı.

"Daha Atilla Akın olarak cevap vermedim zaten, henüz üstümde babalık gömleği var," diye karşılık aldı babamdan. "Benim kızım sanatçı. Her sanatçı gibi duygularını normal insanlardan çok daha farklı yaşıyor. Benim bu kalemi şuradan buraya koymam sizler için bir şey ifade etmez ama şimdi beni izliyorsa onun için çok şey ifade eder," dedi ve kalemin yerini değiştirdi. Kameradan adeta gözümün içine baktı.

"Ya siktir git," dedi açıkça Ecevit ve bilgisayarıma uzattı elini. "Şovmen. İzlemeyeceğiz. Gider edebimizle Kemal Sunal izleriz."

"Hayır kapatma," dedim ve laptopun bir ucundan o bir ucundan ben tuttum. Babam onu dinlediğimi biliyordu. Bana konuşacaktı.

"Bırak. Seninle oynuyor, bırak."

"Ecevit izleyeceğim dedim, bırak!" iki elimle asıldım ve çektim aldım bilgisayarı tek elinden. Dizlerimin üzerine yatırdım. Yeniden kameraya baktı babam. "Çok şey ifade etti," dedi. Bacağım titriyor bilgisayar sabit durmuyordu. Ekranın ötesinden elini uzatmış boğazımı sıkıyordu sanki.

"Öyle bir gecede de bana göre yanlış kendisine göre belki artık yanlış ya da ileride yanlış diyeceği hislere ve düşüncelere kapıldı. O öfkeyi kendisinin masumluğuna değil bana olan öfkeye yordu. Kırgınlık yok, küskünlük hiç yok. O benim evladım, o hatalar yapacak benim vazifem büyüklük göstermek. Keşke desteğini daha farklı şekilde açıklasaydı ama olmadı. Sokaktaki gençlerimizin öfkesini de kızımın yanlışını da affettim ben. Bir baba gibi affettim hem de," Sonra babam hareketlendi ve ceketini çıkardı arkasına koydu.

Karşısındaki üç gazeteciye baktı. "Çıkardığım ceket değil, babalık gömleğimdi," dedi işin renginin değiştiğini belli ederek. "Gelelim Atilla Akın olarak yorumuma. Öncelikle evet doğru, Yakup Konuk kızıma teklif göndermiş. Kendisi bayılır saman altından su yürütmeye, gizli kapaklı bir işlere ama ben de hiç sevmem. Köşe bucak kaçıyor sorulardan, kendisini yaptığı bir işin bile arkasında görmediğim şimdiye kadar, ama ben halkımdan bir şey gizlemem. Yakup Konuk'tan, Firuze Akın'a üç büyükşehirden biri olmak üzere yerel seçim için teklif gitmiş. Öncelikle EOP'ye buradan seslenmek isterim, ha şunu bileydiniz siz beni yine benim kanımla yenmeye kalkabilirsiniz," dedi ve adeta meydan okudu. Yakup Konuk sorulan her sorudan kaçmıyordu. Ben onu reddetmiştim ve olası bir vazgeçişime karşı önden konuşmak istemiyordu. Babam ibreyi kendine çevirdi ve adamı bir korkak ilan etti. Kendi de yine kahraman ve halk adamı oldu. "Sonrasında şartları sağlayan her vatandaş gibi Firuze Akın'ın da," Soyadımı vurguladı, onu dinlediğimi bilerek. *Mezar taşında bile benim soyadım yazacak.*

"Aday olmaya hakkı var. Kendisi donanımlı biri. Tahsili yüksek. Gireceği tarafı desteklemem ama siyasete girmesini desteklememem için hiçbir neden yok. Kendisine ancak başarılar dilerim. Ama benim rahmetli babamın bir lafı vardır. *Aile çok önemlidir Atilla ama iki yerin kapısından girerken aileni ikinci plana atman lazım. Biri Harbiye, mevzu ve öncelik*

vatandır, diğeri siyaset, mevzu ve öncelik halktır , der. Kızım girer bu işe, hadi bir mucize olur beni de yener ama o işi yapamazsa, başarısız olursa, o vakit babamın sözünü hatırlarım. Mühim olan kızım değil o noktada halkım, milletim olur. Kızım gibi değil, halkımı kurtarmam gereken bir hata olarak bakarım. Ben Atilla Akın'ım, meclise halkımı ailemin bir adım önüne koyarak girdim."

Kimse, hiç kimse, bu adamın, şahsına ait tek bir parçayı bile halkın önüne koyduğuna inanmazdı. Şu an ekran başında kaç tarafsızı kendisine çektiğini ve kaç kendinde olanı daha çok bağladığını tahmin bile edemiyordum. Bacaklarım engel olamadığım şekilde titriyordu.

"Ayrıca bana demokrasi düşmanı, diktatör diyorlar. Benim kendi kızım muhalif, siz ne demokrasi düşmanı ne de diktatör görmüşsünüz. Söylendiği o insan olsaydık, sokaklara müdahale etmemizin sebebi attıkları iftiralar gibi olsaydı ilk kızıma engel olurdum ben. Kızımı arayıp tek kelime etmedim ben, tıpkı senelerdir saygı duyduğum gibi bu kararına da saygı duyacağım."

"Beni tehdit ettin," dedim. Ekrana babamın gözünün içine bakarak. Hırsla, hınçla ve öfkeyle söyledim bunu. Beni duymuyordu ama o kalem için ne diyorsa şimdi de beni biliyordu. Ne düşündüğümü ne hissettiğimi biliyordu. "Beni tehdit etti Ecevit," dedim bir yetişkine, bir çocuk gibi onu şikâyet ederken buldum kendimi. "Beni tehdit etti." Nasıl tehdit ettiğini söylemiyordum. Aynı cümleyi tekrar ediyordum yalnızca. Tehdit ettiği şeyi yapsa daha az değil ama en az bu kadar zoruma giderdi. "Yalan söylüyor beni tehdit etti. Ben özgür büyümedim ki," Bunları yaşamak kadar bunları yaşadığımın inkâr edilmesi de çok zoruma gitti. Yalın ayak kırık camlar üzerinde uzun bir yoldan gelmiştim. Geride bıraktığım her adımdan sonra camlar süpürülmüş çiçekler ekilmişti. Şimdi ben yolun sonundayken ve babamın kırıp döktüğü camlar ayak tabanlarına batmışken babam herkese geçtiğim yolu gösteriyordu. Bakın diyordu. Ben kızımı çiçekli yollardan geçirdim. Bakın diyordu. Herkes yola bakıyordu şimdi kimsenin bacaklarımı gördüğü yoktu.

Tam da şimdi Ecevit görsün diye onun paçasına yapışmış *Ecevit Ecevit bak, yara,* diyordum. Daha fazlasını, daha açığını ve daha çoğunu değil. *Ecevit Ecevit bak, yara!*

Ayağa kalkmıştım, babam ekran ötesinden bir şırınga uzatmış ve beni uyuşturmuşken onun etkisinde bir sağa bir sola gidiyordum. Ecevit'e konuşuyordum ama onu ne görüyor ne de duyuyordum. Ne vakit ki Ecevit benim önüme geçti ve yürümemi engelledi, o zaman durdum. "Biliyorum," dedi. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Biliyorum," diye tekrar etti.

"Beni tehdit etti. Yalancı! Propaganda yapıyor! Hiçbir farkı yok. Söylediğinden hiçbir farkı yok!"

Önemli olan başarılı olup olmamasıydı. Babam başarılı olacaktı. Tereyağından kıl çekti ve rahatça oturmaya devam etti koltuğuna. Şimdi bana hoşgörüyle yaklaşan, özgürlükçü bir babaydı. Kimse gerçeği bilmiyordu. Şimdi gözlerime bakan ve elinden bir şey gelmeyen Ecevit gibi. "Yalan söylüyor," dedim. "Ben özgür büyümedim! Yalan söylüyor!"

Herkes ama herkesin babama inandığını hissetmeye değil, bilmeye başladım adeta. Mideme kramplar girmeye başladıkça yeniden yürüme istedim ama Ecevit izin vermedi. Kollarımdan tuttu.

"Yalan söylüyor Ecevit. Söylediği her şey yalan. Ben özgür büyümedim."

Tek başına Ecevit'in dahi böyle düşünmesi bile benim için korkunçtu. Ecevit düşünmesin istedim. Özgür olmadığımı bilsin istedim. Ben hapse atılmamıştım, onunla ölene kadar denk olamazdım Ecevit bilsin istedim benim özgür olmadığımı. Ecevit kollarımdan tuttu. "Biliyorum," dedi. Burnumdan soluyordum. Nefes nefeseydim.

"Biliyorum, babanın söylediği her şeyin yalan olduğunu biliyorum." Ellerim ayaklarım titriyordu. Defalarca tekrar etti bildiğini. Ecevit titrediğimi farkında olacak ki, beni oturttu. Bilgisayarı küfrede küfrede kapattı.

***

Panik atağın nüksettiği dönemlerde tetiklenmelerim daha da artardı. Bir deprem anından sonra devam eden artçılara benzetirdim ben. Ecevit'in zoruyla duş almıştım. Saçlarımı kurutmuş, kokorecimden biraz daha yemiş ve yatağa yatmıştım. Ellerim titremeyene kadar en azından uyumamıştık. Ben ne zamanki ona sırtımı dönmüş ve uyuyacağımı söylemiştim, Ecevit

ancak o zaman kendi yatağını kurmuştu. Yaklaşık bir saat kadar da uyumamıştı. Yüzüm ona, bana bakarak uyuyakaldığı ve düzenli nefes aldığı andan sonra dönmüştü. Ellerimin titremesi geçse de babamın cümlelerini susturamıyordum.

Çırpındığım anlar ve babamın bağırışları, tehditleri kafamdan silinmiyordu. Defalarca kez uyumaya çalıştım ama gözyaşlarım, ağladığımı hissetmesem bile akıyordu. Dayanamadım, kalktım yerimden. Ecevit'in sigarasını aldım önünden ve çıktım odadan. Koltuğa oturduğumda tek amacım iki sigara içip gidip yeniden uyumaya çalışmaktı ama olmadı. Sobanın önündeki halim geliyordu gözümün önüne. Boğazıma cam yasladığım anı izlemeye başladım. Babam buradaydı, ben oradaydım ve onları dışarıdan izliyordum.

Ölmene izin vermem, mezar taşında bile benim soyadım yazacak, propaganda, propaganda, propaganda...

O gece kendimi içkiye vurmuş, beynimi uyuşturmuştum ama şimdi babam karşımdaydı, Firuze karşımdaydı ve ben nasıl çırpındığını görüyordum. Eğer ki babam biraz daha devam etse, üzerine yürüse o camı boğazına geçirirdi. Babamın dokunduğu dikiş izine dokundum. Tam o noktada, o dikiş izinde, şah damarımın biraz altından başlayan ve uzunca bir yol gibi uzanan dikiş izine dokunduğumda bir ipin içimde koptuğunu hissettim ve yine bir depremin artçısını hissettim. *Firuze benim en özgür büyüyen çocuğum.* Gözlerimi sıkıca yumdum. Kalkmak, boğazına cam yaslamış Firuze'nin kulağına fısıldamak istedim. *Yap, yap, yap.... Ecevit tek başına da bulur kardeşini. Yap Firuze, yap hadi yap! Yap gözünün önünde öl, çıkıp senin için en özgür çocuğum diyemesin. Yap hadi, korkma neyden korkuyorsun ki! Hadi Firuze yap!*

Beni sevmiyordu. Beni sevdiği için, kötü insanlar bile olsa beni sevdiği için çabaladığını sandığım insanlar da sevmiyordu. Propagandaydı.

Biliyordum artık. Bunlar hep propagandaydı. Ben onun en özgür çocuğu değildim ama insanlar öyle sanıyordu. Çünkü ressam olmuştu. Kimse boyam yok diye kanımı kullandığımı bilmiyordu. Propaganda buydu zaten. Değil mi?

Bunları düşünmek, dün gece yanı başımda yanan sobanın içine düşmek gibiydi. Ağlıyordum, ağlamıyordum, nefes alıyor ve nefessiz kalıyordum. Sesim çıkmasın diye kendimi öylesine sıkmıştım ki ağrımayan tek bir organım bile yoktu. Ciğerlerime kadar bir ağrı vardı artık bedenimde ama yine de beynimi durduramıyordum. Bir gerçek vardı. Hayır onlar beni sevdiği için çabalamamıştı. Onlar evladı ölmüş bir baba olmak istememişlerdi. Katil babası olmayı bile kabul etmişlerdi ama beni kabul etmemişlerdi.

Çenemde yaşlarım birikiyor, koca koca damlalar dökülüyordu benden ama bana mısın demiyordu. Nasıl ağladım, nasıl ağladım; annem babam ölmüş gibi değil ama annesi babası hiç olmamış gibi. Annesi babası ölmüş gibi değil ama annesi babası onu hiç sevmemiş gibi. Ecevit'i uyandırmamak için parça pinçik ettim kendimi ama yine de gıkım çıkmadı. Beynim uyuşmuyordu. Babam durmadan konuşuyordu. "Sus," dedim parmaklarımı başıma bastırırken. "Sus artık sus, sus!"

Susmuyordu.

İnat değil mi, vücudum daha çok ağrısın diye çıkıp da bahçede hıçkıra hıçkıra ağlamadım. Taş olsa çatlardı, ben de çatlayana kadar, taş gibi durdum. Ecevit'in kaç sigarası yandı söndü. Gözlerimi hiç aralamadım. Dudağıma denk getirmeye çalışıyordum, bazen denk geliyordu bazen gelmiyordu. Yine de bir şey yapmıyordum. Sigarayı görmek için bile gözümü açmıyordum. Ağzımın içinde kan tadı vardı ama gözlerimi aralamıyordum. Kanın kaynağını da seçmiyordum. Babamın dediği gibi propaganda yapıyordum.

Dakikalarca değil, saatlerce de değil belki ama dakikalarca değil, bedenim kendini salmış bir ölü gibi olana kadar gözlerim kapalı, hareket hakkı bende olan her organımı, kasımı sıkarak babamı susturmak için çabaladım. Yine de susmadı. Ben pes ettim babam etmedi. Açtım gözlerimi, gözlerim kapkaranlıktı. Onların açılmasını bekledim biraz. O anlar hayal meyal diyemezdim. O anlar yalnızca babamın sesiydi. Babamın görüntüsü. Sus dedim defalarca, susmadı. Pes ettim, ağlamaktan bile pes ettim. Titrek adımlarla kalktım. Lavaboda yüzüme su çarptım. Biraz daha bunu yaparsam Ecevit'i uyandıracaktım. Babam susmuyordu, ben ona karşılık verecektim

ve Ecevit belki bu sese uyanacaktı. Derin bir nefes aldım öyle geri girdim odaya.

Ne'meye dursun Ecevit mışıl mışıl uyurken, bir yere çarpacağım, bir ses çıkaracağım, neredeyse saatlerce ağlamamı gizleyip uyumak üzereyken yakalanıvereceğim diye çok korktum. Ecevit'ten ayırmıyordum başımı. Adım atıyor ama onu gözlüyordum. Göğsü biraz şiddetli inip kalksın, sıkıntıyla biraz sağa olmadı biraz sola dönsün hemen duracaktım olduğum yerde. Islak kirpiklerimi gözaltlarıma ardı ardına birkaç kez vurdum. Ne zordu biriyle evini paylaşmak. Ecevit'e biri dediğim için kısa vakitte pişmanlık duydum. Çok pişmanlık duydum, mümkün değildi lakin hisseder, böyle bir şey aklından geçirir diye çok korktum. Ecevit pamuktan bir yastığın üzerinde, annesi saçlarını okşayıp, üstüne duasını okuyup uyutmuş gibi güzelce uyuyordu.

Sonra daha çok pişman olacağım bir şey oldu. Benim kendimi böyle helak ettiğim geceler zor sabaha varırdı. Ben bazen ruhsal sancıdan, bu insanın çekebileceği en korkunç ve dermansız sancıydı, inleyerek uyurdum. Yine öyle olacak sandım ama Ecevit'in yüzünü izleyerek sakinleştim. Sanki dakikalar önce, ciğerimi patlatacak kadar kendimi helak etmemişim gibi ve az önce misafirliğinden şikayet ettiğim bu adamın varlığı, böyle huzurla uyuması, annesi saçlarını okşamış gibi ama, damarımdan ilaç gibi sızdı. Damardan alınan ilaç ağızdan alınan ilaçtan çok daha hızlı etki ederdi.

Ecevit öyle huzurlu ve güzel uyuyordu ki damarımdan sızdı ilaç gibi.

Acaba dedim yatağa vardıktan sonra. Yorganın altına girdim. Yastığını ve yorganını düşman belleyip uyuyan adam, benim yanı başımda böyle annesi uyutmuş gibi uyuyorsa, öyle güzel uyuyordu ki kıskanmak asla değil gıpta etmekti benimkisi, ruhu rahata mı eriyordu benim evimde? Benden kaynaklı değil muhakkak, benim evim olduğu için, yemin ederim üstüme alınmadım hiç, ruhu o tanıdık omzu buluyor da onu rahat bırakıyordu, o da böylece uyuyordu? Bana böyle iyi gelirken o da kötü halde değildi. Çünkü bu atölyenin cam duvarlarının fikri küçük Ali Ecevit'e aitti. O sahiplenmesin hiç, benimsemesin, almasın içi burası benim diye ama işte ruh bedenin önündeydi. Ruh aklın ve kalbin de önündeydi. Ne o bize ne biz ona erişebilirdik. Ecevit'in de ruhu uyuyunca beni hissediyor, kabul buyuruyordu belki. Çünkü dikkat kesiliyordum, kaçtır göz dikiyordum,

rahat rahat uyuyordu. Huzurla, benim gibi birini sakinleştirecek kadar huzurla uyuyordu hem de.

Leyla teyzenin okuduğu dua kulağına fısıldanmış, Hüseyin amcanın o helal lokmasıyla karnı doymuş, küçük Firuze'yi uyumadan önce son bir kez görmüş, ödevlerini yapmış, hatta öyle ki okul çantasını bile hazırlamıştı sanki benimle uyurken. Ecevit. *Ah Ali Ecevit. Hiç büyümedin de çok büyüdün bende. O nasıl oluyor desen ben bile cevap verememem sana. Ben seni alladım pulladım yokluğunda, büyüttüm sonra sen karşıma hayallerimden daha güzel çıktın. Ne eksiği fazlasını gösterdin bana. Ne hayal kırıklığı yarattın ne başka kötü bir şey. Fazlasıyla geldin Ali Ecevit bana. Gani gani sabır dilersin ya hani, o vakit, gani gani derken ne kastediyorsan öyle geldinbana . Yoksa ben bu geceden nasıl sağ çıkardım Ali Ecevit? Gani gani geldin. Bana da feleğimi şaşırttın. Benim kalbim çok büyük acıları sırtlayınca senin gani gani getirdiklerini de sırtlar sandım ama olmadı. Babamın söyledikleriyle çırpındığım, sığamadığım, kustuğum, ağladığım bir gece vakti geldim yatağa girdim. Yine seni düşünür oldum.*

İç geçirdim. Yine ağlayadurdum ama bu sefer hiç öyle beni helak eden bir ağlayış gibi değil. Aksine içimi döker gibi. Yavaş yavaş ve için için. Böyle aktı gitti güzelce. Sebebini bilmiyordum bile. Ecevit'e bakarak ağlamak istedim. Hani güzelliğe ağlanır ya bazen. Bu da öyle bir şeydi. Güzelliğe ağlamaktı . *Ah Ecevit, ah Ali Ecevit. Hiç bilmiyorum bu gani gani fazlalık ne. Adını sanını bilmiyorum. Öğret diye sana sormaya da cesaretim yok. Ne olacak bu böyle?*

Kendimle konuşup durdum sonra konu Ecevit'ten babama gitti yine. O zaman telaş yaptım. Hemen uyumaya karar verdim. Kalbimde kabuk tutmamış bir yara açıldı sanki. Oluk oluk kanamıyordu ama üstü kanla nemliydi, sanki o nemi hiç kurumayacaktı. Babamın ikinci kez düşünmeden kurduğu cümleler, beşler, propagandalar o yaraya hiç kabuk tutturmayacaktı. Nemli yaraya bir kumaş parçası basıyor biraz bekliyor kaldırıyordum ama çok geçmeden yine kan oluyordu. Onlar beni bu hale getirmişlerdi, nasıl bana karşı kullanırlardı?

Firuze uyu. Çek elini ayağını üstünden. Uyu.

Tıkanmış burnumu çeke çeke uyumaya kalktım. Ama bir yerden sonra o kadar çektim ki burnumu Ecevit'in tüm huzurunu bozdum. Hareket etmeye başladı. Hemen sırtımı döndüm. Gözlerini açarsa uyuduğumu sansın diye. Burnumdan bir iki kez daha nefes almaya çalıştım ama yok tıkanmıştı. Hay aksi ne yapacaktım ben şimdi? "Firuze," Kısık, uykulu sesini duydum. Nefes alışımı kestim ve durdum. Uyumuş numarası yaptım. Cevap vermezsem uyudum sanır uykusuna devam eder sandım ama olmadı. Gözlerim açıktı, gölgesini gördüm. O zaman kapattım gözümü. Bana doğru adımladığını hissettim. Yatakta hafif bir çöküntü hissettim. Sonra bir kedi nasıl hızlı hızlı koklarsa öyle kokladı beni.

"Rol yapma uyan," dedi anında. Öyle korktum öyle korktum ki yakalandığım için, korkudan yine açtım gözlerimi.

"N'oluyor ya?" dedim beni uyandırmış gibi.

"Taze sigara kokusu, sigaramı mı çaldın?" dedi açıkça. Hiç de yumuşatmadı.

"Hırsız mıyım ben?" dedim. Öyleydim.

"Sigara içmişsin!"

"Ödünç aldım Ecevit. Çalmadım. Ödünç aldım ben bir tane."

"Sigaralarım sayılı yalan söyleme!" dedi bu kez. Kaç tane yaktığımı ben bile bilmiyordum. Gözlerimi kaçırdım ve az önce minnet duyduğum adama, "Git başımdan uyuyacağım ben."

"Ağladın mı sen?" diye sordu ansızın. Gözlerimi kırpıştırdım. Biraz daha eğildi bana. "Ağladın mı?" diye sordu. Cevap veremiyordum. Evet desem ayrı, hayır desem apayrıydı.

"Uyumak istiyorum, uykum geldi."

Ben üsteleyecek sandım ama sırtımı dönünce bir şey demedi, tek dizini bastırmıştı yatağa. Olduğu konumda kaldı ve beni izlemeye devam etti. Ben vazgeçti, beni rahat bırakacak ve uykusuna dönecek diye emindim artık.

"Ben sigara içmeye çıkıyorum yürüyeceğim biraz," dedi ama o uzaklaşırken benden. Gözlerimi geri açtım ve merakla ona baktım.

"Yürüyecek misin?"

"Turlayacağım," dedi umursamazca ve kabanını aldı dolabımdan.

"Neden ki bahçede iç işte?"

"İçim daraldı," dedi ve telefonunu aldı. "Senin uykun var, uyu," dedi. Ağzımı zor tuttum ben de geleyim demek için. İki sebepten sustum. Biri, yanına gidip onu rahatsız etmek istemedim, tek yürümek istiyordu, bir diğer sebep de uykum geliyor deyince lafımdan dönmek istemedim. Ecevit odadan çok oyalanmadan çıktı.

İçini bu kadar mı daraltmıştım? Hemencecik gitmişti. Yapayalnız kaldım bükük kaşlarımla. Öylece aralık bıraktığı kapıdan bakıyordum. Dudaklarımı ısırdım. Ne zaman gelirdi ki? Ya kaybolursa. Kalkıp arkasından kaybolursan beni ara demek istedim. Ben onu gidip alırdım ama ben yerimden doğrulma kararı almadan çıktığını sandığım Ecevit kafasını geri uzattı.

"Gelmeyecek misin?" diye sordu garipçe.

"Hı?"

"Gelmeyi teklif etmeyecek misin?" diye sordu. Bunu mu beklemişti?

"Geleyim mi?"

"Uykun geliyorsa gelme istersen, ben sadece sordum."

Hızla yorganı üzerimden attım. "Açıldı uykum senin yüzünden dur ben de geleyim, madem çok ısrar ettin," dedim ve onun gibi sadece kabanımı giydim. Telefonumu bile yanıma almadım. Ondan önce çıktım atölyeden meraklısı gibi. Vazgeçmeden o kendimi dışarıya attım. İçimde yedi yaşındaki zilli adeta gecenin bu vaktinde, uyuduğu güzellik uykusundan uyandı ve bahçede koşturmaya başladı. Gecenin bir vakti Ecevit'le yürümek onu adeta çıldırttı. Durmadan koşuyordu, yeri dövüyordu. Babamın sesini

bile bastırdı o zillinin sesi. Madem böyle yapabiliyordu, ben kendimi mahvederken neredeydi? Ne nankördü. Ah ne nankördü. Ecevit deyip ölüyordu.

Ecevit sigarasını aldı ve içindekileri saya saya çıktı. Kapımı kilitleyip paspasın altına koydum hemen. Ecevit'in yanına gittim. "Bir tane ödünç aldım Ecevit," dedi düz bir sesle.

"Aramızda bir sigaranın lafını yapıyorsun ya, ben sana bir şey demiyorum.

"On bir sigaranın Firuze," diye düzeltti. Bir insan niye sigarasını sayardı ki zaten? Ellerimi cebime koydum. İkimiz de yavaş yavaş yürüyorduk, o benden hariç sigara içiyordu. İkimiz de gölgelerimize bakıyorduk ama konuşmuyorduk.

"Yarın ne yapacağız?" diye sordum. Ecevit sigarasının külünü parmağıyla düşürdü.

"O çıktığımız arka kapı, gizli bir kapıymış. Seher muhtemelen o kapıdan giriyor ya da çıkıyor. Çünkü bu kadının girdiğini gören çıktığını, çıktığını gören girdiğini görmüyor. O kapıyı izleyeceğiz. Eninde sonunda girecek ya da çıkacak. Çıkınca takip edeceğiz. Evini bulmamız lazım. Kızını bulmamız lazım."

Tam da aklımdaki gibiydi planı. Başımı salladım, kızını bulunca her şeyin devamı ip söküğü gibi gelecekti, hissediyordum. "Kızını bulunca?"

"Adını sanını öğrenmemiz lazım. Kız kimin üstüne kayıtlı. Ona ulaşınca da kim olduğuna bağlı olarak ortalık karıştıracağız. Seher bir şekilde bize ulaşacak."

Ortalık karıştıracağız... Artık bana da normal geldi, alışmış olacaktım. Ecevit'le sallana sallana Ümitköy'ün sakin sokaklarında yürüyorduk.

Konuştuğumuz konuya odaklanmaya çalışıyordum, yemin ederim, kızılmasaydı hemen bana, ben çok önemsiyordum. Kendi canımdan bile çok önemsiyordum. Sadece Ecevit'le yürümek... İki yetişkin insan gibi yürüyorduk. Belki Ankara'nın buz tutmuş sokaklarıydı sözde nasibimize

düşen ama öyle değildi işte. Yalıkavak'ta yürüyordum sanki. Ecevit'le hiç gitmediğim ama hep hayalini kurduğum yazlıkta, o güzel sokaklarında yürümek gibiydi. Yazın ortasında, belki şeyle... Lütfen kızan olmasaydı bana. Ecevit'in koluna girmiş gibi. Öyle işte. Yalıkavak'ta. Ecevit'in koluna girmiş gibi, sıcak bir yaz gününde, güneş parıl parıldıyorken yürümek gibiydi bu. Kimden çekiniyordum bunları söylerken, kim bana kızacaktı bilmiyordum ama öyleydi işte. Çocukken hayalini kurduğum gibiydi her şey.

"Ecevit," diye seslendim ona. Sırf ilgiyle dinlediğimi bilsin diye.

"Firuze," diye karşılık verdi.

"Hani sen Cengiz'in ismini verince kadın çıkmama izin verdi ya, biz neden Cengiz üzerinden devam etmiyoruz. Demek ki kadın çekiniyor ondan. O şekilde halledelim. Belki kızının peşine düşmek zamanımızı alıyordur yok yere."

Bu Cengiz kimdi bilmem ama Melike için işe yarayacak herkesi kullanırdık. "Tercihim o yönde değil?"

"Neden ki?"

Ecevit iç geçirdi ve bir süre sessiz kaldı. Söylemeyecekti sanırım. Belki de o adam, kendisinin kullanılmasına o kadar izin vermiyordu. Ecevit yeniden iç geçirdi. Ecevit de şansını zorlamıyordu. Sonuçta adam tehlikeliydi. Ama sonra o, "Kan dökülsün istemiyorum," dedi. Bu cümle, tümüyle, büsbütün, Hüseyin ve Leyla Tarhan'ın oğlundan çıktı. Saf değildi, tertemizdi. Aptal değildi, insandı. "Ne olursa olsun, son noktaya kadar kan dökülsün istemiyorum," dedi düşünceli bir sesle. Ona kaldırdım başımı. Bir cümle kurmalıydım. Ecevit'e bak sen kimin evladısın, bunu sakın unutma demek istiyordum. Tek bir cümleyle bunu yapmam lazımdı. İşin doğrusu çok zorlanmadım.

"Leyla teyze ve Hüseyin amca da öyle isterdi."

Adlarını zikrettim diye çok kızacaktı belki ama umursamadım. Belki uyumadan önce bu cümlemi anımsar ve içini rahatlatırdı. Yeterdi bu bana.

Ecevit'in adımları yavaşladı sonra da yavaşça durdu. Onun iki adım önünde duraksadım ve ona döndüm. Biraz çekinerek, biraz korkarak. Anne babasının adını söylemem çok zoruna gidiyordu ama ben ona hep içimden söylüyordum. Dudaklarını yaladı ve gökyüzüne baktı.

Bir zaman sonra kısık sesle, "İsterdi değil mi?" diye sordu. Çok kederliydi. O an anladım ikilemdeydi. Kirli olmakla temiz olmak konusunda ikilemdeydi.

"Çok isterdi Ecevit," dedim hızla. "Hele Leyla teyze, asla istemezdi kızını bulmak pahasına bile senin kan dökmeni. Sen Hüseyin Tarhan'ın oğlusun Ecevit," dedim. "Bunu sana şimdiye kadar kimse unutturmadı, bu saatten sonra da kimse unutturmasın tamam mı?"

Gözlerini bana indirdi. O parlaklık, çakmak çakmak hali içimi titretti. İç geçirdim. Saçlarını okşamak istedim. Keşke bana izin verseydi de ben içimden değil, hep dışımdan söyleseydim. İç çekti. "Ben Hüseyin Tarhan'ın oğluyum," dedi. Kendisine hatırlattı bunu sonra derin bir nefes alıp öyle yeniden adımladı. Güç topladı sanki. Bir sigara daha yaktı.

Yeniden sessizce yürümeye başladık. Ecevit'e ne şanslıydı diyemiyordum elbet ama benim babamın sesiyle kendimi harap ettiğim ve yola devam etmek istemediğim yerde, Ecevit babasının adından güç alıyordu. Onu asla kıskanmadım, bu kadar yüzsüz ve kıskanç değildim ama gıptayla baktım. "Ecevit biliyor musun?" dedim sonra bir cesaretle. Çenemi açmıştı beni azarlamayarak. "Küçükken, sen gittikten sonra ne düşünüyordum, ne istiyordum biliyor musun?"

Ne diye sormadı ama merak etmediğine dair bir şey de söylemedi.

Ne diye sormadı ama merak etmediğine dair bir şey de söylemedi. "Benim annem babam ölüyordu o doğum gününden önce sonra ben annesiz babasız kalıyordum ama Leyla teyze beni kimselere vermiyordu kendisi büyütüyordu. Seninle beraber büyüyorduk hem de. Çocuk aklı işte."

Bu cümleleri yirmi beş yıllık ömrümde ilk kez sesli dile getirdim. Biraz korkunç, çok tuhaf ve garip geldi. Küçükken hiç öyle gelmiyordu halbuki. Ecevit de benim gibi kalıverdi olduğu yerde. Burnumu çektim ve

gökyüzüne baktım. "Ne bileyim... Çocuktum işte. Benim ailem ölüyordu sonra ben sizinle yaşıyordum. Sana ve size bir şey olmuyordu. Bir çocuk olarak bunu düşünmem korkunç sanırım ama işte çocuk aklı da. Mutluluk benim için sizdiniz. Bizimkiler de mutluydular belki ama sizin gibi değildi. Bir de sen vardın işte. Sonra da gidince... Mutluluk da kayboldu. Annen beni alır ve bana bakar, sonra biz hiç ayrılmayız diye hayal kuruyordum. Hüseyin amca ve Leyla teyze bana o kadar güven veriyordu. Şimdi düşününce... Bilmiyorum işte. Bugün sen uyurken ben ağladım. Öyle işte. Babamın söyledikleri aklıma geliyor. Sonra sen, babanı hatırlayıp yola devam ediyorsun. Çocukken de bazı şeyleri farkındaymışım demek ki. Öyle işte... Aklıma geldi anlatmak istedim."

Ellerimi çocuklar gibi ceplerime sakladım ve soluklandım. Sonra da önüme dönüp yürümeye başladım. Yaşlarım çok çabuk donuyordu yüzümde. Bunu niye Ecevit'e anlatmıştım ki? Ecevit peşimden gelmiyordu. Hayalimde anne ve babasını çalmıştım. Bir de yüzsüz gibi anlatıyordum. Arkamı dönemedim utançtan. "Firuze," dedi aramızdaki mesafe artınca. Ona döndüm biraz.

"Efendim? Ecevit... Boş ver gerçekten. Öyle saçmaladım işte. Anlatasım geldi. Hadi yürümeye devam edelim. Dönmeyelim hemen. Hadi yürüyelim." Arkamı dönüp gidecektim aslında ben. Aramıza çok mesafe açılınca gelmek zorunda kalacaktı.

Lakin Ecevit, "Firuze sen niye hayatına devam etmedin onlar gibi?" diye sorunca çakıldım kaldım olduğum yere. Omzum düştü önce, sonra başım eğildi. Bu soruyu bana Ecevit'in bile soruyor olması çok zoruma gitti. Onun sevinmesi gerekirdi. Üzülmüyordu ama sorgulamasın da isterdim. Omuzlarım sarsıldı ama başımı kaldırıp ona baktığımda gülümsüyordum.

"Etmemi mi isterdin?" diye sordum. İstemediğini biliyordum çünkü.

"Hepsi etmiş, en küçükleri de etseydi onu da kabul ettirirdim içime."

Etmemiş halimden bile bu kadar nefret ediyorsa, etmiş halime ne yapardı? Söylemedim bunu ona. "Yaşasaydın sen de, onlardan ne eksiğin var? Benden daha fazlasını görürdün. Ben geleli kaç ay oldu, sen kaç yıl böyle yapmışsın. Değdi mi?"

Dudaklarım büzüldü. Aramızda bir sürü mesafe vardı. Hiç saymadım bile. "Değdi," dedim.

"Neyine değdi Firuze?" diye bağırdı. "Aklımı kaçıracağım neyine değdi? Küçükken annem babam ölseydi de bana Leyla ve Hüseyin baksın demişsin. Neyine değdi?"

Çenem titriyordu ama yine de konuşmaya çalışıyordum. "Ben senin beş gram bile fazla nefretini kaldıramazmışım. Değdi o yüzden."

En azından şimdi, benden yine nefret etse de beş gram az nefret ediyordu. Gözleri daha da küçüldü. "Seni beş gram mı yaşattı?"

Başımı salladım hemen. Bunu anlamasını beklemezdim. "Sana da yazık değil mi?" diye sordu. "Onlar seyr-ü sefa içinde gününü gün ederken kendine bunu yaşatmışsın. Dönüp bana da yazık değil mi?"

"Sana da yazıktı," dedim açıkça. Ecevit mantıklı bulmuyordu dediklerimi. Ona beş gram nefret daha fazla gelmezdi ama bana gelirdi işte. "Bir kere, Hüseyin amca kapıya gelmişti," dedim. Bunu anlatmak belki ona beş gram nefretten fazlasını verecekti ama... Anlatmak istedim işte. Nefreti hiç azalmasın istedim. "Sanırım evde kalan şeyleri almak için. Belki biraz para, ne bileyim fotoğraf, belki Melike'nin fotoğrafları... Ama babam izin vermemişti. İçeri almamıştı babanı. Baban bağırınca kapıda ben sesini duymuştum. Seni de getirdi sanıp hemen yanına koşmuştum kimse görmeden baban orada bana ne yapmıştı biliyor musun Ecevit?" dedim. O bilmiyordu ama ben hiç unutmuyordum. Ecevit elleri cebinde beni dinliyordu. İkimiz de kıpırdamıyorduk.

"Başımı okşadı."

Nasıl bir şiddetle ağlamaya başladım, sokak inledi sesimle. Kendimi yerlere atmak istiyordum. Babamın sözlerinden sonra bunu anlatmak beni kör kuyulara attı. Nevrim döndü. Beni bu hayatta Ecevit'ten sonra yine Ecevit'in ailesi en çok sevmişti. "Babam gelip beni almayana kadar, baban benim başımı okşadı ve iyi olup olmadığımı sordu. Atilla Akın o sırada babanı yaka paça kapının önünden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ben babanı görünce seni görmüş kadar mutlu olmuştum. Hüseyin amca her şeye rağmen benim

saçımı okşamıştı. Hayatıma devam etmem için senin babanın benim saçlarımı okşamaması, annenin de portakallı kekini hiç yememem lazımdı Ecevit. Belki o zaman..." Duraksadım. Düşünmem bile gerekmedi. Hayır... O zaman da devam edemezdim. Ecevit'i unutamazdım ben. Ecevit'e yaptığımı unutamazdım.

"Yine edemezdim," dedim dürüstçe. "Bana bu soruyu herkes sordu. Neden hayatına devam etmedin. Bir sen bir ben kalmıştı sormayalı. Şimdi bir tek ben kaldım. Cevabım çok fazla, o yüzden cevap vermek istemiyorum. Vicdan diyebilirsin ama kısaca. En yalını o."

Yaşlarımı sildim ve ters yöne doğru yürümeye başladım. Yürümek istemiyordum artık. Zaten tüm yol ağlayacaktım. En azından yanında ağlak biriyle yürümeseydi. "Ben uyuyacağım sen yürüyüp gel," dedim yanından geçerken. Onu geçtikten sonra "Yine de edemez miydin?" diye sordu. Duraksadım. Omuzlarım çöküktü. Başımı iki yana salladım. Gökyüzüne baktım.

"İnanma istersen yıldızların yandığına,

Güneşin döndüğüne inanma."

"Edemezdim Ecevit. İnanma istersen bana, sen inan diye bir şey yapmayacağım. Çünkü inansan da hiçbir şey değişmeyecek. *Doğrunun ta kendisini yalan bil Ecevit* ," dedim. Hakikat, tanığın diliyle ayakta dururdu. Ben hakikati deviren o tanıktım ama şimdi yemin ederim ki dilimden dökülenler yalan değildi. Bu soruya cevap vermek için yaşamam gerekmezdi.

"Etmez miydin edemez miydin?" diye yeniden sordu. Ecevit'e döndüm. Gözlerine baktım. Bir karartı vardı. Sanki inanç arıyordu.

"Edebildiğim yerde etmezdim," dedim. Yutkundum.

"İnanma istersen yıldızların yandığına,

Güneşin döndüğüne inanma."

Ondan bir on saniye daha isteyebilmek için ömrümden on sene verebilirdim ve cümle abartı değildi. Yine de söylesem kimse inanmazdı bana. Ondan bir on saniye istemedim ama ona sarılmak istedim. Aynı anda konuştuk. Hava çok soğuktu ve kar atıyordu.

"Firuze," dedi.

"Ecevit," dedim.

Sonrası... İstenmeyen on saniye yüreğimde bir yara olarak kalır sandım ama çok cesurdum. Hüseyin amcadan bahsettiğim için bilmiyorum belki. Hüseyin amca olsaydı, git sarıl derdi. Öyle düşündüm belki de. Ve sanki Hüseyin amca Ecevit'i de itti. Çünkü ben hızlı birkaç adım attığımda, Ecevit de babasını dinledi. Ecevit'in boynuna sıkıca sarılmak istedim ama istediğim kadar sırı sarılamadım. Ecevit, babasını dinledi, ben ona kollarımı saramadan, Ecevit'in kolları, hani tren garında eşini savaşa göndermiş ve çaresizce bekleyen asker vardı ya, o askerin kolları gibi, vatanını düşmandan temizleyip dönmüş kadar büyük, ferah ve kocaman kucağı gibi, beni sardı.

instagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial

XXIV Part II- hakikat tanığın diliyle ayakta durur.

Bol bol yorum yapın olur mu? Her yorum iyileşmem için bir ağrı kesici olsun mu? Olsun olsun! Keyifle okuyun.

***

Sonrası... İstenmeyen on saniye yüreğimde bir yara olarak kalır sandım ama çok cesurdum. Hüseyin amcadan bahsettiğim içindi belki bilmiyorum. Hüseyin amca olsaydı, git sarıl derdi. Öyle düşündüm belki de. Ve sanki Hüseyin amca Ecevit'i de itti. Çünkü ben hızlı birkaç adım attığımda, Ecevit de babasını dinledi. Ecevit'in boynuna sıkıca sarılmak istedim ama istediğim kadar sıkı sarılamadım. Ecevit, babasını dinledi, ben ona kollarımı saramadan, Ecevit'in kolları, hani tren garında eşini savaşa göndermiş ve çaresizce bekleyen asker eşi vardı ya, o askerin kolları gibi, vatanını düşmandan temizleyip dönmüş kadar büyük, ferah ve kocaman kucağı gibi, beni sardı.

Bir insana sıkıca sarılmanız için onun size sarılmaması gerekiyormuş. Bunu ocak ayının karlı bir gecesinde öğrendim. Bir çift kol, size hiç sarılmadan, sarılmayacak olarak, iki yanda beklerse siz ona onun yerine de sarılırken kemiklerini hissederdiniz ama bir çift kol, siz ona sarılırken size sarıyorsa işte o vakit sarılmayı bölüşmek zorunda kalırdınız.

Ecevit'le hep sarılırdık, okuldan dönünce, okula gidince, yalnızca bir gün birbirimizi görmeyince, yarışı kazanınca... Ama Ali Ecevit'le ilk kez bir sarılmayı bölüşüyorduk.

Güçlü kolları belimi sarmıştı, parmak uçlarımda ona yükselmiştim ve kollarım boynuna dolanmıştı. Bir eli belimden ayrıldı ve bir kuş gibi başımın üzerine kondu. Yaka paça atıldığı evin önünde saçlarımı okşayan

Hüseyin Tarhan'ın oğlu bir gece vakti saçlarımı okşuyordu. Boyum boyuna, kollarım kollarına yetsin diye çırpınıyordum ama bunun mümkün olmadığını fark ettiğim an, çırpınmayı bıraktım ve yalnızca teslim oldum.

Yüzümü bir çocuk gibi değil, gayet bir yetişkin gibi Ecevit'in sinesine yasladım. Ve ben Firuze Akın, yirmi beş yaşında ilk kez, genç bir adama sarıldım. Tümüyle karşılıklı, bir sarılmayı bölüşerek. Cesareti ancak cesaret doğururdu. Kalbim yuvasından ilk kez uçmuş bir kuş kadar stresliydi, korkuyordu ama yuvadan izlediği gökyüzünde olduğu için de çıldırmış gibi mutluydu. İşte oradaydı, o ucu bucağı olmayan, annesinin ve diğer kuşların hep dolandığı, uçuştuğu, merak ettiği, korktuğu, o günün gelmesini hep bekleyen ama o günden de hep korkan, ona uzak bir hayalle kuvvetli bir gerçek gibi hissettiren gökyüzündeydi.

Burnumu Ecevit'in boynuna sürttüm. Buna planlı bir davranış denemezdi. Bilinçsiz de diyemeyeceğim gibi. Bir erkeğin boynuna, hasretle sokulmak, bu temasları tutkuyla- evet tutkuyla- yapmak ve hatta belki istemek planlı yapacağım bir şey değildi. Kalbimin gölgesinde bir ağaç büyüyordu, yaprakları söğüt ağacı gibi mahcuptu. Yere bakıyordu. Utanıyordu bir de. Benim temasım Ecevit'te karşılık buldu ya da bu bir tesadüftü. Ecevit'in belimi saran eli sıkılaştı. Benim ona yüzümü bastırdığım noktadan başıma baskı uyguladı. Sanki gökyüzünde fazla kanat çırpmış olan bana bugünlük yeter der gibi beni yuvaya geri çekti. *Tamam bugünlük yeter, hadi gel yuvaya gir, yarın yeniden denersin, kanatlarını bu kadar yorma.*

"Etmezdim Ecevit," dedim kollarının arasında. Ensesindeki saçlarını okşadım. Dakikalar önce keşke saçlarını okşasaydım demiştim. Şimdi keşke başka bir şey isteseydim diyemezdim. İstediğimden ve aldığımdan çok memnundum. Ecevit'in saçlarını okşamak, benim için tüm gökyüzünü dolaşmak kadar büyüktü. "Sana yemin ederim etmezdim. Kimse bana ettiremezdi."

Ecevit çıkagelse sadece bunu söylemek için, bir mektup yazsa ya da bir söz etse ve bu yalnızca bunun üstüne olsa ben yine de etmezdim. Bunu bilsin, buna inansın istiyordum yalnızca. Koca elleri ve kolları, kocaman kucağı benden yavaşça koptuğunda, kendime hâkim olamasaydım, canını yakardım. Belki saçlarını, belki kopmamak için tenini çekiştirirdim. Benden korkmasın ya da bu anı güzel hatırlasın, belki arasın -bu bir hayaldi ama

hayal kurmak için neden sınırlara ihtiyacım olsaydı ki- anımsasın, iç çeksin ve gözlerinde hoş canlandırsın diye hoyratça değil, zarifçe ayrıldım.

Gözlerimi kaçırmak, benim için de beklendik değildi. Bu soğuk Ankara gecesinde, boynumdan yüzüme, kulaklarıma bir sıcaklık vurdu. Kokusu burnumdaydı. Kokusu burnumdaydı çünkü burnumu boynunda boylu boyunca dolandırmıştım. Cesaretim ondan ayrıldığımda kırıldı. Halbuki o da bana temas etmişti ama neden bilmem, ben bunu, evet ben tüm bu yaptıklarımın bir kısmını özlemden ötede bir duyguda yaptım sanki. Kimsenin bana kızmayacağından emin olmadığım bir şey daha yaptım hatta. Nasıl söylenirdi, nasıl anlatılırdı bilemedim. Ecevit hissetmişti muhtemelen ama ben içimden bile tekrar edememiştim. Bana kızacak ve beni itecek tek kişi Ali Ecevit'ti halbuki. Halbuki ben, sanki beni tanıyan tanımayan herkesten utanmıştım.

Dudaklarımda silik bir his, belki tat ya da dokunuş vardı. Burnumun dokunduğu boynuna dudaklarım da temas etti, *tamam* . Yemin ederim ki öpmedim. Öyle varla yok arasında, öpecekmiş gibi değil, aklımdan geçirmedim o an öpmeyi, yalnızca burnumu nasıl sürtersem, dudaklarımı da iki kez öyle sürttüm.

Yaparken ne kadar arsızsam, şimdi bir o kadar utandım. Arkamı dönüp koşarak atölyeye gitmek istedim. Bazen bir koca sene yazmadığım bir günlüğüm vardı. Günlük de denmezdi, çok korkunç duygular hissettiğim anlarda, tarih atarak yarım yamalak bir ya da iki cümle yazar kapatırdım. Hiç de geriye dönüp okumazdım. Ecevit'e yazdığım o anlamsız mektuplar gibiydi. Cümleler ortadan başlar, bazen sonlanmaz, bazen sadece başlar ve ortaya bile varmazdı. Gidip o günlüğün en orta sayfasına, bu arsızlığımı sansürlü bir şekilde yazmak istedim. Benden acıdan başka bir şey görmemiş sayfalara arsızlığımı, evet tam olarak öyle hissediyordum, açıkça yazamazdım. Seneler sonra olur da okursam o yarım yamalak cümleyi ne yapardım ben?

Dudaklarımı yaladım Ecevit'in âdem elmasına bakarken. Bacaklarım tir tir titriyordu. Çok kötü bir şey yapıp hiç pişman olmamak... Evet buydu yaşadığım da hissettiğim de. Bu arsızlık, o his, dudaklarımda kalan şey, bunlardan pişman olacak kadar hovarda yaşamadım ben hayatımı.

Ecevit'in eli ansızın yüzüme uzandığında ne yapacağımı şaşırdım. Parmak eklemleri gözüme bu kadar yaklaşmasa gözlerimi asla yummazdım ama hedefleri gözlerimdi. Gözlerimi yumdum ve eklemleri ıslak kirpiklerime dokundu. Onları zarifçe sildi. Sonra başparmağıyla gözümün üzerinde düz bir çizgi çekti ve tüm ıslaklığını aldı. Gözlerimi ne açtım ne de açmak istedim. Ellerim titriyordu utançtan. İki gözümü de kuruttuktan sonra, "Bir daha sigaramı içme," dedi yalnızca. O an, o an nasıl rahatladım, nasıl mutlu oldum bilinmezdi. Mutlu eden kötü şeyleri yaptıktan sonra görmezden gelinmek, herhalde yaşanacakların en güzeliydi.

Sanki o kötü şeyi hiç yapmamış gibi değil, o şey kötü değilmiş gibi, yeniden yapmak suç değilmiş gibi hissettiriyordu.

Gözlerimi aralamadım, temasını keser diye. Göz kapaklarımda dolanırken parmakları iç çektim. Dudaklarımı tekrardan yaladım. "Tamam mı?" Herhalde bu konumda, bana ne teklif ederse, onaylardım.

"Hı hım," diye mırıldandım kendimden geçmiş bir sesle.

Sonra belki taklidimi yaptı, belki de onun da dilinden öyle döküldü. "Hı hım," diye mırıldandı.

Evime dönünce yatağın altında hemen şu kısa cümleyi karalayacaktım günlüğe benzemeyen günlüğüme. *Ecevit'in boynunun tadı dudaklarımdan hiç gitmesin isterdim. Öyle işte...*

***

Ecevit, elindeki büyük termosu -litrelikti- çayla doldururken onu izliyordum. "Buna gerçekten gerek var mıydı Ecevit?"

Çıkmak için çoktan giyinmiş, ayağa dikilmiş Ecevit'in termosunun dolmasını bekliyordum. Bu termos, benim sıcak Ankara gününde, bahçede çalıştığım günlerde, içeri gir çık yapmakta üşeneceğimi bildiğimden soğuk su doldurduğum ve yanıma aldığım bir termostu. Varlığını bile hatırlamıyordum. Ecevit termosun var mı diye sorunca, olması gerekiyor demiştim de bu kadar büyük termosa çay demleyeceğini hiç sanmamıştım.

"Kaç saat duracağımız belli değil. Ne yapacağız çaysız?" dedi bana bakmadan. Çoğul konuşmuştu ama bilmeliydi ki ben çaysız saatlerce hatta günlerce dayanabilirdim. Çekmecelerimden karton bardak aramaya koyulduğumda, "Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Karton bardak."

"Hayatta karton bardakta içmem."

Bu adam söz konusu çaysa gerçekten çok şımarıyordu. Olsun dedim yine de, istediği bardak olsun çöktüğüm çekmece önünden ayrıldım ve ayağa kalktım. Bardak rafımı aldım. İki tane kupa çıkardım. Peçeteye sarmak lazımdı. "Yok," dedi Ecevit.

"Ne yok?"

"Ona da yok, ince belli bardak alacağım giderken."

"Sen ciddi misin?" Pavyonun arka kapısına kamp kuracakmışız gibi değil de piknik yapacakmışız gibi davranıyordu. Tamam ben de sandviç yapmıştım ama acıkırız diye yapmıştım. Başını salladı ve, "Evet," dedi. "Şaka yapılacak bir konu mu bu?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve başımı iki yana salladım. Ne diyebilirdim ki? "Yok estağfurullah, çay şaka konusu olur mu?" dedim büyük bir ciddiyetle. Bir kutsallık atfettim adeta çaya. Neredeyse çay demeden önce, ayağa kalkmak gerek buyuracaktı.

"Asla," diye destekledi beni Ecevit. Termosu dolunca ağzını sıkıca kapattı. İki ayrı torbaya koydu, eğip büktü sızdırıyor mu diye. Sonra da sandviçlerimizi koyduğu torbaya koydu. Kabanlarımızı giydik, ben bir de şalımı taktım boynuma. Saçlarımı iki yanıma alırken torbayı alacakken Ecevit engel oldu, kendisi aldı. Atölyeden çıktık, onun arabasına yerleştik. Bu günümüz ilk ve son olmayabilirdi. Kadın bugün gelmezse ya da biz kaçırırsak, onu yakalayana kadar her gece gidip gelecektik. İkimiz de sessiz sedasız anlaşmadan yalnızca o anı düşündük diyemezdim. Sabah uyandığımızda hiç dün akşam yaşanmamış, sarılmamışız gibi, o anı o anda

bırakmış gibi başlamıştık ama yine de her sessizlikte o anı düşünmüyorum desem yalan olurdu.

Tabi yine de işimizi de düşündüm. Evi nasıldı mesela? Çok daireli bir bina mıydı? Biz hangisine girdiğini nereden bilecektik? Kızıyla dışarı çıkacak mıydı? Çıkmazsa bu kez bunun için kapıda nöbet tutacaktık.

Ecevit arabayı bir mağazanın önünde sağa çektiğinde dönüp neresi diye baktım. Bir çeyizciydi. "Bulunur burada bardak herhalde," dedi. "Bekle geliyorum ben," dedi ve indi ama hiç mi hiç dinlemedim onu. Şalımı hemen hem çok üşüdüm diye yüzümün bir kısmına sardım hem de tanınmayayım diye. Zaten kar yağıyordu, hava çok soğuktu. Arabadan indiğimde, "Ecevit Ecevit," diye seslendim. İnerken anahtarı almıştım, hemen kilitledim arabayı. Ayağımda siyah, düz taban çizmelerim vardı. Ecevit dönmüş bana bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Hemen yanına koştum. "Ben de geleyim dur!" dedim. Benim de aklımdaydı zaten bardak, hatta çaydanlık almak. Hazır gelmişken onları alıp, parasını da ben ödeyecektim.

"Bardak alıp çıkacağım, sen niye geliyorsun?"

"Hayatımda hiç çeyizci gezmedim," dedim ne yapacağımı söylemeden. Söylersem bilirdim onu, belki istemezdi. Sonra al, sırası mı derdi. Hem o french press olayını çok benimsemişti. Artık demlerken söylenmiyordu. Yanına vardığımda ikimiz de birbirimize baktık. "Sen?" diye sordum merakla. Gözlerimi kırpıştırdım.

"Ben ne?"

"Çeyizci gezdin mi hiç hayatında?"

Neden bilmem, bir genelev, bir pavyon sorum nasıl yadırgandıysa bu da öyle yadırgandı. Garipmişim gibi baktı bana. Halbuki o benden daha garipti. "Tabi," dedi beni şaşırtarak. Neden bilmem, belki daha önce pavyon ve genelevi deneyimini ilk benimle kazandığı için, buna biraz üzüldüm. Hiç

belli etmedim ama tatlı bir esinti gibi gelip geçti bu kısa hüzün içimden. Geçti... Yani umarım ki geçti. "Benim niş hobim zaten çeyizci gezmektir. Gördüm mü hemen arabayı sağa çekiyorum, çeyizci geziyorum," dedi. Büyük bir dikkatle onu dinliyordum. Tabi cevabını beklemediğim, biraz da üzüldüğüm için sonrakilerini de ciddiyetle dinledim. Ecevit kaşlarını çattı ve mağazaya adımlamadan önce, "Sabır selamet," dedi ve cıkladı.

Beni bırakıp yürümeye başladığında peşinden gitti. "Ecevit!" dedim sitemle. "Beklesene!" İkimiz de ilk defa, bir pavyona ve geneleve girer gibi çeyizciye girdik. İçimden tatlı bir esinti gibi gelip geçen üzüntü kayboldu. İçeri adımladığımız gibi, bize doğru genç bir kız ilerledi. Yüzümü şalıma gömdüm ve, "Ay burası ne kadar soğuk," dedim abartıyla. Soğuk değildi ayrıca, bariz derecede sıcaklık farkı vardı.

"Hoş geldiniz, nasıl yardımcı olabilirim sizlere?"

"Kolay gelsin," dedi Ecevit ve çeyizcinin içini süzdü. Önümüze sağdan sola doğru ilerleyen beş tane raf açılıyordu. Mağaza çok genişti. Yerler, duvarlar ve ışıklandırma tamamen beyazdı. Çok kalabalık bir eşya skalası vardı. Ecevit tekte seçemeyince, "Çay bardağı alacaktık," dedi. Benden daha genç olduğunu düşündüğüm güler yüzlü kız, "Tabi, çay bardağı modellerim bu tarafta. Buyurun ben size yardımcı olayım," dedi ve ilerlemeye başladı. İkimiz de onu takip ettik. Ben bir taraftan kucağıma alacağım bir çaydanlık bulmaya çalışıyordum. Kocaman bir çay bardağı rafına geldik. O kadar çoktu ki, "Yeni gelinlerimizin bu sezonki gözdesi bu," dedi kadın. Başkasına diyor sandım ve etrafa bakındım gelin bulabilmek için. Bizden başka kimse yoktu bu rafta.

"Hı?"

Kadın eline aldığı bir kutuyla bana doğru adımladı. "Yeni gelinlerimiz en çok bunu alıyor. Şu şekilde göstereyim," dedi, ağzı ve tabanı absürt şekilde geniş, beli çok dar ve üzerinde altın renk desenleri olan bir bardak setini gösterdi. Gözlerimi kırpıştırdım ve kadının yaptığı sunumu izledim. Bize anlatıyordu. "Altın işlemeler bu şekilde altlıkta da devam ediyor," dedi. Bardağı Ecevit istemişti ama kadın yalnızca bana anlatıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve Ecevit'e baktım. Onun yüzünde benim kadar şaşkın olmasın ama biraz sıkıntılı bir hal vardı. Çenesini kaşıdı.

"Sizin eviniz için düşündüğünüz bir model var mı? Su bardaklarınızı aldınız mı?" diye sordu bu kez. Gözlerimi açıp kapattım ve o an, zihnime aniden bu fikir iniş yaptı. Ağzımdan ardı ardına mırıltılar döküldü. Bir kadın ve bir erkek çeyizcideydi. Elbette bir insan ilk ne düşünürse kadın da onu düşünüyordu.

"Yok," dedim ne diyeceğimi bilemezken. Biraz telaşlandım, biraz anlamsız şekilde korktum, biraz heyecanlandım. Gözlerim saçma şekilde doldu hatta. Ne yapacağımı bilemedim. Ecevit'le aynı anda konuştuk.

"Hayır yanlış anladınız," dedim.

"Biz dümdüz bir çay bardağı istiyoruz yalnızca," dedi Ecevit.

Kadın elindeki bardağı hızla içine geri koydu. "Anladım, sade bir şey istiyorsunuz yani. Şöyle bir model var elimde. Bu arada yemek takımınızı seçtiniz mi, yeni modellerimiz geldi ve bugüne özel indirimimiz var."

Ecevit'le aynı anda soluklandık. Belki bana kızdı bilmiyordum. Ben gelmesem hemen alıp çıkacaktı muhtemelen. Bir başka bardak çıkardı kadın. Bunun şekli de alttan çok geniş üstten dardı. İnce belli değildi. "Şu modelim çok tercih ediliyor. Sade, şık ama modern."

Ecevit'e baktım. Beğenmediğini zaten biliyordum. Gözlerini açıp kapattı ve gözlerini kaçırdı. "Biz oldukça standart," dedim ve rafa baktım. "Normal bir bardak istiyoruz," Birkaç kez taradıktan sonra da buldum zaten. "Hı şundan, evet. Ecevit şu," dedim. Biraz yüksekteydi. Kırarım diye uzanmadım. Ecevit'e gösterdim. Ecevit uzanıp aldı, kadına baktı. "Teşekkür ederiz, kolay gelsin," dedi.

Kadın ağzını açmış bir şey daha söylemek için tetikteydi. "Yemek takımına da bakacaktık," dedi ama Ecevit dönmüştü bile. "Benim çaydanlığa ihtiyacım var," dedim kısık sesle. "Yardımcı olur musunuz?"

Kadın, hemen, "Tabi," dedi ve yürümeye başladı. Ecevit onu ödeyene kadar ben gelirdim zaten. "Ben hemen size modellerimi göstereyim."

"Ben en kalitelisini alayım. Yani paslanmasın, çok küçük ve çok büyük olmasın, dandik olmasın yeter. Bir de acelem var," dedim hızla versin diye.

"Söylediklerinize uygun bir tane var," dedi ve kutusuz halini gösterdi. "Bu pahalı gelirse yine bu kalitede benzer olarak şu var."

"Yok yok pahalı gelmez, alayım ben onu," dedim. Güzel de duruyordu zaten. Çaydanlıktı işte ne fark ederdi ki? Hızla kutusunu kucakladım. Aslında, "Bir de çay makinelerimiz var, son model," demese benim aklımda hemen Ecevit'e yetişmek vardı zaten.

Merakıma yenik düştüm ve, "Onlar nasıl oluyor ki," dedim ilgiyle. Babam Türk kahvesini ve çayını geleneksel içmekten yana olduğu için bizde çay ve kahve makinesi yoktu. En azından ben öyle biliyordum. Belki daha güzel demliyordu çayı diye merak ettim. Kadın tersi yönüne döndü ve birkaç model gösterdi. Kapağını açtı ve orta yeri gösterdi. "Şuradaki hazneye çay konuluyor. Sıcaklığı vesaire makine kendisi ayarlıyor. Yani çayınız da yanmamış oluyor ve çalıştırmak için ocağa gerek yok elektrik yeterli. Yıl oldu 2010, şimdi çok yaygın değil. Her mağazada da bulunmaz ama ileride tüm evler-"

"Firuze!" Kadını dinlerken o kadar dikkat kesilmiştim ki Ecevit bana seslenince irkildim. Ona baktım telaşla. "Ne yapıyorsun? Hadi," dedi. Elime baktı sonra kadına. Sanırım kadının beni kandırdığını vesaire her şeyi anladı. Kadına baktım mahcupça. O da işini yapıyordu, beni kandırmıyordu ki. "Ben onu da alayım," dedim hızlı karar verip.

"Çok doğru bir karar, tebrik ederim."

Kadın kutuyu aldı ve taşımak istedi ama aldım ondan. "Çok teşekkür ederim ilginiz için," dedim ve Ecevit'e yürümeye başladım hızla. "Güle güle kullanın, mutluluklar," dedi. *Mutluluklar mı?..* Ecevit ellerimdeki kutulara bakıyordu. Makine biraz ağırdı, elimden kayıyordu. Ecevit'e varınca destek olmak istedi ama izin vermedim. Görmesin istiyordum.

"Bunlar ne?"

"Hiç öyle atölyeme lazımdı. Bir iki parça, gelmişken alayım."

Kaygan kutu yine akmaya başladı adeta. Ecevit bu kez aldı elimden. Çay makinemi aldı ve önünü çevirdi, üstüne okudu. Ne olduğunu anladı. Sonra çaydanlığa da baktı. O ne gerek var bunlara, ben zaten gideceğim demesin diye hemen atladım lafa. "Kendi atölyem için aldım," dedim. "Alacaktım zaten. Bir türlü nasip olmuyordu. Atölyem için. Sen geç arabaya ben ödeyip hemen geleceğim şimdi."

Ecevit makineyi biraz daha inceledi. "Tamam birini al o zaman," dedi, belki gayet makuldü söylediği ama ben ikisini de almak istiyordum. Hangisinde daha iyi demleyebiliyorsam, Ecevit'e onunla demleyecektim.

"Yok ben ikisini birden almak istiyorum," dedim. "İkisi de bulunsun. Ver sen onu bana, ben hemen alıp geliyorum arabaya." Kasaya zaten az bir mesafe kalmıştı. İkisini düzgünce tutarsam düşürmezdim. Ecevit'in elinden almaya çalıştım ama nasıl oldu bilmiyorum ama o benim elimden aldı. "Emin misin ikisini birden almakta?" diye sordu. Başımı salladım. Başka da bir şey demedi, kasaya kadar götürdü ürünlerimi.

"Kartla olacak ödeme," dedim.

"Tabii," dedi adam.

Ecevit kasanın sonunda ben de başında bekliyordum. Adam ikisini de okuttuktan sonra iki ayrı torbaya koydu. Elimde kartla bekliyordum. Adam pos cihazına yöneldiğinde, "Nakit ödeyeceğiz," dedi Ecevit. Bardağı mı ödeyecek sandım ama onu çoktan torbaya koymuştu.

"Yok yok hayır kartla ben ödeyeceğim." Adam bir bana bir Ecevit'e bakarken arada kaldı. "Ürünler benim, ben ödeyeceğim."

"Ne kadar tuttu?" dedi Ecevit yeniden. Ben, o ödemesin diye telaş yapsam da o, adam beni tercih eder diye hiç telaş yapmıyordu. Kendinden emindi.

"Dört yüz on lira böyle."

"Hayır benden alır mısınız şunu, rica ediyorum."

Gidip en pahalılarını seçmiştim. Üstelik iki tane almıştım. Ecevit neden alnının akıyla kazandığı parayı benim seçimlerime harcasaydı? "Tost makinesini de siz alırsınız," dedi adam ve Ecevit'in uzattığı parayı aldı. İnsanlar bizi çeyiz düzüyor sanıyordu. Hatta şimdi de bu meseleyi bir inatlaşma olarak görüyordu.

"Hayır beyefendi ben çaydanlığımı ödemek istiyorum. Ürün benim."

"Ablacım eve alıyorsunuz, seni onu mu var?"

Ecevit faturasını ve poşetini alıp çıkmaya koyuldu. "Ya abicim ben ödemek istiyorum, seni ne ilgilendiriyor?" dedim. Ben daha çok laf yetiştirirdim ama Ecevit beni bırakıp gidince peşine düşmek zorunda kaldım. "Alelade cinsiyetçilik yapıyorsunuz ya!" diye son kez konuştum adama. Koşar adım gittim. Ecevit arabaya binmişti bile. Torbaları arkaya yerleştirirken ben de bindim.

"Ya sen niye ödedin?" diye kızdım. "İnip iade edelim. Saçmalama Allah aşkına ben en pahalısını aldım Ecevit. İnelim iade edelim. Ben de istemiyorum. Kendime alacaktım ben onları." Suratı beş karıştı. Hem ödüyor hem surat asıyordu. "İçinde mi faturası? Ben iade edip geliyorum," dedim ve poşetlere uzandığım an Ecevit arabayı çalıştırdı. "Sana diyorum sana." Onun kendi evinde bile çay makinesi yoktu. "Ecevit sana diyorum! Dur sürme."

Sürdüğü gibi bir de frene bastı. "Senin için almadım kendim için aldım," dedi. Yalan söylüyordu, salak değildim.

"Kendi evine götür o zaman."

"Sakla atölyede, ben gelince kullanırım."

"Ecevit en pahalılarını aldım diyorum!"

"Tam çaya layık," dedi yola bakarken. Artık çoktan caddeye çıkmıştı. Durduramazdı arabayı. Faturaya uzandım ve tutara bir kez daha baktım. Az daha zorlasak bir asgari ücret çıkacaktı. Kendimi nasıl kahrettim, anlatamazdım. Ağlayacaktım neredeyse.

"Ecevit," dedim yine. Put gibi ifadeyle yola bakıyordu. Cevap bile vermeye tenezzül etmedi.

***

Biz pavyonun arka kapısına geçene kadar vakit çok geçmişti, en azından içeride gece başlamıştı. Ecevit bardaklarımızı çalkalamıştı ve bize çay koymuştu. Pavyonun arka kapısını görebileceğimiz bir yerden ince belli bardakta çay içiyorduk. "Almayacağım o eşyaları senden haberin olsun, evine götür."

Bana yine cevap vermedi. Sinirlerimi o kadar bozuyordu ki, saçlarını yolasım geliyordu. Bir başka şey değil. Bildiğimiz saçlarını yolasım geliyordu. "Sana söylüyorum sana. Sadece bardakları alırım."

"Niye?"

"Öyle çünkü. Öyle karar verdim. Bardakları ben alacağım, diğerlerini sen al."

Yine cevap vermeyi bıraktı. Bacağımı sallamaya başladım. Çişim de gelmeye başlamıştı zaten. Konuşmuyorduk da. Bu kadın kim bilir ne zaman çıkacaktı. "Tuvalete gitmem lazım," dedim bir zaman sonra. "Seninki gelmiyor mu?" Yandan bir bakış attı bana. Hiçbir sorumu beğenmiyordu, beni hiç dinlemiyordu. Hiç dün gece birbirimize sarılmamışız gibi davranıyorduk. "Yine ne oldu? Benden iki kat hızda çay içiyorsun. Tuvaletin geliyor mu gelmiyor mu? Hayır gelmesi lazım çünkü."

Biz yan yanayken hep çişi gelenin ben olması, beni çok utandırıyordu. Kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Böyle hissetmesin diye, genç bir kadın olduğumu bilsin diye tutabildiğim kadar tutmuştum ama çayım bittikçe dolduruyordu. Ben de reddedemiyordum. Sünger gibi çekiyordum tüm çayı.

"Gelmiyor mu? Cevap versene Ecevit ya. Gayet insani bir soru soruyorum. Bu kadar çay içtikten sonra tuvaletin gelmiyor mu?" Tek merakım bu oldu. Ben açıkça söylediğim için sanırım, o da söylesin ve eşitlenelim istiyordum. "Ecevit cevap versene. Tuvaletin gelmiyor mu?"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi yüzünü avuçlarının arasına alırken. Sabır nefesleri almaya başladı. "Hesap soruyor, kafayı yiyeceğim, hesap soruyor. Kızım sana ne?" dedi ve apaçık azarladı.

"Hesap sormuyorum soru soruyorum. Canım sıkıldı, kaç vakittir bekliyoruz. Konuşmuyorsun da."

"Boşaltım sistemimizi mi konuşalım?" dedi sabırsızca. Göz devirdim. Ya ne konuşacaktık? Daha iyi bir konu açmıştı da beğenmemiştim sanki. Sıkıntımı belli edeyim, iyice rahatsız edeyim diye onu öfledim. Yanımızda ne kadar yiyecek varsa hepsini yemiştik sıkıntıdan. Dilim yanmıştı artık.

"Bu kadın Allah bilir ne zaman çıkacak. İçeride mi o bile şüpheli. Kadının mekanını da dağıttık bir daha ölsek giremeyiz. Buradan çıkınca eve mi gidecek o da şüpheli. Bence biz yanlış yapıyoruz ya. Böyle amele yöntemiyle matematik çözüyoruz gibi geliyor bana. Tekniğimiz yanlış, doğrusu bizim aklımıza gelmiyor." Onun da sıkıldığını görmek ve duymak istiyordum ama olmuyordu. Oldukça sabırlıydı ve sıkılmamıştı.

"Sen uyusana biraz," dedi.

"Sen niye uyumuyorsun?"

"Uykum yok çünkü? Uyu ben bir şey olursa seni uyandırayım," Arkaya döndü ve koltuğun üzerindeki poşetleri yere itti.

"Ya senin de uykun gelirse de uyuyakalırsan kadını kaçırırsak?"

"Uykum gelirse uyandırırım seni hadi git uyu."

Araba ses çıkarmasın diye çalışır vaziyette değildi. Yani biraz soğuktu. Işığı da yanmıyordu. Arkaya baktım. Evet uyunabilirdi aslında. "Uyandır ama tamam mı?" diye sordum.

"Uyandıracağım Firuze," dedi sabırla. İndim arabadan ve arka koltuğa geçtim. Uzandım. Biraz rahatsızdı ama bir kez dalarsam uykuya, bir daha uyanmazdım. Cenin pozisyonuna geçtim. Dışarıda yağmur çiseliyordu. Ecevit indiğim koltukta unuttuğum şalımı katladı ve bana döndü. "Başının

altına koy bakayım bunu," dedi. Elime uzatmadı, kendisi aradaki boşluğa sıkıştırdı ama şalım pek kalın değildi. Öyle pek bir yükseklik yapmadı ama olsun. En azından yumuşaktı. Ecevit önüne geri döndü. Gözlerimi kapattım ve yağmurun sesine odaklanmaya çalıştım. Olmadı içimden koyun sayacaktım. Biraz daha konuşursam Ecevit iyice kızacak, bir daha seni getirmeyeceğim diyecekti.

Birkaç dakika geçti ya da geçmedi, Ecevit yeniden arkasını döndü. "Al bunu da koy başının altına dedi," Uykuya dalmamıştım ama mayışmıştım. "Hım?" diye mırıldandım cevap vermeye üşenip. Başımı altına yükselti oluşturacak yumuşak ve de Ecevit kokan bir şey aldı. Gözlerimi araladım ve karanlıkta rengini seçemedim. "Bu ne?" diye sordum kumaşına dokunurken.

"Kazak."

Umursamadım başta açıkçası. Tamamdı işte. Boynumu rahatta tutan bir şeydi. Gözlerimi kapattım ve yeniden uyumaya çalıştım. Amma velakin çok geçmeden, Ecevit'in sabah gömleğinin üzerine giydiği gri kazak geldi aklıma. Gözlerimi açtım hemen ve bir kez daha baktım. "Ecevit bu senin üstündeki kazak mı?" diye sordum. Nasıl ben üşüyorsam, üstelik ikimiz de hareketsizdik, o da üşürdü.

"Uyu Firuze."

"Olmaz al giy şunu."

"Sıcakladım Firuze, giymeyeceğim. Yat uyu."

"Ecevi-"

"Getirmeyeceğim bak bir daha seni!" dedi çok geçmeden. Elbette en baştan beri bunu bekliyordum. Başımı geri düşürdüm. Üşürse üşüseydi o zaman. Hemen de tehdit ediyordu beni. Ecevit'in kazağını, kalbi saran damarlar gibi kavradım. Sarıldım. Ecevit'e sarılmak kadar güzel olmasın, yine de çok güzeldi ona sarılmak. Yine insan, o kadar yoğun olmasın benzer duygularla haşır neşir oluyordu. Kalbi hıphızlı atıyor, vatanına kavuşmuş gibi

hissediyordu. Belki de o kazağın yüzü suyu hürmetine, daha çabuk daldım uykuya.

Sonra... Ve sonra nasıl oldu, niye oldu bilmiyorum. Bir rüya gördüm. Çok hatırlamıyordum ama uyandığımda çok utanıyordum. Rüyada da utandığım için değil, rüyadan uyanında bir utanç kapladı içimi. Rüyada Ecevit vardı, yine bu kazak vardı, giymiştim de ama daha fazla bir şey hatırlamıyordum. Sadece uyandığımda da bu kazak yine üzerimde ve başka da bir şey giymedim sandım. Ecevit'i de yine tepemde görünce hemen üstümü kontrol ettim ne giymişim diye. Rüyamda da öyleydi. Gülüşüyorduk. Ecevit'in yüzü kızarıktı, en azından elmacık kemikleri. Rüyada öyleydi. Daha da fazla bir şey anımsayamıyordum. Eğer ki Ecevit bana tepemden, "Firuze," diye seslenmese, ardı ardına, biraz aceleci olmasa rüyayı ilk uyandığım an anımsardım ama Ecevit zihnimi bulandırdı. Ben yalnızca utandım. "Firuze bir hareketlilik var uyan," dedi.

"Hı?"

"Uyan kalk, kadın çıkacak muhtemelen. Araba çektiler arka tarafa, korumalar arttı. Uyan."

"Hı?" Ecevit'in elmacık kemiklerine bakıyordum ama Ecevit daha fazla ilgilenmedi benimle ve önüne döndü. Arabayı da çalıştırdı. Arabada bir sessizlik hâkim oldu. İçimde bir sızı vardı. Anlamlandırmaya, üzerine düşünmeye bile fırsatım olmadan Ecevit, "Firuze çıktı," dedi. Tutulup kalmış bedenimi inleyerek kaldırdım. Başım döndü başta, hiçbir şey göremedim. "Çıktı o. Eğil," dedi ve kendini kaydırdı araba koltuğundan. Direksiyondan çekmemişti ellerini. Ben de eğildim.

"O mu emin misin?"

"Saniyelik de olsa gördüm. O evet. Kaldırma başını."

Benim eğildiğim konumdan hiçbir şey gözükmüyordu. "Kaç saat oldu ben uyuyalı?" Mesanem öyle bir dolmuştu ki, patlamak üzereydim.

"Üç dört saat geçti."

"Ciddi misin?"

O bunca saattir tek başına ne yapıyordu? Gözlerim bile çapak toplamıştı. Ecevit arabayı çalıştırdı. "Eğil," dedi yine ve o konumda, oldukça riskli şekilde sürdü arabayı. Doğrulduğumuzda pavyonun önünü çoktan geçmiştik. Önümüzde birden fazla araba vardı.

"Hangisi?" dedim.

"Dur bekle, biraz daha ilerleyelim arkasına geçeceğim." İki koltuğun arasına sıkıştırdım bedenimi ve araçların plakalarına baktım. "Tek araç mı çıktı?"

"Tek araç çıktı."

"Hayret," dedim. "Emin misin? Ya senin fark etmediklerin varsa."

"Tek araç çıktı eminim," dedi. Hızını biraz arttırdı. Bir araca yaklaşır gibi olduk ama yine mesafe vardı. "Normal bir muhitte oturuyorsa hatta lüks bir yerde de oturuyorsa, kızı için gizliyorsa bu pavyon durumunu, gidemez aynı anda birkaç araçla her gece eve."

Saat geçti. Gece yarısını geçmişti ama sabah olmak üzere de değildi. Yollar boştu neredeyse. Ecevit kapattığı mesafeyi yeniden açtı. Bunu araç artınca sık sık tekrarladı. Trafik ışıklarına yakalandığımız her an daha çok arttırdı. Eğer ki araçtan bir kişi bile fark ederse beni bu geceden sağ çıksak bile bir daha bu kadına ulaşamazdık. Ecevit büyük bir temkinle takibi sürdürdü. Artık trafik yolundan çıktık. Ankara'nın nezih semtlerinden birindeydik artık. Lüks evlerin olduğu, çoğunlukla yabancı iş adamlarının, zaman zaman Türkiye'ye geldiklerinde kaldıkları semtlerden biriydi. Biliyordum. Arabadan inen insanları çok zor gördüğümüz bir yerde durduk ama seçebildim. Evet Seher'di. Ve artık belki kaçıncı katta olduğunu bilmesek de evini biliyorduk. Önündeki araç ne yapacak diye beklerken açıkçası kapı önünde nöbet tutmalarını bekliyordum ama beklediğim gibi olmadı. Tek bir kişi bile inmedi arabadan. Seher indikten birkaç dakika sonra ayrıldılar.

"Bu kadın kim olduğunu saklıyor," dedim hemen. Tam bu noktada patroniçe değildi artık. İnsanlar onu nasıl tanıyordu bilmiyordum ama başka bir

kimlikteydi. Güvenli bir yerde oturuyordu ve kapısında yığınla insan tutmuyordu. Zengin ama doğru yoldan zengin olmuş gibi bir hayat sürüyordu. Çıktığı arka kapının pavyonla hiç alakası yoktu. O sokaktan geçen insanlar ve kişiler o kapının pavyona açıldığını tahmin edemezdi. Zaten biz de oradan çıkmayana kadar bilmemiştik. Seher'in pavyondaki odası desek pavyonun üçüncü katmanında gibiydi. Ecevit araç gittikten sonra yavaş yavaş yaklaştı ama yine tam olarak önüne gitmedi. Muhtemelen güvenlikli bir siteydi. İçinde iki kişinin olduğu araba dikkatlerini çekerdi.

"Ne yapacağız şimdi?"

"Bu hayatında nasıl bir kadın onu izleyeceğiz. Elbet çıkacak evden."

Bacağımı sallamaya başladım. Kapı numarasını ve sokağın adını not aldım telefonuma. Artık en azından bu kadın nerede yaşıyor onu biliyorduk. Alt dudağımı parmaklarım arasına sıkıştırırken yeni bir bekleyiş başladı. Başım ağrıyordu. Çok rahatsız hissediyordum kendimi her anlamda ama sesimi çıkarmadım. Burayı terk etmemeliydik. Ecevit de artık çay içmiyordu. Belki benim yaşadığım sorundan artık o da mustaripti ya da çayı bitmişti bilmiyordum. "Şimdi de sen uyu istersen biraz," dedim. "Sabaha kadar buradayız."

"Uykum yok," dedi Ecevit ve arabanın camını açtı. Bir sigara yaktı. Arabada sigara kokusu yoktu. Birkaç saattir belki de dikkati bu arabaya çekmemek için içmemişti bilmiyordum. Şimdi çayı da bittiyse mecbur sigaraya saracaktı. "Sen uyumaya devam et istiyorsan," dedi. Ama bu saatten sonra uyumak istesem de uyumamalıydım. Her an bir kaza olabilirdi. Alnımı öne doğru çıkarıp Ecevit'in omzunun yaslı olduğu koltuğa yasladım. Kasıklarım ağrıyordu. Aklıma regl dönemim geliyordu ama düşünmek bile istemiyordum. En son ne zaman olmuştum onu da hatırlamıyordum. Kendimi bildim bileli düzensizdi. Düzene gireceği de yoktu. Ne tıp dünyası bunun üzerine düşüyordu işin doğrusu ne de ben. Şimdi böyle aniden ufak kramplar girince şüpheye düştüm ama soğuktan da olabilirdi. Ecevit'in kazağını aldım ve alnımla koltuk arasına koydum. Ona başımı yasladım.

"Firuze," dedi gecenin içinden kısık bir ses.

"Efendim?"

"Tuvalete gitmen gerekiyor artık."

"Tutabilirim," dedim yalnızca. Ya tek gidecektim- tabi nereye bilmem- ya da kapının önünden ayrılacaktık.

"Emin misin?"

"Eminim."

İki ihtimali o da istemediğinden olacak, ısrar etmedi. Kendimi harap olduğum bir uzun yolculuğun sekizinci saatinde gibi hissediyordum. Her çok yorucuydu. Ecevit'in kokusuna bastırdım burnumu. Tam o vakitlerde Ecevit'in rüyamdaki kırmızı elmacık kemiklerini anımsadım. İstemsizce, tümüyle içgüdüsel, iç geçirdim. O yolculukların sekizinci saatinde hiçbir hal ve düşünce sağlıklı olmazdı zaten bu da öyle bir şeydi. Yüzümü kaydırdım ve yanağımı yasladım bu kez. Sigarasını içince camı kapattı ve konumumu tahmin edemeden bana döndü.

"İyi misin?" dediğinde neredeyse burun buruna kaldık. Ben değil ama o kendini biraz çekti. Sokaktaki aydınlatmalar arabanın içine düşüyordu ve konuşmadığımızda öyle sessizdi ki içerisi, vücudumuzdan çıkacak bir mide gurultusu bile rahatlıkla duyulabilirdi. Ecevit'in yüzünün bir kısmını aydınlatan ışık vardı. Aydınlık tarafa baktım. Kızarıklık yoktu.

"İyiyim," dedim kısık sesle. Neredeyse fısıldıyorduk. Ecevit yüzüme uzun uzun baktı. Başını çevirmeden bir sigara daha çekti paketinden, ben dudaklarına yasladığında fark ettim sigarayı. Sigara ağzındayken, "Emin misin?" diye sordu. Başımı salladım ama iki yana. Ecevit pür dikkat, karanlıkta değil, aksine güneşin altındaymışız gibi yüzüme bakıyordu. Olumsuz cevap versem de bir şey söylemedi. Sigarasını yaktı ve gözlerimin içine bakarak ilk nefesi çekti. Yanakları içe doğru çöktü gözlerini çevirdi ve önüne döndü. Camı tekrardan açtı.

"Ne yapabilirim senin için?" diye sordu ben acaba beni anlamadı mı dediğim yerde. Yapacak bir şeyi olmasa da sorsun istemiştim. Niye istedin peki böyle bir şey diye sorulsa, verecek tek cevabım yoktu.

"Hiçbir şey," dedim içli bir sesle. Yapacak bir şeyi olsaydı da ondan ister miydim, sanmıyordum. Sadece yolculuğun sekizinci saatindeydik işte, çok keyifsizdim, ayaklarım ağrıyordu, uykum vardı, tuvalete gitmem gerekiyordu ve huysuzdum.

"Hiç mi bir şey?"

"Hıhım," diye mırıldandım. "Hiçbir şey."

Bir mırıltı daha duydum. Bana ait değildi bu ama benimkine yakındı. Ecevit'ten çıkacağını sanmıyordum ama başka da kim vardı ki arabada? Belki bir taklit, belki bir benzerlik ya da her neyse. İç ısıtan bir andı. Gözlerimi kapattım yeniden.

"Kedi için birilerine sordun mu?" diye sordu. Konuşmazsa bu konumda uyuyuverecektim. "Hayvan yapayalnız kaldı aldığımız günden beri."

"Hayır..."

"Aferin sana," dedi yine. Bu kez gerçi teklif etmedi. Dürüst olmak gerekirse.

"Yarın hatırlat sorayım."

"Emredersin."

"Teşekkürler," dedim. Emretmediğimi ona açıklayamazdım. Sabır çekti ağzının içinden. Kime soracaktım yarın? Hilal'den başka soracak kimsem yoktu. "Bana da sigara verir misin?"

"Vermem," dedi. Ben de aksini beklemedim zaten. Dün gece de uyarmıştı beni. Öylesine sordum ses olsun diye. Sigara da içesim yoktu. "Başkalarına vermeyi biliyorsun ama?" dedim yine ses olsun diye. Konuşalım da uykum gelmesin, tek amacım buydu.

"Kime vermişim Firuze?"

"Boş ver."

"Söyle söyle işine gelmeyen yerde boş ver."

Evet öyleydi. Zaten istesem başkaları demezdim, direkt isim verirdim. "Cengiz abin nasıl?" diye sordum bu kez. Sanki çok absürt bir şey söylemişim gibi kafasını bana çevirdi ve ok gibi sapladı bakışlarını bana. "İyi mi?" diye sordum merakla. Hoşuna gitmedi bir şeyler ama açıklayamadığı için de başını öne çevirdi bir yerden sonra

"Değil, ölecek," dedi rahat bir şekilde.

"Ne kadar kolay bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedim adeta sızlanarak. Tamam adam hastaydı ama böyle de söylemesi bana bile kötü hissettiriyordu.

"Belli bir yaştan sonra yaşamak daha zor."

O böyle söyleyince, yaşamak daha zor kavramı, en azından benim nezdimde yeterli bir sebep oldu. Ecevit aslında rahat değildi, Ecevit yalnızca çok sevdiği biri acı çekmesin istiyordu daha fazla. Aslında belki de yüce gönüllülük bu demekti. Zor olan buydu.

"Doğru," diye fısıldadım ve daha başka bir şey sormadım can çekişen bir adam hakkında. Belki kötü biriydi, belki, eğer ki cennet ve cehennem sahiden varsa, o adam cehenneme gidecekti belki ama benim nezdimde Ecevit'e bir bardak su bile uzatmış olsa yeri özeldi. O adama daha az acıyla ölmesi için dua edecektim.

"Ne doğru?" diye sordu Ecevit. Burnumu çektim.

"Yaşamanın daha zor olduğu, doğru. Acısız ölmesini istiyorsun, anladım ne demek istediğini."

Ecevit sessiz kaldı. Gözlerim kapalıydı ama bana baktığını hissettim. Belki bu bir yanılsamaydı, bilmiyordum. "Yaşamanın zor olduğunu söylemedim Firuze, belli bir yaştan sonra yaşamanın çok zor olduğunu söyledim," diye düzeltti. Bu ayrıştırma açıkçası bana saçma ve gereksiz geldi ama söylemedim ona. "Adam seksene merdiven dayamış, yaşayacağını yaşamış."

Başımı salladım yalnızca. Hiç cevap vermedim. Konuşmak istemedim çünkü Ecevit'in ses tonu bile rahatsız ediciydi artık. Sırtımdaki bakışlar çekildi ya da hiç olmadı zaten. Çakmak sesinden üçüncü sigarasını da yaktığını anladım. Yüz tane sigarası da olsa birini bile bana vermezdi. Pis pinti.

"Doğru demeni bekliyorum," dedi Ecevit.

"Ne?"

"Az önce doğru dedin ya, yine demeni bekliyorum. Anlamadın mı bu kez ne demek isteğimi?"

Ne demek istediğini anlamıştım ama anlamam demek onu desteklemem demek değildi. Seksen yaşındaki biri yaşamak isteyebilirdi ya da yirmi yaşındaki biri yaşamak istemeyebilirdi. Bu bir kalıba sığdırılamazdı ki? Bunları Ecevit'e söylemedim.

"Anladım," dedim. "Ne demek istediğini."

"Ve?" diye uzattı. Onunla konuşmak istediğimde benimle konuşacak hiçbir şeyi olmuyordu ama onunla konuşmak istemediğim her konuyu uzatarak konuşuyordu.

"Ve'si yok," dedim yalnızca. Ecevit bu kez kesinlikle çevirdi başını bana.

"Açsana gözlerini."

Bunu bile yapmak istemedim ama küçücük alandaydık. Birbirimize sözümüz ister istemez geçiyordu. Araladım ve ona baktım. "Efendim Ecevit."

"Niye doğru demiyorsun bana?"

"Neden seninle konuşmak istediğimde benimle konuşmuyorsun da ben konuşmak istemediğimde beni sıkıştırıyorsun?"

Dudaklarını yaladı. Kaşları çatıktı, bana tepeden bakıyordu. "Bu cümlenin aynısını ben de sana kurabilirim."

"Benden önce kurmadığın için benim bu cümle. O yüzden kuramazsın."

"Konuyu dağıtma."

"Ecevit sus artık!" dedim yüksek sesle ve geri uzandım. "Zaten arabanın içinde kaldık. Çişim var, sıkıldım, uyuyamıyorum, sus artık. Vallahi. Artık benim konuşasım yok."

"Bak nasıl bağırıyor!" dedi arkaya doğru çıkıp. "Bak nasıl bağırıyor!" diye tekrar etti.

"Sus sus sus," dedim ardı ardına. Kazağını yüzümün üzerine örttüm ve tamamen görüntüyü kestim. Kazağını geri çekti ama alamadı benden. "Kalk konuşuyoruz!" diye bu kez de o bağırdı.

"Senin ne çenen düştü Ecevit ya. İyice yüz göz olduk bak! Bırak uyuyacağım." Tümüyle kasten yapıyordum. Kızar gibi yaparak, sahte bir gerginlik yaratarak konuyu dağıtmaya çalışıyordum. Ben başardığımı sanıyordum ama Ecevit açıkça, "Konuşacağız Firuze," dedi. "Sen şimdi yat, konuşacağız!"

Hiç ama hiç uyumadım ama uyumuş gibi yaptım. Başımı hiç kaldırmadım, kazağı da çekmedim. Bazen dalacak gibi oldum ama yine de sona ulaşmadan ayıldım. Karnımın ağrısı da yer yer arttı, nüksetti zaten. Ecevit benim uyuduğumu sandığı yerden sonra camı kapattı. Uyuyor taklidi yapmak arabada uyumaktan daha zor oldu ama bir yerden sonra dışarıdaki sessizlik azalmaya başladı. En azından ara ara araba sesleri gelmeye başladı. Yeni uyanmışım gibi kalktım bir zamandan sonra. Uyuşmuş ayaklarımı ve bedenimi açmaya çalıştım. Ecevit'e baktım. Salmamıştı bedenini ama gözlerini kapatmıştı. Başımı yine omzuna çok yakın bir konuma yasladım. Aklımda yalnızca sarıldığımız an vardı şimdi. Bir daha sarılacak mıydık, bir daha sarılmama izin verecek miydi, bir daha bana sarılacak mıydı bilmiyordum. O uzun kollarını bana sarmıştı ya, bir de elini saçıma yaslamıştı. Bir kere tadına bakmıştım, hep isteme şımarıklığı vardı sanki içimde. Ne yapacaktım bununla? Hiç sarılmasa o yemeğin hiç tadına bakmayacaktım ama hiç içim de aramayacaktı onu. Hangisi daha iyiydi ya da hangisi daha kötüydü?

Boynu tutulmasın diye kendi şalımı aldım ve ense boşluğuna koymak istedim. O an uyanacak gibi oldu ama, "Uyu Ecevit biraz," dedim. "Ben uyandım, uyu. Bir şey olursa kaldırırım."

Zaten saat sabahın çok erken saatiydi. Gecenin o vakti eve girmiş insan bu saatte uyanmazdı. Bu kez ben nöbeti devraldım ve birkaç saat bir o yana bir bu yana gide gide arabanın içinde kimsenin geçmediği kapıya baktım. Geçenler de beklediğimiz kişiler değildi. Birkaç genç kız da çıktı ama her çıkan genç kızı o kadının kızı sanıp peşine düşemezdik. Annesiyle çıkmasından başka çaresi yoktu bizim için. Annesiyle çıkana kadar bekleyecektik. Ve belki bu günlerce sürecekti. Bilmiyordum.

Ecevit bütün gece nasıl sabretti bilmiyordum ama benim sabrım artık taşmaya başlamıştı. Gidip güvenliğe sorsak, bu binada ev kiralasak ya da kiralık bir evi gezmeye gelsek... Başka yollar aradım. Bu semtteki tüm kiralık evlere baktım. Not aldığım kapı numarasından ne kiralık ne de satılık ev vardı. Nefesim daralmaya başladı. Camı açmak istemiyordum ama daha fazla ne kadar böyle kapalı yerde durabilirdim bilmiyordum. Artık lavaboya da gitmem lazımdı. Ecevit'i uyandırmamak için oflamıyordum bile. Artık tamamen boş bir zihinle kapıya bakarken saçlarında yer yer mavi tutamlar olan bir kız çıktı kapıya. Açıkçası zerre de dikkatimi çekmedi, öylesine bir umutsuzluk çökmüştü bedenime. Sadece saçlarındaki mavi boyalara bakıyordum. Kollarımı önümde bağlamıştım ve vaktin geçmesini bekliyordum.

Kız arkasını dönmüş sitenin içine bakıyorken baktığı yerden bir kadın daha çıktı. Gözlerimi çevirdim ve çıkan diğer kişiye baktım. Zihnimde dün gece ve tıpkı bize silah çekilen gecede olduğu gibi oldukça basit bir kıyafetle bıraktığımız Seher diye bir kadın vardı. Kafamda o zenginliğine rağmen, kılık kıyafet uyumuyla fazlasıyla rüküş olan bir kadın vardı. Ve aslında bakarsak kıyafet kadar insanla bütünleşen çok az şey vardı. Şimdi karşımda, bir doktor emeklisi ya da üniversitede bir hoca gibi olan kadının tekte kim olduğunu anlamadım. O kızıl saçları olmasa, zaten anlayamazdım ama bir pavyon ışığında ucuz bir kuaföre yapılmış gibi duran kızıl saçlar şimdi oldukça modern duruyordu ve kadın Seher'den başkası değildi.

"Ecevit!" dedim kontrolsüz bir heyecanla. Adamın kulağının dibindeydim, irkildi ve elleri bir tehlikeyi boğmak ister gibi bana doğru uzandığında

kendimi geri çektim. "Ecevit benim!" dedim hızla. Halbuki beni uyarmıştı. Tenimden bir parça yakalayamadı ama yakamdan tuttu. Göz göze geldiğimizde birkaç saniye olduğu konumda kaldı ve elini çekmedi.

"Benim Ecevit, kadın çıktı!" dedim ve ileriyi gösterdim yaka paça elindeyken. Hızla elini çekti önce, gözlerini kırpıştırdı gösterdiğim yere baktı. "Yanında da bir kız var. Mavi saçlı, söylenildiği yaşlarda muhtemelen kızı." Kadın kızın mavi tutamlarını özellikle tutup kaldırıyor ve sanırım onlar hakkında bir şeyler söylüyordu.

"Seher değil mi o?"

"Evet, o."

İki koltuğun arasından öne doğru çıktım ve gözlerimi kıstım. Bir şey bekliyor olmalılardı. "Firuze eğil," dedi Ecevit ve kendisi de hafifçe eğildi. Karşı taraftan ben geçer gider dediğim araç onların önünde durdu. Bu dünkü araç da değildi. Biz ne olacak ne olmayacak diye bakarken yalnızca kız bindi ve Seher arabanın dışında kaldı. Şoför aşağı indi, kadınla bir süre konuşurlarken başını tesadüfen sanırım bizim tarafa çevirdi ama yine de telaş yaptık, daha çok eğildik. Bir şey görmesi o mesafeden mümkün değildi zaten. Konuşmaya devam etti önüne dönüp. Birkaç dakika sürdü bu ciddi konuşma. Sonra belki de son birkaç gündür ilk defa bizim yüzümüze güldü hayat ve Seher o arabaya hiç binmedi. Yalnızca kız bindi ve araç hareket etti.

"Firuze arkanı dön ve araba hangi yöne dönüyor bak," dedi Ecevit. Muhtemelen kadın içeri girmeden arabayı sürmeyecekti. Dediğini yaptım ve takip ettim. "Ecevit sola döndü," dedim. Çok kısa bir vakit sonra da Ecevit arabayı sürdü zaten. Hızla, kemerini bile bağlamadan, tozu dumana katarak ilerledi. Sol tarafa çıktığında araba görüş alanımıza girdi. Işığa da yakalanmıştı zaten. Aramıza bir araçlık mesafe bıraktı.

"Doğru kişiyi mi takip ediyoruz?"

"İnşallah," dedi yalnızca. Arabanın plakasını içimden tekrar ede ede ezberledim. Olur da aramıza başkaları girerse kaybetmek istemiyordum. Biraz trafiğe takıldık. Nereye gidiyor hiç bilmiyorduk ama okul olduğunu

düşünmüyordum. Üstünde forma yoktu. Zaten araba da bir alışveriş merkezinin yanında durdu. Kız indi ama adam inmedi. Arabayı da sürmedi. Kız, içeri girmedi dönen kapının önünde bekleyip birini aradı.

"Tamam ben girmiyorum, acele et," dedi. Ecevit ve ben kızın uzağında durduk. Bu konumda kızı kaybetmezdik. O içeri girerse hemen görürdük.

"Firuze, lavaboya git gel," dedi Ecevit. İki büklüm duruyordum yanında zaten.

"Sen?" diye sordum. Onun da gitmesi gerekiyordu biliyordum.

"Sen git gel önce," dedi. Hiç reddedemedim. Hemen içeri geçtim ve lavabo buldum. Hızla işimi halledip geri döndüm. Bu abartısız üç dört dakika ancak sürdü.

"Şimdi de sen git," dedim hemen Ecevit'e. Kız başını telefona gömmüştü ve hiç kimseyi görmüyordu. Ecevit de hiç reddetmeden gitti. Onun gelmesi benden daha kısa sürdü ve geldiğinde hiçbir şey değişmemişti. Kız telefonuna bakıyordu.

"Ne zaman girecek bu?" dedi Ecevit sigara yakarken.

"Arkadaşını bekliyor sanırım," dedim ve şom ağzımı açmışım gibi Ecevit'in sigarası yarım kaldı. Saçlarının siyah boya olduğunu anladığım bir kız, bizim kızı korkutarak yanına geldiğinde kızlar abartı bir şekilde gülüşüp sarıldılar birbirlerine. Kesin arkadaşıydı. Kardeşi olamazdı. Sohbet ede ede alışveriş merkezine girerlerken peşlerinden girdik biz de. Kapının girişinde bir kahveciye adımlıyorlardı. Doğru tahmin ettim ve kahveciye girdiklerinde hemen arkalarındaydım. Biraz kalabalıktı.

Kızlarla aramıza kimse girmeden sıraya girelim diye biraz insanları ittim ve arsızca davrandım ama başardım. Kızların hemen arkasındaydık. Ecevit'le neredeyse hiç konuşmuyorduk olur da konuşurlar diye. Hatta Ecevit pek tabii o kadar ileri gidemezdi ama ben gittim ve kızların neredeyse dibine girdim.

"Ne içeceksin kanka?" dedi diğer kız. Birbirlerine hep kanka diyorlarsa işimiz çok zordu. Ecevit'le göz gözeydik.

"Bilmem ki karamel macchiato mu içsem yoksa white chocolate mocha mı içsem. Sen ne içeceksin?"

Ecevit duyduğu içecek isimlerinden sonra sanırım kısa bir süre asılı olan menüye baktı.

"Ben normal mocha içeceğim ya," dedi bizim kız. "Güzel yapıyor burası." Çenemi kaşıdım ve yeni bir cümle için tetikte bekledim. Bizim kız dediğini yaptı arkadaşı da karamel macchiato sipariş verdi. Hesap ödeme kısmında kendimi daha çok öne attım. Cüzdanını açtı, kimlik var mı diye kontrol etmek istedim ama sanırım biraz abarttım. Ecevit'in parmak uçları belime dokundu ve beni hafifçe çekti.

"Ne içeceksin?" diye sordu dikkatimi çekmek için. "Eee dedim," ve menüye baktım. Kafam allak bullak oldu. Uykusuzdum, arabada oturmaktan biraz vücudum da ağrıyordu açıkçası.

"Şey bakayım," diye mırıldandım. Kızlar siparişlerini verdiler ve barın sonuna doğru ilerlemeye başladılar. Kasadaki genç çocuk "Hoş geldiniz," dedi.

Kızların hangi masaya oturacağını görmeye çalışıyordum. Hemen gidip yan masayı kapmam lazımdı.

"Hoş bulduk kardeşim, ben bir çay alayım," dedi Ecevit.

"Bizde çok yok maalesef."

"Nasıl çay yok?"

"Kahve ürünleri var. İstersen ben öneride bulunayım. Latte, macchiato, mocha, flat white. Kahvesiz derseniz zencefilli hindistancevizli latte var. Onu tavsiye ederim."

"Ben bir Türk kahvesi alayım."

Diğer kız kahvesini aldı ve bizimkine -bizimki dediğimin de annesi bizi iki gün önce öldürecekti- nerede oturalım diye sordu. Ortalığa bakındılar.

"Bizde maalesef Türk kahvesi de yok."

"Anlamadım?"

"Sadece espresso bazlı kahvelerimiz var."

"Şimdi burada ne Türk kahvesi ne de çay mı var?"

Diğer kız anlaştıkları yere doğru ilerledi. Oturdukları masayı gördüm ve hemen çevresini taradım. Dibindeki masa boştu. Hemen şimdi sipariş verip oraya gitmemiz lazımdı.

"Maalesef."

"Burası sadece kahveci dedin, hadi çaya tamam dedik. Türkiye'nin başkentinde bir kahvecide Türk kahvesi yok mu şimdi?"

"Haklısınız."

"Yok ben haklı olmak için söylemiyorum..."

Ecevit'in koluna asıldım ve arkayı işaret ettim. "Şu masayı kapmamız lazım. Sipariş verelim hemen."

Ecevit söylediğim yere baktı sonra bizim kızı aradı gözleri. Kız hâlâ sipariş bekliyordu. Arkamızdaki insanların da bize baktığını gördüm. "Ne içeceksin?" diye sordum Ecevit'e.

"Çay ya da Türk kahvesi yokmuş."

Olmazdı. Zaten Türklere ait bir kahve zinciri de değildi burası. Hızla menüyü taradım, "Ben bir cortado alayım," dedim uykum açılsın diye. Ecevit'e baktım. Yabancı gözleri menüde dolaşıyordu. Bir an, kısa bir an, telaş yaptığı için Ecevit'e kızacak gibi oldum. Onun bu yabancılığını kaprisinden sanmak gibi bir aptallığa düştüm. Dudaklarım aralanmıştı, belki de onu kıracak bir şey söyleyecektim fark etmedim.

Ecevit muhtemelen, o menüde yazan çoğu şeye yabancıydı.

Yutkundum. "Çikolatalı bir şey içmek ister misin?" diye sordum yumuşak bir sesle. Çok kahve içmediğini biliyordum ama yeni bir şey de denesin istedim. Eğer ki istemezse latte isterdim ama belki şans vermek isterdi. Eli alışık olmadığı şeylere imkânı olmasa da gitmiyordu.

Bana baktı ve, "İçilir diyorsan," dedi yalnızca. O an, böyle bir durumda bile, öylesine mutlu hissettim ki kendimi, yeni bir şeyi benim yanımda denediği için belki, şans verdiği için, merak ettiği için... Neden bilinmez ama içim kıpır kıpır oldu.

"Tamam bir tane de white chocolate mocha. Cortado bademsütüyle olsun bir de ikisini de porselene hazırlar mısınız?"

"Tabi," dedi çocuk ve dediklerimi ekrana tuşladı hızla. Bizim kız da masaya ilerlemeye başladı. "Başka bir isteğiniz var mı?"

"Yok hayır, kartla ödeyeceğim," dememe kalmadan Ecevit kolunu önüme siper etti. "Git otur masaya," dedi sessizce. İki çaydanlıktan sonra o kadar utanıyordum ki en azından ben ödeyeyim dedim bunu ama izin vermedi. "Hadi Firuze," dedi. Gitmezsem ve masayı kaparlarsa yakında başka masa yoktu.

"Tamam," dedim ve ayrıldım yanlarından. Hızla bahsettiğim masaya geçtim, hatta masayı biraz kızlara yaklaştırdım. Sessizce kahvelerinin fotoğraflarını çekmeye çalışıyorlardı onlarca açıdan. Ecevit pasta dolabını işaret ederek bir şeyler daha söyledi sonra da barın sonuna doğru geçti. Kolunu yüksek kısma yaslarken o da kızlara baktı. Göz göze geldiğimizde bana göz kırptı. Başımı salladım bir kez. Belki bu mesafeden kızlarla sohbet bile ederdim bilmiyordum.

Onlar fotoğraf çekmeye devam ederken Ecevit bizden aldı ilgisini ve kahvelerin nasıl yapıldığını izlemeye başladı. Kızlara çok baktığım için mi bilmiyorum ama bizim kızla göz göze geldim. Telaşla gülümsediğimde o da bana gülümsedi ama birazdan arkadaşını dürtüp benim salak gibi onlara baktığımı söyleyecekti galiba. Öyle hissettim. Ecevit karşıma değil yanıma

otursun diye sandalyeyi yanıma çektim. Bu şekilde Ecevit'i dinlemek için eğilmiş gibi yapacak ve onları duyacaktım.

"Kankaaa!" dedi diğer kız biraz yüksek sesle. "Cem de burada. Bak facebook hesabına, buradan fotoğraf paylaşmış yarım saat önce."

Bizim kız bir heyecanlandı, bir heyecanlandı ki neredeyse kalkacaktı yerinden. Ona uzatılan telefonu aldı ve baktı. Hızla ortalığa bakındı, saçını düzeltti. "Neredelerdir ki acaba? Kanka hemen sen de paylaş! Önce paylaş sonra onunkini beğen. Bilsin burada olduğumuzu. Yazar o zaman."

Ecevit elinde tepsiyle yanıma geldiğinde iki de kruvasan aldığını gördüm. Ama içeceklerden hangisi kimin olduğunu ayırt edemedi. Ben hemen kendimkini önüme aldım.

"İnşallah sütü unutmamışlardır," dedim.

"Yok kontrol ettim, bademli olanı ısıttı."

Gözüm Ecevit'e kaydı. Demek o yüzden dikkatle barın içini izlemişti. Gülümsediğimde onun mochasına baktım. Benim belirlediğim yere oturduğunda kızlara arkası dönüktü. Kendi bardağımı dudaklarına yaklaştırdım. "Tadına bakmak ister misin?" diye sordum kısık sesle. Kızlar paylaşacağı fotoğrafı çekiyorlardı. Saçlarını yüzlerine denk getiriyor ya da yüzlerinin yarısını bir şekilde kollarıyla kapatıyorlardı. İç çektim. Nesil farkı bu demekti herhalde.

Ecevit'i adeta zorunda bıraktım tadına bakması için. Elimden küçük bir yudum aldı. "Bunun latteye göre kahve oranı daha fazla. Yani ben çok kahve içmek istemiyorum ama sütlü de olsun, küçük ve etkili olmasını istiyorsam bunu içiyorum. Eğer ki daha fazla içmek istersem latte içiyorum. Biraz tatlı bir şey içmek istersem de mocha içiyorum. Seninki de beyaz çikolatalı hali. Lattenin içine çikolata konulmuş hali. Seversin bence, içmeden biraz karıştır istersen. Sevdin mi bunu?"

Niye bu kadar uzun uzun anlatasım geldi bilmiyorum ama Ecevit de dinledi beni. Sus artık alt tarafı kahve demedi. Ahşap çubuğu ucundan tuttum ve

ben karıştırdım. Beyaz çikolata üstüne mozaik desenlerle eklenmişti. "Gitti bütün şekil," dedi Ecevit. Kıkır kıkır güldüm.

"Midende de karışacak zaten boş ver, orası şov kısmı insanlar fotoğraf çeksin diye," dedim kısık sesle. Kızlar hâlâ fotoğraf çekiyordu çünkü. Ecevit'in hiç kafasına yatmadı bu.

"Şu servis olayı da garip. Böyle mi çoğu yer artık?"

O kadar sevimli soruyordu ki, kızıyor mu yoksa merak mı ediyor ayırt edemiyordum. "Çoğu yer değil ama gittikçe yayılıyor. Self servis. Kendin alıyorsun. Özellikle gençler çok tercih ediyor. Bayılıyorlar. Bak mesela arkadakiler geldiğimizden beri kahvesini çekiyor. Meşhur onlar arasında."

Ecevit de biraz yüzünü bana yaklaştırdı. "İsmini duydun mu?" diye sordu. Dışarıdan birbirimize sokuluyor gibi gözüküyorduk.

"Kankadan başka bir şey duymadım. Bir de Cem diye bir çocuk varmış, o da buralardaymış. Şimdi de çocuk burada olduğunu anlasın da yanlarına gelsin diye fotoğraf çekiyorlar. Paylaşacaklar, çocuk görecek, gelecek."

"Nereden anlayacak çocuk nerede olduklarını?" diye sordu garipçe.

"Konum ekleyecek muhtemelen."

Ecevit kaşları çatık şekilde arkasını döner gibi oldu. "O nasıl oluyor ya?" dedi.

"Sosyal medya işte. Konumunu da ekleyebiliyorsun üstte yazı olarak gözüküyor."

"Bu çok tehlikeli." Çok garipsedi, hatta kafasını salladı istemsizce. Gidip kızları engelleyecek diye korktum. Dudaklarımı büzdüm.

"Yani. Özellikle bu kızın annesi delirir. Kadın işe bile nasıl gidiyor, kızı konum paylaşıyor."

"Bu onun dışında da tehlikeli," dedi bu kez. Sanırım yeni bir şey daha öğrenmişti ama bu onun için mocha gibi hoşa gidebilecek bir şey değildi.

Dudak büktü ve kaşlarını çattı. Sanırım teknolojiyi pek sevmedi.

"Kanka orada ben kötü çıkmışım ya."

"Kanka bu o zaman, başka da yok. Gitmeden paylaşalım. Paylaşıyorum tamam mı?"

"Siyah beyaz paylaş o zaman."

"Of tamam *Yeliz* !"

İsmi duyunca öylesine heyecanlandım ki, sanki bir isimden daha fazlasına ulaşmıştım, Ecevit'in masa üstündeki elini sıktım. Ecevit elimize baktı ama benden daha sakin kaldı. Kulağına eğildim, "Yeliz mi dedi?" diye sordum emin olmak için.

"Ben de öyle duydum."

Kızlara baktım göz ucuyla. Tamamen telefonlarındaydı dikkatleri. Sosyal medyasını görsem oradan bir şeye ulaşabilir miydik? Ecevit sıktığım elini değil, bir diğer elini kruvasanına uzattı. "Ne var bunun içinde?" diye sordu. Acıkmıştı galiba. Tek bir kruvasan onu doyurmazdı aslında. Kendiminkini de ona vermek ya da gidip yeni şeyler arasında kaldım.

"Çikolatalı demediysen bir şey yok," dedim. Öyle gözüküyordu zaten. Bir ısırık aldı ama dökülmesini beklemedi. Elini altına siper etmek istedi ve o sıra çekip aldı elini. O an, ne saçmaydı böyle hissetmem, üzüldüm. Kruvasana bile kızdım. Sıkıca tutmuştum.

Ecevit eline dökülen kırıntıları tabağa geri bıraktığında kaşlarım çatıktı ve sanırım artık çok suratsızdım. Hınçla tabağı çöpe atmak istedim. Ve sanırım Ecevit bu ifademi yanlış anladı, "Döküleceğini tahmin etmedim," diye açıkladı kendini. Mahcup değildi ama söyleme gereği duydu. Surat ifademi düzeltmeye çalıştım elimden geldiğince. Ona çok çirkin bir şey hissettirdim galiba istemeden.

Elim kendi kruvasanıma gitti hızla. Normalde çok daha dikkatli ısırırdım ama bu kez kasti olarak dökülmesine izin verdim. "Hep dökülüyor bu ya,"

dedim hemen. Bir ısırık daha aldım dökerek. "O yüzden hiç sevmiyorum dışarıda yemeyi. Bir de dudaklarımın kenarlarına yapışıyor. Yapışmış mı?" diye sordum.

Ecevit dudaklarıma baktı. Yaladım bulaşanları almak için. "Sağ altta var biraz," dedi. Tüm nezaketimi kaybettim. Halbuki Ecevit bana peçete uzatmıştı. Ben dilimle almaya çalıştım. Peçeteyi de aldım halbuki elinden. "Biraz daha altta," dedi. Daha çok uzattım dilimi. Ah kim bilir ne kadar çirkindim o an! Ne kadar çirkin ve görgüsüzdüm.

Kendi yüzünde gösterdi nerede olduğunu ama ben bu kez yönü karıştırdığımı sanıp dilimi diğer tarafa sürdüm. "Ya kızım," dedi ve elini uzattı. Başparmağını benim iğrenç bir şekilde tükürüğümle ıslattığım ve bir türlü alamadığım yere dokundurdu. Bir temas, minicik bir temas ama sanırım öylesine olması, yapmama şansı varken yapması, bir de belki konumu... O geceki utancı tekrar ettirdi. Nefes bile almayı bıraktım. Ecevit ağzımı temizleyince elini geri çekti, sonra benim o iğrenç salyalarımı görmemiş gibi, elini yıkayana ya da silene kadar tutmak varken avuçlarını birbirine sürttü, gözlerini kaçırdı.

Tüm odağım kaydı. Tıpkı boynuna dudaklarımı dokundurduğum gece gibi kaçacak bir delik aradım. Kızları da unuttum. Kalkmak ve gitmek bile istedim. AVM'nin önünde birkaç tur atıp gelmek hatta. Elim Ecevit'in parmağının değdiği yere dokundu. Yutkundum. Yine çok ayıp bir şey yapıyordum. Düşünmek de bir eylemdi.

"Bu kızın kimliğini almamız lazım," dediğinde bana yaklaşıp, "Hangi kızın?" diye soruverdim.

Gözlerini kaldırdı tek bakışı sarstı beni. "Anladım, tamam anladım. Nasıl yapacağız?"

Ecevit duruşunu dikleştirdi ve yan masaya doğru döndü hafifçe. Kızın çantası bize ters yöndeydi ve alelade bunu yapamazdık. İkimizin de aklına birbirimize söyleyecek kadar etkili bir fikir gelmedi. Yeliz ismi bizim işimize yaramazdı. Kızlar yeniden Cem denen çocuk hakkında konuştular. Ayağı kalktıklarında çarpışıyor gibi yapsak ve çantasından cüzdanını alsak

ne olurdu? Öyle bir refleksim yoktu. Yeniden yangın alarmı çalsak ve o kaosta alsak? Sen de iyi alıştın Firuze saçmalama!

"Bekleyelim bir," dedi yalnızca. Kızların sohbetine kulak kabartıyordum ama işime yarayacak tek bir şey bile konuşmuyorlardı. Ne ailelerinden ne de okullarından bahsettiler. Zaten Cem denen çocuk da az önce oradan çıktığına dair bir yorum atınca kızların da morali daha çok bozuldu. İyice sessizleştiler. Ecevit kruvasanını yedi ve mochasını içti. Ben ikisini de yapamadım. Hem canım istemedi hem de kızlar konuşmadıkça moralim bozuldu.

"Kıyafet mi baksak ya?" dedi Yeliz.

"Bilmem ki. Alacağın bir şey var mı?"

"Beğenirsek alırım. Hadi bakalım," diyip ayaklandığında Ecevit de yavaşça toparlandı. Peçetelerden birini aldı ve kruvasanı koydu içine bana uzattı.

"Yok yemeyeceğim."

"Hayır al ye," dedi ısrarla. "Hadi. Bir kruvasanı bile bitiremiyorsun. Al dedim."

Almadım ama elime tutuşturdu. Kızlar kalkmış yürüyordu. Yeteri kadar mesafe açılınca aramızda biz de hemen kalktık. Elimde kruvasanla Ecevit'in peşine takıldım küçük çocuklar gibi. Kızlarla aramızdaki mesafeyi koruyarak devam ettik yola. Onlar da zaten çok uzatmadan bir mağazaya girdiler. "Deneyeceğin birkaç bir şey al eline."

Kızlarla arkalı önlü iki rafta durduk. "Şu nasıl?" diye sordum Ecevit'e. Ecevit gösterdiğim kazağa baktı. "Dene bakalım," dedi.

Bu şekilde kızlarla raftan rafa dolaştık ve ben kızdan daha çok kıyafet topladım. Kâh ben alıyor, kâh Ecevit tutuşturuyordu. Artık sabrımın son demlerindeyken sonunda kızlar deneme kabinine gittiler. Zaten iki kabin vardı, ikisine de girdiler. Gidip sıra bekler gibi kabinlerin önünde bekledik.

Yanlışım yoksa Yeliz, "Kanka," diye seslendi. "Elbiseyi kaç beden aldın?"

"M," diye karşılık verdi arkadaşı.

"Kanka benimki dar oldu ya," dedi ve aniden kapı açıldığında kızla göz göze geldim. Gülümsemeye çalıştığımda o beni görmezden gelip çıktı. "Ben bedenini değiştirip geliyorum kanka," dediği an Ecevit'le birbirimize baktık. Ecevit hızla elime aldığım iki parçayı uzattı ve kabinin içine itti. Hızla kapıyı kapattım ve kızın çantasını aramaya başladım. Aldığı kıyafetlerin altında kalmıştı. Sırt çantasıydı. En önden başladım, dört ayrı zinciri vardı. İlk üçü de boştu. Ellerim çok titriyordu. Fermuar takılıyordu ya da kıyafetler, hatta eşyalar düşüyordu. "Orası doluydu yalnız!" Sesi duyduğumda elim ayağım birbirine dolaştı ve kalakaldım. Hızlanmam gerekiyordu ama aksine korkuyla Ecevit'in vereceği cevaba kulak kesildi.

"Biz sizin işiniz bitti sandık. Kusura bakmayın işi hemen biter ama," Kapımı tıklattı. "Doluymuş burası," dedi Ecevit.

"Aaaaa!" dedim abartılı bir sesle ve hızla açtığım fermuarları kapattım. "Hızlanıyorum hemen!" Çantanın dördüncü fermuarını da açtım ve orayı da kurcaladım. Yoktu. Bulmam lazımdı. Bir şey bulmam lazımdı. Bir daha nasıl yakalardık bu fırsatı bilmiyordum.

"Kanka ya bunun kalıbı küçük," dedi diğer kız ve sanırım kapıyı açtı.

"Evet işte ben de bir büyük bedenini aldım. Sen diğerini dene ben gidip sana da getireyim. Bekliyorum zaten," dedi Yeliz. Çantayı en baştan kurcalıyordum ama korkudan ve telaştan daha da elim ayağım birbirine dolanmıştı. Olduğum yere çöktüğümde Ecevit kapıyı tıklattı. "Firuze," dedi kısık sesle. Hızla doğruldum ve kapıyı açtım. Ecevit de kabine girdi ve kapıyı kilitledi. "Çantasında bir şey bulamadım," dedim. "Ecevit bulmamız lazım!"

Çünkü biliyordum bir daha böyle bir fırsat yakalayamazdık. Ecevit çantayı benim elimden aldı ve kendisi kurcalamaya başladı. Ben de yerimden doğruldum ve küçük kabinde ortalığa bakmaya başladım. Kızın çıkardığı kot pantolonun ceplerine baktım önce. Boştu. Sonra montuna baktım. Dışta iki cebi kontrol ettim. Mont yere düşmese iç cebinin olduğunu görmeyecektim. İç cebinde belirgin bir kabartı vardı. Montu kucağıma

çektim ve fermuarını indirdim. Elimi içine soktuğum an cüzdan olduğunu anladım.

"Ecevit!" diye fısıldadım. Ecevit kızın defterlerine kadar okuyordu. "Ecevit cüzdan buldum."

"Sen var ya," dedi eğildiği yerden doğrulurken. Sesini de tepkisini de bastırsa bile öyle bir *sen var ya* dedi ki... Ne kadar büyük bir şey bulduğumu o an fark ettim. Cüzdanı aldı elimden Ecevit ve kıvrak bir hamleyle kartları tekte çıkardı. Tam o vakit kapıya vuruldu.

"Pardon ne zaman çıkacaksınız?"

Ecevit'in elleri hızlandı ama hayır kimlik yoktu. Ağzının içinde küfretti.

"Hemen çıkıyorum!"

"Eşyalarım var içeride çıkar mısınız?" Sonra aniden aşağıdan eğildi ve ayaklarımıza baktı dışarıdan. İki kişi olduğumuzu anladı ve daha da çirkinleşti. "Ne yapıyorsunuz ya, çıkar mısınız?" diye bağırdı. Ecevit bir kartı kaldırıp bana gösterdi.

Öğrenci kartıydı, üzerinde lisesinin adı yazıyordu. *Yeliz Ökmen.* Hızla telefonumu çıkardım ve fotoğrafını çektim.

"Hemen çıkıyoruz," diye seslendim ama kız kapıyı yumrukluyordu adeta. Ecevit kartları yerine yerleştirdi ve montuna geri koyduk cüzdanı, yerine astık. Elime kabine girdiğim kıyafetleri aldım ve açtım kapıyı. Kız bağırdıkça insanlar bakmıştır diye tahmin etmiştim ama kapıyı açtığımda bu kadar çalışan beklemiyordum kapıda.

"Çok pardon ben dolu olduğunu görmedim," dedim ama kız, "Hayır, çıkmalarına izin vermeyin!" diye bağırdı. "Eşyalarıma bakmak istiyorum. Ne belli çalmadıkları?"

Gözlerim koca koca açıldı. Ecevit kabinden çıkardı ikimizi de. Görevlilerden biri, "Kabinlerimiz tek kişilik," dediğinde sesindeki ima çok utandırdı beni. Kız ayrı bir taraftan bağırıyordu, çalışanlar zaten çok iğrenç

bir şey yapmışız gibi bakıyordu, bir de kızın arkadaşı çıkıp, "Güvenliği çağırın!" diye bağırınca ne yapacağımı şaşırdım.

Müşteriler de başımıza toplanmıştı. Birinin beni tanımasından korkmaya başladım. Sırtımı kalabalığa çevirdim ve Yeliz'e baktım. En az annesi kadar yellozdu. Hızla eşyalarını kontrol ediyordu. "Bakın içerisi dolu değil sandık o yüzden kıyafet denemek için girdik," diye açıkladı Ecevit çalışana kendini.

"Neden siz de içerideydiniz o zaman?" diye sordu kadın bize bakarken. Sanırım müdürdü. Ya içeride bir şeyler yaptığımızı düşünüyordu, bu ellerimi başımın arasına alıp beni utançtan ağlatabilirdi, ya da hırsızlık yaptığımızı.

" *Kız arkadaşımın* ," dedi Ecevit kadına hafifçe yaklaşırken. Gözlerimi kırpıştırdım ve ona baktım. "Giyerken kolyesine bir şey takıldı, uygun bir konumda değildi. Onu düzeltmek için girdim," dedi ve arkamda kalan kalabalığı işaret etti. "Mağazanız kalabalık, kusura bakmayın ama kız arkadaşımın o şekilde çıkmasına izin veremezdim elbet. Benim yanına girmem daha uygundu, girdim. Kocaman insanlarız," dedi ve kadından yeniden uzaklaştı. "Bakın bir şey eksik mi diye, ki olamaz. Sonra da gidelim, daha fazla rezillik çıkmasın."

Görevli kadının biraz olsun bize olan aşağılayıcı bakışlarını çözdü bu açıklama. Çünkü kadın bize resmen, otele gidin der gibi bakıyordu. Ecevit'e yaklaştım hemen ve kadına kötü kötü baktım. Günahımızı almış gibi baksın istiyordum bize.

"Bir eksik var mı hanımefendi?" diye sordu kadın.

Kız başını kaldırdı ama o kibrinden ödün vermedi. "Yok," dedi çatık kaşlarıyla. "Ama yine de girdiğiniz kabinlerin dolu olup olmadığına bakın."

Çocukla çocuk olup, sen çok biliyorsun diye çirkefleşmek istedim ama Ecevit bunu yapacağımı anlayınca kolumu tuttu. "Hadi gidelim," dedi.

"Kusura bakmayın," dedi kadın ama hiç cevap vermedik. Kusura baktık çünkü. Hatta ben biraz, "Böyle bir rezillik olmaz," diye söylendim. "Hem

hırsız damgası yiyoruz hem de afra tafta. Bu kadar olmaz. Bir daha gelmeyelim buraya."

İnsanların arasından geçerken devam ediyordum. "Hatta şikâyet edeceğim burayı. İki kabin çok az. Daha çok kabin yapın o zaman. Ben buna maruz kalmak zorunda mıyım?"

"Tamam Firuze."

"Yok engel olma şikâyet edeceğim."

"Firuze tamam."

"Bize kötü muamele yaptılar diyeceğim." Ecevit belimden bastırdı ve hızımı arttırdı. Kabanımın cebine sıkıştırdığım kruvasanımı çıkardım ve peçeteden açtım. Ecevit göz ucuyla bana baktı. "Rezillik valla, bu kadar olmaz."

"Firuze çıktık mağazadan," diye hatırlattı. Arkamı dönüp ne kadar mesafe oluştuğuna baktım. Tamam artık kimse beni duyamazdım. Derin bir nefes aldım hararetli tavrımı sonlandırdım. Ellerim buz kesmişti stresten. "Annesi gibi nasıl çirkef gördün mü?" dedim hayretle. "Bir bizi dövmediği kaldı."

"Yani kız çabuk çıkmanı beklerken ben de yanına geldim. Ben olsam ben de aynı şeyi düşünürdüm," dedi gayet anlayışla. Kız beni dövecekti resmen. Ne demek ben de olsam aynı şeyi düşünürdüm?

"Of tamam her neyse. Özel Pınar Lisesi. Yeliz Ökmen. Elimizdeki bilgiler bunlar."

"Biliyor musun liseyi?" dedi. Avm'den çıkmıştık, ben de kruvasanımı yemiştim stresle.

"Yani. Az çok. Genelde iş insanlarının vesaire çocukları gidiyor galiba, baya lüks bir okul diye biliyorum."

Bunu da babamın arkadaşlarından birinin, resme ilgili kızı benimle tanışmak isteyince öğrenmiştim. O kız da o okuldaydı. "Okula girebilir

miyiz?" diye sordu Ecevit arabaya bindikten sonra. İnterneti açtım ve okulun adını girdim konumunu görmek için.

"Çok zor," dedim. "Yani, ben direkt soyadımı kullanırsam girerim ama bu da işimize yaramaz. Diğer türlü böyle okullara dışarıdan sivil almazlar."

"Veliyiz desek?"

"Hangi çocuğun? Bir de nasıl kanıtlayacaksın?" Okulun linkedin hesabına girdim. Belki tanıdık öğretmen bulurum diye ama yoktu. Eğer ki babamın arkadaşının kızını kullanırsam babamın kulağına elbet giderdi. Ecevit arabayı çalıştırmamıştı.

"Kaçak göçek de giremeyiz değil mi?"

"Hayır tabi ki," dedim hemen. Okul ortamından bahsediyorduk. Şu ana kadar uyguladığımız hiçbir yöntem işe yaramazdı. İş ilanları kısmına girdim. Dört ilan vardı. İngilizce, Almanca, Fransızca ve resim öğretmenliği için başvuru istiyorlardı. Gözlerimi kırpıştırdım ve resim öğretmenliğinin üzerine bastım. Ben eğitim fakültesi mezunu değildim. Öğretmen de değildim ama yine de bakmak istedim. Her ne kadar resim öğretmenliği yazsalar da sanırım direkt bir öğretmen aramıyorlardı. Sonra girip diğer ilanlarına baktım bir hata olabilir mi diye ama bu dört branşta okuldaki özel yetenekli çocuklar için açılmıştı. Onlarla birebir ilgilenmesi adına.

"Resim öğretmeni arıyorlar," dedim Ecevit'e.

"Sen öğretmen değilsin."

"Ama ressamım ve şartlarında eğitim fakültesi mezunu yazmıyor. Yetenekli çocuklar için ekstra dersler için galiba. Mutlaka öğretmenlik mezunu yazılmamış. Aksi de yazılmamış ama başvurmaktan zarar gelmez bence. Bir yolunu bulana kadar en azından, burada başvurum bulunsun."

Kendime ait bir CV yoktu. Daha önce ihtiyacım olmamıştı zaten. "Kim olduğunu anlarlarsa."

"Resmimi koymazsam düşünürler ama isim benzerliği de olabilir derler. Hatta belki sırf bu yüzden bile çağırırlar. Oraya da baya peruk takar, gözlük takar giderim. Zaten kızın TC kimlik numarasını alıp sistemden çıkarım hemen."

Beni çağıracakları bile kesin değildi. O kadar emindim ki kendimden, ne bileyim... Ortalamam çok yüksekti, çok fazla derecem vardı... Tercih edilirim sandım. Bir örnekten kopya çeke çeke kendi CV'mi hazırlıyordum. "Ben nasıl gireceğim böyle bir durumda?" diye sordu Ecevit. Duraksadım.

"Bilmiyorum," dedim. Aklıma gelen tek bir şey bile olmadı. Beni çağırmadıkları sürece ben bile giremezdim. "Olmadı ben tek girip çıkacağım. Okul zaten, güvenli bir yer."

Sonuçta pavyon ve genelevden sonra burası çok daha rahat bir yerdi. Ecevit kafasına yatmadığını belli ederek soluklandı ve arabayı çalıştırdı. İyi bir CV hazırladım, fazlasıyla şey ve etkileyici olduğunu düşündüğüm bir ön yazı ekledim. Hemen başvurdum.

"Başvurdum," dedim kemerimi bağlarken.

"Başka bir şey bulmamız lazım," diye karşılık verdi. "Oradan sonuç alır mıyız, alırsak ne zaman alırız o bile belli değil. Öğrenci kaydı için gitsek?"

"Sınavla, puanla alıyorlar liseler Ecevit," dedim neyi bilmediğini fark etmeden. Ecevit kısa bir an bana baktı sonra yoluna döndü. O önüne dönüp yutkununca ve kısık bir sesle, "Anladım," deyince fark ettim bilmediğini. Ne diyeceğimi, o kruvasanda yaptığım gibi nasıl toparlayacağımı bilemedim. Puansız alanlar da var diyemedim çünkü hepsi puanlıydı. Ne söylesem ya saçmalayacaktım ya da onun ne hissettiğini anladığımı belli edecektim. Susmam en hayırlısıydı. Hislerini anlamamı da bilmesin istiyordum.

Ellerimi önümde birleştirdim ve yola baktım. Ecevit'in yapamadıkları değil yalnızca, Ecevit'in habersiz kaldıkları da benim kalbimi sökecek kadar acıtıyordu. Dünyadan, ülkeden ve hayattan bihaberdi. Biz küçükken de liseler puanlıydı ama Ecevit ne bunu anımsıyordu ne de o sınavlara bir kez olsun girmişti. Halbuki tüm sınavlarından yüz alıyordu. Hatırlıyordum.

Leyla teyze o her yüz aldığında portakallı kek yapıyordu. Ben şimdi yüksek ortalama yaptım diyerek bazı yerlere başvuruyordum ama Ecevit eğer ki o okullara gitseydi, benden çok daha iyi olurdu. Biliyordum.

Yalnızca bunları düşüne düşüne bitirdim yolu. Ecevit'in kara kara neyi düşündüğünü biliyordum. Bense yalnızca onu düşünüyordum. Atölyeye geri döndüğümüzde ben pek durmadan duşa girdim. Ecevit'e de çaydanlığı kullanması için görev verdim. *İlkokul diploması var mıydı mesela? Açıktan okumuş muydu? Diploma almasına izin vermişler miydi? Liseye kadar dışarıdan bitirebilmiş miydi?* Suyun altında yalnızca bunları düşündüm. Yıkanmıyordum. Sadece su akıyordu ben bunları düşünüyorken. Kapımın tıklatıldığını da bilmem kaçıncı çalışta duydum. "Firuze," diye bağırdı Ecevit. "312'li bir numara arıyor," dedi. Başta aklıma bir şey gelmedi. Kapat diyecek gibi oldum çok sonradan aklıma geldi ve suyu durdurdum ilk kez.

Kapıyı açtım ucundan ve sadece kafamı uzatsam da Ecevit başka bir tarafa çevirdi kafasını. Telefonu aldım ıslak elimle ve kulağıma dayadım.

"Efendim?"

"Firuze Hanım'la mı görüşüyoruz?" dedi bir erkek sesle.

"Evet buyurun benim."

Okul arıyor olamazdı değil mi? "Firuze Hanım Özel Pınar Lisesinden Müdür Tevfik Yalçın ben. Yaptığınız başvuruya istinaden aradım," dedi.

"Özel Pınar Lisesi mi?" dedim şaşkınca. Bu kadar hızlı olamazdı. Anlamışlar mıydı kim olduğumu?

"Evet. Başvuru yapmadınız mı siz? Bugün gelen bir başvuru gözüküyor," dedi. Hızla bornozuma uzandım ve giydim.

"Eee, şey. Evet başvurdum ama bu kadar hızlı bir dönüş beklemiyordum açıkçası," dedim. Eğer ki şüphe ediyorsa şimdi söyleyecekti. Atilla Akın'ın kızını çağırmamak olmaz tarzında bir şey derdi. Bornozumun önünü bağladım ve banyodan çıktım. Ecevit kapının önündeydi. Göz göze geldiğimizde okul dedim dudaklarımı oynatarak.

"Acil bir arayış içindeyiz ve açıkçası başarılarınız dikkatimizi çekti. En yakın zamanda görüşmek isteriz. Yarın müsait misiniz?" diye sordu adam. Hayır... Mevzu babam olsaydı kesinlikle söylerdi. Bu tamamen şans mıydı? O kadar bize uğramıyordu ki, mantıklı gelmiyordu. Yarın dedim dudaklarımı oynatırken. Ecevit hızla başını salladı.

"Olur tamam. Yarın kaçta diyelim?"

"On iki sizin için uygun mudur?"

"Uygundur evet. Yarın saat on ikide orada olurum. Sizin isminizi vereyim değil mi?" diye sordum. Adam onayladı ve vedalaştı. Kapattı telefonu. "Yarın on iki," dedim Ecevit'e bakarken. Saçlarımdan sular akıyordu damla damla.

"Kim olduğunu tanıdılar mı?"

"Söylemedi bir şey. Acil ihtiyaçları varmış. Ne bileyim," dedim. Ortalamamın yüksek olduğunu söylemedim. "Öyle resimden bir iki yarışmayı kazandığımı yazmıştım. Olsa söylerdi bence. Genelde babanıza selamlar derler. Demedi."

Ecevit beni dinliyordu. Sanırım bu şans onu da bir tuhaf yaptı. Her yere öyle bir çetrefilli gitmeye alışmıştık ki çok kolay olunca bu sefer adeta rahatsızdık. "Allah Allah," dedi yalnızca. Dudaklarımı yaladım. Gidip oturdum koltuğa. Kendimizi buna hazırlamadık. Yarın Ecevit giremeyecekti o zaman. Tek olacaktım.

"Duş almak ister misin?" diye sordum oturduğum yataktan.

"Eve gidip alayım diye düşündüm," dedi düşünceli bir sesle. Yutkundum. Kedi vardı. O geldi aklıma ama birilerini ara diyeceği için söylemedim.

"Yarın gitsen olmaz mı?" dedim yalnızca. Yarın giderse ben de giderdim kediyi göreyim diyerek. Ecevit bana baktı.

"Niye?" diye sordu.

"Şimdi uyuruz, akşam kalkıp yarın için konuşuruz. Hazırlıksız gitmeyeyim, sen de yoksun yanımda. Birkaç plan yapalım ama tabi sen yine de istersen... Ama benim banyomu kullanabilirsin. Şey yaparsın. Ben sana temiz havlu veririm. Dışarıda da beklerim. Girmem odaya. Yıkanacak bir şeyin varsa yıkarız da. Olmaz mı?"

Dün tüm gece uyumamıştık. İkimiz de çok uykusuzduk. Hem ben Ecevit'in yanında uyumak istiyordum huzurla hem de Ecevit burada belki daha huzurlu uyurdu. Soluklandı ve banyoya baktı. O da muhtemelen kendini pis hissediyordu. Halbuki değildi ama yine de duş alsın isterdim.

Uzun süre susunca, "Öyle olsun madem," dedi. "İki su döküp çıkarım hemen," Öyle bir ağzının içinde söylüyordu ki, olumsuz konuşuyor sanıyordum. Anladığım yerde hızla doğruldum. Heyecanla ona ilerledim. "Yok yok," dedim hemen. "Rahat rahat yıkan. Hiç acele etme. Ben banyoyu biraz temizleyeyim hemen. Sen geç içeri sana haber vereceğim. Üstümü de giyineyim. Sadece başka havlum yok. Bornozumu koyacağım içeri. En azından belki saçlarının ıslaklığını al istersen. Yani istersen kullan tabi ama," Gözlerimi kaçırdım. Yine çok utandım. Ayıp bir şey mi söylemiştim. "Yani şey olmazsan. Hani tiksinmezsen. Ben şey yapmam. Kullanabilirsin. Şey olursa. Öyle işte. Sen çık şimdi."

Adeta kovdum adamı. Hızla girdim banyoya. Hemen temizledim. Saçlarım çok dökülürdü benim. Temizledim hepsini. Her şeyi yerli yerine koydum. Bornozumu da astım. Kullanmayacaktı biliyordum ama kalsın istedim yine de. Ecevit'in gece yatarken giydiği kıyafetleri de iç tarafa koydum.

Her ne kadar gece kalkıp konuşuruz desek de, ikimiz de duş aldıktan sonra öyle mışıl mışıl uyuduk ki, uyandığımızda sabah olmuştu. Hatta geç bile kalacağımız bir saatti. Gece ben aslında bir vakitte uyanmıştım ve Ecevit'e bakmıştım ama o deliksiz uyumuştu. Çok yorgunduk ve duş almak bizi uyutmuştu sabaha kadar. Bir de dedim ya... Yan yana olunca huzurlu uyuyorduk diye.

Sabah da çay bile içemeden çıktık. Çünkü gidip bir peruk ve gözlük almam lazımdı. Bu kez kafadan kırık ressamlar gibi abuk sabuk giyindim. Siyah renkte de bir peruk taktım. Peruk olduğu anlaşılmıyordu ama olur da anlaşılırsa kemoterapi aldığımı söylemeye karar verdim. Koca çerçeveli

gözlükler, çizmeler ve salaş garip bir kazakla indim Ecevit'in arabasından. Ben çıkana kadar burada bekleyecekti. Tam da tahmin ettiğim gibi güvenlik kimliğime kadar gördü, beni dakikalarca bekletti kapının önünde öyle girdik. Bir b planını yaptık ama c planına vaktimiz kalmadı. O yüzden A planını uygulamalıydık. Herhangi bir yönetici bilgisayarını kullanmalıydık.

Beni bir hanımefendi müdürün odasına çıkardı. Sesimi de olduğundan daha ince çıkarıyordum. Gözlüklerimi geriye ittim ve gülümseyerek girdim içeri. "Tevfik Bey?" diye sorduğumda adam başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Firuze Hanım, hoş geldiniz," dedi ve ayaklandı. Tokalaştığımızda bana koltukları işaret etti. Gidip oturdum ve bilgisayara baktım. "Ne içersiniz?"

"Ben bir çay alabilirim," dedim gülümseyerek. İlk defa bu soruya çay olarak cevap vermiştim. Adam aradı ve bir çay bir kahve istedi. Tam o sırada telefonu indirmeden telefon yeniden çaldı.

"Efendim? Geldi mi? Tamam hemen geliyorum," dedi ve ayaklandı, bana baktı. "Firuze Hanım sizi çok kısa bekleteceğim. Bir misafirime selam vermem gerekiyor, siz çayınızı için geliyorum."

İçime düşen heyecan, neredeyse beni doğrultacaktı. Bu kadar çabuk muydu? "Tabi tabi," dedim hızla. Şans bize, Tarhan ailesinin yüzü suyu hürmetine gülüyordu. Başka açıklaması olamazdı. "Bekliyorum ben."

Adam başını salladı ve çıktığında hızla güvenlik kamerası aradım. Vardı ama yapacak bir şey yoktu. Bir şey çalmayacaktım, neyi kanıtlayabilirlerdi? Hızla ekranın başına gittim. Nereden neye bakabilirdim ki? E okul sistemi geldi aklıma. Hızla onu girdim ve sistem açıldı. Şifre istese de tıkladığım an kayıtlı bir numara gözüktü. Ona bastım ve sistem yönetici ekranından açıldı. Hızla bir kağıt kaleme uzandım ve arama kutucuğuna Yeliz Ökmen yazdım. Sık sık kapıyı kontrol ediyordum. Eğer giren olursa hızla çıkıp saate baktığımı söyleyecektim.

Yeliz'in sınıfı ve notları açıldı. Hızla indim ve altta TC kimlik numarasını gördüm. On bir haneli TC kimlik numarasının 7 hanesini yazdım. Dört hanesini, 4431 olarak tekrar ederken kapı açıldı. Kapıdan bir baş uzandı ve göz göze geldik eğildiğim yerden.

Alparslan Yiğit kapının önünden bana bakıyordu.

***

instagram; dilanduurmaz

uzumbugusuofficial